ΘΗΣΑΥΡΟΣ

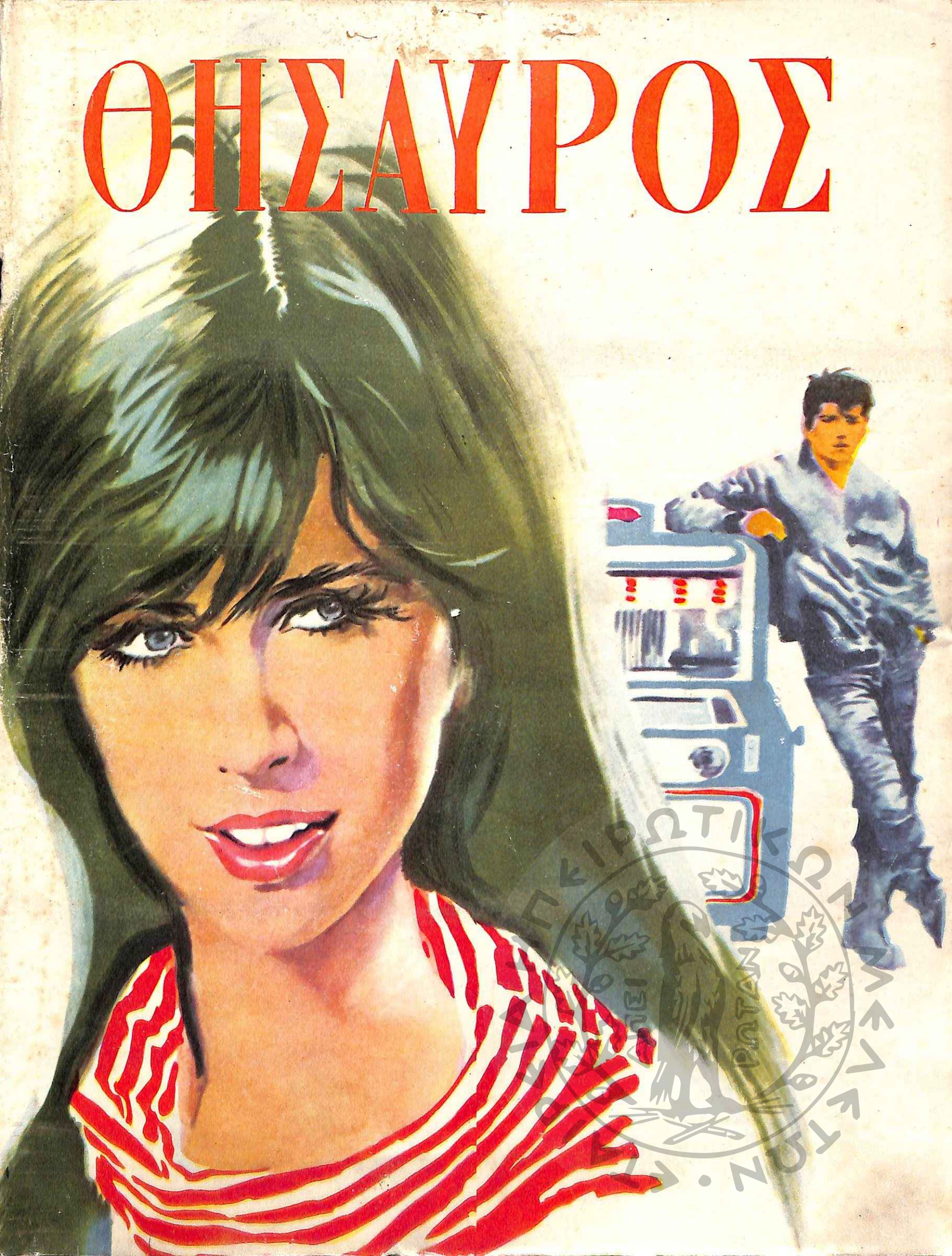

«Ἡ σύζυγος προορίζεται γιὰ νοικοκυρά, γιὰ σύντροφος, γιὰ μητέρα...».

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΘΕΛΕΙ ΤΗΝ ΑΣΧΗΜΗ

ΤΗΝ ὄμορφη ἢ τὴν ἄσχημη; Ποιά τὸν συμβουλεύετε νὰ πάρη; Εἶναι ἕνα νέο παιδί. Ὁ ἴδιος ἔχει κόλας δώσει ἀπάντησι στὸν ἑαυτό του. Μὰ χρειάζεται συζήτησι; Ἀποκρούει τὴν ἀσχήμια καὶ στρέφεται στὴν ὁμορφιά. Ὑπάρχουν ὅμως ἄλλες δυνάμεις σεβαστές, ποὺ ἐναντιώνονται στὴν ἐπιθυμία του.

Ἀλλά, πρὶν φθάσουμε στὰ καθέκαστα τῆς συγκρούσεως αὐτῆς, νὰ δοῦμε πρῶτα πῶς βλέπει ὁ νέος τὴν ὁμορφιὰ καὶ πῶς τὴν ἀσχήμια. Δὲν εἶναι ὁ θιασώτης τῆς κλασσικῆς καὶ ψυχρῆς ὁμορφιᾶς. Ὑπάρχουν ἄσχημες, ποὺ ἐνδιαφέρουν ἐρωτικὰ πολὺ περισσότερο ἀπὸ μιὰν ὡραία κλασσικοῦ τύπου. Ἄσχημες ἐμπροστικές. Γυναῖκες πού, ἂν τὶς τεχνολογήσετε, παρουσιάζουν χαρακτηριστικὰ ἀνώμαλα, χωρὶς τίποτα τὸ ὡραῖο. Ἰδίως τώρα, στὴν ἐποχή μας. Ποιὲς τάχα ἀπὸ τὶς καλλονὲς τῆς ἐποχῆς, ποὺ ἀποθεώνονται, ἀνήκουν στὶς...γεωμετρικὰ ὡραῖες;

Ἔχουν ἀλλάξει τὰ κριτήρια. Ἡ περασμένη γενεὰ θεοποιοῦσε τὶς «ζωογραφιές», τὶς ἄψογες, ποὺ ἱκανοποιοῦσαν τοὺς ὅρους τῆς αἰσθητικῆς. Ὁμορφιὰ μὲ τὸ μέτρο καὶ μὲ τὸ διαβήτη. Τέτοιο τὸ σχῆμα τῶν ματιῶν, τόσο τὸ ἀνοιγμα τῶν χειλέων, τέτοια ἡ μύτη, τόση ἡ ἀνοιγτότητα τοῦ μετώπου...

Τώρα κυττάζουν σύνολα. Ὁ ἀέρας, ἡ κίνησι, ἡ ἔκφρασι, τὰ ἀσύλληπτα καὶ ἀκαθόριστα «κάτι» κατατάσσουν στὰ βασίλεια τῆς ὁμορφιᾶς καὶ τῆς ἀσχήμιας. Πολλὲς οἱ σαφῶς ἄσχημες, ποὺ γοητεύουν· πολλὲς οἱ ἀναμφισβήτητα ὡραῖες, ποὺ δὲ συγκινοῦν.

Ὅταν, λοιπόν, μιλᾶ ὁ νέος γιὰ ὁμορφιά, δὲν ἐννοεῖ τὴν πεντάχρονη τῶν παλιῶν παραμυθιῶν. Ἐννοεῖ τὴν ἐλκυστική, τὴ γοητευτική, τὴν ἐμπρόστια, τὴ γυναῖκα ποὺ ἀφυπνίζει τὰ ἐνδιαφέροντα.

Τὸ ἐνδιαφέρον — ὡραῖο ἢ ἄσχημο, ἀδιάφορο — θηλυκὸ ἀναζητεῖ γιὰ σύζυγό του. Νέος εἶναι, ἀλλὰ πρέπει νὰ παντρευτῆ. Ἐπιθυμία τοῦ πατέρα του, ποὺ θέλει νὰ τὸν δῆ παντοτεμένο, πρὶν κλείση τὰ μάτια. Οὔτε ὁ ἴδιος ἔχει ἀντίρρησι. Μιὰ γυναῖκα τοῦ πέφτει. Ἂς τὴν πάρη μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Ἤσυχο παιδί, δὲν ἀνήκει στοὺς ζωηροὺς, μὲ τὴν ἀκατάσχετη ἐρωτικὴ δραστηριότητα. Ὑπάρχουν οἱ πολύγαμοι καὶ οἱ μονόγαμοι. Ἄντρες, ποὺ ἀποκοῦνται στὸν ἕνα σύνδεσμο ὅσο εἶναι ἄγαμοι, θ' ἀρκεσθοῦν στὴ μιὰ γυναῖκα — τὴ γυναῖκα τους — ὅταν παντρευτοῦνε.

Τοὺς μονόγαμους ἀνήκει ὁ σημερινὸς νέος. Σταθερὸς θὰ μείνη στὴ σύζυγό του. Τέτοια εἶναι ἡ φύσι του. Δὲν τοῦ ἀρέσει ἡ ποικιλία. Ἡ μιὰ ὅμως αὐτὴ νὰ εἶναι τῆς προκοπῆς. «Ἡ γυναῖκα, ποὺ θὰ πάρω, θέλω νὰ εἶναι τοῦ γούστου μου. Νὰ μοῦ ταιριάζη καὶ νὰ μὴν ψάχνω νὰ βρῶ ἄλλη».

Νὰ τοῦ ταιριάζη ψυχικά, νὰ τοῦ ταιριάζη αἰσθησιακά, ποὺ ἔχει κ' αὐτὸ μεγάλη σημασία γιὰ τὴ συζυγικὴ εὐτυχία. Καί, φυσικά — προϋπόθεσι γιὰ τὸ γάμο του — νὰ εἶναι θελκτικὴ ἡ γυναῖκα του. Ὄμορφη, μὲ τὴν ἔννοια ποὺ αὐτὸς δίνει στὸν ὅρο. Πάντως, νὰ μὴν εἶναι ἀπωθητική.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀκριβῶς συνίσταται ἡ διαφωνία μὲ τὸν πατέρα του. Ὑπὲρ τοῦ γάμου ὁ πατέρας. Περισσότερο μάλιστα ἀπὸ τὸ γυιό του βιαστικός. Τοῦ ἔχει ὅμως μπῆ, ὅτι ἡ νύφη του πρέπει ν' ἀνήκη στὶς σαφῶς ἄσχημες.

Ἄσχημη ἐκείνη ποὺ τὸ προτείνει ἐπίμονα νὰ πάρη. «Ἂς μὴν εἶναι ὡραία — τοῦ λέει. Μὲ ἀρέσει». Ἀλλὰ εἶναι τάχα εὔκολο, γιὰ τὰ ἐξωτερικές τῆς φωνές, πάλι ὁ κίνδυνος ὑπάρχει. Δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ θέλης νὰ μείνης ἅγιος. Πρέπει καὶ νὰ σ' ἀφήσουν ν' ἁγιάσης.

Τέτοιο κίνδυνο — προσθέτουν οἱ ὑποστηρικτὲς τῆς θεωρίας αὐτῆς — δὲν τὸν διατρέχεις ὅταν ἡ γυναῖκα σου εἶναι ἄσχημη. Ποιὸς θὰ τὴν προσέξη; Ποιὸς θὰ ἐκτεθῆ σὲ περιπέτειες, γιὰ πρόσωπο χωρὶς χάρι καὶ δίχως γοητεία; Ὅπου λείπει ὁ πειρασμός, ἐκεῖ λείπει κ' ἡ ἁμαρτία. Ἀκόμα καὶ ἂν μόνη της ἀναζητήση τὴν ἁμαρτία, δὲ θὰ ἐπιτύχη εὔκολα τὸ πρόσωπο, ποὺ θὰ δεχθῆ νὰ συναμαρτήση.

Σᾶς ἐπανέλαβα τὴ θεωρία τῶν ὀπαδῶν τῆς ἀσχήμιας. Δὲν εἶναι ἰδία καὶ ἡ δική μας γνώμη. Νὰ μὴν τὄγη μέσα της ἡ γυναῖκα νὰ στραφῆ στὸ κακό. Οὔτε ἡ πιὸ ἔντονη ἀσχήμια τότε τὴ σώζει.

Φυσικά, περισσότερο ἀπὸ τὴν ἄσχημη βάλλεται ἡ ὡραία. Ἀκριβῶς ὅμως οἱ συνεχεῖς αὐτὲς βολὲς τὴ σκληραγωγοῦν, τὴν κάνουν μαχητική, αὐξάνουν τὴ δύναμι τῆς ἀντιστάσεώς της.

Εἶναι καὶ κάτι ἄλλο: Ἡ ὡραία, βέβαιη, ὅτι ὁποιαδήποτε στιγμὴ θελήση, θἄχη ἀσφαλῶς τὴν ἐπιτυχία, δὲν κατέχεται ἀπὸ συμπλέγματα, δὲ νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ δοκιμάζη τὴν κατακτητική της δύναμι. Τὸ πόσο μεγάλη εἶναι ἡ δύναμι αὐτή, τὸ βλέπει στὴν ἔκφρασι τῶν ἄλλων, στὸ πάθος, στὴ λύσσα, στὸ κυνηγητό τους. Συμβαίνει δὲ κάποτε τόσο ἔντονη νὰ εἶναι ἡ δίωξι, ὥστε νὰ χορταίνη, πρὶν καθήση στὸ τραπέζι.

Ἐλᾶτε τώρα στὴν ἄσχημη. Εἶναι ἀζήτητη, ὅπως ὑποστηρίζουν ὅσοι φοβοῦνται τὶς ὡραίες; Δὲν τὸ νομίζω. Ἔχουν κ' αὐτὲς τὸν κόσμο τους. Εἶναι ὁ κόσμος τῶν ἄτολμων, τῶν δειλῶν, τῶν συνεσταλμένων, ἐκείνων πού, μὲ τὸ σύμπλεγμα τῆς μειονεκτικότητος, δὲν ἔχουν τὸ θάρρος ν' ἀτενίσουν τὴν ὁμορφιά, θεωροῦν τὸν ἑαυτό τους κατώτερο γιὰ μιὰ ὡραία. Σκέψη ἀστήριχτη, γιατὶ πολλοὶ «γόητες» δὲν πέτιχαν νὰ πλασάρουν τὴ γοητεία τους σὲ μιὰ ὡραία καὶ πολλοὶ κακόσχημοι γίνονται κατακτητὲς τῆς ὁμορφιᾶς.

Ἡ ἄσχημη δίνει κουράγιο στοὺς δειλούς. Ἔτσι, βρίσκεται συνεχῶς πολιορκημένη.

Εἶναι καὶ τὸ ἄλλο: Ὅτι καὶ ἡ ἴδια προκαλεῖ τὴν πολιορκία. Σιμπλεγματική κ' αὐτή, προσπαθεῖ κάθε τόσο νὰ δοκιμάζη τὴ δύναμί της. Θὰ τὴν προσέξουν; Δὲ θὰ τὴν προσέξουν; Κι' ἂν τὴν προσέξη ὁ ἕνας, θὰ τὴν προσέξη κι ὁ ἄλλος; Μήπως ἤταν συμπτωματικό, ὅτι τὴν πρόσεξαν; Ἀμφιβολίες συνεχῶς τὴ βασανίζουν. Σὰ μερικὲς ἀδύνατες κυβερνήσεις, ποὺ θέτουν διαρκῶς στὴ Βουλὴ ζήτημα ἐμπιστοσύνης. Ζήτημα ἐμπιστοσύνης θέτουν κ' αὐτές. Ψάχνουν ἡ κατάκτησι. Κατακτοῦν καὶ δὲν ἡσυχάζουν. Σὲ συνεχῆ ἀμφιβολία γιὰ τὸν ἑαυτό τους, θέλουν νὰ ἀνανεώνουν τὴν ἐμπιστοσύνη στὴν ἱκανότητά τους, νὰ προκαλέσουν τὴν ἀνδρική προσοχή.

Γενικὰ μιλοῦμε. Μὲ τὶς σκέψεις, ποὺ ἀναπτύσσουμε, δὲν ὑποστηρίζοιμε, ὅτι κάθε ὡραία εἶναι καὶ Παναγία, ἐνῶ, ἀντίθετα, κάθε ἄσχημη εἶναι, σώνει καὶ καλά, βαπτισμένη στὴ διαφθορά. Τίποτα τὸ ἀπόλυτο σὲ τέτοια ζητήματα.

Ἕνα τὸ ἀπολύτως βέβαιο: Ὅτι ἀποτελεῖ μεγάλη πλάνη νὰ νομίζουμε, ὅτι ἡ ὁμορφιὰ εἶναι κίνδυνος-θάνατος γιὰ τὴ συζυγικὴ ὑπόληψι, ἐνῶ, ἀντίθετα, ἡ ἀσχήμια εἶναι κατάθεσι τῆς τιμῆς σὲ θησαυροφυλάκιο.

Ὁ ἐπιπολαιογράφος μᾶς ἀναφέρει περίπτωσι ἑνὸς ὡραιότατου, ποὺ πῆρε τὴν ἀσχημότατη. Ἄντρας περιζήτητος. Νέος, πλούσιος, γοητευτικός. Κοπέλλες σὰν τὸ κρύο νερὸ τοῦ προσφέρονταν. Τὶς ἀπέκρουε.. Ὄχι δὲ ἀπὸ φόβο μήπως τὸν ἀπατήσουν. Ἔτυχε ὅμως νὰ ἐρωτευθῆ μὲ μιὰ ἄσχημη. Τὴν πῆρε. Ἀποτέλεσμα: Μέσα σ' ἕνα χρόνο, ἡ ἄσχημη ἀπάτησε τὸν ὡραῖο καὶ νέο μ' ἕνα πενηνταπεντάχρη, ποὺ εἶχε ὅλα τὰ δείγματα τῆς ἀσχήμιας.

Τὴν ὡραία θὰ προτιμήση ὁ νέος, ποὺ γράφει σήμερα. Ἂν τὴν πάρη, τὴν ἔπαθε. Θὰ δοκιμάση τὴν τύχη του. Προτιμᾶ νὰ χάση, δίνοντας τὴ μάχη του, παρὰ νὰ μείνη ἄμαχος καὶ ἀπὸ δειλία νὰ πάρη τὴν κόρη, ποὺ τοῦ προτείνει ὁ πατέρας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

σήμαντο στὴν ἐμφάνισι. Γιὰ νἄχουν ἥσυχο τὸ κεφάλι τους, λένε κ' αὐτές.

Ἡ θεωρία, ποὺ ὑποστηρίζεται ἀπὸ πολλούς. Κρατεῖ ἡ ἐντύπωσι, ὅτι μιὰ ὡραία εἶναι πολὺ περισσότερο ἐκτεθειμένη στὸν πειρασμό, παρὰ μιὰ ἄσχημη. Περνᾶ ἡ ὁμορφη καὶ βοᾶ τὸ πεζοδρόμιο. Τρέχουν ἀπὸ πίσω της, τὴν πολιορκοῦν, τὴ γδύνουν μὲ τὰ βλέμματα, τὴ φλερτάρουν, τὴν καλοῦν στὴν παρανομία.

Ἐμπρὸς σὲ τόση ζήτησι, ζαλίζεται κ' ἔρχεται στιγμή, ποὺ κλονίζεται καὶ πέφτει. Ἀκόμα κ' ὅταν δὲν τὴν ὠθοῦν στὴν ἁμαρτία οἱ ἐσωτερικές της φωνές, πάλι ὁ κίνδυνος ὑπάρχει. Δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ θέλης νὰ μείνης ἅγιος. Πρέπει καὶ νὰ σ' ἀφήσουν ν' ἁγιάσης.

Τέτοιο κίνδυνο — προσθέτουν οἱ ὑποστηρικτὲς τῆς θεωρίας αὐτῆς — δὲν τὸν διατρέχεις ὅταν ἡ γυναῖκα σου εἶναι ἄσχημη. Ποιὸς θὰ τὴν προσέξη; Ποιὸς θὰ ἐκτεθῆ σὲ περιπέτειες, γιὰ πρόσωπο χωρὶς χάρι καὶ δίχως γοητεία; Ὅπου λείπει ὁ πειρασμός, ἐκεῖ λείπει κ' ἡ ἁμαρτία. Ἀκόμα καὶ ἂν μόνη της ἀναζητήση τὴν ἁμαρτία, δὲ θὰ ἐπιτύχη εὔκολα τὸ πρόσωπο, ποὺ θὰ δεχθῆ νὰ συναμαρτήση.

Σᾶς ἐπανέλαβα τὴ θεωρία τῶν ὀπαδῶν τῆς ἀσχήμιας. Δὲν εἶναι ἰδία καὶ ἡ δική μας γνώμη. Νὰ μὴν τὄγη μέσα της ἡ γυναῖκα νὰ στραφῆ στὸ κακό. Οὔτε ἡ πιὸ ἔντονη ἀσχήμια τότε τὴ σώζει.

Φυσικά, περισσότερο ἀπὸ τὴν ἄσχημη βάλλεται ἡ ὡραία. Ἀκριβῶς ὅμως οἱ συνεχεῖς αὐτὲς βολὲς τὴ σκληραγωγοῦν, τὴν κάνουν μαχητική, αὐξάνουν τὴ δύναμι τῆς ἀντιστάσεώς της.

Εἶναι καὶ κάτι ἄλλο: Ἡ ὡραία, βέβαιη, ὅτι ὁποιαδήποτε στιγμὴ θελήση, θἄχη ἀσφαλῶς τὴν ἐπιτυχία, δὲν κατέχεται ἀπὸ συμπλέγματα, δὲ νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ δοκιμάζη τὴν κατακτητική της δύναμι. Τὸ πόσο μεγάλη εἶναι ἡ δύναμι αὐτή, τὸ βλέπει στὴν ἔκφρασι τῶν ἄλλων, στὸ πάθος, στὴ λύσσα, στὸ κυνηγητό τους. Συμβαίνει δὲ κάποτε τόσο ἔντονη νὰ εἶναι ἡ δίωξι, ὥστε νὰ χορταίνη, πρὶν καθήση στὸ τραπέζι.

Ἐλᾶτε τώρα στὴν ἄσχημη. Εἶναι ἀζήτητη, ὅπως ὑποστηρίζουν ὅσοι φοβοῦνται τὶς ὡραίες; Δὲν τὸ νομίζω. Ἔχουν κ' αὐτὲς τὸν κόσμο τους. Εἶναι ὁ κόσμος τῶν ἄτολμων, τῶν δειλῶν, τῶν συνεσταλμένων, ἐκείνων πού, μὲ τὸ σύμπλεγμα τῆς μειονεκτικότητος, δὲν ἔχουν τὸ θάρρος ν' ἀτενίσουν τὴν ὁμορφιά, θεωροῦν τὸν ἑαυτό τους κατώτερο γιὰ μιὰ ὡραία. Σκέψη ἀστήριχτη, γιατὶ πολλοὶ «γόητες» δὲν πέτιχαν νὰ πλασάρουν τὴ γοητεία τους σὲ μιὰ ὡραία καὶ πολλοὶ κακόσχημοι γίνονται κατακτητὲς τῆς ὁμορφιᾶς.

Ἡ ἄσχημη δίνει κουράγιο στοὺς δειλούς. Ἔτσι, βρίσκεται συνεχῶς πολιορκημένη.

Εἶναι καὶ τὸ ἄλλο: Ὅτι καὶ ἡ ἴδια προκαλεῖ τὴν πολιορκία. Σιμπλεγματική κ' αὐτή, προσπαθεῖ κάθε τόσο νὰ δοκιμάζη τὴ δύναμί της. Θὰ τὴν προσέξουν; Δὲ θὰ τὴν προσέξουν; Κι' ἂν τὴν προσέξη ὁ ἕνας, θὰ τὴν προσέξη κι ὁ ἄλλος; Μήπως ἤταν συμπτωματικό, ὅτι τὴν πρόσεξαν; Ἀμφιβολίες συνεχῶς τὴ βασανίζουν. Σὰ μερικὲς ἀδύνατες κυβερνήσεις, ποὺ θέτουν διαρκῶς στὴ Βουλὴ ζήτημα ἐμπιστοσύνης. Ζήτημα ἐμπιστοσύνης θέτουν κ' αὐτές. Ψάχνουν ἡ κατάκτησι. Κατακτοῦν καὶ δὲν ἡσυχάζουν. Σὲ συνεχῆ ἀμφιβολία γιὰ τὸν ἑαυτό τους, θέλουν νὰ ἀνανεώνουν τὴν ἐμπιστοσύνη στὴν ἱκανότητά τους, νὰ προκαλέσουν τὴν ἀνδρική προσοχή.

Γενικὰ μιλοῦμε. Μὲ τὶς σκέψεις, ποὺ ἀναπτύσσουμε, δὲν ὑποστηρίζοιμε, ὅτι κάθε ὡραία εἶναι καὶ Παναγία, ἐνῶ, ἀντίθετα, κάθε ἄσχημη εἶναι, σώνει καὶ καλά, βαπτισμένη στὴ διαφθορά. Τίποτα τὸ ἀπόλυτο σὲ τέτοια ζητήματα.

Ἕνα τὸ ἀπολύτως βέβαιο: Ὅτι ἀποτελεῖ μεγάλη πλάνη νὰ νομίζουμε, ὅτι ἡ ὁμορφιὰ εἶναι κίνδυνος-θάνατος γιὰ τὴ συζυγικὴ ὑπόληψι, ἐνῶ, ἀντίθετα, ἡ ἀσχήμια εἶναι κατάθεσι τῆς τιμῆς σὲ θησαυροφυλάκιο.

Ὁ ἐπιπολαιογράφος μᾶς ἀναφέρει περίπτωσι ἑνὸς ὡραιότατου, ποὺ πῆρε τὴν ἀσχημότατη. Ἄντρας περιζήτητος. Νέος, πλούσιος, γοητευτικός. Κοπέλλες σὰν τὸ κρύο νερὸ τοῦ προσφέρονταν. Τὶς ἀπέκρουε.. Ὄχι δὲ ἀπὸ φόβο μήπως τὸν ἀπατήσουν. Ἔτυχε ὅμως νὰ ἐρωτευθῆ μὲ μιὰ ἄσχημη. Τὴν πῆρε. Ἀποτέλεσμα: Μέσα σ' ἕνα χρόνο, ἡ ἄσχημη ἀπάτησε τὸν ὡραῖο καὶ νέο μ' ἕνα πενηνταπεντάχρη, ποὺ εἶχε ὅλα τὰ δείγματα τῆς ἀσχήμιας.

Τὴν ὡραία θὰ προτιμήση ὁ νέος, ποὺ γράφει σήμερα. Ἂν τὴν πάρη, τὴν ἔπαθε. Θὰ δοκιμάση τὴν τύχη του. Προτιμᾶ νὰ χάση, δίνοντας τὴ μάχη του, παρὰ νὰ μείνη ἄμαχος καὶ ἀπὸ δειλία νὰ πάρη τὴν κόρη, ποὺ τοῦ προτείνει ὁ πατέρας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 36.781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΦΥΓΗ

ΕΧΟΥΝ δώσει πλούσια τροφὴ στὴν ἐπιθεώρησι, ἔχουν γίνει ἀνεξάντλητη πηγὴ ἐμπνεύσεων γιὰ τοὺς γελοιογράφους, ἔχουν ἀναδειχτῆ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς προσφιλέστερους στόχους τοῦ νεοελληνικοῦ κουτσομπολιοῦ. Κι' ἔχει ἐπικρατήσει πιά, ἔχει καθιερωθῆ νὰ τοὺς ἀντιμετωπίζωμε μὲ μιὰ χλευαστικὴ διάθεσι, ἀνάμικτη μὲ λίγη συγκατάβασι, λίγο οἴκτο, λίγη ὑπερωψία. Γελᾶμε μὲ τὰ σκονισμένα σανδάλια τους, μὲ τὰ σόρτς, ποὺ ἀφίνουν ξέσκεπα τὰ μακρυὰ, τριχωτὰ πόδια τους, μὲ τὴν ἀχτενισιά, μὲ τὴν ἀνεμελιά, μὲ τὰ γένεια τους. «Τουρίστες...» λέμε — κι' ἡ λέξι αὐτὴ συνοδεύεται, σχεδὸν πάντα, ἀπὸ ἕνα μυκτηριστικὸ χαμόγελο.

Κάποτε - κάποτε, τὸ χαμόγελο δίνει τὴ θέσι του σὲ μιὰ βλοσυρὴ παρατήρησι:

— Δὲ φαντάζομαι νὰ γύριζαν καὶ στὸν τόπο τους ἔτσι...

—'Α, μπά! διαξεδιαιώνει, τότε, κάποιος ἄλλος. Ἐδῶ μόνο βρίσκουν καὶ τὰ κάνουν...

★

«Ἐδῶ μόνο»; Αὐτὸ εἶναι, νομίζω, τὸ πρωτο, τὸ βασικὸ λάθος, ποὺ γεννᾶει τὴ δυσπιστία, τὴν παρεξήγησι καί, σὰν ἄμεση συνέπεια, τὸ χλευασμό ἢ τὴν ἀντιπάθεια γιὰ τοὺς τουρίστες.

Ἂν ἐξαιρέσετε ἐκείνους, ποὺ συνηθίζομε νὰ τοὺς χαρακτηρίζωμε σαν «ὑπαρξιστὲς» καὶ ποὺ κυκλοφοροῦν ὅλο τὸ χρόνο μὲ μιὰ τέτοια, ἢ ἀνάλογη, ἐξεζητημένα ἀτημέλητη ἐμφάνισι, οἱ ἄλλοι ὅλοι, οἱ πολὺ περισσότεροι, εἶναι, τοὺς ἐντεκα ἀπὸ τοὺς δώδεκα μῆνες τοῦ χρόνου, ἀνθρῶποι ποὺ ντύνονται σὰν κ' ἐμᾶς, μὲ τὸ σακκάκι καὶ τὴ γραβάτα τους, ποὺ πάνε τὸ πρωὶ στὴ δουλειά τους, φεύγουν τὸ μεσημέρι καὶ ξαναπάνε τὸ ἀπόγευμα, ποὺ κάνουν μιὰ ἥρεμη καὶ μετρημένη ζωή, χωρὶς νὰ νοιάζωνται γιὰ σκανδαλίσουν ἢ νὰ καταπλήξουν κανέναν.

Ὅμως, τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δώδεκα μῆνες, τὸν Ἰούλιο, ἢ τὸν Αὐγουστο, ἢ τὸν Σεπτέμβριο, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ παίρνουν τὴν ἀδειά τους. Ἤ, ἂν ἔχουν ἐλεύθερο ἐπάγγελμα, δίνουν μόνοι τους τὴ μηνιαία ἀδεια στὸν ἑαυτό τους. Καί, μαζὶ μὲ τὴ δουλειά, ποὺ ἀφίνουν πίσω τους, ἀφίνουν καὶ τὸ σακκάκι καὶ τὴ γραβάτα τους, καὶ τὴν τσατσάρα τους καὶ τὴν ζυριστικὴ μηχανή τους, καὶ τὴ συμβατική τους ἐυπρέπεια καὶ τὶς ἀστικές τους συνηθειες.

Τ' ἀφίνουν ὅλ' αὐτά, γιὰ νὰ φύγουν. Νὰ φύγουν γιὰ ὁπουδήποτε. ὅπου θὰ βροῦν ἥλιο καὶ θάλασσα, γιὰ ἐδῶ, γιὰ τὴν Ἰταλία, γιὰ τὴ μεσημβρινὴ Γαλλία, γιὰ κάθε ἀκτή, κάθε νησί, ὅπου θὰ ζήσουν σὰν ἄνθρωποι ἐλεύθεροι — ἐλεύθεροι ἀπὸ ὑποχρεώσεις, ἀπὸ συμβατικότητες, ἀπὸ μαλθακὲς ἀπαιτήσεις γιὰ ἀνέσεις καὶ πολυτέλειες.

Εἶναι μιὰ φυγὴ στὴ φύσι καί, ταυτόχρονα, μιὰ φυγὴ στὴν ἐλευθερία, γιὰ τοὺς «τουρίστες», ὁ ἕνας καὶ μονοδικὸς μῆνας τῶν θερινῶν διακοπῶν. Αἰσθάνονται πώς, μόνο ἂν ἀλλάξουν ἐντελῶς τρόπο ζωῆς, ἂν ἀλλάξουν καὶ γεωγραφικὸ πλάτος καὶ ντύσιμο καὶ συνήθειες, ἂν «ἀλλάξουν πετσί» μὲ μιὰ λέξι, μποροῦν νὰ προσφέρουν στὸν ἑαυτό τους τὴν τόσο ποθητή, τὴν τόσο ἀναγκαία, γιὰ τὸ σύγχρονο ἄνθρωπο, ξεκούρασι.

★

Θὰ πῆτε: Μόνο οἱ ξένοι, λοιπόν, αἰσθάνονται τὴν πιεστικὴ αὐτὴ ἀνάγκη γιὰ ἀλλαγὴ καὶ ἀνανέωσι; Ἐμεῖς, ποὺ ἐξακολουθοῦμε καὶ τὸ καλοκαίρι νὰ εἴμαστε τὸ ἴδιο σοβαροί, τὸ ἴδιο ἀτσαλάκωτοι, τὸ ἴδιο «ἀψόγως ἐνδεδυμένοι» ὅπως καὶ τὶς ἄλλες ἐποχὲς τοῦ χρόνου, δὲν αἰσθανόμαστε μιὰ τέτοια ἀνάγκη;

Τὴν αἰσθανόμαστε, ἀλλὰ δὲ βρίσκομε τὸ κουράγιο νὰ τὴν ὁμολογήσωμε. Ἤ, κι' ἂν τὴν ὁμολογήσωμε, δὲ φτάνομε ὡς τὴν ἀπόφασι νὰ τὴν ἱκανοποιήσωμε. Γιατὶ μᾶς κατέχει ἡ φροντίδα τῆς κοινωνικῆς προβολῆς, μᾶς τρώει ἡ ἔννοια «τί θὰ ποῦν οἱ ἄλλοι» γιὰ μᾶς καί, μαζὶ μ' αὐτά, μᾶς τρομάζει ἡ ταξιδιωτικὴ περιπέτεια καὶ ἡ ἀπώλεια τῶν ἀστικῶν μας ἀνέσεων.

Ξεκινᾶνε, ἀπὸ τὶς μακρυὲς πατρίδες τους, ὁ Γάλλος μικροϋπάλληλος, ὁ Γερμανὸς σπουδαστής, ἡ Ἀγγλίδα δακτυλογράφος, μὲ τόσο λιγοστὸ συνάλλαγμα στὴν τσέπη, ποὺ ἐμεῖς, ἂν τὄχαμε, δὲ θὰ τολμούσαμε νὰ ξεμυτίσωμε ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορά μας. Κι' ὅμως, αὐτοὶ ἔρχονται στὰ νησιά μας, καὶ μένουν δέκα, δεκαπέντε, εἴκοσι μέρες!

Πῶς; Μὲ ποιό τρόπο; Περιορίζοντας, ἁπλούστατα, στὸ ἐλάχιστο τὶς ἀνάγκες τους. Ἀντὶ νὰ μείνουν στὰ πολυτελῆ ξενοδοχεῖα, μένουν στὴ φτωχικὴ καὶ πεντακάθαρη κάμαρα ἑνὸς χωριάτικου σπιτιοῦ. Ἀντὶ νὰ γευματίσουν μὲ «τὰμπλ ντ' ὸτ» στὶς διάφορες «Ξενίες», τρώνε τὸ ψάρι τους — ἢ κομμιὰ φορὰ, οὔτε ψάρι, μὰ ψωμί, ντομάτα κι' ἐλιὰ — στὸ τσπεινὸ παραθαλάσσιο ταβερνάκι. Κι' ὅταν τὸ συνάλλαγμα δὲ φτάνη οὔτε γιὰ τὸ νοίκι στὴν κάμαρα τοῦ χωριάτικου σπιτιοῦ, στήνουν, ξένοιαστοι καὶ χαμογελαστοί, τὸ ἀντίσκηνο ἢ τὸ «σλήπιγκ - μπάγκ» τους στὴν ἀμμουδιά.

— Ποῦ μένετε; εἶχα ρωτήσει τρεῖς νεαροὺς Γάλλους, ποὺ ἀπολαμβάναν, τρισευτυχισμένοι, τὸ θαλασσινὸ μελτέμι, ξαπλωμένοι, ἕνα σούρουπο, στὰ βράχια τῆς Μονεμβασίας.

Μοῦ ἔδειξαν μὲ τὸ δάχτυλο τὸ διάφανο καλοκαιρινὸ οὐρανό.

— Στὸ ξενοδοχεῖο τῶν ἄστρων! ἐξήγησαν, γελῶντας ἀνοιχτόκαρδα.

★

Πόσοι Ἕλληνες — καί, πρὸ παντός, πόσες Ἑλληνίδες; — θὰ δεχότουσαν μιὰ ἔστω μόνο διανυκτέρευσι στὸ... ξενοδοχεῖο τῶν ἄστρων;

Τὴν ἐξοχή, τὸν παραθερισμό, ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία μεταξύ μας δὲν τὰ ἀντιλαμβάνεται παρὰ μὲ τὴν προϋπόθεσι τῆς παραμονῆς σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, προικισμένο μὲ ὅλες τὶς δυνατὲς ἀνέσεις, μὲ μιὰ πλάζ, ποὺ θὰ διαθέτη ὀμπρέλλες γιὰ τὸν ἥλιο, καὶ μὲ ἀναπαυτικὲς σαΐζ - λόυγκ στὴ βεράντα γιὰ τὴ βραδυνὴ «ρομάντσα». Οἱ καλομαθημένες, μαλίστα, κυρίες καὶ δεσποινίδες δὲ ρισκοκυδυνεύουν οὔτε ἕνα μικρὸ περίπατο παραέξω ἀπὸ τὸν περίβολο τοῦ ξενοδοχείου τους καὶ γυρίζουν ἀπὸ τὸ νησί, ὅπου παραθέρισαν, χωρὶς νὰ ἔχουν δῆ, οὐσιαστικά, τίποτα ἀπὸ τὸ νησί, ξέροντας γι' αὐτὸ τόσα λίγα, ὅσα ξέρανε καὶ πρὶν πάνε!

Καλομαθημένοι, ὅμως, ἂς μὴ ἀμφιβάλλομε — ἤταν στὸν τόπο τους, κι' οἱ ξένοι, ποὺ τοὺς βλέπομε ἐδῶ καὶ τοὺς περιγελᾶμε ὑπερβολικά. Ἀλλά, πηγαίνοντας στὶς ἐξοχὲς καὶ στὰ νησιά μας, δὲν πηγαίνουν γιὰ νὰ ξαναβροῦν ὅ,τι εἶχαν. Πηγαίνουν γιὰ νὰ χαροῦν ἥλιο καὶ θάλασσα, φεγγάρι καὶ διάφανη νύχτα, ἐπιστροφὴ στὴν ἁπλὴ ζωὴ καὶ στὴ φύσι. Αὐτὰ ἀξίζουν παραπάνω ἀπ' τὴ μαλθακὴ καλοπέρασι. Ἤ, τουλάχιστον, εἶναι «κάτι ἄλλο» ἀπ' τὴν καλοπέρασι.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

— Θὰ μποροῦσα νὰ μείνω γιὰ πάντα μαζί σου ἐδῶ, Ζαχαρία!
— Ἀδύνατον! Δὲ γίνεται. Ἔχουμε εἰσιτήρια μετ' ἐπιστροφῆς!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΚΑΙ ΣΑΝΑΤΟΡΙΟ — ΣΕΛ. 5
Μιὰ ὡραία γιορτὴ στὰ Μελίσσια.
ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ: ΝΕΑ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ!.. — » 6
Ὁ σκληρὸς δρόμος γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τῆς εἰρήνης.
ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΓΥΑΛΙΑ — » 8
Ἡ μέθοδος τοῦ Ἀμερικανοῦ ὀφθαλμίατρου Μπέϊτς.
ΟΤΑΝ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΦΕΥΓΗ ΓΙΑ ΔΙΑΚΟΠΕΣ — » 14
*Π

Η ΖΗΛΕΙΑ

ΑΝ ἡ Τζούλια ὑπόφερε ἀπ' τὴν ἀδικαιολόγητη ζήλεια της, ἔκανε ὅμως τὸν 'Ανσέλμο νὰ ὑποφέρη ἀκόμα πιὸ πολύ. 'Ο ἔρωτάς της ἦταν ὡραῖος ἀλλ' ἐπικίνδυνος, γιατὶ δημιουργοῦσε φανταστικὲς ἱστορίες γιὰ νὰ συντηρῆ τὴ ζήλεια της.

Τοῦ κάκου ὁ 'Ανσέλμο προσπαθοῦσε νὰ τὴ λογικέψη. 'Εκείνη συγκέντρωνε σκέψεις καὶ ὑποψίες καὶ τὶς πετοῦσε ξαφνικὰ στὸν ἄντρα της, πάνω σὲ μιὰ ἀπ' τὶς τρομερὲς σκηνές, ποὺ ἔξσπαζαν μεταξύ τους. 'Ο 'Ανσέλμο τὶς δεχόταν ἀδιαμαρτύρητα. Εἶχε μάθει πιά, μὲ τὸν καιρό, νὰ μὴν ἀμύνεται, γιὰ ὑπομένη τὰ νεῦρα καὶ τὰ κλάματα τῆς Τζούλιας, σὰν μιὰ κοροϊδία ἀρρώστεια.

'Ετσι κ' αὐτὴ τὴ φορά, ἡ νέα γυναῖκα εἶχε ὑποπτευθῆ πως τὸ ταξίδι, ποὺ ἤθελε νὰ κάμη ὁ ἄντρας της γιὰ δουλειές του, ἔκρυβε κάποια ἀπιστία του... Προσκειμένου, λοιπόν, νὰ γάση τὸ τραῖνο ἢ νὰ περάση γιὰ τύραννος, ὁ 'Ανσέλμο διέκοψε ἀμέσως τὴ σκηνή της, προτείνοντάς της νὰ τὴν πάρη μαζί του.

Τώρα, λοιπόν, ἡ Τζούλια κοιμόταν στὸ πλατὺ κρεβάτι τοῦ ξενοδοχείου. Καὶ κάποια ἄλλη παράλογη ὑποψία ἀντίδοωνε τὸ μέτωπό της. Στὴν ἄκρη τῶν ματιῶν της ἔλαμπε ἀκόμα ἕνα δάκρυ.

'Ο ἄντρας της τὴν κύτταζε καὶ συλλογιζόταν πὼς ἡ κατάστασι αὐτὴ ἦταν ἐκνευριστικὴ καὶ κουραστική. Γιατί νὰ μὴν προχωροῦνε μαζὶ στὸ δρόμο τῆς ζωῆς, μ' ἀπόλυτη καὶ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη;...

"Αν ξυπνοῦσε τώρα ἡ Τζούλια, θὰ τὸν κύτταζε φιλύποπτα καὶ θὰ τὸν ρωτοῦσε:

«Τί σκέπτεσαι; Γιατί δὲν κοιμᾶσαι;».

"Τστερα θᾶχυνε μερικὰ δάκρυα... Μὰ εὐτυχῶς κοιμόταν, κουρασμένη ἀπ' τὸ ταξίδι.

'Ο 'Ανσέλμο δὲ γύσταζε. Σηκώθηκε μὲ προσοχή, φόρεσε τὴ ρόμπα καὶ τὶς παντόφλες του καὶ βγῆκε στὸ μπαλκόνι.

Μιὰ γυναικεία φωνὴ ἀκουγόταν ἀπ' τὸ διπλανὸ μπαλκόνι, ποὺ γωμιζόταν ἀπ' τὸ δικό του μ' ἕνα ξύλινο καγκελλωτό. 'Ο 'Ανσέλμο ξεχώρισε μερικὲς λέξεις:

— Εἶδα πολὺ καλὰ πώς...

— "Οχι, σὲ βεβαιῶ... ἀπαγορεύοσε μιὰ ἀντικὴ φωνή. "Αλλωστε ἐγώ...

— Μὴν ὁρκιστῆς... δὲν πρόκειται νὰ σὲ πιστέψω... μ' ἀπατᾶς...

'Ο 'Ανσέλμο νόμιζε πὼς ἄκουγε τὴ Τζούλια. Τὰ ἴδια τοῦλεγε κι' ἐκείνη!

★

'Η συνομιλία σταμάτησε. 'Ακούστηκαν γυναικεῖοι λυγμοί, κ' ὕστερα τίποτα πιά...

"Ολη ἡ πόλι κοιμόταν. 'Ο 'Ανσέλμο εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν τὸ μοναδικὸ ζωντανὸ πλάσμα στὸν κόσμο... Ξαφνιὰ ὅμως διέκρινε μιὰ σκιὰ ἀκουμπισμένη στὸν τοῖχο, στὸ διπλανὸ μπαλκόνι.

Τὸν ἀντελήφθη κ' ἐκείνη κ' ἔκαμε μιὰ κίνησι γιὰ νὰ φύγη. Μὰ ἔπειτα ἔμεινε.

'Ο 'Ανσέλμο τὴν κύτταξε ποσεχτικότερα. 'Ηταν μιὰ γυναῖκα, σίγουρα ἡ ἴδια ποὺ φώναξε κ' ἔκλαιγε χτὲς ἀπὸ λίγο. Προσπαθοῦσε ἴσως νὰ βοῆ κάποια ἀνακούφισι τοῦ πόνου της στὴ σιωπὴ καὶ στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

— Κάνει δροσιά ἀπόψε, ψιθύρισε ὁ 'Ανσέλμο.

'Η ἄγνωστη γέλασε ἐλαφρὰ καὶ πονεμένα, γαμήλωσε τὰ μάτια της κ' ἀπάντησε:

— Εἶναι φθινόπωρο πιά...

— Σᾶς ἄκουσα ποὶν νὰ κλαῖτε, τῆς εἶπε ὁ 'Ανσέλμο.

Δὲν ἔβλεπε, παρὰ τὴ λάμψι τῶν ματιῶν καὶ τῶν δοντιῶν της... Μάντευε ὅμως πὼς εἶχε κοκκινίσει.

— Γιατί κλαίγατε; τὴ ρώτησε.

— Εἶναι τρομερὸ πρᾶγμα ἡ ζήλεια... 'Υποφέρει κανεὶς ἀπερίγραπτα... 'Εγὼ ὅμως φταίω! 'Ο Κάρολο δὲν εἶναι κακός...

— Οὔτε κ' ἐγὼ εἶμαι κακός, εἶπε ὁ 'Ανσέλμο, σὰ νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του. Κι' ὅμως ἡ Τζούλια ὑποφέρει...

— Ποιὰ εἶν' ἡ Τζούλια; ψιθύρισε ἡ γυναῖκα.

'Ο 'Ανσέλμο ἔδειξε τὸ ἐσωτερικὸ τῆς κάμαρας κ' ἔβαλε τὸ δάντυλο μπροστὰ στὰ χείλη του.

Πλησίασαν κ' οἱ δυὸ στὰ κάγκελλα, σιγά, προφυλαχτικά, σὰ συνωμότες. 'Η νύχτα, ἡ ὥρα, τὸ μυστήριο τῆς φυσιογνωμίας τους, τοὺς ἔκαναν συγενόγους...

— Κοιμᾶται; ρώτησε ἡ ἄγνωστη. Τὸ ἴδιο κ' ὁ Κάρολο... Μὰ γιατί ὑποφέρει, αὐτή;

— Γιατὶ εἶναι ζηλιάρα! 'Απαιτεῖ νὰ τῆς φέρνωμαι πάντα ὅπως τὸν καιρὸ τῶν ἀρραβώνων μας! Εἶναι σὰ νάγκη κανεὶς τὴν ἀξίωσι ἀπὸ ἕνα ἐξαίρετο κωμικὸ ἤθοποιὸ νὰ προκαλῆ διαρκῶς τὰ γέλια, ἀκόμα κ' ἔξω ἀπ' τὴ σκηνή, ὅταν λέη ἁπλῶς καλημέρα!...

'Η ἄγνωστη ἔσκυψε πιὸ πολύ, κόλλησε τὸ πρόσωπό της στὰ κάγκελλα.

— Τὴν ἀγαπᾶτε; ρώτησε.

— Ναί... πιστεύω. 'Ωστόσο, μερικὲς φορές, μοῦ φαίνεται πὼς τὴ μισῶ.

— Κι' ὁ Κάρολο μ' ἀγαπάει... Τὴν ἀπατᾶτε;

— "Οχι.

— "Ισως κ' ὁ Κάρολο δὲ μ' ἀπατάει. 'Ωστόσο ὑποφέρω... Πιστεύω πὼς κ' αὐτὸς μὲ μισεῖ κάποτε... Μὰ δὲν πρέπει νὰ μᾶς μισῆτε, γιατὶ ζηλεύουμε. "Αν δὲν ἤμαστε ζηλιάρες, δὲ θὰ μᾶς τὸ συγχωρούσατε.

— Ναί, αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια... ψιθύρισε ὁ 'Ανσέλμο.

'Η ἄγνωστη ἄπλωσε τὸ χέρι της κ' ἔπιασε τὰ κάγκελλα. Αγγιξε ἔτσι ἀθέλητα τὰ δάντυλα τοῦ 'Ανσέλμο. Ἐκεῖνος ἔνοιωσε τὴν ἀπιθυμία νὰ πιάση τὸ χέρι της, νὰ τὸ νοιώση μέσα στὸ δικό του. Τοῦ φαινόταν σὰν ἕνα μικρὸ φούρμιο καὶ θέλησε νὰ ἐπιχειρήση νὰ τὸ κυριεύση.

Τόπιασε πραγματικὰ καὶ τὸνοιωσε νὰ σπαρταρίη σὰν φυλακισμένο πουλάκι. 'Ακούμπησε πάνω τὰ χείλη του, ἀνάλαφρα. 'Η γυναῖκα δὲν τὸ τράβηξε. Εἶπε ὅμως σιγά:

— Μὴν κάνετε ποτὲ τὴ Τζούλια, νὰ ὑποφέρη. Καλησύχτα!

"Τστερα ἐλευθέρωσε τὸ χέρι της καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο.

Τὴν ἄλλη στιγμή, φωτίσθηκε ἡ κάμαρα τοῦ 'Ανσέλμο. Εἶχε ξυπνήσει ἡ Τζούλια κ' εἶχε ἀνάψει τὸ ἠλεκτρικό.

— 'Ανσέλμο! φώναξε. Τί κάνεις ἐκεῖ, στὸ μπαλκόνι; Μὲ ποιὰ μιλοῦσες;

Εἶχε ζαρώσει τὰ φούδια της ἐνθρικά.

«Μὴν κάνετε ποτὲ τὴ Τζούλια νὰ ὑποφέρη!» εἶχε πῆ ἡ σκιά.

'Ο 'Ανσέλμο πλησίασε τὴ γυναῖκα του καὶ τὴ φίλησε στὸ μέτωπο.

— Κοιμήσου, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε. Λὲ μιλοῦσα μὲ κανένα. Ὀνειρεύτηκες...

Α. ΜΑΤΕ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Η ρὶς

'Επιθυμῶν ἐρωτικῶς περὶ πολλοῦ νὰ δράσω
καὶ εἰς τὰ κατορθώματα τὸν Δὸν — Ζουὰν νὰ φθάσω
ἠρξάμην χθὲς τηλεφωνῶν ἐρήμην μετὰ κύρους
ἀναζητῶν αἰσθήματα κι' ἐρώτους παμπονήρους.
'Αλλὰ εἰς μάτην ἔκαμνον τὰς κλήσεις μου ἀνώνυμα
ὁπότε εἰς τὸ εἰκοστόν, ὦ παῖδες, τηλεφώνημα
φωνὴν γλυκεῖαν ἤκουσον νὰ ἐρωτᾷ ἀδρῶς:
— Ποῖον ζητεῖτε, κύριε; Τί θέλετε; Ἐμπρός!
Κἀγὼ τῆς εἶπον παρευθὺς μὲ τὸ γνωστόν μου σθένος:
— Ὑμᾶς ζητῶ, ὦ Μοῦσα μου, γοργῶς καὶ ἐσπευσμένως!
Κι' ὦ μοῖρα μου ἐξαίρετος! Ὦ, τύχη σκανδαλώδης.
Εὐθὺς μοὶ ἀνταπήντησεν ἡ Μίς, ἡ ὀνειρώδης:
— Κι' ἐγὼ ζητῶ, ὦ γόητα, ἐρωτικῶδεις ζάλας
καὶ σᾶς προσμένω οἰκαδε μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας!
Κἀγὼ πετὼν κατέφθασον, ὦ Ζεῦ, αὐτοστιγμεὶ
κι' ἰδὼν αὐτὴν ἐβόησον: «Ἰδοὺ ἐγὼ εἰμί!...
καὶ ἔφθασον δι' ἔρωτας πυριφλεγεῖς, ὦ Μοῦσα!...»
Πλὴν αὐτὴ, φεῦ, τὴν ρίνα μου τὴν τραγικὴν ἰδοῦσα
κατέστη καταπόρφυρος, χυδαίστι μβα (ρούτι
κι' ἐβόησεν: — Βρὲ ταρνανᾶ, τί μύτη εἶναι (τοῦτη;
—'Η μύτη μου; ἠρώτησον. Τί ἔχει, δη- (λαδή;
— Εἶναι, μοὶ συνεπλήρωσε, σὰν γαλλικὸ (κλειδί...
Κι' αὐτίκα μὲ ἀπέπεμψεν καὶ δὴ κακὴν (- κακῶς
κἀγὼ ἐκεῖθεν φεύγοντας μὲ θλῖψιν ὡς (εἰκὸς
τὴν ρίνα καταράσθηκα κι' ἀνέκραξον ἐν (πλάτει:
«"Αν ἔχης... μύτη διάβαινε καὶ ριζικὸ περ- (πάτει...».

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΤΣΕΧΟΒΑ

Ἐγγονὴ τῆς μεγάλης στάρ τῶν προπολεμικῶν χρόνων "Ολγας Τσέχοβα, ἡ γοητευτικὴ Βέρα Τσέχοβο εἶναι σήμερα γιὰ τοὺς Γερμανοὺς ἡ ἰδεώδης «ἐνζελνὸ» τοῦ κινηματογράφου τους. Ἡ νεαρὰ στάρ, ποὺ ἀποκαλεῖται στὴ Γερμανία «Τὸ κορίτσι μὲ τὰ γατίσια μάτια», ἔχει ἤδη στὸ ἐνεργητικό της ἀρκετὲς ἐπιτυχίες, ὅπως «Ὁ πράσινος παπαγάλος» καὶ «Τὸ ψωμὶ τῶν νεανικῶν χρόνων». Τώρα πρωταγωνιστεῖ στὸ φίλμ «Ἀκόμη ἀνήλικη» στὸ ὁποῖο τῆς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπιδείξη καὶ τὸ χορευτικό της ταλέντο.

ΡΑΔΙΟΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ ΜΕ ΤΡΑΝΖΙΣΤΟΡΣ

Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο στερεοφωνικὸ ραδιογραμμόφωνο μὲ τρανζίστορς. Λειτουργεῖ μὲ μιὰ μικρὴ μπαταρία καὶ ἀκούεται τόσο μὲ τὸ μεγάφωνο, ὅσο καὶ μὲ εἰδικὰ ἀκουστικά, γιὰ νὰ μὴ διαταράσσεται ἡ ἡσυχία τῶν ἄλλων. Τὸ πρωτότυπο αὐτὸ ραδιογραμμόφωνο εἶναι ἀμερικανικῆς κατασκευῆς καὶ στοιχίζει 79 δολλάρια.

Μιὰ ὡραία γιορτὴ στὰ Μελίσσια

ΤΙΠΟΤΕ δὲν ὑπάρχει ὡραιότερο καὶ συγκινητικότερο στὸν κόσμο ἀπὸ μιὰ σταγόνα χαρᾶς σ' ἕνα θλιμένο πρόσωπο — εἶπε κάποιος μεγάλος φιλόσοφος.

Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ εἴχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ τὴ διαπιστώσουμε μὲ τὸν ἀληθινώτερο τρόπο, κάποιο ἀπὸ τὰ τελευταῖα κυριακάτικα πρωϊνά, σὲ μιὰ σεμνὴ γιορτή, ποὺ δόθηκε στὸ σανατόριο τῶν Μελισσιῶν τοῦ κ. Τσαγκάρη, πρὸς τιμὴν τοῦ νοσηλευομένου ἐκεῖ δημοφιλοῦς Ἕλληνος μουσικοσυνθέτου Μίκη Θεοδωράκη.

Ὁ κ. Θεοδωράκης, ὕστερα ἀπ' τὴ γνωστὴ περιπέτεια τῆς ἀρρώστειας του στὸ Λονδίνο, τὴν ἀπρόοπτη ἀφιξί του στὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν ἐγκλεισμό του στὸ σανατόριο τῶν Μελισσίων, ὅπου οἱ γιατροὶ τοῦ ἀπαγόρευσαν κάθε ἐπαφὴ μὲ τὸν ἔξω κόσμο, εἶχε, ἐπὶ τέλους, πάρει τὴν ἄδεια τῶν γιατρῶν νὰ μιλήση μὲ τοὺς φίλους καὶ τοὺς θαυμαστές του, καὶ νὰ ξαναβρεθῆ μεταξὺ φίλων καὶ γνωστῶν.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ὁ θίασος τοῦ θεάτρου «Πάρκ» ποὺ παίζει τὴν ἐπιθεώρησή του «Ὁμορφη πόλις», ἀνέβηκε ὡς τὰ Μελίσσια καὶ κεῖ, σὲ μιὰ πρόχειρα στημένη σκηνή, στὴ μεγάλη σάλα ὑποδοχῆς, ψυχαγώγησε ἐπὶ μιὰ ὥρα μὲ διάφορα σκέτς καὶ τραγούδια τοῦ συνθέτη, τοὺς ἀρρώστους τοῦ σανατορίου.

Καὶ τότε, στὴ διάρκεια τῆς ὥρας αὐτῆς, ἀντικρύσαμε τὸ χαμόγελο ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή, τὸ χαμόγελο τῶν θλιμένων προσώπων...

★

Ὅσοι ἔτυχε νὰ ἔχουν παρευρεθῆ σὲ τέτοιες ὁμοιες μικρὲς γιορτές, ἱδρυμάτων, σχολείων ἢ συλλόγων, θᾶχουν σίγουρα παρατηρήσει τὴν οἰκεία ἀτμόσφαιρα ποὺ τὶς περιτυλίγει, τὴν κάποια συγγενικότητα τῶν προσώπων ποὺ λαβαίνουν μέρος σ' αὐτές, συγγενικότητα αἰσθημάτων καὶ ἀντιδράσεων θέβαια, καὶ τὴν ἔλλειψι κάθε ἴχνους κοσμικότητας καὶ τύπων.

Θάλεγε κανεὶς πὼς οἱ μικρὲς αὐτὲς γιορτὲς μοιάζουν σὰν αὐθόρμητα λαϊκὰ πανηγύρια, ὅπου συντοπίτες καὶ συγχωριανοὶ φοροῦν τὰ καλά τους, πετοῦν στὴν ἄκρη τὶς ἔγνοιες καὶ τὰ μικροβάσανα τῆς καθημερινῆς ζωῆς κι' ἀποφασίζουν νὰ γίνουν παιδιά.

«Καρδίαν καθαρὰν» λέγει ἡ Γραφή.

Καὶ σίγουρα, ὁ Εὐαγγελιστὴς ὅταν ἔγραφε τὸ λόγο του, θᾶχε ὑπ' ὄψι μιὰ τέτοια μικρογιορτὴ ψαράδων ἢ ἀμπελουργῶν τῆς Γαλιλαίας.

Τὴν «καθαρὰν» αὐτὴν καρδίαν, τὴν εἴδαμε στὴν ἀποθέωσί της στὴ μικρὴ γιορτὴ τοῦ σανατορίου τῶν Μελισσιῶν. Τὴν εἴδαν μαζὶ κι' ὅλοι ὅσοι ξένοι ἔτυχε νὰ παρευρεθοῦν. Καὶ τὴ χάρηκαν μὲ τὸ παραπάνω.

— Ἀλήθεια, θᾶπρεπε νὰ γίνουν θεσμὸς μόνιμος αὐτὲς οἱ γιορτές, μᾶς ἔλεγε ἀργότερα γνωστὸς ἄνθρωπος τῶν Γραμμάτων καὶ ἔγκριτος Ἀθηναῖος, ποὺ παρακολούθησε σὰν προσκεκλημένος τὸ Κυριακάτικο πρωϊνό.

Ἄφησε ὁ ἄνθρωπος τὴ ματιά του νὰ πλανηθῆ πάνω στὸν ἄρρωστο Μίκη Θεοδωράκη, ποὺ γελοῦσε ξένοιαστα καὶ ξεκαρδιζόταν μὲ τ' ἀστεῖα τῶν συναισθενῶν του. "Υστερα κοίταξε στὴν «πλατεῖα».

Ἄρρωστοι τοῦ σανατορίου καὶ νοσοκόμοι χορεύουν ζεϊμπέκικο στὸν προθάλαμο.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΚΑΙ ΣΑΝΑΤΟΡΙΟ

Καθαρὰ πουκάμισα, φρεσκοσιδερωμένα παντελόνια φοροῦσαν οἱ ἄρρωστοι, ποὺ εἶχαν πιάσει ἀπὸ νωρὶς θέσι γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν παράστασι.

Ἡ ἀπογοήτευσι κι' ἡ θλῖψι, μητέρες τῆς ἀδιαφορίας γιὰ ὅ, τι συνθέτει τὴν κοινωνικότητα τῆς ζωῆς, εἶχαν πετάξει μακρυά.

Οἱ ἄνδρες ἔνιωθαν πὼς ἦταν ἄνδρες, ὅπως ὅλοι ὅσοι κυκλοφοροῦν ὑγιεῖς, ἔξω στὴν πόλι. Κι' οἱ γυναῖκες, οἱ ἄρρωστες, οἱ «φυματικὲς» μὲ ξαναμένα πρόσωπα, ὄχι ἀπ' τὸν πυρετὸ αὐτὴ τὴ φορά, ἀλλὰ ἀπ' τὴ χαρά, γελοῦσαν, μιλοῦσαν, ἄκουγαν, τραγουδοῦσαν μαζὶ μὲ τὸν Γιάννη Βογιατζῆ, τὸν Μπιθικότση ἢ τὸν Στέλιο Καζαντζίδη, τὶς παλιὲς καὶ καινούργιες μελωδίες τοῦ ξακουστοῦ συναρρώστου των:

«Βράχο, βράχο τὸν καϋμό μου τόνε λέω καὶ πονῶ κι' εἶναι τὸ παράπονό μου πότε, μάνα, θὰ σὲ δῶ...».

Ἡ σάλα ἀντιβοΰζε ἀπ' τὸ τραγοῦδι. Φωνὲς σωστές, φωνὲς φάλτσες, φωνὲς βραχνὲς ἢ ψιλές, παιδιακίσιες, ἔσμιγαν σὲ μιὰ τεράστια μελωδία ἢ παραφωνία, ἂν θέλετε, κι' ἔνοιωθες πὼς δὲν τραγουδοῦσαν πιὰ οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἕνωναν τὶς καρδιές τους σὲ μιὰ θερμὴ «καλημέρα», σὲ μιὰν εὐαγγελικὴ φωνητικὴ χειραψία.

Καὶ τὰ μπράβο καὶ τὰ μπῆς ἔδιναν κι' ἔπαιρναν.

— Νὰ μοῦ ζήσης, Κῶτσο.

— Μπράβο, Ἀντρέα. Ἐσὺ εἶσαι ...Καζαντζίδης, μορὲ θερίο!

Ὁ Ἀντρέας κοκκίνιζε ἀπὸ περηφάνεια κι' ὁ ἀληθινὸς Καζαντζίδης, πάνω στὴν μικρὴ σκηνούλα γιὰ πρώτη φορὰ δὲν αἰσθανόταν ἀντιζηλία πρὸς τὸν αὐτοσχέδιο ἐκεῖνο ἀνταγωνιστή.

Τότε, μᾶς πλησίασε πάλι ὁ γέρος κύριος, ὁ ἐκλεκτὸς ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων.

— Τί λέτε, λοιπόν, κύριε; Ἔχω δίκιο νὰ λέω πὼς πρέπει νὰ ἐπιβληθοῦν διὰ νόμου μιὰ φορὰ τὸν μῆνα τέτοιες μικρογιορτές, στὰ διάφορα Ἱδρύματα; Καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται γιὰ σανατόρια;

— Νομίζουμε πὼς θὰ συμφωνήσουμε μαζί σας.

Κορδώθηκε.

— Καὶ βέβαια θὰ συμφωνήσετε. Θὰ συμφωνήσουν ὅμως οἱ ἀρμόδιοι;

★

Γιὰ νὰ πάρη κανεὶς μιὰ ἰδέα τῆς περιγραφῆς τῆς γιορτῆς καὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς οἰκειότητος καὶ τῆς ψυχικῆς εὐξείας, ποὺ ἐπεκράτησε σ' αὐτήν, ἀξίζει τὸν κόπο ν' ἀναφερθοῦν δυὸ-τρία περιστατικὰ ἀρκετὰ χαρακτηριστικά.

Σὲ μιὰ στιγμή, ποὺ ὁ Στέλιος Καζαντζίδης μὲ τὸν Γρηγόρη Μπιθικότση τραγουδοῦσαν τὸ τελευταῖο σουξὲ τοῦ Μίκη Θεοδωράκη «Μανούλα μου ὁ γυιόκας σου», μιὰ παρέα τροφίμων τοῦ σανατορίου, τόσο ἤρθαν στὸ κέφι, ὥστε σηκώθηκαν, βγῆκαν στὸν προθάλαμο καὶ χόρεψαν σύμφωνα μὲ τὸ ρυθμό, ζεμπέκικο.

Ὁ Μίκης Θεοδωράκης.

Ὁ ἰατρὸς κ. Τσαγκαράκης.

Ζεμπέκικο πάλι, σὲ ἄλλο τραγοῦδι, χόρεψαν καὶ οἱ πιτσιρίκοι τοῦ σανατορίου, ἔξω στὴν αὐλή, ἀφοῦ μέσα στὴν αἴθουσα τὶς θέσεις εἶχαν καταλάβει οἱ μεγάλοι καὶ δὲν ὑπῆρχε χῶρος γι' αὐτούς.

Τέλος, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ τραγουδιστὴς τῆς νεολαίας Γιάννης Βογιατζῆς τραγουδοῦσε τὸ τελευταῖο «σουξὲ» «Κυρά μου τὰ μαῦρα σου μαλλιά», μιὰ κοπελλίτσα μελαχροινή, χλωμὴ κι' ἀδύνατη κόντεψε νὰ λιποθυμήση ἀπ' τὴ χαρά της, γιατὶ τὸ τραγοῦδι ὑμνοῦσε τὰ μαῦρα μαλλιά, κι' ἦταν ἡ ἴδια μαυρομαλλοῦσα.

"Ετσι, μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀτμόσφαιρα, ὅταν ἡ γιορτὴ πῆρε τέλος, οἱ ἄρρωστοι τοῦ σανατορίου φευγοβολοῦσαν.

Στὸ νοῦ μας ἤρθαν τὰ λόγια ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή: «Ἕνα χαμόγελο σὲ θλιμένο πρόσωπο»...

Πόση ἀλήθεια κρυβόταν στὰ λόγια του!

★

—Μάλιστα! Μπορῶ νὰ πῶ πὼς ἡ χαρὰ (καὶ τὸ τραγοῦδι σὲ τέτοιες γιορτὲς εἶναι πηγὴ χαρᾶς) καὶ ἡ ψυχαγωγία ἀποτελοῦν πρώτης τάξεως φάρμακο κατὰ τῆς φυματιώσεως, μᾶς ἀπάντησε ὁ διευθυντὴς τοῦ σανατορίου τῶν Μελισσιῶν κ. Κ. Τσαγγάρης, σὲ σχετικὴ ἐρώτησι, ποὺ τοῦ ὑποβάλαμε μετὰ τὸ τέλος τῆς γιορτῆς.

Καὶ διευκρίνισε:

— Βέβαια δὲν μπορῶ νὰ ἰσχυρισθῶ πὼς τὸ τραγοῦδι μόνο του μπορεῖ νὰ θεραπεύση τὴ φυματίωσι αὐτὴ νόσο. Ὅμως εἶναι ἕνα πρώτης τάξεως μέσο γιὰ τὴν ψυχικὴ εὐδιαθεσία τοῦ ἀσθενοῦς, ποὺ ὁδηγεῖ στὴν αὐτοπεποίθησι καὶ τὴν ἀρεξι γιὰ τὴ ζωή. Κι' αὐτὴ ἡ εὐδιαθεσία, κατὰ τὸν Ρῶσσο καθηγητὴ Πουλώφ, εἶναι τὸ μισὸ τῆς θεραπείας.

Αὐτὰ μᾶς εἶπε ὁ κ. Τσαγκάρης. Καὶ στὸ νοῦ μας ἤρθε ἡ πρότασι τοῦ ἀνθρώπου τῶν γραμμάτων:

—Νὰ ἐπιβληθοῦν διὰ νόμου οἱ συναυλίες καὶ οἱ γιορτὲς τραγουδιῶν στὰ σανατόρια...

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

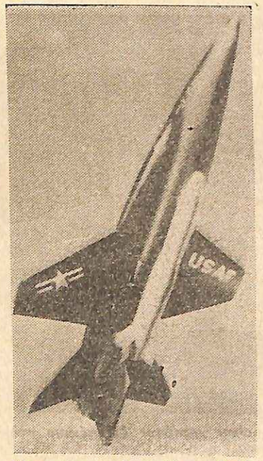

Τὸ περίφημο ἀεροπλάνο «Χ-15» κατέρριψε πρὶν λίγες ἡμέρες τὸ παγκόσμιο ρεκόρ ταχύτητος: Ἕνα τρομερὸ ὅπλο...

Ἡνωμένες Πολιτεῖες:

Ὁ σκληρὸς δρόμος γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τῆς εἰρήνης

ΝΕΑ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ...

ΣΤΗΝ ἔκτη ἐρώτησι ὁ Κέννεντυ ἔγινε ἔξω φρενῶν... Ὄρθιος, πάνω στὴ μικρὴ ἐξέδρα τῆς εἰδικῆς αἰθούσης γιὰ τὶς συνεντεύξεις τοῦ Τύπου, ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀπαντοῦσε μὲ μπρίο, συχνά, μὲ χιοῦμορ, πάντα μὲ τὸ χαμογελό, στὶς ἐρωτήσεις τῶν Ἀμερικανῶν καὶ ξένων δημοσιογράφων.

Καί, ξαφνικά, σὲ μιὰ ἐρώτησι, ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του...

— Κύριε Πρόεδρε, πολλοὶ Εὐρωπαῖοι διερωτῶνται γιὰ τὴν πιθανότητα μιᾶς ριζικῆς ἀλλαγῆς τῆς στρατηγικῆς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ποὺ θὰ ἔφθανε μέχρι τὴν ἐγκατάλειψη τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τὶς ἀμερικανικὲς πυρηνικὲς δυνάμεις... Θὰ μπορούσατε ἴσως νὰ σχολιάσετε μιὰ τέτοια πιθανότητα:

«ΘΑ ΣΤΑΘΟΥΜΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΠΛΑΪ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ!»

— Οἱ φῆμες αὐτὲς εἶναι ἐντελῶς ἀνυπόστατες, ὁλοκληρωτικὰ ψεύτικες καὶ δὲ στηρίζονται παρὰ μόνο στὴ φαντασία ἐκείνων, ποὺ ἔχουν συμφέρον νὰ τὶς διαδίδουν, ἀπάντησε, μὲ ἔκρηξι θυμοῦ, ὁ Ἀμερικανὸς Πρόεδρος.

Καὶ πρόσθεσε:

— Θὰ σταθοῦμε πάντοτε πλάϊ στὴν Εὐρώπη!...

Ἡ ἐρώτησι, ὅπως καὶ ἡ ἀπάντησι, ἦτανε πολὺ μελετημένες. Λίγο εἰκοσιετεράμισυ πρηγουμένως ἔκασε σὰ βόμβα στὴν Οὐάσιγκτον καὶ στὶς εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες, ἡ εἴδησι τῶν παραιτήσεων τοῦ προεσβευτοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στὸ Παρίσι, στρατηγοῦ Τζαίημς Γκάβιν, καὶ τοῦ ἀρχιστρατήγου τοῦ ΝΑΤΟ, πτεράρχου Λόρενς Νόστανντ.

ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ

Ὁ Τζαίημς Γκάβιν, τὸ δρφανό, ποὺ τὸ μάζεψε ἕνας ἀνθρακωρύχος τῆς Πενσυλβανίας καὶ ποὺ ἔγινε στρατηγὸς σὲ ἡλικία 37 ἐτῶν, δὲν εἶναι οὔτε ἕνας τυχαῖος στρατιωτικός, οὔτε ἕνας τυχαῖος διπλωμάτης.

Ἐπὶ τῆς προεδρίας τοῦ Ἀϊζενχάουερ, δὲ δίσταζε νὰ δηλώνει:

— Ὁ ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης Οὐίλσον, εἶναι ὁ περισσότερο ἀπλοκοφόρητος Ἀμερικανὸς γιὰ τὴν ἀμερικανικὴ ἄμυνα. Ὅσο γιὰ τὸν Προέδρο, ἡ στρατηγική του εἶναι ἐντελῶς ἀπηρχαιωμένη...

Στὸ βιβλίο του «Ὁ πόλεμος στὴν ἐποχὴ τοῦ διαστήματος», ὁ Τζέημς Γκάβιν, μὲ πρωτοτυπία καὶ θάρρος, διαγράφει τὶς στρατηγικές του ἀντιλήψεις. Τὸ βιβλίο πεσόνάει ἀπροσπόητο, ὅταν ἐκδίδεται τὸ 1957. Μόνο ἕνας νεαρὸς γερουσιαστὴς τοῦ ἀφιερώνει μιὰ ἐμπεριστατωμένη κριτική: Ὁ γερουσιαστὴς ὀνομάζεται Τζὼν Κέννεντυ, κι' ὅταν ἀργότερα ἐκλέγεται Πρόεδρος, στέλνει τὸ στρατηγὸ καὶ συγγραφέα στὸ Παρίσι σὰν πρεσβευτή, μὲ ἄμεση ἀποστολὴ νὰ θερμάνη τὶς κάπως ψυχρὲς ἀμερικανογαλλικὲς σχέσεις...

Λίγους μῆνες ἀργότερα, ὁ Γκάβιν γίνεται ὁ πιὸ εὐγλωττος συνήγορος τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀπόψεων καὶ ἰδιαίτερα τῶν στρατηγικῶν ἀντιλήψεων τοῦ Ντὲ Γκώλ, στὴν Οὐάσιγκτων, τόσο ποὺ ὁ Κέννεντυ ἔφτασε νὰ διερωτᾶται ἂν ὁ πρεσβευτής του στὸ Παρίσι ἐκπροσωπῆ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἢ τὴ Γαλλία!...

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ὁ Τζέημς Γκάβιν τοποθετοῦσε τὴν ἄμυνα τῆς Εὐρώπης «πρὶν ἀπ' ὅλα» καὶ ὑπεστήριζε τὴν προσπάθεια τοῦ Ντὲ Γκὼλ γιὰ τὴ δημιουργία ἐθνικῆς πυρηνικῆς δυνάμεως...

Ὁ Λῶρεν Νόστανντ, μὲ παρουσιαστικὸ «ξὲν-ρομὲ», χωρὶς νὰ συμφωνῆ ἀπόλυτα μὲ τὸ Γκάβιν, θεωροῦσε τὸ εὐρωπαϊκὸ πρόβλημα τὸ πρῶτο καὶ τὸ κυριώτερο μέτωπο ἀμύνης τῆς Δύσεως.

Οἱ δύο παρατήσεις — ποὺ δικαιολογήθηκαν μὲ διαφόρους λόγους — δημιούργησαν πολλὰ ἐρωτηματικά, ἀπορίες, ὑποθέσεις καὶ συμπεράσματα.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ

Ἡ ἀμερικανικὴ στρατηγική, πέρασε, βέβαια, μετὰ τὸν τερματισμὸ τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, πολλὲς φάσεις.

Γύρω ἀπὸ τὸ 1948, ἡ κατάστασι ἦτανε τόσο ἀπελπιστική, ὥστε οὐσιαστικὰ ὁλόκληρη ἡ Εὐρώπη εἶχε ἐγκαταλειφθῆ καὶ τὸ στρατηγικὸ μέτωπο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν περνοῦσε ἀπὸ τὰ Ἰσπανικὰ Πυρηναῖα καὶ τὴ Βόρειο Ἀφρική. Μόνο τὸ πυρηνικὸ ὅπλο ἀντιστάθμιζε, στὴν περίοδο ἐκείνη, τὴν τοαγικὴ ἀδυναμία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν σὲ συμβατικὰ ὅπλα.

Ἡ κατάστασι ἄοχισε νὰ μεταβάλλεται σιγὰ-σιγὰ μὲ τὴ δημιουργία τῆς Ἀτλαντικῆς συμμαχίας... Ὁ Φόστερ Ντάλλες νιοθέτησε — γιὰ λίγο διάστημα — τὴ στρατηγικὴ τῆς ἀποθήσεως τοῦ ἀντιπάλου, ἐνῶ μόνιμα ἡ ἀμερικανικὴ στρατηγικὴ πίστευε στὴν ἀναγαίτισι μιᾶς ἐπιθέσεως.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς προεδρίας τοῦ Ἀϊζενχάουερ, ὅπου οἱ στρατιωτικοὶ ἦτανε παντοδύναμοι, τὸ Πεντάγωνο εἶχε δώσει τὴν ἐσφαλμένη ἐντύπωσι στὸν ἀμερικανικὸ λαό, ὅτι ἡ χώρα ὑστεροῦσε τρομερὰ καὶ σὲ πυρηνικὰ ὅπλα, ἀλλὰ καὶ πολὺ περισσότερο στοὺς πυραύλους. Ἑκατοντάδες ἀξιωματικοί, εἶχαν ὡς μοναδική τους ἀποστολὴ νὰ ἐνημερώνουν τὸ Κογκρέσσο καὶ τὴν κοινὴ γνώμη γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς ἀμερικανικῆς ἀμύνης. Καὶ ἡ εἰκόνα, ποὺ εἶναι ἦτανε σκοτεινὴ καὶ ἀδέβαιη, μὲ τὸ σκοπὸ τῆς ψηφίσεως νέων τεραστίων κονδυλίων γιὰ τὸν προϋπολογισμὸ τοῦ ὑπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης. Δεκάδες ἐπίσης τεράστιες στρατιωτικὲς βιομηχανίες εἶχαν συμφέρον νὰ παρουσιάζουν τὴν κατάστασι μὲ τὰ σκοτεινότερα χρώματα, γιὰ νὰ πετυχαίνουν νέες παραγγελίες.

Ἡ ἀπιθάνεια ἦτανε τέτοια, ὥστε κανένας δὲν ἤξερε ποῦ ἀκριβῶς βρισκόταν ἡ ἄμυνα τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ καὶ κανένας βέβαια δὲ μποροῦσε ν' ἀντισταθῆ στὴν παράλληλη ἐπίθεσι στρατιωτικῶν καὶ βιομηχάνων.

Εἶναι ἀρκετὰ χαρακτηριστικό, ὅτι, ὅσο κυκλοφοροῦσαν περισσότερες φῆμες γιὰ τὴν «ἀδυναμία» τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τόσο καὶ ἡ στρατηγικὴ τοῦ Πενταγώνου γινόταν ἐπιθετικώτερη...

Ἡ ἀσάφεια, οἱ φῆμες, τὰ συμφέροντα, δημιουργοῦν τὴ χειρότερη στρατηγική. Ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀμύνης Οὐίλσων, ποὺ προηγουμένως ἦταν πρόεδρος τῆς «Τζένεραλ Μότορς», ἔφθανε νὰ δηλώνη ὅτι «ἐκεῖνο ποὺ εἶναι καλὸ γιὰ τὴ «Τζένεραλ Μότορς» εἶναι καλὸ καὶ γιὰ τὴν Ἀμερική».

Οἱ «μπίζνεσμεν» δὲν εἶναι οἱ πιὸ κατάλληλοι γιὰ τὴ χάραξι μιᾶς στρατηγικῆς, κι' ἀκόμα λιγώτερο, γιὰ τὴν ἐφαρμογή της. Ἀλλὰ καὶ οἱ στρατιωτικοὶ δὲ μποροῦν νὰ «ἐκβιάζουν» τὴν πολιτικὴ ἐξουσία καὶ νὰ δημιουργοῦν ἀτιμόσφαιρα ἀβεβαιότητος καὶ πανικοῦ.

Ο ΝΕΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ὁ Κέννεντυ συνέχισε τὴν πολιτικὴ τοῦ Ἀϊζενχάουερ τῆς συνεννοήσεως ἐπαφῆς μὲ τοὺς Ρώσσους, ἀλλὰ μὲ καινούργια διπλωματία καὶ στρατηγική.

Ὁ ὑπέρτατος σκοπὸς τῆς ἀμερικανικῆς διπλωματίας καὶ στρατηγικῆς εἶναι ἡ εἰρήνη καὶ τίποτα δὲν ἀπειλεῖ περισσότερο τὴν πολιτικὴ αὐτή, ὅσο μιὰ σύραξι ἀπὸ παροξύνησι... Τὴν ἑπομένη ἀκριβῶς τῆς ἀναλήψεως τῆς προεδρίας, ὁ Κέννεντυ σπεύδει στὴ Βιέννη καὶ συναντᾶται μὲ τὸν Κροῦστσεφ. Ὁ διάλογος δὲ δίνει κανένα ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ πάντως θεμελιώνει τὴν «ἐπαφή» γιὰ νὰ μὴ βοεθοῦν οἱ δύο ὑπερδυνάμεις μέσα στὸ στρόβιλο μιᾶς ἀφνιδιαστικῆς κρίσεως, μὲ ἀνυπολόγιστες συνέπειες.

Ἡ ἐπαφὴ αὐτὴ Ἀμερικανῶν καὶ Ρῶσσων, ἀποτέλεσε ἀντικείμενο ἀνησυχίας ὡρισμένων Εὐρωπαίων, μιᾶς ἀνησυχίας ποὺ δὲ στηρίζεται ποιθενὰ καὶ ποὺ ἀντίθετα ἀποτελεῖ δεῖγμα κοντόφθαλμης πολιτικῆς.

Ἡ ἀνησυχία αὐτὴ ἐκφράζεται μὲ τὴν ἄποψη, ὅτι οἱ δύο ὑπερδυνάμεις θὰ διακανονίσουν τὶς διαφορές τους εἰς βάρος τῆς Εὐρώπης.

Ἡ ἄποψη αὐτὴ εἶναι παράλογη, ἀλλὰ καλλιεργεῖται μὲ ἐπιμονὴ ἀπὸ ὡρισμένους κύκλους, ποὺ δὲ διακρίνονται γιὰ τὴν ἐνθουσιώδη φιλία τους πρὸς τὴν Ἀμερική.

Ὁ καθηγητὴς Ροστόφ, σύμβουλος τοῦ προέδρου: Μιὰ κοινωνικοπολιτικὴ στρατηγικὴ σὲ μοντέρνα πλαίσια...

Ὁ ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης Μακναμάρα στὸ γραφεῖο του, στὸ Πεντάγωνο: Ἡ ἄμυνά μας καλύπτει ὅλη τὴ Δύσι...

Ὁ Πρόεδρος Κέννεντυ: Εἰρήνη καὶ πόλεμος...

Ἡ ὀρχήστρα τοῦ ΝΑΤΟ, ὅπου καθένας παίζει τὸ σκοπό του: Πρὸς μία ἀναθεώρησι τῆς Ἀτλαντικῆς πολιτικῆς;

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΒΑΣΕΙΣ...

Τὸ βέβαιο πάντως εἶναι — καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ ἕνα ἐντελῶς καινούργιο στοιχεῖο — ὅτι ἡ ἀμερικανικὴ στρατηγικὴ δὲν ἔχει ἀνάγκη τῶν στρατιωτικῶν βάσεων τῆς Εὐρώπης. Οἱ πύραυλοι «Πόλαρις» τῶν ἀτομικῶν ὑποβρυχίων καὶ οἱ διηπειρωτικοὶ πύραυλοι «Μινούτμεν», ποὺ ἀποτελοῦν τὴν τελευταία λέξι τῶν ὅπλων τῆς Ἀμερικῆς, ἀποτελοῦν τρομερὰ ὅπλα, ποὺ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀπὸ τὸ βάθος τῶν θαλασσῶν ἢ ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸ ἔδαφος.

Τὸ τόσο κρίσιμο καὶ πολύπλοκο πρόβλημα τῶν ἀμερικανικῶν βάσεων στὸ ἐξωτεριὸ καὶ ἰδιαίτερα στὴν Εὐρώπη — πρόβλημα, ποὺ εἶχε δημιουργήσει τόσα ζητήματα— ἀνήκει ὁριστικὰ στὸ παρελθόν...

ΝΕΕΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ

Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη καινούργια ἐξέλιξι, πολὺ μεγαλύτερης σημασίας...

Μέχρι τώρα, ἡ ἄμυνα τῆς Εὐρώπης στηριζόταν στὴν ἀρχὴ τῆς ἀμέσου ἀντεπιθέσεως, τῆς ἀκαριαίας τιμωρίας τοῦ ἐπιτιθεμένου. Μία σοβιετικὴ ἐπίθεσι, εἴτε μὲ ἀτομικὰ ὅπλα, εἴτε μὲ κλασσικά, θὰ προκαλοῦσε τὸν πυρηνικὸ βομβαρδισμὸ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ στρατηγικὴ ἀεροπορία, ποὺ μέρα καὶ νύχτα δὲ σταματοῦσε τὶς πτήσεις της, ἕτοιμη νὰ ἐπέμβη...

Ὁ αὐτοματισμὸς τῆς ἀμερικανικῆς ἀντεπιθέσεως, στηριζόταν στὸ εἶδος τῶν ὅπλων, ποὺ διέθεταν οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες, δηλαδὴ βομβαρδιστικὰ μεγάλης ἀκτίνος δράσεως καὶ πυραύλους «Ἄτλας», ποὺ οἱ βάσεις τους μποροῦσαν νὰ καταστραφοῦν ἀπὸ μιὰ καλὰ ὑπολογισμένη καὶ ἀφνίδια σοβιετικὴ ἐπίθεσι...

Γι' αὐτό, γιὰ τοὺς Ἀμερικανούς, ἀποτελοῦσε ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου νὰ ἀπαντήσουν ἀμέσως, χωρὶς τὴν καθυστέρησι λεπτοῦ, σὲ ὁποιαδήποτε σοβιετικὴ πρόκλησι, γιατὶ καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀργοπορία, θὰ μποροῦσε νὰ ἔχη σὰ συνέπεια τὴν καταστροφὴ ὅλων τῶν ἐπιθετικῶν τους μέσων.

Τὰ νέα ἀμερικανικὰ ὅπλα, τὰ «Πόλαρις» καὶ τὰ «Μινούτμεν», εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ καταστραφοῦν καὶ οὐσιαστικὰ οἱ βάσεις τους, γιὰ τὴν ὥρα τοὐλάχιστον, εἶναι ἄτρωτες...

Ἑπομένως, ὁ κίνδυνος τῆς αἰφνιδιαστικῆς ἐπιθέσεως τοῦ ἀντιπάλου, δὲν παρουσιάζεται μὲ τὴν ἴδια μορφὴ καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἀπαιτεῖ καὶ μιὰ ἀκαριαία ἀντεπίθεσι.

Συνεπῶς, ἡ ἀντεπίθεσι μπορεῖ πιὰ νὰ εἶναι ἀνάλογη μὲ τὴν ἐπίθεσι, ὥστε νὰ ὑπάρχη ἕνα χρονικὸ διάστημα ἐπαφῆς Ἀμερικανῶν καὶ Ρώσσων, γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τῆς πυρηνικῆς αὐτοκτονίας...

Ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν εἰρήνη εἶναι συγχρόνως καὶ πολύπλοκος καὶ εἶναι χαρακτηριστικό, ὅτι ἡ πρόεδρος τῆς τεχνικῆς διευκολύνει κατὰ κάποιο τρόπο, τὸ διάλογο τῶν δύο ἀντιπάλων.

Ὁ νέος ἀρχηγὸς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου τῶν ἀμερικανικῶν δυνάμεων, ὁ στρατηγὸς Μάξγουελ Ταίηλορ, εἶναι ὁ θεωρητικὸς τῆς νέας ἀμερικανικῆς στρατηγικῆς. Εἶναι ἀποκαλυπτικό, ὅτι ὁ στρατηγὸς Ταίηλορ διετάξε τὰ τακτικὰ πυρηνικὰ ὅπλα νὰ μεταφερθοῦν ἀπὸ τὴν πρώτη γραμμὴ ἀμύνης, στὰ μετόπισθεν, ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχη κίνδυνος χρησιμοποιήσεώς τους, χωρὶς νὰ ὑπάρχη ἀπόλυτη ἀνάγκη καὶ μὲ τὸν κίνδυνο ἔτσι νὰ δημιουργηθῆ τὸ ἀνεπανόρθωτο...

ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Οἱ πιὸ σοβαρὲς ἀλλοστε πληροφορίες τῶν Ἀμερικανῶν βεβαιώνουν, ὅτι οἱ Ρῶσσοι δὲν ἐτοιμάζουν μὲ κανένα τρόπο μιὰ ἀφνιδιαστικὴ ἐπίθεσι. Γι' αὐτό, ἂν ὁ πόθος γιὰ τὴν εἰρήνη εἶναι κοινός, πρέπει νὰ σφυρηλατηθῆ καὶ ἡ νέα στρατηγική, ποὺ θὰ μπορέση νὰ δώση μορφὴ σ' αὐτὸ τὸν πόθο. Ὅλη ἡ προσπάθεια τῆς νέας ἀμερικανικῆς στρατηγικῆς, αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἔχει.

Ὅλα τὰ ἄλλα προβλήματα, εἶναι, συγχρονικά, μηδαμινὰ μπροστὰ στὸ πρόβλημα τοῦ συνδυασμοῦ τῆς ἀμύνης τῶν δύο γιγάντων τῆς συγχρόνου ἱστορίας, μὲ τὴν εἰρήνη...

Γιὰ ὅρσι ἄλλοστε κάθε παρεμηνείας — σκόπιμης ἢ μή — ἀπὸ φίλους καὶ ἐχθροὺς νέες ποσότητες πυρηνικῶν ὅπλων ἔφτασαν, τὶς τελευταῖες ἡμέρες, ἀπὸ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες στὴν Εὐρώπη, ἐνῶ, ταυτοχρόνως, ὁ νέος προϋπολογισμὸς ἀμύνης ἔφτασε σὲ ἀστρονομικὰ ὕψη.

Κάθε Δευτέρα, κλείνεται ὁ Κέννεντυ τέσσερες ὧρες στὸ γραφεῖο του, μὲ τὸν εἰδικό του σύμβουλο, ἔνα ἀπὸ τὰ δημιουργικώτερα καὶ καθαρώτερα μυαλὰ τῆς ἐποχῆς μας, τὸν καθηγητὴ Ροστόφ. Ἡ πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ στρατηγικὴ τῆς Δύσεως ἐξετάζεται σὲ πλάσι θεαλισμοῦ καὶ μὲ προοπτικὲς ἔνδς μακρυτεροῦ μέλλοντος.

Κάθε Πέμπτη, ὁ Χόλμς, ποὺ κατευθύνει, ἀπὸ τεχνικὴ ἄποψη, τὰ ἀμερικανικὰ στρατηγικὰ σχέδια, κλείνεται γιὰ πολλὲς ὧρες στὸ γραφεῖο τοῦ Προέδρου, στὸ Λευκὸ Οἶκο...

Ἡ στρατηγικὴ τῆς ἀμύνης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν — εὐλύγιστος συνδυασμὸς πυρηνικῶν ὅπλων — εἶναι, καὶ ἡ στρατηγικὴ τῆς εἰρήνης, γιατὶ στηρίζεται στὴ «γραμμὴ» τῆς ἀποφυγῆς τοῦ «τυχαίου» γεγονότος, ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέση τὴν καταστροφή.

Πίσω ἀπὸ τὰ δηλητηριώδη μαγιάφια τῶν πυρηνικῶν ὁρκωμοσιῶν καὶ κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ τῶν πυραύλων, ὑπάρχει ἡ θέλησι τῆς εἰρήνης. Ἀλλὰ καὶ ἡ εἰρήνη ἔχει ἀνάγκη «σοφανώσεως»... Καὶ ἡ ἀφανωσι αὐτὴ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ καινούργιους ἀνθρώπους, πλατειὲς ἰδέες καὶ τολμηρὲς πρωτοβουλίες, ἔστω καὶ μὲ τὸν κίνδυνο νὰ παρεξηγηθοῦν...

Γιατὶ ἡ στρατηγικὴ τῆς εἰρήνης εἶναι τὸ κεντρικώτερο καὶ ζωτικώτερο πρόβλημα τῆς ἀνήσυχης ἐποχῆς μας...

ΕΠ. ΜΕΤ.

Ὁ πρόεδρος τοῦ σχεδίου «Ἀπόλλων» Χόλμς: Νέοι ἄνθρωποι γιὰ μιὰ νέα στρατηγική...

Νὰ διαλέγετε πάντα ἕνα σκελετὸ ποὺ νὰ ταιριάζη στὸν τύπο σας.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ γιὰ τὰ γυαλιὰ

Ἡ μέθοδος τοῦ Ἀμερικανοῦ ὀφθαλμιάτρου Μπέιτς

«ΦΟΡΑΕΙ γυαλιά». Ἡ φράσι αὐτή, ὡς πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ἀκόμη, ὅταν ἀφοροῦσε μιὰ κοπέλλα, ἔφερνε συνήθως τὴ σκέψι μιᾶς ἀσχημούλας, ποὺ πολὺ δύσκολα θὰ εὕρισκε σύζυγο.

Σήμερα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ὑπάρχουν τὰ γυαλιὰ «ἐπαφῆς», ἀπὸ ἕνα ζεῦγος γυαλιὰ μπορεῖτε νὰ ἀπαντήσετε δυὸ πράγματα: Ὅρασι καλύτερη καὶ ἐμφάνισι καλύτερη. Γιὰ τὸ πρῶτο θὰ ἀπευθυνθῆτε στὸν ὀφθαλμίατρο, ποὺ θὰ σᾶς συστήση τὰ σωστὰ γυαλιά. Γιὰ τὸ δεύτερο, θὰ διαλέξετε ἕνα σκελετό, ποὺ νὰ ταιριάζη στὸν τύπο σας.

Σ' ἕνα πρόσωπο πνευματῶδες προτείνουμε γυαλιὰ στρογγυλὰ, μὲ χοντρὸ μαῦρο σκελετό. Συμβουλεύουμε τὸν ὀβάλ σκελετὸ σὲ ὅσες ἔχουν πρόσωπο κάπως μακρύ, γιὰ νὰ ἰσσταθμίσουν τὶς ἀναλογίες. Σὲ ὅσες διαθέτουν ἕνα τέλειο ὀβάλ πρόσωπο, ταιριάζουν οἱ ὀρθογώνιοι σκελετοί.

Ἀλλωστε, οἱ μοντέρνοι σκελετοὶ ἔχουν πολὺ συμπαθητικὲς νέες ἀποχρώσεις, ὅπως τὸ γκρίζο μαργαριταριοῦ, τὸ βιολέ, τὸ λευκὸ καὶ πολλὲς ἄλλες ἀποχρώσεις, ἐκτός, φυσικά, ἀπὸ τὸ κλασσικὸ μαῦρο χρῶμα. Μά, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι τὸ γοῦστο καὶ ἡ μόδα τῆς ἐποχῆς ἔχουν μεταμορφώσει σὲ ἀξεσούάρ ὁμορφιᾶς τὰ ἄλλοτε ἀντιαισθητικὰ «ματογυάλια», οἱ μοντέρνες θεοῖες συμβουλεύουν τοὺς πάσχοντας νὰ ἀποφεύγουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο τὴ χρησιμοποίησι τῶν γυαλιῶν.

Ὁ Ἀμερικανὸς ὀφθαλμίατρος δόκτωρ Οὐίλλιαμ Μπέιτς ὑπεστήριξε πρῶτος ἀπ' ὅλους αὐτὴ τὴ θεωρία. «Ἂν γιὰ μερικὰ ἄτομα, τὰ γυαλιὰ εἶναι μιὰ ἀνακούφισι, εἶπε, γιὰ ἄλλα εἶναι ἕνα πραγματικὸ μαρτύριο. Τὸ ἀνθρώπινο μάτι, ἄλλωστε, βλάπτεται ἀπὸ τὰ γυαλιὰ καὶ ἕνας εὐσυνείδητος γιατρὸς δὲ μπορεῖ νὰ ἀγνοῆ, ὅτι τὴ χρησιμοποίησι γυαλιῶν πρέπει νὰ τὴ συμβουλεύη μόνο στὶς περιπτώσεις, ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ γίνη διαφορετικά».

Ὀπτικὴ γυμναστική

Ὁ Ἀμερικανὸς ὀφθαλμίατρος εἶναι ὁ ἴδιος, ποὺ ἐπενόησε τὴ λεγόμενη «μέθοδο Μπέιτς», γιὰ τὴν ὀπτικὴ γυμναστική, μὲ τὴν ὁποία εἶναι δυνατὸ νὰ ἐπιδιορθωθοῦν τὰ ἐλαττώματα τῶν ματιῶν, χωρὶς νὰ ὑποχρεώνωνται οἱ πάσχοντες νὰ καταφεύγουν στὰ γυαλιά.

Ἡ «μέθοδος Μπέιτς» προτείνει διάφορες ἀσκήσεις γιὰ τὶς διάφορες ἀτέλειες τῆς ὁράσεως. Ἡ πιὸ ἁπλῆ ἀπ' ὅλες, πολὺ ὠφέλιμη καὶ γιὰ ὅσους βλέπουν καλὰ καὶ θέλουν νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ βλέπουν καλά, εἶναι ἡ ἄσκησι «πάλμινγκ». Τοποθετῆστε τὶς παλάμες πάνω στὰ μάτια μὲ τρόπο, ποὺ νὰ δημιουργήσετε ἀπόλυτο σκοτάδι. Δὲν πρέπει ὁμως νὰ πιέσετε καθόλου τὰ γέρια πάνω στὰ μάτια, προϊγμα ποὺ θὰ τὰ κουράζε, ἀντὶ νὰ τὰ ξεκουράση. Γι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύουμε νὰ καθήσετε με τοὺς ἀγκῶνες ἀκουμπισμένους σ' ἕνα τραπέζι καὶ νὰ μένετε σ' αὐτὴ τὴ στάσι γιὰ δέκα λεπτά. Σᾶς τὸ συμβουλεύουμε, γιὰ τὴν περιοδικὴ χαλάρωσι τῶν νεύρων τῶν ματιῶν, ποὺ ἐργάζονται πολὺ καὶ κουράζονται εὔκολα.

Καὶ τώρα, γιὰ νὰ διατηρήσετε ἐλαστικοὺς τοὺς μῦς τῶν ματιῶν, κάνετε κάτι ἄλλο: Κρατῶντας τὸ κεφάλι ἀκίνητο, ἀοχίστε νὰ περιστρέφετε τὶς κόρες, φρονοντάς τις ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο πρὸς τὶς γωνίες τῶν ματιῶν, ἀλληλοδιαδόχως, δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Γυαλιὰ ἡλίου

Διαβάζουμε σ' ἕνα ἀμερικανικὸ περιοδικὸ μόδας τὴν ἑξῆς συμβουλή: «Φορᾶτε γυαλιὰ ἡλίου σὰν ἀξεσουάρ, ποὺ νὰ ἀντικαθιστᾶ τὸ καπέλλο κατὰ τὴ διάρκεια τῆς καλοκαιρινῆς ἐποχῆς».

Ἡ γυναῖκα, συνηθισμένη νὰ φοράη καπέλλο ὅλο τὸ χρόνο, νοιώθει τὸ κεφάλι καὶ τὸ πρόσωπο ἀνυπεράσπιστα, ὅταν ἀναγκάζεται νὰ βγῆ χωρὶς καπέλλο. Καὶ τότε νὰ τὰ γυαλιὰ ἡλίου — ὅσο μεγαλύτερα, τόσο τὸ καλύτερο — ποὺ ἔρχονται νὰ λύσουν θαυμάσια καὶ ψυχολογικότατα τὸ «συναίσθημα τῆς ἐλλείψεως σιγουριᾶς».

Αὐτὰ λένε, λοιπόν, οἱ Ἀμερικανοὶ γιὰ τὴν ψυχολογικὴ σημασία τῶν γυαλιῶν ἡλίου. Ἐμᾶς, ὅμως, μᾶς ἐνδιαφέρουν περισσότερο ἀπὸ ἀπόψεως παραδοσιακῆς. Δηλαδή, σὰν ὀθόνη προστατευτικὴ ἀπὸ τὶς δυνατὲς ἀκτίνες τοῦ καλοκαιρινοῦ ἡλίου, σὰ μέσο, ποὺ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ βλέπουμε καλά, χωρὶς νὰ ζωρόνουμε τὴ μύτη καὶ νὰ μισοκλείνουμε τὰ μάτια (πράγμα ποὺ εὐνοεῖ ἐξαιρετικὰ τὸ σχηματισμὸ τῶν προώρων ρυτίδων) σὰ σύστημα, τέλος, γιὰ νὰ ξεκουράζουμε τὴν ὅρασι. Οἱ λίγες συμβουλές, ποὺ πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψι σας, ὅταν πρόκειται νὰ ἀγοράσετε γυαλιά, εἶναι οἱ ἑξῆς: Ὅλα τὰ χρωματιστὰ γυαλιά, δημιουργῶντας σκιὰ στὰ μάτια, δίνουν ἕνα αἴσθημα ἀναπαύσεως. Μὰ τὰ πιὸ ἀναπαυτικὰ ἀπ' ὅλα εἶναι τὰ πράσινα, ὕστερα τὰ γαλάζια, κατόπιν τὰ καστανά, τὰ βιολὲ καὶ τὰ κιτρινο-κόκκινα. Προσοχὴ ὅμως! Ὅταν ἀγοράζετε γυαλιὰ ἡλίου, μὴ σκέπτεσθε τὴν οἰκονομία.

Ὀπτικὴ αἰσθητική

Εἶναι ἀπαραιτήτητο ἐπίσης νὰ ἀφιερώνετε γιὰ τὰ μάτια τὶς ἴδιες αἰσθητικὲς περιποιήσεις, ποὺ ἀφιερώνετε γιὰ τὸ ὑπόλοιπο πρόσωπο. Ἀνάμεσα στὰ καλλυντικὰ σας θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχη πάντα μιὰ κρέμα γιὰ τὰ βλέφαρα, εἰδικὴ γιὰ τὴν πρόλληψη τῶν ρυτίδων. Ἰδίως τώρα τὸ καλοκαίρι, μὲ τὶς συνεχεῖς παραμονὲς στὸν ἥλιο, ἡ κρέμα αὐτὴ θὰ σᾶς χρησιμεύση γιὰ νὰ προλάβετε ἐκείνες τὶς μικρὲς πτυχώσεις, ποὺ ὀνομάζουμε «ρυτίδες ἐκφράσεως». Μ' αὐτὴ τὴν κρέμα θὰ πρέπει νὰ κάνετε ἕνα ἐλαφρότατο μασάζ γύρω ἀπὸ τὰ μάτια, κάθε βράδυ, ἀγγίζοντας πολὺ ἁπαλὰ τὸ δέρμα γύρω ἀπὸ τὰ μάτια — ἰδίως κάτω ἀπὸ κάθε βλέφαρο — καὶ «γτυπῶντας» ἐλαφρὰ τὶς γωνίες τῶν ματιῶν μὲ τὰ δάχτυλα, ὡς τοὺς κροτάφους.

Ὅσο γιὰ τὸ «μακιγιάζ», τοὐλάχιστον γιὰ τὴν ἡμέρα, πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἐλαφρό, ἀκόμη καὶ στὴν πόλι. Ἀλλὰ καὶ τὸ βράδυ, ἐκτὸς ἀπὸ περιπτώσεις κοσμικῶν συγκεντρώσεων, φτάνει νὰ ἀπλώσετε μιὰ χρωματιστὴ σκιὰ πάνω στὰ βλέφαρα, κουσῆ, γαλάζια, βιολὲ ἢ πράσινη.

✿✿

ΜΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΠΟ 32000 ΨΥΛΛΟΥΣ

Ἡ πιὸ περίεργη συλλογὴ εἶναι ἐκείνη ποὺ ἄρχισε, τὸ 1893, ἕνας ἑκκεντρικὸς ἑκατομμυριοῦχος τῆς ἐποχῆς, ὁ Κάρολος Ρότσιλδ. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 32.000 ψύλλους, νεκροὺς φυσικά. Εἶναι ἄγνωστο ποιοὶ λόγοι ἔκαμαν τὸ Ρότσιλδ ν' ἀρχίση νὰ μαζεύη ψύλλους. Ἀλλ' ἡ συλλογὴ αὐτή, ποὺ βρίσκεται σήμερα στὴν κατοχὴ κάποιου Φρὰντς Σμίθ, εἶναι περιζήτητη ἀπὸ τοὺς ἐντομολόγους, ποὺ τὴν ἐπισκέπτονται συχνά, γιὰ νὰ κάμουν διάφορες παρατηρήσεις.

Τὸ χιοῦμορ σὲ εἰκόνες

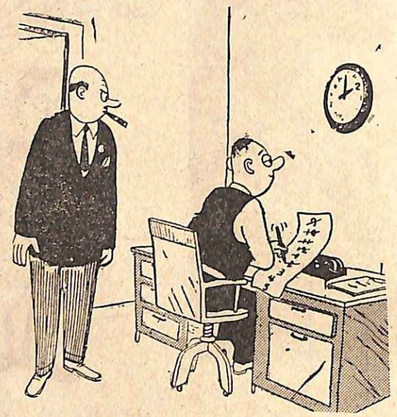

Ἔφοδος διευθυντοῦ.

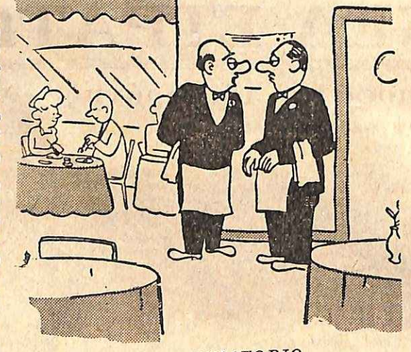

ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

— Εἶμαι καινούργιος ἐδῶ! Ποῦ κρύβεστε, ὅταν θέλετε νὰ ξεκουραστῆτε;

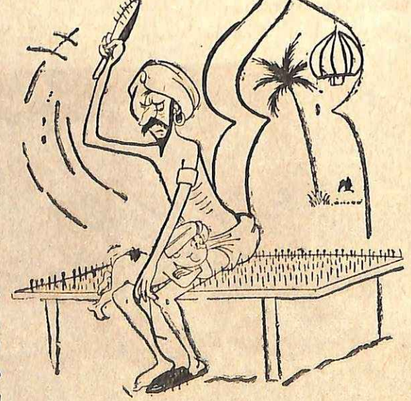

Στὶς Ἰνδίες.

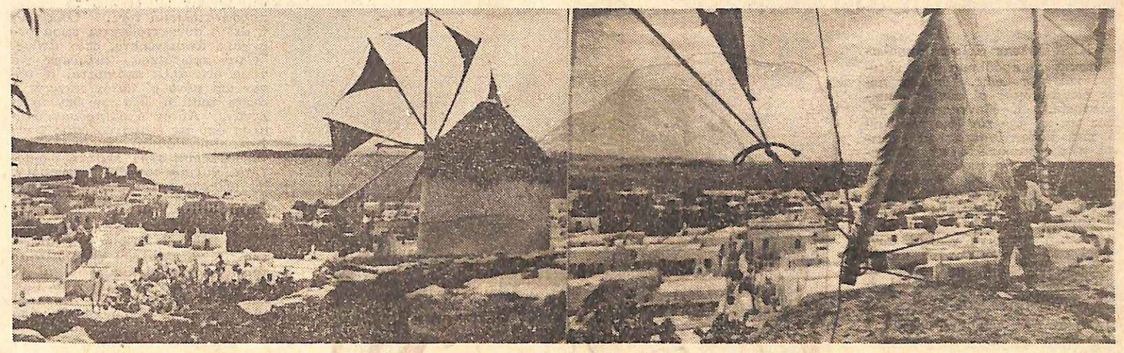

Μιὰ πανοραματικὴ ἄποψι τῆς Μυκόνου μὲ τοὺς Ἀπάνω Μύλους καὶ τοὺς Κάτω Μύλους. Στὸ βάθος τῶν δοίζοντα διακρίνεται ἡ νῆσος Δῆλος

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

Ἡ ΜΥΚΟΝΟΣ

Τὸ ἄσπρο νησὶ μὲ τὸ μεγάλο διεθνῆ τουρισμὸ

Ἡ ΜΥΚΟΝΟΣ ἔχει ἐξελιχθῆ τὰ τελευταῖα χρόνια σ' ἕνα τόπο διεθνοῦς τουρισμοῦ. Χιλιάδες κάθε χρόνο δικοί μας καὶ ξένοι τὴν ἐπισκέπτονται, τοὺς καλοκαιρινοὺς ἰδίως μῆνες. Σ' αὐτὸ συνελεῖ καὶ ἡ Δῆλος, ποὺ βρίσκεται δίπλα στὴ Μύκονο. Καὶ γιὰ νὰ πάη κανεὶς σημερα στὸ ξακουστὸ νησὶ τοῦ Ἀπόλλωνα — στὴν Πομπηΐα αὐτὴ τῆς Ἑλλάδος — πρέπει νὰ περάση ἀπὸ τὴ Μύκονο.

Ἂν ὅμως ἡ σημερινὴ Μύκονος ἐχη προβληθῆ στὸ διεθνὲς τουριστικὸ προσκήνιο, ὡστόσο ἡ ἀρχαία ἦταν ἕνα νησὶ ἄσημο καὶ φτωχό. Ἦταν μόνο γνωστὸ γιὰ τὸ καλὸ κρασί του καὶ γιὰ τὴ λαιμαργία καὶ τὸν παρασιτισμὸ τῶν κατοίκων του. «Συνδαιτημόνας ἀπὸ τὴν Μύκονον» ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι ὅσους παρουσιάζονταν ἀπρόσκλητοι στὰ συμπόσιά τους...

Ὁ Στράβων ἀναφέρει τοὺς Μυκονιάτες ὡς φαλακρούς. «Ἀποψιλωμένας κεφαλάς» τοὺς ὀνομάζουν καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι συγγραφεῖς. Καὶ ὁ Πλίνιος ὑπερβάλλοντας μᾶς πληροφορεῖ ὅτι καὶ τὰ παιδιὰ ἀκόμα στὴ Μύκονο γεννιόντουσαν... φαλακρά! Σύμφωνα μὲ τὴ μυθολογία ὁ Ἡρακλῆς σκότωσε καὶ ἔθαψε στὴ Μύκονο τοὺς Κενταύρους. Καὶ ἀπὸ τὸν ἡράκλειο αὐτὸν ἄθλο ἐπικράτησε τὸ ἀρχαῖο ρητὸ «πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκονον», ποὺ τὸ ἔλεγαν γιὰ ὅσους ἀνακάτευαν πολλὰ πράγματα στὶς ὁμιλίες τους.

★

Ἡ πρωτεύουσα τῆς ἀρχαίας Μυκόνου, ἡ Λινός, δὲν ἔπαιξε κανένα ρόλο στὴν Ἱστορία τῶν Κυκλάδων. Θὰ ἦταν φτωχότοπος, ὅπως φαίνεται κι' ἀπὸ τὰ χάλκινα μόνο νομίσματα, ποὺ βρέθηκαν στὶς ἀνασκαφές. Δὲν εἶχε, οὔτε ἀσημένια οὔτε χρυσὰ νομίσματα, ποὺ ἦταν δείγμα οἰκονομικῆς ἀκμῆς στὶς ἀρχαῖες πολιτείες. Στὰ Βυζαντινὰ χρόνια ἡ Μύκονος εἶναι βυθισμένη στὴν ἀφάνεια, Κατόπιν δέχεται διαδοχικὰ τὴν κυριαρχία τῶν Φράγκων, τῶν Βενετσιάνων καὶ τῶν Τούρκων. Καὶ ὅταν τὸ 17ο καὶ τὸ 18ο αἰῶνα ἡ πειρατεία λυμαίνεται τὸ Αἰγαῖο, ἡ Μύκονος γίνεται μεγάλο λιμέρι τῶν πειρατῶν. Οἱ φιλήσυχοι κάτοικοί της, ψαράδες καὶ γεωργοὶ ὡς τότε, βγαίνουν κι' αὐτοὶ στὴ θάλασσα καὶ ἐξελίσσονται μὲ τὸν καιρὸ σὲ σπουδαίους θαλασσοπόρους. Τὸ ναυτικὸ τῆς Μυκόνου φέρνει στὸ νησὶ πλούτη καὶ δύναμι καὶ στὸ τέλος τοῦ 18ου αἰῶνα εἶναι στὴν πρώτη γραμμή, μαζὶ μὲ τὶς Σπέτσες, τὴν Ὕδρα καὶ τὸ Μεσολόγγι. Ἡ πόλι τῆς Μυκόνου εἶχε στὰ προεπαναστατικὰ χρόνια ἑφτὰ χιλιάδες κατοίκους καὶ ἦταν ἀπὸ τὶς πλουσιώτερες ἑλληνικές.

★

Ἂν στὴ θάλασσα κυριαρχοῦσε ὁ Μυκονιάτης, στὸ νησὶ κυρίαρχος ἦταν ἡ Μυκονιάτισσα. Εἶναι βιβλικὴ ἀπὸ τὰ παλιὰ χρόνια ἡ ὁμορφιά καὶ ἡ δραστηριότητα καὶ ἡ ἐπιβολὴ τῆς γυναίκας στὴ Μύκονο. Ἀφοῦ οἱ ἄντρες ἔλειπαν τὸν περισσότερο καιρὸ — καὶ πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κρατοῦσε γιὰ πάντα ἡ θάλασσα — ἡ γυναῖκα ἔπρεπε νὰ κάνη κουμάντο στὸ σπίτι. Ἡ ἐπιβολὴ της ἦταν ἀπόλυτη στὰ παιδιά. Κι' ἂν συνέβαινε νὰ χαθῆ ὁ πατέρας δὲν τὸν κληρονομοῦσαν τὰ παιδιά, ἐφ' ὅσον ζοῦσε ἡ μητέρα, ποὺ μόνη αὐτὴ διαχειριζόταν τὴν περιουσία. Μία ἀπὸ τὶς λεβεντογυναίκες αὐτὲς τῆς Μυκόνου ἦταν καὶ ἡ ἡρωΐδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, Μαντὼ Μαυρογένους.

Οἱ περιηγητές, ποὺ ἤρθαν στὴ Μυκονο σ'ὰ χρόνια τῆς ναυτικῆς ἀκμῆς της, μᾶς τὴν παρουσιάζουν σὰν πλούσια πολιτεία ἀπὸ τὸ ἐμπόριο τῆς θάλασσας, μὲ λίγα ἀλλὰ ἐκλεκτὰ ντόπια προϊόντα — κρασί, κρέας καὶ λαχανικὰ — καὶ γράφουν μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὴν ὁμορφιὰ τῶν γυναικῶν, τὶς περίεργες ἐνδυμασίες τους, τὶς ὡραῖες συνήθειες καὶ τὰ ἔθιμά τους. Τὰ σύγχρονα σπίτια τῆς Μυκόνου δὲν ἔχουν τὸν πλοῦτο τῶν παλιῶν στὸν ἐσωτερικό τους διάκοσμο. Τὰ χαρακτηρίζουν ὅμως καὶ τώρα ἡ καλαισθησία καὶ ἡ πάστρα. Καὶ τὰ δύο εἶναι ἔμφυτα στὸ Μυκωνάτη. Τὰ ὑφαντὰ τῆς Μυκόνου, τὰ κεντήματα, οἱ δαντέλλες, τὰ κανάτια καὶ οἱ λεκάνες, ποὺ ἔκαναν στὸ νησὶ τὸν παλιὸ καιρὸ καὶ ποὺ δυστυχῶς δὲν τὶς φτιάχνουν πλέον, δείχνουν μιὰ καλλιτεχνικὴ παράδοσι, ποὺ βαστάει ἀπὸ παλιὰ χρόνια.

Ἀλλὰ καὶ τὸ σύνολο τῆς πάλλευκης πολιτείας ἀποτελεῖ μιὰ καλλιτεχνικὴ σύνθεσι. Μὲ τὰ στενὰ ἀνηφορικὰ δρομάκια, τὰ μικροσκοπικὰ δίπατα σπιτάκια μὲ τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα ἀπότομη σὰ βαπορίσια καὶ πολλὲς φορὲς κοκκινοβαμμένη — χτυπητὴ ἀντίθεσι στὸ κατάσπρο τῶν σπιτιῶν καὶ τῶν δρόμων. Κάθε δύο βήματα καὶ μία ἐκκλησοῦλα συμπληρώνει τὴ σκηνοθεσία, ποὺ δίνει τὴν ἐντύπωσι μιᾶς μακαρίας πολιτείας, ποὺ τὴν ἐφτιαξε ὁ ἄνθρωπος περισσότερο γιὰ νὰ τὴ βλέπη παρὰ γιὰ νὰ τὴν κατοικῆ.

Ὅταν τὸ φεγγάρι ρίχνη τὸ ἀσημένιο φῶς του, οἱ δρόμοι, οἱ μικρὲς πλατεῖες, τὰ ἐκκλησάκια, ποὺ μπερδεύονται μὲ τὰ σπίτια, μεταβάλλονται σὲ μιὰ λευκὴ ὀπτασία. Κάτι σὰν ὄνειρο. Καὶ τὸ παραμυθένιο ντεκὸρ τὸ συμπληρώνουν οἱ μύλοι, ποὺ ἀκίνητοι στὴν καμπουρία κάποιας πλαγιᾶς καὶ ἡ θάλασσα, συνήθως φουρτουνιασμένη.

★

Μία ἀπὸ τὶς παλιὲς γραφικότητες τῆς Μυκόνου, οἱ ἀνεμόμυλοι, κοντεύουν νὰ ἐξαφανιστοῦν σήμερα. Τὴν ἴδια τύχη τοῦ ἀφανισμοῦ ἀκολουθήσαν καὶ ἀρκετὲς ἐκκλησίες, ἀξιόλογες γιὰ τὰ τέμπλα καὶ τὶς εἰκόνες τους. Ἄλλοτε ἡ Μύκονος εἶχε ἑκατονταδες ἐκκλησίες. Σχεδὸν κάθε σπίτι εἶχε τὴ δική του. Τάματα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ναυτικῶν.

Οἱ Μυκονιάτες ἔχουν δώσει σὲ μερικὲς ἀπὸ τὶς ἐκκλησίες τους καὶ χιουμοριστικὸ ὄνοματα: Σὲ μιὰ πλατεία εἶναι μφικὲς ἐκκλησοῦσες ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη, σὰ γειτόνισες, ποὺ συζητοῦν. Τὶς ἔχουν βαφτίσει οἱ «πουτσομπόλες». Καὶ δυὸ πάλι στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, ποὺ εἶναι ἡ μιὰ χαμηλὴ δίπλα στὴν ἄλλη πιὸ ψηλότερη, τὶς λένε: «ἡ νύφη κι' ὁ γαμπρός». Συμβαίνει κάποτε ἡ ἴδια ἐκκλησία νὰ εἶναι χωρισμένη σὲ διαμερίσματα καὶ νὰ εἶναι ἀφιερωμένη σὲ δυὸ ἢ περισσότερους ἁγίους.

Ἀλλοῦ ἔχουμε ἁγίους μέ... ὁριζοντία ἰδιοκτησία! Στὴν ἐκκλησία τῆς Παραπορτιανῆς — κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ παλιοῦ κάστρου — λατρεύονται διάφοροι ἅγιοι σὲ χωριστὰ πατώματα στὴν ἴδια ἐκκλησία!...

Ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς παλαιότερας Μυκόνου, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἐκκλησίες καὶ τοὺς μύλους, εἶναι οἱ πρελλοί, ποὺ οἱ περισσότεροι καὶ οἱ πρελλοί, ποὺ οἱ ὑπομονετικοὶ ἀκόμη ἀκκαοι καὶ ὑπομονετικοὶ ἀκόμα καὶ ὅταν τοὺς πείραζαν οἱ πιπιτσιρίκι.

Σήμερα, ὅμως, οἱ πρελλοὶ ἔχουν ἐκλείψει καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς χαθηκαν καὶ οἱ διαφοροι τύποι, ποὺ ἄφθονοῦσαν ἄλλοτε σὰν ἡσυχία. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς πολὺς ναυτικός, ὅταν ἔφναζες νὰ σὲ πλησιάση ξαναὶ φωνάζες νὰ σὲ πλησιάση ξαναὶ τὸν φωνάζες νὰ σὲ πλησιάση ξαναὶ τὸν παλιὸ καπετάνιο. Πρῶθυμόταν τὸν παλιὸ καπετάνιο. Πρῶθυμόταν τὸν παλιὸ καπετάνιο. Τὸ τὰ ἀπ' ὅλα ἔκανε πὼς τραβοῦσε τὴν ἄγκυρα. Ἐπειτα ἔβλεπε τὸν καιρὸ, ἄγκυρα. Ἐπειτα ἔβλεπε τὸν καιρὸ, ἄπλωνε τὰ πανιά του καὶ κανοντας βόλτες, γιὰ νὰ ἐχη πρίμα τὸν ουεβόλτες, γιὰ νὰ ἐχη πρίμα τὸν ουεμο, σὲ πλησιάζε. Ὅταν ἐφτανε κοντά σου, ἔκανε πὼς ἔριχνε ἄγκυρα καὶ μόνο τότε σοῦ ἔπιανε κουβέντα...

Ἐνὸς ἄλλου πάλι ἡ μόνη του τρέλλα, ἦταν, ἀμα σουρούπωνε, νὰ ξεκρεμᾶη τὰ παπαβυρόφυλλα καὶ νὰ τὰ ζαπλώνη στὸ πάτωμα τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο.

«Ἀρκετά, ἔλεγε, κουραστήκαν ὅλη μέρα. Τώρα ἔχουν ἀνάγκη νὰ κοιμηθοῦν...».

Ὑπῆρχαν ἀκόμα καὶ πολλοὶ ἄλλοι τρελλοὶ ποὺ μᾶς ἀφῆκαν χρόνους, χωρὶς — εὐτυχῶς — ν' ἀφήσουν καὶ ἀντικαταστάτες. Ὁ Σχίζος ὁ φερέοικος κουβαλοῦσε πάνω του ὅλη τὴν κινητή του περιουσία, ποὺ ἦταν συνήθως παλιόρουχα. Φοροῦσε δυὸ καπέλλα, τρία γελέκα, δύο παντελόνια καὶ ὅ,τι ἄλλο εἶχε στό... βεστιάριό του. Ὁ Νικολῆς, περισσότερο τύπος παρὰ τρελλός, λεπτοκαμωμένος μὲ τὶς βράκες του, γύριζε πάντοτε μόνος. Καὶ κάθε βράδυ στὴν ταβέρνα τὰ κοπανοῦσε, ἐπίσης μόνος του. Ποτὲ δὲ δωσόταν τὴ συντροφιὰ ἄλλου. Καὶ ὅταν στὸ τέλος ξεκινοῦσε ἀπὸ τὴν ταβέρνα γιὰ τὸ σπίτι του καὶ φύσαγε ἄγριος βοριᾶς, ἀγκάλιαζε μιὰ μεγάλη πέτρα — εἶδος σαβούρας — γιὰ νὰ μή... τὸν πάρη ὁ ἄνεμος!

Στὰ ἀξιοπερίεργα τῆς παλιᾶς Μυκόνου θὰ πρέπει νὰ προσθέσωμε τούς... βρυκόλακες καὶ τὰ φαντάσματα, ποὺ ἐπλανῶντο — κατὰ τὶς διαβεβαιώσεις ντόπιων... αὐτοπτῶν μαρτύρων — στὸ νησὶ καὶ στὴν πολιτεία.

Ὁ Γάλλος περιηγητὴς Τουρνεφόρ, ποὺ ἦρθε στὴ Μύκονο τὸ 1800, ἀναφέρει στὸ βιβλίο του «Ταξίδι στὴν Ἀνατολὴ» μιὰ περίεργη ἱστορία ἑνὸς βρυκόλακα, ποὺ ὁ ἴδιος τὴν ἔζησε.

Ἐπὶ ἕνα μῆνα εἶχε ἀναστατωθῆ τὸ νησί.

Οἱ νοικοκυραῖοι ἔφευγαν τὶς νύχτες ἀπὸ τὰ σπίτια τους καὶ κοιμόντουσαν στοὺς ἀγρούς, γιατὶ κάποιος κρυνιάρης καὶ καυγατζῆς Μυκονιάτης ποὺ βρέθηκε σκοτωμένος εἶχε... βρυκολακιασει... Στὸ πῆραν τὸ πτῶμα τοῦ δολοφονηθέντος καὶ ὑποτιθεμένου βρυκόλακα καὶ τὸ ἔκαψαν σὲ μιὰ ἔρημη ἀκρογιαλιὰ μὲ φαλμωδίες καὶ ἐξορκισμοὺς μπροστὰ ὁλόκληρο τοῦ κατοίκους. Καὶ μόνο τότε ἐπανῆλθε ἡ γαλήνη στὸ ὡραῖο νησὶ τοῦ Αἰγαίου καὶ οἱ νυκοκυραῖοι ξανανοίξαν στὰ σπίτια τους...

Τὰ φαντάσματα συνέχισαν τὴ δράσι τους καὶ σὲ πολὺ νεώτερα χρόνια, ἀκόμα πρὶν κι' ἀπὸ τὸν τελευταῖο πόλεμο. Καὶ οἱ φαρσὲρ βρίσκαν τὴν εὐκαιρία τὴ καλοκαίρια νὰ σκαρώνουν διάφορες φάρσες καὶ νὰ διατηνίζουν τὸ θρῦλο τῶν φαντασμάτων...

Μεταπολεμικὰ τὸ ὡραῖο αὐτὸ νησὶ τοῦ Αἰγαίου ἄλλαξε μορφή. Χτίστηκαν μεγάλα ξενοδοχεῖα, ἀνοίχαν κέντρα διασκεδάσεως καὶ ὁ διεθνὴς τουρισμὸς — ὁ ὀξυστρεπὴς καὶ ὁ... κουρελῆς — κατακλύζουν, μαζὶ μὲ τὸν ἐσωτερικὸ τουρισμό, κάθε καλοκαίρι τὴν πάλλευκη πολιτεία, ποὺ προσφέρει ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ μία εὐχάριστη καλοκαιρινὴ διαμονὴ ἀπὸ ἀπόψεως κλίματος. Οἱ ἰσχυροὶ βοριάδες, ποὺ ἐπικρατοῦν ἐκεῖ τὸν Ἰουλίο καὶ τὸν Ἀὐγουστο, χαρίζουν μιὰ ὀρεστὰ σπανία καὶ ἀσυνήθιστη γιὰ τὴν ἄλλη νησιωτικὴ Ἑλλάδα. Σήμερα ἡ Μύκονος βρίσκεται στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν τουριστικῶν νησιῶν, μαζὶ μὲ τὴ Ρόδο, τὴν Κέρκυρα καὶ τὴν Ὕδρα, ἰδίως ἀπὸ ἀπόψεως διεθνοῦς πελατείας.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ δυὸ νέες ἐκμυστηρεύονται ἡ μιὰ στὴν ἄλλη τὰ ὄνειρά τους...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΡΙΣΙ

Η ΝΕΑ ἔβλεπε ἄλλοτε μοιρολατρικὰ τὸ πρόβλημα τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ζωῆς. Ὑπῆρχε πολὺς ρομαντισμὸς σ' αὐτὴ τὴ μοιρολατρεία. Κρύβοντας τοὺς πόθους της κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της, καταπνίγοντας τὰ ἔνστικτά της, συνεκινεῖτο μὲ τὸ παραμυκρό, ἔκλαψε μποστὰ σ' ἕνα ἡλιοβασίλεμα κι' εὕρισκε διέξοδο στὴν ἐσωτερικὴ ἀγωνία της, κουβεντιάζοντας μὲ τὰ λουλούδια καὶ τὰ πουλιά.

Ἀλλ' ἡ σημερινὴ νέα δὲ συγχωρεῖ στὸν ἑαυτό της τὴ μοιρολατρεία καὶ φυλάγεται ἀπὸ τὸ ρομαντισμό, γιατὶ τὸν θεωρεῖ ἐπικίνδυνο καὶ διαβρωτικό. Τὰ προβλήματά της τὰ ἀντιμετωπίζει δυναμικά. Δὲν περμένει νἀρθῆ ἡ εὐτυχία γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα της.

Πιστεύει, τοὐναντίον, πὼ εἶναι δικαίωμά της νὰ τὴν ἐπιδιώξῃ μὲ ὅλα τὰ μέσα, ποὺ ἔχει στὴ διάθεσί της καὶ δὲν τὸ κρύβει οὔτε ἀπὸ τὸν ἑαυτό της, οὔτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Δικαίωμα καὶ χρέος της. Γιὰ τίποτα στὸν κόσμο δὲ θὰ ἤθελε νὰ ἐγκαταλειφθῆ στὴν τύχη. Παίζει τὸ παιχνίδι της ἀνοιχτὰ κι' ὅπως ὁ καλὸς παίχτης προσπαθεῖ νὰ συγκεντρώσῃ στὰ χέρια της τὰ καλύτερα καὶ πιὸ ἀποτελεσματικὰ ἀτού.

Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀληθινὴ ἐπανάστασι, ποὺ δίνει ἕνα καινούργιο χρῶμα στὰ ἤθη τῆς ἐποχῆς μας. Δὲν ὑπάρχει σήμερα νέα, ποὺ νὰ μὴν πιστεύῃ πὼς ἔχει δικαίωμα στὴν εὐτυχία καὶ ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ τὴ θέλησι καὶ τὴν ἀπόφασι νὰ τὴν κατακτήσῃ.

Ἀλλά, προτοῦ φτάσῃ ἡ ὥρα γιὰ τὸ μεγάλο παιχνίδι, ποὺ θὰ κρίνῃ τὴ ζωή της, ἡ νέα πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ μερικὰ ἄλλα στάδια, ποὺ ἀποχτοῦν ἰδιαίτερη σημασία, γιατὶ ἀπ' αὐτὰ θὰ κριθῆ ἡ μελλοντικὴ διαμόρφωσι τῆς προσωπικότητός της.

Εἴδαμε στὰ προηγούμενα ἄρθρα τὴ νέα νὰ βρίσκεται σὲ ἀνοιχτὸ καὶ ἀδιάκοπο πόλεμο μὲ τὸ περιβάλλον της ἢ νὰ κλείνεται στὸν ἑαυτό της καὶ νὰ ἀγυρώνεται πίσω ἀπὸ μιὰ πεισματάρικη σιωπή, ἢ ἀκόμη ν' ἀρμενίζῃ μέσα στὸ πέλαγος τῆς φαντασίας, μπερδεύοντας τὸ ὄνειρο μὲ τὴν πραγματικότητα.

Ὅλα αὐτὰ τὴν ἀπομακρύνοιν ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, μὲ τοὺς ὁποίους οἱ σχέσεις της καταντοῦν τελείως τυπικές. Λείπει πιὰ ἡ ἀπαραίτητη ψυχικὴ ἐπαφὴ μαζί τους.

Ἀλλὰ γιὰ τὴ νέα δὲν ἔφτασε ἀκόμη ἡ ὥρα γιὰ νὰ ζητήσῃ τὸ φίλο τῆς καρδιᾶς. Ποιν ἀπ' αὐτόν, τῆς χρειάζεται ἡ φίλη τῆς καρδιᾶς.

Τί εἶναι ἡ φίλη τῆς καρδιᾶς;

Ἀντίθετα μὲ ὅτι θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φανταχθῆ, πρόκειται γιὰ τὸν πιὸ ἐπιπόλαιο σύνδεσμο, ποὺ φτιάνει ἡ νέα σ' ὅλη της τὴ ζωή. Δὲν κάνει καμμιὰ ἐκλογή. Οὔτε λογαριάζει χαρίσματα ἢ ψυχικὲς ἰδιότητες. Κι' ἡ εὐφυΐα ἐπίσης τῆς εἶναι ἀδιάφορη. Τὸ μόνο ποὺ θέλει εἶναι νὰ βρῆ μιὰ νέα τῆς ἡλικίας της, ποὺ νὰ εἶναι ποόθυμη νὰ τὴν ἀκούῃ. Γιατὶ ἔχει ἕνα σωρὸ πράγματα μέσα της καὶ φλέγεται ἀπὸ τὸν πόθο νὰ τὰ πῆ σὲ κάποιον.

Ἔτσι, ἡ φίλη αὐτὴ εἶναι ἕνα ποόσωπο ὁλότελα τυχαῖο: μιὰ συμμαθήτοια, μιὰ γειτόνισσα, μιὰ συγγενής...

Οἱ δύο φίλες ἀπομονώνονται ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο καὶ μιλᾶνε ἀτέλειωτες ὧρες.

Τί μποροῦν, ἄραγε, νὰ λένε μεταξύ τους;

Οἱ δεσμοὶ αὐτοὶ στηρίζονται στὴν ἀμοιβαιότητα. Οἱ δύο νέες ἐκμυστηρεύονται ἡ μιὰ στὴν ἄλλη τὶς καινούγιες ἐντυπώσεις τους, τὰ ὄνειρά τους, τοὺς πόθους τους, τὶς ποσδοκίες τους ἀπὸ τὴ ζωή. Καὶ τὸ ἀξιοσημείωτο εἶναι πὼς βρίσκονται σ' ὅλα σύμφωνες. Ἂν ἡ μιὰ ξεχάσῃ κάτι, τὸ συμπληρώνει ἀμέσως ἡ ἄλλη. Θέλεγες πὼς ὑπάρχει ἀπόλυτη ψυχικὴ ἁρμονία μεταξύ τους. Στὴν πραγματικότητα, οἱ δύο νέες βρίσκονται στὴν ἴδια ψυχολογικὴ κατάστασι κι' αὐτὸ τὶς κάνει νὰ νομίζουν πὼς συμφωνοῦν σ' ὅλα.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴ φιλία εἶναι κι' οἱ δυὸ ἐνθουσιασμένες. Κι' ἀνταλλάσσουν ὅρκους αἰώνιας ἀφοσιώσεως. Τίποτα πιὰ δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ τὶς χωρίσῃ. Στὸ μέλλον δὲ θὰ ἔχουν μυστικὰ ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἀλλ' αὐτοὶ οἱ ὅρκοι δὲ διαρκοῦν περισσότερο ἀπὸ μερικοὺς μῆνες. Μιὰ μέρα, οἱ δυὸ νέες συναντιοῦνται, ὅπως δυὸ ξένες. Δὲν κάνουν τὴν παραμικρὴ νύξι γιὰ κεῖνα ποὺ ἔλεγαν στὸ παρελθόν. Καί, ποοκειμένου γιὰ τὸ παρόν, μιλᾶνε μὲ ὑπεκφυγές. Δὲν ὑπαρχει πιὰ τίποτα τὸ κοινὸ μεταξύ τους. Αὐτὸ τὸ ξέρουν καλὰ κι' ἡ μία κι' ἡ ἄλλη. Καὶ 'γι' αὐτὸ δὲν ἐπιμένουν.

Ἀλλὰ τί μεσολάβησε;

Ἐκεῖνο ποὺ μεσολάβησε εἶναι, ὅτι βρῆκαν κι' οἱ δυὸ τὸ σωστὸ προσανατολισμό τους. Ὅλη τους ἡ σκέψι συγκεντρώνεται τώρα στὸ μεγάλο ἀναμενόμενο, στὸν ἄνδρα. Ὅταν πρωτύτερα μιλοῦσαν γιὰ γίλια δυὸ ἄλλα πράγματα, σ' αὐτὸν καὶ μόνο σ' αὐτὸν πήγαινε ἡ σκέψι τους, μ' ὅλο ποὺ δὲν τὸ ἔλεγαν. Αὐτὸν ἀναζητοῦσαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς ἐκμυστηρεύσεις τους. Καὶ ἀσυναίσθητα ποοσπαθοῦσαν νὰ φθάσουν στὴν ποθητὴ ὡριμότητα, γιὰ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσοιν. Ἡ ἀόριστη καὶ νεφελώδης ποοσδοκία τους ἔγινε τώρα πίστις. Ξέρουν πιά, ὅτι ὁ ποοοισμός τους συνίσταται στὸ νὰ συναντήσουν τὸν ἄνδρα κι' ὅτι αὐτὴ ἡ συνάντησις εἶναι τὸ κλειδὶ τῆς εὐτυχίας τους. Ἔχουν ἀνακαλύψει, μ' ἁπλούστερα λόγια, τὸν ἑαυτό τους καὶ τὸ γόημα τῆς ζωῆς τους...Ἡ νέα, ποὺ εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, ἀπομακρύνεται τώρα κι' ἀπὸ τὴ φίλη της... Δὲν ποόκειται πιὰ νὰ λαθευτῆ στὸν ποοσανατολισμό της.

Οἱ ψυχολόγοι μιλᾶνε γιὰ τὸ τρίγωνο: μητέρα - φίλη - ἄνδρας. Ἡ νέα ἀρχίζει νὰ βλέπῃ σὰν ἀντίταλο τὴ μητέρα της, ἐνῶ ταὐτόχροονα ποοσπαθεῖ νὰ τὴ μιμηθῆ. Ξεγνάει κατόπιν τὸν ἀνταγωνισμὸ μὲ τὴ μητέρα της κι' ἀναζητάει τὴν ἐπιστήθια φίλη, γιὰ νὰ τῆς ἀνοίξῃ τὴν καοδιά της. Ἀλλά, στὸ τέλος, τεοματίζοντας τὶς ἀναζητήσεις της, ποοσανατολίζεται ὁριστικὰ καὶ σταθεοὰ ποὸς τὸν ἄνδοα.

Ἡ στιγμή, ποὺ ἡ νέα ἀνακαλύπτει πὼς ἐκεῖνο ποὺ τῆς λείπει εἶναι ὁ ἄνδοας καὶ πὼς δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ ὁλοκληοώσῃ τὴ ζωή της χωοὶς αὐτόν, εἶναι ἡ κοισιμώτεοη τῆς ζωῆς της.

Θέλει τὸν ἄνδοα, ἀλλὰ δὲν ξέοει τί ποέπει νὰ τοῦ ποοσέοῃ καὶ τί θὰ τοῦ ζητήσῃ γι' ἀντάλλαγμα τῆς ποοσφοᾶς της. Ὁ ἄνδοας εἶναι ὁ ποοιπόθητος ἀναμενόμενος κι' ὡστόσο παοαμένει πάντα ὁ μεγάλος ἄγνωστος.

Ἡ παλιὰ ρομαντικὴ διάθεσι ἀφαιροῦσε ἀπὸ τὴ νέα τὴν ἱκανότητα νὰ σκεφθῆ. Οἱ νέες βάδιζαν τότε στὰ τυφλά.

Ἀλλὰ σήμεοα ἡ νέα δὲν ζῆ πιὰ στὰ σύννεφα, κ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέοος, ξέοει ἀοκετὰ γιὰ τὸν ἔοωτα καὶ τὴ ζωή. Οἱ γνώσεις της εἶναι θεωοητικές, ἀλλὰ πλούσιες καὶ πολύμοοφες. Τὶς χοωστάει στὸν ζωγοαφογράφο καὶ τὰ βιβλία. Τὶς χοωστάει ἀχόμη στὴν ἰδια τὴν ἀτμόσφαιοα ὅποιο ζῆ. Ὁ ἔοως στὶς ἡμέοες μας βοίσκεται στὸν ἀέοα... Κι' ἡ νέα εἶναι ζυμωμένη μὲ τὴν ἰδέα αὐτοῦ τοῦ ἔοωτα, ποὺ τὴν τυλίγει ἀπὸ παντοῦ.

Εἶναι ἕνα ποᾶγμα, ὅμως, τὸ νὰ τὸν ἔχῃ μέσα στὸ μυαλό της καὶ ἄλλο τὸ νὰοθῆ σ' ἐπαφὴ μ' αὐτόν.

Κι' ὡστόσο, αἰσθάνεται πὼς ποέπει νὰ τὸν γνωοίσῃ. Πάνω στὴ γνωοιμία αὐτὴ θὰ ἀκονίσῃ τὶς ἱκανότητές τὴς.

Ἡ νέα θέλει, ποῶτα-ποῶτα, νὰ μάθῃ τί ἀξίζει. Θέλει, μ' ἀπλούστεοα λόγια, νὰ ἐξακοιβώσῃ ποιὰ ἐντύποσι ποοκαλεῖ στοὺς ἄνδοες; Θέλει κατόπιν νὰ μάθῃ τί ἀξίζουν οἱ ἄνδοες. Γιὰ τὴ στιγμή, τὸ μόνο ποὺ ξέοει εἶναι ὁ θαυμασμός τους. Τὸν διαβάζει στὰ μάτια τους, ἀοκετὰ ὁ.τι καὶ νὰ μὴ κάνῃ. Νομίζω πὼς πάω πιὸ πολὺ στὴ δυστυχία παοὰ στὴν εὐτυχία μου. Καὶ πάλι δὲ [illegible] θὰ ἐεφύγω ἀπὸ τὴ δυστυχία ποὺ νοιώθω στὴν καοδιά μου...

» Τώοα καταλαβαίνω ὅτι τὸ Στέλιο δὲν τὸν ἀγοαποῦσα ἀληθ νά. Μὲ εἶχε κολακεύσει ἡ ἀγάπη του. καὶ μὲ εἶχε θαυπτώσει ἡ περιουσία του. Τώοα καταλαβαίνω πώς...»

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ», ἀρχίζει μιὰ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος ἐγκυκλοπαιδικὴ σειρά, χρήσιμη σὲ ὅλους καὶ ἰδιαίτερα σὲ κάθε οἰκογένεια

Οἱ πρῶτες βοήθειες

Πλήρεις καὶ λεπτομερεῖς κατατοπιστικὲς ὁδηγίες γιὰ τὴν παροχὴ μιᾶς ἀπαραίτητης περιθάλψεως στὶς ἑξῆς συνήθεις περιπτώσεις:

Κεντήματα ἐντόμων. — Σκλήθρες καὶ ξένα σώματα. — Ἐπίδεσις τραυμάτων. — Ἐγκαύματα. — Λιποθυμία. — Νευρικὴ κρίση. — Σπασμοὶ παιδιῶν. — Δηλητηριάσεις. — Κατάγματα. — Στραμπούληγμα. — Ἠλεκτροπληξία. — Τεχνητὴ ἀναπνοή. — Τραυματισμοὶ καὶ αἱμοραγίαι. — Φάρμακα, κλπ.

ΠΛΗΓΩΜΕΝΑ ΝΙΑΤΑ

18ον

— Πᾶμε σπιτι σου. Οἱ δικοί σου θὰ εἶναι τρελλοὶ ἀπὸ ἀνησυχία.

— Τί τοὺς εἶπες: Τὸ ξέρουν ὅτι θὰ χόσουν νὰ μ' ἐμποδίσῃς νὰ φύγω:

—Ναι, τοὺς εἶπα ὅτι τὸ ταξίδι σου αὐτὸ μοιάζει μὲ ἀπαγωγή. Τίποτε ἄλλο. Ἔφυγα ἔξαλλος. Τώρα, θὰ προσπαθήσουμε νὰ τοὺς παραστήσουμε τὰ πράγματα κάπως ἀνώδυνα. Πάντως, Νιόβη, σ' ἕνα μῆνα πρέπει νάμαστε πατρεμέοι. Γιὰ νὰ μποοέσουμε ν' ἀοχίσουμε σοβαοὰ τὴ ζωή μας.

ΕΝΑ ΜΙΣΟΤΕΛΕΙΩΜΕΝΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ὅταν ἔφθασαν στὸ σπίτι τῆς Νιόβης, παραξενεύτηκε ἡ κοπέλλα ποὺ εἶδε ὅλα τὰ φῶτα σβηστά.

— Τί ἔπαθαν; Κοιμήθηκαν κιόλας; ρώτησε φοβισμένη.

—Παράξενο μοῦ φαίνεται κι' ἐμένα, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος. Πολὺ παράξενο. Μὲ τέτοια ἀγωνία ποὺ εἴχαν γιὰ σένα, νὰ κοιμηθοῦνε; Μαλλον, φοοᾶμαι μὴ ξεκίνησαν κι' ἐκεῖνοι γιὰ τὸ ἀεροδρόμιο. Ἔγεις κλειδί;

— Ναί, τυχαῖα τὸ εἶχα στὴν τσάντα μου.

Ξεκλείδωσαν, προχώρησαν μέσα, ἄναψαν τὸ φῶς. Τὸ σπίτι ἦταν ἔρημο.

Ὁ Ἀλεξανδρος κι' ἡ Νιόβη κυτάχτηκαν σαστισμένοι.

— Θὰ πήγαν στὸ ἀεροδρόμιο, δὲν σοῦ λέω; ἐκανε μὲ ἀπελπισία ὁ Ἀλεξανδρος.

— Τώρα:

— Τώρα, θὰ τοὺς περιμένουμε ἐδῶ. Δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτε ἄλλο.

— Τί τοὺς ἔκανα! Βόγγησε ἡ Νιόβη.

Ἐξουθενωμένη προγώρησε πρὸς τὸ ἄλλο δωμάτιο, ἐκεῖ ὅπου κοιμόταν αὐτὴ μὲ τὴ Μαριλένα. Ἄναψε τὸ φῶς. Το μάτι της πέσε στο τραπεζάκι. Ἕνα γράμμα, ἕνα μισο-ἐιωμένο γοαμμα. ι' ἀρπαξε μὲ νέοια τοεμάμενα, καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ κύτταξε τὸν Ἀλέξανδοο μὲ τοόμο.

— Τί τρέχει: ρώτησε αὐτὸς σαστισμένος.

Τοῦδειξε τὸ γράμμα. Κι' ἐκεῖνος διάβασε:

«Ἀδερφούλα μου, φεύγω κι' ἐγώ· Πάω στὸ Θέμιν. Ἀπόψε κιόλας θὰ φύγω. Μόλις κοιμηθοῦνε μέσα· θὰ τὸ σκάσω... Δὲν τὸ βάζω ἀπὸ ἄλλο κι' ἐγώ. Γιατὶ ὄχι: Ἡ μητερα μας ἦταν. Ἐσὺ ἐφυγες γ.α νὰ πᾶς ν' ἀρχίσῃς τὴ μεγάλη ζωὴ μὲ τὸ μαέστρο. Ἐγὼ θὰ φύγω. ν' ἀρχίσω κι' ἐγὼ μιὰ ἄλλη ζωή..

»Ξέρω ὅτι εἶνε τρέλλα αὐτὸ ποὺ κάνω. Τὸ ξέρω ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ κίνδυνοι ποὺ μὲ περιμένουν. Κι' ὅμως δὲ φοβᾶμαι. Θὰ σοῦ πῶ τὸ μυστικο μου... Πᾶω στὸ Θέμη, ἐπειδὴ τὸν ἀγαπῶ. Τρομάζεις. ἔ: "Ὅταν πίστευα ὅτι τὸν ἀγαπᾶς ἐσύ, δὲν ἄφινα τὴν καρδιά μου ἐλεύθερη. Τώρα ὅμως, δὲν ἔχω λόγο νὰ μὴ τὴν ἀφίσω. Τὸ ξέρω ὅτι δὲν ἀξίζει τίποτε, τὸ ξέρω ὅτι οἱ δουλειὲς ποὺ κάνει δὲν εἶναι τίμιες, κι' ὅτι τόσα λεφτὰ ποὺ κερδίζει δὲν τὰ βρίσκει στὸν ἴσιο δρόμο. Κι' ὅμως τὸν ἀγαπῶ... Δὲ μὲ νοιάζει ὁ.τι καὶ νὰ μὲ κάνῃ. Νομίζω πὼς πάω πιὸ πολὺ στὴ δυστυχία παρὰ στὴν εὐτυχία μου. Καὶ πάλι δὲ [illegible] θὰ ἐεφύγω ἀπὸ τὴ δυστυνία ποὺ νοιώθω στὴν καρδιά μου...

» Τώοα καταλαβαίνω ὅτι τὸ Στέλιο δὲν τὸν ἀγοαποῦσα ἀληθ νά. Μὲ εἶχε κολακεύσει ἡ ἀγάπη του. καὶ μὲ εἶχε θαυπτώσει ἡ περιουσία του. Τώρα καταλαβαίνω πώς...»

Ἐκεῖ σταματοῦσε τὸ γράμμα. Λὲς κι' εἶχε συμβῆ κάτι ἀπροσδόκητο, καὶ εἶχε ἀναγκάσει τὴν κοπέλλα νὰ τ' ἀφίσῃ στὴ μέση.

Κύτταξε ἡ Νιόβη τὸν ἀγαπημένο της μὲ μάτια τρελλά.

— Ἀλέξανδρε... Ὄχι... Ὄχι! δὲν πρέπει νὰ γίνῃ αὐτό. Ὁ Θέμης...

— Ὁ Θέμης εἶναι σωματέμπορος, εἶπε μὲ φωνὴ θλιμένη ὁ Ἀλέξανδρος.

— Δὲν πρέπει νὰ φύγῃ μαζί του.

— Θὰ τρέξω νὰ τὸν βρῶ... Ἔφασε ἡ ὥρα νὰ λογαριαστοῦμε. Δὲ λογαριάστηκα γιὰ σένα. Τώρα ὅμως θὰ λογαριαστῶ.

— Ποῦ θὰ τὸν βρῆς. Ἀλέξανδρε:

— Ξέρω ποῦ θὰ τὸν βρῶ. Στὸ κέντρο του. Ἀσφαλῶς ἐκεῖ θἄχη πάει κι' ἡ Μαριλένα.

— Δυστυχισμένη ἀδερφούλα μου! ψιθύρισε ἡ Νιόβη·

— Θεότρελλη μικρή! εἶπε μὲ πόνο ὁ Ἀλέξανδρος.

— Ἔλα πᾶμε! Θἀρθῶ κι' ἐγώ!..

— Ποῦ εἶναι, ὅμως οἱ γονεῖς σου: ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος ἀνήσυχος. Γιατὶ λείπουν κι' αὐτοί; Μπορεῖς νὰ τὸ φανταστῆς πὼς ἔγινε;

— Ναί... Ἡ Μαριλένα θἄγραφε κρυφὰ τὸ γράμμα. Κι' ἄξαφνα θὰ τῆς εἶπαν οἱ γονεῖς μας ὅτι πᾶνε νὰ μὲ βροῦνε. Ὅταν ἔμεινε μόνη, δὲ σκέφθηκε νὰ τελειώσῃ τὸ γράμμα. Θὰ σκέφθηκε νὰ τὸ σκάσῃ· Τίποτε ἄλλο.

— Πολὺ πιθανόν... μουνμούρισε ὁ Ἀλέξανδρος.

— Ἐγὼ φταίω καὶ γι' αὐτό. ξεφώνισε μὲ φωνὴ τρελλὴ ἡ Νιόβη. Δὲν θέλω πιὰ τὴ ζωή Ἀλέξανδρε! Ἂν πάῃ χαμένη ἡ Μαριλένα ἐξ αἰτίας μου...

— Θὰ κάνουμε τὸ πᾶν γιὰ νὰ μὴ πάῃ χαμένη.·. Ἔλα! Πρώτη δουλειὰ ποὺ ἔχεις νὰ κάνῃς, σχίσε αὐτὸ τὸ γράμμα.

Τ' ἄρπαξε ἡ Νιόβη, τόκανε χίλια κομμάτια.

— Καὶ τώρα πᾶμε γρήγορα...

ΕΝΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

Τὸ τηλέφωνο ποὺ χτύπησε τοὺς σταμάτησε στὸ κατῶφλι. Ἔτρεξε ἡ Νιόβη μὲ λαντάρα. Ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα της ἀκούστηκε στὸ ἀκουστικό:

— Νιόβη. ἐσὺ εἶσαι: Γύρισες:

— Ναί. πατέρα!

— Δόξα νἄχῃ ὁ Μεγαλοδύναμος! Ἄκου.·. Ἔλα ἀμέσως. σὲ δυὸ λεπτά. στῆς θείας τῆς Κλειώς. Ἀμέσως!

— Τί τρέχει, πατέρα:

— Πεθαίνει! Μόλις προσθάνεις! Ἔλα.

Τὸ τηλέφωνο ἔκλεισε. Ἡ Νιόβη ἀπόμεινε μὲ τὸ ἀκουστικὸ στὸ χέρι.

— Ἡ θεία Κλειὼ πεθαίνει, ψιθύρισε. Καὶ δέν... δὲν τοὺς εἶπα γιὰ τὴ Μαριλένα.

— Ἔλα, γρήγορα! Μὴ κάθεσαι! Πᾶμε!

Μετὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἡ κούρσα τοῦ Ἀλέξανδρου στεκόταν μποστὰ στὸ σπίτι τῆς πλούσιας θείας.

Χτύπησαν σιγανὰ τὸ κουδούνι. Περίμεναν λίγη ὥρα κι' ἔπειτα ἄνοιξε ἡ πόρτα. Ἡ Νιόβη παρὰ τρίχα νὰ βάλῃ τὰ ξεφωνητά. Ἡ κοπέλλα ποὺ τοὺς κύτταξε μὲ μάτια κλαμμένα, μὲ πρόσωπο ἀναστατωμένο, ἦταν ἡ Μαριλένα.

— Ξεψύχησε! τοὺς ψιθύρισε.

Κι' ἐπειδὴ ἡ Νιόβη τὴν κυτταζε σὰν νὰ μὴ καταλάβαινε, ἔπεσε ἡ μικρὴ στὴν ἀγκαλιά της.

— Νιόβη... Μᾶς ἄφησε κληρονόμους της. Ἐσένα κι' ἐμένα.·. Μεγάλη περιουσία. μεγάλη...

Κύτταξε ἡ Νιόβη τὸν Ἀλέξανδρο μὲ τρόμο. Αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ τὴν τρόμαξε.

Ὁ Ἀλέξανδρος τῆς ἔπιασε τὸ χέρι. Κι ἡ Νιόβη δὲ βάσταξε. Ἔπεσε μ' ἀναφυλλητὰ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της.

Ἔπειτα, πατώντας στὶς μύτες, προχώρησε στὸ δωμάτιο τῆς πεθαμένης θείας.

Βρισκόταν ἀκόμα στὸ κρεββάτι της, ἡ Κλειώ. Ἔτσι, ὅπως ἦταν ξαπλωμένη στὴν πελώρια θαυμασία καρυόλα, φαινόταν μικροσκοπική. Ἕνα παιδιάστικο, ἀδύνατο σωματάκι. Καὶ τὸ πρόσωπό της, ποὺ ὁ ξαφνικὸς θανατος δὲν εἶχε προφθάσει νὰ τὸ παραμορφώσῃ. φαινόταν σχεδὸν δροσερό. Στὰ γείλη της σὰν νὰ τριγυρνοῦσε ἕνα ἀνεπαίσθητα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Εἶχε πεθανεῖ, ὅπως εἶχε ζήσει, παρνοντας ἐλαφρὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο.

Ἡ Μάοβα ἔκλαιγε καὶ ὁ πατέρας της φαινόταν ταραγμένος.

— Σᾶς ἄφησε κληρονόμους. ψιθύρισε μόλις εἶδε τὴ μεγάλη του κόρη.

Ἡ φωνή του ἔκουβε μιὰ βαθειὰ συμφη.

Δὲν ἦταν ὅμως ὁ τόπος γιὰ νὰ δοβοῦνε ἐξηγήσεις. Ἡ ψυχὴ τῆς νεκρῆς ἴσως νὰ τριγυρνοῦσε ἀκόμη κάπου ἐκεῖ. Ἴσως νὰ τοὺς ἄκουγε. Δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς ταράξουν τὴ γαλήνη.

Τὴν ξενύχτησαν. Κιὰ τὴν ἄλλη μέρα ἔγινε ἡ κηδεία της ἀπὸ τὴ μεγάλη Ἔτσι τὸ εἶχε ζητήσει ἡ ἰδία στὴν διαθήκη της. Ἐπίσημη διαθήκη δὲν εἶχε. Ἕνα ἁπλὸ χαρτί, ὅπου ἔγραφε μὲ τὸ χέρι της ὅτι ἀπ' ὅλους τοὺς συγγενεῖς ποὺ τὴν τριγυρνοῦσαν γιὰ νὰ τὴν κληρονομήσουν, ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἔβλεπαν περισσότερο χαρὰ ἦταν οἱ δυὸ ἀδερφοῦλες ἡ Νιόβη κι' ἡ Μαριλένα. Γι' αὐτὸ τοὺς ἄφηνε ὅλη τὴς τὴν περιουσία...

Ἀγκαλιασμένες σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ σπιτιοῦ, ἡ Νιόβη κ' ἡ Μαριλένα, ἔκλαιγαν. Δὲν θἄξεραν ὁ-

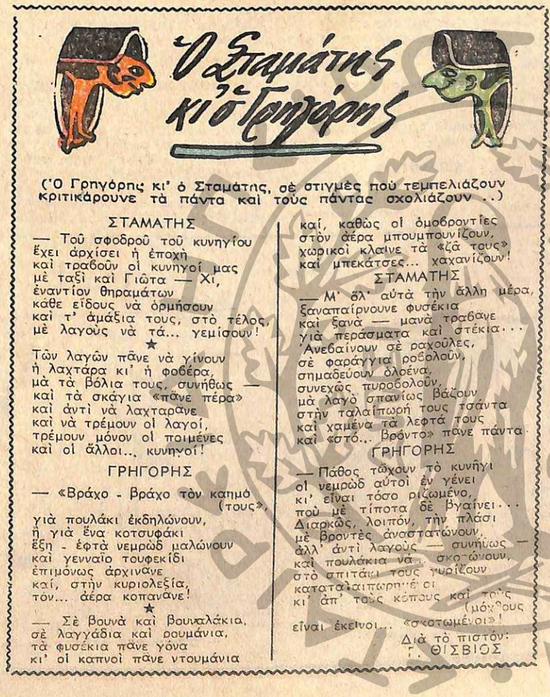

μως νὰ ποῦνε. ἂν ἔκλαιγαν τὴν πεθαμένη θεία ἢ τὸ ἐαυτό τους.

— Ἂν τόξερα, ἂν τόξερα, ἀναστέναζε βαρειὰ ἡ Νιόβη... Γιατὶ νὰ γίνουν ἔτσι ὅλα· Γιατί; Θάλεγε κανεὶς πὼς ἔπρεπε πρῶτα νὰ πονέσουμε τόσο πολύ... πὼς ἔτσι ἦταν γραφτό. Τώρα τί νὰ τὰ κάνουμε τὰ λεφτά; Ἡ ζωὴ δὲν μπορεῖ νὰ γυρίσει πίσω.

— Θἄπρεπε νὰ γυρίση πίσω εἴκοσι χρόνια, ἀναστέναξε ἡ Μαριλένα. Θἄπρεπε νὰ σταθῇ σ' ἐκείνη τὴν ἐποχή, ποὺ μιὰ δυστυχισμένη μάννα, δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη...

— Ἡ μαννοῦλα μας...

— Τώρα... πάει...

— Ἐσύ, Μαριλένα, ἔχεις ὅλη τὴ ζωὴ μπροστά σου.

— Ἐσὺ ἔχεις τὴν ἀγάπη του Ἀλέξανδρου.

— "Ἂν θἄχη τὴ δύναμι ἡ ἀγάπη του νὰ μὲ σώσῃ... νὰ μὲ σώσῃ ἀπὸ τὸν ἴδιο μου τὸν ἑαυτό.

Σήκωσε τὰ μάτια τῆς πνιγμένα στὰ δάκρυα ἡ μικρὴ κύτταξε τὴν ἀδελφή της.

— Τὸν Θέμη ποιὸς θὰ τὸν σώσῃ; ρώτησε σιγανά. Ἐσένα μπορεῖ νὰ σὲ σωσῃ ἡ ἀγάπη. ἐκείνον ὅμως...

Δὲ μίλησε ἡ Νιόβη. Ἡ Μαριλένα ὅμως ἔμεινε κάμποση ὥρα ἀκίνητη, συλλογισμένη.

Κι' ἄξαφνα ψιθύρισε σὰν νὰ μιλοῦσε μονάνη της:

— Κι' ἐκεῖνον μπορεῖ· μπορεῖ... νὰ τὸν σώσῃ ἡ ἀγάπη.

— 'Αδερφούλα! ψιθύρισε ἡ Νιόβη μὲ δάκρυα στὴ φωνή Θὰ πήγαινες... Ξέρεις ποῦ θὰ πήγαινες:

Χαμήλωσε τὰ μάτια της ἡ μικρή.

— Θὰ ἤμουν κοντά του! ψιθύρισε.

— Δὲν θὰ ἤσουν κοντά του, Μαριλένα. Ὁ Θέμης... εἶναι... Ὁ Θέμης εἶναι σωματέμπορος

Ἕνα σύγκουρο πέρασε τὴ ραχοκοκκαλιὰ τῆς παιδούλας. Ἐπειτα κύτταξε τὴν ἀδελφή της μὲ μάτια θολὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα:

— Νιόβη... ἂν ἔφευγες ἐσὺ ἀπὸ τὸ σπίτι, ἔπρεπε νὰ φύγω κι' ἐγώ. Τώρα ὅμως, ὄχι. δὲ θὰ φύγω. Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου. Τὸ Θέμη ὅμως θὰ προσπαθήσω νὰ τὸν κάνω νὰ μ' ἀγαπήσῃ.

— "Ἂν εἶναι νὰ πέσῃς κι' ἐσύ, Μαριλένα... "Οχι. Γιὰ τίποτε στὸν κόσμο δὲ θἄθελα νὰ πέσῃς ἐσύ! Ἐγὼ εἶμαι τόσο δυστυχισμένη, τόσο δυστυχισμένη! "Οσο καὶ νὰ μ' ἀγαπάη ὁ Ἀλέξανδρος, ἡ δυστυχία δὲν θὰ φύγη ἀπὸ τὴν ζωή μου ποτέ.

'Από τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ», ἀρχίζει τὸ νέο αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα τῆς ἐκλεκτῆς συνεργάτιδός μας

κ. ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ — ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

«ΦΤΕΡΩΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ»

Ἑπτὰ κορίτσια ἐργάζονται σκυμμένα στὶς γραφομηχανές τους, σ' ἕνα γραφεῖο ἀντιγραφῶν. Ἑπτὰ κοριτσίστικες καρδιές, ἑπτὰ κοριτσίστικα ὄνειρα... Κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς κοπέλλες αὐτές, ἄρχισε τὴ δουλειὰ μὲ κάποιο ἰδανικό. Ἡ μιὰ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν οἰκογένειά της. ἡ ἄλλη μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τυλίξῃ τὸν καλὸ γαμπρό, ἡ ἄλλη γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ ζυγὸ τῆς οἰκογενείας της κι' ἄλλη γιὰ νὰ μὴν εἶναι βάρος τοῦ παντρεμένου της ἀδελφοῦ. Μιὰ ἀγαπᾶει φανατικὰ τὴ δουλειά της. Δεκαπέντε χρόνια δὲν ἔχει σηκώσει κεφάλι ἀπὸ τὴ γραφομηχανή. Μιὰ ἄλλη τὴ μισεῖ... Κι' ἡ ζωὴ παίρνει ὅλες αὐτὲς τὶς κοπέλλες στὸ πλατὺ τὸ ποτάμι της καὶ τὶς ὁδηγεῖ, κάθε μιά, στὸ δρόμο της. Τὶς ὁδηγεῖ ὅμως ὅλες ἡ ζωή;

Δὲ μποροῦνε νὰ ρυθμίσουν μόνες τους τὸ ρεῦμα, δὲ μποροῦνε νὰ γίνουν αὐτὲς ὁδηγοὶ τῆς ἴδιας τους τῆς τύχης;

Γιὰ κάμποσες κοπέλλες αὐτὸ εἶναι τὸ ἁπλούστερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ἄλλες πάλι, ἔμειναν ἔρμαια τῆς τύχης, παιγνίδακι στὸ μεγάλο κῦμα τῆς ζωῆς... Τὸ πρωτότυπο αὐτὸ μυθιστόρημα θὰ συναρπάσῃ κυριολεκτικὰ ὅλες καὶ ὅλους μὲ τὶς συγκινητικὲς ἐρωτικὲς Ἱστορίες του.

'Αγκάλιασε ἡ μικοὴ τὴν ἀδελφή της.

— Θἀρθῇ μιὰ μέρα ποὺ θὰ ἐεχάσης. Νιόβη. Ἡ μαυὰ ἐέχασε τόσα ποὺ πέρασε. Θἀσθῇ μιὰ μέρα. ποὺ θὰ ἐεχάσης· Ἐγὼ σοῦ δίνω τὸ λόγο μου, πὼς δὲ θὰ πέσω. Θὰ προσπαθήσω νὰ φέρω τὸ Θέμη πιὸ ψηλά... Θὰ προσπαθήσω νὰ τὸν κάνω νὰ γίνῃ ὅπως τότε, πρὶν ... τότε, ποὺ τὸν ἄκουνα νὰ παίζη καὶ σὲ ζήλευα, Νιόβη... Ναί, σὲ ζήλευα, ἐπειδὴ ἤμουν σίγουρη πὼς τὸν ἀγαποῦσες.

Ἡ Νιόβη δάγκωσε τὰ δάκτυλά της γιὰ νὰ πνίξη ἕνα ἀναφυλλητό:

— Τί ὄμορφα ποὺ ἦταν τότε!..

Θἄλεγε κανεὶς πὼς πέρασαν δέκα χρόνια. Κι' ὅμως εἶναι τόσο κοντά... Ὅταν ἔπαιζα μαζί τους, ἤμουν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη κοπέλλα τοῦ κόσμου. Ποιὸς μποροῦσε νὰ τὸ βάλη ποτὲ στὸ μυαλό του. ἀδερφούλα· πὼς θὰ μᾶς πότιζε τόσο φαρμάκι τὸ μουσικό μας τρίο;

Κύτταξε τὴ μικοὴ ἀδελφή της στὰ μάτια:

— "Ἂν μ' ἀγαπήσῃ ἐμένα ὁ Θέμης, δὲν ἔθαμαστε πιὰ τρεῖς. Θἄμαστε τέσσερις. Καὶ εἶναι πιὸ εὔκολο νὰ βροῦνε τέσσερις τὴν εὐτυχία. παρὰ τρεῖς...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ αἴθουσα συναυλιῶν ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτη. Μέρες πρὶν εἶχαν γαλάσει τὸν κόσμο οἱ ἐφημερίδες γιὰ τὴ συναυλία τοῦ «Νεανικοῦ τρίο Ἀθηνῶν». Ἔγραφαν ὁ ἀκροατὴς θὰ ἀκούσῃ τὴ μεγάλη τέχνη τῶν τριῶν νεαρῶν καλλιτέχνων. Ὥσπου νὰ ξαναβροῦνε τὸ δρόμο τους. ὥσπου νὰ φθάσῃ ἡ εὐλογημένη στιγμὴ ποὺ τοὺς ἔνωσε ξανά. κάτω ἀπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς.

Πέντε χρόνια εἶνε χρειαστῆ ἡ Μαριλένα γιὰ νὰ κερδίση τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Θέμη. Πέντε χρόνια εἶνε χρειαστῆ ἡ Μαριλένα γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξη τὰ μάτια, νὰ τὸν κάνη νὰ καταλάβη πὼς ὑπάρχει πάντα κι' ἄλλο μονοπάτι γιὰ νὰ βρῆ κανεὶς τὴν ἐπιτυχία.

Στὴν ἀρχή, ἡ πικραμένη καρδιὰ τοῦ νεαροῦ βιολιστῆ, ἔχυνε γύρω της μόνο φαρμάκι. Στὴν ἀρχή. ὅταν ἔβλεπε τὴν νεαρὴ ἐπιτυχημένη χορεύτρια. δὲν συλλογιζόταν τίποτε ἄλλο. παρὰ πὼς θὰ μποροῦσε νὰ κάνη μαζί της μιὰ ὡραία ἐπιχείρησι. Κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἔβλεπε. θυμόταν τὰ λόγια τοῦ Μπάμπη Λέντη: «Δουλειὰ καλή· ἀκριβοπληρωμένη!» Κι' ἔτσι ἔβλεπε τὴ Μαριλένα μόνον σὰν «καλὴ δουλειά». Ἡ Μαριλένα εὑρισκε χίλιες δυὸ προφάσεις γιὰ νὰ τὸν συναντήση. Καὶ κάθε φορά, ὅταν χωρίζονταν. ὁ Θέμης εἶνε γιὰ πολλὴ ὥρα τὴν ἐντύπωσι. πὼς φέρθηκε «κουτά». Πὼς εἶνε ἀφήσει πάλι μιὰ εὐκαιρία νὰ τοῦ ξεφύγη.

Συνέβαινε κάτι παράξενο: Ἐνῶ ἦταν ἀποφασισμένος πάντα νὰ τὴν πιέση. νὰ τὴς παρασταθῇ τὰ ποάγματα ρόδινα γιὰ ἕνα ταξεῖδι στὴν Αἴγυπτο. κάθε φορὰ ποὺ βρισκόταν ἀντίκρυ της. δὲν τῆς μιλοῦσε.

Τάχα νὰ ἦταν ἡ ἀγνὴ ματιά της ποὺ τὸν ἀφώπλιζε; Τάχα νὰ ἦταν τὸ θλιμμένο παιδιοτίκο ναυόγελο στὰ χείλη της: "Η ἡ ἀγάπη ποὺ ζωγραφιζόταν στὴ ματιά της: Κι' ὁ ἴδιος δὲν θἄξερε νὰ πῆ. ὅσο τὴν εἶχε μπροστά του. δὲν μποροῦσε νὰ τῆς μιλήση Καὶ μόλις ἔφευγε ἡ κοπέλλα βαθμολογοῦσε μὲ μηδενικὸ τὸν ἑαυτό του. Ὥσπου μιὰ μέρα. ἀφοῦ χωρὶς νὰ τὸ κατλάβη κι' αὐτὸς πὼς. καθὼς εἶδε τὰ μάτια της νὰ τὸν κυττάνε ἐνδιαφερωτικὰ καὶ ἐλπιμένα. ἔσκυψε καὶ τῆς φίλησε τὰ ὡραῖα γαλανὰ ματάκια. Κι' εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ ψυχή του πῆρε κάτι ἀπὸ τὸ φῶς τῆς παιδιοτίκης ψυχῆς της. πὼς ἡ καρδιά του βαφτίστηκε στὸν ἀγνὸ ἀέρα τῆς ἀνάσας της. Κι' ἔτσι. κατάλαβε πὼς τὴν ἀγαποῦσε.

Ἀπὸ κεῖ ἄρχισε καινούργια ἐσωτερικὴ πάλη. Ὥσπου μιὰ μέρα πῆγε καὶ παραδόθηκε στὴν ἀστυνομία. Ἐξωμολογήθηκε ὅλες τὶς παράνομες πράξεις του. Καὶ τὶς πλήρωσε μὲ δυὸ μηνῶν φυλάκισι.

Ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δυὸ μῆνες, κατάλαβε ἡ Μαριλένα πόσο τὸν ἀγαποῦσε καὶ κατάλαβε τί θὰ πῆ νὰ πίνης τὸ φαρμάκι τῆς ζωῆς ὥς τὸν πάτο. Σ' αὐτὲς τὶς θλιμέρες ἡμέρες. ἤλθε πολὺ κοντὰ καὶ μὲ τὴ μητέρα τοῦ Θέμη. καὶ γνώρισε ὡς ποῦ μπορεῖ νὰ φθάση ἡ ἀγάπη τῆς μάννας. Σκετωνόταν στὴ δουλειὰ ἡ δύστυχη Χριστίνα. ἔκανε νυχτέρια πλέκοντας. γιὰ νὰ οἰκονομήση νὰ πάη κάτι παραπάνω στὸ γυιό της στὴ φυλακή. Εἶνε νομίσε. πιὰ κι' αὐτή. ἡ δυστυχισμένη χήρα πὼς εἶναν τελειώσει τὰ βάσανά της. Ὁ γυιός της τὸν τελευταῖο καιρὸ τῆς ἔφερνε κάμποσα γράμματα κι' ἔλεγε πιὰ κι' αὐτὴ πὼς εἶχαν περάσει οἱ κακὲς ἡμέρες· πὼς ὁ Θεὸς εἶνε ἀποφασισμένος νὰ τὴν ἀνταμείψη γιὰ τὶς θυσίες της.

Ὁ Θεὸς ὅμως. εἶνε γράψει. φαίνεται. ἀκόμα κάμποσα νούμερα στὴ στήλη τῶν ὀφειλῶν της. Μὰ ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ ὁ Θέμης. τότε κι' αὐτὴ κι' ἡ Μαριλένα κατάλαβαν πὼς μποροῦσαν ν' ἀνασάνουν πιὰ ἐλεύθερα. Ὁ Θέμης ἦταν ἄλλος ἄνθρωπος· Θάλεγε κανεὶς πὼς ἡ μοναξιὰ τῆς φυλακῆς εἶχε σκοτώσει κάθε κακία μέσα του. Χρειάστηκε φορικὰ ἄπειρη ὑπομονὴ ἀπὸ τὴ Μαριλένα κι' ἄπειρη στοργὴ ἀπὸ τὴ Χριστίνα. ὥσπου νὰ ἐπουλωθοῦν τὰ τσούματα τῆς ψυχῆς του. Μιὰ μέρα ὅμως. τὸν ἄκουσαν νὰ πιάνη πάλι τὸ βιολί του. Καὶ κατάλαβαν πὼς εἶχε γίνει τὸ θαῦμα.

Δούλεψε ἔπειτα σκληρὰ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια ὁ Θέμης. Ὅσο ἀπὸ τότε ποὺ παιδούλα ἔβγαινε σὰν πεταλούδα, πετώντας στὴ σκηνή.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν «ἄντρας» πιὰ μὲ τὰ ὅλα του. Βεγολυγερός, ἀριστοκρατικός. κατακτοῦσε τὴ σκηνὴ μόλις ἐυφανιζόταν. Γιὰ χειροκροτήματα ἔργονταν αὐθόρμητα πρὶν τὸν ἀκούσουν. "Οπως ἦταν σίγουρη ἡ ἐμφάνισί του. ἔτσι καὶ τὸ παίξιμό του ἦταν σίγουρο. ἐπιβαλλόταν.

Ὁ Θέμης Ρισλῆς φαινόταν καμμιὰ τριανταπενταριὰ χρόνων ἄντρας. ἐνῶ ἦταν μόλις εἰκοσιοκτώ. Στοὺς κροτάφους εἶχε κιόλας κάμποσες ἄσπρες τρίνες. Ὁ τύπος του ἦταν πάντα τσιγγάνικος, κι' ὅταν ἔπαιζε καὶ τὸν συνέπαιρνε τὸ πόθος. τὰ μαλλιά του ἔπεφταν ἀκατάστατα στὸ μέτωπό του. Τὸ παίξιμό του ὅμως εἶνε ἀλλάξει. "Αλλοτε θἔλεγε κανεὶς πὼς ἤθελε ἀπὸ τὰ δάκτυλά του ἐεπετίνταν τρελλές. εὐθυμες ἀλόγες. Τώρα, κάτω ἀπὸ τὸ δοξάρι του ἐεπετάγονταν κάθε τόσο λυγυοί. Τὸ παίξιμό του συγκλόνιζε. Κι' ὅταν τύγαινε κανένα μέρος τοῦ κομματιοῦ ὅπου τὸ πιάνο μὲ τὸ βιολὶ εἶχαν διάλογο, τότε ὁ κόσμος συγκαταβοῦσε τὴν ἀναπνοή του καὶ πολλὰ γυναικεῖα μάτια δάκρυαν. Τὸ ἀκροατήριο ὁ πολὺς κόσμος φυσικά, δὲν ἤξερε τί λέει ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε τὶς καρδιὲς νὰ σφίγγονται, ὅταν ἔπαιζαν αὐτοὶ οἱ τρεῖς νεαροὶ καλλιτέχνες.

— Τί αἴσθημα! ἔλεγαν ἀνύποπτες οἱ κυρίες κι' οἱ κοπέλλες.

— Μιλᾶνε αὐτὰ τὰ ὄργανα! Μιλᾶνε!

Λίγοι ὅμως ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ βρίσκονταν στὴν αἴθουσα. ἤξεραν νὰ ἐξηγήσουν ἀκριβῶς τὴ γλῶσσα. ποὺ μιλοῦσαν αὐτὸ τὸ πιάνο. αὐτὸ τὸ βιολί. αὐτὸ τὸ βιολοντσέλλο. κάτω ἀπὸ τὰ ἄξια νεανικὰ δάκτυλα.

"Ισως ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. ποὺ ἄκουγαν. μόνον ἡ Μαριλένα κι' ἡ Χριστίνα Ρισλῆ ἡ μητέρα τοῦ Θέμη· νὰ μποροῦσαν νὰ καταλάβουν ἀκριβῶς τὴ γλῶσσα αὐτῆς τῆς μουσικῆς.

Γιατὶ αὐτὲς ἤξεραν Κι' οἱ δυό τους εἶναν παρακολουθήσει μὲ τὴν ἴδια ἀγωνία τὸ δράμα ποὺ εἶχε παιχθῆ στὶς ψυχὲς τῶν τριῶν νεαρῶν καλλιτεχνῶν. ὥσπου νὰ ξαναβροῦνε τὸ δρόμο τους. ὥσπου νὰ φθάση ἡ εὐλογημένη στιγμὴ ποὺ τοὺς ἔνωσε ξανά. κάτω ἀπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς.

Πέντε χρόνια εἶνε χρειαστῆ ἡ Μαριλένα γιὰ νὰ κερδίση τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Θέμη. Πέντε χρόνια εἶνε χρειαστῆ ἡ Μαριλένα γιὰ νὰ τοῦ ἀνοίξη τὰ μάτια, νὰ τὸν κάνη νὰ καταλάβη πὼς ὑπάρχει πάντα κι' ἄλλο μονοπάτι γιὰ νὰ βρῆ κανεὶς τὴν ἐπιτυχία.

Στὴν ἀρχή, ἡ πικραμένη καρδιὰ τοῦ νεαροῦ βιολιστῆ, ἔχυνε γύρω της μόνο φαρμάκι. Στὴν ἀρχή. ὅταν ἔβλεπε τὴν νεαρὴ ἐπιτυχημένη χορεύτρια. δὲν συλλογιζόταν τίποτε ἄλλο. παρὰ πὼς θὰ μποροῦσε νὰ κάνη μαζί της μιὰ ὡραία ἐπιχείρησι. Κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἔβλεπε. θυμόταν τὰ λόγια τοῦ Μπάμπη Λέντη: «Δουλειὰ καλή· ἀκριβοπληρωμένη!» Κι' ἔτσι ἔβλεπε τὴ Μαριλένα μόνον σὰν «καλὴ δουλειά». Ἡ Μαριλένα εὑρισκε χίλιες δυὸ προφάσεις γιὰ νὰ τὸν συναντήση. Καὶ κάθε φορά, ὅταν χωρίζονταν. ὁ Θέμης εἶνε γιὰ πολλὴ ὥρα τὴν ἐντύπωσι. πὼς φέρθηκε «κουτά». Πὼς εἶνε ἀφήσει πάλι μιὰ εὐκαιρία νὰ τοῦ ξεφύγη.

Συνέβαινε κάτι παράξενο: Ἐνῶ ἦταν ἀποφασισμένος πάντα νὰ τὴν πιέση. νὰ τὴς παρασταθῇ τὰ ποάγματα ρόδινα γιὰ ἕνα ταξεῖδι στὴν Αἴγυπτο. κάθε φορὰ ποὺ βρισκόταν ἀντίκρυ της. δὲν τῆς μιλοῦσε.

Τάχα νὰ ἦταν ἡ ἀγνὴ ματιά της ποὺ τὸν ἀφώπλιζε; Τάχα νὰ ἦταν τὸ θλιμμένο παιδιοτίκο ναυόγελο στὰ χείλη της: "Η ἡ ἀγάπη ποὺ ζωγραφιζόταν στὴ ματιά της: Κι' ὁ ἴδιος δὲν θἄξερε νὰ πῆ. ὅσο τὴν εἶχε μπροστά του. δὲν μποροῦσε νὰ τῆς μιλήση Καὶ μόλις ἔφευγε ἡ κοπέλλα βαθμολογοῦσε μὲ μηδενικὸ τὸν ἑαυτό του. Ὥσπου μιὰ μέρα. ἀφοῦ χωρὶς νὰ τὸ κατλάβη κι' αὐτὸς πὼς. καθὼς εἶδε τὰ μάτια της νὰ τὸν κυττάνε ἐνδιαφερωτικὰ καὶ ἐλπιμένα. ἔσκυψε καὶ τῆς φίλησε τὰ ὡραῖα γαλανὰ ματάκια. Κι' εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ ψυχή του πῆρε κάτι ἀπὸ τὸ φῶς τῆς παιδιοτίκης ψυχῆς της. πὼς ἡ καρδιά του βαφτίστηκε στὸν ἀγνὸ ἀέρα τῆς ἀνάσας της. Κι' ἔτσι. κατάλαβε πὼς τὴν ἀγαποῦσε.

Ἀπὸ κεῖ ἄρχισε καινούργια ἐσωτερικὴ πάλη. Ὥσπου μιὰ μέρα πῆγε καὶ παραδόθηκε στὴν ἀστυνομία. Ἐξωμολογήθηκε ὅλες τὶς παράνομες πράξεις του. Καὶ τὶς πλήρωσε μὲ δυὸ μηνῶν φυλάκισι.

Ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δυὸ μῆνες, κατάλαβε ἡ Μαριλένα πόσο τὸν ἀγαποῦσε καὶ κατάλαβε τί θὰ πῆ νὰ πίνης τὸ φαρμάκι τῆς ζωῆς ὥς τὸν πάτο. Σ' αὐτὲς τὶς θλιμέρες ἡμέρες. ἤλθε πολὺ κοντὰ καὶ μὲ τὴ μητέρα τοῦ Θέμη. καὶ γνώρισε ὡς ποῦ μπορεῖ νὰ φθάση ἡ ἀγάπη τῆς μάννας. Σκετωνόταν στὴ δουλειὰ ἡ δύστυχη Χριστίνα. ἔκανε νυχτέρια πλέκοντας. γιὰ νὰ οἰκονομήση νὰ πάη κάτι παραπάνω στὸ γυιό της στὴ φυλακή. Εἶνε νομίσε. πιὰ κι' αὐτή. ἡ δυστυχισμένη χήρα πὼς εἶναν τελειώσει τὰ βάσανά της. Ὁ γυιός της τὸν τελευταῖο καιρὸ τῆς ἔφερνε κάμποσα γράμματα κι' ἔλεγε πιὰ κι' αὐτὴ πὼς εἶχαν περάσει οἱ κακὲς ἡμέρες· πὼς ὁ Θεὸς εἶνε ἀποφασισμένος νὰ τὴν ἀνταμείψη γιὰ τὶς θυσίες της.

Ὁ Θεὸς ὅμως. εἶνε γράψει. φαίνεται. ἀκόμα κάμποσα νούμερα στὴ στήλη τῶν ὀφειλῶν της. Μὰ ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ ὁ Θέμης. τότε κι' αὐτὴ κι' ἡ Μαριλένα κατάλαβαν πὼς μποροῦσαν ν' ἀνασάνουν πιὰ ἐλεύθερα. Ὁ Θέμης ἦταν ἄλλος ἄνθρωπος· Θάλεγε κανεὶς πὼς ἡ μοναξιὰ τῆς φυλακῆς εἶχε σκοτώσει κάθε κακία μέσα του. Χρειάστηκε φορικὰ ἄπειρη ὑπομονὴ ἀπὸ τὴ Μαριλένα κι' ἄπειρη στοργὴ ἀπὸ τὴ Χριστίνα. ὥσπου νὰ ἐπουλωθοῦν τὰ τσούματα τῆς ψυχῆς του. Μιὰ μέρα ὅμως. τὸν ἄκουσαν νὰ πιάνη πάλι τὸ βιολί του. Καὶ κατάλαβαν πὼς εἶχε γίνει τὸ θαῦμα.

Δούλεψε ἔπειτα σκληρὰ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια ὁ Θέμης. Ὅσο καὶ νὰ τὸν πίεζε ἡ Μαριλένα, ὅσο καὶ νὰ τὸν παρακαλοῦσε νὰ παντρευτοῦνε καὶ νὰ ζήσουνε μὲ τὰ δικά της εἰσοδήματα. ἐκεῖνος δὲν τὸ δεχόταν. Ὅταν ἀποφάσισε πιὰ νὰ γίνη ὁ γάμος. ἦταν σίγουρος γιὰ τὸ μέλλον του. Ἡ ἐπιτυχία του σ' ἕνα διαγωνισμὸ τοῦδωσε μιὰ ὑποτροφία γιὰ τὸ ἐξωτερικό. Παντρεύτηκαν καὶ πῆγαν μαζί. στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ βρισκόταν ἀπὸ καιρὸ κι' ἡ Νιόβη μὲ τὸν Ἀλέξανδρο. Καὶ τὰ δυὸ νεαρὰ ἀντρόγυνα. πέρασαν μαζὶ εὐτυχισμένες. ἂν καὶ κουραστικὲς ἡμέρες.

Εἶχαν περάσει δραματικὲς ἡμέρες κι' ὁ Ἀλέξανδρος μὲ τὴ Νιόβη. Ὁ διαστικὸς γάμος τους. τὸ ταξεῖδι τους ἀμέσως γιὰ τὸ ἐξωτερικό. ἡ ἐχθρότης τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀλέξανδρου. ἡ ντροπὴ ποῦνοι ὡθε πάντα μέσα της ἡ Νιόβη γιὰ τὸ κακὸ ποὺ εἶχε κάνει καὶ ποὺ τὴν ἔκαιγε πάντα σὰν ἀνοιχτὴ πληγή· ὅλα αὐτὰ συντελοῦσαν στὸ νὰ δημιουργοῦνε μιὰ παράξενα ἠλεκτρισμένη ἀτμόσφαιρα στὸ σπιτικό τους. Ἔρχονταν στιγμὲς ποὺ τὰ νεῦρα τῆς νεαρῆς συζύγου τσάκιζαν. Τότε τὴν ἔπιαναν κρίσεις ἀπελπισίας. Ἔβαζε τὰ κλάματα κι' ἐκλιπαροῦσε τὸν Ἀλέξανδρο νὰ χωρίσουν. νὰ τὴν ἀφήση νὰ γυρίση σπίτι της. νὰ τὴν ἀφήση νὰ πεθάνη.

Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἔχανε τὴν ψυχραιμία του σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις. Τὴν ἄφηνε νὰ κλάψη κι' ἔπειτα. σιγανά. μαλακά. σὰν νὰ εἶχε μπροστά του ἕνα ἀόρωστο παιδί. κατάφερνε νὰ τὴν κάνη νὰ ἠρεμήση. Ἔρχονταν στιγμὲς ὅμως. ποὺ σὰν νὰ περνοῦσε ἕνα σύννεφο βαρὺ κι' ἀπάνω ἀπὸ τὴ δική του τὴν ψυχή. Ἔρχονταν στιγμές. ποὺ. ὅσο καὶ νὰ προσπαθοῦσε νὰ τῆς φερθῆ μὲ ἀγάπη καὶ καλωσύνη. σὰν νὰ ὀρθωνόταν μπροστά του ἕνα κακὸ φάντασμα κι' ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ παγώνη. Τὸ νοιωθε ἡ Νιόβη καὶ πάγωνε πιὸ πολὺ κι' αὐτή. Ἔτσι. ἡ ἀγάπη τους περνοῦσε ἐπικίνδυνες κρίσεις Τύχαινε νὰ μὴν ἀνοίξουν τὸ στόμα τους μέρες. Προφέραν μόλις λίγες λέξεις ἀπαραίτητες τυπικές. Καὶ κύτταζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον σὰν μὲ ντροπὴ σὰν μὲ ἐχθρότητα σὰν μὲ θανάσιμη ἀμφιβολία.

Στὸ τέλος ὅμως νίκησε ἡ ἀγάπη. Οἱ κακὲς ἡμέρες ἀραίωσαν. οἱ κακὲς στιγμὲς ἐειμόκρυναν. Καὶ κάποτε ἀνακάλυψαν πὼς ὁλόκληρους τρεῖς μῆνες. οὔτε ἕνα συννεφάκι δὲν εἶχε ταράξει τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς τους.

Τότε φιλήθηκαν τουλεφά. Κι' ἐκείνη ἡ ἡμέρα ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς ἀληθινῆς τους εὐτυχίας. Τὴν ἄλλη μέρα πρότεινε ὁ Ἀλέξανδρος στὸ Θέμη νὰ ξαναφτιάξουν τὸ τρίο τους. Ἐκεῖνος περίμενε τὴν πρότασι. ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ πῆ πρῶτος. Ἡ πρώτη δοκιμὴ ἦταν δύσκολη. Ἔπειτα. ἡ μουσικὴ τοὺς ἀγκαλιασε στὰ μελωδικὰ φτερά της. τοὺς ἔνωσε.

Ὅταν τέλειωσαν τὴ συναυλία. ἦταν τόση ἡ συγκίνησι τοῦ κόσμου. ποὺ τὰ χειροκροτήματα ἀργησαν νὰ σβοῦνε. Ἔπειτα ὅμως ξέσπασαν σὰν κεραυνός. κι' ἡ αἴθουσα σείστηκε πολλὴ ὥρα. περισσότερο ἀκόμα ἀπὸ ἄλλοτε. τὸν παλιό. καλὸ καιρό. Ὅταν τέλειωσαν τὰ χειροκροτήματα κι' ἔμειναν μόνοι γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸ καμαρίνι οἱ τρεῖς καλλιτέχνες. ἔπεσε ἡ Νιόβη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀντρός της.

Τὸ φιλί τους ἦταν μακρύ. πονεμένο μαζί κι' εὐτυχισμένο. Τὰ μάτια τῆς Νιόβης εἶχαν δουρκώσει. Τῆς τὰ σκούπισε ὁ ἄντρας της μ' ἄλλο φιλί.

Ἔπειτα. τὰ ὄμορφα γαλανοπράσινα μάτια τῆς νεαρῆς γυναικὸς ἀγκάλιασε ἡ μικοὴ τὴν ἀδελφή της.

— Ἐσὺ τὸ βρῆκες πὼς ἔχουμε πανσέληνο, σήμερα;

— Εὐχαριστῶ πολύ... Ζητάω μιὰ θέσι γιὰ τὴ γιαγιά μου!..

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Ἕξη - ἑφτὰ δραχμὲς πουλιέται τῆς τομάτας ἡ ὀκᾶ
καὶ βαδίζουν ἀναλόγως κι' ἄλλα ζαρζαβατικά,
ἐπειδὴ καθὼς ἐλέχθη εὐθαρσῶς καὶ θησαύρα,
βλάπτει τὴν παραγωγή τους ἡ μεγάλη ξηρασία!

★

Μὲ τὸ δίκηο τους τὰ κάνουν, συνεπῶς, οἱ συμπολῖται
καὶ χειρότερη προβλέπουν τὴ λαχτάρα καὶ τὴν νίλα,
γιατὶ λόγω... ξηρασίας κι' ἄλλη αὐξησι ἀπειλεῖται
καὶ ἡ τσέπη μας πηγαίνει γιὰ μεγάλη... ξεραΐλα!

ΠΡΩΤΟΙ ΚΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ...

Τῆς «βαρύτητος» τὸ θέμα δίνει ἀπό τινος καὶ παίονει
καὶ σοῦ λένε παντογνῶστες κι' ἐπιστήμονες μοντέρνοι,
ὅτι μόλις ἡ βαρύτης κάθε σώματος ἐλλείψη
θὰ μποροῦν οἱ ἀστροναῦτες νὰ ὀργώνουνε τὰ ὕψη...

★

Τυχεροί, λοιπόν, οἱ πλεῖστοι μισθοδίαιτοι τυγχάνουν,
γιατὶ τήν... βαρύτητά τους ἀκατάπαυστα τὴν χάνουν
κι' ἂν ἀρχίσουν τὰ μελτέμια κι' οἱ βοριάδες κι' ἐνταθοῦν,
θὰ τοὺς πάρη ὁ ἀέρας κι' ἀστροναῦτες θὰ βρεθοῦν!

ΔΙΑΨΕΥΣΙΣ

Μέσ' στοὺς κλεπτο - διαρρῆκτες, ποὺ ἐπιάστηκαν ὡς τώρα,
ὡς καὶ ἡ Καραμπουγνιώτου, συνελήφθη, ἡ Θεοδώρα,
ἡ ὁποία εἶχε δράσιν ἀναπτύξει ἀπὸ πολλοῦ
κι' ἐπεδίωκε νὰ γίνη φοβερή... ποροφολοῦ!

★

Μὰ τῆς κόπηκε ἀποτόμως ἡ μεγάλη της ἡ δράσι
καὶ στὴ στρούγγα θὰ περάση τὴν ὑπόλοιπή της νιότη,
μολονότι ἐβασιζόταν στὴν πασίγνωστη τὴ φράσι:
«"Ἂν μὲ βρῆτε κι' ἂν μὲ δῆτε, γράφ' τε με...Καραμπουγνιώτη»!

ΤΟΝ... ΜΑΤΙΑΣΑΝΕ

Συνελήφθη, αὐτὲς τὶς μέρες κι' ὁ Δαζάρου ὁ πολύς,
ποὺ γνώτανε «ταγάρι» στοὺς ἀστοὺς τοὺς ἀφελεῖς
κι' ὅλο κάτι ἐτσαμπόῦσε ἀπὸ τὸ ὑστέρημά τους,
γιὰ νὰ ἐνισχύση δῆθεν τοὺς τυφλοὺς καὶ ἀομμάτους!

★

*Εἰς τὸ τμῆμα ὡδηγήθη, τελικῶς, μετ

ναίκας στράφηκαν στὸ Θέμη. Αὐτὸς στεκόταν παρέκει, καὶ σκούπιζε τὸν ἱδρῶτα ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Ἡ κίνησί του θύμιζε τὸν παλιὸ τὸ Θέμη. Κι' ὅμως, κάτι στὴ στάσι του φανέρωνε πὼς ὑπῆρχε ἀκόμα κάποια κακοφωνία μέσα στὴν ψυχή του. Πὼς τὸ κλάμα ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὶς χορδὲς τοῦ βιολιοῦ του, στάλαζε μέσα στὴν καρδιά του.

Εἶδε ὁ Ἀλέξανδρος τὴ δουρκωμένη ματιὰ τῆς γυναίκας του, κι' ἡ δική του ἡ καρδιὰ σφίχτηκε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως μονάχα. Ἔπειτα, τῆς χαμογέλασε γλυκὰ καὶ τῆς ἔδειξε μὲ τὰ μάτια τὸ Θέμη. Ἀπὸ τὸ σκίρτημα τῆς καρδιάς της, ἡ Νιόβη κατάλαβε. Γρήγορα, σβέλτα, βρέθηκε μπροστὰ στὸ νεαρὸ βιολιστή. Ἡ κίνησί της ἔμοιαζε παιδιάτικη, καθὼς ἁπλωσε τὰ γυμνά της μπράτσα, τὰ τύλιξε γύρω στὸ λαιμό του. Καὶ τὸ φιλί της ἦλθε ἀνάλαφρο, γρήγορο. λὲς μιὰ πεταλούδα, ποὺ κάθησε γιὰ μισὸ δευτερόλεπτο σ' ἕναν ἄνθο. Κι' ὁ ἄνθος ἔνοιωσε τὸ φίλημά της κι' ἀνατρίγιασε.

Ἔτσι ἀνατρίγιασε ὁ Θέμης. Κύτταξε τὴ νεαρὴ πιανίστα μὲ τρόμο, γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο. Ἔπειτα τὰ μάτια του στράφηκαν στὸν Ἀλέξανδρο. Ἐκεῖνος τοῦ χαμογελοῦσε φιλικά, ἤρεμα. Δίστασε ὁ Θέμης μιὰ στιγμή, ἔπειτα μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀλέξανδρου.

Ἔτσι ἦλθε καὶ τοὺς ἠύρε ἡ Μαριλένα κι' ἔβαλε χαρούμενα ξεφωνητά.

Ἔπειτα ἦρθαν οἱ γονεῖς τοῦ Ἀλέξανδρου κι' ἡ Φαίη μὲ τὸν ἄντρα της, τὸν Κώστα Τροχάτο, κι' ἡ Χριστίνα Ρισλή, καὶ τὸ ζεύγος Μάκετα. Οἱ γονεῖς τοῦ Ἀλέξανδρου εἶχαν ἀποφασίσει νἀρθοῦνε γιὰ νὰ στράσουν τὸν γάμο. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ φέρονταν φιλικά. Εἶχαν κρατήσει τὸ πεῖσμα τους πέντε ὁλόκληρα χρόνια. Σ' αὐτὰ τὰ χρόνια ἡ Νιόβη δὲν δεχόταν τὴν θυσία τοῦ ἀντρός της, νὰ πάῃ νὰ ἐργαστῆ. ὅπαια δουλειά. γιὰ τὸ ψωμί τους. Ἔτσι ὁ Ἀλέξανδρος κράτησε ψηλὰ τὴν τέχνη του. Γύρισαν στὴν Ἑλλάδα. κι' ὅταν εἶδαν οἱ γονεῖς του τὶς θριαμβευτικὲς κριτικὲς. τῶν ξένων ἐφημερίδων. καὶ γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὴ γυναίκα του. κατέθεσαν τὰ ὅπλα.

Ἡ συμφιλίωσι ἔγινε σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε. Μιὰ μέρα τοὺς κάλεσε νὰ φᾶνε μαζὶ ἡ Φαίδρα καὶ μετὰ λίγη ὥρα, ἀποροῦσαν ὅλοι τους πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ἔχουν κλείσει τόσον καιρὸ τὴν πόρτα τους σ' αὐτὴ τὴν κοπέλλα. Ἡ Νιόβη τοὺς κατέκτησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή...

Τὸ φιλὶ ποὺ τῆς ἔδωσε ἡ πεθερά της, τώρα μετὰ τὴ συναυλία, ἦταν ἐγκάρδιο καὶ στοργικό:

— Μπράβο παιδί μου. Ἤσουν ὄνειρο....

Ὁ Χαρίδημος Σάντης καμάρωνε τὸ γυιό του. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ φωνή του ἀκούστηκε σοβαρὴ καὶ χαρούμενη μαζί:

— Ἐλάτε, πᾶμε ὅλοι. ὅπως εἶμαστε νὰ πάρουμε καμμιὰ μπύρα..

Πῆγαν σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρο ἐκεῖ κοντά, κάθησαν φιλικά. ὅπως... γύρω ἀπὸ ἕνα μεγάλο τραπέζι. Ἡ Μάρβα βρέθηκε νὰ κάθεται δίπλα στὴ Φαίδρα Σάντη. Τὸ παρατήρησε αὐτὸ ἡ Νιόβη, καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν νὰ τρόμαξε. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως ἐνοιωσε τὴν εὐτυχία νὰ πλημμυρίζῃ σὰν κύμα τὴν καρδιά της. Ἔτσι ὅπως εἶδε τὶς δυὸ μητέρες νὰ μιλοῦν ἁπλά, φιλικά· τῆς ἦλθε νὰ κλάψῃ ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Ἐπειδὴ ἡ δική της ἡ μανούλα μὲ τὸ ἁπλὸ αἰώνιο «καλό» της φουσταλάκι δὲν ὑστεροῦσε ἀπὸ τὴ Φαίδρα Σάντη οὔτε σὲ δομορφιὰ οὔτε καὶ σὲ μόρφωσι. Κι' ἦταν φανερὸ πὼς ἡ Φαίδρα τῆς μιλοῦσε φιλικά. ὄχι μόνον ἀπὸ διπλωματία. ἐπειδὴ ἦταν συμπαθέρες. ἀλλὰ καὶ αὐθόρμητα. ἐπειδὴ ἤτανε κι' οἱ δυὸ μάννες. Μάννες ποὺ εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ καμαρῶνουν τὸ παιδιά τους.

Μάννα ποὺ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ χαρῇ ἦταν κι' ἡ Χριστίνα. Σ' ἐκεῖνο τὸ ἀριστοκρατικὸ περιβάλλον, αἰσθανόταν σὰν ἔξω ἀπὸ τὰ νερά της. Κι' ὅμως σήκωνε τὸ κεφάλι της καὶ κύτταζε τὸ γυιό της καὶ τὴ νύφη της μὲ καμάρι καὶ μὲ λατρεία· Εἶχε χάσει τρία παιδιά. Τὰ εἶχε χάσει γιὰ πάντα. Εἶχε χάσει καὶ τὸ τέταρτο.... Ναί! Ὁ χαμός του ἦταν ἴσως χειρότερος ἀπὸ θάνατο. Τὸ τέταρτο παιδί της ὅμως, ὁ Θέμης της, εἶχε γυρίσει ἐκνά. γερὸς καὶ ζωντανός· Μιὰ κοπέλλα εἶχε κάνει τὸ θαῦμα. Μιὰ κοπέλλα μὲ παιδιάστικο προσωπάκι καὶ μὲ νειλάκια γελαστά. ποὺ ἤξερε νὰ χαμογελάσουν μὲ ἀγάπη...

ΤΕΛΟΣ

Λόγια κατοστάρια

Ἀλήθειες··· πικρὲς

Πρὸ ἡμερῶν ἐμάντεψα, χωρὶς νἄμαι Πυθία,
πὼς οἱ κρασομεζέδες μας θὰ ὑποστοῦν νοθεία
καὶ λόγω ποὺ τὰ κύματα δὲν εἶναι, πιά, καθάρια.
μεγάλο στραπατσάρισμα θὰ πάθουνε τὰ ψάρια...
Καί, δυστυχῶς, τὰ λόγια μου δὲν πήγανε χαμένα,
διότι βγήκαν, πράγματι καὶ ψάρια... μολυσμένα!

Φουρτοῦνες μᾶς εὑρήκανε, χωρὶς ἀμφιβολία,
διότι οἱ στόλοι ἀπαντες καὶ ἅπαντα τὰ πλοῖα
μὲ πίσσες καὶ πετρέλαια τοὺς κόλπους πλημμυρίζουν
κι' ἀρχίζουν τὰ ψαράκια μας νὰ μᾶς τὰ ξεκληρίζουν...
Ἔτσι, λοιπόν, θ' ἀρχίσουμε σὲ λίγο οἱ μπεκηδὲς,
γιὰ ψαρικὸ νὰ κάνουμε τὰ μάτια μας... γαρίδες!

Μὰ πλὴν ἀπ' τὸ πετρέλαιο κι' ἐκτὸς ἀπ' τὸ κατράμι,
ποὺ κάνουν τοὺς μεζέδες μας καὶ φεύγουνε χαράμι
κι' ἀφανισμοὶ χειρότεροι, αὐτὲς τὶς μέρες, γίνονται,
διότι μέσ' τὴ θάλασσα... ὀξέα ὅλο χύνονται
κι' ἀμέτρητα ψαράκια της, στὴν κυριολεξία
ἀπὸ ὀδηλητηρίασι πηγαίνουνε... ὀξεία!

Μὲ λίγα λόγια, φίλοι μου. τὰ ψάρια τὰ (καμμένα
φαρμακωμένα βγαίνουνε καί... δηλητη- (ριασμένα
κι' ὁσάκις ἀπ' τὴ σκέψι μας οἱ νίλες (τους πεγάνε,
... φαρμάκια μᾶς ποτίζουνε καί... πί- (κρες μᾶς κερνᾶνε.
Καὶ λέμε, ὅτι πράγματι, στὴ ζῆση τὴν (παροῦσα,
φαρμακερὴ 'ναι ἡ θάλασσα καὶ πικρο- (κυματοῦσα!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ἡ σύζυγος, ποὺ πηγαίνει νὰ παραθερίσῃ, προετοιμάζει ὅσο μπορεῖ καλύτερα τὸ σπίτι γιὰ τὸ σύζυγο, ποὺ μένει μόνος.

ΟΤΑΝ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΦΕΥΓΗ ΓΙΑ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Πῶς θὰ ζήσῃ μόνος του ὁ σύζυγος

ΟΛΕΣ οἱ σύζυγοι ποὺ φεύγουν γιὰ διακοπές, προετοιμάζουν ὅσο τὸ δυνατὸν καλλίτερα τὸ σπίτι γιὰ τὸ σύζυγο, ποὺ μένει μόνος. Τὰ διάφορα περιοδικὰ τὶς βοηθοῦν συχνὰ σ' αὐτό, δημοσιεύοντας συμβουλὲς καὶ ὁδηγίες γιὰ τὴν τακτοποίησι τῶν ἐπίπλων, τὶς προμήθειες, ποὺ πρέπει νὰ ἐφοδιάσουν τὸ ψυγεῖο κ.λπ.

Κανένας ὅμως δὲν ἔφθασε ποτὲς σὲ βαθμὸ φαντασίας ὡρισμένα ἀμερικανικὰ περιοδικά. Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὅλες οἱ σύζυγοι ἀκολουθοῦν τὶς συμβουλὲς τῶν γυναικείων περιοδικῶν, ἐτοιμάζοντας γιὰ τοὺς συζύγους τους, πρὶν φύγουν, τὴν «καλοκαιρινὴ βιβλιοθήκη» π.χ. ἀπὸ τὴν ὁποία ἔχουν ἀποκλεισθῆ τὰ αἰσθηματικὰ ρομάντσα, τὰ ὁποῖα θὰ μποροῦσαν νά... ἐρεθίσουν πολὺ τὴ φαντασία! Ἐπιφορτίζουν ἐπίσης τὸν παντοπώλη τους νὰ στέλνῃ κάθε Σάββατο ἀρκετὲς μπῦρες καὶ διάφορα ἄλλα ἀναψυκτικὰ μὲ σκοπὸ «νὰ μὴν ἔρθῃ στὸν κύριο ἡ διάθεσι» νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι τὸ βράδυ γιὰ νὰ πιῇ μιὰ πορτοκαλάδα.

Κρύβουν ἐπίσης ὅλες τὶς κατσαρόλες, ἐκτὸς ἀπὸ μιά, γιατὶ διαφορετικὰ «ἐκεῖνος» θὰ τὶς μεταχειριζόταν ὅλες καὶ «δὲν θὰ ἔπλενε ποτὲ τὰ πιάτα».

Τοῦ ὑποδεικνύουν ἀκόμη καὶ τὴν πισίνα, στὴν ὁποία θὰ πηγαίνῃ νὰ κάνῃ τὸ μπάνιο του καὶ φροντίζουν νὰ βροῦν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ μιὰ στὴν ὁποία νὰ συχνάζουν «ἂν εἶναι δυνατὸν» μόνο ἄντρες.

Σ' αὐτὰ τὰ «στρατηγικὰ σχέδια» (γιατὶ εἶναι στρατηγικὰ σχέδια καὶ ὄχι στοργῆς φροντίδες) ἐναντίον τῶν γυναικῶν ἐκείνων ποὺ μένουν σκόπιμα στὴν πόλι καὶ ὑπομένουν τὴ ζέστη γιὰ νὰ «ἀποπλανήσουν» τοὺς συζύγους ποὺ ἔμειναν μόνοι, χρειάζεται ζωηρὴ ἀντίδρασι. Τί διάβολο, ἕνας σύζυγος δὲν ἔχει τίποτα τὸ κοινὸ μὲ τὸ πράσινο φυτό, τὸ χρυσόψαρο καὶ τὸν γκρίζο γάτο, ποὺ ἐμπιστευόμαστε στὴ θυρωρὸ πρὶν φύγουμε!

Ἕνα σύστημα πολὺ πιὸ ἔξυπνο γιὰ νὰ «κρατήσετε» τὸ σύζυγο, ποὺ ἔχει μείνει μόνος στὴν πόλι, προτείνει ἀντίθετα μιὰ Παρισινὴ ψυχολόγος.

Τὸ «τέχνασμα» τῆς ἀλληλογραφίας

«Ἂς ἐπωφεληθοῦμε ἀπὸ τὴν περίοδο αὐτῆς τῆς ἀναγκαστικῆς ἀπομακρύνσεως, γράφει ἡ κ. Σετρού, γιὰ νὰ ξαναπάρουμε τὴν παλιὰ ὡραία συνήθεια τῆς ἀλληλογραφίας. Καὶ ἐνοῶ ἀλληλογραφία ὄχι ἐκεῖνα τὰ σύντομα σημειώματα, τὰ γεμάτα ἀπὸ συστάσεις καὶ παραγγελίες, ἀλλὰ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμμάτων, ὅπως συνηθιζόταν μιὰ φορά. Τὰ γεμάτα ἀφοσίωσι «γράμματα - ἡμερολόγια» στὰ ὁποῖα τόσο ἐκείνη ὅσο καὶ ἐκεῖνος, περιγράφουν κάθε τους κίνησι, κάθε τους σκέψι.

Ἂς ξεχάσουμε ὅτι ὑπάρχει τηλέφωνο, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς περιπτώσεις ποὺ κάτι τὸ ἐπεῖγον δικαιολογεῖ μιὰ «εἰδοποίησι». Μά, γιὰ νὰ ἐπικοινωνήσετε μ' ἐκεῖνον, ποὺ δὲν εἶναι κοντά σας, τί ἄλλο μπορεῖ νὰ εἶναι πιὸ ὡραῖο καὶ πιὸ εὐγενικὸ ἀπὸ ἕνα γράμμα; Εἶναι οἱ πνευματικοὶ δεσμοί, ποὺ κρατοῦν ἕνα σύζυγο, ποὺ ἔχει μείνει μόνος στὴν πόλι μὲ ἕνα ψυγεῖο γεμάτο προμήθειες.

Νὰ πλένῃ τὰ πιάτα, ἢ νὰ τρῶῃ ἔξω;

Τόσα πράγματα τόσες σκέψεις, τόσες ἐκμυστερεύσεις! Μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, μὲ τὰ παιδιὰ ποὺ μεγαλώνουν, μὲ τὰ προβλήματα τοῦ σπιτιοῦ καὶ μὲ τὸ ρυθμὸ τῆς ἀστικῆς ζωῆς, καταλήγουνε νὰ τὰ ξεχάσουμε.

Γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴν ἐπωφεληθοῦμε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀνάπαυλα, ἀπὸ αὐτὴ τὴν μοναδικὴ εὐκαιρία ποὺ μᾶς προσφέρει τὸ καλοκαίρι; Ὁ καιρὸς ἀσφαλῶς δν λείπει ἀπὸ μᾶς, οὔτε καὶ ἀπὸ ἐκεῖνο. Ὅταν τὸ βράδυ γυρίζῃ στὸ σπίτι ἀπὸ τὸ ρεστωράν, θὰ νιώσῃ τὴν ἐπιθυμία νὰ ἀφιερώσῃ δέκα λεπτά, εἴκοσι, μισὴ ὥρα γιὰ νὰ ἀπαντήσῃ στὸ θερμὸ γράμμα τῆς συζύγου. Θὰ τοῦ προκαλέσῃ μιὰ μεγάλη εὐχαρίστησι αὐτὴ ἡ ἀσχολία.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ ρεστωράν; Μάλιστα. Γιατὶ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τρῶῃ στὸ ρεστωρὰν ὁ ἄντρας, ποὺ μένει μόνος. Κουρασμένος καθὼς εἶναι ἀπὸ μιὰ ὁλόκληρη μέρα ἐργασίας, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ἀρκεστῆ σ' ἕνα θλιβερὸ πιάτο ἀπὸ κονσέρβα καὶ ὕστερα νὰ πλύνῃ πιάτα!.. Θὰ ἦταν πολὺ προτιμότερο, ἂν ἡ γυναίκα ἀποκτοῦσε μερικὲς «παλῆς ἀντιλήψεις» γύρω ἀπὸ ὡρισμένα πράγματα!

Αὐτὴ ἡ Παρισινὴ ψυχολόγος λέει πράγματα σωστά!

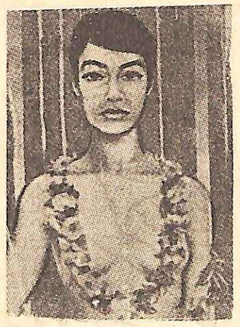

Μαρία Ντιαπαρεσίντα: «Πῶς σᾶς φαίνεται τὸ πορτραῖτο μου;»

Τὰ μικρὰ μυστικὰ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

(Τὸ Διεθνὲς κοὺς—κοὺς)

Τὸ μυστικὸ τῆς Βραζιλιάνας

Τὸ περίφημο γαλλικὸ ὑπερωκεάνειο «Φράνς», θαῦμα πολυτελείας καὶ τεχνικῶν τελειοποιήσεων, διασχίζει τὸν Ἀτλαντικό...

Στὶς καμπίνες λοῦζ τὰ ἀνδρικὰ κυρίως δλέμματα ἐκστασιάζονται μπροστὰ σὲ μιὰ γοητευτικὴ Διάνα, ποὺ τὸ ὁλόσωμο πορτραῖτο της, μόλις σκεπάζει τὴ σκανδαλιστικὴ γύμνια του, μὲ μερικά... φύλλα.

Μόνο τώρα ἀποκαλύφθηκε τὸ μυστικὸ τῆς ἐξωτικῆς αὐτῆς Διάνας ποὺ ταράζει τὸν ὕπνο τῶν πλουσίων ἐπιβατῶν τοῦ «Φράνς».

Πρόκειται γιὰ τὴν πανέμορφη Βραζιλιάνα Μαρία Ντιαπαρεσίντα, ποὺ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ἀοιδοὺς τῆς πατρίδας της.

Στὸ Παρίσι, ὅπου εἶχε πάει, γνωρίστηκε μὲ τὸν ζωγράφο Φελὶξ Λαμπίς, ποὺ κατώρθωσε νὰ τὴν πείσῃ νὰ ποζάρῃ γιὰ τοὺς πίνακες τοῦ «Φράνς».

Κατάμαυρα μαλλιά. βελούδινο δέρμα. φλογερὰ μάτια, λυγερὸ κορμί, μιὰ ἰδέα ἰνδιάνικου αἵματος, τῆς δίνουν μιὰ παράξενη γοητεία!

Στὸ Ρίο-Ἰανέϊρο ὅμως, ἔμειναν κατάπληκτοι μὲ τὸ θάρρος της, νὰ ποζάρῃ σχεδὸν γυμνή. Γιατὶ ἡ γοητευτικὴ Μαρία εἶναι εἰδικευμένη στά... θρησκευτικὰ τραγούδια καὶ ὁ ἁπλοϊκὸς λαὸς τὴ θεωροῦσε περίπου σὰν ἁγία...

Ἕνας Πρόεδρος ἀποκαλύπτει

Ἔπειτα ἀπὸ ὀχτὼ χρόνια προεδρίας καὶ δύο βαρύτατες ἀρρώστειες, ὁ Ἀϊζενχάουερ εἶναι γεμάτος κέφι. ὁρμὴ καὶ φρεσκάδα...

Στὴ Γερμανία καὶ στὴ Συμμαχία ἔγινε δεκτὸς πρὶν λίγες ἡμέρες, μὲ μεγάλη ἀγάπη καὶ σεβασμὸ μαζὶ μὲ τὴν γυναίκα του, τὴ Μάμμυ. Κανένας δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῆ βλέποντας τὴ φρεσκάδα τοῦ προσώπου του, τὴν ἀκατάβλητη ζωτικότητά του, τὸ ἀστείρευτο κέφι του ὅτι, πρὶν τρία χρόνια ἦταν ἑτοιμοθάνατος καὶ ὅτι σύμφωνα μὲ τὶς στατιστικὲς τῶν καρδιακῶν προσβολῶν καὶ ἀν ἀκόμα ζοῦσε, οὐσιαστικὰ θὰ ἤτανε ἕνας τελειωμένος ἄνθρωπος.

Μετὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ Κέννεντυ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Προέδρου ποὺ ἐγκατέλειπε τὸν Λευκὸ Οἶκο, ὁ Μίλτον τοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα, ἔπειτα ἀπὸ τὸ βάρος ὀκτὼ ἐτῶν προεδρίας, θὰ ἐπωφεληθῆς τῆς ζωῆς.

— Θὰ ξεκουραστῶ, γιὰ πολὺ λίγο καιρὸ καὶ θὰ ξαναρχίσω ὕστερα τὴ δράσι μου, ἀπήντησε ὁ «Ἀϊκ», στὸν ἀδελφό του.

«Τὸ μυστικὸ τῆς γαλήνης μου, τοῦ κεφιοῦ μου καὶ τῆς ἀσιοδοξίας μου. ἐξομολογεῖτο ὁ πρώην πρόεδρος σὲ στενούς του φίλους, εἶναι ἡ ζωγραφική... Τίποτα δὲν μὲ ξεκουράζει περισσότερο καὶ τίποτα δὲν μοῦ δίνει μεγαλύτερη χαρά. Ὅταν ἤμουν στὸν Λευκὸ Οἶκο, δὲν εἶχα παρὰ ἐλάχιστο καιρό, γιὰ νὰ ζωγραφίσω. Τώρα ξαναβρήκα τὴν ἀγαπημένη μου ἀσχολία. Τὸ σχέδιο, ἡ ἐκλογὴ τῶν χρωμάτων, οἱ λεπτομέρειες ἑνὸς πίνακος, μοῦ χαρίζουν τὴν ψυχικὴ γαλήνη. Ὁ Τσῶρτσιλ, μὲ ἐμύησε στὴν εὐεργετικὴ ἐπίδρασι τῆς ζωγραφικῆς. Καὶ εἶχε ἀπόλυτο δίκηο. Βέβαια ἡ ζωγραφικὴ τοῦ Οὐΐνστων, νομίζω ὅτι εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὴ δικιά μου. Ἐκεῖνος ἄρχισε πολὺ νέος. Ἐγώ, ἀποφεύγω τὰ πολὺ δύσκολα προβλήματα, τὶς πολλὲς λεπτομέρειες. Ἔχω ἀκόμα πολλὰ νὰ μάθω στὴ ζωγραφική... Κι' ἔπειτα ἔχω τὴ συνήθεια τῶν μουντῶν χρωμάτων. Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ χρησιμοποιήσω ζωηρὰ χρώματα. Νομίζω πὼς αὐτὸ εἶναι μάλλον ἐλάττωμα».

Ὁ Ἀϊζενχάουερ: «Ἡ ζωγραφικὴ κι' ἐγώ...»

Ὁ Ἀϊζενχάουερ χαμογέλασε καλόκαρδα κι' ἔσκυψε μὲ τὰ πινέλλα του πάνω στὸ μουσομὰ ποὺ ἄρχισε νὰ γεμίζῃ μὲ... μουντὰ χρώματα. Ἀλλὰ τὸ χαμόγελό του δὲν ἦτανε καθόλου μουντό. Εἶχε τὸ ὕφος ἑνὸς εὐτυχισμένου ἀνθρώπου...

Τὸ νειόπαντρο ζευγάρι καὶ ἡ «Μπὲ - Μπὲ»

Ἐπὶ τέλους, οἱ γονεῖς τῆς Μπριζὶτ Μπαρντὸ εἶναι πολὺ-πολὺ εὐχαριστημένοι καὶ ἱκανοποιημένοι, γιατὶ πάντρεψαν τὴν κόρη τους... Ὄχι δεύτερα τὴν Μπριζίτ, ἀλλὰ τὴ Μιζανοῦ... Ὁ εὐτυχὴς σύζυγος εἶναι 23 ἐτῶν, ἕνα χρόνο δηλαδὴ μικρότερος ἀπὸ τὴν χαριτωμένη ἀδελφὴ τῆς «Μπὲ-Μπὲ» καὶ εἶναι κριτικὸς τοῦ κινηματογράφου.

Μιζανοῦ: «Ἡ Μπριζὶτ κι' ἐγώ..»

Τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ γαμήλιο ταξίδι, γιατὶ προσπαθεῖ νὰ ὀργανώσῃ τὸ νοικοκυριό του. Ἀγόρασαν ἕνα μικρὸ διαμέρισμα, καὶ οἱ γονεῖς τους τοὺς προσέφεραν τὰ ἔπιπλα.

Ὅσο γιὰ τὴν Μπριζὶτ, ὑποσχέθηκε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ντεκορασιὸν τοῦ διαμερίσματος.

Καὶ ἐδῶ ἀρχίζει τὸ μυστικὸ ποὺ τριγυρίζει ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ ἀπὸ αὐτὶ σὲ αὐτὶ στὸ Παρίσι...

Ἡ περίφημη αὐτὴ ντεκορασιόν, ἀκόμα δὲν ἄρχισε καὶ τὸ νειόπαντρο ζευγάρι ἀυπομονεῖ...

— Πάντα, ἡ Μπριζίτ, μὲ κατάφερνε κι' ἔκανε ὅ,τι ἤθελε, ἐξομολογεῖτο ἡ Μιζανοῦ κυττάζοντας τοὺς γυμνοὺς τοίχους τοῦ διαμερίσματός της. "Ὅταν ἤμαστε μικρὲς καὶ παίζαμε στὸ Τυλλερί, ἡ Μπριζὶτ ποὺ ἤταν μόλις ἕξη ἐτῶν μοῦ ἔλεγε πολὺ σοβαρή:

»—Θέλεις ν' ἀγοράσῃς τὴ τσίκλα μου; Μόνο μιὰ ὥρα τὴ μασσάω. Στὴν πουλάω πέντε δεκάρες.

»—Πέντε δεκάρες γιὰ μιὰ μασσημένη τσίκλα, εἶναι πολὺ ἀκριβά!

»—Τί λές; ἀρχίζε νὰ ξεφωνίζῃ ἡ Μπριζίτ. Μιὰ τσίκλα ποὺ ἀγόρασα πρωΐ πρωΐ δέκα δεκάρες. Ἂν σήμερα τὸ πρωΐ δέκα δεκάρες. Ἂν ἀνεβῇ τὴν ἀγοράσης ἀμέσως, θ' ἀνεβῇ τὴν τιμή.

Καὶ ἡ Μιζανοῦ ἔσπευδε ν' ἀγοράσῃ τὴν τσίκλα, ἐνῶ ἡ Μπριζὶτ ἤταν ἐκ βαθεῖα ἱκανοποιημένη μὲ τὸ ἐμπόριό της.

— Ἡ ἀδελφή μου εἶναι πολὺ δυσκολεμένη στὶς ἐμπορικὲς ὑποθέσεις... Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι εἶναι ταιγκούνα. συνεπέρανε ἡ γλυκεία Μιζανοῦ. Εἶναι ἀνάλογα μὲ τὶς ὥρες τῆς...

Ἐλπίζουμε τὸ θέμα τῆς ντεκορασιὸν τοῦ διαμερίσματος τῆς νεόπαντρης Μιζανοῦ, νὰ πέσῃ ἐπὶ τέλους στὴν καλὴ ὥρα τῆς Μπριζίτ...

Ἔλσα Μάξγουελ: «Ὅλοι μὲ φοβοῦνται...».

Ἡ Ἔλσα καὶ ἡ ἐπανάστασις

Πράϊ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ κοσμικὲς πισίνες τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς, ἕνας ὄγκος κρέατος εἶναι ξαπλωμένος, κυττάζοντας μὲ μικρὰ στρογγυλὰ μάτια γύρω του.

Εἶναι ἡ Ἔλσα Μάξγουελ σὲ ἀναζήτησι θυμάτων τῆς τρομερῆς γλώσσας της. Ἡ μύτη της μοιάζει μὲ τρομπέττα, τὸ μέτωπό της εἶναι γεμάτο ἀναρίθμητες ρυτίδες, τὸ πηγοῦνι της συνεχίζεται σὲ τέσσερα τουλάχιστον προγούλια καὶ τὸ μαῦρο δλέμμα της, ἔχει μιὰ κακία ποὺ σὲ παγώνει κάτω ἀπὸ τὸν Αὐγουστιάτικο μεσογειακὸ ἥλιο. Ἡ Ἔλσα Μάξγουελ εἶναι ὁ τρόμος τῶν μεγάλων τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ μὲ τὸ κουτσομπολιό της, κρατάει ἀλυσοδεμένους στὰ κοντά, ἐλεφαντοειδῆ πόδια της, μὲ τὶς ξανθοκόκκινες τρίχες.

Ἕνα ὅμως τρομερὸ μυστικὸ ἀρχίζει νὰ κάνῃ τὸ γύρο τῶν διασημοτήτων.

Ἡ περίφημη «Κομὲρ» ἄρχισε νὰ χάνῃ τὴ δύναμί της, τὰ θύματά της δὲν τὴν ὑπολογίζουν πιά, ἡ κακία της ἔχασε τὴν τρομερή της δύναμι.

Πρῶτα βασιλιάδες καὶ βασίλισσες, λογιῶν-λογιῶν πρίγκηπες καὶ πριγκήπισσες, «βαρόνοι» τῆς βιομηχανίας, στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ, ὅλος ὁ διεθνὴς κύκλος, ἔκανε σιγὰ-σιγὰ μιὰ σιωπηλὴ ἐπανάστασι: Ἡ Ἔλσα Μάξγουελ εἶναι ἀπομονωμένη.

Μὲ μερικὲς γραμμὲς της, ἄλλοτε, ἡ τρομερὴ Ἔλσα, μποροῦσε νὰ συντρίψῃ τὴν ὡραιοτέρη καριέρα.

Μὲ ἄγρια ἠδονὴ, σκοροῦσε τὰ ὑπονοούμενα καὶ τὶς ἐπιθέσεις... Τώρα μένει ξαπλωμένη πλάϊ στὴν πισίνα καὶ κανένας σχεδὸν δὲν τῆς δίνει σημασία.

Γιατὶ καὶ ἡ δύναμι τῆς κακίας ἔχει τὰ ὁριά της... Τὸ ὑπερβολικὸ καὶ συνεχὲς ἀηδιαστικὸ δόηγεῖ στὴν ἀνησυχία...

Ἡ τυραννία τῆς Μάξγουελ βαδίζει στὸ τέρμα της. Ἀλλὰ σίγουρα ἡ τρομερὴ Ἔλσα, ἔχει ἀκόμα μερικὰ δέλη στὴ φαρέτρα της, δοντιγμένα σ' ἕνα δηλητήριο σκοτεινῶν ἀποκαλύψεων...

Ὁ Ἔφιλον Μι

ΟΜΠΡΕΛΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΨΑΡΙΑ

Οἱ ἰθαγενεῖς στὴ Βεγγάλη, πάνω ἀπὸ τὶς τεχνητὲς λιμνοθάλασσες, μέσα στὶς ὁποῖες διατηροῦν καὶ διατρέφουν ἐκλεκτὰ εἴδη ψαριῶν, τοποθετοῦν μεγάλες ὀμπρέλλες γιὰ νὰ μὴ φοφοῦν τὰ ψάρια ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ ζέστη.

ΤΟ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ της ζωής

'Απρόοπτο φινάλε

('Η σκηνὴ σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο «δεύτερο», ἀπ' αὐτά, ποὺ οἱ ἀρτίστες ὑποχρεώνονται νὰ κάνουν «κονσομασιόν».

ΕΚΕΙΝΗ: Ψηλή, «φος-μαιγκριση», μελαχροινή, τύπος αἰσθησιακός, μὲ ὑπογραμμισμένη τὴν ἐντύπωση τῆς θηλυκότητος, ἀπ' τὸ φανταχτερὸ ντύσιμο καὶ το θεατρικὸ μακιγιάζ, 27 χρονῶν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κομψὸ ντύσιμο. Ἀβρὰ χαρακτηριστικά. Κουρασμένο ὕψος. 45 χρόνων.

"Οταν ἀνοίγη ἡ αὐλαία, Ἐκεῖνος τῆς σερβίρει σαμπάνια).

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ συγχωρῆτε, ποὺ δὲν εἶμαι εὔθυμη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν εἶν' ἀπαραίτητο. "Αλλωστε... ἡ εὐθυμία δὲ γίνεται «κατὰ παραγγελίαν».

ΕΚΕΙΝΗ: Κάποτε.. τὸ κέφι τὸ «παραγγέλνει» ἡ σαμπάνια. Ἀλλὰ θὰ πρέπει νάχη κανείς... μιὰ σχετικὴ ψυχικὴ γαλήνη. Ἐγὼ δυστυχῶς... (Πίνει). Τέλος πάντων! Στὴν ὑγεία σας! Μὲ συγχωρῆτε πάλι. Πῆγα νὰ παρασυρθῶ.... (Δαγκώνεται, σὰ νὰ θέλη νὰ συγκρατήση τὸ κλάμμα).

ΕΚΕΙΝΟΣ (εὐγενικά): Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί σᾶς συμβαίνει; Κατέβηκα, βέβαια, στὸ κέντρο γιὰ νὰ διασκεδάσω...ἀλλὰ μοῦ εἴσαστε παραπολὺ συμπαθητική καὶ θὰ ἤθελα... ἂν μποροῦσα... νὰ σᾶς παρηγορήσω λίγο ἢ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος.

ΕΚΕΙΝΗ (ἀγανίζεται τώρα νὰ κρατήση τὸ κλάμμα): Σᾶς εὐχαριστῶ. Εἴσαστε πολὺ καλός. "Οχι... προτιμῶ νὰ ποῦμε κάτι εὐχάριστο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... πῶς μπορεῖ νὰ ποῦμε κάτι εὐχάριστο... ἀφοῦ σᾶς συμβαίνει κάτι δυσάρεστο; Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ἂν μοῦ μιλήσετε γιὰ σᾶς. Θέλετε ἀνάψω λίγη σαμπάνια;

ΕΚΕΙΝΗ: "Αν θέλετε... (Ἐστε το, γιὰ νὰ μπορέσουμε λίγο νὰ διασκεδάσουμε. (Τὴν κυττάζει κατάματα).

(Σιγὴ - τσιγάρο)

ΕΚΕΙΝΗ (στεγνά): Ἔγω τύφεις! Ψέμματα εἶπα! Φαίνεται πὼς ἔπαψα νὰ εἶμαι καλὴ ἠθοποιὸς τῆς ζωῆς. Τίποτ' ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶν' ἀλήθεια. Ἀλλά, δυστυχῶς, ἔτσι πρέπει νὰ λέω. Οἱ πελάτες εἶναι οἱ περισσότεροι ρομαντικοί. Ἔννοῶ οἱ καλοντυμένοι. Στοὺς ἄλλους, σε ναιτικούς, σὲ μάγκες καὶ λοιπά, τραγουδᾶμε τὰ μπουζουκοχασικλήδικα. Αὐτοὶ δὲ σηκώνουνε τὸ «παραμύθι». Εἶναι καὶ πολὺ γνωστό. Βλέπεις, ἐσὺ ἀμέσως «πιπῆκες» στὸ νόημα. Τόχω πάθει μὲ τρεῖς-τέσσερις ὧς τώρα. Καὶ δὲ μπορεῖς ν' ἀλλάξῃς, βλέπεις, «παραμύθι», γιατί... ποῦ νὰ βρῇς ἄλλο; Αὐτὸ εἶν' ὅλο-ὅλο. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ προσθέσῃς καὶ μιὰ μάννα ἄρρωστη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Η ν' «ἀρρωστήσῃς» τὸ παιδί.

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, κ' αὐτὸ καλὸ εἶναι. Συγκινεῖ κ' αὐτό. Τώρα... ἄμα ὁ πελάτης εἶν' ἔξυπνος, τὰ ὁμολογεῖς ὅλα καὶ τὸ ρίχνεις στὴν εἰλικρίνεια... (πνίγεται ἀπὸ ἕνα λυγμό).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί ἔπαθες; (Ἐαφνιασμένος). Τί ἔχεις;... Τί ἔχετε;

ΕΚΕΙΝΗ (ξερά): Ἐλᾶτε μαζί μου στὸ σπίτι μου... νὰ δῆτε πὼς ὅλα εἶναι ἀλήθεια! Τὸ συνηθισμένο «παραμύθι» τοῦ νυχτερινοῦ κέντρου, εἶναι ἡ δική μου τραγουδία. Κι' ὁ «παλιάνθρωπος» κ' οἱ ἄλλοι, ποὺ μιχνόντουσαν στὸ ἐργατικὸ κορίτσι, καὶ τὸ νόθο κ' ἄρρωστο παιδὶ κ' ἡ γριὰ μάννα... (Κλαίει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά): Ἡσυχᾶστε. Θὰ σᾶς βοηθήσω...

ΕΚΕΙΝΗ (Ξαφνικά): "Αααυ! Ἀφοῦ σ' ἔπεισα καὶ σένα. Θὰ πῆ πὼς εἶμαι σπουδαία! Ἡ ἀρτίστα τοῦ νυχτερινοῦ κέντρου πρέπει νάχη γερὸ στομάχι κ' εὐαίσθητους δακρυγόνους ἀδένες! Δὲν ἀντέχω νὰ συνεχίσω τὴν ἀπάτη, μαζί σου, γιατ' εἶσαι πολὺ καλὸς ἄνθρωπος. Κάτι ἔχω μέσα μου κ' ἔγώ... Κέρασε μιὰ σαμπάνια νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀληθινή μου ἱστορία. Δὲν παρουσιάζει καὶ πολὺ ἐνδιαφέρον. Ἤμουν γεννημένο παλικοάριτσο...

(Αὐλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

—'Ασφαλῶς θἄναι τοελλὸς ὁ γιατρός μου! Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ξεκουραστῆ καὶ νὰ συνέλθη ὁ ἄνθρωπος σὲ μιὰ πλάζ;

— Θὰ πάω γιὰ τρεῖς ἑβδομάδες στὴν ἐξοχὴ καὶ θέλω νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ μικρὴ χάρι!...

— Σᾶς εἶπαν ποτὲ πὼς καὶ ἡ ὑπηρέτριά σας εἶναι σωστὴ κουκλίτσα;

Η ΩΡΑ ΣΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΜΕΡΗ ΤΗΣ ΓΗΣ

Οἱ μεταβολές της ἀπὸ τόπο σὲ τόπο

Η «Ρέτζιστερ ἔντ Τρίμπιουν», μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐφημερίδες τῆς Ἀτλάντα ('Ηνωμένες Πολιτεῖες), τοποθέτησε στὴν εἴσοδο τῶν γραφείων της μιὰ περιστρεφόμενη σφαῖρα, ποὺ ἐπιτρέπει νὰ μαθαίνη κανεὶς σὲ κάθε στιγμὴ τὴν ἀκριβῆ ὥρα σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς 24 ὡριαῖες ἀτράκτους, στὶς ὁποῖες εἶναι χωρισμένη ἡ Γῆ. Ἡ σφαῖρα αὐτή, ποὺ κατεσκευάσθη ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ ἐργαστήριο ναρτῶν, ἀναπαριστᾶ ἐν μικρογραφίᾳ, ἀλλὰ ὑπὸ αὐστηροτάτη κλίμακα, τὸν πλανήτη μας. Ἔχει τὴν ἴδια ἀπόκλισι καὶ κοειάζεται 3 λεπτὰ γιὰ νὰ κάμη μιὰ πλήρη περιστροφὴ γύρω ἀπὸ ἕναν ὑποθετικὸ ἥλιο. Δὲν περιστρέφεται, ὅμως, περὶ ἑαυτήν, γιατὶ εἶναι προσδεδεμένη σὲ μιὰ σταθερὴ βάσι.

Ἡ σφαῖρα αὐτὴ ἔχει διάμετρο 1 μέτρου καὶ 82 ἑκατοστῶν. Κάθε ἀμερικανικὸς ποὺς (2,54 ἑκατοστὰ) αὐτῆς τῆς διαμέτρου ἀντιστοιχεῖ σὲ 110 ἀμερικανικὰ μίλια (176 χιλιόμετρα καὶ 990 μέτρα). Πάνω στὴν ὀκτάγωνη βάσι της βρίσκονται 24 ἠλεκτρικὰ ρολόγια, ποὺ δείχνουν τὴν ἀκριβῆ ὥρα σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς 24 ὡριαῖες ἀτράκτους. Ἔτσι, ὅταν στὴ Ρώμη εἶναι μεσημέρι, στὴ Μόσχα εἶναι 1 (ἡ ἀνατολικὴ ὥρα ἰσχύει ἐπίσης, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Ρωσία, γιὰ τὴ Βουλγαρία, τὴν Ἑλλάδα, τὴ Ρουμανία, τὴ Φινλανδία καὶ τὴν Τουρκία), στὴν Ἀδδίς-Ἀμπέμπα 2, στὶς νήσους τοῦ Μαυρικίου 3, στὶς νήσους Κλάγκος 4, στὴ Μπαγκόγκ 6, στὴ Σαιγκὰν 7, στὸ Τόκιο 8, στὸ Σίδνεϋ 9, στὶς νήσους τοῦ Σολομῶντος 10, στὶς νήσους Φίτζι 11, 12 (μεσανυκτα), στὶς νήσους Σαμόα 1 (ἀετὰ τὸ μεσονύκτιο), στὴν Ἀλάσκα, 2 στὸν Καναδᾶ, 3 στὸ Σὰν Φρανσίσκο, 4 στὸ Ντένβερ, 5 στὴ Νέα Ὀρλεάνη, 6 στὴ Νέα Ὑόρκη, 7 στὸ Μπουένος Ἄϊρες, 8 στὸ Ρίο Ἰανέϊρο, 9 στὶς Ἀζόρες, 10 στὴν Ἰσλανδία, 11 στὸ Λονδῖνο.

Ἡ εὐρωπαϊκὴ ὥρα, δηλαδὴ ἐκείνη τῆς Ρώμης, ἰσχύει ἐπίσης γιὰ τὴν Ἀλβανία, τὴν Ἀλγερία, τὴν Ἀνδόρρα, τὴν Αὐστρία, τὸ Βέλγιο, τὴν Τσεχοσλοβακία, τὴ Δανία, τὴ Γαλλία, τὴ Γερμανία, τὸ Γιβραλτάρ, τὴ Γιουγκοσλαυία, τὴ Διβύη, τὸ Λουξεμβοῦργο, τὴ Μάλτα, τὸ Μοναχό, τὴ Νορβηγία, τὴν Ὀλλανδία, τὴν Πολωνία, τὴ Σουηδία, τὴν Ἑλβετία, τὴν Τύνιδα καὶ τὴν Οὐγγαρία. Ἡ δυτικὴ ὥρα, δηλαδὴ ἡ ὥρα τοῦ Λονδίνου, εἶναι ἐπίσης ἡ ὥρα τῆς Ἰολανδίας καὶ τῆς Πορτογαλίας. Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἔχουν πέντε διαφορετικὲς ὧρες (ἀποιακή, ἀνατολική, κεντρική, τῶν Βραχωδῶν Ὀρέων καὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ). Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἀμερικανικῶν ζωνῶν εἶναι μιὰ ὥρα γιὰ τὴν κάθε μιά. Συγκριτικὰ μὲ τὸ εὐρωπαϊκὸ ὡράριο, παρουσιάζουν μιὰ καθυστέρησι 5. 6 7. 8 καὶ 9 ὡρῶν.

«Ἕνα τραγούδι – Μιὰ ἱστορία»

«Μιὰ ζωὴ ὁλόκληρη...»

ΚΑΘΟΜΑΙ κατάχαμα πάνω στὸ χαλὶ τῆς μικρῆς φοιτητικῆς μου κάμαρας, βάζω τὸ δίσκο στὸ πικ-ἀπ καὶ ἐνῶ οἱ πρῶτες νότες φτερουγίζουν μέσα στὸ δωμάτιο ἀκουμπῶ τὸ κεφάλι στὴν ἄκρη τοῦ ντιβανιοῦ καὶ ἀφίνω τὴ σκέψη μου νὰ ξαναπάρη τὸ δρόμο της πρὸς τὰ περασμένα...

"Ημουν μόνο τριῶν χρονῶν, ὅταν ἡ μεγάλη ἀδελφή μου, ἡ Μαίρη ἔφυγε γιὰ τὴν Ἰταλία. Ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει μόλις τότε καὶ ἡ Μαίρη ποὺ εἶχε κλείσει τὰ δεκαεπτά της χρόνια, ἔφυγε γιὰ τὴ ξένη χώρα ἀφοῦ παντρεύτηκε τὸν ἀντρα ποὺ εἶχε ἀγαπήσει, τὸν Τζούλιο, ἕνα ὁμορφο μελαχροινὸ παιδὶ μὲ ζωηρὰ μάτια.

Ὁ πατέρας, ἄνθρωπος μὲ αὐστηρὲς ἀρχές, εἶχε ἀναγκαστῆ νὰ παραδεχθῆ αὐτὸ τὸ γάμο ἀλλὰ δὲν συγχώρησε ποτὲ τὴ Μαίρη.

«Μπορεῖ νὰ εἶναι καλὸ παιδὶ ὁ Τζούλιο, ἀπαντοῦσε πάντα μὲ ἀτάραχο ὕφος στὶς παρακλήσεις τῆς μαμᾶς, ὅμως δὲν παύει νὰ εἶναι ἕνας ἀλλοεθνῆς, ἕνας ἀλλόθρησκος καὶ τὸ χειρότερο, τὸν καιρὸ ποὺ τὸν ἀγάπησε ἡ κόρη σου ἦταν καὶ ἕνας ἐχθρὸς τῆς πατρίδας».

Ἔτσι ἀρνήθηκε πάντα μὲ ἐπιμονὴ νὰ ἀλληλογραφήση μὲ τὴ Μαίρη, νὰ τὴ δεχθῆ νὰ γυρίσῃ γιὰ λίγο στὸ σπίτι ἀκόμη καὶ ὅταν ἔφερε στὸν κόσμο δυὸ χαριτωμένα παιδάκια.

"Ὁμως ἡ μαμά, σ' ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, ἀλληλογραφοῦσε κρυφὰ μὲ τὴ Μαίρη καὶ μοῦδινε νὰ διαβάζω τὰ γράμματά της καὶ νὰ βλέπω τὶς οἰκογενειακὲς φωτογραφίες ποὺ ἔστελνε κάθε τόσο.

Ἔτσι, μέσα στὴ παιδική μου Ψυχὴ εἶχε δημιουργηθῆ σιγὰ - σιγὰ μιὰ μεγάλη ἐπιθυμία: Νὰ γνωρίσω κάποια μέρα τὴ μεγάλη ἀδελφή μου, τὸν ἄντρα της, τὰ παιδιά της. Τὴν ἰδέα μοῦ τὴν ἔφερε κάποια μέρα μιὰ ὑπόσχεσι τοῦ πατέρα μου. "Ημουν πάντα καλὴ μαθήτρια στὸ σχολεῖο, ὁ πατέρας μου καμάρωνε γι' αὐτό. Ἔτσι, τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ τὴν τελευταία τάξι τοῦ δάσους, τῆς ἀνήγγειλα.

— Νὰ πᾶς, χαμογέλασε ἐκείνη, μόνο νὰ μὴν ἀργήσῃς καὶ νὰ προσέξῃς νὰ μὴ χάσῃς τὸ δρόμο. "Αν θέλῃς, πάρε καὶ τὸ τρανζίστορ μαζί σου ν' ἀκούσῃς κανένα τραγούδι.

Χρειάστηκε νὰ περπατήσω ἀρκετὴ ὥρα, ὥσπου νὰ φθάσω στὸ δάσος καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους ἔφθασα κάθησα κατάχαμα πάνω στὰ ξερὰ πευκόφυλλα, ἀπολαμπήσα τὴν πλάτη σ' ἕνα κορμὸ καὶ παίρνοντας στὰ χέρια μου τὸ μικρὸ τρανζίστορ ἄρχισα νὰ ψάχνω γιὰ ἑλληνικὸ σταθμό. Καὶ ἐπὶ τέλους κατέ, τοῦ ἀπάντησα.

"Ηταν ἡ μόνη ἰταλικὴ φρᾶσι ποὺ εἶχα κατορθώσει νὰ μάθω γιατὶ μοῦ ἦταν ἀπαραίτητη ἄλλωστε.

— Τότε... μήπως μιλᾶτε ἀγγλικά; μὲ ρώτησε μὲ ἄπταιστη ἀγγλικὴ προφορά.

—Ὠ ναί, ἀγγλικὰ μιλῶ, ἀπάντη-

Τὰ χείλη μας ἑνώθηκαν σ' ἕνα ἀτέλειωτο παθητικὸ φιλί...

Γυμνασίου μὲ χτύπησε στὸν ὦμο καὶ μοῦ εἶπε χαμογελώντας:

—"Αντε κ' ἂν καταφέρης κ' ἐφέτος νὰ πάρης τὸ βραβεῖο ὅποια χάρι μοῦ ζητήσης θὰ στὴν κάνω.

Ρίχτηκα στὸ διάβασμα μὲ τὰ μοῦτρα ἐκείνη τὴ χρονιά. Οὔτε τὴ νύχτα δὲν εὑρισκα ἡσυχία κ' ὅταν ἐπὶ τέλους πῆγα στὸν πατέρα τὴν εὐχάριστη εἴδησι ὅτι εἶχα βγῆ καὶ πάλι πρώτη στὴν τάξι, ἐκείνος μὲ κύτταξε γελαστὰ στὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε:

— Μὴ νομίσῃς ὅτι ἔξοχα τὸ τάξιμό μου, Ἀννοῦλα. Πές μου, λοιπόν, τί θέλεις νὰ σοῦ χαρίσω;

— Θέλω νὰ μὲ στείλῃς νὰ γνωρίσω τὴ Μαίρη, πατέρα! εἶπα μὲ φωνὴ, ποὺ ἔτρεμε.

Ὁ πατέρας μου χλώμασε γιὰ μιὰ στιγμή. Τὸ μέτωπό του γέμισε ρυτίδες, τὸ χαμόγελο χάθηκε ἀπὸ τὰ χείλη του. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ κύτταξε στὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε σοβαρά:

— Καλά, Ἄννα, στὸ κάτω-κάτω ἀδελφή σου εἶναι, πρέπει νὰ τὴν γνωρίσῃς.

"Εφθασα στὴν ἰταλικὴ ἐπαρχιακὴ πόλι, ὅπου κατοικεῖ ἡ οἰκογένεια τῆς ἀδελφῆς μου καὶ κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ἰουλίου. Ἡ Μαίρη ἔκανε σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρὰ της καὶ ὁ Τζούλιο καὶ τὰ παιδιά μοῦ ἔδειξαν πολλὴ ἀγάπη.

Ὡς τότε δὲν ἤξερα καλὰ - καλὰ τί δουλειὰ ἔκανε ὁ γαμπρός μου.

Ὁ Τζούλιο εἶναι νεοφοίτος, μοῦ ἐξήγησε ἡ Μαίρη, ὅμως τὰ κτήματα ποὺ ἐργάζεται δὲν εἶναι, φυσικά, δικά μας. Εἶναι στὴν ὑπηρεσία τοῦ δήμητος. Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐκτάσεις, ποὺ βλέπεις ὁλόγυρα, ἀκόμη καὶ τὸ δάσος ἀνήκουν σ' αὐτόν. Ἡ βίλλα, ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸ δάσος ἔχει πολλὰ δωμάτια ἐπιπλωμένα, ὅλα μὲ πανάκριβες ἔπιπλα. Ἀλλὰ σπάνια ἔρχονται νὰ κατοικήσουν ἐδῶ. Συνήθως ζοῦν στὴ Ρώμη καὶ ὁ Τζούλιο μαζὶ μὲ τὸν ἐπιστάτη τοῦ κτήματος φροντίζει γιὰ τὶς καλλιέργειες.

Βρισκόμουν ἀπὸ δέκα μέρες στὸ κομψὸ καὶ ἄνετο σπίτι τῆς ἀδελφῆς μου χωρὶς νὰ Βγῶ καθόλου ἔξω. Μὰ τὴν ἐνδεκάτη μέρα ξύπησα ὁλοβλέπω νωρὶς μὲ μιὰ παράξενη διάθεσι γιὰ περίπατο. Βρῆκα τὴ Μαίρη στὴ κουζίνα νὰ ἑτοιμάζη τὸ πρωϊνό.

— Θὰ πάω ἕναν περίπατο ὡς τὸ τώρθωσα νὰ πιάσω Ἀθήνα.

Μ' ἕνα ἱκανοποιημένο χαμόγελο ἀφισα δίπλα μου τὸ μικρὸ ραδιόφωνο, ἔπλεξα τὰ χέρια πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ ἔκλεισα τὰ μάτια. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τέλειωσε ἕνα τραγούδι καὶ ἄρχιζε ἕνα ἄλλο. Τὸ εἶχα ἀκούσει ὧς τότε πολλὲς φορὲς αὐτὸ τὸ τραγούδι καὶ εἶχα μάθει ἀπ' ἔξω τὰ λόγια του μηχανικά, χωρὶς προσπάθεια.

"Ηταν ἕνα ἀπὸ τὰ τραγούδια, ποὺ μοῦ ἄρεσαν βέβαια, ἀλλὰ τίποτε περισσότερο.

Γύρω μου βασίλευε ἡ ἀπόλυτη ἠρεμία τοῦ πρωϊνοῦ δάσους. Τίποτα δὲν προμηνοῦσε ὅτι μ' ἐκεῖνο τὸ τραγούδι θ' ἄρχιζε σὲ λίγο ἡ ἱστορία μιᾶς ἀγάπης χωρὶς συνέχεια, ὅτι τὰ λόγια του καὶ ἡ μουσική του θὰ σφράγιζαν τὴν καρδιά μου μὲ χορὰ καὶ μὲ πόνο, μὲ ἔρωτα καὶ μὲ δάκρυα.

Ἐξακολουθώντας νὰ κρατῶ τὰ μάτια κλειστὰ ἐπαναλάμβανα τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ:

«Μιὰ ζωὴ ὁλόκληρη—Ἔχω ξήσει σήμερα—ἤρθαν καὶ μὲ βρήκανε—τ' ὄνειρο κι' ἡ χίμαιρα. Μέσ' τὰ δυό σου μάτια ἀγαπημένη. Πόσο χτυποκάρδησα—πόσο συγκινήθηκα, ἔκλαψα καὶ γέλασα—χάρηκα λυπήθηκα. Τίποτα νομίζω δὲ μοῦ μένει. Τὴ ζωή μου ὁλόκληρη σήμερα τὴν ἔζησα—κι' ὅλο πιὰ δὲ σκέφτομαι παρὰ νὰ πεθάνω—σήμερα σὲ γνώρισα, σήμερα σ' ἀγάπησα, σήμερα σὲ χάρηκα, σήμερα τὲ χάνω..».

Δὲν ἄκουσα τὰ βήματα ποὺ πλησίασαν καὶ γι' αὐτὸ τινάχτηκα τρομαγμένη ὅταν ἔφτασε στ' αὐτά μου ἡ ἀντρική φωνὴ ποὺ μιλοῦσε φυσικὰ στὴ γλῶσσα τοῦ τόπου, προφέροντας μερικὰ λόγια ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβω.

Τιναχτήκα καὶ ἀνοιξα τὰ μάτια. Μπροστά μου στεκόταν ἕνας ψηλὸς νέος μὲ ξανθὰ σκαλωτὰ μαλλιὰ καὶ μὲ δυὸ παράξενα μάτια, ποὺ στὴν ἀρχὴ τὰ νόμιξες μαῦρα κ' ὅταν τὰ κύτταξες καλλίτερα ἔβλεπες πὼς εἶναι γαλανά. Τὸν κύτταξα ξωρὶς νὰ μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ ἡ καρδιά μου χτυποῦσε τόσο γρήγορα. Ἐκείνος μοῦ χαμογέλασε καὶ ἐπαναλάβε τὰ προηγούμενα λόγια του.

— Δυστυχῶς δὲν γνωρίζω ἰταλιστὶ κ' ἔγὼ ἀγγλίδα.

— Ἀγγλίδα; ἀπάντησε ἐκείνη, μόνο νὰ μὴν ἀργήσῃς καὶ νὰ προσέξῃς νὰ μὴ χάσῃς τὸ δρόμο. "Αν θέλῃς, πάρε καὶ τὸ τρανζίστορ μαζί σου ν' ἀκούσῃς κανένα τραγούδι.

Χρειάστηκε νὰ περπατήσω ἀρκετὴ ὥρα, ὥσπου νὰ φθάσω στὸ δάσος καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους ἔφθασα κάθησα κατάχαμα πάνω στὰ ξερὰ πευκόφυλλα, ἀπολαμπήσα τὴν πλάτη σ' ἕνα κορμὸ καὶ παίρνοντας στὰ χέρια μου τὸ μικρὸ τρανζίστορ ἄρχισα νὰ ψάχνω γιὰ ἑλληνικὸ σταθμό. Καὶ ἐπὶ τέλους κα-

ρίσε, μιλώντας χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ τὴ γλῶσσα του.

— Σ' ἀγαπῶ... ψιθύρισα, μιλώντας χωρὶς νὰ τὸ νοιώσω ἑλληνικά.

Καὶ καθὼς τὰ χείλη μας ἑνώθηκαν σ' ἕνα ἀτέλειωτο παθητικὸ φιλί, κατάλαβα ὅτι ὁ πατέρας εἶχε ἄδικο, ὅτι δὲν ὑπάρχουν ὅρια θρησκείας ἢ εὐνικότητας στὸν ἔρωτα, ὅτι φτάνει δυὸ ἀνθρώπινες καρδιὲς νὰ χτυπήσουν στὸν ἴδιο ρυθμό, φτάνει δυὸ ματιὲς νὰ συναντηθοῦν σὲ κάποια μαγική στιγμὴ καὶ τότε ὁ ἔρωτας ἔρχεται ἀδιαφορώντας γιὰ ὅλα τ' ἄλλα.

Σηκωθήκαμε κι' ἀρχίσαμε νὰ περπατοῦμε ἀγκαλιασμένοι μέσα στὸ πυκνὸ δάσος. Κάθε τόσο σταματούσαμε γιὰ νὰ ἀλλάξουμε ἕνα φιλὶ γεμάτο ἀπὸ ἀπελπισμένο πάθος.

Κι' ἐκείνη τὴν ἡμέρα, κάτω ἀπὸ τοὺς πυκνοὺς ἴσκιους ἑνὸς πευκόφυτου δάσους γνώρισα τὸν ἔρωτα, σ' ὅλη του τὴν ἔντασι, σ' ὅλη τὴ τρελλή, τὴν παράλογη δύναμί του. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, χωρὶς τίποτα νὰ σοῦλογιστῶ, πρόσφερα τὰ πάντα σ' ἕναν ἄντρα, ποὺ δὲν γνώριζε κάν καὶ ποὺ ἤξερα πὼς σὲ λίγο θὰ χανόταν ἀπὸ τὴ ζωή μου γιὰ πάντα...

"Οταν χωρίσαμε, ἦταν πιὰ περασμένο μεσημέρι. Ἡ «μέρα τῆς ἀγάπης μας» εἶχε περάσει κι' ὅλα. Ἐκείνος μ' ἔσφιξε γιὰ στερνὴ φορὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ μοῦ ψιθύρισε μὲ φωνὴ γεμάτη πάθος καὶ πόνο:

— Σ' ἀγαπῶ...

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, ἀπάντησα ἐνῶ δάκρυα ἄρχισαν νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλά μου.

— Σήμερα σὲ γνώρισα, σήμερα σ' ἀγάπησα, σήμερα σὲ χάρηκα, σήμερα σὲ χάνω—μουρμούρισε πνιγμένα κι' ὕστερα συνέχισε πιὸ σιγανά, πιὸ ἤρεμα. Κάποτε διάβασα ἕνα κινέζικο ἀστεῖο καὶ μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. "Ελεγε ὅτι «μιὰ μέρα γεμάτη εὐτυχία στὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου εἶναι κιόλας πολύ». Σήμερα ἄκουσα ὅλο τὸ τραγούδι καὶ μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. Μὰ καὶ τὰ δυὸ εἶχαν δίκηο. Μπορεῖ κανεὶς νὰ νοιώση τὴν εὐτυχία μιᾶς ζωῆς σὲ μιὰ μονάχα μέρα.

Ἡ ἀδελφή μου μὲ περίμενε σήμερα.

—Τί ἔγινες; μὲ ρώτησε. Ὁ Τζούλιο ἦταν ἔτοιμος νὰ ἔρθη νὰ ψάξη γιὰ σένα. Ποῦ ἤσουν τόσες ὧρες, γιατὶ εἶσαι ἔτσι χλωμή;

— Ἔχασα τὸ δρόμο μέσα στὸ δάσος καὶ φοβήθηκα.

— Σὲ εἶχα εἰδοποιήσει, αὐτὰ τὰ μονοπάτια εἶναι σωστὸς λαβύρινθος. Ὅμως ἔλα νὰ ἀκούσῃς τὰ νέα. Οἱ ἰδιοκτήτες τοῦ χτήματος γύρισαν. Ἤρθαν γιὰ ἑτοιμάσουν τὴ βίλλα γιατὶ σὲ δεκαπέντε μέρες παντρεύεται ὁ γυιός τους καὶ ἔχουν τὴν παράδοσι νὰ παντρεύωνται πάντοτε ἐδῶ οἱ γυιοί τῆς οἰκογενείας. Θὰ ἔλθη ὅτι θὰ διασκεδάσης πολύ, Ἀννοῦλα.

— Πῶς τὸν λένε τὸ γυιό τους; ρώτησα πνιγμένα.

— Μάριο, μοῦ ἀπάντησε παραξενεμένη. Γιατί ρωτᾶς;

—Ὠ, ἔτσι, ἀπὸ ἁπλὴ περιέργεια. Μά, δυστυχῶς, δὲ θὰ εἶμαι ἐδῶ γιὰ τοὺς γάμους, Μεράφριο, βλέπεις, πρέπει νὰ φύγω. Πρέπει νὰ βρίσκουμαι γρήγορα στὴν Ἀθήνα γιὰ γ' ἀρχίσω φροντιστήριο γιὰ τὸ Πανεπιστήμιο.

Εὐτυχῶς, ἡ βίλλα ἦταν ἀρκετὰ μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι κι ἔτσι δὲν ἔχανδε τὸν Μάριο στὶς δυὸ ἡμέρες ποὺ ἔμεινα ἀκόμη. Δὲν ἤθελα νὰ τὸν ἔχανδε γιατὶ καταλάβαινα ὅτι ἔτσι ὁ πόνος μου θὰ γινόταν πολὺ πιὸ μεγάλος πολὺ πιὸ βασάνα.

Ἔφυγα... κι' ἀπὸ τότε πέρασαν τρεῖς χρόνια, μὰ δὲ μπόρεσα νὰ ξεχάσω δὲ μπόρεσα νὰ ξαναγαπήσω. Ὁλόκληρη ἡ ἔφηβη τῆς καρδιάς μου προσφέρθηκε στὸν ἔρωτα μιᾶς μέρας, σ' ἕναν τρελλὸ καὶ ἀπελπισμένο ἔρωτα, χωρὶς συνέχεια καὶ χωρὶς τέλος..

Καθισμένη πάνω στὸ χαλὶ τοῦ μικροῦ φοιτητικοῦ μου δωματίου, ξαναφέρνω στὸ πικ-ἀπ ἕκεῖνο τὸ δίσκο καὶ κλείνω τὰ μάτια. Οἱ νότες ἀρχίζουν νὰ φτερουγίζουν γύρω μου τὰ λόγια γεμίζουν τὴ σκέψη μου, τὴν καρδιά μου, τὸ εἶναι μου ὁλόκληρο. «Μιὰ ζωὴ ὁλόκληρη ἔχω ζήσει σήμερα...». Κι' ἐγὼ ξαναδρίσκουμαι σ' ἕνα πευκοφυτεμένο δάσος, στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἄντρα μὲ παράξενα μαῦρα μάτια, ποὺ ὅταν τὰ κυττάζω βλέπω πὼς εἶναι γαλανά.

ΑΝΝΑ Μ.

Μὲ μεγάλη δυσκολία, μόλις καταφέρνοντας νὰ σύρουν τὰ πόδια τους, οἱ ναῦτες βγῆκαν ἔξω...

ΕΥΔΟΞΟΣ Ο ΚΥΖΙΚΗΝΟΣ

ΑΠΟ παιδί τοῦ ἄρεσαν τὰ ταξίδια καὶ τ' ὄνειρό του ἦταν ν' ἀποκτήση δικό του καράβι. Φαίνεται πὼς ἦταν ἀπὸ φτωχή, μὰ ἔντιμη οἰκογένεια τῆς Κυζίκου, πόλι τῆς Προποντίδας. Κεφάλι μὰς βεβαιώνει ὅμως ὁ Ποσειδώνιος, ποὺ ἀσχολήθηκε μὲ τὴ ζωή καὶ τὶς ἐξερευνήσεις του, εἶχε διψᾶ γιὰ μάθησι. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, παράλληλα μὲ τὶς σπουδές του, ἔκανε συντροφιὰ μὲ καραβοκύρηδες κι' ἐμπόρους, ποὺ «ἦταν φορτωμένοι μὲ ὡραῖα ψέματα κι' ὁμορφα παραμύθια». Ὁ Εὔδοξος λάτρευε τὴ θαλασσα.Τὴ λάτρευε ὅμως ὄχι γιὰ τοὺς «ἐνάλιους» θησαυρούς της, ἀλλὰ γιατὶ εἶχε σχηματίσει τὴν πεποίθησι πὼς «πέρα ἀπὸ τοὺς ὠκεανοὺς ὑπῆρχε κι' ἄλλος κόσμος». Ἔτσι, ὅταν κατὰ τὸ 128 π.Χ., τὸν ἔστειλε ἡ πατρίδα του στὴν 'Αλεξάνδρεια ὡς «θεωρὸ»—ἐπίσημο δηλαδὴ ἀντιπρόσωπο τῆς χώρας του στοὺς ἐτήσιους ἀγῶνες ποὺ γινόνταν ἐκεῖ, ὁ Εὔδοξος «ἀνέπλευσε τὸν Νεῖλον χάριν μελετῶν».

Βασίλευε τότε στὴν Αἴγυπτο ὁ Πτολεμαῖος Β' ὁ Εὐεργέτης, «ὁ καὶ Φύσκων ἀποκαλούμενος». "Ἀνθρωπος ὕπουλος καὶ σκοτεινός σκότωσε τὸ γυιό τοῦ ἀδελφοῦ του γιὰ νὰ τοῦ πάρη τὸ θρόνο. "Ολοι τὸν μισοῦσαν γιὰ τὴν ὠμότητα καὶ τὴν ἀκολασία του. Κι' ὡστόσο ὅλοι παραδέχονταν πὼς ἔκανε ἔργα ἀξιοαυμάστα. Στόλισε τὸν τόπο μὲ διδλιοθήκες κι' ἄλλα σπουδαῖα ἱδρύματα, ἔφτιαξε δρόμους καὶ πλατεῖες κι' ἔδωσε δουλειὰ στοὺς φτωχούς. Στὸν καιρό του, ἡ 'Αλεξάνδρεια εἶδε νὰ πέφτουν ἀδιάκ πολλὰ κεφάλια, νὰ χύνεται ἄφθονο αἷμα. Εἶδε ὅμως καὶ μέρες εὐημερίας ἀπ' τὶς καλλίτερες. Τὴν ἐποχὴ ἐκεινη ἡ σπουδαιότερη ἐμπορική ἀρτηρία τῆς Αἰγύπτου ἦταν ὁ Νεῖλος.

Κάποια μέρα, στὶς ὄχθες του, μερικοὶ ὁπλῖτες τοῦ Πτολεμαίου βρῆκαν σὲ μιὰ βάρκα μισοπεθαμένο, «ἕναν παράξενο ἄνθρωπο, ποὺ μιλοῦσε μιὰ ἀγνωστη γλῶσσα». 'Αφοῦ τὸν συνεφέρανε, τὸν παρουσιάσανε στὸν βασιλέα. «Οὔτος ἰσχυρίζετο ὅτι εἶχε φθάσει ἐκεῖ περιπλανήσεις ἐκ τῆς 'Ινδικῆς χώρας μετ' ἄλλων συμπλοιτῶν οἴτινες ἐχάθησαν καὶ ἀνελάμδανε νὰ ὁδηγήση εἰς τὰς 'Ινδίας τοὺς ὑπὸ τοῦ βασιλέως ὁρισθησομένους». Ὁ Πτολεμαῖος δὲν ἔχασε καιρό. Ξέροντας τὴ μανία τοῦ Εὔδοξου γιὰ τὶς ἐξερευνήσεις, τὸν κάλεσε νὰ παρουσιαστῆ μπροστά του.

— 'Από τοὺς ἀνθρώπους μου ἔμαθα ὅτι ἐνδιαφέρεσαι νὰ ταξιδέψης σ' ἀγνώστες χῶρες, τοῦ εἶπε. Σοῦ ἀναθέτω, λοιπόν, μιὰ δύσκολη κι' ἐπικίνδυνη ἀποστολή. Δέχεσαι ν' ἀκολουθήσης τὸν ξένο αὐτὸ στὴ μακρυνή σου πατρίδα;

"Αλλο ποὺ δὲν ἤθελε ὁ νεαρὸς "Ελληνας. Ὁ Εὐεργέτης τοῦ ὅπλισε ἕνα ὡραῖο πλοῖο κι' ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα κίνησε πρὸς τὸ ἄγνωστο. "Ἐλειψε ἕνα μεγάλο διάστημα κι' ὁ βασιλέας ἄρχισε νὰ πιστεύη πὼς ὁ ἀπεσταλμένος του εἶχε χαθῆ. "Ἐνα πρωΐ, ὅμως, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὸ παλάτι. Τὸν εἶδε ὁ Πτολεμαῖος καὶ δὲν πίστευε στὰ μάτια του. Κι' ἡ ἐκπληξί του μεγάλωσε ἀκόμη περισσότερο, ὅταν ὁ τολμηρὸς ἐξερευνητής, τοῦ παρουσίασε μιὰ σειρὰ ἀπὸ σπάνια ἰνδικὰ ἀρώματα καὶ πολύτιμους λίθους. Τότε ἀκριβῶς ὁ βασιλέας ἔδειξε τὸν κακό του χαρακτήρα. Πιστεύοντας ὅτι ὁ Εὔδοξος θὰ τοῦ ζητοῦσε μεριδιο ἀπ' ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἔφερε, πρόσταξε νὰ τὸν κλείσουν στὴ φυλακή.

Πέρασε μέρες τραγικές στὸ σκοτεινὸ του μπουντρούμι ὁ ἀτυχος Κυζικηνός. Καὶ σίγουρα ἐκεῖ μέσα θ' ἄφινε τὴν τελευταία πνοή του, ἂν δὲν πέθαινε ξαφνικὰ ὁ Πτολεμαῖος. Ἡ γυναίκα του Κλεοπάτρα, ποὺ τὸν διαδέχτηκε, ἔδωσε ἀμέσως τὴν ἐλευθερία του στὸν Εὔδοξο, ποὺ τὸν ἐκτιμοῦσε ἰδιαίτερα. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ τοῦ ἀνέθεσε καὶ δεύτερη ἀποστολή.

— Δὲ σὲ διάζω, τοῦ εἶπε ἡ βασίλισσα. Ἔχεις δικαίωμα ν' ἀρνηθῆς καὶ νὰ ἐπιστρέψης στὸν τόπο σου. Ὑπέφερες ἀδίκα ἀπὸ τὸν Εὐεργέτη. Θὰ μοῦ δώσης ὅμως μεγάλη χαρὰ, ἂν ἀποφασίσης νὰ ξαναφύγης γιὰ τὶς 'Ινδίες. Σὲ κανέναν ἄλλο δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη...

Ὁ Εὔδοξος δὲν ἀρνήθηκε. 'Ακολουθώντας τὸ πρῶτο του δρομολόγιο, ἔφτασε γρήγορα στὸν προορισμό του. "Εμεινε ἕξη μῆνες περιπου ἐκεῖ, ἐξερεύνησε ὅσο καλλίτερα μποροῦσε ὡρισμένες περιοχὲς καὶ ξαναπῆρε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. "Ἀνεμοι σφοδροὶ ὅμως τὸν παρεσυραν πρὸς τὶς αἰθιοπικὲς ἀκτές, ὅπου καὶ προσηγγισε. Τόσον αὐτός, ὅσο καὶ τὸ πλοῖωμά του θγῆκαν σὲ μιὰ παραλία, ποὺ ἡ ζούγκλα της ἔφτανε σχεδὸν ὡς τὴ θάλασσα. Δὲν πρόλαβαν ὡστόσο νὰ προχωρήσουν ὡς τὰ ἐνδότερα, γιατὶ τοὺς «κύκλωσαν πολυάριθμα πλῆθη ἀγρίων, ποὺ τὸ χρῶμα τους ἦταν πιὸ μαῦρο κι' ἀπὸ τὸ κάρβουνο». Ὁ Εὔδοξος κι' οἱ σύντροφοί του θρέθηκαν αἰχμάλωτοι τῶν ἀγρίων αὐτῶν, ποὺ ὅμως δὲν τοὺς πείραξαν. Τοὺς μετέφεραν ἁπλῶς καὶ τοὺς παρέδωσαν στὸν ἀρχηγό τῆς φυλῆς τους, τὸν 'Ανακιποῦρτα ἢ 'Ανσκίπαρον, κατὰ τὸ ἑλληνικώτερο. Αὐτὸς θὰ ἔκρινε γιὰ τὴν τύχη τους. Ὁ "Ελληνας ὅμως κατώρθωσε νὰ τὸν πάρη μὲ τὸ μέρος του καὶ νὰ τὸν κάνη φίλο του. "Ἔτσι, μπόρεσε νὰ μελετήση τὴ γλῶσσα τους.

Στὴν 'Αλεξάνδρεια γύρισε φορτωμένος δῶρα γιὰ τὴν Κλεοπάτρα: 'Εξωτικὰ φυτά, ἀρώματα, σπανια εἴδη πουλιῶν μικρὰ ἄγρια ὑπρια καὶ πολλὰ ἄλλα. Ἡ βασίλισσα θέλησε νὰ τὸν κρατήση γιὰ πάντα κοντά της. Μὰ ὁ Εὔδοξος, ποὺ νοσταλγοῦσε τὴν πατρίδα του, ξαναγύρισε ἐκεῖ. "Αλλωστε εἶχε τὰ σχέδιά του. «Ἐπισκρέψας εἰς Κύζικον καὶ ἐκποίησας τὴν περιουσίαν του μετέδη εἰς τὴν ναυτικὴν πόλιν τῆς δυτικῆς 'Ιταλίας Δικαιάρχειαν, ἐκεῖσεν εἰς Νεάπολιν, Μασσαλίαν, τέλος εἰς Γάδειρα τῆς 'Ισπανίας». Στὰ Γάδειρα ὑπῆρχαν πολλοὶ "Ελληνες ναυτικοί. Ὁ νεαρὸς ἐξερευνητὴς ἀφοῦ ἀγόρασε ἕνα θαυμάσιο πλοῖο καὶ δυὸ μικρότερα, τὰ ἐπάνδρωσε μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἤθελε αὐτός. Μαζί του πῆρε κι' ἕναν δοκιμασμένο θαλασσόλυκο, τὸ Θράκα, ποὺ εἶχε κάνει ὡς τότε πολλὰ μακρυνὰ ταξίδια σ' ἄγνωστες θάλασσες.

Βέβαιος αὐτὴ τὴ φορὰ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς του, «κάνη, χθὴ εἰς τὸν 'Ατλαντικὸν προχωρήσας πρὸς νότον πιθανὼς μέχρι τοῦ Πρασίνου 'Ακρωτηρίου διαδὰς τὴν γραμμὴν τοῦ 'Ισημερινοῦ. Συναντήσας εἰς τὰς ἀκτὰς Αἰθίοπας ἀντελήφθη ὅτι εὑρίσκειο εἰς τὸ αὐτὸ γεωγραφικὸν πλάτος μὲ τὴν 'Ερυθρὰν θαλασσαν. Αἰθίοπιαν καὶ ἐπειδὴ παραπλέων τὴν Δυτικὴν ἀκτὴν τῆς 'Αφρικῆς, λόγω τῆς ἀποτόμου στροφῆς ταύτης εἶχε λάδει κατεύθυνσιν πρὸς ἀνατολάς, ἐνόμισεν ὅτι ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ τοῦ ταξιδίου του, μὴ γνωρίζων τὸ ἀπὸ τοῦ κόλπου τῆς Νέας Γουϊνέας τριγωνικὸν νότιον σχῆμα τῆς ἠπείρου, φανταζόμενος αὐτὴν ὡς στρογγύλην, ὅπως τὸ βόρειον μέρος».

Ὁ Εὔδοξος θὰ συνέχιζε τὸ δρόμο του, ἀδιαφορώντας ποῦ θὰ καταλήξη. Ὁπωσδήποτε θὰ ὑπῆρχε κάπου κάποιο τέρμα. Μιὰ μέρα ὅμως, ὁ Θράκας τοῦ ἀνήγγειλε ἔντρομος, ὅτι οἱ τροφὲς ποὺ εἶχαν πάρει μαζί τους, ἄρχισαν νὰ λιγοστεύουν ἐπικίνδυνα.

— Εἶναι ζήτημα ἂν θὰ ἐπαρκέσουν καὶ γι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐπιστροφή μας, τοῦ ἐξήγησε. "Οσο γιὰ τὸ νερό, μετρίασα ἤδη τὴν μερίδα. Τὰ πληρώματα ὅμως ἀρχίζουν νὰ μουρμουρίζουν...

Ὁ Εὔδοξος θρέθηκε σ δύσκολη θέσι. Τώρα ἀκριδῶς ποὺ λογάριαζε νὰ συνεχίση τὸ δρομολόγιό του πρὸς ἀνατολάς, ἦταν ὑπχρεωμένος νὰ γυρίση μιὰ ὥρα ἀφχήτερα πίσω. Τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα ἦταν πὼς εἶχε πέσει μεγάλη «ἀπανεμιά». Οἱ ναῦτες ἦταν ὑπχρεωμένοι νὰ τραδοῦν συνέχεια κουπί, μέρα νύχτα. "Εφτασε ὅμως ἡ στιγμή, ποὺ δὲ μποροῦσαν πιὰ νὰ κουνήσουν τὰ χέρια τους. Ἡ ἔλλειψι τοῦ νεροῦ καὶ τῆς τροφῆς τους μετέδαλε σ' ἀληθινὰ πτώματα. Μάταια ὁ Εὔδοξος κι' ὁ Θράκας προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς δώσουν θάρρος. Τίποτε. Τὰ καράβια τους ἀφεθηκαν στὸ ἔλεος τῶν θεῶν. Τὰ θαλάσσια ρεύματα ἄρχισαν νὰ τοὺς παρασέρνουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σὰν καταδίκτοι φλα. Κι' ἀξαφνα, ἕνα πρωΐ εἶδαν μακρυὰ γῆ. "Ἐνα πλῆθος γιγάντια δέντρα, ζωγράφιζαν πάνω στὸ ἐντυφλωτικὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ, τὶς καταπράσινες φοῦντες τους. "Ἐνα δάσος. "Εν' ἀληθινὸ δάσος τῶν τροπικῶν, μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ ὀργιαστικὴ ἐλάστησί του.

Ἡ ἰδέα ὅτι θρισκόντοισαν κοντὰ στὴ στεριά, ἔδωσε στοὺς "Ελληνες καινούργια δύναμι. Ὁ Εὔδοξος καταλαδε πὼς αὐτὸ ποὺ ἔδλεπαν ἦταν νησί. "Ισως ἡ σημερινὴ νῆσος τοῦ Φερνάνδου Πῶ. Τὰ κατάκοια τους, ἀκυδέρητα πάντα, πῆγαν καὶ σφηνώθηκαν στὴ μαλακιὰ ἄμμο αὐτῆς τῆς παραλίας. Μὲ μεγάλη δυσκολία, μόλις κατάφερναν νὰ σύρουν τὰ πόδια τους, οἱ ναῦτες βγῆκαν ἔξω. Τὸ τραγοῦδι ἑνὸς χειμάρρου, ποὺ κατρακυλοῦσε πιὸ πέρα καὶ χυνόταν στὴ θάλασσα, ἔφτασε στ' αὐτιά τους. Προχώρησαν μὲ λαχτάρα. Στὸ πέρασμά τους, κοπάδια ἐξωτικῶν πουλιῶν φτεροκοποῦσαν καὶ χάνονταν μέσα στὶς πυκνὲς φυλλωσιές τῶν δέντρων. Πιὸ ἐκεῖ διέκριναν μερικοὺς πιθήκους σκαρφαλωμένους στὰ κλαδιά. Ξαφνιασμένα τὰ ζῶα ἀπὸ τὴν αἴσθησι τῆς παρουσίας τοῦ ἀνθρώπου, κύτταζαν ἀνήσυχα τοὺς περίεργους ἐπισκέπτες."Ολ' αὐτὰ τὰ περιγράφει θαυμάσια ὁ Ποσειδώνιος, ἂν κι' ὁ Στράδων προσπαθεῖ γ' ἀποδείξη ὅτι «τὰ περὶ Εὐδόξου λεγόμενα» εἶναι μῦθοι.

Μέρες πολλὲς χρειάστηκαν γιὰ νὰ συνέλθουν κάπως ἀπὸ τὴν τρομερή τους ἐξάντλησι οἱ ναυαγοί. Τὰ κουρασμένα τους πρόσωπα φωτίζονταν σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ ἐλπίδα καὶ τὰ μάτια τους γέμιζαν ἀπὸ ἀστραπὲς χαρᾶς. Τὶς νυχτες κοιμόντουσαν στὰ καράβια. Δὲν τολμοῦσαν καὶ δὲν εἶχαν κουράγιο νὰ μποῦν ἀκόμη στὴ ζούγκλα.Τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν ἀγριμιῶν τους τρομάζαν. "Επρεπε πρῶτα νὰ δυναμώσουν. "Υστερα θ' ἀποφασίζαν, ἂν μποροῦσαν, νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴν ξηρά. Σὲ δυὸ ἑβδομάδες, κατάλαδαν πὼς ἦταν σὲ θέσι νὰ κινηθοῦν κάπως ἄνετα. Ἐκεῖ κοντά, στὴ θάλασσα, στὰ τελευταία δέντρα τοῦ δάσους, ἔχτισαν ἀπὸ καλάμια καὶ κλαριὰ ἕνα πρόχειρο κατάλυμα. Τὸ σκέπασαν μὲ πλατειὰ ξερὰ φύλλα. Αὐτὴ ἡ σκεπὴ μποροῦσε νὰ κρατήση κάπως τὴν ὑγρασία τῆς τροπικῆς νύχτας. «Ἔτρωγαν— λέει ὁ Ποσειδώνιος— καρποὺς γλυκύτατους ἄλλους μὲ μαλακὴ φλοῦδα κι' ἄλλους μὲ σκληρὸ κέλυφος». Σίγουρα ἐπρόκειτο γιὰ μπανάνες καὶ κοκοκάρυδα.

Περισσότερο ἀπὸ χρόνο ἔμειναν στὴν ἄγνωστο αὐτὴ νῆσο. Πῆραν κατόπι τὴν ἀπόφασι νὰ ξαναγυρίσουν στὴν 'Ισπανία, νὰ πάρουν τὶς γυναῖκες τους καὶ τὰ παιδιά τους καὶ νὰρθουν νὰ τὴν κατοικήσουν γιὰ πάντα. "Ετσι κι' ἔγινε. Τὰ τρία καράβια ἔφτασαν στὰ Γάδειρα «τροπαιοφόρα», γεμάτα αἰσιοδοξία γιὰ μιὰ καινούργια ζωή, σ' ἕναν τόπο ἀληθινὰ ἐδεμικό. Ὁ Εὔδοξος ἦταν εὐτυχισμένος. «Ἐπιστρέψας εἰς 'Ισπανίαν ἠτιμάσθη διὰ νέον ταξίδιον, ἔχων δύο πλοῖα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπεδίδασε τολμηροὺς ναύτας, γεωργούς, παιδία καὶ σῖτον, ἵνα σπείρη τὴν νέαν 'Ελλάδα τὴν ὁποίαν θὰ ἐδημιούργουν αὐτὸς καὶ οἱ ἄνδρες του, εἰς τὸ ἀκρότατον ἴσως σημεῖον τῆς 'Ερυθρᾶς θαλάσσης ἢ τοῦ 'Ατλαντικοῦ ὠκεανοῦ. Οὐδεὶς γνωρίζει ἐπακριδῶς ποῦ ἔκειτο ἡ νῆσος αὐτή». Ὁ Εὔδοξος κι' οἱ ἄνθρωποί του δὲν ξαναγύρισαν πιὰ στὴν 'Ισπανία. Νὰ θρῆκαν ἄραγε τὴ γῆ τῆς 'Επαγγελίας καὶ νὰ ἔμειναν γιὰ πάντα ἐκεῖ; "Η χάθηκαν πάνω στὴν προσπάθειά τους νὰ φτάσουν στὸν προορισμό τους;Κανεὶς δὲν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ποτέ.

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

Η ΓΡΑΜΜΗ-ΤΟ ΧΡΩΜΑ-Η ΜΟΔΑ

Αὐτὰ τὰ χτενίσματα ἔχουν μελετηθῆ γιὰ σᾶς. Γιὰ τὴν ἡλικία σας. γιὰ τὸν τύπο σας, γιὰ τὶς διακοπές σας. Δεῖξτε στὸν κομμωτή σας τὸ χτένισμα, ποὺ θέλετε. Μὴ χάσετε ὅμως αὐτὲς τὶς σελίδες. Τὸ φθινόπωρο θὰ σᾶς χρειασθοῦν πάλι.

Η ΓΡΑΜΜΗ

ΓΙΑ νὰ γοητέψετε ὅλους τὸ καλοκαῖρι καὶ γιὰ νὰ προκαλέσετε ἔκπληξι τὸ φθινόπωρο, δὲ φτάνει μὶὰ μόνο γραμμή. Νά, λοιπόν, δύρ. Μιὰ σχεδὸν κοντή, καὶ ἄλλη μιὰ σχεδὸν μακρειά, ποτὲ πολὺ μακρειά, ποτὲ πολὺ κοντή. Νὰ τις στὴν πιὸ εὔκολη ἐκτέλεσί τους καὶ στὶς ἑπόμενες εἰκόνες θὰ τὶς συναντήσετε σὲ πολλὲς παραλλαγές.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ

Μπορεῖτε νὰ παίξετε μ' ὅλα τὰ ἀνοιχτὰ καὶ σκοῦρα χρώματα, μ' ὅλη τὴ φαντασία σας καὶ τὸ καλό σας γοῦστο. 'Αλλὰ σὲ κάθε «φυσικὸ χρῶμα» μαλλιῶν ἔχουμε καὶ δυὸ ἄλλες ἀποχρώσεις, πιὸ νεανικὲς καὶ πιὸ «σίκ», σὲ στὺλ φθινοπώρου. Αὐτὲς θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουν ἐπειτα ἀπὸ ἕνα - δυὸ μῆνες.

Η ΜΟΔΑ

Μικρὴ περίληψι τῆς «μόδας ἥλιος» καὶ τῆς μόδας, ποὺ θὰ ἔρθη μὲ τὰ πρῶτα κίτρινα φύλλα. Τὰ μαλλιὰ μποροῦν νὰ εἶναι πολὺ ἴσια, ἀλλὰ τότε «παίζουν» ἀπάνω στὸ μέτωπο καὶ πάνω ἀπὸ τ' αὐτιά. Ὁ αὐχένας σκεπάζεται πάντα ἀπὸ μαλλιά, εἴτε «σχεδὸν κοντά», εἴτε «σχεδὸν μακρυά».

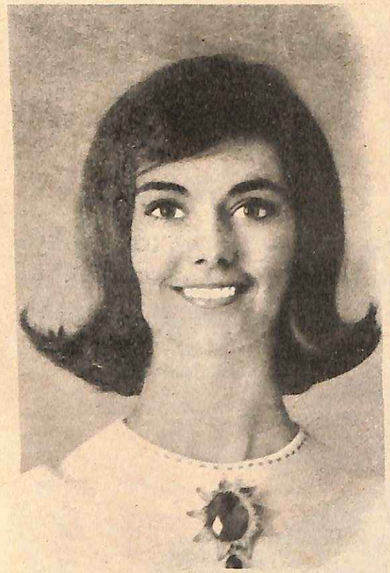

Η ΓΡΑΜΜΗ

Πολὺ ἁπλῆ, μὲ μαλλιὰ ἴσια γύρω στὸ πρόσωπο, ποὺ γυρίζουν πρὸς τὰ πάνω μόλις ἀγγίξουν τὸ λαιμό. Ἡ γραμμὴ αὐτὴ εἶναι ἁπλὴ μόνο στὸ μάτι. Στὴν πραγματικότητα χρειάζεται τοὐλάχιστον μιὰ ἐλαφρὴ περμανάντ, ποὺ θὰ βοηθάη αὐτὰ τὰ «κόμματα», νὰ μένουν πάντοτε τέλεια, χωρὶς νὰ πέφτουν σὲ θλιβερὲς ἴσιες τοῦφες.

Γιὰ τὸ χτένισμα αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο ἕνα τέλειο ὀβάλ (ἢ πολὺ νεανικὸ) πρόσωπο. Γιατί, διαφορετικὰ αὐτὴ ἡ ἁπλότης τῆς γραμμῆς μπορεῖ νὰ ἔχη γιὰ τὸ πρόσωπο ἕνα ἀποτέλεσμα «ἐπικίνδυνο». Τὰ σγουρὰ μαλλιὰ «σιδερώνονται» δυὸ φορὲς τὸ μῆνα.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ

Ἡ ξανθὴ κοπέλλα μὲ τὰ κάπως μακρυὰ μαλλιὰ ὀνειρεύεται νὰ ἀποκτήση τύπο Σουηδέζας καὶ δὲν ἔέρει ὅτι ὁ τύπος αὐτὸς δὲν εἶναι πιὰ τῆς μόδας.

Σήμερα «πηγαίνουν» οἱ καστανόχρυσες τοῦφες, ποὺ θυμίζουν τὰ μαλλιὰ τῆς Κατερὶν Σπάακ, τῆς κοπέλλας ποὺ ἀποτελεῖ τὸ χαρακτηριστικὸ τύπο τοῦ καλοκαιριοῦ 1962.

Αὐτὲς ὅμως οἱ ἀποχρώσεις θὰ διατηρηθοῦν μόνο ὡς τὸ τέλος Αὐγούστου. Μὲ τὶς πρῶτες βροχὲς τοῦ φθινοπώρου, σᾶς συμβουλεύουμε νὰ διαλέξετε μιὰ ἀπόχρωσι πιὸ ἀνοιχτόχρωμη. Αὐτὴ θὰ ταιριάζη περισσότερο μὲ τὸ μακιγιὰζ τῆς νέας μόδας.

Η ΜΟΔΑ

Οἱ κοπέλλες, ποὺ παρουσιάζουν τὰ χτενίσματα τῶν φθινοπωρινῶν «κολλεξιόν», ἔχουν τὰ μαλλιὰ σχεδὸν πάντα μακρυὰ καὶ τὸ μέτωπο σχεδὸν πάντα ἐλεύθερο. Γι' αὐτό, ἂν ἔχετε πρόθεσι νὰ κόψετε τὰ μαλλιά σας, περιμένετε! Θὰ εἶστε πανέτοιμη γιὰ τὴ μόδα τοῦ Αὐγούστου καὶ ἀκόμη περισσότερο γιὰ τὴ μόδα τοῦ Σεπτέμβρη. Καὶ τὸ «κρεπάρισμα;» Ὑπάρχει ἢ ὄχι; Εἶναι σχεδὸν δυὸ χρόνια, ποὺ οἱ μεγάλοι κομμωτὲς ἐξακολουθοῦν νὰ κουνᾶνε τὸ κεφάλι ἀποδοκιμαστικὰ μπροστὰ στὰ «μαλλιὰ πύργους» καὶ νὰ φωνάζουν: «Ὄλα ἴσια!»

Φέτος ἀποφασίστηκε μιὰ μέση λύσι: Τὰ μαλλιὰ θὰ «κρεπάρωνται» μόνο πάνω ἀπὸ τοὺς κροτάφους.

Η ΓΡΑΜΜΗ

Ξανθή, μὰ μὲ μαλλιὰ κοντά, ἕνας τύπος ξεχωριστός, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι ἑκατὸ φορὲς πιὸ ἐπιτηδευμένος καὶ σοβαρὸς ἀπὸ τὴν ἄλλη κοπέλλα μὲ τὰ μακρυὰ μαλλιά. Ἡ γραμμὴ αὐτὴ ταιριάζει περισσότερο στὶς κοπέλλες, ποὺ ἔχουν πρόσωπο κάπως ὑπερβολικὰ πλατύ, γιατὶ οἱ τοῦφες τῶν μαλλιῶν «χαϊδεύουν» τὰ μάγουλα. Ταιριάζει ἐπίσης σ' ὅσες δὲν ἔχουν μάτια πολὺ φωτεινά, ποὺ νὰ πρέπει νὰ προβάλλωνται, ταιριάζει σ' ὅσες δὲν ἔχουν πολλὲς φιλίες μὲ τὰ μπιγκουντὶ καὶ τὰ τσιμπιδάκια. Γιατί, γιὰ νὰ πετύχετε αὐτὸ τὸ χτένισμα φτάνει νὰ στερεώσετε ὐυὸ «σαλιγκάρια» πάνω ἀπὸ τὰ αὐτιὰ καὶ ἄλλα δυὸ στοὺς κροτάφους καὶ ὕστερα νὰ τὰ χτενίσετε μὲ κίνησι κυκλική.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ

Τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν τῆς κοπέλλας τῆς φωτογραφίας καὶ δυὸ ἀποχρώσεις τους. Ποιά νὰ διαλέξετε; Προσδιορίζουμε πρωτίστως ὅτι οἱ ἀποχρώσεις αὐτὲς προορίζονται μόνο γιὰ τὶς «φυσικὲς ξανθές». Ὅλες οἱ ἄλλες θὰ πρέπει νὰ διαλέξουν τοὺς πιὸ ζεστοὺς τόνους τῆς προηγουμένης φωτογραφίας. Ἀπὸ τὶς φυσικὲς ξανθές, ἐκεῖνες, ποὺ εἶναι πολὺ νέες καὶ ἐκεῖνες, ποὺ δὲν εἶναι πιά, μποροῦν νὰ διαλέξουν τὸ «ξανθὸ σχεδὸν γκρίζο» (εἴτε στὰ δεκαοχτὼ χρόνια, εἴτε στὰ πενῆντα, γιὰ νὰ ἐξηγούμεθα). Ὁ πιὸ κοκκινωπὸς τόνος εἶναι γιὰ ὅποιες ἔχουν δέρμα πολὺ λευκό, ἡ πιὸ σκούρα ἀπόχρωσι γιὰ ὅσες ἔχουν μάτια πολὺ γαλανά.

Η ΜΟΔΑ

Τὸ προσεχὲς φθινόπωρο θὰ ἀκούσετε νὰ γίνεται πολὺς λόγος γιὰ τὴ «γραμμὴ φλόγα», δηλαδὴ γιὰ μαλλιὰ κοντὰ ἢ μακρυά, ποὺ κυματίζουν γύρω στὸ πρόσωπο, χαρίζοντάς του φῶς καὶ μυστήριο. Ἔ, λοιπόν, αὐτὸ τὸ καλοκαιρινὸ χτένισμα μπορεῖ νὰ ἀποτελέση τὸν «πρόλογο» τῆς «γραμμῆς φλόγας». Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, τὸ μέτωπο θὰ σκεπαστῆ ἀπὸ μικρὲς τοῦφες, ποὺ θὰ πέφτουν μὲ μιὰ κίνησι ἀσύμμετρη, ποὺ θὰ θυμίζη μιὰ «πνοὴ ἀνέμου». Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ χτένισμα τῆς φωτογραφίας μας θὰ πρ.σαρμοστῆ στὴ νέα φθινοπωρινὴ μόδα.

Η ΓΡΑΜΜΗ

Αὐτὸ τὸ χρόνο οἱ κοπέλλες μὲ τὰ σκοῦρα μαλλιὰ δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρήσουν στὶς «ἀχτένιστες τοῦφες».

Γι' αὐτὲς εἶναι πολὺ προτιμώτερη μιὰ γραμμὴ «χτενισμένη», ποὺ μπορεῖ νὰ εὐχαριστήση δλες.

Θέλετε μαλλιὰ πολὺ κοντά; Μιὰ ἀνάλαφρη «φράντζα», ποὺ γλυστράει ὡς τὰ φρύδια, αὐτὰ σκεπασμένα, αὐχένας ἐλευθερωμένος. Θέλετε μαλλιὰ «πιὸ μακρυά;» «Φράντζα», ποὺ σκεπάζει πάντα τὸ μέτωπο, αὐτὰ πάντα ξεσκέπαστα, ἀλλὰ ὁ αὐχένας μένει περισσότερο σκεπασμένος.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ

Κάποιος ἔχει πῆ ὅτι τίποτα δὲν εἶναι πιὸ μοναδικὸ ἀπὸ τὰ καστανὰ μαλλιά. Τὸν προκαλοῦμε νὰ ἐπαναλάθη αὐτὴ τὴ φράσι μπροστὰ σ' αὐτοὺς τοὺς μοντέρνους τόνους σὲ ἀποχρώσεις χουρμὰ καὶ κάστορα.

Μποροῦν νὰ συνδυαστοῦν ὡραῖα μὲ τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν (μάτια σκοῦρα, μαλλιὰ ἀνοιχτόχρωμα καὶ ἀντιθέτως). Καὶ μὲ τὸν τόνο τοῦ κραγιὸν (κραγιὸν βερυκοκκὶ μὲ μαλλιὰ σὲ ἀπόχρωσι χουρμὰ ἢ μαλλιὰ καστορὲ καὶ κραγιὸν σὲ ἀπόχρωσι φράουλας).

Προσοχή: Οἱ λιγώτερο νέες πρέπει νὰ υἱοθετοῦν ἀποχρώσεις πιὸ ἀνοιχτές. Τοὺς πηγαίνουν καλλίτερα.

Η ΜΟΔΑ

Εἶναι στὴ μόδα ἡ «δίαιτα γιὰ τὴν ὁμορφιὰ τῶν μαλλιῶν». Τὴ συμβουλεύουμε κυρίως στὶς μελαχροινὲς κοπέλλες, ποὺ τὰ μαλλιά τους ἔχουν μιὰ τάσι στὸ νὰ γίνωνται βαρειὰ καὶ σκοτεινά.

Ἡ δίαιτα αὐτὴ ἐπιβάλλει ν' ἀποφεύγωνται τὰ λίπη καὶ τὰ πικάντικα φαγητὰ καὶ ὠφελεῖ ὄχι μόνο τὰ μαλλιά, ἀλλὰ καὶ τὸ δέρμα.

Νὰ σὲ τί συνίσταται αὐτὴ ἡ δίαιτα: Τὸ πρωῖ ἕνα χυμὸ φρούτων. Στὶς δέκα: Δυὸ χυμοὺς πορτοκαλιῶν. Τὸ μεσημέρι: Δυὸ ποτήρια γάλα. Στὶς τέσσερις: Πίνετε ἀκόμα δυὸ χυμοὺς πορτοκαλιῶν. Τὸ βράδυ: Πίνετε ἄλλα δυὸ ποτήρια γάλα.

Η ΓΡΑΜΜΗ

Οὔτε κοντή, οὔτε μακρειά, αὐτὴ ἡ γραμμὴ «μισο—γάτα» εἶναι κατάλληλη γιὰ τὶς πολὺ νεαρὲς καὶ γελαστὲς κοπέλλες μὲ τὰ κάπως ἀκανόνιστα χαρακτηριστικά, καὶ γιὰ τὶς κυρίες, ποὺ ἔχουν πρόσωπο «κάπως κουρασμένο» καὶ θέλουν ν' ἀποκτήσουν μιὰ ἔκφρασι πιὸ νεανική. Ἂν φύγετε γιὰ διακοπές, ζητῆστε ἀπὸ τὸν κομμωτή σας νὰ σᾶς μάθη τὸ μυστικό, ποὺ σχηματίζει αὐτὲς τὶς διασκεδαστικὲς «ἄκρες πρὸς τὰ πάνω». Ἢ κυττᾶξτε τὸν προσεκτικά, καθὼς γυρίζει τὶς τοῦφες τῆ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη καὶ δοκιμάσετε νὰ ἐπαναλάβετε τὶς κινήσεις του μπροστὰ στὸν καθρέφτη σας, χρησιμοποιώντας συνηθισμένα μπιγκουντί.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ

Προσοχὴ στὸ χρῶμα, Αὐτὴ ἡ ἐπίδειξι ἀποχρώσεων, ποὺ παρουσιάζουμε δὲ σημαίνει ὅτι θέλουμε νὰ σᾶς «ἐπιβάλουμε» ὅλα αὐτὰ τὰ παιχνιδίσματα (παρ' ὅλο ποὺ σήμερα ὑπάρχουν βαφὲς ἐντελῶς ἀδλαβεῖς). Μὴν ξεχνᾶτε ὅμως ὅτι συνήθως τίποτα δὲν «πηγαίνει καλλίτερα» σ' ἕνα πρόσωπο, ὅσο ἡ φυσικὴ ἀπόχρωσι τῶν μαλλιῶν. Σᾶς ὑποδεικνύουμε ἁπλῶς αὐτοὺς τοὺς «τόνους» σὰν πρωτοτυπία (γιὰ ὅσες εἶναι πολὺ νέες) καὶ σὰν ἀναγκαῖο φάρμακο (γιὰ κεῖνες, ποὺ δὲν εἶναι πιά). Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις προσθέτουμε καὶ ὅτι ὁ ἥλιος ἔχει τὴ συνήθεια νὰ ἀποχρωματίζη τὰ μαλλιά, ὁπότε εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τὰ διορθώνετε μὲ χρωμοσαμπουάν.

Η ΜΟΔΑ

Θυμηθήκαμε τὴ γραμμὴ «μισο—γάτα», ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονήσουμε τὴ «γραμμὴ φλόγα», ποὺ παρουσιάσαμε στὰ προηγούμενα χτενίσματα. Καὶ ἐδῶ τὸ στὺλ μπορεῖ νὰ μεταβληθῆ εὔκολα γιὰ τὸ φθινόπωρο. Ἡ κίνησι εἶναι λοξή, σὰ μιὰ «πνοὴ ἀνέμου» πάνω στὸ μέτωπο, ποὺ πέφτει στὸ αὐτί. Τὸ παιχνίδι αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἐπαναληφθῆ καὶ μάλιστα νὰ τονιστῆ σὲ μαλλιὰ πιὸ μακρυά.

Μποροῦν τὰ μαλλιὰ νὰ δεθοῦν ἢ νὰ σχηματίσουν κότσο στὸν αὐχένα, ἀφίνοντας νὰ «ἀναβλύζουν» ἀκριβῶς στὸ ὕψος τῶν αὐτιῶν αὐτὰ τὰ χαριτωμένα κόμματα.

Η ΓΡΑΜΜΗ

Ἂν κυττᾶξτε προσεχτικὰ αὐτὸ τὸ χτένισμα, θὰ σᾶς ἔρθη ἀμέσως στὴ σκέψι ἡ βούρτσα. Τόσες κι' ἄλλες τόσες κινήσεις τῆς βούρτσας τῶν μαλλιῶν.

Γιὰ νὰ ἰσιώσετε τὴ «φράντζα» στὸ μέτωπο, γιὰ νὰ «φουσκώσετε» χωρὶς «κρεπάρισμα» τὴ γραμμή, γιὰ νὰ συγκεντρώσετε στὸν αὐχένα μὲ μιὰ κίνησι «πεταχτὴ» δλες τὶς κοντὲς καὶ μακρύτερες τοῦφες, ποὺ δὲν πρέπει νὰ κρέμωνται πρὸς τὰ κάτω.

Τὸ «βασικὸ φορμάρισμα» πρέπει νὰ γίνη ἀπὸ ἕνα κομμωτὴ τῆς ἐμπιστοσύνης σας. Ὕστερα θὰ μπορῆτε νὰ τὸ φτιάχνετε μόνη σας μὲ μερικὰ μπιγκουντὶ καὶ λίγο «λάκ».

ΤΟ ΧΡΩΜΑ

Ἡ κοπέλλα μὲ τὰ κόκκινα μαλλιὰ νοιώθει πάντα λίγο προνομιοῦχος καὶ λίγο ἀδικημένη. Ἐκεῖνο τὸ κόκκινο κῦμα στὸ κεφάλι μπορεῖ νὰ ἀποτελῆ μιὰ νότα γεμάτη φῶς, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ γίνη καὶ πληκτικό. Ἂν τὸ νομίζετε ἔτσι, μπορεῖτε καὶ νὰ διαλέξετε τὴ «σωστὴ νότα». Σχεδὸν πάντοτε λίγο ξανθὸ ἢ λίγο καστανὸ χρῶμα δίνει στὸ πρόσωπο εὐγένεια κι' ἀνανεώνει τὸν τύπο σας. Σᾶς ὑπενθυμίζουμε ὅμως ὅτι γιὰ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1962 ὁ Ντιὸρ προτείνει φορέματα μαῦρα καὶ οἱ κομμωταὶ δημιουργοῦν τὸ «χτένισμα φλόγα». Καὶ τότε τίποτα δὲ θὰ εἶναι ὡραιότερο ἀπὸ μιὰ πραγματικὴ κόκκινη «φλόγα» στὰ μαλλιά.

Η ΜΟΔΑ

Καμμιὰ φορὰ τὸ νὰ πᾶτε λίγο ἀντίθετα στὸ ρεῦμα τῆς μόδας εἶναι μιὰ ἀπόδειξι στύλ. Ὀρεῦμα τῆς μόδας εἶναι μιὰ ἀπόδειξι στύλ. Ὅλες π.χ. ἀφίνουν τὰ μαλλιὰ νὰ γλυστρᾶνε σ' ἄλες πηγαίνουν καλά. Ἂν κάποια ὅμως νοιώθη ὅσες πηγαίνουν καλά. Ἂν κάποια ὅμως νοιώθη πάντοτε ξεχτένιστη, καλλίτερα ἕνα χτένισμα μὲ μαλλιὰ ὄχι πολὺ κοντά, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε κοντά. Χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμε ὅτι τὰ μαλλιὰ πρὸς τὰ πάνω στὸν αὐχένα χαρίζουν πολὺ στὰ λεπτὰ προφίλ.

Αὐτὸ τὸ κόψιμο θὰ εἶναι τέλειο καὶ γιὰ τὴ γραμμὴ «φλόγα», ποὺ θὰ ἔρθη μαζὶ μὲ τὸ Σεπτέμβρη.

Η ΓΡΑΜΜΗ

Μποροῦμε νὰ ξεχάσωμε τὴν κυρία μὲ τὶς ἀσημένιες τοῦφες;

Ἀσφαλῶς ὄχι, καὶ περισσότερα γιατὶ τὸ στὺλ τοῦ τύπου αὐτοῦ τῆς γυναίκας ἔχει γίνει τόσο ξεχωριστό, τόσο νεανικό, ποὺ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ μιλήσουμε γι' αὐτὸ λίγο.

Ἂς δοῦμε τὴ γραμμή. Τὰ μαλλιά, ταιριάζουν καλλίτερα κοντὰ καὶ ἴσια.

Δὲν ὑπάρχει, ὡστόσο, κανένας λόγος νὰ διαλέξετε ἕνα χτένισμα καὶ νὰ τὸ υἱοθετήσετε γιὰ πάντα, οὔτε ὅμως πρέπει ν' ἀλλάζετε συνεχῶς γραμμή, νὰ μετακινῆτε συνεχῶς τὶς τοῦφες. Ἡ Βασικὴ γραμμὴ θὰ εἶναι ἡ ἴδια, ἀκόμη καὶ ὅταν ἔχετε μαλλιὰ μακρυά.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ

Οἱ ἀσημένιες τοῦφες εἶναι «ἐπίκαιρες» καὶ κάνουν τὸ πρόσωπο πολὺ πιὸ γλυκό. Δὲ γερνοῦν καθόλου!

Μὰ οἱ γυναῖκες ποὺ τὶς υἱοθετοῦν, πρέπει νὰ εἶναι πολὺ περιποιημένες. Ἐπίσης, ὑπάρχει τὸ γκρίζο πιὸ ξανθό, καὶ τὸ γκρίζο πιὸ καστανό.

Εἶναι οἱ δυὸ τελευταῖοι νεωτερισμοί. Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι αὐτὴ ἡ μόδα θὰ ἀρέση ἀκόμη καὶ στὶς πιὸ νέες, ἀλλὰ τὴν προτείνουμε ἰδίως στὴν κυρία, ποὺ ὡς χτὲς τὸ πρωῖ ἀρνιόταν νὰ κυττάξη στὸν καθρέφτη τὶς ἀσπρες ρίζες τῶν μαλλιῶν.

Η ΜΟΔΑ

Ἡ μόδα τῶν μαλλιῶν γιὰ ὅσες ἔχουν περάσει τὰ σαράντα χρόνια εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ μόδα, ποὺ ἔχει γίνει γιὰ ὅσες μόλις ἔχουν περάσει τὰ εἴκοσι. Ἀπὸ κεῖνο τὸ μέρος τὰ μαλλιά, ποὺ «ἀνεμίζουν» γύρω στὸ πρόσωπο, ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος τὰ μαλλιά, ποὺ «συνοδεύουν», κολλύπτουν, πλαισιώνουν πραγματικὰ τὸ πρόσωπο. Εἶναι προτιμώτερο ν' ἀποφύγετε τὶς κορδελλίτσες ἀπὸ βελοῦδο, τὰ φιογκάκια μὲ «στράς», τὰ λυτὰ μαλλιὰ τῆς Μόνικα Βίττι. Καλλίτερα νὰ θυμᾶστε πάντα αὐτὸ τὸ κανονικὸ κόψιμο, αὐτὸ τὸ ἀνάλαφρο φορμάρισμα, αὐτὸ τὸ στὺλ μὲ λίγα λόγια.

Τὸ κολύμπι

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΗΤΡΟΤΗΤΑ

Τὸ πιὸ πρακτικὸ εἶναι τὸ κλασσικὸ μαγιὸ τῶν ὁλομπιακῶν ἀγώνων. Μὲ ἀρκετὰ ντεκολτέ μὲ μακρυὲς μπρετέλλες καὶ πολὺ βαθὺ ντεκολτὲ πίσω. Ἀνάμεσα στὰ πολυάριθμα μοντέλα τῆς μόδας, θὰ διαλέξετε ἕνα μαγιὸ ποὺ νὰ μὴν ἐμποδίζη τὴν ἀναπνοή καὶ νὰ μὴν ἔχη μπρετέλλες, ποὺ νὰ ἐμποδίζουν τὶς κινήσεις.

"Ενα σπὸρ ποὺ ἔχει τὸ προτέρημα νὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπίκαιρο!

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ἀκριβῶς στὴν ἐποχὴ τῶν διακοπῶν καὶ συλλογίζεται κανεὶς μὲ εὐχαρίστησι τὴ βροσιά, ποὺ χαρίζει ἡ θάλασσα. Μά, εἶναι πολλὲς κοπέλλες, ποὺ δοκιμάζουν κάποιο διαταγμὸ στὴ σκέψι ὅτι θὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ ἐκτεθοῦν στὶς κοσμοπλημμυρισμένες πλάζ μὲ τὸ ἀπαραίτητο ἐκεῖνο «κοστούμι τοῦ μπάνιου», ποὺ ἀφίνει ἀκάλυπτα πολλὰ σημεῖα τοῦ σώματος καὶ διαγράφει καθαρὰ κάθε γραμμή.

Φυσικά, τὸ νὰ χάσετε σὲ λίγες μέρες τὰ κιλὰ ποὺ ἀποκτήσατε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ χειμῶνα δὲν εἶναι εὔκολο, ἀκόμη καὶ ἂν θὰ ἀποφασίσετε νὰ «πηθᾶτε» κανένα γεῦμα — ἰδίως τὸ δεύτερο — τὴ βδομάδα, ποὺ θὰ προηγηθῆ ἀπὸ τὴν ἀσχωρησί σας, γιὰ τὶς διακοπές. Μά, τὶς διακοπὲς αὐτὲς μπορεῖτε νὰ τὶς ἐκμεταλλευθῆτε θαυμάσια, προετοιμάζοντας τὸν ἑαυτό σας γιὰ τὶς ἑπόμενες διακοπὲς καὶ μαθαίνοντας κολύμπι, τὸ πιὸ ἐπίκαιρο καὶ πιὸ ὠφέλιμο καλοκαιρινὸ σπόρ.

Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσετε δμως, χρειάζεται ὑπομονή, ἐπίμονη καὶ θέλησι. Πρέπει νἄχετε ὑπ' ὄψι σας ὅτι σὲ ὁποιαδήποτε ἡλικία μπορεῖτε νὰ μάθετε νὰ κολυμπᾶτε, φτάνει φυσικὰ νὰ τὸ θελήσετε καὶ νὰ βρῆτε κάποιον — εἴτε ἕνα ἔμπειρο κολυμβητή, εἴτε ἕνα δάσκαλο κολυμβήσεως — ποὺ θὰ σᾶς δώση μερικὰ μαθήματα καὶ θὰ σᾶς βοηθήση νὰ ἐξοικειωθῆτε μὲ τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο.

Στὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ θὰ ἀποκαλύψετε μὲ ἐνθουσιασμὸ ὅτι ἔχετε ἀποκτήσει μιὰ σιλουέτα πιὸ ρυλύγιστη, μὲ πλάτες πιὸ ἴσιες, μὲ μέση πιὸ λεπτή, μὲ μηροὺς πιὸ καλοσχηματισμένους, μὲ γάμπες πιὸ τέλειες. Θὰ ξαναβρῆτε δηλαδὴ στὸν ἑαυτό σας ἐκεῖνη τὴ γραμμή, ποὺ συχνὰ ζηλεύετε στὶς ἄλλες. Τὰ ἀκαλαΐσθητα «μαξιλαράκια» τοῦ λίπους θὰ ἐξαφανιστοῦν καὶ ἡ σιλουέτα σας θὰ γίνη πιὸ πλαστική, πιὸ ἁρμονική.

Ἂν ἐξαιρέσωμε μερικὲς εἰδικὲς καὶ ἀρκετὰ σπάνιες περιπτώσεις ἀσθενειῶν, ὅλοι καὶ ὅλες μποροῦν νὰ κολυμποῦν. Ἀλλοῶστε, γιὰ τὸ κολύμπι δὲν ἀπαιτεῖται καμμιὰ ἰδιαίτερη φυσικὴ ἱκανότης. Ἂν ἀφίσετε τὸ σῶμα σας ἐλεύθερο στὸ νερό, ἐπιπλέει ἐντελῶς φυσικά. Ὅλα τὰ ζῶα εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐπιπλεύσουν καὶ νὰ κολυμπήσουν ἐντελῶς ἐνστικτωδῶς. Καὶ θὰ τὸ κατορθώναμε ἀσφαλῶς κι ἐμεῖς, ἔτσι φυσικὰ καὶ εὔκολα ὅπως αὐτά, ἂν δὲν ὑπῆρχε ὁ φόβος, ποὺ μᾶς ἐμποδίζει.

Σ' αὐτὸ τὸ σπὸρ ἀπὸ φυσικῆς ἀπόψεως οἱ γυναίκες μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ἀὰν εὐνοημένες, γιατὶ διαθέτουν ἐκ φύσεως ἕνα προφυλακτικὸ στρῶμα, πιὸ παχὺ ἀπὸ κείνο τῶν ἀντρων, ποὺ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ δέχνται τὸ κρῦο νερό.

ΜΑΘΕΤΕ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ ΝΑ ΚΟΛΥΜΠΟΥΝ

Ὅπως δὲν ὑπάρχει κανένας κανόνας ποὺ νὰ καθορίζη σὲ ποιὰ ἡλικία πρέπει κανεὶς νὰ σταματήση νὰ κολυμπάη, ἐκτὸς φυσικὰ ἂν τὸ ἐπιβάλλουν λόγοι ὑγείας, ἔτσι δὲ μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς σὲ ποιὰ ἡλικία ἕνα παιδὶ θὰ πρέπει νὰ ἀρχίση νὰ κολυμπᾶ. Γί' αὐτὸ δὲν εἶναι σπάνιο νὰ δοῦμε παιδάκια τριῶν καὶ τεσσάρων ἐτῶν νὰ ἐπιπλέουν διασκεδάζοντας στὰ ρηχὰ νερά.

Πρέπει δμως νἄχετε ὑπ' ὄψι σας ὅτι δὲν εἶναι σωστὸ νὰ πιέζετε τὰ παιδιὰ γιὰ νὰ μποῦν στὸ νερό. Μπορεῖ ὁ βίαιος τρόπος σας νὰ τοὺς δημιουργήση ἕνα ψυχικὸ τραῦμα, ποὺ θὰ τὰ ἔβλαπτε ἀργότερα, ὅταν θὰ ἤθελαν νὰ μάθουν στὰ σοβαρὰ νὰ κολυμποῦν. Πρέπει νὰ τὰ ἀφίσετε νὸ καταλάβουν μόνα τους, σιγὰ - σιγά, ὅτι τὸ νερὸ δὲν εἶναι ἕνα στοιχεῖο τόσο ἐπικίνδυνο, ὅσο τὸ φαντάζονται στὴν ἀρχή.

Οἱ ὠφέλειες ποὺ προσφέρει τὸ κολύμπι εἶναι ἀμέτρητες. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀναπτύσσει καὶ τονώνει ὅλα τὸ σῶμα, χαρίζοντάς του μιὰ ὄψι εὐχάριστη καὶ ὑγιῆ, δυναμώνει ἐπίσης τὴν καρδιά, ἀναπτύσσει τὶς πλάτες καὶ εὐνοεῖ τὴν ἀναπνοή.

Τὸ κολύμπι συνιστᾶται ἐπίσης στὶς γυναίκες κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης, γιατὶ χαρίζει μιὰ τέλεια ἐλαστικότητα στοὺς μῦς τῆς κοιλιᾶς, προετοιμάζοντας ἔτσι τὸ σῶμα γιὰ τὴ μητρότητα.

Εἶναι περιττὸ νὰ ὑπογραμμίσωμε πόσο εἶναι ὠφέλιμο τὸ κολύμπι στὰ παιδιά, ποὺ ἔχουν μέλη προσβεβλημένα ἀπὸ ἐλαφρὲς μορφὲς παραλύσεως ἢ ἁπλῶς ἀτροφικά. Ἀπὸ μιὰ γενικὴ ἄποψι τὸ κολύμπι δὲν παρουσιάζει ἀντενδείξεις, ἐκτὸς ἀπὸ ὡρισμένες ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις, ποὺ ὑποδεικνύονται ἀπὸ τὸ γιατρό.

Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΚΡΑΜΠΕΣ

Ὁ μοναδικὸς σοβαρὸς κίνδυνος, ποὺ παρουσιάζει τὸ κολύμπι ἀκόμη καὶ γιὰ Ἱκανοὺς κολυμβητάς, εἶναι οἱ κράμπες. Συμβαίνει, πράγματι, καμμιὰ φορά, νὰ νοιώση κανεὶς, καθὼς κολυμπάει, ἕνα δυνατὸ πόνο στὶς γάμπες. Ἡ πιὸ σωστὴ ἀντίδρασί του εἶναι νὰ φροντίση νὰ διατηρήση τὴν ψυχραιμία του, νὰ μὴ καταληφθῆ ἀπὸ πανικὸ καὶ νὰ γυρίση πρὸς τὴν ἀκτὴ μὲ ἀργὲς κινήσεις.

Γενικά, οἱ κράμπες ὀφείλονται σὲ ὑπερβολικὴ κούρασι ἢ σὲ κινήσεις πολὺ βίαιες. Εἶναι εὔκολο δμως, ὅταν γνωρίζετε τὴν αἰτία, νὰ λάβετε τὶς ἀναγκαῖες προφυλάξεις, καί, κυρίως, νὰ φροντίσετε νὰ μὴν ἀπομακρύνεστε ἀπὸ τὴν ἀκτὴ μόνοι.

Ὅσον ἀφορᾶ τὸ κοστούμι τοῦ μπάνιου, σὲ μιὰ κολυμβήτρια χρειάζεται ἕνα μαγιό, ποὺ θὰ τῆς χαρίζη πρωτίστως εὐκινησία. Ὡστόσο, κάθε μοντέλο μπορεῖ νὰ εἶναι κατάλληλο, φτάνει νὰ μὴν ἐμποδίζη τὴν ἀναπνοὴ καὶ νὰ μὴν ἔχη μπρετέλλες, ποὺ νὰ γλυστροῦν στοὺς ὦμους, ἐμποδίζοντας τὶς κινήσεις.

ΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

ΤΟ ΚΟΛΥΜΠΙ ΚΑΝΕΙ ΚΑΛΟ ΣΕ ΟΛΟΥΣ

Σὲ ποιὰ ἡλικία μπορεῖ νὰ ἀρχίση τὸ κολύμπι καὶ ὡς ποιὰ ἡλικία ἐπιτρέπεται νὰ κολυμπάη κανείς;

Τὸ κολύμπι, σὰν ἁπλὸ σπὸρ καὶ διασκέδασι, χωρὶς ἀγωνιστικὲς προθέσεις, δὲν ἐπιβάλει κανένα ὅριο ἡλικίας. Ὡστόσο, ἡ καλλίτερη ἡλικία γιὰ νὰ μάθη κανεὶς νὰ κολυμπάη εἶναι, χωρὶς ἄλλο, ἡ ἐφηβική.

Εἶναι ἕνα σπὸρ στὸ ὁποῖο μποροῦν νὰ ἐπιδίδωνται ὅλοι;

Ἀπὸ τὴν πιὸ τρυφερὴ ὡς τὴν πιὸ προχωρημένη ἡλικία ὅλοι μποροῦν νὰ ἐπιδίδωνται στὸ κολύμπι ἐκτός, φυσικά, ἀπὸ τὶς περιπτώσεις ποὺ ὑπάρχουν ἀντενδείξεις, ὅπως καρδιοπάθειες ἢ πνευμονοπάθειες σοβαρᾶς μορφῆς.

Πόση ὥρα τὸ ἀνώτερο μπορεῖ νὰ διαρκέση τὸ κολύμπι;

Ἡ διάρκεια ἐναλλάσσεται ἀνάλογα μὲ τὴ σωματικὴ κατασκευὴ τοῦ ἀτόμου, μὲ τὸν τύπο τῆς κολυμβήσεως καὶ μὲ τὴ θερμοκρασία τοῦ νεροῦ. Μὰ μὲ μιὰ θερμοκρασία νεροῦ γύρω στοὺς 20 — 22 Κελσίου, τὸ κολύμπι δὲ θὰ πρέπει νὰ διαρκέση περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα.

Μπορεῖ μιὰ γυναίκα νὰ κολυμπᾶ κατὰ τὶς «κρίσιμες ἡμέρες»;

Εἶναι προτιμότερο νὰ τὸ ἀποφεύγη, γιατὶ αὐτὲς τὶς μέρες προσβάλλεται εὔκολα ἀπὸ τοπικὲς μολύνσεις.

Τὸ κολύμπι ἐνδείκνυται κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐγκυμοσύνης;

Κατὰ τοὺς πρώτους 5 — 6 μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης, ὅταν δὲν ὑπάρχουν εἰδικὲς ἀντενδείξεις, τὸ κολύμπι ἐνδείκνυται γιὰ τὶς ἐγκύους καὶ ἀποτελεῖ μάλιστα τὴν καλλίτερη ἄσκησι, προετοιμάζοντας τὸ σῶμα γιὰ τὸν τοκετό. Γιατί, τὸ κολύμπι εὐνοεῖ τὴ χαλάρωσι τῶν μυῶν τῆς κοιλιᾶς καὶ τῶν ποδιῶν. Πρέπει δμως ν' ἀποφεύγεται ἡ μεγάλη παραμονὴ στὸ νερό, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ κολύμπι σὲ θάλασσα πολὺ κρύα. Στοὺς τελευταίους μῆνες τὰ μπάνια, γενικά, ἀποφεύγονται γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος μολύνσεως.

Ἐπιτρέπεται τὸ κολύμπι μετὰ τὴν ἡλιοθεραπεία;

Ὄχι, γιατὶ εἶναι δυνατὸ νὰ δημιουργηθοῦν καρδιο—κυκλοφοριακὲς ἀκμαλλίες πολὺ ἐπικίνδυνες. Ἐπίσης τὸ κολύμπι ἀπαγορεύεται καὶ κατὰ τὶς 3 — 4 ὧρες ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ γεῦμα.

Σύμφωνα μὲ πρόσφατες στατιστικές, μόνο 4 ἄτομα στὰ ἑκατὸ ἑξέρουν νὰ κολυμποῦν. Ἕνας ἀριθμὸς δηλαδὴ ὑπερβολικὰ περιορισμένος. Νὰ τὸ μεγάλο πρόβλημα τὸ ὁποῖο ἡ σύγχρονη τεχνικὴ κατώρθωσε νὰ λύση. Ὕστερα ἀπὸ τὰ κλασσικὰ σωσίβια μὲ φελὸ καὶ τὰ πιὸ μοντέρνα πλαστικὰ γεμισμένα μὲ ἀέρα, ὁ τελευταῖος νεωτερισμός, ποὺ ἐπιτρέπει ἀκόμη καὶ σ' ἐκείνους ποὺ δὲν ἑξέρουν κολύμπι νὰ ἐπιπλέουν, εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ πρακτικός. Πρόκειται γιὰ μαγιὸ—σωσίβια, τὰ ὁποῖα ἐπιτρέπουν, ὅπως βλέπουμε στὴ φωτογραφία, σὲ ὁποιον τὰ φορᾶ νὰ ἐπιπλέη στὸ νερό. Ἡ ἐφεύρεσι ἦρθε ἀπὸ τὴν Ἰαπωνία καὶ δὲν ἔχει μόνο ἀξία ἀπὸ ἄποψι ἐπιανιαγωσσωστικῆς, ἀλλὰ παρουσιάζεται ἐξαιρετικὰ χρήσιμη γιὰ ὅσους καὶ ἴσες πηγαίνουν στὴ θάλασσα, χωρὶς νὰ ἑξέρουν κολύμπι. Μὲ ἕνα τέτοιο μαγιὸ — ποὺ φαινομενικὰ δὲν διαφέρει ἀπὸ ἕνα κοινὸ κοστοῦμι μπάνιου— ὁποιος δήποτε μπορεῖ νὰ προχωρήση ἀσφαλά, χωρὶς νὰ κουραστῆ καὶ χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ βουλιάξη.

Ἐξωτικὸ συγκλονιστικὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἀμιλίου Σαλγκάρι

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΛΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οἱ πειρατὲς αἰχμαλωτίζουν τὴν Τὰν Κιοῦ καὶ τοὺς συντρόφους της κι' ὁ ἀρχηγός τους, ὁ Πανταράς, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ μυστηριώδη Μαλαῖο, προτείνει στὴν ὡμορφη καὶ ἡρωϊκὴ Κινέζα νὰ γίνη γυναίκα του! Ἡ Τὰν Κιοῦ, γιὰ νὰ σώση τοὺς συντρόφους της, δίνει μερικὲς ἐλπίδες στὸ Μαλαῖο καὶ παίρνει τὴν ἄδειά του νὰ δῆ τὸ Χονγκ καὶ τοὺς δυὸ ἄλλους φίλους της, ποὺ τοὺς δίνει θάρρος καὶ τὴν ὑποσχεσι πὼς θὰ τοὺς σώση σύντομα. Πραγματικά, ἡ νεαρὴ Κινέζα καταφέρνει νὰ πάρη λίγο ὅπιο ἀπὸ τὸν Πανταρᾶ, γιὰ νὰ τὸ δώση δηθὲν στοὺς συντρόφους της. Ὁ σκοπός της ὅμως εἶναι ἄλλος. Σ' ἕνα γλέντι, ποὺ ὀργανώνει ὁ ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν, ἡ Τὰν Κιοῦ κερνάει ὅλους ἀπὸ τὸ λικὲρ τοῦ Πανταρᾶ. Οἱ πειρατὲς ἀρχίζουν νὰ κάνουν σὰν τρελλοὶ μὲ τοὺς χοροὺς καὶ τὰ τραγούδια τους...

18ον Ἔξαφνα, ὁ Πανταρὰς καὶ οἱ φρουροί του, ποὺ εἶχαν πιῆ πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους, σταμάτησαν τοὺς χορούς τους, καὶ πλάγιασαν στὴ γέφυρα ὅπου σὲ λίγο ἀπόμειναν ἀκίνητοι σὰ νὰ τοὺς εἶχε πιάσει ἀκατανίκητη νύστα.

Κανένας δὲν τοὺς εἶχε προσέξει. Ἡ Τὰν Κιοῦ ἑξακολουθοῦσε νὰ μοιράζη στοὺς ἄλλους κύπελλα γεμάτα μὲ «μπράμ» καὶ οἱ κωπηλάτες, ἀχόρταγοι ὅπως ὅλοι οἱ πρωτόγονοι λαοί, δὲν ἀσχολοῦνταν πιὰ μὲ τίποτ' ἄλλο, παρὰ μὲ τὸ νὰ πίνουν καὶ νὰ οὐρλιάζουν. Ἀλλ' ὁ παράξενος ὕπνος, ποὺ εἶχε πιάσει τὸν Πανταρὰ καὶ τοὺς συντρόφους του

— Θὲς νὰ τοὺς σκοτώσης;

— Θὰ βάλουμε φωτιὰ στὸ καράβι τους καὶ θὰ ψηθοῦν ὅλοι τους ζωντανοί!

— Ὄχι, Χόνγκ. Ὁ Πανταρὰς καὶ οἱ ἄντρες του δὲν ἤταν ἀπάνθρωποι ἀπέναντί μας. Ἂς τοὺς ἀφησουμε, λοιπόν, νὰ κοιμοῦνται ἥσυχοι κι' ἂς μὴν ἀσχολούμεθα πιὰ μὲ αὐτούς.

— Καὶ δὲ σκέπτεσαι πὼς μπορεῖ νὰ μᾶς ξανάδρουν στὸ Μπούτναν; Ἐκεῖ θὰ πᾶμε κι' ἐμεῖς!

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ θὰ μοῦ ἔκανε κακὸ νὰ σκοτώσουμε ἀνυπεράσπιστους ἀνθρώπους.

— Ἔστω, ἀλλὰ μποροῦμε νὰ τοὺς ἀκινητοποιήσουμε τουλάχιστο σ' αὐτὸν τὸν ποταμό.

— Μὲ ποιό τρόπο;

— Μὲ τὸ νὰ βυθίσουμε τὸ πλοῖο τους. Θ' ἀναγκαστοῦν τότε νὰ ξαναγυρίσουν στὴν ἐκβολὴ τοῦ Ταλαθιὰν γιὰ νὰ βροῦν βάρκες ἢ κανένα ἄλλο καράβι κι' ἔτσι στὸ διάστημα αὐτό, ἐμεῖς θὰ φτάσουμε στὴ λίμνη.

ναξε ὁ Χόνγκ, ποὺ εἶχε στὸ μεταξὺ ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὰ χοντρὰ σκοινιά, ποὺ ἐμπόδιζαν τὶς κινήσεις του. Σοῦ ὀφείλουμε τὴν ἐλευθερία μας καὶ ἴσως καὶ τὴ ζωή μας.

— Μήπως ἐγὼ δὲ σᾶς χρωστῶ τὴ δική μου; ἀπάντησε ἡ Τὰν Κιοῦ. Ἐλᾶτε, φίλοι μου, οἱ πειρατὲς δὲ θὰ ξυπνήσουν πρὶν ἀπὸ αὔριο τὸ βράδυ. Ἀλλὰ καλύτερα νὰ φύγουμε ἀμέσως καὶ νὰ κερδίσουμε καιρὸ μήπως μᾶς ξαναπιάσουν.

— Νὰ μᾶς ξαναπιάσουν! φώναξε ὁ Χόνγκ. Ὅταν θὰ βρισκόμαστε στὸ δάσος, οἱ κροκόδειλοι θάχουν κιόλας ξεκοκκαλίσει τὸν Πανταρὰς καὶ τοὺς συντρόφους του

— Θὲς νὰ τοὺς σκοτώσης;

— Θὰ βάλουμε φωτιὰ στὸ καράβι τους καὶ θὰ ψηθοῦν ὅλοι τους ζωντανοί!

— Ὄχι, Χόνγκ. Ὁ Πανταρὰς καὶ οἱ ἄντρες του δὲν ἤταν ἀπάνθρωποι ἀπέναντί μας. Ἂς τοὺς ἀφησουμε, λοιπόν, νὰ κοιμοῦνται ἥσυχοι κι' ἂς μὴν ἀσχολούμεθα πιὰ μὲ αὐτούς.

— Καὶ δὲ σκέπτεσαι πὼς μπορεῖ νὰ μᾶς ξανάδρουν στὸ Μπούτναν; Ἐκεῖ θὰ πᾶμε κι' ἐμεῖς!

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ θὰ μοῦ ἔκανε κακὸ νὰ σκοτώσουμε ἀνυπεράσπιστους ἀνθρώπους.

— Ἔστω, ἀλλὰ μποροῦμε νὰ τοὺς ἀκινητοποιήσουμε τουλάχιστο σ' αὐτὸν τὸν ποταμό.

— Μὲ ποιό τρόπο;

— Μὲ τὸ νὰ βυθίσουμε τὸ πλοῖο τους. Θ' ἀναγκαστοῦν τότε νὰ ξαναγυρίσουν στὴν ἐκβολὴ τοῦ Ταλαθιὰν γιὰ νὰ βροῦν βάρκες ἢ κανένα ἄλλο καράβι κι' ἔτσι στὸ διάστημα αὐτό, ἐμεῖς θὰ φτάσουμε στὴ λίμνη.

Ὀπλίστηκε μὲ τὸ κρὶς ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ Τὰν Κιοῦ κι' ἀνέβηκε πάνω στὴ γέφυρα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Μὰ τὸν Κομφούκιο! φώναξε βλέποντας τὸ ἔργο τῆς Τὰν Κιοῦ, ἂν δὲν τοὺς ἄκουγες νὰ ροχαλίζουν, θὰ νόμιζες πὼς ὅλοι τους εἶναι νεκροί.

—Ἦταν ὅπιο πρώτης ποιότητας, ἐξήγησε ἡ Τὰν Κιοῦ γελώντας.

— Θὰ μᾶς χρειαστῆ πολὺς καιρὸς γιὰ ν' ἀποβιβάσουμε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ληστές, εἶπε ὁ Πρὰμ Λί.

— Μπᾶ!... Ἔχουμε καιρὸ στὴ διάθεσί μας, ἀπάντησε ὁ Χόνγκ. Κοιμοῦνται τόσο βαθειά, ποὺ δὲ θὰ ξυπνοῦσαν μήτε μέσα στὸ νερό. Βοηθῆστε με νὰ πάμε τὸ πλοῖο κοντὰ στὴν ὄχθη.

Σήκωσαν τὴν ἄγκυρα ἀπ' τὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ καὶ πιάνοντας τὰ κουπιά, ἄρχισαν νὰ κωπηλατοῦν μὲ δύναμι πρὸς τὴν ὄχθη, ὅπου τὸ πλοῖο δὲν ἄργησε νὰ ἐξωκείλη.

Ὁ Πρὰμ Λὶ κι' ὁ Χόνγκ, ἀφοῦ ὁπλίστηκαν μὲ δυὸ τουφέκια, ποὺ ἀνήκαν στοὺς φρουροὺς τοῦ ἀρχηγοῦ, ἀποβιβάστηκαν γιὰ νὰ ἐξερευνήσουν τὸ δάσος. Ἡ ἀπουσία τους δὲ βάσταξε πολὺ καὶ ξαναγύρισαν χωὶς νἄχουν δῆ καὶ νἀκουν ἀκούσει τίποτα τὸ ὕποπτο.

—Ἔμπρός, εἶπε ὁ Χόνγκ. Ἂς κάνουμε γρήγορα νὰ ξεφορτώσουμε τὸ πλοῖο καὶ σύ, Τὰν Κιοῦ, κύτταξε νὰ πάρης δυὸ ἄλλα καλὰ τουφέκια, πολεμεφόδια καὶ ἀρκετὰ τρόφιμα.

Οἱ δυὸ Κινέζοι κι' ὁ Μαλαῖος ἄρχισαν ἀμέσως τὴ δουλεία τους καὶ μέσα σὲ μισὴ ὥρα οἱ τριάντα πειρατὲς εἶχαν συγκεντρωθῆ καὶ βρίσκονταν πλαγιασμένοι ἀνάκατα μέσα στοὺς θάμνους.

Ὅταν κι' αὐτὴ ἡ δουλειὰ τελείωσε, ὁ Χόνγκ ἀνέβηκε στὸ πλοῖο. Διάλεξε ἀπ' τὰ ὅπλα τὰ καλύτερα σπαθιὰ γι' αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του κι' ὅλα τ' ἄλλα ὅπλα τὰ πέταξε στὸν ποταμό.

— Καὶ τώρα ἂς βουλιάξουμε τὸ καράβι. Τὰ ὅπλα καὶ τὰ τρόφιμα τἄκετε σεις;

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Τὰν Κιοῦ. Ὁ Χόνγκ, ὁ Σὲν Κιοῦ κι' ὁ Πρὰμ Λὶ πῆραν καθένας τους ἀπ' ὅλα γερὸ τσεκούρι, κατέβηκαν στὸ κῆτος τοῦ καραβιοῦ κι' ἐκεῖ ἄρχισαν νὰ κόβουν τὰ τοιχώματα. Σὲ λίγο τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ ἄρχισαν νὰ μπαίνουν ὁρμητικὰ καὶ οἱ τρεῖς ἄντρες ἔσπευσαν ν' ἀνέβουν στὴ γέφυρα καὶ νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ πλοῖο.

Τὸ καράβι ποὺ, κάτω ἀπ' τὸ βάρος τοῦ νεροῦ, βυθιζόταν, σπρώχτηκε ἀπ' τὸ ρωμαλέο Κινέζο πρὸς τ' ἀνοιχτὰ καὶ τὸ ρεῦμα τὸ παράσυρε. Γιὰ λίγες στιγμὲς στάθηκε πάνω στὴ ἐπιφάνεια κι' ἔπειτα ἀναποδογύρισε ἀπότομα καὶ χάθηκε μέσα στὰ κύματα.

— Καλὸ ταξίδι! εἶπε ὁ Χόνγκ γελώντας.

Ἑτοιμαζόταν νὰ στραφῆ στοὺς συντρόφους του, ποὺ εἶχαν μοιραστῆ τὰ πολεμεφόδια καὶ τὰ τρόφιμα, ὅταν ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε ἀπ' τὸ κάτω μέρος τοῦ ποταμοῦ, σὲ ἀπόστασι λίγων χιλιομέτρων.

— Μὰ τὸν Κομφούκιο!... φώναξε ὁ Κινέζος. Ἕνας πυροβολισμός!... Ἀπὸ ποῦ νὰ εἶναι;... Οἱ ἄγριοι αὐτῆς τῆς περιοχῆς δὲν ἔχουν ἀπ' ὅσο ξέρω τουφέκια.

Τὸν πρῶτο αὐτὸν πυροβολισμό, ἀκολούθησαν κι' ἄλλοι συνοδευμένοι μὲ ἀγριες φωνές.

— Τὰν Κιοῦ, ρώτησε ὁ Χόνγκ, μὲ μεγάλη ἀνησυχία, εἶσαι σίγουρη πὼς τὸ καράβι δὲν τὸ ἀκολουθοῦσαν τίποτα Βάρκες;

— Ὁ Πανταρὰς δὲ μοῦ εἶπε ποτὲ τίποτα σχετικό, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ διέταξε νὰ τὸν ἀκολουθήση μιὰ συνοδεία, γιατὶ πάντα φοβόταν μήπως ἔχει καμμιὰ ἐπίθεσι ἀγρίων σ' αὐτὴ τὴν ἀφιλόξενη περιοχή. Τί θὰ κάνουμε τώρα;

Θὰ χωθοῦμε μέσα στὸ δάσος, χωρὶς νὰ χάσουμε καθόλου κατιό.

— Κι' ἂν χαθοῦμε ἐκεῖ μέσα;

— Μὴ φοβᾶσαι, Τὰν Κιοῦ. Ἔνα μιὰ πυξίδα ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ Τσένγκ Κάι, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, κι' ἐλπίζω πὼς χάρις σ' αὐτή, θὰ τὰ καταφέρουμε νὰ προσανατολιζώμαστε.

Ὁ Χόνγκ ἔβριδε μιὰ τελευταία φορὰ τὸν ποταμὸ γιὰ νὰ βεβαιωθῆ, πὼς δὲν εἶναι φανῆ τὰ κανό κι' ἔπειτα ὅλη ἡ μικρὴ ὁμάδα νώθηκε ἀποφασιστικὰ μέσα στὸ δάσος.

Ἦταν ἀληθινὰ προκλησι στὴ μοῖρα νὰ πιστεύη κανεὶς σ' αὐτὸ τὸ δάσος τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ τὰ ἄγρια θηρία προσπαθοῦν νὰ βροῦν τὴν τροφή τους. Ἀλλ' ὁ φόβος νὰ ξαναπέσουν στὰ χέρια ἑνὸς Πανταρᾶ μαγιάσαν ποὺ θὰ διαπίστωνε μὲ ποιὸ τρόπο τὸν εἶχα ξεγελάσει, τοὺς ἔκανε ν' ἀντιμετωπίζουν ὁποιονδήποτε κίνδυνο.

Τὸ δάσος δὲν ἐπέτρεπε στὴ μικρὴ ὁμάδα νὰ προχωρήση σχετικὰ γρήγορα, ὅπως θὰ τὸ ἤθελε, γιατὶ ἔπρεπε κάθε τόσο ν' ἀνοίγη δίοδο ἀνάμεσα στοὺς κλάδους καὶ τοὺς πυκνοὺς θάμνους.

Δὲ συναντοῦσαν ἄγρια θηρία, πρᾶγμα ποὺ ἤταν πάρα πολὺ εὐχάριστο, γιατὶ μὲ τὸ νὰ χησιμοποιήσουν τὰ τουφέκια τους ἂν βρίσκονταν μπροστὰ σὲ θηρία,

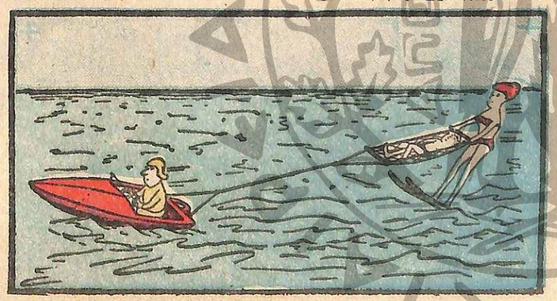

Χωρὶς λόγια.

βάζ εἰδοποιοῦσαν ἀθελά τους τὰ πληρώματα τῶν καν̀ὸ καὶ τῶν πλοίων ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸν Πανταράς.

Τὰ μεσάνυχτα, ὁ Χόνγκ εἶπε νὰ σταματήσουν λίγο γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν, ἀλλά, ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἐπειδὴ τοῦ φάνηκε πὼς εἶχε ἀκούσει κραυγὲς μακρυνὲς ἀπ' τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, εἶπε στοὺς συντρόφους του νὰ ξεκινήσουν καὶ πάλι.

— Βρισκόμαστε ἀνάμεσα σὲ δυὸ κινδύνους, εἶπε ὁ Χόνγκ στὴν Τὰν Κιοῦ. Πρέπει νὰ φυλαχτοῦμε ἀπ' τοὺς ἄντρες τοῦ Πανταράς, καὶ συγχρόνως ἀπὸ τοὺς ἀγρίους τῶν γειτονικῶν χωριῶν.

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ πέσω στὰ χέρια αὐτῶν τῶν ἀγρίων, ἀπάντησε ἡ νέα. Ὁ Πανταρὰς δὲν θὰ μὲ συγχωρέση ποτὲ ποὺ τὸν ξεγέλασα μὲ τόση πονηριά.

Ἡ μικρὴ ὁμάδα συνέχιζε τὴν πορεία της μέσα στὸ δάσος, ἑνῶ βαθειὰ νύχτα εἶχε ἁπλωθῆ καὶ ἡ σιωπὴ ἦταν ἀπόλυτη.

Ἀξαφνα, ὁ Χόνγκ στάθηκε ἀνήσυχος.

ΟΙ ΑΡΚΟΥΔΕΣ

Τὸ δάσος πάρα πολὺ πυκνὸ στὴν ἀρχή, ἄρχισε νὰ ἀραιώνη. Τὸ ἔδαφος ἦταν τώρα γεμάτο ἕλη καὶ ἡ διάβασι ἦταν ἀδύνατη.

— Ὡραῖα μπλέξαμε! εἶπε ὁ Κινέζος. Πῶς θὰ τελειώσουν ὅλα αὐτά;

— Πέσαμε σὲ βαλτόνερα...

— Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ περάσουμε γύρω ἀπ' αὐτά.

— Ἀπὸ ποιὰ μεριά;... Πῶς θὰ ὁδηγηθοῦμε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι;

— Θὰ μπορούσαμε νὰ ἐξερευνήσουμε τὰ τριγύρω, συμβούλευε ὁ Πρὰμ Λί. Σταθῆτε ἐδῶ, ὥσπου ὁ Σὲν Κιοῦ κι' ἐγὼ νὰ καταφέρουμε νὰ ἀνακαλύψουμε ἕνα πέρασμα.

— Καλὴ ἰδέα, ἀπάντησε ὁ Χόνγκ. Κυττάξτε καλὰ ποῦ πατᾶτε, γιατὶ ἐκεῖ ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχουν βαλτόνερα, ὑπάρχουν καὶ κροκόδειλοι.

Ὁ Σὲν Κιοῦ κι' ὁ Πρὰμ Λὶ ξεφόρτωσαν τὶς προμήθειες τους κι' ἀπομακρύνθηκαν ἀργά. Βάδιζαν μὲ προφύλαξι καὶ δὲν προχωροῦσαν παρὰ ἀφοῦ βεβαιώνονταν, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς φαδδιοῦ, πὼς τὸ ἔδαφος ἦταν στερεό. Τὰ δέντρα γίνονταν ὅλο καὶ πιὸ ἀραιὰ καὶ στὴ θέσι τους ὀρθώνονταν τώρα πελώριες καλαμιές, πράγμα ποὺ ἔδειχνε πὼς τὸ νερὸ δὲν ἦταν μακρυά. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἀκούονταν ἀόριστοι θόρυβοι, ποὺ ἀνάγγελναν τὴν παρουσία νυκτοβίων ζώων. Ὁ Πρὰμ Λὶ κι' ὁ Σὲν Κιοῦ πίστευαν στὴν ἀρχὴ πὼς ἦταν κροκόδειλοι, ἀλλ' εἶδαν σὲ λίγο, πὼς εἶχαν νὰ κάνουν μὲ ζῶα λιγώτερο ἐπικίνδυνα. Ἦταν «μπαμπιράλ», δηλαδὴ κάτι ἀγριες γάτες, ποὺ ψαρεύουν ψάρια καὶ χέλια... Οἱ γάτες αὐτὲς ἔχουν τὸ δίπλασιο μέγεθος ἀπ' τὶς συνηθισμένες καὶ εἶναι τόσο δυνατές, ποὺ μποροῦν νὰ τὰ βάλουν καὶ μὲ πάνθηρες. Ὡστόσο, ἂν ὁ ἄνθρωπος δὲν τὶς θλάψη, δὲν τοῦ ἐπιτίθενται.

Σὲ λίγο, οἱ δυὸ ἄντρες κατάλαβαν πὼς βρίσκονταν σὲ μιὰ στενόμακρη χερσόνησο, ποὺ εἶχε πλάτος κάπου δέκα πέντε μέτρα καὶ ποὺ τὴν πλαισίωναν πυκνοὶ βάμνοι ἀπὸ καλαμιές, ποὺ ἐκτείνονταν σὲ μιὰ πλατειὰ ἔκτασι νερῶν.

— Ποῦ θὰ καταλήξουμε; ρώτησε ξαφνικὰ ὁ Πρὰμ Λὶ καὶ στάθηκε.

— Μοῦ φαίνεται πὼς προχωροῦμε στὴ μέση ἑνὸς ἕλους, ἀπάντησε ὁ Σὲν Κιοῦ, ἀν αὐτὸ εἶναι ἕλος, γιατὶ δὲ βλέπω πουθενὰ καμμιὰ ὄχθη.

— Ἴσως νάναι καμμιὰ λίμνη.

— Λὲς αὐτὴ ἡ χερσόνησος νὰ τὴ διασχίζη πέρα γιὰ πέρα;

— Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι ἐκτεταμένη, γιατὶ βλέπω πὼς οἱ καλαμιὲς τραβοῦν πολὺ μακρυά. Εἶναι δύσκολο μέσα στὴ νύχτα νὰ καθορίσουμε τὴν ἀπόστασι.

— Πᾶμε νὰ εἰδοποιήσουμε τοὺς συντρόφους μας. Κινδυνεύουμε ἔτσι νὰ χάσουμε πολύτιμο χρόνο. Ξαναγύρισαν πίσω ἀλλὰ δὲν ἔτυχα κάνει οὔτε πενήντα βήματα, ὅταν εἶδαν τὸν Χόνγκ καὶ τὴν Τὰν Κιοῦ ποὺ πηγαίναν νὰ τοὺς προϋπαντήσουν.

— Μᾶς κυνηγοῦν; ρώτησαν οἱ δυὸ ἄντρες ὅταν ἔφθασαν κοντά τους.

— Φαίνεται πὼς χτυπιοῦνται μέσα στὸ δάσος. Ἀκούσαμε ἕνα δαιμονισμένο βόρυβο.

— Προχωροῦμε, ἐξήγησε ὁ Πρὰμ Λί, μέσα στὸ βαλτόνερο. Βρισκόμαστε σὲ μιὰ μακρόστενη χερσόνησο, ποὺ μποροῦμε νὰ φτάσουμε στὴν ἄκρη της ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Εἶναι ὁ μόνος δρόμος ποὺ μποροῦμε ν' ἀκολουθήσουμε αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἴσως νὰ τὰ καταφέρουμε νὰ βροῦμε ἕνα καταφύγιο πιὸ σίγουρο, παρὰ στὸ δάσος.

— Ναί· πρέπει νὰ προχωρήσουμε, πρόσθεσε ἡ Τὰν Κιοῦ. Γυρίζοντας πίσω κινδυνεύουμε νὰ πιαστοῦμε ἀπ' τοὺς ἀγρίους ἢ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Πανταράς.

Συνέχισαν λοιπὸν τὴν πορεία τους, ἀποφασισμένοι νὰ φτάσουν ὡς ἐκεῖ ποὺ τελείωνε ἡ χερσόνησος. Ἦταν τώρα σίγουροι πὼς βρίσκονταν ἀνάμεσα σὲ μιὰ λίμνη.

Ὁ Χόνγκ, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, προχωροῦσε γρήγορα, ἔχοντας τὸ δάχτυλό του πάνω στὴ σκανδάλη τοῦ ὅπλου του, γιατὶ φοβόταν μήπως βρεθῆ ξαφνικὰ μπροστὰ σὲ κανένα κροκόδειλο. Ἡ χερσόνησος ὅλο καὶ στένευε κι' ὅλο ἔφτανε ὡς τὸ ἐπίπεδο τῶν νερῶν. Τὸ λασπωμένο ἔδαφος μεγάλωνε τὴν ἀνησυχία τοῦ Χόνγκ, ποὺ ἀναρωτιόταν κάθε τόσο μήπως συναντοῦσαν σὲ λίγο κινητοὺς ἄμμους.

Σὲ λίγο, οἱ δυὸ ἄντρες κατάλαβαν πὼς βρίσκονταν σὲ μιὰ στενόμακρη χερσόνησο, ποὺ εἶχε πλάτος κάπου δέκα πέντε μέτρα καὶ ποὺ τὴν πλαισίωναν πυκνοὶ βάμνοι ἀπὸ καλαμιές, ποὺ ἐκτείνονταν σὲ μιὰ πλατειὰ ἔκτασι νερῶν.

— Ποῦ θὰ καταλήξουμε; ρώτησε ξαφνικὰ ὁ Πρὰμ Λὶ καὶ στάθηκε.

— Μοῦ φαίνεται πὼς προχωροῦμε στὴ μέση ἑνὸς ἕλους, ἀπάντησε ὁ Σὲν Κιοῦ, ἀν αὐτὸ εἶναι ἕλος, γιατὶ δὲ βλέπω πουθενὰ καμμιὰ ὄχθη.

— Ἴσως νάναι καμμιὰ λίμνη.

— Λὲς αὐτὴ ἡ χερσόνησος νὰ τὴ διασχίζη πέρα γιὰ πέρα;

— Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι ἐκτεταμένη, γιατὶ βλέπω πὼς οἱ καλαμιὲς τραβοῦν πολὺ μακρυά. Εἶναι δύσκολο μέσα στὴ νύχτα νὰ καθορίσουμε τὴν ἀπόστασι.

— Πᾶμε νὰ εἰδοποιήσουμε τοὺς συντρόφους μας. Κινδυνεύουμε ἔτσι νὰ χάσουμε πολύτιμο χρόνο. Ξαναγύρισαν πίσω ἀλλὰ δὲν ἔτυχα κάνει οὔτε πενήντα βήματα, ὅταν εἶδαν τὸν Χόνγκ καὶ τὴν Τὰν Κιοῦ ποὺ πηγαίναν νὰ τοὺς προϋπαντήσουν.

— Μᾶς κυνηγοῦν; ρώτησαν οἱ δυὸ ἄντρες ὅταν ἔφθασαν κοντά τους.

— Φαίνεται πὼς χτυπιοῦνται μέσα στὸ δάσος. Ἀκούσαμε ἕνα δαιμονισμένο βόρυβο.

— Προχωροῦμε, ἐξήγησε ὁ Πρὰμ Λί, μέσα στὸ βαλτόνερο. Βρισκόμαστε σὲ μιὰ μακρόστενη χερσόνησο, ποὺ μποροῦμε νὰ φτάσουμε στὴν ἄκρη της ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Εἶναι ὁ μόνος δρόμος ποὺ μποροῦμε ν' ἀκολουθήσουμε αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἴσως νὰ τὰ καταφέρουμε νὰ βροῦμε ἕνα καταφύγιο πιὸ σίγουρο, παρὰ στὸ δάσος.

— Ναί· πρέπει νὰ προχωρήσουμε, πρόσθεσε ἡ Τὰν Κιοῦ. Γυρίζοντας πίσω κινδυνεύουμε νὰ πιαστοῦμε ἀπ' τοὺς ἀγρίους ἢ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Πανταράς.

Συνέχισαν λοιπὸν τὴν πορεία τους, ἀποφασισμένοι νὰ φτάσουν ὡς ἐκεῖ ποὺ τελείωνε ἡ χερσόνησος. Ἦταν τώρα σίγουροι πὼς βρίσκονταν ἀνάμεσα σὲ μιὰ λίμνη.

— Ἀρκοῦδες τῆς Μαλαισίας. ¶

— Ἐπικίνδυνες;

— Καμμιὰ φορά, ναί, πρὸ πάντων ἡ θηλυκιά. Γενικὰ ὅμως ἀποφεύγουν τὸν ἄνθρωπο.

— Ἔ, λοιπόν, εἶπε ὁ Χόνγκ, θὰ δοκιμάσουμε πάνω τους τὴ λεπίδα τοῦ σπαθιοῦ μας.

Προχώρησαν καὶ οἱ τέσσερις πρὸς τὰ μπαμποῦ, ἀλλὰ στάθηκαν ἀπότομα βλέποντας ἕνα ἀπ' τὰ ζῶα νὰ ξεπετιέται ξαφνικὰ καὶ νὰ ὀρθώνεται στὰ πισινά του πόδια.

Ὁ Πρὰμ Λὶ δὲν εἶχε γελαστῆ: ἦταν πραγματικὰ ἕνα «μπιρμάνγκ» μιὰ ἀρκοῦδα, ζῶο ἀρκετὰ χοντρό, μήκους κάπου ἑνὸς μετρου καὶ ὑψους ὀγδόντα ἑκατοστῶν.

Ὁ Χόνγκ, ποὺ ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν συντρόφων του, εἶχε κιόλας ὁρμήσει ἐναντίον τοῦ ζώου, κρατώντας ψηλὰ τὸ σπαθί του. Ἡ ἀρκοῦδα ὅμως, τρομαγμένη ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀπροόπτων ἐχθρῶν της, ἐανάπεσε στὰ πόδια της καὶ τρέχοντας ἐξαφανίσθηκε γρήγορα μέσα στὰ μπαμποῦ.

— Ἀ!... Ἡ φοβιτσιάρα!... φώναξε ὁ Χόνγκ γελώντας.

Θέλησε νὰ τὴν κυνηγήση, ἀλλ' ἡ ἀρκοῦδα εἶχε κιόλας ἐξαφανιστῆ, μαζὶ μὲ τὸν σύντροφό της.

— Θὰ τὶς ἐαναβροῦμε στὸ νησί, ἐκτὸς κι' ἂν προτιμοῦν νὰ πέσουν στὸ νερό.

— Ἴσως νάχουν κάπου ἐδῶ τὴ φωλιά τους, εἶπε ὁ Πρὰμ Λί.

Οἱ φυγάδες βάλθηκαν νὰ κυνηγοῦν τὶς ἀρκοῦδες, ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρέχουν γυρίζοντας πότε-πότε τὸ κεφάλι τους γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν ἂν οἱ ἐχθροί τους τὶς παρακολουθοῦσαν. Σὰν ἔφτασαν στὴν ἄκρη τῆς χερσονήσου, κοντὰ σ' ἕνα μικρὸ κανάλι, ποὺ τὴ χώριζε ἀπ' τὸ νησάκι, τὰ δυὸ ζῶα στάθηκαν κι' ἀποφάσισαν ν' ἀμυνθοῦν.

— Ναί, εἶπε ὁ Πρὰμ Λί, θἄχουν ἐδῶ πέρα τὴ φωλιά τους καὶ τὰ μικρά τους.

— Ἢ θὰ τὸ σκάσουν, ἢ θὰ τὶς σκοτώσουμε! εἶπε ὁ Χόνγκ.

Βλέποντας τοὺς ἐχθρούς τους νὰ πλησιάζουν, οἱ δυὸ ἀρκοῦδες ὀρθώθηκαν στὰ πισινά τους πόδια, ἀφήνοντας ὑπόκωφους γρυλλισμούς. Ἡ πιὸ χοντρή, χωρὶς ἄλλο ἡ ἀρσενική, μὲ μιὰν εὐκινησία ποὺ δὲν θὰ μποροῦσες νὰ τὴν φανταστῆς ἀπόνα τόσο χοντρὸ ζῶο, ὥρμησε πάνω στὸ Χόνγκ μὲ τόση δύναμι, ποὺ ὁ Κινέζος, ἀφνιδιασμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐαφνικὴ ἐπίθεσι, δὲν εἶχε τὸν καιρὸ νὰ σηκώση τὸ σπαθί του. Συγχρόνως σχεδόν, ἡ ἄλλη ἀρκοῦδα χυμοῦσε μὲ τὴν ἴδια μανία ἐναντίον τοῦ Πρὰμ Λὶ καὶ τοῦ Σὲν Κιοῦ.

Μ' ὅλη τὴν ἠρόκλειο δύναμί του, ὁ Χόνγκ, χτυπημένος ἀπ' τὴν ἀρκοῦδα κατάστηθα, γλύστρησε στὴ λάσπη κι' ἔπεσε ἀνάσκελα. Ἡ ἀρκοῦδα χωρὶς ν' ἀνησυχήση γιὰ τὴν Τὰν Κιοῦ ποὺ ἔτρεχε νὰ βοηθήση τὸν Χόνγκ, ρίχτηκε πάνω του γιὰ νὰ τὸν ξεσκίση.

Ἡ νέα σήκωσε τὸ σπαθί της καὶ μὲ τὴ μεγαλύτερη ψυχραιμία, σίγουρα, σταθερά, κατάφερε ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὰ πλευρὰ τῆς ἀρκοῦδας ἀνοίγοντάς της ἕνα μεγάλο τραῦμα.

Χάνοντας τὸ αἷμα της ὅλο καὶ πιὸ πολύ ἡ ἀρκοῦδα παράτησε τὸν Κινέζο κι' ἐκδήλωσε τὴ μανία της ἐναντίον τῆς Τὰν Κιοῦ. Ἐκείνη ὅμως εἶχε τὸ νοῦ της κι' ὀπισθοχωροῦσε ἀργά, ἀπειλώντας διαρκῶς τὴν ἀρκοῦδα μὲ τὸ σπαθί της. Δυστυχῶς τὸ κομμάτι αὐτὸ τῆς γῆς δὲν εἶχε παρὰ μόνο πέντε μέτρα πλάτος καὶ σὲ λίγο ἡ νέα βρέθηκε μὲ τὰ πόδια στὸ νερό.

— Μὰ τὸν Κομφούκιο, φώναξε ὁ Χόνγκ, καθὼς σηκώθηκε, στάσου. Τὰν Κιοῦ!

Πῆρε ἀπὸ χάμου τὸ κοφτερὸ σπαθί του, κι' ἔτρεξε νὰ βοηθήση τὴ σύντροφό του. Μὲ δυὸ πηδήματα, ρίχτηκε πάνω στὴν ἀρκοῦδα καὶ κατεβάζοντας τὴ λεπίδα μὲ τρομερὴ δύναμι, ἔκοψε μὲ μιᾶς τὸ κεφάλι τοῦ θηρίου.

Χωρὶς νὰ χάση καιρό, πήδησε κατόπιν πάνω ἀπ' τὸ ματωμένο κορμὶ τῆς ἀρκοῦδας, ποὺ σφάδαζε, κι' ἄπαξε τὴ νέα, ἀπὸ τὸ νερό, ποὺ εἶχε φτάσει ὡς τὰ γόνατά της.

Ἦταν ἀλήθεια καιρός! Ἀκριβῶς στὸ μέρος ὅπου πρὶν ἀπὸ λίγο βρισκόταν ἡ Τὰν Κιοῦ, φάνηκε μιὰ πελώρια μασέλα, ποὺ ξανάκλεισε μ' ἕναν ἀπαίσιο κρότο.

— Χίλιοι διάβολοι!... φώναξε ὁ Χόνγκ, χλωμὸς σὰν πανί. Λίγα δευτερόλεπτα ἀκόμα κι' ὁ κροκόδειλος θὰ σοῦκοβε τὰ πόδια.

Καθὼς προφερε αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ δεύτερη ἀρκοῦδα ἔπεφτε κι' αὐτὴ χάμου νεκρὴ ἀπ' τὰ δυνατὰ χτυπήματα τοῦ Σὲν Κιοῦ καὶ τοῦ Πρὰμ Λί.

ΣΤΗ ΜΕΣΗ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ἡ Τὰν Κιοῦ, ὁ Χόνγκ καὶ οἱ σύντροφοί τους βρίσκονταν ἅνετα ξαπλωμένοι ἀνάμεσα στὰ μπαμποῦ, ποὺ ἀφθονοῦσαν στὸ μικρὸ νησί. Μπροστά τους πάνω σὲ μιὰ δυνατὴ φωτιὰ κοκκίνιζε, καθὼς ψηνόταν ἕνα μπούτι ἀρκοῦδας.

— Σπουδαῖος μεζές! εἶχε πῆ ὁ Πρὰμ Λί.

Τὸ μικρὸ αὐτὸ κομμάτι τῆς γῆς, ἡ γλῶσσα αὐτὴ ἡ χαμένη ἀνάμεσα στὴν ἀπέραντη λίμνη καὶ χωρισμένη ἀπὸ τὴ μακρόστενη χερσόνησο, ὅπου εἶχαν φτάσει οἱ φυγάδες, εἶχε μιὰ περιφέρεια ἑκατὸ περίπου μέτρων.

Περιμένοντας νὰ ἑτοιμαστῆ τὸ γεῦμα τους, οἱ φυγάδες συζητοῦσαν γιὰ τὰ μέσα ποὺ ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιήσουν γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι ποὺ βρίσκονταν μιὰ κι' ὁ Πανταρὰς ἦταν κάπου ἐκεῖ κοντά.

— Ἂν δὲ βροῦμε τὸ μέσο νὰ διασχίσουμε αὐτὴ τὴ λίμνη, ἔλεγε ὁ Χόνγκ, κινδυνεύουμε νὰ ξαναπέσουμε στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ ληστῆ, τοῦ Πανταράς, μὲ τὴν προοπτικὴ νὰ μᾶς γδάρουν ζωντανοὺς ἢ τουλάχιστον νὰ μᾶς κόψουν τὸ κεφάλι!

— Δὲν ἔχουμε καμμιὰ βάρκα, εἶπε ἡ Τὰν Κιοῦ. Ἡ λίμνη αὐτὴ φαίνεται πάρα πολὺ μεγάλη καὶ δὲ μποροῦμε νὰ τὴ διασχίσουμε κολυμπώντας.

— Δύσκολο, μὲ τοὺς κροκοδείλους ποὺ βρίσκονται ἐδῶ, παρατήρησε ὁ Πρὰμ Λί.

— Τότε πρέπει νὰ ξαναγυρίσουμε στὸ δάσος.

— Γιὰ νὰ μᾶς πιάση ὁ Πανταράς;

— Τί ἀποφασίζεις, Χόνγκ;

— Γιὰ τὴν ὥρα, τὸ καλύτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶναι νὰ μείνουμε ἐδῶ. Ἔχουμε τρόφιμα γιὰ καμμιὰ δεκαριὰ μέρες καὶ ὅπλα, ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὸν ἐχθρό, ἂν μᾶς ἀνακαλύψη. Ἂς περιμένουμε, λοιπόν, λίγες μέρες, κι' ἂν δὲν τὰ καταφέρουμε νὰ φτιάσουμε μιὰ σχεδία, τότε θὰ ξαναγυρίσουμε στὰ δάσος.

— Ξέρεις ποῦ βρισκόμαστε,

— Ἔχω πάνω μου ἕνα χάρτη τοῦ νησιοῦ, ποὺ τὸν ἀγόρασα στὸ Νασσουγκού. Τὸν συμβουλεύτηκα χθὲς γιὰ νὰ ξέρω ποῦ μᾶς ὁδηγοῦσε αὐτὸς ὁ καταραμένος πειρατής. Ἂν δὲν γελιέμαι, πρέπει νὰ βρισκόμαστε ἀνάμεσα ἀπ' τὸ Καμπάτο καὶ τὸ Μπούτναν.

— Πόσες μέρες λὲς νὰ θέλουμε γιὰ νὰ φτάσουμε στὸν προορισμό μας;

— Τουλάχιστον δυὸ ἑβδομάδες.

Ἡ Τὰν Κιοῦ ἀνατρίχιασε καὶ ψιθύρισε:

— Τόσο γρήγορα;

— Ναί, θὰ τὸν ξαναδῆς, ἂν εἶναι ἀκόμα ζωντανός.

— Λὲς νὰ πέθανε;

— Σὲ τούτη τὴ χώρα δὲν εἶσαι σίγουρος ποτέ, ἂν θὰ ξαναδῆς τὴν ἄλλη μέρα. Ἀλλ' ἂς ἐλπίσουμε πὼς θὰ εἶναι ἀκόμα ζωντανός. Ἔτσι τὸ Λουλοῦδι τὸν Μαργαριταριῶν δὲν θὰ κλάψη.

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Τὰν Κιοῦ, σηκώνοντας ζωηρὰ τὸ ὡραῖο της κεφάλι, γελιέσαι, Χόνγκ. Τὸ Λουλοῦδι τῶν Μαργαριταριῶν δὲν θὰ κλάψη ποτὲ γιὰ τὸν ἄντρα, ποὺ ἀγαπάει πάντα τὴ λευκὴ γυναῖκα.

— Μὴν τὸ λὲς αὐτό...

— Γελιέσαι, Χόνγκ, ξανάπε μὲ περισσότερη δύναμι ἡ νέα, δὲν τὸν ἀγαπᾶω πιά!

— Τρέχεις ὅμως νὰ τὸν σώσης!...

— Ναί, γιὰ νὰ πληρώσω τὸ χρέος μου.

— Κι' ἔπειτα;...

— Ὅταν θὰ τὸν ὁδηγήσω ξανὰ στὴν ἀκτή...

— Μὲ τὴ λευκὴ γυναῖκα; διέκοψε ὁ Χόνγκ.

— Ὅταν θὰ τοὺς ἔχω σώσει, ξανάπε ἡ νέα μὲ πίκρα, θὰ τὸν ἀποχαιρετήσω γιὰ πάντα.

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶς;...

— Ὅπου θὰ μὲ πάη ὁ ἄντρας, ποὺ μ' ἀγαπάει.

— Τὰν Κιοῦ, φώναξε ὁ Χόνγκ ἀναστατωμένος, ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ σ' ἀγαπάει;

— Τὸ ξέρεις καλὰ ποιὸς εἶναι αὐτός, ψιθύρισε ἡ νεαρὴ Κινέζα, σκουπίζοντας μὲ γρήγορη χειρονομία δυὸ δακρυα, ποὺ κυλοῦσαν στὰ ὡραῖα της μάγουλα.

— Κλαῖς, Τὰν Κιοῦ! φώναξε ὁ Χόνγκ μὲ πόνο.

— Ναί, ἀπὸ λύσσα, ἀπάντησε ἡ Τὰν Κιοῦ μὲ πνιγμένη φωνή.

— Τὰν Κιοῦ!...

— Σῶπα, Χόνγκ, ἄφησε τὸν καιρὸ νὰ κάνη τὴ δουλειά του...

Τὴ στιγμὴ αὐτή, ὁ Πρὰμ Λὶ ποὺ εἶχε θγάλει τὸ ψητὸ ἀπ' τὴ φωτιά, τὸ ἀκούμπησε μπρὸς στοὺς συντρόφους του.

— Μὴ περιμένετε νὰ κρυώση, εἶπε στὰ νάθελε νὰ διακόψη αὐτὸ τὸ διάλογο, ποὺ προκαλοῦσε τόση συγκίνησι στὴ νεαρή του κυρία.

Ὁ Χόνγκ, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ σπαθιοῦ του, ἔκοψε τὸ ψητὸ καὶ μοίρασε τὰ κομμάτια στοὺς συντρόφους του, λέγοντας στὴ νέα:

— Ξέχασε τὶς θλιβερὲς σκέψεις σου καὶ φάε ἀπ' αὐτὸν τὸν ἐξαίσιο μεζέ! Ὁ χρόνος θὰ μᾶς λείψη ἴσως αὔριο γιὰ νὰ σκεφτοῦμε νὰ μαγειρέψουμε.

Μετὰ τὸ φαγητό, οἱ τέσσερις σύντροφοι τακτοποιήθηκαν γιὰ νὰ κοιμηθοῦν λιγάκι. Ὁ Χόνγκ ἀνάλαβε τὴν πρώτη ἐάρδια. Ἀφοῦ ἔκανε ἕνα γύρο γιὰ νὰ ἐξερευνήση τὸ νησί, ξαναγύρισε κοντὰ στὴ φωτιὰ καὶ βρήκε τὴν Τὰν Κιοῦ νὰ κλαη. Ἐπειδὴ ὁ Χόνγκ ἐπέμενε ἡ νέα τοῦ ἐξήγησε τὴν αἰτία τῆς λύπης της καὶ πὼς τὸ παρελθόν, ἂν καὶ νεκρό, γι' αὐτὴν πιά, δὲ μποροῦσε νὰ σβύση τόσο γρήγορα, ἀπ' τὴν καρδιά της. Τοῦ ἀφησε τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ τὸν ἀγαποῦσε μιὰ μέρα, ὅταν πιὰ ὁ χρόνος θὰ εἶχε ἐπουλώσει τὴ βαθειὰ ἐρωτική πληγή.

Καθὼς ἡ συνομιλία αὐτὴ τελείωνε, ὁ Πρὰμ Λί, ξυπνώντας, ρώτησε:

— Εἶναι ἡ σειρά μου;

— Περιττό, ἀπάντησε ὁ Χόνγκ. Ἀρχίζει νὰ χαράζη καὶ θὰ ξυπνήσουμε ὅλοι.

— Ἂς ἐλπίσουμε πὼς ἡ μέρα θὰ εἶναι καλή.

— Θὰ εἶναι γιὰ μένα ἡ καλύτερη τῆς ζωῆς μου, ἀπάντησε ὁ Κινέζος, κοιτάζοντας τὴν Τὰν Κιοῦ, ποὺ κοκκίνισε. Καλῶς νὰ ὁρίσουν ὁ Πανταράς καὶ οἱ ληστές του. Θὰ τοὺς στείλουμε στὴ λίμνη νὰ κάνουν συντροφιὰ στοὺς κροκοδείλους.

— Εἶσαι λοιπόν, μάγος; ρώτησε ὁ Πρὰμ Λί.

— Γιατί; ρωτᾶς;

— Γιατί, ἂν τὰ μάτια μου δὲ μὲ γελοῦν, ἔρχονται κιόλας!

— Οἱ πειρατές;

— Δὲν ξέρω ἂν εἶν' αὐτοί. Ἐ-

Δέρμα βελούδινο στό πρόσωπο, στό σῶμα

Ἔχετε νιώσει τὸ ὑπέροχο αἴσθημα τῆς φρεσκάδας ποὺ σᾶς δίνει ἡ Nivea ; Προσέξατε πόσο λεῖο γίνεται τὸ δέρμα στὶς γωνιὲς τῶν ματιῶν, τὸν ἀγκώνα καὶ τὸν λαιμό ; Ἡ θαυμάσια αὐτὴ κρέμα, ἁπαλὴ καὶ χιονόλευκη, μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ ἄρωμα «Nivea», περιέχει ὅ,τι χρειάζεται τὸ δέρμα γιὰ νὰ διατηρῆται ὑγιές, καθαρὸ καὶ δροσερό.

Καὶ τὸ γαλάκτωμα Nivea προσφέρει στὴν μοντέρνα γυναίκα τὴν πολυτέλεια μιᾶς ὁλοκληρωμένης περιποιήσεως τοῦ δέρματος. Εἶναι ἰδεῶδες γιὰ ντεμακιγιάζ.

ΓΝΗΣΙΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

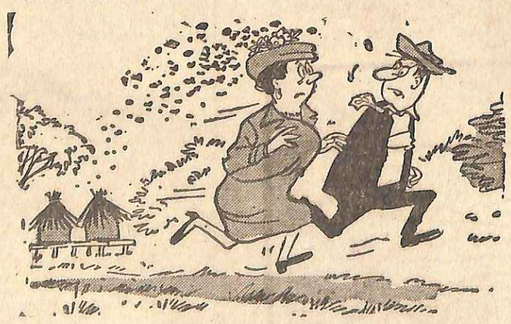

— Εἶδες τί πάθαμε γιὰ νὰ φαίνωνται σὰν ἀληθινὰ τὰ ἄνθη τοῦ καπέλλου σου!...

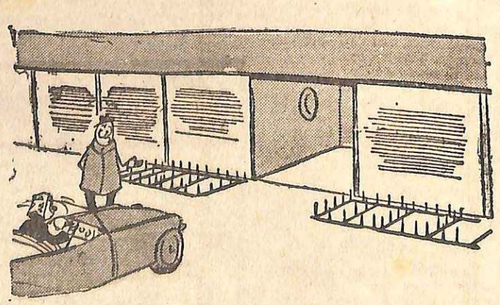

— Φαίνεται πὼς οἱ γείτονες δὲν ἔχουν τόσο ἐμπιστοσύνη στὶς ἱκανότητές σου ὡς ὁδηγοῦ!...

κεῖνο ποὺ ξέρω εἶναι πὼς βλέπω ἀνθρώπους νὰ προχωροῦν στὴ λίμνη.

Ὁ Χόνγκ καὶ ἡ Τὰν Κιοῦ πετάχτηκαν ὀρθοὶ καὶ κυττάζοντας ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μπαμπού, διέκριναν, μέσ' στὸ λευκὸ φῶς τῆς αὐγῆς, πολλὲς σιλουέττες.

— Μὰ τὸν Κομφούκιο, φώναξε ὁ Χόνγκ, ἄνθρωποι εἶναι.

— Ναί, ἐπιβεβαίωσε ἡ Τὰν Κιοῦ, θάναι τουλάχιστον δώδεκα.

— Χωρὶς ἄλλο θὰ γυρεύουν τὰ ἴχνη μας. Κύτταξε, σταματοῦν πότε-πότε καὶ σκύβουν στὸ χῶμα.

— Δὲν δυσκολεύτηκαν καθόλου ν' ἀκολουθήσουν τὰ ἴχνη μας, γιατὶ πεταταύσαμε πάνω σὲ λασπῶδες χαφος.

— Ὡστόσο, παρατήρησε ὁ Πράμ Λί, ὁ Πανταράς καὶ οἱ ἄνθρωποί του δὲν θὰ ξύπνησαν ἀκόμη.

— Θάχουμε πιθανὸν νὰ κάνουμε μὲ τοὺς ἄντρες τῶν μονόξυλων. Ὅπως σοῦ τόχα πῆ, μᾶς ὑποπτεύθηκαν πὼς ἐμεῖς φταίμε γιὰ ὅ,τι συνέβη στὸν ἀρχηγό τους κι' ἄρχισαν νὰ μᾶς κυνηγοῦν.

— Θὰ τους ἀφήσουμε λοιπὸν νὰ πλησιάσουν; ρώτησε ὁ Πράμ Λί.

— Δὲν εἴμαστε ἀρκετοὶ γιὰ νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦμε, ἀπάντησε ὁ Χόνγκ. Ἂς τοὺς ἀφήσουμε νὰ προχωρήσουν κι' ἂς κρατήσουμε τὴν ἄμυνά μας. Δὲν θὰ τολμήσουν ἴσως νὰ διαασχίσουν τὸ κανάλι καὶ νάρθουν ἐδῶ νὰ ψάξουν στὰ μπαμπού. Κυττάξτε, εἶναι πραγματικὰ πειρατές. Βλέπω μάλιστα ἀνάμεσά τους καὶ συμπατριώτες τοῦ Πράμ Λί.

— Θὰ ἤμουν εὐτυχισμένος νὰ τοὺς πετάξω στὸ νερό, εἶπε ἐκεῖνος.

— Ἐλάτε, ἂς κρυφτοῦμε κι' ἂς παρακολουθήσουμε γιὰ νὰ δοῦμε τί θὰ κάνουν αὐτοὶ οἱ πειρατές.

Ξύπνησαν τὸν Σὲ Κιοῦ καὶ κρύφτηκαν μέσα στοὺς καλαμῶνες, ἕτοιμοι νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ ὅπλα τους.

Ἔξαφνα, ὁ ἥλιος φάντκε, γιατὶ σ' αὐτὲς τὶς τροπικὲς περιοχὲς ἡ αὐγὴ δὲν κρατάει πολύ.

Ὁ Χόνγκ καὶ οἱ ἄντρες του παρακολουθοῦσαν μὲ προσοχὴ τοὺς πειρατές, ποὺ προχωροῦσαν. Ἦταν καμμιὰ δεκαριά, σχεδὸν ὅλοι τους ἀπ' τὸ Μιντανάο.

Τρεῖς μονόξυλα κρατοῦσαν τουφέκια. Οἱ ἄλλοι ἦσαν ὁπλισμένοι μὲ σπαθιὰ ἢ μαχαίρια.

Προχωροῦσαν γρήγορα, προσπαθώντας νὰ κρυφτοῦν πίσω ἀπὸ τὰ μπαμπού, γιατὶ σίγουρα θὰ ἤξεραν πὼς ὁ ἐχθρός τους ἦταν ὡπλισμένος

— Εἶναι ἀνιχνευτές, εἶπε ὁ Χόνγκ, ποὺ καμμιὰ κίνησι τῶν πειρατῶν δὲν τοῦ ξέφευγε. Ἂν ἦταν σίγουροι πὼς θὰ μᾶς εὕρισκαν ἐδῶ, τότε θὰ φρόντιζαν νὰ εἶναι πιὰ πολλοί.

— Πιστεύεις, λοιπόν, πὼς θὰ γυρίσουν πίσω;

— Μπορεῖ.

— Νάτοι!... φώναξε ἡ Τὰν Κιοῦ

Ὁ Χόνγκ κι' ὁ Σὲν Κιοῦ κύτταξαν μέσα ἀπ' τοὺς καλαμῶνες.

Οἱ δέκα ἄντρες εἶχαν φτάσει στὴν ἄκρη τοῦ καναλιοῦ καὶ κύτταζαν τὸ μικρὸ νησί μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀνακαλύψουν τοὺς φυγάδες. Ἀφοῦ παρατήσησαν γιὰ λίγο, εἴτε γιατὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ διασχίσουν τὸ κανάλι, εἴτε γιατὶ νόμιζαν πὼς εἶχαν γελαστῆ στὶς ἀναζητήσεις τους, ὀπισθοχώρησαν μὲ μιᾶς.

Ὁ Πράμ Λὶ κι' ὁ Σὲν Κιοῦ εἶχαν κιόλας σηκώσει τὰ τουφέκια τους καὶ τοὺς σημάδευαν γιὰ νὰ τοὺς ὑποδεχτοῦν μὲ τὶς σφαῖρες τους, ὅταν ὁ Χόνγκ κατέβασε τὰ ὅπλα τους καὶ τοὺς εἶπε:

— Ὄχι, ἂς περιμένουμε τὴν ἐπίθεσί τους. Δὲν εἶναι καὶ τόσο σίγουροι πὼς θὰ μᾶς βροῦν ἐξῶ. Ἄλλωστε, σὲ λίγο θὰ ξέρουμε τί μᾶς περιμένει, γιατὶ θλέπω κι' ἄλλους ἄντρες ποὺ μαζευονται στὴν ἄκρη τοῦ δάσους.

— Εἶναι οἱ σύντροφοι τους; ρώτησε ἡ Τὰν Κιοῦ.

Ὁ Χόνγκ ἑτοιμαζόταν ν' ἀπαντήση, ὅταν ἀκούστηκαν ξαφνικὰ δυὸ πυροβολισμοί. Οἱ ἀνιχνευτὲς εἶχαν χωρὶς ἄλλο πυροβολήσει, γιὰ νὰ ἐλκύσουν τὴν προσοχὴ τῶν ἄλλων συντρόφων τους.

— Φίλοι μου, εἶπε ὁ Χόνγκ, πρέπει νὰ χρησιμοποιήσουμε καλὰ τὶς σφαῖρες μας. Εἶναι βέβαιο πὼς μᾶς ἀνακάλυψαν καὶ σὲ λίγο θ' ἀναγκαστοῦμε νὰ δώσουμε μάχη. Εὐτυχῶς, εἴμαστε καλοὶ σκοπευτὲς καὶ τὰ πολεμεφόδια δὲν μᾶς λείπουν.

ΜΙΑ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ ΑΜΥΝΑ

Οἱ πυροβολισμοὶ ποὺ ἔρριξαν οἱ πειρατὲς δὲν εἶχαν ἄλλο σκοπό, παρὰ νὰ τραβήξουν τὴν προσοχὴ ἐκείνων, ποὺ εἶχαν φανῆ στὴν ἄκρη τοῦ δάσους. Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, οἱ δυὸ συντροφιὲς ἔγιναν μιά, πολυάριθμη καὶ καλὰ ὡπλισμένη.

Οἱ ἔχθροί, καμμιὰ τριανταριὰ περίπου, προχώρησαν χωρὶς ἀργοπορία πρὸς τὸ νησί. Πήγαιναν ὁ ἕνας πίσω ἀπ' τὸν ἄλλο, γιὰ νὰ μὴ ἐκτεθοῦν καὶ πολὺ στὸ πῦρ τῶν πρώην αἰχμαλώτων τους καὶ κρύβονταν ὅσο μποροῦσαν πίσω ἀπ' τὰ μπαμπού.

Ὁ Χὸνγκ καὶ ἡ Τὰν Κιοῦ, ξαπλωμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, πισω ἀπὸ ἕνα ὕψωμα, πρόσεξαν πὼς μόνον ὀχτὼ ἄντρες εἶχαν ὅπλα.

— Μπά! εἶπε ὁ Κινέζος μ' ἀδιαφορία, ἂν οἱ λησταὶ φαντάζονται πὼς θὰ μπορέσουννὰ μᾶς διώξουν μὲ τόσο λίγα ὅπλα, γελιοῦνται. Οἱ καραμπίνες μας εἶναι σίγουρα ἀπ' τὰ καλύτερα ὅπλα ποὺ εἶχε ὁ Πανταρὰς κι' ἔτσι θὰ τοὺς κρατήσουμε σὲ ἀπόστασι.

— Μπορεῖ καὶ νὰ μὴ μᾶς ἀντελήφθησαν, παρατήρησε ἡ Τὰν Κιοῦ.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ μᾶς πρόδωσαν...

— Μᾶς πρόδωσαν;... Ποιὸς μᾶς πρόδωσε, Χόνγκ;...

— Οἱ δυὸ ἀρκοῦδες. Οἱ πειρατὲς δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο κουτοὶ γιὰ νὰ πιστέψουν πὼς τὰ δυὸ αὐτὰ ζῶα αὐτοκτόνησαν, πολεμώντας μεταξύ τους μὲ σπαθιά.

Ἀφοῦ σώπασε γιὰ λίγο, ὁ Κινέζος ξαναπε:

— Νάτοι!... Δὲν εἶναι πιὰ παρὰ σ' ἀπόστασι τριακοσίων μέτρων. Μποροῦμε τώρα νὰ δοκιμάσουμε τὶς καραμπίνες μας καὶ νὰ τοὺς δώσουμε νὰ καταλάβουν πὼς εἴμαστε ἀντίπαλοι, ποὺ πρέπει νὰ μᾶς φοβοῦνται.

Ὁ Χόνγκ, ποὺ ἦταν ἄλλοτε ὁ καλύτερος σκοπευτὴς τοῦ μαντζουριανοῦ ἱππικοῦ, σήκωσε τὸ τουφέκι του καὶ σημάδεψε τὸν πρῶτον ἄντρα, ποὺ ἤταν ἐπὶ κεφαλῆς. Ἡ σφαῖρα σφύριξε κι' ὁ κακομοίρης χτυπημένος κατάστηθα κύλησε μέσα στὴ λίμνη. Μερικοὶ κροκόδειλοι ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ ἔπεσαν πάνω σ' αὐτὴ τὴν ἀνέλπιστη λεία καὶ σὲ λίγο τὰ νερὰ γέμισαν αἵματα.

— Μπράβο, Χόνγκ! φώναξαν ὁ Σὲν Κιοῦ κι' ὁ Πράμ Λί.

— Αὐτὸ θὰ τοὺς ἀναγκάση νὰ εἶναι προσεκτικοί, εἶπε ἡ Τὰν Κιοῦ.

Οἱ πειρατὲς, κατατρομαγμένοι ἀπ' τὸν ξαφνικὸ θάνατο τοῦ συντρόφου τους, ἔπεσαν χάμου καὶ κρύφτηκαν μέσα στὰ μπαμπού. Σὲ λίγο, αὐτοὶ ποὺ ἤταν ὠπλισμένοι, πυροβόλησαν μὲ τὴ σειρά τους, ἀλλὰ καμμιὰ σφαῖρα δὲ σφύριξε στ' αὐτιὰ τοῦ Χόνγκ καὶ τῶν συντρόφων του.

— Χάνουν τὶς σφαῖρες τους, εἶπε εἰρωνικὰ ὁ Χόνγκ. Ἂν νομίζουν πὼς θὰ μᾶς φοβίσουν, γελιοῦνται.

Οἱ πειρατές, ὡστόσο, ἐξακολουθοῦσαν νὰ πυροβολοῦν χωρὶς ἀποτέλεσμα.

— Μπράβο!... ἔλεγε ὁ Χόνγκ γελώντας. Ὅταν δὲν θάχετε πιὰ σφαῖρες,τότε θὰ δοκιμάσετε τὶς δικές μας.

Αὐτὴ ἡ μικρὴ μάχη βάσταξε κάπου ἕνα τέταρτο. Ἔπειτα οἱ πειρατὲς ποὺ δὲν ἔπαιρναν καμμιὰν ἀπάντησι καὶ νόμισαν πὼς εἶχαν σκοτώσει τοὺς ἀντιπάλους των, ξαναρχισαν νὰ προχωροῦν μὲ προφύλαξι.

Ὁ Χόνγκ καὶ ἡ Τὰν Κιοῦ τοὺς ἄφησαν νὰ πλησιάσουν ἀκόμα πιὸ πολύ, σ' ἀπόστασι ἑκατὸ μέτρων, κι' ἔπειτα σήκωσαν τὶς καραμπίνες τους, σημάδεψαν καὶ πυροβόλησαν. Οἱ δυὸ πειρατὲς ποὺ ἦταν πιὸ κοντὰ χτύπησαν τὸν ἀέρα μὲ τὰ χέρια τους, στριφογύρισαν καὶ κύλησαν ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο.

Αὐτὸ ἦταν πάρα πολὺ γιὰ τοὺς ἀγριους. Πανικόβλητοι, γύρισαν πίσω καὶ τὸσκασαν ὅσο μποροῦσαν πιὸ γρήγορα.

— Καλὸ ταξίδι! τοὺς φώναξε ὁ Χόνγκ, καθὼς σηκώθηκε. Γιὰ σήμερα, ὅ,τι ἔπραβαν τοὺς φτάνει.

— Φαντάζεσαι πὼς θὰ ξαναρθοῦν; ρώτησε ἡ νέα.

— Δὲ μπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω. Ἂν ὁ Πανταρὰς ἦταν ἀνάμεσα στοὺς νεκρούς, θὰ μπορούσαμε τότε νὰ τὸ ἐλπίζουμε. Ἀλλ' ὁ λησταὶς δὲ θὰ ξύπνησε ἀκόμη ἀπ' τὸ ναρκωτικὸ καὶ μ' αὐτὸν θὰ πρέπει νὰ κανονίσουμε τὸ λογαριασμό μας

Ἔπειτα, γυρίζοντας στὸ Μαλαΐο, τοῦ εἶπε:

—Ἄκουσε, Πράμ Λί, ἐσὺ ποὺ ξέρεις τόσο καλὰ νὰ ψήνης τὸ κρέας τῆς ἀρκούδας θὰ κάνης καλὰ νὰ μᾶς ἑτοιμάσης τὸ γεύμα μας. Ἐσύ, Σὲν Κιοῦ, ἔλα μαζί μου, θὰ πᾶμε νὰ βροῦμε τὰ πτώματα τῶν δυὸ ζώων. Τὸ κρέας τους θὰ μᾶς εἶναι πολύτιμο, ἂν μᾶς πολιορκήσουν.

Χωὶς πιὰ νὰ ἐνοχληθοῦν ἀπ' τοὺς πειρατές, ποὺ εἶχαν χαθῆ μέσα στὸ δάσος, οἱ Κινέζοι κουβάλησαν τὶς δυὸ σκοτωμένες ἀρκοῦδες, ἔφαγαν καλά, ἔκαναν κοθένας μὲ τὴ σειρά του τὴ βάρδια τους καὶ κοιμήθηκαν.

Ἡ πρώτη αὐτὴ μέρα κύλησε ἥρεμα, μολονότι οἱ φυγάδες ἤταν ἀναγκασμένοι νὰ πυροβολοῦν πότε πότε ἐναντίον τῶν κροκοδείλων ποὺ εἶχαν γίνει ὅλο καὶ πιὸ τολμηροί. Τὰ συχαμέμα αὐτὰ ἑρπετὰ εἶχαν συγκεντρωθῆ σὲ μεγάλο ἀριθμὸ γύρω ἀπ' τὸ νησὶ καὶ προσπάθησαν πολλὲς φορὲς νὰ βγοῦν ἀπ' τὸ νερὸ γιὰ νὰ ριχτοῦν πάνω στοὺς Κινέζους. Ἀναγκάστηκαν ὅμως νὰ ξαναπέσουν στὸ νερὸ καὶ μάλιστα δυὸ κροκόδειλοι πλήρωσαν μὲ τὴ ζωὴ τους τὴν τόλμη τους.

Ἡ νύχτα εἶχε κυλήσει ἥρεμα καὶ σὲ λίγο θὰ χαραΐξε, ὅταν ὁ Χόνγκ ποὺ ἀγρυπνοῦσε νόμισε πὼς ξεχώρισε ἀνθρώπινες σκιὲς νὰ κινοῦνται μέσα στὰ μπαμπού.

— Οἱ πειρατὲς παίνουν θέσεις, ψιθύρισε μ' ἀνησυχία. Ἂν τολμοῦν νὰ προχωρήσουν, αὐτὸ σημαίνει πὼς ἐλαβαν ἐνισχύσεις καὶ πὼς ὁ Πανταρὰς εἶναι μαζί τους.

Πλησίασε τὴν Τὰν Κιοῦ, ποὺ ἀγρυπνοῦσε κι' αὐτή, λίγο πιὸ πέρα, καὶ τῆς εἶπε:

— Βλέπεις;

— Τοὺς πειρατές;

— Ναί, ἂς φωνάξουμε τοὺς συντρόφους μας κι' ἂς ἑτοιμαστοῦμε νὰ ὑπεραασπίσουμε γενναία τὸ πέρασμα τοῦ καναλιοῦ. Ἀ!... Μιὰ ἰδέα!... Ἂν χρησιμοποιοῦσαμε τοὺς κροκοδείλους, τί θάλεγες;

— Μὲ ποιὸ τρόπο;

— Νομίζω πὼς τὸν βρῆκα.

Ξύπνησε τὸν Πράμ Λὶ καὶ τὸν Σὲν Κιοῦ καὶ τοὺς ἔδαλε κι' ἔκοψαν τέσσερα κλαδιὰ ἀπὸ μπαμπού, μήκους τριῶν μέτρων, καὶ στὸν καθένα ἔδεσε σφιχτὰ ἕνα κομάτι ἀπὸ τομάρι ἀρκούδας. Ἔπειτα εἶπε στὸν Κινέζο καὶ στὸ Μαλαΐο:

—Ἀκολουθῆστε με, μὲ τὴ μιὰ ἀρκούδα. Καὶ σύ, Τὰν Κιοῦ, νὰ πυροβολῆς πάνω στοὺς κροκοδείλους, ποὺ θάθελαν νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν.

Ἔρριξε τὰ κλαδιὰ στὸν ὦμο του καὶ κατέβηκε στὸ κανάλι, ψάχνοντας τὸ βάθος του μὲ τὸ σπαθί του. Τὸ νερὸ εἶχε κάπου ἕνα μέτρο βάθος. Δὲν διέτρεχε, λοιπόν, τὸν κίνδυνο νὰ τὸν αἰφνιδιάσουν οἱ κροκόδειλοι. Θὰ τοὺς ἔθλεπε ἐγκαίρως γιὰ νὰ μπορέση νὰ προφυλαχτῆ.

Ὅταν ἔφτασε στὴ μέση τοῦ καναλιοῦ, πῆρε τὰ κλαδιὰ καὶ τὰ ἔστησε μέσα στὸ λασπῶδη βυθό. Τὰ ἔχωσε ὅσο πιὸ βαθειὰ μποροῦσε καὶ ὕστερα ἔδεσε γερὰ στὶς τέσσερις ἄκρες τους τὴ σκοτωμένη ἀρκοῦδα.

—Ὅσο τὰ μπαμπού θ' ἀνθέξουν, εἶπε, δὲ θὰ περάση μήτε ἕνας πειρατής. Καὶ τώρα φίλοι μου, ἂς φύγουμε.

Βγῆκαν γρήγορα ἀπ' τὸ κανάλι καὶ κύτταξαν μὲ περιέργεια γιὰ νὰ δοῦν τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῆ. Πέντε λεπτὰ δὲν εἶχαν περασάσει, ὅταν ἑφτὰ, ὀχτὼ κροκόδειλοι, ποὺ τοὺς τράβηξε ἡ μυρωδιὰ τοῦ φρέσκου κρέατος, προχώρησαν πρὸς τὸ κανάλι, μὲ τὰ μάτια στυλωμένα στὴν ἀρκοῦδα. Δίσταζαν νὰ πλησιάσουν γιατὶ φοβόντουσαν μήπως τοὺς εἶχαν στήσει καμμιὰ παγίδα. Σὲ λίγο ὅμως ἡ πείνα νίκησε τὸ φόβο κι' ἀρχισαν νὰ πλησιάζουν, σηκώνοντας πάνω ἀπ' τὸ νερὸ τὶς τρομερὲς μασέλες τους μὲ τὰ φοβερὰ δόντια.

—Ἡ λεία τους τραβᾶει, εἶπε ὁ Χόνγκ γελώντας. Καταλάβες τὸ κόλπο μου, Τὰν Κιοῦ;

— Ναί, ἀπάντησε ἐκείνη. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ κροκόδειλοι θὰ ἐμποδίσουν τοὺς πειρατὲς νὰ διασχίσουν τὸ κανάλι.

—Ἀκριβῶς ἀπάντησε ὁ Χόνγκ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ λεία εἶναι πολὺ ψηλὰ καὶ δὲ μποροῦν νὰ τὴ φτάσουν οἱ κροκόδειλοι, θὰ περάση πολλὴ ὥρα γιὰ νὰ καταφέρουν νὰ ρίξουν τὰ κλαδιά.

Τὸν διέκοψε ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ ποὺ ἀκούστηκε ἀπ' τὴν ἀντίθετη ὄχθη:

— Οἱ Κινέζοι ἂς μ' ἀκούσουν! φώναξε ἕνας ἄντρας, κουμμένος μέσα στὰ μπαμπού.

Καὶ οἱ τέσσερις σύντροφοι φώναξαν μαζί:

—Ἡ φωνὴ τοῦ Πανταρά!...

— Ναί, αὐτὸς εἶναι!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Τὸ σταυρόλεξο μας

ΑΡΙΘΜΟΣ 916

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ἐπίρρημα, ποὺ ἀντιστρέφει τὰ πάντα. — Κατηγορία μαλακίων.
2 Μουσικὸ ὄργανο. — Στοιχεῖον τῆς Φύσεως.
3 Ρωμαντικὸς Γάλλος συγγραφεύς (ἐπών.). — Σέρβος συνταγματάρχης, ὁ ὁποῖος δολοφόνησε τὸν Ἀλέξανδρο καὶ τὴ Δράγα. — Ἰσπανικὸ νόμισμα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Θὰ σᾶς θυμίση τὸ Διογένη. — Κάνει τὴν ἐργασία πολλῶν ἀνθρώπων.
2 Ἡ μητέρα τοῦ Ἑρμοῦ. — Τὸ δέρμα αὐτὸ θυμίζει ἀσήμι ἢ χρυσάφι.
3 Σύνδεσμος. — Ἐπίρρημα, ποὺ δηλώνει ὅτι οὔτε χρωστοῦμε, οὔτε μᾶς χρωστοῦν. — Ἥρωἰς ἐρωτικοῦ δράματος τῆς ἀρχαιότητος.

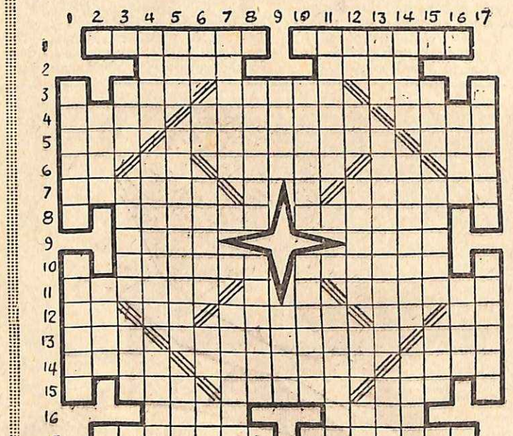

4 Ἀνατολίτικο ἐπιφώνημα. — Μᾶς εἶναι καθημερινὸς ἀπαραίτητο. — Ἐγκατάστασις εἰδικὴ γιὰ τὴ φορτοεκφόρτωσι σιτηρῶν.
5 Ἀπάντησις. — Ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων. Λόγιος. — Ὄασις τῆς Ν. Σαχάρας.
6 Ἄρθρον. — Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Ὁ οἶνος τῆς Θείας Μεταλήψεως. — Καλύπτουν τὸ ἥμισυ τῆς Γῆς. — Ἀριθμὸς μὲ γράμματα.
7 Ἀνοίγει τὴν ὀρεξι. — Ὑποφερτή.
8 "Ηρως τοῦ Δουμᾶ. — Χρονικὸ ἐπίρρημα.
9 Τὸ χρησιμοποιοῦμε ὅταν ἀποφεύγουμε ν' ἀναφέρουμε κάποιο ὄνομα. — Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.
10 Χρησιμοποιοῦνται σὲ μεγάλες ποσότητες, γιὰ τὴν κατασκευὴ δρόμων (ἐδῶ στὸν ἑνικό). — Τοπικὸ ἐπίρρημα σχετικὸ μὲ τὸ σπίτι μας.
11 Σχετίζονται μ' ἕνα οὐράνιο σῶμα. — Ἀρχαία πόλις τῆς Γαλατίας. πρωτεύουσα τῶν Μανδουβίων.
12 Συνοδεύει τὸ γέλιο. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία. — Τέρας τῆς μυθολογίας μας, κόρη τοῦ Ποσειδῶνος. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Ὅμοια σύμφωνα.
13 Τσάπα τῶν χωρικῶν. — Πολύτιμος λίθος. — Ἐξεθρονίσθη ἀπὸ τὴν ἀγορά.
14 Καλύπτουν τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ πλανήτου μας. — Ἐνσάρκωσις θεοῦ, σνοὺς Ἰνδούς, καὶ ἰδιαίτερα τοῦ Βισνοῦ. — Ὀροπέδιο τῆς Ἀσίας.
15 Ἄψητα. — Εὐοίωνα, εὐνοϊκά. — Θεά.
16 Χρονικὸ διάστημα (ἀρχ.). — Ἡρωὶς τοῦ Ὕψεν.
17 Εἶδος κατέλλου γιὰ τὸ καλοκαίρι. — Σχετίζεται μὲ ἕνα εὐρωπαϊκὸ κράτος.

4 ... Λάντ: ἠθοποιός. — Τρώει ξύλο καί... παχαίνει. — Τέλος προσευχῆς.
5 Στρατιωτικὸ πρόσταγμα. — Προέρχονται ἀπὸ μιὰ χώρα τῆς Ἀμερικῆς (θηλ.). — Ἀμέσως μετά.
6 Γιὰ τοὺς Γάλλους εἶναι χρυσός. — Νότα. — Πόλις τῆς Σικελίας. — Ἀρχὴ ὅρκου. — Προηγοῦνται βασιλέως.
7 Μεγάλη ἀγελάδα. — Δὲ λείπουν ἀπὸ καμμιὰ θρησκευτικὴ πομπή.
8 Ἐπὶ ὑφάσματος: ἀραιός. — Νέες κοπέλλες.
9 Κάθε ἐργοστάσιο ἔχει τὸ δικό του. — Ἐνδιαφέρει τοὺς φιλάθλους.
10 Προκλητικός. — Μερικές.
11 Φουρουῦνται ἄγρυπνα. — Ρῆμα, ποὺ προδίδει ἔλλειψι δραστηριότητος.
12 Λουδοβίκος τῆς Γαλλίας. — Τὸ χρησιμοποιοῦμε δείχνοντας. — Προσφιλὲς στὸ σελέμη. — 71. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.
13 Ὑποβοηθεῖ τὴν ὅρασι. — Ποταμός, ποὺ διασχίζει ὁμόνυμη χώρα τῆς Ἀφρικῆς. — Μεγάλη λίμνη τῆς Ἀμερικῆς.
14 Χρονικὸ διάστημα (πληθ.). — Ποσότης φαγητοῦ (πληθ.). — Κράτος τῆς Δ. Ἀσίας.
15 Νέα γυναῖκα. — Χρηματοκιβώτια. — Προστακτικὴ τῶν παραπομπῶν.
16 Διάσημος μουσουργός. — Χρησιμοποιεῖται ὡς ἔναυσμα στὸ τσακμάκι.
17 Μάγκας. — Ἑλληνικὸ ἀεροδρόμιο.

ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΛΟΥ
(Στουπὶ — Κατερίνης)

Ἡ λύσις τοῦ 915 στὴ σελίδα 76

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρᾶ 7 (πλατ. Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 9—1 π.μ. καὶ 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525.387.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης). Τηλέφ. 532.563.

Σκορπίστε γύρω σας ἄρωμα - δροσιὰ - φρεσκάδα

μὲ BAC

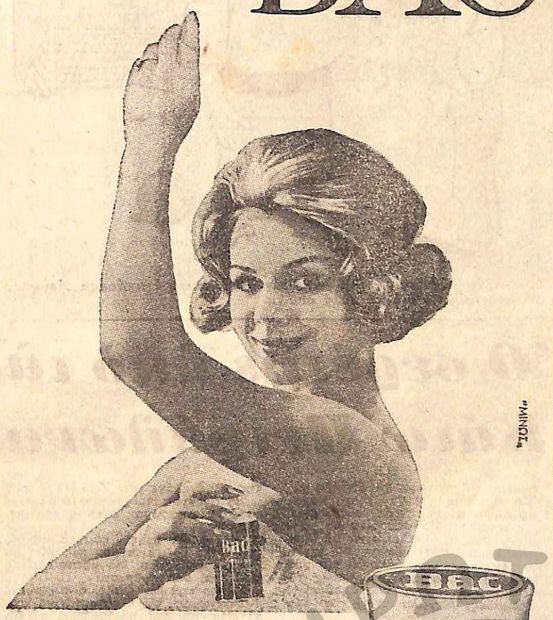

Τὸ BAC σταματᾶ τὴν κακοσμία τοῦ ἱδρῶτα

★ Μὲ μία μόνον κίνηση τὸ BAC-stick, σάς ἀπαλλάσσει ἀπὸ κάθε σωματικὴ ὀσμὴ ποὺ ἐνοχλεῖ τὸ περιβάλλον σας.

★ Μὲ τὸ BAC-stick, ἀκόμα καὶ στὶς πιὸ ζεστὲς μέρες τοῦ καλοκαιριοῦ αἰσθάνεσθε σιγουριὰ σὲ κάθε σας συναναστροφή. Στὴ δουλειά, στὴ διασκέδαση, στὸ λεωφορεῖο, παντοῦ αἰσθάνεσθε ἄνετα.

Ζητῆστε σήμερα

BAC-stick κόκκινο μὲ ἄρωμα δροσερό
BAC-stick πράσινο μὲ πιὸ ἔντονο ἄρωμα
σὲ 3 διάφορα μεγέθη (τσάντας, κανονικό, οἰκονομικό).

καὶ τὴν μοντέρνα συσκευασία

Bac *Spray*

Μόνο τὸ BAC περιέχει τὸ Βακτηριοκτόνον ἀποσμητικὸν BAC-43 ποὺ ἔχει ἄμεση ἐνέργεια καὶ μεγάλη διάρκεια.

OLIVER

ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

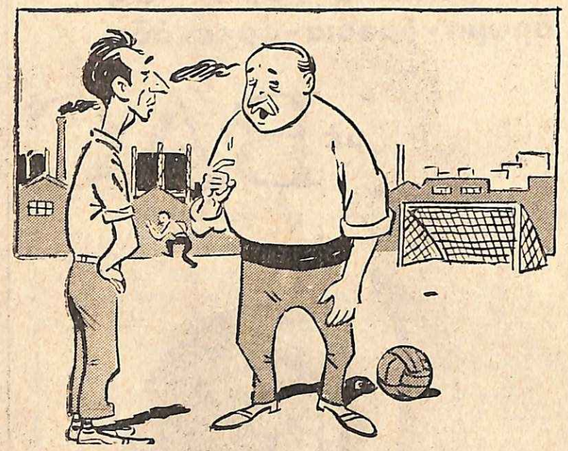

— *Μὴ φοβᾶσαι, παιδί μου, τὸν ἐνεθάρρυνε ὁ μπάρμπα Λουκᾶς. Θὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὸ καλό σου...*

Ὁ σερέτης ἀπὸ τὰ Κάτω Πετράλωνα

ΠΕΡΝΩΝΤΑΣ τυχαῖα ἀπὸ τὰ Κάτω Πετράλωνα ὁ μπάρμπα Λουκᾶς, τ' ἀπομεσήμερο τῆς Κυριακῆς κύτταξε κι' εἶδε σὲ κάποια συνοικιακὴ μάντρα νὰ κλωτσᾶνε τόπι πέντε—ἕξη μαντραχαλαῖοι μονότερμα.

Στάθηκε παράμερα νὰ γουστάρη καὶ ν' ἀκούση τὸ γνώριμο ηδοῦπο τῆς μπάλλας νὰ εὐφρανθῆ ἡ ψυχούλα του, μιὰ καὶ τὴν περνοῦσε μεγάλη Σαρακοστὴ ἀπὸ ἐπίσημο «λάκτισμα», ἑνεκα θερινὲς διακοπές, ἡ ὁμαδάρα του στὴ Ρωσία. Λιοπύρι καὶ ξερὸ τὸ χορταρικὸ στὸ τερραίν, λοιπόν.

Οἱ μαντραχαλαῖοι βαροῦσαν τὴ μπάλλα κουτουράδα. Στὸ γκολ-πόστ στεκότανε ἕνα ξεραγκιανὸς σὰ στέκα μπιλιάρδου, μὲ μακρὺ λαιμὸ σὰ λελέκι. Σὲ κάθε σοῦ, ποὺ ἀμολοῦσαν οἱ ἄλλοι, ὁ ξεραγκιανὸς χοροπήδαγε, τιναζότανε κωμικά, ἁπλώνε στὸν ἀέρα τὶς χερούκλες του.

— Ἰσα τὸ κορμί σου, βρὲ Σπίνο, τοῦ φωνάζανε.

— Πᾶρτο κι' αὐτό, βρὲ Ζαμόρα!

— Κάνε πλονζόν, βρέ... οὐραγκοτάγκο!...

Ὡστόσο ἕνας ἀπὸ δαύτους μὲ ἀψηλό, γεροδεμένο κορμί, συμπαθητικὸ μοῦτρο καὶ μαλλὶ κομμένο σὲ ἀμερικάνικο στύλ, βαροῦσε τὴ μπάλλα μὲ μαστοριὰ καὶ μὲ γοῦστο. Τὴν ἔστρωνε γλυκὰ - γλυκὰ στὸ ποδάρι του κι' ἀμολοῦσε τὸν κεραυνό του, συστημένο φαρμάκι στὸ γάμμα τῶν γκολ-πόστ τοῦ ψηλοῦ μὲ τὸν πελαργίσιο λαιμό. Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς τὸν κύτταξε καλά. Φαινότανε βαρὺς καὶ καμπόσο ἀράθυμος. Κλώτσαγε μὲ τὸ μάτι θολὸ καὶ μὴτε μιλοῦσε. Τὰ πανωτὰ σοῦ ποὺ κάρφωνε στὰ χιλιομπαλωμένα δίκτυα, παράζανε τὸ Σπίνο, ποὺ μήτε προλάβαινε νὰ δῆ ἀπὸ ποῦ ξεκινοῦσανε.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ μπάρμπα Λουκᾶς ἄκουσε τοὺς ἄλλους νὰ λένε στὸ σουταδόρο:

— Μπράβο, Θανάση Καλόγνωμε! Σήμερα εἶσαι σαΐνι καὶ στὶς μεγάλες σου φόρμες. Θὰ σὲ προπονάη μυστικὰ φαίνεται ὁ Γκέῃμ στὸ τερραίν τῆς Λεωφόρου Ἀλεξάνδρας καὶ γι' αὐτὸ σουτέρνεις στὰ ἴσια.

Ὁ Καλόγνωμος γύρισε καὶ τοὺς τήραξε μὲ σερέτικη ἐκφρασι.

— Κι' ἂν φοροῦσα καλόπαιδα ἄρβυλα, θὰ βλέπατε! Τύφλα νἄχη μπροστά μου ὁ Σιδέρης, ὁ Ὑφαντῆς κι ὁ Ὁμάζος στὸ σοῦ... Μὰ τί νὰ σᾶς κάνω μὲ τὸ σκέτο παπούτσι... Ἡ μπάλλα φαλτσάρει καὶ τὸ σοῦ ἀλλαξοδρομάει...

— Καὶ γιατί δὲν πᾶς, βρὲ Καλόγνωμε, στὸν «ΠΑΟ» νὰ σοῦ οἰκονομήση φανέλλα κι' ἕνα ζευγαράκι μὲ σχάρες; Ντρέπεσαι ἢ σκιάζεσαι;

— Γιατί δὲν πάω; Ἑνεκα ποὺ ἔχω ὄχτροὺς καὶ φοβᾶμαι ἀντιζηλίες, τὸ ὁποῖον θὰ μπῶ,στὸ ψυγεῖο κι ἀειντε περίμενε. Γκαίγκε;

Οἱ ἄλλοι γελάσανε μὲ τοὺς καποτινισμούς του.

— Δὲν τ' ἀπαρατᾶς, βρὲ Καλόγνωμε, τὰ κορδελλάκια νὰ γραφτῆς τὴν Ἕνωσι Κάτω Πετράλωνα, τὸ ποιον εἰκοσάρι τὸ Σάββατο καὶ πορτοκαλαδίτσα σὲ χοντρὸ ποτήρι;

Ὁ Καλόγνωμος δαιμονίστηκε. Τὸ μοῦτρο του σούρωσε.

— Ἐχετε χάρι βρὲ κοντοστούπηδες, ποὺ δὲ σᾶς καταχερίζω νὰ βάλετε γνώσι. Ὡστόσο περιμένετε μωρὲ νὰ δῆτε...

Ὀμπάρμπα Λουκᾶς ζύγωσε τὸν Καλόγνωμο.

— Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ δυὸ λογάκια, τοῦ εἶπε, σὲ σοβαρὸ τόνο.

Οἱ ἄλλοι ποὺ φοβηθήκανε μπᾶς καὶ ἤτανε μυστικὸς ἀστυνομικὸς ὁ ἄγνωστος ποὺ μίλαγε στὸν Καλόγνωμο, λακκίσανε στὸν πρῶτο δρόμο.

— Τί μὲ θέλεις κύριος; ρώτησε, προσπαθώντας νὰ φανῆ ψύχραιμος, ὁ συνοικιακὸς μπαλαδόρος. Εἶμαι καθαρὸς καὶ μηδὲν παρεξήγησι.

— Μὴ φοβᾶσαι παιδί μου, τὸν ἐνεθάρρυνε ὁ μπάρμπα Λουκᾶς. Θὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὸ καλό σου. Δὲν εἶμαι, σ' ὀρκίζομαι, μυστικός.

— Καλὰ βρέ... νοικοκύρη, μιὰ καὶ θέλεις νὰ μοῦ κουβεντιάσης, τὸ ἔχεις τὸ λεύτερο, μ' ἄσε τὶς περικοκλάδες καὶ μίλησέ μου σταράτα.

— Νά, θέλω νὰ σὲ ὑποστηρίξω κατὰ δύνεμι, γιὰ νὰ σὲ πάω στὸν Ὀλυμπιακό. Σὲ εἶδα ποὺ κλωτσᾶς κανονικὰ κι' ὅμορφα τὴ μπάλλα κι' εἶπα νὰ μὴ μείνης στὸ ράφι, κατὰ πῶς κάθονται οἱ γεροντοκόρες, μὲ τὸ συμπάθειο. Θὰ σοῦ δίνω τὸ χαρτζιλίκι σου, θ' ἀναλάβω νὰ σὲ προπονήσω καταπὸς κάνουν οἱ ξένοι, ποὺ τοὺς πληρώνουν ἀκριβὰ καὶ τὸν Ὀκτώβρη μὲ τὸ καλὸ βὰ φορᾶς τὸ δοξασμένο φανελλικὸ τῆς ὁμαδάρας. Κατάλαβες; Μεγάλη τιμὴ σ' ἕνα νέο.

Ὁ Καλόγνωμος στάθηκε καὶ τὸν κύτταγε περίεργα.

— Καὶ γιατί ἐτούτη ἡ καλωσύνη, βρὲ μάστορα; Ἐγὼ δὲν τὸ ἐννοάω.

— Θὰ τὸ ἐννοήσης πειδί μου, ὅταν φορέσης τὸ φανελλικὸ τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» καὶ κατέβης στὸ γήπεδο. Μὲ τὰ πρωτοβρόχια...

— Τὸ χαρτζιλίκι τὸ λοιπὸν θὰ πέφτη κανονικά, μάστορα; Καὶ νὰ ξέρης, ἐγὼ ποὺ μὲ λένε στὴν ἐνορία Ἀράθυμο, δὲ σηκώνω ἀπὸ μελάνι σουτιᾶς καὶ μαϊντανὸ ψιλοκομμένο. «Στὰ χρωστάω καὶ νὰ περάσης τὴν ἴδια ὥρα αὔριο»! Τὸ ὁποῖο καλπουζανιὲς καὶ σημαδεμένο χαρτί. Ξηγηθήκαμε λέω σταράτα;

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς τὸν καθησύχασε καὶ τὸν προσκάλεσε σπίτι του νὰ γνωρίση τὴ γυναῖκα του, τὴν κυρὰ Μαριγώ, καὶ τὴν κόρη του Βασούλα.

— Νάρθῆς αὔριο, ὁδὸς Δωδεκανήσου, νούμερο τάδε, νὰ δῆς τὴ φαμίλια μου. Μὰ θὰ σὲ περικαλέσω νὰ μιλᾶς στὶς γυναῖκες μὲ τὸ σᾶς καὶ μὲ τὸ σεῖς κι' ὄχι καταπὸς κουβεντιάζεις μὲ τὴν παρέα σου.

— Τὸ ἔχεις μὲ τὸ πρῶτο καὶ θὰ φέρω μαζί μου καὶ μιὰ πρέζα ἀλάτι νὰ πετάω κάπου - κάπου στὴν κουβέντα γιὰ νἄχωμε λέω καὶ τ' ἁρμυρό μας φυστίκι.

Τὴν ἴδλη μέρα χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ μπάρμπα Λουκᾶ. Τὸν ἔμπασε ὁ ἴδιος στὸ μικρὸ σαλονάκι, τοῦ σύστησε τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν ὁμορφὴ κόρη του. Τὸν κέρασε παχωτό, καφεδάκι, παγωμένους γιαρμάδες. Ὁ Καλόγνωμος ἢ Ἀράθυμος καθότανε σὲ ἀναμμένα κάρβουνα. Ὅσο κι' ἂν πολέμαγε, δὲν πετύχαινε νὰ ταιριάξη σωστὰ καὶ στὴν ὥρα τους τὸ «σεῖς» καὶ τὸ «σᾶς» καὶ τᾶκανε μούσκεμα. Ἡ κυρὰ Μαριγὼ ἔσπαγε κέφι καὶ ἡ κόρη της χαμογέλαγε σὰν Τζοκόντα.

Βγαίνοντας τοῦχωσε στὸ χέρι, ὁ καψερὸς μπάρμπα Λουκᾶς ἕνα πενηντάρι.

— Γιὰ νὰ πιῆς καμμιὰ μπύρα, τοῦ εἶπε. Τὸ σπίτι μου πές πῶς εἶναι καὶ δικό σου. Θὰ μπανοθάγαίνης ἐλεύθερα. Μὴ ντρέπεσαι.

Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε, ὁ τυχερὸς ὁ Καλόγνωμος. Θᾶχε τὸ κανονικὸ χαρτζιλίκι του καὶ ποιός ξέρει τί θᾶφερνε ἡ τύχη, καὶ τὸ καλὸ ριζικό του. Περάσανε δυὸ - τρεῖς μέρες καὶ νὰ σου πάλι ὁ φιλαράκος στὸ σπίτι τοῦ μπάρμπα Λουκᾶ ποὺ ἀπουσίαζε.

Τὸν ὑποδεχτήκανε καλωσυνᾶτα κι' εὐγενικὰ οἱ γυναῖκες...

Ὁ Καλόγνωμος κάθισε, ξέχασε τὶς παραγγελίες τοῦ προστάτη του καὶ βάλθηκε νὰ μιλάη μὲ τὸ δικό του σερέτικο τρόπο.

— Τὸ ὁποῖον, ἔλεγε, ἡ ὁμαδάρα φέτο θὰ τοὺς ἀφαλοκόψη καὶ θὰ τοὺς ρίξη ὅλους στὸ κάγκελλο! Τὰ μάθατε κυρὰ Μαριγὼ πῶς ὁ Αὐγητίδης καὶ ὁ Μπένσης, ξεφτέρια κι' οἱ δυὸ στὴν κλωτσιὰ καὶ στὸ βούτημα, θὰ φορέσουνε τὴ δοξασμένη φανέλλα κι ὁ ρέστοι θὰ πάνε γιὰ βρούδες;

— Μὰ κι' ὁ «Παναθηναϊκὸς» πῆρε καμπόσους Ἰκανοὺς ποδοσφαιριστές, τὸν δίεκοψε ἡ κυρὰ Μαριγώ. Ἔπεσε πολὺ χρῆμα καταπὸς λέει ὁ Λουκᾶς μου.

— Ρετάλια, κυρὰ Μαριγώ, μὰ τὴ Βαγγελίστρα... Μήτε φράγκο δὲν κάνουν καὶ θὰ μποῦνε κί' ἐτούτοι σοῦ λέω στὸ ψυγεῖο...

Ἡ Βασούλα κρυφοκύτταγε τὸν Καλόγνωμο κι' αὐτὸς τὴ Βασούλα.

Τὴν ἑπομένη ξαναρθε πάλι ὁ... μπαλαδόρος καὶ μ' ὅλο τὸ θάρρος γύρεψε ἀπὸ τὴν κυρὰ Μαριγὼ ἕνα κατοστάρικο, «τὸ ὁποῖον ἀπόλυτη ἀνάγκη καὶ μὴ τὸ πῆς, σὲ περικαλῶ, στὸ μπάρμπα Λουκᾶ».

Ἡ γυναῖκα τοῦ φανατικοῦ δυσφόρησε, ὡστόσο δὲ μίλησε. Τοῦδωσε τὸ κατοστάρικο κι' ὑποσχέθηκε στὸν ἐαυτό της ν' ἀρνηθῆ τὴν ἑπομένη φορά, ἂν τὸ πείραμα ἐπαναλαμβανότανε.

Ὁ Καλόγνωμος ἔκανε δυὸ - τρεῖς μέρες νὰ περάση ἀπὸ τὸ σπίτι. Παρουσιάστηκε ξαφνικά, ὅταν βρισκότανε μονάχη ἡ Βασούλα.

— Πῶς ἀπὸ δῶ τέτοια ὥρα, μεσημεριάτικα; ρώτησε τὸ κορίτσι.

— Εἶναι ἀνάγκη καὶ γιὰ τοῦτο. Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς μοῦ εἶπε νὰ μοῦ δώσης τὸ ραδιόφωνο.

— Νὰ σοῦ δώσω τὸ ραδιόφωνο; Μὰ γιατί; Τί τὸ θέλει;

— Ἑνεκα ποὺ θὰ τὸ πάω στὸ μαγαζὶ τοῦ Γιαβρούση, γιὰ λάμπες.

— Μὰ λειτουργεῖ καλά, τὸ δικό μας ραδιόφωνο, ἐπέμεινε τὸ κορίτσι.

— Θὰ βάλωμε δυὸ - τρεῖς λάμπες ἀκόμα νὰ παίρνωμε καθαρὰ τὰ μάτς ἀπὸ τὴ Ρωσία, Σιβηρία καὶ Αὐστραλία, ποὺ θὰ παίξη ἡ ὁμαδάρα.

Τέλος πάντων μὲ τὰ λιμὰ πέτυχε ὁ Καλόγνωμος νὰ σηκώση τὸ ραδιόφωνο. Ὅταν πληροφορήθηκε τὸ δυσάρεστο νέο, ὁ μπάρμπα Λουκᾶς δὲ μίλησε. Πῆγε κι' ἀντάμωσε τὸ σερέτη, στὰ Κάτω Πετράλωνα.

— Γιατί, βρὲ Καλόγνωμε, ἄρχισες τὶς καλπουζανιές;

— Πῆρα τὸ ραδιόφωνο, μπάρμπα Λουκά, γιατὶ σχεδιάζουμε μιὰ βεγγέρα στὸ σπίτι τοῦ Μήτσουρα. Τὸ ἐργαλεῖο θὰ βρίσκεται μέχρι τὴν ἄλλη Κυριακὴ στὴ θέσι του. Τουμπεκὶ λοιπόν... κι' ἄλλαξε δίσκο.

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς ἄρχισε ν' ἀντιμετωπίζη τὸ δίλημμα: Νὰ ξεφορτωθῆ μιὰ καὶ καλὴ τὸ σερέτη ἢ νὰ συνεχίση τὸ χαρτζιλίκι καὶ τὴν προπόνησί του κι' ὁ Θεὸς βοηθός. Προτίμησε τὸ δεύτερο. Ὡστόσο, ὑποσχέθηκε στὸν ἑαυτό του νὰ προσέχη καὶ νἄχη τὰ μάτια του τέσσερα.

Σὲ μιὰ - δυὸ βδομάδες ὁ Καλόγνωμος μπαινόβγαινε στὸ σπίτι σὰ νοικοκύρης. Καθότανε στὸ μεσημεριάτικο τραπέζι καὶ περιόρμιαζε, ἄνοιγε τὸ ψυγεῖο κατὰ βούλησι κι ἔτρωγε φρούτα, φοροῦσε τὶς πυτζάμες τοῦ μπάρμπα Λουκᾶ, ἕνεκα ποὺ εἶχανε τὸ ἴδιο μπόϊ κι' ἄρχισε νὰ χρησιμοποιῆ ἀκόμα καὶ τὰ πουκάμισά του.

— Μήτε σώγαμπρος, συλλογιζότανε μὲ στενοχώρια ὁ ἀμοιρος ὁ φανατικός, ποὺ ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ στὰ γερά.

Μὰ καὶ πάλι ἡ φιλοδοξία κι' ἡ λαχτάρα του νὰ παρουσιάση στὸν «Ὀλυμπιακὸ» ἕνα σουταδόρο φαρμάκι, σὰν τὸν Ὑφαντὴ καὶ τὸ Σιδέρη, παραμέρισε τὶς ἀνησυχίες καὶ τὰ κακὰ προαισθήματά του.

Κι' ἕνα βράδυ γυρνώντας στὸ σπίτι του βρῆκε τὴ Μαριγὼ του ἀναστατωμένη. Ἡ συμβία του ἐκλαιγε, συργιαούσε πέρα - δῶθε νευρικὴ καὶ στὴ φούρκα της ἔσπασε δυὸ τρία πιατικὰ στὴν κουζίνα.

—Ἡ Βασούλα μας! Τὸ χρυσό μου κορίτσι, τὸ γιασεμί μου, τὸ ἐλόγιασε ὁ ἀλήτης, ποὺ κουβάλησες στὸ σπίτι! τσίριζε, μονολογοῦσε, ἀναστένταζε.

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς βάλθηκε νὰ τρέμη σὰν ψάρι. Τοῦρθε κάτι σὰ λιγοθυμιά, θόλωσαν τὰ μάτια του.

— Ἐξηγήσου μου καθαρά, Μαριγώ μου, κι' ἄσε τοὺς ἀφορισμούς. Μίλησε καθαρὰ καὶ πές μου τί γίνηκε στὸ σπίτι μου...

— Τὴν πῆρε... Τὴν ἔκλεψε ὁ τενγτυ-μπούζ. Ἔχασα τὸ κορίτσι μου, τὸ φῶς τῶν ματιῶν μου... Ἔχασα τὴ Βασούλα μου!...

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς κύτταξε νὰ τὴν παρηγορήση:

— Μὴ φωνάζης, Μαριγώ μου. Θὰ τὸν προλάβω!... Θὰ τοῦ κάνω μήνυσι. Θὰ πάω τώρα ἀμέσως στὸν Εἰσαγγελέα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ μάτι του ἔπεσε σ' ἕνα διπλωμένο χαρτί, στὴν ἐταξέρα. Τ' ἄνοιξε μὲ χέρια ποὺ τρέμανε καὶ διάβασε:

«Μπάρμπα Λουκά.

«Τὸ κορίτσι σου μὲ ἀγαπάει καὶ τρελλαίνεται γιὰ μένα. Θὰ τῆς περάσω δακτυλίδι, τὸ ὁποῖον τίμια πράματα... Ἀπὸ τὸν ἄλλο μήνα κι ὅλας θὰ ἠκονομήσω τὸ τακτικό μου ἀπὸ τὸν «ΠΑΟ», τὸ ὁποῖον θὰ εἶμαι βεντέτα στὸ δοξασμένο τριφύλλι. Ὅσο γιὰ τὴν ὁμαδάρα σου, πάτησες τὴν πίττα κι' ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ φυσᾶς καὶ τὸ γιαουρτι μιὰ καὶ καψάλισες τὰ χέρια σου, φουκαρά, στὸ χυλό. Καὶ γιὰ νὰ ξέρης εἶμαι φανατικὸς τοῦ «ΠΑΟ», καὶ τὸ ἀμόρε μου, δηλαδὴ ἡ Βασούλα θὰ γίνη τὸ ἴδιο. Σὲ γλυκοασπάζομαι, Θανάσης Καλόγνωμος».

Ὁ μπάρμπα Λουκᾶς τσαλάκωσε σὰ λυσσασμένος τὸ σημείωμα, φόρεσε τὸ σακκάκι του καὶ εἶπε στὴ Μαριγώ του:

— Πάω στὴν Εἰσαγγελία. Ἔγε τὸ νοῦ σου μὴ σὲ κλέψη κι' ἐσένα!

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

ΛΙΓΗ ΩΡΑ

μὲ τὸ ζεῦγος ΚΑΣΣΑΒΕΤΗ

Ὁ νέος σκηνοθέτης θὰ γυρίση ἕνα φίλμ στὴν Ἑλλάδα μὲ Ἕλληνας ἠθοποιοὺς

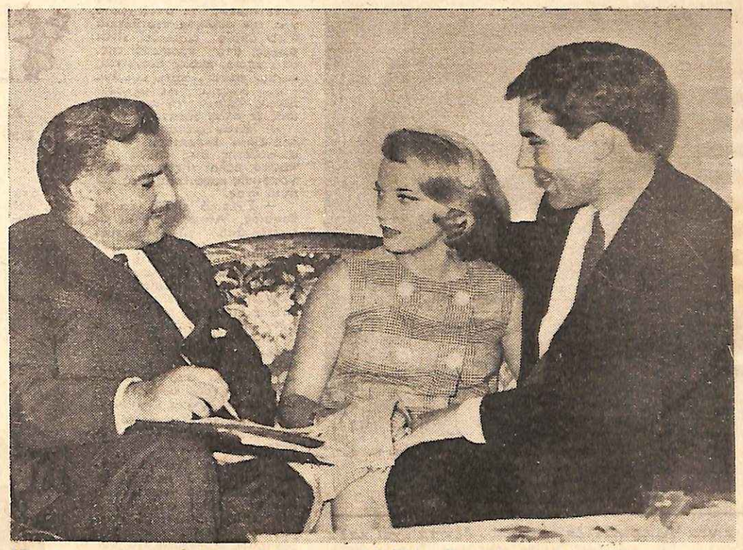

Ἡ Ἀμερικανίδα στὰρ Τζένα Ρώναλντς καὶ ὁ Τζὼν Κασσαβέτης μὲ τὸν συνεργάτη μας κ. Χρ. Οἰκονόμου.

ΠΟΛΛΟΙ εἶναι οἱ ἠθοποιοὶ καὶ οἱ σκηνοθέτες τοῦ κινηματογράφου, ποὺ ἦρθαν, τὰ τελευταῖα χρόνια στὴν Ἑλλάδα. Γνωστὰ ὀνόματα, «μεγάλες φίρμες», ποὺ πληρώνονται μὲ ἀστρονομικὰ ποσά. Μὰ εἶναι λίγοι μεταξύ τους οἱ πραγματικοὶ καλλιτέχνες. Ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους μπορεῖτε νὰ ἀκοῦτε ἐπὶ ὥρες νὰ σᾶς μιλοῦνε γιὰ τὴν Ἑβδόμη Τέχνη, γιὰ τὸ θέατρο, τοὺς συγγραφεῖς, τὰ ἔργα τους, τοὺς σκηνοθέτες, τὴ μουσική. Καὶ πάντοτε κάτι καινούργιο θὰ μάθετε.

Ὁ ἑλληνικῆς καταγωγῆς Τζὼν Κασσαβέτης ἀνήκει σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ οἰκογένεια τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν. Εἶναι ὁ νεαρὸς σκηνοθέτης, ποὺ ξέφυγε, ἀπὸ τὰ πρῶτα του ἀκόμη βήματα, ἀπὸ τὸν κλοιὸ τῶν ἐμπόρων τοῦ κινηματογράφου, γιὰ νὰ ἀξιοποιήση τὸ ταλέντο του, τὴν τολμηρὴ νεανικὴ φαντασία του καὶ τὴ μεγάλη ἀγάπη του γιὰ τὴν Τέχνη.

Ὁ Ἰωάννης Κασσαβέτης γεννήθηκε στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου καὶ σπούδασε στὴν Ἀμερικανικὴ Ἀκαδημία τῶν Δραματικῶν Τεχνῶν. Ἐπὶ τέσσερα χρόνια ἔπαιξε πρώτους ρόλους σ' ὅλους τοὺς μεγάλους σταθμοὺς τηλεοράσεως. Ἀργότερα, τὸν ζήτησαν στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου ἔπαιξε σημαντικοὺς ρόλους στὶς ταινίες «Ἔγκλημα στοὺς ὀρόμους», «Ἡ νύχτα κρατᾶ τὸν τρόμο», «Ἡ ἄχρη τῆς πόλεως», «Ὑπόθεσι στὴ Χαβάνα» καὶ «Ἡ παρθένος νήσος μας». Ἔχει ἀποκτήσει ἔτσι ἀρκετὴ πεῖρα.

Σὰ σκηνοθέτης ἄρχισε μὲ τὴν ταινία «Σκέρ», ποὺ βραβεύθηκε στὴ Βενετία, στὸ Παρίσι καὶ στὸ Λονδίνο. Τὸ τελευταῖο φίλμ, ποὺ σκηνοθέτησε, ἔχει τίτλο «Ἕνα παιδὶ περιμένει», ὅπου πρωταγωνιστοῦν ἡ σύζυγός του Τζένα Ρώλαντς (Κασσαβέτη), ὁ Μπάρτ Λάνκαστερ καὶ ἡ Τζούντυ Γκάρλαντ. Λέγεται δὲ ὅτι εἶναι μιὰ ἐπιτυχία του.

Ἡ Τζένα Ρώλαντς γεννήθηκε στὴν Ἀμερική, ἀπὸ γονεῖς ἀγγλικῆς καταγωγῆς. Σπούδασε ἐπίσης στὴν ἴδια Δραματικὴ Σχολὴ μὲ τὸ σύζυγό της. Ἔπαιξε πρωτεύοντα ρόλο μὲ τὸ Ἕντουαρντ Ρόμπισον, στὴν παιγνιώδη κωμῳδία «Στὴ μέση τῆς νύχτας». Ἐπίσης ἔπαιξε στὴν τηλεόρασι στὰ ἔργα «Ὑψηλὸ κόστος τοῦ ἔρωτα», μὲ παρτεναίρ τὸ Χοσὲ Φερρέρ. «Οἱ γενναῖοι εἶναι μόνοι» μὲ τὸν Κὲρκ Ντάγκλας, «Ἑλικοειδὴς δρόμος» μὲ τὸν Ρὸκ Χάντσον, καὶ μερικὰ ἄλλα.

Μὲ τὸ νέο σκηνοθέτη εἶχα μιὰ ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα συνομιλία, προστά στὴν ἐξ ἴσου γοητευτικὴ σύζυγός του, κ. Τζένα Ρώλαντς, Ρώτησα, λοιπόν, τὸ Τζὼν Κασσαβέτη, στὴν ἀοχὴ τῆς συνομιλίας μας:

— Ὑπάρχει σίμερα κάποια τάσι μεταξὺ τῶν σκηνοθετῶν καὶ παραγωγῶν τοῦ Χόλλυγουντ γιὰ ταινίες Τέχνης, ὅπως ἐκεῖνες τῶν Ἀντονιόνι, Μπέργκμαν, Τζὼν Κόντες καὶ μερικῶν ἄλλων Εὐρωπαίων, ποὺ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὸ ἐμπορικὸ μέρος καὶ ρίχνουν ὅλο τὸ βάρος στὴν ποιότητα;

— Ὄχι, μᾶς ἀπαντάει ἀμέσως, Γιατί οἱ σκηνοθέτες τοῦ Χόλλυγουντ ἢ δὲν ξέρουν ἢ οἱ συνθῆκες δὲν τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ φτιάξουν ταινίες ἀρτίστικες. Πῶς εἶναι π. χ. δυνατὸν σ' ἔγιναν Ἀμερικανὸ σκηνοθέτη, ποὺ θέλει νὰ φτιάξη ταινία ποιότητος, νὰ τὴν πραγματοποιήση, ποὺ θὰ πρέπει νὰ χρησιμοποιήση μιὰ ἠθοποιό, ποὺ θὰ ζητῆση ἀμοιβὴ 1.000.000 δολλάρια, ξέγνοια ἀπὸ τί θὰ κοστίσουν οἱ μακιγιέ, οἱ κομωτές, οἱ ἐνδυματολόγοι, κλπ.; Οἱ ταινίες τοῦ Χόλλυγουντ δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ «μπίζνες γιὰ τὴ διασκέδασι».

— Παίζετε κ. Κασσαβέτη, στὶς ταινίες, ποὺ σκηνοθετεῖτε;

— Ὄχι. Γιατὶ δὲν εἶμαι τόσο ἔξυπνος, ὥστε νὰ διευθύνω καὶ νὰ παίζω συγχρόνως. Εἶναι πολὺ δύσκολο, σχεδὸν ἀδύνατο, νὰ σκηνοθετῆς, νὰ πρέπει δηλαδὴ νὰ παρακολουθῆς τοὺς ἠθοποιούς σου πῶς θὰ παίξουν αὐτὸ ποὺ τοὺς ἔμαθες καὶ συγχρόνως νὰ παίζης κ' ὁ ἴδιος. Κ' ὁ Ὄρσον Οὐέλλες ἐπιχείρησε πολλὲς φορὲς νὰ παίξη σὲ ταινίες, ποὺ σκηνοθετοῦσε ὁ ἴδιος. Ἀλλά, στὰ πλάνα, ποὺ δὲ φαινόταν ἀπὸ κοντὰ τὸ πρόσωπό του, ἔβαζε ἄλλον στὴ θέσι του, γιατὶ ἤθελε νὰ παρακολουθῆ πῶς κινοῦνται οἱ ἠθοποιοί, ἀπεραστέρο, κλπ.

— Καὶ σεῖς, κυρία Κασσαβέτη, ρωτᾶμε τὴ σύζυγο, προτιμᾶτε τὸ σύζυγό σας ὡς ἠθοποιὸ ἢ ὡς σκηνοθέτη;

— Φοβοῦμαι, ὅτι ἡ ἀπάντησί μου δὲ θὰ χαρακτηρισθῆ ὡς μετρούφρων, Ὁ Τζὼν εἶναι ἐξαίσιος σκηνοθέτης. Οἱ ταινίες του εἶναι μιὰ ἀπόδειξι γι' αὐτό. Ἀλλὰ εἶναι τόσο νέος καὶ ὡραῖος, ὥστε νὰ τὸν χρειαζόμαστε στὸν ἀμερικανικὸ κινηματογράφο ὡς ἠθοποιό...

— Ὥστε ἀρέσει;

— Πάρα πολύ!

— Ἔχετε καμμιὰ προτίμησι σὲ ρόλους;

— Ἕνας καλὸς ρόλος εἶναι πάντοτε ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμῶ. Μὴν ξεχνᾶτε, ὅτι ἐγὼ παίξει καὶ κωμικοὺς ἀλλὰ καὶ δραματικοὺς ρόλους.

— Παίζετε πάντοτε στὶς ταινίες, ποὺ σκηνοθετεῖ ὁ σύζυγός σας;

— Τὸ ἐπιθυμῶ πολύ, Γιατὶ εἶναι θαυμάσιο πρᾶγμα νὰ ἐργάζεσαι κοντὰ σ' ἕνα σκηνοθέτη, ποὺ ἀγαπᾶ τὴν τέχνη του.

— Ἀφίνει ὁ σύζυγός σας τοὺς ἠθοποιοὺς νὰ αὐτοσχεδιάζουν;

— Πάντοτε, ἐπεμβαίνει καὶ ἀπαντᾶ ὁ ἴδιος ὁ Τζὼν. Οἱ ἠθοποιοὶ πρέπει νὰ αἰσθάνονται ἐλεύθερα, ὅταν παίζουν. Νὰ μὴ κολλοῦν στὸ σενάριο. Προσωπικά, πιστεύω, ὅτι τὸ σενάριο δὲν πρέπει νὰ εἶναι «ταμπού». Νὰ μὴ μπορῆ δηλαδὴ ὁ σκηνοθέτης, ἀκόμη κ' ὁ ἠθοποιός, νὰ τὸ ἀγγίξη. Πρέπει νὰ εἶναι ἐλεύθεροι νὰ κάμουν μεταβολές. Νὰ αὐτοσχεδιάζουν, προσωποποιοῦμενοι πρὸς τὸ κλίμα, τὴν ἀτμοσφαῖρα, ποὺ δημιουργεῖται, ὅταν «γυρίζεται» ἡ ταινία. Νὰ εἰσθε βέβαιος, ὅτι, ὅταν ὁ ἠθοποιὸς ἔχη τὴν ἐτοιμότητα καὶ φυσικὰ τὸ ταλέντο νὰ βρῆ κάτι καινούργιο, κάτι ποὺ αἰσθάνεται, ὅτι πηγαίνει στὸ πλάνο, ποὺ «γυρίζεται», αὐτὸ ταιριάζει στὸ σενάριο. Ἔτσι παρουσιάζονται «εὑρήματα», ποὺ οὔτε ὁ σεναριογράφος εἶχε προβλέψει, οὔτε ὁ σκηνοθέτης, ὅσο καλὸς κι' ἂν εἶναι.

— Ἐγκαταλείψατε, κ. Κασσαβέτη, τὴν ἠθοποιία, σὲ στιγμή, ποὺ εἴχατε σημειώσει μεγάλες ἐπιτυχίες στὴν τηλεόρασι καὶ τὸν κινηματογράφο, γιὰ ν' ἀσχοληθῆτε μὲ τὴ σκηνοθεσία. Γιατί;

— Μοῦ ἀρέσει! Αἰσθάνομαι ἱκανοποίησι, ὅταν σκηνοθετῶ. Ἡ σκηνοθεσία παρουσιάζει περισσότερο ἐνδιαφέρον. Γιατί, ὅταν σκηνοθετῆς, νοιώθεις, ὅτι πρῶτα ἐσὺ πρέπει νὰ δώσης ὅλο τὸν ἑαυτό σου, ὥστε νὰ κάνουν τὸ ἴδιο καὶ οἱ ἠθοποιοὶ καὶ ὁλόκληρο τὸ ἄλλο ἐπιτελεῖο τοῦ «γυρίσματος». Σ' αὐτοὺς βασίζεται ἡ ἐπιτυχία τῆς ταινίας.

Ἡ συνομιλία μας μὲ τὸν ἐξαίρετο Ἕλληνα σκηνοθέτη εἶχε πιὰ ξεφύγει ἀπὸ τὴν ἐπαγγελματικὴ ἀτμόσφαιρα. Συνομιλοῦσαμε πιὰ σὰ δυὸ καλοὶ φίλοι. Περισσότερο, φυσικά, μιλοῦσε ὁ κ. Κασσαβέτης, ποὺ εἶχε ἐνδιαφέροντα πράγματα νὰ πῆ γιὰ τὴν Ἑβδόμη Τέχνη. Στεκόταν ὄρθιος, μέσα στὸ σαλόνι τοῦ διαμερίσματός του. Σὲ ἐδεχόμουν ἐκεῖ τὴς «Μεγ. Βρεταννίας». Συνῴδευε ὅσα ἔλεγε μὲ παραστατικὲς χειρονομίες, σὰ νὰ διεύθυνε κάποιο ἔργο. Κι' ἀπὸ τὰ περίεργα, λιπημένα, θέλεγε κανείς, μάτια του, ἔβγαινε συχνὰ μιὰ φλόγα: Τό πάθος γιὰ τὴν τέχνη του... Εἶναι δὲ τόσο νέος, ὥστε ν' ἀπορῆ κανεὶς πῶς πόρεσε, μέσα σὲ τέτοιο τεράστιο συναγωνισμό, στὴν Ἀμερική, ὄχι μόνο νὰ ἐπιβληθῆ σὰν ἠθοποιὸς, ἀλλὰ καὶ νὰ γίνη περιζήτητος σκηνοθέτης!

Ὁ κ. Κασσαβέτης πρόκειται νὰ συνεργασθῆ στὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ γνωστὸ ζωγράφο, κ. Φαίδωνα Παταμιχαήλ, ποὺ εἶναι καὶ ἐξάδελφός του, σὲ μιὰ ταινία μὲ ἑλληνικὸ θέμα καὶ Ἕλληνες ἠθοποιούς.

— Ἐπειδὴ αἰσθάνομαι, ὅτι ἐδῶ, στὴν Ἑλλάδα βρίσκονται οἱ ρίζες μου, λέει ὁ Τζὼν, θέλω νὰ μείνω ἀρκετά, γιὰ νὰ μάθω πῶς εἶναι ἡ Τζών. Καὶ νὰ γράψω ἕνα σενάριο γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ θὰ γυρισθῆ μὲ Ἕλληνες ἠθοποιούς.

— Πῶ

Ἡ χαριτωμένη Λῆ, ποὺ φιλοδοξεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν ἄτυχη Μαίριλυν Μονρόε.

Λῆ Ρέμικ

Μιὰ νέα Ἀμερικανίδα στάρ, ποὺ δὲν τὰ ἔχει καλὰ μὲ τὸν Ντὴν Μάρτιν

Το ΟΝΟΜΑ τῆς Λῆ Ρέμικ, τῆς νεαρῆς καὶ τόσο καλῆς στάρ τοῦ Χόλλυγουντ τῆς τελευταίας πενταετίας, ξαναήρθε πρὸ ἡμερῶν στὴ διεθνῆ ἐπικαιρότητα ἐξ αἰτίας, τῶν διάσημων συναδέλφων της, τῆς ἀξέχαστης Μαίριλυν Μονρόε καὶ τοῦ Ντὴν Μάρτιν.

Ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ Μαίριλυν καὶ ὁ Ντὴν ἦσαν ἐτοιμοι ν' ἀρχίσουν τὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Κάτι πρέπει νὰ σπάσῃ». Ἀλλὰ μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι ἡ Μαίριλυν ἀπουσίαζε συστηματικῶς ἀπὸ τὸ «πλατώ», ἡ παραγωγὸς ἐταιρεία τὴν ἀπέλυσε ξαφνικὰ καὶ πρόσφερε τὸ ρόλο της ἕνα ρόλο ἀρκετὰ πρωτότυπο καὶ πολὺ «ρεαλιστικό», στὴ νεαρὴ συνάδελφό της Λῆ Ρέμικ.

Ἡ Ἴδια καὶ τὸ φιλικό της περιβάλλον ἔσπευσαν τότε μὲ τὸ δίκιο τους νὰ πανηγυρίσουν τὸ γεγονός. Γιὰ σκεφθῆτε, μιὰ διεθνοῦς κλάσεως στάρ, ὅπως ἦταν ἡ Μαίριλυν, ν' ἀντικατασταθῆ ἀπὸ μιὰ νέα σχετικὰ καὶ πολὺ λιγότερο γνωστὴ στὴν Εὐρώπη καλλιτέχνιδα! Ἀλλὰ πρὶν περάσουν μερικὰ εἰκοσιτετράωρα, ἔρχεται ὁ Μάρτιν τώρα καὶ ἐξαπολύει νέα «βόμβα»: «Ἡ θὰ μοῦ δώσουν — λέει — τὴ Μαίριλυν γιὰ συμπρωταγωνίστρια ἢ δὲν παίζω μὲ καμμιὰ ἄλλη καὶ πρὸ πάντων μὲ τὴ Λῆ Ρέμικ...». Κατόπιν καὶ τῆς νέας «ἀνταρσίας» στὰ στούντιο τὸ γύρισμα ἀνεβλήθη ἐπ' ἀόριστον καὶ ἡ Λῆ Ρέμικ ἔμεινε μόνο μὲ τὴ χαρά. Στὸ μεταξύ, ἡ Μαίριλυν δὲν ὑπάρχει πιὰ στὴ ζωή. Ἀνεξάρτητα ὅμως, ἀπὸ τὴν περιπέτειά της αὐτή, ἀξίζει νὰ τὴ δοῦμε ἀπὸ πιὸ κοντὰ καὶ μὲ περισσότερες λεπτομέρειες. Ἄς μάθουμε, λοιπόν, τί λέει καὶ ἡ Λῆ σὲ μιὰ σύντομη συνομιλία, ποὺ εἶχαμε μαζὶ της στὸ σπίτι της.

— Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε, μὶς Ρέμικ, τί ἀκριβῶς συνέβη μὲ τὴν ταινία αὐτή;

— Μά, μήπως κι' ἐγὼ ξέρω τίποτα περισσότερα ἀπὸ σᾶς τοὺς δημοσιογράφους; Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι ὅτι: Ἕνα πρωὶ μὲ κάλεσαν καὶ ἐπειγόντως στὰ στούντιο καὶ ἐκεῖ ὁ διευθυντὴς παραγωγῆς τῆς ταινίας «Κάτι πρέπει νὰ σπάσῃ» μοῦ εἶπε ὅτι ἐπειδὴ ἡ πρωταγωνίστριά του μὶς Μονρόε ἀπελύθη, μοῦ ἀνέθεσαν τὸ ρόλο της. Μοῦ διάβασαν ἕνα συμβόλαιο, τὸ ὑπέγραψα καὶ μὲ παρακάλεσαν νὰ συναντηθῶ τὸ ταχύτερο μὲ τὸ συμπρωταγωνιστή μου Ντὴν Μάρτιν. Κατευθυσιασμένη γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη ἐπιτυχία μου, ἔσπευσα νὰ συναντηθῶ μὲ τὸ Μάρτιν. Ἀλλὰ φανταστῆτε τὴν ἔκπληξι καὶ τὸν τρόμο μου ὅταν ὁ Ντὴν μὲ ὑπεδέχθη μὲ τρομεροὺς θυμοὺς καὶ νεῦρα: «Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ, ἀνήλικο, μοῦ εἶπε μεταξὺ ἄλλων. Ἡ ὑποχρέωσι ποὺ ἔχω ἀναλάβει δὲν εἶναι νὰ συμπρωταγωνιστήσω μέ... κοριτσάκια! Τώρα ἀμέσως θὰ δώσω ἐντολὴ στὸ δικηγόρο μου νὰ ὑποβάλη ἀγωγὴ κατὰ τῆς ἑταιρείας ἐπὶ ἀθετήσει συμβολαίου τοῦ. Μ' ἐσένα, μικρή, δὲν ἔχω καμμιὰ διαφορά».

— Ποῦ ἀπεδείξετε τὴ σκληρὴ διαγωγὴ τοῦ Ντὴν Μάρτιν ἀπέναντί σας; Μήπως ἔχετε τίποτα προηγούμενα μεταξύ σας;

— Τί προηγούμενα μποροῦμε νἄχουμε, ἀφοῦ σχεδὸν δὲ γνωριζόμαστε; Ἐκεῖνος εἶναι ἕνας φτασμένος καὶ διάσημος καλλιτέχνης κι' ἐγὼ μιὰ νέα συνάδελφός του, ποὺ προσπαθεῖ νὰ σταθεροποιήσῃ τὴ θέσι της στὸ Χόλλυγουντ. Ὄχι μόνο δὲν τὸν πείραξα ποτέ, ἀλλὰ ἤμουν καὶ θαυμάστρια τοῦ ταλέντου του. Ἴσως νὰ τὸν ἐνόχλησε τὸ γεγονὸς ὅτι ἕνας διάσημος, ὅπως αὐτός, θὰ παίζε στὸ πλευρὸ μιᾶς σχεδὸν καινούργιας. Ἀν εἶναι ἔτσι, τὸν πληροφορῶ ὅτι ἔχει μεγάλο ἄδικο. Ὁ Τζαίημς Στιουάρτ καὶ ὁ Ρίτσαρντ Γουΐντμαρκ δὲν εἶναι λιγώτεροι διάσημοι ἀπὸ τὸ Μάρτιν. Κι' ὅμως, ὅταν τὰ ἴδια στούντιο μὲ ἐστειλαν γιὰ συμπρωταγωνίστριά τους σὲ δυὸ ταινίες μὲ δέχτηκαν μὲ χαρὰ καὶ ἔκαναν ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ μιὰ φιλική καὶ εἰλικρινῆ συνεργασία. Ἀλλά, βλέπετε, ὑπάρχει καὶ ὁ περίφημος «ἐγωισμός». Ὁ Ντὴν Μάρτιν εἶναι περισσότερο ἐγωιστὴς ἀπὸ κάθε ἄλλον...

Καθὼς τὰ δίηγεῖται αὐτά, ἡ ὄμορφη Λῆ φαίνεται πολὺ συγκινημένη. Ἡ στενοχώρια γιὰ τὴν ἀθέλητη περιπέτεια στὴν ὁποία ἔμπλεξε εἶναι φανερὴ στὸ πρόσωπό της, στὸ ὁποῖο, καθὼς δίηγεῖται, κυλοῦν πότε - πότε καὶ ἕνα - δυὸ δάκρυα. Ἄς μεταφέρουμε, λοιπόν, τὴ συζήτησί μας σὲ ἄλλα θέματα:

— Ποιὰς δραματικῆς σχολῆς εἴστε ἀπόφοιτος, ποιός σκηνοθέτης σᾶς ἔδωσε τὸν πρῶτο ρόλο τῆς κινηματογραφικῆς καρριέρας σας καὶ ποιό ἔτος;

— Σχετικὰ εἶμαι νέα ἡθοποιός. Ἀπεφοίτησα μὲ ἄριστα ἀπὸ τὴ δραματικὴ σχολὴ «Ἄκτορς στούντιο» τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ λίγο ἀργότερα μὲ συνέστησαν στὸ διάσημο Ἑλληνοαμερικανὸ σκηνοθέτη Ἐλία Καζάν. Αὐτός, ἐκτιμώντας τὸ ταλέντο μου, μοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸ 1957 τὸν πρῶτο ρόλο τῆς κινηματογραφικῆς καρριέρας μου στὴν ταινία του «Μιὰ μορφὴ μέσα στὸ πλῆθος», μιὰ δραματικὴ κωμωδία μὲ τὸν κωμικὸ Ἄντυ Γκρίφιθ.

— Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα πόσες ταινίες ἔχετε γυρίσει συνολικά;

— Ὡς τώρα ἔχω πρωταγωνιστήσει σὲ 7 ταινίες, ἐκ τῶν ὁποίων πιὸ γνωστὲς εἶναι οἱ «Πόθοι στὴν κάψα τοῦ καλοκαιριοῦ», μὲ τὸν Ὄρσον Οὐέλλες καὶ τὸν Ἄντονυ Φραντσίζα, καὶ «Ἡ ἀνατομία ἑνὸς ἐγκλήματος», μὲ τὸν Τζαίημς Στιούαρτ. Ἡ δεύτερη αὐτὴ ἦταν καὶ ἡ καλλίτερη γιατί, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, διέθετε κι ἕνα ἐξαιρετικὰ τολμηρὸ γιὰ ἀμερικανικὴ ταινία θέμα.

— Ἐκτὸς τῶν λόγων ποὺ ἀναφέρατε γιὰ τὴ μὴ συχνὴ χρησιμοποίησί σας ἀπὸ τὰ στούντιο, ἔχετε καὶ ἄλλους λόγους, ποὺ σᾶς ὑποχρεώνουν νὰ μὴν παίζετε συχνά;

— Βέβαια εἶναι ἀκόμη τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ πενταετίας καὶ πλέον εἶμαι παντρεμένη μὲ τὸν παραγωγὸ—σκηνοθέτη τῆς τηλεοράσεως Οὐίλλιαμ Κόλλεραν καὶ ὅτι ἔχουμε καὶ δυὸ παιδιά, δυὸ κοριτσάκια.

— Καὶ τώρα, μετὰ τὴν ἀτυχία σας αὐτή τί σκοπεύετε νὰ κάνετε; Μήπως κι ἐσεῖς θὰ ὑποβάλετε ἀγωγὴ ἐπὶ «ἀθετήσει συμβολαίου» καὶ σχετικῆς ἀποζημιώσεως;

— Δὲν ξέρω τίποτα ἀκόμη. Ὁ θάνατος τῆς Μαίριλυν Μονρόε μ' ἔχει κυριολεκτικὰ ἀναστατώσει...

Ο. ΠΕΝΝΥ

Σύντομες εἰδησοῦλες

Κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος θ' ἀνοίξῃ στὸ Χόλλυγουντ τὴ διαθήκη τῆς Μαίριλυν Μονρόε. Ὅπως ἀποκάλυψε ὁ δικηγόρος τῆς στάρ, Ἀαρὼν Φρός, ἡ Μαίριλυν συνέταξε τὴ διαθήκη της αὐτὴ στὶς 14 Ἰανουαρίου 1961 καὶ ὑπολογίζεται πὼς ἡ περιουσία της ξεπερνᾶ τὶς 500 χιλιάδες δολλάρια. Θεωρεῖται σχεδὸν βέβαιο πὼς ἀφίνει ἕνα σημαντικὸ μέρος τῆς περιουσίας της στὴν Μπερνίκα Μάϊρακλ, τὴν ὁποία θεωροῦσε σὰν ἀδελφή της καὶ ἕνα ἐπίδομα στὴ μητέρα της Γκλαΐντις Μονρόε - Μπαϊκερ, ἡ ὁποία βρίσκεται κλεισμένη σὲ ψυχιατρεῖο ἀπὸ τότε, ποὺ ἡ Μαίριλυν ἦταν δυὸ χρόνων.

Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὸ

★ Ἕνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος ὑπενθύμισε πὼς ὅταν κάποτε ἡ Μαίριλυν Μονρόε κινδύνευε νὰ πέσῃ θύμα ἐξοπορικοῦ δυστυχήματος, ἀλλὰ ἔγλυκε σῶα ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο, τοῦ ὁποίου τὸ φτερὸ καταστράφηκε σὲ μιὰ ἀνώμαλη προσγείωσι, τὴν εἶχε ρωτήσει μὲ ἀναιδεια:

— "Ἂν εἴχατε πεθάνει, τί θὰ θέλατε νὰ ἀναγράφουν πάνω στὸν τάφο σας;

Χωρὶς νὰ δείξῃ καμμιὰ ἔκπληξι καὶ καμμιὰ δυσφορία γιὰ τὴν ἐρώτησι, ἡ Μαίριλυν τοῦ ἀπάντησε τότε μὲ ὅλη της τὴ σοβαρότητα:

—«Ἐνθάδε κεῖται ἡ Μαίριλυν Μονρόε 38—23—36 (οἱ τρεῖς ἀριθμοὶ ἀντιπροσωπεύουν τὴν περίμετρο τοῦ στήθους, μέσης καὶ γοφῶν σὲ ἴντσες καὶ ἀντιστοιχοῦν μὲ 0,96, 0,53 καὶ 0,91 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου!».

★ Ἀπεκαλύφθη ὅτι τὸ πρόσωπο, ποὺ κάλεσε στὸ τηλέφωνο ἡ Μαίριλυν Μονρόε, ἡ ὁποία, ὡς γνωστὸν βρέθηκε νεκρή, μὲ τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου της στὸ χέρι, ἦταν ὁ δεύτερος σύζυγός της Τζὸ ντὶ Μάτζιο. Κοντὰ του ἔτρεχε πάντα, ὅταν ἔνοιωθε τὴν ἀνάγκη νὰ μιλήσῃ σὲ κάποιον, νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἀπὸ κάποιον. Τὸ ἴδιο συνέβη κι' ἐκεῖνο τὸ μοιραῖο βράδυ. Κάλεσε κατ' ἐπανάληψιν τὸν Τζὸ στὸ σπίτι του, μὰ ἐκεῖνος δὲν βρισκόταν ἐκεῖ. Ἂν ὁ Τζὸ δὲν ἔλειπε ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἴσως ἡ Μαίριλυν βρισκόταν ἀκόμα στὴ ζωὴ σήμερα.

"Οταν κατὰ τὴν κηδεία τῆς Μαίριλυν μερικοὶ δημοσιογράφοι διαμαρτυρήθηκαν ὅτι δὲν ἐκλήθησαν καὶ δὲν τοὺς ἐπετράπη νὰ τὴν συνοδέψουν ὡς τὴν τελευταία τῆς κατοικία, παρ' ὅλον ὅτι ἦσαν φίλοι της, ὁ Τζὸ ντὶ Μάτζιο, ποὺ εἶχε ἀναλάβει ὅλη τὴ διαδικασία, φώναξε:

— "Αν πράγματι ἡ Μαίριλυν εἶχε τόσους φίλους, δὲ θὰ βρισκόταν ἐδῶ αὐτὴ τὴ στιγμή!..

★ Τώρα ποὺ ἡ θρυλικὴ «Κλεοπάτρα» τελείωσε, οἱ Ἰταλοὶ ἀποφάσισαν νὰ μὴ τὴν ἀφίσουν μόνη καὶ νὰ γυρίσουν στὰ στούντιο ὄχι μιὰ ἀλλὰ δυὸ ἀκόμα «Κλεοπάτρες». Τὴν πρώτη θὰ τὴν γυρίσῃ ὁ Τουρζάνσκυ, ποὺ θὰ ἐνδιαφερθῆ περισσότερο στὸ ἔργο του γιὰ τὶς σχέσεις τῆς Κλεοπάτρας μὲ τὸν Καίσαρα, παρὰ μὲ τὸν Μάρκο - Ἀντώνιο. Τὴν Κλεοπάτρα τοῦ θὰ ὑποδυθῆ ἡ Πασκὰλ Πετὶ καὶ τὸ γύρισμα θ' ἀρχίσῃ στὰ τέλη Ἀγούστου στὴ Γιουγκλοσλαβία.

Ἡ ἄλλη Κλεοπάτρα θὰ εἶναι κεφάτη. Θὰ ἔχῃ τὸ πρόσωπο τῆς Γαλλίδας Μαγκαλὶ Νοὲλ καὶ τὸν Μάρκο Ἀντώνιο δὲ θὰ ὑποδυθῆ αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Ρίτσαρντ Μπάρτον, ἀλλὰ ὁ πεφήμης κωμικὸς Τοτό. Τίτλος τοῦ ἔργου θὰ εἶναι «Τοτὸ καὶ Κλεοπάτρα» καὶ θὰ εἶναι ἐμπνευσμένο περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἥρωτες τῆς Λὶζ Ταϊλὸρ μὲ τὸν Μπάρτον παρὰ ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ ἱστορία τῆς Κλεοπάτρας.

Ἡ Πασκὰλ Πετὶ θὰ εἶναι ἔτσι ἡ πέμπτη καὶ ἡ Μαγκαλὶ Νοὲλ ἡ ἕκτη «Κλεοπάτρα» τῆς ὀθόνης, ὕστερα ἀπὸ τὴν Τέντα Μπάρα (1917) Κλωντέτ Κολμπέρ, Βίβιαν Λῆ καὶ Λὶζ Ταϊλὸρ.

★ Ἡ Μπέ—Μπέ, ἡ ὁποία ἐτοιμάζεται ν' ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, μόλις τελειώσῃ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Ἡ ἀνάπαυσι τοῦ πολεμιστῆ», πρόκειται, σύμφωνα μὲ τὶς φῆμες ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ πολὺ στενὸ περιβάλλον της, νὰ ἐ-

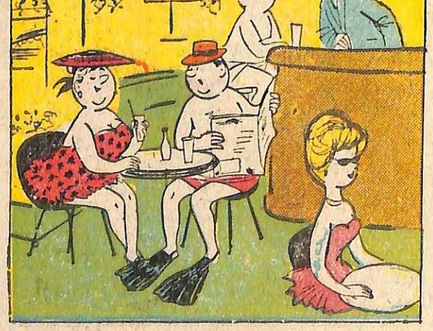

—Ἡ ἐξοχὴ σὲ ξανάνοιωσε, Περικλῆ... Χρόνια εἶχες νὰ μοῦ πατήσῃς τὸ πόδι κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι!

πωφεληθῆ τῆς περιόδου αὐτῆς ἀναπαύσεως, γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα παιδὶ στὸν Σαμὶ Φρέϋ. Πολλοὶ μάλιστα ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ παιδὶ αὐτὸ τῆς Μπριζὶτ Μπαρντὸ θὰ γεννηθῆ πρὶν περάσουν ἐννέα μῆνες!

★ Ἡ ἐπιτυχία του στὸ φίλμ «Πέπε» ἔδωσε στὸν σχεδὸν λησμονημένο Ντὰν Νταϊλεὺ τὴν εὐκαιρία ν' ἀρχίσῃ μιὰ καινούργια καρριέρα. Ὁ Ντάν, ποὺ χώρισε πρὸ καιροῦ γιὰ τρίτη φορά, ἑτοιμάζεται τώρα νὰ ξαναδοκιμάσῃ καὶ γιὰ τελευταία φορὰ τὴν τύχη του στὸ γάμο.

★ Ὁ σὲρ Λῶρενς Ὀλίβιε καὶ ἡ σύζυγός του Τζόαν Πλόουρα γ't περιμένουν ἕνα δεύτερο παιδί, τὸ ὁποῖο θὰ γεννηθῆ στὶς ἀρχὲς τοῦ 1963. Ἡ Τζόαν, ἡ ὁποία ἔδωσε ἤδη στὸν Λόρενς ἕνα γυιὸ τὸν περασμένο Δεκέμβριο, παντρεύτηκε τὸν διάσημο Ἄγγλο ἠθοποιὸ τὸ Μάρτιο τοῦ 1962, τρεῖς μῆνες μετὰ τὴν ἔκδοσι τοῦ διαζυγίου, ποὺ τὸν χώριζε ἀπὸ τὴ Βίβιαν Λῆ.

★ — Σ' εὐχαριστῶ... "Ησουν πάντα καλὴ μαζί μου καὶ δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν ὡραία σου χειρονομία. Σ' ὁρκίζομαι πὼς θὰ εἶσαι ὀμπρήφανη γιὰ μένα!

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ψιθύριζε στὸ τηλέφωνο τὰ λόγια αὐτά, ἐτοιμος νὰ κλάψῃ, ἦταν ὁ Ζὰν Τισιὲ καὶ σὰν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος ἡ γυναίκα, ποὺ τὸν ἄκουγε συγκινημένη, ἦ Ζιλιὲτ Μαινιὲλ, ἡ ὁποία εἶχε κάνει μιὰ πραγματικὰ καλὴ πράξι.

Χάρις σ' αὐτὴν ὁ λησμονημένος Ζὰν Τισιὲ θ' ἀρχίσῃ στὰ 65 του χρόνια μιὰ καινούργια καρριέρα.

Ποὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ὁ σύζυγος τῆς Ζιλιὲτ, ὁ Ρομπὲ Ὠμπουανὼ καὶ ὁ παραγωγὸς Κλὼντ Ζαμπέ, ἀποφάσισαν νὰ γυρίσουν γιὰ τὴν τηλεόρασι μιὰ σειρὰ ἀπὸ σκέτς ποὺ εἶχαν γιὰ κεντρικοὺς ἥρωες ἕνα ζῆρο πετέρα, τὴν κόρη του καὶ τὸ γυιό του (20 καὶ 18 χρόνων). Ἡ Ζιλιὲτ Μαινιὲλ θὰ ἔπαιζε τὸ ρόλο τῆς κόρης καὶ ὁ Εδόαρτ Μπάλτους τὸ γυιό. Ἔμενε τώρα νὰ βοοῦν καὶ τὸν ἠθοποιὸ ποὺ θὰ ἔπαιζε τὸ ρόλο τοῦ πατέρα. Ἡ Ζιλιὲτ εἶπε τότε στὸν ἀντρα της μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή της:

— Ὑπάρχει ἕνας μεγάλος ἠθοποιὸς ποὺ ἀγαποῦσα πολὺ ὅταν ἤμουν μικρὴ καὶ φρόντιζα νὰ μὴ χάνω καμμιὰ ταινία του. Τὸ παιξίμό του μ' ἔκανε πολλὲς φορὲς νὰ κλαίω καὶ νὰ γελῶ συγχρόνως. Εἶναι ὁ Ζὰν Τισιέ.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν ἔνθουσίασε καθόλου τὸν ἄντρα της. Κανεὶς πιὰ δὲ θυμόταν τὸν Ζὰν Τισιέ.

— "Οχι, διαμαρτυρήθηκε ἡ Ζιλιέτ. Ποὶν σᾶς μιλήσω γι' αὐτὸν ἔκανα μόνη μου μιὰ ἔρευνα καὶ διαπίστωσα πὼς ὅλοι τὸν θυμοῦνται. Ὁ γιατρός μου, ὁ κομμωτής μου, οἱ σωφὲρ τῶν ταξί, πολλοὶ ἐμπορυπάλληλοι πὼ ρώτησα. Ὅλοι μοῦ ἀθλιόσαν πὼς θὰ ἤθελαν πολὺ νὰ τὸν ξαναδοῦν.

Οἱ παραγωγοὶ τῶν σκέτς δέχτηκαν κι' ἔτσι ἡ Ζιλιὲτ μπόρεσε ἡ ἴδια ν' ἀναγγελθῆ στὸ Ζὰν Τισιὲ τὴ μεγάλη εἴδησι.

ΠΑΤ ΚΕΝΝΕΝΤΥ

Ματιὲς στα ἑλληνικὰ στούντιο

Η «ΕΝΩΣΙ Κριτικῶν Κινηματογράφου» ἀποφάσισε σὲ ποιὲς ταινίες καὶ σὲ ποιοὺς καλλιτέχνες θὰ δώσῃ ἐφέτος τὰ βραβεῖα της. Κατ' ἀρχὴν δὲ βρῆκε ταινία ἄξια γιὰ γιὰ τῆς δώσῃ τὸν «Χρυσὸ Ἀπόλλωνα». "Ενα εἰδικὸ βραβεῖο δόθηκε μόνο στὸ ντοκυμανταὶρ τοῦ Βασίλη Μάρου «Τραγωδία τοῦ Αἰγαίου».

Ὁ Ντὰν Νταϊλεὺ

Ὁ σκηνοθέτης Βασίλης Γεωργιάδης πῆρε ἕνα βραβεῖο, γιὰ τὸ ἐπιμελημένο γύρισμα τοῦ φίλμ «Μὴν ἐρωτεύεσαι τὸ Σάββατο».

Τὸ βραβεῖο μουσικῆς, τὸ κέρδισε ὁ Μήκης Θεοδωράκης γιὰ τὴ μουσικὴ ἐπένδυσι τοῦ φίλμ «Συνοικία τὸ ὄνειρο». Βραβεύτηκε ἐπίσης τὸ σενάριο τοῦ φίλμ «Ψηλὰ τὰ χέρια, Χίτλερ», τοῦ Δ. Μήλα.

Ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων στοὺς καλλίτερους πρωταγωνιστὰς ἔβαλε σὲ κάποια ἀμηχανία τὰ μέλη τῆς Ἑνώσεως. Τέλος ὁ «Χρυσὸς Ἀπόλλων» δόθηκε στὸν Ἀλέκο Ἀλεξανδράκη, ὁ ὁποῖος ἐκτὸς ἀπὸ σκηνοθέτης τοῦ φίλμ «Συνοικία τὸ ὄνειρο» ὑποδύεται σ' αὐτὸ καὶ ἕνα δύσκολο ρόλο κάγκ. Ὁ «Χρυσὸς Ἀπόλλων» ποὺ προορίζόταν γιὰ τὸν καλλίτερο γυναικεῖο ρόλο δόθηκε στὴ Βούλα Χαριλάου, γιὰ τὴν ἑρμηνεία της στὸν «Ἐφιάλτη».

Γιὰ τοὺς δευτερεύοντας ρόλους βραβεύτηκαν ὁ Θ. Βέγος, ποὺ ἔχει σώσει κατ' ἐπανάληψι διάφορες ταινίες μὲ τὸ ἄνετο φυσικό παίξιμό του καὶ τὸ βραβεῖο ποὺ προορίζόταν γιὰ γυναίκα, ὁ μοιράζονται ἐξ ἴσου ἡ Ἀλέκα Παίζη καὶ ἡ Βάρθα Βούρτση.

★ Ἀργίζει τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἡ φωνοληψία τοῦ νέου φίλμ τοῦ Θάνου Σπηλιώτη «Μάνα κάνε κουράγιο», στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦν ἡ Βούλα Χαριλάου καὶ ὁ Γιῶργος Καμπανέλης. Τὴ μουσικὴ θὰ γράψῃ ὁ Βασίλης Τσιτσάνης καὶ τὰ τραγούδια θὰ ἑρμηνεύσῃ ἡ Πόλυ Πάνου.

★ Μέχρι στιγμῆς 29 φίλμ ἔχουν δηλωθῆ, γιὰ νὰ πάρουν μέρος στὴν Γ' ἑβδομάδα τοῦ Ἑλληνικοῦ κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Τὰ 18 εἶναι μεγάλου μήκους καὶ τὰ 11 μικροῦ.

★ Ὁ ἠθοποιὸς, χορογράφος καὶ χορευτὴς Βασίλης Λαμπρινὸς ποὺ ἔπαιξε στὸ φίλμ «Ποτὲ στὴ ζωή σου», τραυματίσθηκε, εὐτυχῶς ἐλαφρά, σ' ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα, ποὺ τοῦ συνέβη ἐνῶ ἔφευγε ἀπὸ τὸ στούντιο «Ἄλφα», ὅπου δόθηκε μιὰ δεξίωσι ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ τέλους τοῦ γυρίσματος τοῦ ἔργου. Πρὶν φύγῃ ἀπὸ τὴ χώρας μας, ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς καλλιτέχνης ἀποκάλυψε ὅτι πρόκειται νὰ γυρίσῃ, ὡς παραγωγός, ἕνα φίλμ μὲ τὴν Ντολορὲς ντὲλ Ρίο. Σκηνοθέτης τῆς ταινίας αὐτῆς θὰ εἶναι ὁ Χοσὲ Κουϊντέρο.

★ Ὅπως συνέβη πέρυσι μὲ τὸ ἔργο «Ὁ Κλέαρχος, ἡ Μαρίνα κι' ὁ Κοντός» καὶ τὸ ἐφετεινὸ ἔργο τοῦ θεάτρου Φύρστ «Οἱ γαμπροὶ τῆς εὐτυχίας» τῶν ἰδίων συγγραφέων, Τσιφόρου — Βασιλειάδη, μεταφέρονται στὸν κινηματογράφο. Τὰ ἐξωτερικὰ θὰ γυριστοῦν στὴν Ὕδρα καὶ τὰ ἐσωτερικὰ στὰ στούντιο «Ἄλφα». Θὰ παίξουν οἱ ἴδιοι ἠθοποιοὶ ποὺ παῖξουν στὸ θέατρο, προστιθεμένου καὶ τοῦ Κώστα Χατζηχρήστου, σ' ἕνα πωλότυπο καὶ διασκεδαστικὸ ρόλο. Παραγωγὸς τοῦ φίλμ εἶναι ὁ Κλέτσος Κονταιωτόπουλος, σκηνοθέτης ὁ Σ. Καμάσκης καὶ ὁπεραστὴ ὁ Τζιοβάνι Βαριανο.

Ο ΑΛΛΟΣ

— Πρόσεχε λίγο τὶς ἀνωμαλίες, καϋμένε Κώστα!

Τὸ ἀγγλικὸ χορευτικὸ συγκρότημα «Σταφφορντ μπάλλετ», ὅπως ἐμφανίζεται σὲ ἑλληνικοὺς χορούς, σὲ γνωστὸ Φαληρικὸ κέντρο.

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικαντικὸ ρεπορταζ

ΣΤΟ θέατρο «Μετροπόλιταν» ἐμφανίζεται ἀπὸ προχθὲς μὲ μεγάλη ἐπιτυχία ἡ ἐξαίρετη ἑρμηνεύτρια τῶν τραγουδιῶν τοῦ Μάνου Χατζιδάκη Νανὰ Μούσχουρη.

Ἡ Μούσχουρη τραγουδάει γιὰ πρώτη φορὰ, δυὸ νέες συνθέσεις τοῦ Χατζιδάκη, ἀπὸ τὰ φίλμ «Σύνεξη στὴν Ἀθήνα» καὶ τὸ θεατρικὸ ἔργο «Ἡ κλεφτρα τοῦ Λουδοβίκου», ποὺ ἔπαιξε ὁ θίασος τῆς Μαρὶ Μπέλ, στὸ Παρίσι.

★ Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης, ὁ Γ. Οἰκονομίδης θὰ παρουσιάσῃ στὸ ἐκεῖ θέατρο «Ἠπειάνα» ἕνα ἐπιθεωρησιακὸ συγκρότημα μὲ ἰδέα κεφαλῆς τὴν Ἀνα Κάλουτά. Στὸν θίασο θὰ μετάσχουν καὶ ἐνδιαφέρουσες ξένες ἀστραλίδι.

★ Ἡ Ἀλκὴ Βουγιουκλάκη καὶ ὁ Μάνος Χατζιδάκης, ἀναγγέλλαν μὲ μιὰ εἰδικὴ «τρὲς κοιφρένγς». τὰ σχέδια τῆς συνεργασίας τους τὸν χειμῶνα.

Ἡ πρώτη πρωτοτυπία ποὺ ἑτοιμάζουν, εἶναι ὅτι θὰ παρουσιάσουν τὸ γνωστὸ ἔργο τοῦ Μπερναρὸ Σὼ «Καισαρ καὶ Κλεοπάτρα» σὲ μουτερνὰ διασκευὴ, μὲ χοροὺς καὶ τραγοῦδια.

Μετὰ τὸ ἔργο τοῦ Μπερναρ Σὼ, ἡ Βουγιουκλάκη καὶ ὁ Χατζιδάκης ἑτοιμάζουν δεύτερη πρωτοτυπία μὲ τὸ ἔργο «Οἱ γάμοι τοῦ «Καραγκιοζ».

Γιὰ τὸ ἀνέβασμα τοῦ ἔργου αὐτοῦ ὁ Χατζιδάκης παρακολουθεῖ τὴν τελευταία καιρὸ τακτικὰ, παραστάσεις θεάτρου σκιῶν στὸν Πειραιᾶ.

★ Ὁ θιασάρχης Δημ. Μυράτ στὴν Μαδρίτη ὅπου πρόκειται νὰ μείνῃ ἀρκετὲς μέρες στὴ συνέχεια μιᾶς περιοδείας του στὴν Εὐρώπη, θὰ παρουσίαζε στὸ θιάσιμο χορευτὴ Κόρντοβα καὶ σύμπραξεῖ ἕξι στὸ ἱσπανικὸ ἔργο ποὺ πρόκειται νὰ ἀνεβάσῃ στὸ θέατρο «Ἀθηνᾶν».

★ Στὸ χειμερινὸ θέατρο «Ἀκροπόλ» θὰ ἐμφανισθῆ μὲ τὴν ἐναρξὶ τῆς περιόδου, ἕνα μεγάλο 15μελὲς γαλλικὸ μπαλλέτο.

Τὸ νέο μπαλλέτο θὰ χορογραφήσῃ ὁ Ρῶσος χορογράφος Κνιάζεφ ποὺ προσελήφθη μόνιμα ἀπὸ τὸν θεατρικὸ ἐπιχειρηματία κ. Μπουρνέλλη.

Γιὰ τὸν χορευτὴ Βαρκάμο καὶ τὴν πωρτεταιρ τοῦ Μαρία Ντὲ Πετρίλλο ἐγγυᾶσθῆ ὅτι πρόκειται νὰ κάνουν τὸν χειμῶνα μιὰ μεγάλη περιοδεία στὴν Εὐρώπη.

★ Ἡ Μαίρη Λωράνς ἐπὶ κεφαλῆς μουσικοῦ θιάσου θὰ περιοδεύσῃ ἐπὶ ἕνα μῆνα στὰ ἐπαρχιακὰ κέντρα, μὲ πρῶτο σταθμὸ τὸν Βόλο.

★ Ὑστερα ἀπὸ ἑξάμηνο παραμονὴ στὴν Κύπρο, γυρίσε στὴν Ἀθήνα ὁ μαέστρος Γ. Μυρογιάννης.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐκεῖ παραμονῆς του ὁ Ἀθηναῖος μαέστρος ἔγραψε ἕνα νέο τραγοῦδι μὲ στίχους ἑνὸς Κυπρίου στιχουργοῦ.

★ Μὲ τὴν πρωτοβουλία τοῦ γνωστοῦ κονφερανσιὲ Μπάμπαρη γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Λάρισα θὰ ἀποκτήσῃ χειμερινὴ καλλιτεχνικὴ μπουάτ.

★ Ἡ οἰκογένεια τῶν νάνων «Κολιμπρὶ

Τὸ καλλιτεχνικὸ σαλόνι

ΑΗΔΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΩΝΗΣ ΒΑΒΑΤΣΙΚΟΣ

Ὁ ποντοπόρος τραγουδιστὴς

ΝΑ περάσης 40 φορὲς τὸν ὠκεανό, τραγουδῶντας μέρα, καὶ νύχτα, μὲ φουρτοῦνες καὶ μπόρες, δὲν εἶναι, ἀλήθεια, μικρὸ πρᾶμα!

Αὐτὸ τὸ ἰδιότυπο ρεκὸρ κατέχει μὲ ὑπερηφάνεια ὁ βελούδινος τραγουδιστὴς Τώνης Βαβάτσικος. Ἄρχισε νὰ τραγουδᾶη πρὶν δέκα ἀκριβῶς χρόνια, στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, τὸ Βόλο. Δυὸ χρόνια ἀργότερα, ἔφυγε ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἀποφασισμένος νὰ κάνη καριέρα στὴν πρωτεύουσα. Πρωτοεμφανίσθηκε, μὲ τὴν ὀρχήστρα τοῦ μαέστρου Γιάννη Βέλλα, στὸ «Ἄλσος» Παγκρατίου καί, λίγο ἀργότερα, στὸ «Γκῆν Πάρκ», μὲ τὴν ὀρχήστρα τοῦ Κώστα Πρέντα. Τὸ ὄνομά του, λίγο δύσκολο στὸ αὐτί, δὲ φαινότανε τόσο καλλιτεχνικό. Σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τὸ συντομεύση. Δηλαδὴ νὰ τὸ κάνη Τώνης Βάκης. Τελικὰ ὅμως δὲν τὸ ἀποφάσισε, κ' ἔτσι κράτησε ὁριστικὰ τὸ πραγματικό του ὄνομα.

Σὰ μόνιμος πιὰ τραγουδιστὴς τῆς ὀρχήστρας Πρέντα, ἔκανε ἐμφανίσεις στὰ πιὸ γνωστὰ ἀθηναϊκὰ κέντρα. Ἔνα ἀπὸ τὰ πρῶτα σουξέ του, ποὺ εἶχε ἰδιαίτερη ἀπόδοση στοὺς δίσκους, ἠχογραφημένο ἀπὸ τὸν ἴδιο, ἦταν τὸ τραγοῦδι τοῦ μαέστρου του:

«Παρηγοριά μου, παρηγοριά μου
στὴ μοναξιά μου ἔχω ἐσένα συν-
(τροφιὰ
ἐσὺ λικνίζεις τὰ ὄνειρά μου
καὶ σ' ἔχω κλείσει στὴν καρδιά
(μου, ζωγραφιά».

Στὰ 1956, μόνιμο στέλεχος τῆς ὀρχήστρας Πρέντα, ὁ Βαβάτσικος βρέθηκε πάνω στὸ ὑπεωκέανειο «Ὀλυμπία». Ἤξερε πολλὰ ἑλληνικὰ τραγούδια, σὰ φθασμένος πιὰ τραγουδιστής, καὶ μερικὰ ἰσπανικά. Αὐτὰ ὅμως δὲν ἦταν ἀρκετά. Ἔπρεπε νὰ ἀποκτήση διεθνὲς ρεπερτόριο, ἀφοῦ ὁ κόσμος ποὺ ταξιδεύει, ὅπως εἶναι γνωστό, ἀνήκει σὲ ὅλες τὶς φυλές. Πρῶτα ὅμως ἔπρεπε νὰ μάθη τὶς ξένες γλῶσσες. Καὶ τὸ πέτυχε μὲ τὴν ἐπιμονή του. Μὲ τοὺς δυὸ δασκάλους τοῦ καραβιοῦ, ποὺ ὑπάρχουν γιὰ τοὺς μετανάστες, ἔμαθε πρῶτα τὰ ἀγγλικὰ καὶ κατόπιν τὰ ἰταλικά, μὲ τὸν καθολικὸ παπᾶ τοῦ πλοίου.

Ἔτσι, σήμερα, ἔχει στὸ ρεπερτόριό του περισσότερα ἀπὸ 100 ξένα τραγούδια!

Ἡ συνεργασία του μὲ τὸ καράβι, ποὺ κράτησε ὅλο τὸ χρόνο, ἐπανελήφθη, τὸ 1958, μὲ κρουαζιέρες. Ἔτσι ὁ Βαβάτσικος ἔχει περάσει συνολικὰ τὸν ὠκεανὸ πάνω ἀπὸ σαράντα φορές!

Σεμνὸς καὶ εὐγενικός, ἔγινε, ἀπὸ τὰ πρῶτα ταξίδια, δημοφιλὴς ὄχι μόνο στοὺς ἐπιβάτες, ἀλλὰ καὶ στὸ πλήρωμα.

Ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ χρόνια, ποὺ ἔζησε ἀνάμεσα σὲ οὐρανὸ καὶ σὲ θάλασσα, ὁ Βαβάτσικος διατηρεῖ

Ὁ Τώνης Βαβάτσικος.

τὶς πιὸ ζωντανὲς ἀναμνήσεις. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τοῦ ἔκανε περισσότερη ἐντύπωση, ἦταν ἡ.., περιφορὰ τοῦ Ἐπιταφίου, τὴ νύχτα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. Κι' αὐτό, γιατί, τὴ χρονιὰ ἐκείνη, συνέπεσε τὸ ἑλληνικὸ ὑπεωκεάνειο νὰ ἔχη πέσει σὲ τιφῶνα καὶ νὰ ἀνεβοκατεβαίνη πάνω στὰ πελώρια κύματα σὰν καρυδότσουφλο! Ἀπὸ τὸ πρωΐ τίποτα δὲν εἶχε μείνει ὄρθιο καὶ τὸ μεσημέρι, ὅσοι ἀπὸ τοὺς χιλίους περίπου ἐπιβάτες εἶχαν τὸ κουράγιο νὰ παρουσιασθοῦν στὴν τραπεζαρία, ἔφαγαν δεμένοι! Ὡστόσο ὅμως, τὸ βράδυ, ἡ περιφορὰ τοῦ Ἐπιταφίου ἔγινε, μὲ τὴν ἴδια ὅπως πάντα κατάνυξι, ἀνάμεσα σὲ διπλὴ σειρὰ ἀπὸ ναῦτες, μὲ τὰ γιοοτινὰ σκοῦρα κοστούμια τους. Καὶ τὴν ποιμτή, παρ' ὅ.τι ἡ θύελλα ἐμαίνετο, παρηκολούθησαν πάνω ἀπὸ πενῆντα «ἡσυκοὶ» ἐπιβάται του.

Ἐξ ἴσου ὅμως καταναυκτική — καὶ δὲν τὴν ξεχνᾶ ποτὲ ὁ Βαβάτσικος — εἶναι καὶ ἡ τελεστὴ τῆς Ἀναστάσεως πάνω στὸ καράβι, μὲ τὶς κωδωνοκρουσίες, τὰ ἄσπρα κεράκια, τὰ βαφελότα, τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ τοὺς ἀλληλοασπασμούς. Καὶ κατόπιν, στὴ μεγάλη τραπεζαρία, τὸ τσούγκρισμα τῶν κόκκινων αὐγῶν, ποὺ σ'αὐτό, σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμο, δίνει πρῶτος τὸ σύνθημα ὁ καπετάνιος μὲ τὸν ὕπαρχο.

★

Εἴδαμε, μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες μέρες, τὸ Βαβάτσικο σ' ἕνα θερινὸ κέντρο. Φαβορὶ τῆς Παμέλλας, συνεργάζεται τώρα στὸ κέντρο της, μὲ τὴν ὀρχήστρα Μουζάκη. Ἔτσι, δὲν εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ τραγουδήση ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, παρὰ μόνο ἕνα μικρὸ διάστημα στὴν Τεχεράνη.

Φτασμένος στὸ εἶδος του ὁ διαλεχτὸς τραγουδιστὴς ἔχει μιὰ ξεχωριστὴ προσωπικότητα καὶ καμμιὰ σχέσι πιὰ μὲ τὸ ντροπαλὸ Βολιωτόπουλο, ποὺ ἔκανε δειλὰ τὴν πρώτη του ἐμφάνισι, πρὶν μερικὰ χρόνια, στὴν Ἀθήνα. Ἔχει τώρα, μαζὶ μὲ τὴν αὐτοπεποίθησι, τὸ ξένο στύλ, ἔτσι ὥστε νὰ θυμίζη λίγο διάσημους Ἀμερικανοὺς καὶ Γάλλους τραγουδιστάς.

— Ποιὸ τραγοῦδι ἀπὸ τὰ τόσα πολλὰ τοῦ ρεπερτορίου σας σᾶς συγκινεῖ περισσότερο; τὸν ρωτᾶμε.

— Ἀγαπῶ ὅλα μου τὰ τραγούδια καὶ ἰδιαίτερα τὶς μεγάλες ξένες ἐπιτυχίες, μὲ τὶς ὁποῖες φρόντιζα ἐγκαίρως νὰ ἀνανεώνω τὸ ρεπερτόριό μου. Τὸ τραγοῦδι ὅμως ποὺ ἔχω κλεισμένο στὴν καρδιά μου, εἶναι ἑλληνικό. Εἶναι μιὰ θαυμάσια μελῳδία, ποὺ ἔγραψε, σὲ μιὰ στιγμὴ ὡραίας ἐμπνεύσεως, ταξιδεύοντας, ὁ μαέστρος Πρέντας, μὲ τὸν τίτλο «Τὸ καράβι μας». Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ εἶναι ἀφιερωμένο στὸ ὑπεωκεάνειο «Ὀλυμπία» καὶ ἀποτελοῦσε, σὲ κάθε ταξίδι μας, τὸ «λάϊτ μοτὶβ» τῆς ὀρχήστρας μας.

— Τί ἄλλο σᾶς ἀπασχολεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τραγοῦδι;

— Ὅταν δὲν τραγουδῶ, δὲν κάνω τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ μαθαίνω νέα τραγούδια. Καὶ τὸν καιρὸ ποὺ μοῦ μένει μ' ἀρέσει νὰ βρίσκωμαι στὴ θάλασσα. Τὸ κολύμπι! Εἶναι τὸ μεγάλο καὶ μοναδικό μου... χόμπυ!

— Καμμιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια;

— Ὤ, ναί! Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ταξίδια μας, γνώρισα μιὰ πεντάμορφη Καναδέζα. Μοῦ ἔκανε τόση ἐντύπωσι, ὥστε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴν τὴν ἐρωτεύθηκα.

— Καὶ ἐκείνη;

— Ἐκείνη μὲ πρόσεξε μὲ τὴ σειρά της καὶ ἔτσι τὸ αἴσθημα ἦταν ἀμοιβαῖο. Ὅταν φθάσαμε στὴν Ἑλλάδα — ἀλήθεια τὸ ταξίδι αὐτὸ μοῦ φάνηκε πιὸ σύντομο ἀπ' ὅλα! — ἐπέμενε νὰ ἐγκαταλείψω τὴ δουλειά μου, νὰ τὴν ἀκολουθήσω. Ἤθελε νὰ παντρευτοῦμε τὸ συντομότερο. Αὐτό, φυσικά, δὲν ἦταν γιὰ μένα εἰκολο. Ἔτσι διαφωνήσαμε. Μοῦ στείλισε ὅμως πάρα πολὺ αὐτό. Δοκίμασα τόση ἀπογοήτευσι, ποὺ ἀπὸ τότε δὲ μοῦ κάνει κέφι νὰ προσέξω καμμιὰ ἄλλη κοπέλλα.

— Κανένα τελευταῖο συζέ σας;

— Ποιὸ λίγες μέρες, ἠγοραάφησα σὲ δίσκους ἕνα νέο τραγοῦδι τοῦ Ἀνδρέα Χατζηστοστόγλου, τὸ «Ἡ ἀπόψε νάρθῃς, ἢ μὴν ἔρθης ποτέ σου».

— Μελλοντικὰ σχέδια;

— Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ συνεργασθῶ μὲ τὴν ὀρχήστρα τοῦ Μουστοστόγλου Πρέντα καὶ νὰ ξαναμπῶ στὴ Γερμανία. Μακριά, πολὺ μακριά. Γιατὶ πιστεύω πὼς τὰ ταξίδια εἶναι ἡ καλύτερη σχολή, ποὺ παντὸς γιὰ τὸν καλλιτέχνη...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

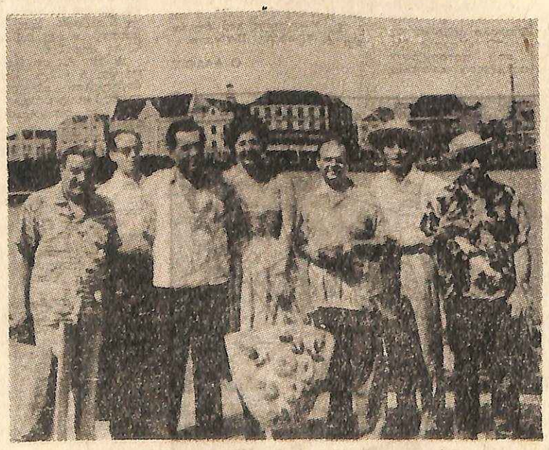

Ὁ Βαβάτσικος (δεξιὰ) σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κρουαζιέρες τοῦ «Ὀλυμπία», κάπου στὴ Χαβάη, μαζὶ μὲ τὰ μέλη τῆς ὀρχήστρας Πρέντα.

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΒΕΡΑ ΕΛΕΝ

Ἡ μεγάλη ἀττραξιὸν τοῦ «Λίντο»

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ καὶ ἡ συνέντευξι ἦταν ἀρκετὰ πρωτότυπη, ἀφοῦ ἐξ ἀκοῆς μὲν γνωρίζαμε τὴ Βέρα Ἔλεν, τὴ διάσημη Ἑλληνοαμερικανίδα χορεύτρια, ἀλλ' ὄχι καὶ ἐξ ὄψεως.

Ἔτσι ἡ πρώτη ἀπὸ τηλεφώνου συνεννόησι ἄφισε ἀρκετὰ περιθώρια ἐκπλήξεων.

—Ἀλλό! ('Η φωνὴ ἦταν καθαρή, μελωδικὴ καὶ ἀπίθανα νεανική). Συνέντευξι στὸ «Θησαυρό», εἴπατε; Εὐχαρίστως.

— Ποῦ νὰ ἀνταμώσουμε νὰ τὰ ποῦμε;

— Μά, ... (προφανῶς ἡ χαριτωμένη συνομιλήτριά μας συμβουλεύοταν τὸ καρνέ της) ... τὸ βράδυ. Στὶς 11 στοῦ Ζαβορίτη. Μπορεῖτε; Θάχη καὶ δροσιά.

— Μποροῦμε ἀλλὰ καὶ δὲ μποροῦμε.

— ... (χαχανητό). Γιατί;

— Γιατὶ δὲν ἔχουμε τὴν εὐτυχία νὰ σᾶς γνωρίζουμε ἐξ ὄψεως. Πῶς θὰ σᾶς βροῦμε;

Χαχανητὸ ἀργυρόηχο πάλι ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος. Καὶ πρόθυμη διαβεβαίωσι.

—Ὦ, νάστε βέβαιος ὅτι θὰ μὲ βρῆτε. Εἶμαι ψηλή, ξανθιά, καί... πειρασμός. Καταλάβατε;

★

Στὸ κεντρικὸ ζαχαροπλαστεῖο τῆς πλατείας Συντάγματος, στὶς 11 τὸ βράδυ, τὴς περασμένης Πέμπτης, ὅπως ἄλλωστε καὶ κάθε βράδυ, μ' αὐτὲς τὶς ἀφόρητες ζέστες, κάθονται περὶ τὶς πενῆντα (ἀριθμὸς 50) ψηλές, ξανθιές καὶ ... πειρασμοί. Ἄντε, λοιπόν, νὰ βρῆς τὴν κοπέλλα τοῦ τηλεφωνήματος.

Κι' ὅμως δὲν κάναμε λάθος. Πέσαμε μὲ τὴν πρώτη κουβέντα, ἀκριβῶς ἀπάνω της.

—Ἡ δεσποινὶς Βέρα Ἔλλεν;

—Ὦ, γιές. (Χαμόγελο γεμάτο ἀκτινοβολία καὶ σπιρτάδα). Πῶς μὲ βρήκατε;

— Δὲν ἦταν δὰ καὶ δύσκολο. Κι' ἄλλες πεντακόσιες ξανθιές, ψηλὲς καὶ «πειρασμὸς» ἂν κάθονταν ἐδῶ, πάλι θὰ σᾶς βρίσκαμε μὲ τὴν πρώτη.

Ἀπόρησε.

— Μὰ πῶς;

— Μὶς Ἔλεν, εἶστε ὁ μεγαλύτερος πειρασμὸς τῆς πλατείας Συντάγματος ἀπόψε.

Γέλιο. Καὶ «βένκιου».

★

Ἡ λέξι «πειρασμὸς» προκειμένου γιὰ τὸ σημερινό μας ἀστέρι τοῦ χοροῦ, ἕνα ἀπὸ τὰ λαμπρότερα ἀστέρια τοῦ χορευτικοῦ στερεώματος, δὲν ἀποτελεῖ σχῆμα λόγου.

Ψηλή, λεπτὴ ἀλλὰ γεμάτη, μὲ ὑπέροχες ἀναλογίες καὶ καμπύλες, ποὺ θὰ τὶς ζήλευε καὶ ἡ πιὸ «σὲξ» γόησσα τοῦ Χόλλυγουντ, μὲ σῶμα πλαστικὸ καὶ κατανομὴ ἀρχαίας Ἑλληνίδας, μὲ μαλλιὰ ξανθὰ φυσικὰ καὶ χείλη σαρκώδη, μὲ μάτια «τσακίρικα», γεμάτα μυστήριο καὶ ἠδυπάθεια, ἡ Βέρα Ἔλεν εἶναι ὁ τύπος τῆς σύγχρονης σεξοβόμβας.

Τῆς τὸ ἀναγνωρίζουμε.

— Λόγω Κρήτης, ἀπαντάει.

— Κρήτης;

— Ναί. Ἐκεῖ γεννήθηκα. Στὴ λεβεντογέννα, ὅπως λένε.

Τὸ ἀξιομνημόνευτο αὐτὸ γεγονὸς τῆς γεννήσεως τῆς Βέρας Ἔλεν, συνέβη πρὶν ἀπὸ 25 ἀκριβῶς χρόνια.

Τὸ χορευτικό μας ἀστέρι γεννήθηκε στὰ Χανιὰ καὶ τὸ πραγματικό της ὄνομα ἦταν Ξανθὴ Ἀνδρουλιδάκη (στενὴ συγγένεια τὴ συνδέει μὲ τὴ γνωστὴ οἰκογένεια τῶν δημοσιογράφων Γ. καὶ Εὐ. Ἀνδρουλιδάκη).

Σὲ μικρὴ ἡλικία ἦρθε στὴν Ἀθήνα καὶ σπούδασε χορὸ σὲ γνωστὴ σχολὴ καὶ κατόπιν σὲ ἄλλη. Ἀπὸ 10 χρονῶν ἀνῆκε στὴ «Λυρικὴ Σκηνή», ὅπου παρέμεινε χορεύοντας ὡς τὰ 14 χρόνια της κ' ὕστερα γιὰ ἕνα χρόνο, χόρεψε στὴν ἐλαφρὰ μουσικὴ σκηνή, στὶς θεατρικὲς ἐπιχειρήσεις Μπουρνέλλη.

"Οταν πάτησε τὰ 15 χρόνια της, σχημάτισε χορευτικὸ ζευγάρι μὲ τὸν ἐξαίρετο Ἕλληνα χορευτὴ Ἀλέκο Μπάλσα καὶ μαζὶ ἀποδύθηκαν στὴ μεγάλη περιπέτεια, τοῦ νὰ γυρίσουν χορεύοντας τὸν κόσμο.

Ἀπὸ τότε (1952) πέρασαν δέκα χρόνια, στὴ διάρκεια τῶν ὁποίων ἡ Ξανθὴ Ἀνδρουλιδάκη, ποὺ εἶχε πάρει στὸ μεταξὺ τὸ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο Βέρα Ἔλεν, ἀναδείχτηκε σὰ μιὰ ἀπὸ τὶς κορυφαῖες χορεύτριες.

Σταθμοὶ στὴ χορευτικὴ καρριέρα της στάθηκαν τὸ Παρίσι, ὅπου ἐπὶ μία πενταετία πρωταγωνιστοῦσε στὸ «Καζινὸ ντὲ Παρὶ» καὶ τὸ Λὰς Βέγκας, ὅπου χόρευε μέχρι πρόσφατα μὲ ἀμοιβὴ τὸ ἀστρονομικὸ γιὰ τὴν ἑλληνικὴ πραγματικότητα ποσὸ τῶν 2.000 δολλαρίων τὴ βδομάδα.

Στὴν ἀμερικανικὴ πρωτεύουσα τοῦ γλεντιοῦ καὶ τῶν μυθικῶν νυχτερινῶν κέντρων ἡ Βέρα Ἔλεν μὲ τὸν παρτεναίρ της Ἀλ. Μπάλσα παρουσίασαν δείγματα ἔξοχης χορευτικῆς τέχνης, ποὺ σὰ χαρακτηριστικό της γνώρισμα εἶχε τὴν πλαστικότητα καὶ μεγαλοπρέπεια τῆς κινήσεως καὶ τὴ φαντασμαγορία. Ἀρκεῖ ν' ἀναφερθῆ, γιὰ νὰ πάρη κανεὶς μιὰ ἰδέα τῆς φαντασμαγορίας αὐτῆς ὅτι στὸ χορὸ τῆς πλανιωνόταν ἀπὸ μπαλλέτο 70 καὶ 80 ἀτόμων.

Μιὰ «βασίλισσα» τοῦ χοροῦ, μπορεῖ νὰ τὴν ὀνομάση κανείς, ποὺ ἡ διεθνὴς προβολή της καὶ οἱ γνωριμίες της μὲ τοὺς ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ δὲν ἔχουν ἀρχὴ καὶ τέλος.

Τώρα ἡ Βέρα Ἔλεν βρίσκεται γιὰ διακοπὲς στὴν Ἀθήνα. Μετὰ ἕνα μῆνα θὰ φύγη γιὰ τὴ Ρώμη, ὅπου δέχτηκε νὰ συμμετάσχη σ' ἕνα καινούργιο φίλμ τῆς «Φὸξ», ἀφοῦ πρώτα ἀπέρριψε τὴν προσφορὰ τῆς Ἰ-

Ἡ ὡραία χορεύτρια Βέρα Ἔλεν

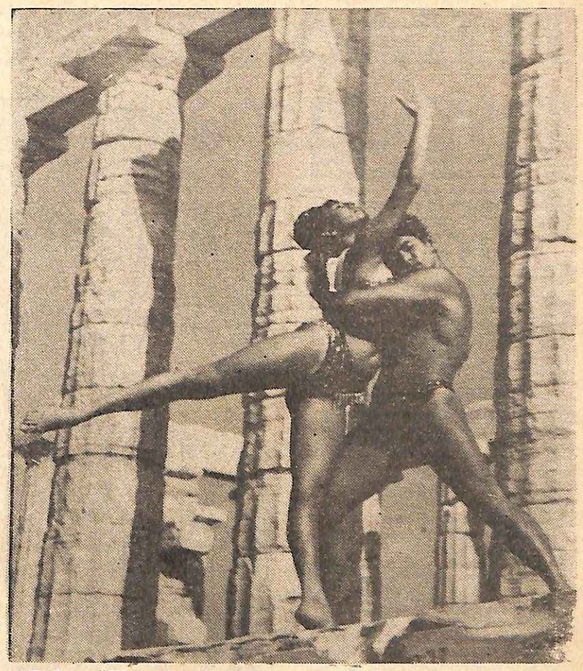

Ἡ Βέρα Ἔλεν, μὲ τὸν παρτεναίρ της σ' ἕνα χορευτικὸ στιγμιότυπο.

διας ἑταιρείας νὰ ἐμφανιστῆ σὲ χορευτικὲς σκηνὲς τοῦ φίλμ «Κλεοπάτρα», ὅπου ὅμως εἶναι γνωστὸ πρωταγωνιστεῖ ἡ Λίζ Ταίηλορ. Τὸ Δεκέμβρη θὰ μεταβῆ στὸ Παρίσι, ὅπου ὑπέγραψε συμβόλαιο γιὰ μιὰ τετραετία μὲ τὸ νυχτερινὸ κέντρο «Λίντο».

Αὐτὰ εἶναι τὰ χορευτικὰ πεπραγμένα τοῦ σημερινοῦ ἀστεριοῦ μας. Ὅσο γιὰ τὴν προσωπικότητά της σὰ γυναίκας, παραδίνουμε στὴ δημοσιότητα τρεῖς «φάσεις» τῆς προχθεσινῆς ἀπροσπτῆς συνομιλίας, ποὺ εἴχαμε στὸ κέντρο τῆς πλατείας Συντάγματος μαζί της.

Εἶναι ἀρκετὰ χαρακτηριστικὲς ὥστε νὰ μπορέση νὰ μορφώση ὁ ἀναγνώστης γνώμη.

Φάσι πρώτη: — Ἔχετε πολλοὺς θαυμαστές;

—Ἀμέτρητους.

— Ποιὸ κομπλιμέντο ἐκ μέρους τῶν σᾶς ἔκανε τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωσι.

— Αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπε κάποτε ὁ Τόνι Μάρτιν (διάσημος τραγουδιστὴς τοῦ Χόλλυγουντ). «Ὅταν, τραγουδῶ καὶ σᾶς βλέπω, μοῦ εἶπε, χανω τὶς νότες μου».

— Τὶς θαυμάστριές σας πῶς τὶς βλέπετε;

— Προτιμῶ τοὺς θαυμαστές.

— Γιὰ τοὺς ἄντρες ποιὰ γνώμη ἔχετε;

— Τοὺς ἀγαπῶ ὅλους ἀνεξαιρέτως.

— Πῶς τοὺς προτιμᾶτε;

— Δὲν ὑπάρχει προτίμησι. Φτάνει ποὺ εἶναι ἄντρες.

Φάσι δεύτερη: —Γιὰ τὸ χορὸ στὴν Ἑλλάδα ποιὰ γνώμη ἔχετε;

— Τὴ χειρότερη. Βρίσκεται σὲ σημεῖο ἐντελῶς ὑπανάπτυκτο σημεῖο.

— Ποῦ εἴδατε νὰ χορεύουν στὴν Ἀθήνα;

— Στὰ θέατρα καὶ στὰ κέντρα.

— Στὸ «Μετροπόλιταν» πήγατε; Τί σᾶς ἄρεσε ἐκεῖ;

—Ἡ παρλάτα.

— Καὶ στὸ «Πάρκ»;

— Τὰ σκηνικά.

— Τὰ σπὸρ σᾶς ἀρέσουν;

—Ὄχι.

Φάσι τρίτη: — Τί σᾶς ἀρέσει, λοιπόν, ἐκτὸς ἀπ' τὸ χορό;

— Οἱ ἀκριβὲς γοῦνες.

— Πότε θὰ σταματήσετε νὰ χορεύετε;

— Σὲ πέντε χρόνια.

— Καὶ τί θὰ κάμετε τότε;

— Θὰ γυρίσω στὴν Ἑλλάδα γιὰ «μπίζνες». Ἔχω ἀρκετὰ χρήματα.

— Ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σας γιὰ τὸ γάμο;

— Δὲν ἔχω γνώμη, γιατὶ δὲν παντρεύτηκα.

—Θέλετε νὰ παντρευτῆτε;

—Ὄχι ἐν ὅσω χορεύω.

— Ποιὰ εἶναι τὰ τωρινὰ σχέδιά σας;

—Ὁ παρτεναίρ μου κι' ἐγὼ θὰ σχηματίσουμε μπαλέττο γιὰ νὰ μᾶς πλαισιώνη στὸ «Λίντο». Ἤδη κάνουμε ἐπιλογή.

— Ποιὰ πρόσωπα ἐκτιμᾶτε περισσότερο στὸν κόσμο;

— Τὴ μητέρα μου καὶ τὸν παρτεναίρ μου. Ἡ πρώτη μὲ βοήθησε στὰ πρώτα βήματά μου, ὅταν πρωτανοιξα τὰ φτερὰ γιὰ τὴν τέχνη. Ἐγὼ ὁλοι οἱ δικοί μου εἴχαν ἀντιταχθῆ (μερικοὶ τὶς ἔχουν καὶ τώρα ἀκόμη) ἡ μητέρα τάχτηκε μὲ τὸ μέρος μου. Καὶ σήμερα κατανοῶνει γιὰ μένα.

Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο, τὸν παρτεναίρ μου Ἀλέκο Μπάλσα, αὐτὸς μὲ μύησε στὴν ἀληθινὴ τέχνη τοῦ χοροῦ, ὕστερ' ἀπὸ τὴ δασκάλα μου. Ἐκτιμῶ ἀπόλυτα καὶ θαυμάζω τὴ χορογραφικὴ του ἱκανότητα καὶ τὴ χορευτική του ἀξιοσύνη.

— Μήπως σᾶς συνδέει καὶ τίποτ ἄλλο μὲ τὸν παρτεναίρ σας, πέραν τοῦ ἁπλοῦ καλλιτεχνικοῦ θαυμασμοῦ;

—Ὦ, καταλαβαίνω, τί ἐννοεῖτε. Δὲν ὑπάρχει ὅμως τίποτα τέτοιο.

— Γιὰ τοὺς δημοσιογράφους ποιὰ γνώμη ἔχετε;

— Καλή. Ἄντρες δὲν εἶναι;

— Καὶ γιὰ τὸ «Θησαυρό»;

— Εἶναι τὸ μόνο ἑλληνικὸ περιοδικὸ ποὺ διαβάζω. Ἀλλωστε εἶναι τὸ μονο ποὺ κυκλοφορεῖ στὸ ἐξωτερικό.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΛΥΣΙ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΗΤΑΝ 17 χρονῶν, ἡ Ζεϊνέπ, κι' εἶχε τὴ χάρι τῆς ἀρχαίας ἐκείνης βασίλισσας, ποὺ ἔφερε τ' ὄνομά της. Ἦταν ἀβρὴ κι' αἰθέρια, σὰν λουλοῦδι τῆς σέρρας, ποὺ, ἂν τὸ βγάλη κανεὶς ἀπ' τὸ περιβάλλον του σὲ ὧρες ποὺ δὲν πρέπει, ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρα ὅπου ζῆ καὶ ὁμορφαίνει, μαραίνεται τότε καὶ σβύνει.

Σέρρα ἦταν γιὰ τὴ Ζεϊνὲπ κι' ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς ψυχικῆς της καταστάσεως, μέσα στὴν ὁποία ζοῦσε ἀπὸ παιδί. Καὶ σ' αὐτὴν ἦταν κλεισμένη, ζῶντας σ' ἕνα δικό της κόσμο, ποὺ τὸν φώτιζε τώρα τελευταῖα μὲ τὴν ἄσπρη λάμψι του τὸ φῶς κάποιου καινούργιου ὁρίζοντα... Γι' αὐτό, ὅταν ὁ πατέρας της, παληὸς δημόσιος ὑπάλληλος, συνταξιοῦχος, τὴν κάλεσε γιὰ νὰ τῆς μιλήση στὸ γραφεῖο του, ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾶη παράξενα, ξαφνιασμένη καὶ φοβισμένη μαζί...

Πέντε λεπτὰ τῆς φτάσανε, γιὰ νὰ δῆ τοὺς φόβους της δικαιολογημένους!

— Ζεϊνέπ, κόρη μου, τῆς εἶπε ὁ πατέρας της, καιρὸς εἶναι νὰ σκεφθοῦμε γιὰ τὸ μέλλον σου. Στὴν οἰκογένειά μας, ποὺ οἱ ρίζες της ξαπλώσανε στὴ γῆ τὰ τρυφερὰ πλοκάμια τους ἐδῶ καὶ τετρακόσια χρόνια, δὲν ὑπάρχει γυναίκα ποὺ νὰ μὴν παντρεύεται στὴν ἡλικία ποὺ ἔχεις τώρα ἐσύ.

»Ἡ θειά σου, ἡ Φατμὲ - Τέϊζε, εἶν' ἡ μόνη ἐξαίρεσι. Μὰ κι' αὐτὴ συχωρεμένη... Ἄρρωστη γυναίκα, φιλάσθενη ἀπ' τὴν κούνια της, τί ἤθελες νὰ τὴν κάνουμε; Σὲ ποιὸν νὰ τὴ δώσουμε;... Ἐσὺ ὅμως δὲν εἶσαι τὸ ἴδιο. Ὁ Ἀλλὰχ σὲ προίκισε μ' ὅλα τὰ ἀγαθά, ποὺ δίνουν στὴ γυναίκα τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν ὑποχρέωσι νὰ κάνη τοὺς ἄλλους εὐτυχισμένους.

»Καί, πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἐσὺ θὰ κάμης εὐτυχισμένο τὸ γέρο-πατέρα σου, ἂν τὸν ἀκούσης, ὅπως τὸ ἐπιθυμεῖ... Πόσα χρόνια θὰ ζήσω ἀκόμα; Μπορεῖ κι' αὔριο νὰ κλείσω ξαφνικὰ τὰ μάτια μου, νὰ πάω νὰ βρῶ τὴν ἀξέχαστη χανούμισσά μου, τὴ μητέρα σου!.. Θέλεις νὰ πεθάνω μὲ τὸ παράπονο πὼς σ' ἄφισα ἀπροστάτευτη; Γιατὶ καταλαβαίνεις, βέβαια, πὼς ἡ παράλυτη θεία σου θὲ μπορεῖ νὰ φροντίζη οὔτε γιὰ τὸν ἑαυτό της...

»Σκέψου, λοιπόν, Ζεϊνέπ, κορούλα μου, κι' ἀπάντησέ μου αὔριο. Τὸ σύντροφό σου, τὸν ἔχω βρῆ κι' ὅλας. Τὸν ξέρεις; Εἶν' ὁ Ἀτοῦ μπέης, ὁ γιὸς τοῦ παιδικοῦ μου φίλου Χαλίλ πασᾶ. Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι πιὰ τόσο νέος, ὅσο θὰ ταίριαζε στὴν ἡλικία σου, εἶν' ὅμως καλὸς καὶ σοβαρὸς ἄνθρωπος καὶ προπάντων πλούσιος. Καὶ σ' ἀγαπάει! Θὰ σὲ κυπτάζη στὰ μάτια...

»Ἄϊντε, πήγαινε τώρα, Ζεϊνέπ, κι' ἔλα πάλι αὔριο νὰ μοῦ πῆς.

Δὲ μίλησε ἡ κοπέλλα. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι της καὶ ἔγκλε.

Μὰ τὸ βῆμα της κλονιζόταν, κι' ἂν μποροῦσε ὁ πατέρας της, ἀπὸ κεῖ ποὺ καθόταν, νὰ δῆ τὸ πρόσωπό της, θὰ τρόμαζε μὲ τὴ χλωμάδα του...

★

— Τέϊζε, θείτσα μου, εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη! φώναξε ἡ Ζεϊνέπ, πέφτοντας στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μισοπαράλυτης.

Καὶ τῆς διηγήθηκε μὲ λίγα λόγια τὰ καθέκαστα: Ὁ πατέρας της ἤθελε νὰ τὴν παντρέψη.

Μὰ γιατί: Γιατί:... Μόνο ἐν

«Σκέψου, λοιπόν, κορούλα μου κ' ἀπάντησέ μου αὔριο. Τὸ σύντροφό σου τὸν ἔχω βρῆ κιόλας...».

ἦταν εὐτυχισμένη, ὅπως ζοῦσε τώρα στὸ πατρικό της σπίτι, ἀνάμεσα στὰ πράγματα ποὺ γνώριζε ἀπὸ μωρό, κοντὰ στὴν ἀγαπημένη της θεία;...

Καὶ ποιὸν θἄπρεπε νὰ πάρη; Τὸν Ἀτοῦ μπέη. Ἕνα πενηντάφωνο, κοντούλη, ποὺ ἔφτανε ὡς τὴ μέση της! Γιὰ νὰ τὴν προστατέψη... Δίκαιε Ἀλλάχ! Ἂν δὲν ἦταν τὰ μάτια της γεμάτα δάκρυα, σίγουρα θἄπρεπε νὰ γελάση...

Μὰ ὄχι, ὄχι! Αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ παντρευτῆ. Δὲν ἤθελε ν' ἀφίση τὸ σπίτι της καὶ νὰ πάη μ' ἕνα ξένον ἄνθρωπο..

Ἔκλαψε, ἔκλαψε πολὺ ἡ Ζεϊνέπ, μὲ τὸ κατάξανθο κεφάλι της χωμένο στὸν κόρφο τῆς θείας της. Ἐκείνη ἀνασήκωσε τὸ μόνο γερὸ χέρι της καὶ τῆς χάϊδευε ἀργὰ τὰ μαλλιά. Τῆς εἶπε πολλά, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήση.

Μὰ ἡ Ζεϊνὲπ δὲν εἶχε αὐτιά, παρὰ μονάχα γιὰ τὸν πόνο της. Κι' εἶπε στὸ τέλος, τινάζοντας ἀπότομα τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ πίσω:

—Ὄχι, θεία, δὲ μπορεῖ νὰ γίνη αὐτό... Δὲ θέλω! Δὲ θέλω! Καλὰ εἶμαι κι' ἔτσι...

— Θὰ παρακούσης λοιπὸν τὸ μπαμπά σου;

Ἡ νέα δὲν ἀπάντησε. Στήλωσε τὰ θολά της μάτια ἀντίκρυ, στ' ὁ ἀνοιχτὸ παράθυρο. κι' ἔμεινε κάποιαν ὥρα ἔτσι, ἀκίνητη...

"Ἂν μποροῦσε ἡ Φατμὲ - Τέϊζε νὰ παρακολουθήση τὴ φαινομενικὰ νεκρὴ ἐκείνη ματιά, καθὼς ἔφτανε στὸ ἀντικρυνὸ σπίτι, μὲ τὸν ἀπέραντο κῆπο ἀπὸ ἀγριοκαστανιές, καὶ διαπερνοῦσε τοὺς τοίχους του σὰν μαγικὴ ἀχτίδα κάποιου ἀόρατου «φωτός, θὰ τὄβλεπε νὰ σταματᾶη σὲ μιὰ κοιμωμένη κάμαρα, μὲ γαλάζιους τοίχους καὶ μεταξωτὲς κουρτίνες

Ἕνας νέος ἐργαζόταν ἐκεῖ μέσα, σκυμμένος πάνω ἀπόνα γραφεῖο μὲ κρύσταλλο.

Ἦταν μόλις 24 χρονῶν. μὰ εἶχε γίνει κι' ὅλας διάσημος.

Οἱ στίχοι του συγκινοῦσαν ὅλες τὶς καρδιὲς καὶ τὰ φιλολογικὰ περιοδικὰ μάλωναν ποιὸ νὰ τοὺς πρωτοδημοσιέψη.Ρεφὴκ τὸν λέγανε, Ρεφὴκ Μουμτάζ, κι' ἦταν ὅμορφος σὰν ἄγγελος.

Δὲ θὰ μποροῦσε νὰ πῆ ἡ Ζεϊνὲπ τί ἀκριβῶς αἰσθανόταν γι' αὐτόν: ἐκτίμησι, θαυμασμό, ἀγάπη; Ἴσως ὅλ' αὐτὰ μαζί... Τὸ βέβαιο ἦταν πὼς τὸν ἔνοιωθε ὅσο κανεὶς καὶ πὼς τὴ συγκινοῦσε ὅσο τίποτα στὸν κόσμο.

Ἦταν ἀγάπη, αὐτό; Ποιὸς ξέρει... Πάντως, ἡ κοπέλλα, ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, δὲν εἶχε ποθήσει τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ μπορῆ νὰ βλέπη τὸ νέο νὰ βγαίνη ἀπ' τὴ μενάλη καγκελλόπορτα τοῦ σπιτιοῦ του γιὰ τὸν καθημερινό του περίπατο.. καὶ νὰ διαβάζη μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα, στὰ «Σκόπτια Φύλλα», τὰ λυρικά του δημιουργήματα.

Τώρα θὰ τἄχανε, ὅλ' αὐτά! Ὁ γάμος της θὰ τὴν ξερρίζωνε ἀπ' τὸν κόσμο, ὅπου ζοῦσε κι' ὀνειρευόταν!

Κι' ὅμως δὲ μποροῦσε νὰ παρακούση τὸν πατέρα της. Εἶχε δίκηο ἡ θεία της...

Ὡστόσο, εἶχε μιὰ ὁλόκληρη νύχτα ἀκόμη μπροστά της, γιὰ νὰ σκεφθῆ, ὅπως τῆς εἶχε πῆ ὁ πατέρας της. Θὰ τὴ χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ βρῆ τὴν καλλίτερη λύσι...

★

Ἡ Ζεϊνὲπ σκέφθηκε πολύ, ἐκείνη τὴ νύχτα. Σκέφθηκε κι' ἀποφάσισε...

Ὅταν, τὴν ὅλλη μέρα, ἡ γοιὰ παρομάνα της μπῆκε στὴν κάμαρά της, μὲ τὸ πρωϊνό της γάλα, τὴ βρῆκε ἀδειανὴ καὶ τὸ κρεβάτι της ἀνέγγιχτο.

Δὲν ἦταν πιὰ ἐκεῖ ἡ Ζεϊνέπ. Μὰ δὲ βρισκότανε πολὺ μακυά...

Ἕνα ἄσπρο πέπλο, ποὺ ἐπέπλεε στὰ ἥσυχα νερὰ τῆς λιμνούλας τοῦ κήπου, ἔδειχνε τὸ μέρος ὅπου εἶχε πέσει ἡ Ζεϊνέπ, μαζὶ μ' ὅλα της τὰ ὄνειρα!

Εἶχε βρῆ μιὰ λύσι, τὴν καλλίτερη γι' αὐτήν...

ΦΑΧΡΕΝΤΙΝ ΙΡΜΑΚ

✪✪

ΕΝΑ ΠΑΡΑΛΟΓΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ἡ Πωλὶν Πάρκερ ἦταν μιὰ κοπελλίτσα 16 χρονῶν καὶ ἡ Τζούλιετ Χούλμ, ἡ καλλίτερη φίλη της, ἕνα χρόνο μεγαλείτερη. Ἀνῆκαν κι' οἱ δυὸ σὲ εὔπορες οἰκογένειες τῆς μικρῆς καὶ ἥσυχης πανεπιστημιακῆς πόλεως Κρίστσορτς, τῆς Νέας Ζηλανδίας.

Ἡ φιλία τους ἦταν τόσο στενὴ καὶ ἀποκλειστική, ὥστε ν' ἀνησυχῆ κάπως τοὺς γονεῖς τους. ποὺ τὶς βλέπανε νὰ κρυφκουβεντιάζουνε καὶ νὰ γράφουν μαζὶ κάτι «μυθιστορήματα» μὲ ἄγνωστο περιεχόμενο.

Ἡ Πωλὶν ἦταν τύπος κοπέλλας κλεισμένη στὸν ἑαυτό της, «ἐσώτροπης» ὅπως λένε οἱ ψυχολόγοι. Σ' αὐτὸ συνέτεινε καὶ μιὰ ἀναπηρία ποὺ τῆς εἶχε μείνει ἀπὸ πολιομυελίτιδα.

Κρατοῦσε ἕνα ἡμερολόγιο, στὸ ὁποῖο σημίωνε τὶς πραγματικὲς σκέψεις της. Ἀνάμεσα λοιπὸν στὰ ἄλλα, ἔγραψε σ' αὐτό, μιὰ μέρα τοῦ 1954:

«Βράζει μέσα μου ὁ θυμὸς ἐναντίον τῆς μητέρας μου, γιατὶ εἶναι τὸ μοναδικὸ ἐμπόδιο στὸ δρόμο μου. "Ἂν μποροῦσα ν' ἀπαλλαχῶ ἀπ' αὐτήν!...».

Ποιὸ ἦταν τὸ «ἔγκλημα» τῆς μητέρας; "Οτι εἶχε πῆ στὶς δυὸ κοπέλλες πὼς δὲ μποροῦσαν νὰ πάνε μαζὶ στὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ πουλήσουνε τὰ «μυθιστορήματα» ποὺ γράφανε.

Τέσσερις μῆνες ἀργότερα, ἡ Πωλὶν ἔγραψε στὸ ἡμερολόγιό της: «Ἡ ἡμέρα τοῦ εὐτυχισμένου γεγονότος»

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, αὐτὴ κι' ἡ Τζούλιετ περιμένανε στὸ δρόμο τὴν κ. Πάρκερ καὶ τὴ σκοτώσανε, χτυπώντας την στὸ κεφάλι μ' ἕνα τοῦβλο, τυλιγμένο μὲ μιὰ πετεξωτὴ κάλτσα!

Εἴτε γιατὶ οἱ ἔνοχοι φάνηκαν ὑποβολικὰ ἐπιεικεῖς, εἴτε γιατὶ οἱ δυὸ κοπέλλες ἦταν γιὰ τὸ Νόμο ἀνήλικες, καταδικάσθηκαν μόνο σὲ ἑξῆμισι χρόνια. Καὶ σήμερα εἶναι ἐλεύθερες κι' οἱ δυό. "Ἐχουν ἄραγε μετανοιώσει γιὰ τὸ παράλογο ἔγκλημά τους: Ποιὸς ξέρει!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΝΗ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

ΠΩΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΤΕ ΤΟΥΣ ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΟΥΣ;

Μιὰ μεγάλη ἔρευνα γιὰ τὴν τέχνη τῆς ἐξευδετερώσεως τῶν Δὸν Ζουὰν τοῦ δρόμου

ΕΙΝΑΙ βέβαιο ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ψυχολόγοι ἔχουν δίκηο καὶ ὅτι, πραγματικά, κάθε κοπέλλα καὶ κάθε νεαρὴ γυναίκα ἀντιμετωπίζει μὲ ἕνα τρόπο ἐντελῶς προσωπικὸ καὶ αὐθόρμητο τοὺς διαφόρους... πλανοδίους Δὸν Ζουάν, ποὺ συναντᾶ στὸ δρόμο, στὰ λεωφορεῖα, στοὺς κινηματογράφους καὶ ὅπου ἄλλοῦ, τέλος πάντων, εἶναι δυνατὸν νὰ κυκλοφορήση ἢ νὰ καθήση μιὰ γυναίκα μόνη. Καὶ λέω «μόνη», γιατὶ κι' αὐτὸ εἶναι μιὰ σχεδὸν ἀπαραίτητη προϋπόθεσι γιὰ τὶς κατακτητικὲς ἐπιχειρήσεις τοῦ ἐπαγγελματία ἐνοχλητικοῦ.Οἱ κοπέλλες ποὺ «πηγαίνουν συντροφιὰ» δὲν τὸν ἐνδιαφέρουν καὶ τόσο. Ὅταν ὅμως θὰ τύχη νὰ συναντήση μιά, ποὺ βαδίζει ἢ κάθεται μόνη, τότε αἰσθάνεται ξαφνικὰ νὰ ξυπνᾶ μέσα του ὁ ἀκαταμάχητος κατακτητής, ὁ ἀπαράθλητος κυνηγὸς ἐρωτικῶν περιπετειῶν καὶ βαδίζει ἀκάθεκτος πρὸς τὴν πιθανὴ λεία του, ποὺ τὴν θεωρεῖ σὰν μιὰ σίγουρη σχεδὸν κατάκτησι ἀκριβῶς ἐπειδή... εἶναι μόνη!

— Ἀποφεύγω νὰ κυκλοφορῶ μόνη, μοῦ ἔλεγε σχετικὰ ἡ Μίνα Σταύρου, μιὰ χαριτωμένη εἰκοσάχρονη σπουδάστρια. Καὶ ἀποφεύγω νὰ περπατῶ μόνη ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴ γίνομαι στόχος σ' αὐτοὺς τοὺς ἀναιδεῖς κυρίους, ποὺ ἔχουν τόση πεποίθησι στὴ γοητεία τους, ὥστε νὰ φαντάζωνται ὅτι κάθε κοπέλλα θὰ εἶναι ἑτοιμη νὰ πέση στὴν ἀγκαλιά τους, φτάνει νὰ φανοῦν ἐπίμονοι καὶ φτάνει νὰ τῆς πυρπολήσουν τὸ μυαλὸ μὲ ἐκφράσεις γεμάτες «φλογερὸ θαυμασμό»!

— Ὁπωσδήποτε, ἐπιμένω, κάποτε κι' ἐσεῖς θὰ ἀναγκάζεσθε νὰ βγαίνετε μόνη καὶ σὲ κάποια ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐξόδους, κάποιος ἐνοχλητικὸς τύπος θὰ προσπαθήση νὰ σᾶς πλησιάση. Μὲ τί τρόπο ἐπιχειρεῖτε τότε νὰ τὸν ἀπομακρύνετε;

ΤΟ... ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ

Ἡ Μίνα χαμογελάει μυστηριωδῶς καὶ μένει γιὰ λίγο συλλογισμένη:

— Φυσικά, ἔχω κι' ἐγὼ τὴ μέθοδό μου, λέει στὸ τέλος, διαφορετικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ κυκλοφορῶ κάθε φορὰ μέ... ἀκολουθία. Καὶ τί νὰ σᾶς πῶ, ἀγαπῶ πολὺ τὴν προσωπικὴ ἐλευθερία μου γιὰ νὰ ἀνεχθῶ κάτι τέτοιο. Ἐγώ, λοιπόν, γιὰ νὰ ἀπομακρύνω τοὺς ἐνοχλητικοὺς καὶ νὰ βάζω στὴ θέσι τους τοὺς ἀναιδεῖς, καταφεύγω στό... ἑλληνικὸ φιλότιμο!

— Δηλαδή; τὴν ἐρωτῶ μὲ ἔκπληξι.

— Δηλαδὴ νά, κατ' ἀρχὴν βασίζομαι στὸ ὅτι κάθε Ἕλληνας, ἀκόμη καὶ ὁ πιὸ ἀγενής, ἔχει μέσα του μιὰ δόσι φιλότιμου καὶ ἄλλη μιὰ δόσι ἐγωϊσμοῦ. Ὅταν τὸν σημαδέψω ἐκεῖ, τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς πετυχαίνω διάνα.

— Καὶ μὲ ποιὸ ἀκριβῶς τρόπο θίγεται αὐτὴ ἡ δόσι τοῦ φιλότιμου καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ; τὴ ρωτῶ μὲ ἀκόμη περισσότερη ἔκπληξι.

— Ἄ, μὰ εἶναι ἁπλούστατο! Μὲ μιὰ καλὴ δόσι προσβολῆς.Εἶναι τὸ μοναδικὸ ἀντίδοτο γιὰ τὴν κατακτητικὴ διάθεσι τῶν ἐνοχλητικῶν— τουλάχιστον τῶν ἐνοχλητικῶν τῆς χώρας μας. Ἐγὼ προσωπικὰ ἀκολουθῶ τὸ ἑξῆς σύστημα. Μὰ γιὰ νὰ σὰς περιγράψω καλλίτερα τὸ σύστημά μου, εἶναι προτιμώτερο νὰ σᾶς δώσω τὴν εἰκόνα τῆς ἐνοχλητικῆς ἱστορίας:

»Περπατῶ μόνη στὸ δρόμο.Ὁ ὑποψήφιος κατακτητὴς βγαίνει ξαφνικὰ ἀπὸ μιὰ γωνιά, ἀπὸ ἕνα στενό, ἀπὸ μιὰ πόρτα, ἀπ' ὁπουδήποτε— αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία γιατὶ οἱ ἐνοχλητικοὶ φυτρώνουν σὰν τὰ μανιτάρια. Ἀρχίζει, λοιπόν, νὰ μὲ παρακολουθῆ καὶ νὰ μοῦ ψιθυρίζη τὰ συνηθισμένα ἐκείνα λόγια, ποὺ συνήθως αὐτοὶ οἱ τύποι μαγνητοφωνοῦν στὴ μνήμη του καὶ ἐπαναλαμβάνουν σὲ κάθε εὐκαιρία. Πολὺ σωστὰ ἄλλωστε. Γιατί νὰ κουράζωνται οἱ ἄνθρωποι νὰ βρίσκουν ἄλλα; Ὁ πλανόδιος, λοιπόν, Δὸν Ζουὰν μὲ ἀκολουθεῖ καὶ βάζει μπροστὰ τὸ μαγνητόφωνο: «Δεσποινίς, εἶναι καιρὸς ποὺ σᾶς παρακολουθῶ...». Φυσικά, δὲν μ' ἔχει ξαναδῆ ποτὲ σ' ὅλη του τὴ ζωή! «Δεσποινίς, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ σᾶς ἀντίκρυσα, κατάλαβα ὅτι ἐσεῖς εἶστε ἡ γυναίκα, ποὺ περίμενα πάντα γιὰ ν' ἀγαπήσω!». Αὐτὸ μπορεῖ θαυμάσια νὰ μεταφραστῆ: «Θὰ μοῦ ἄρεσε νὰ εἶχα μιὰ περιπετειοῦλα μαζὶ σας!».Καὶ συνεχίζει: «Δεσποινίς, σᾶς παρακαλῶ, σταματῆστε γιὰ μιὰ στιγμή, ἀφῆστε με νὰ σᾶς ἐκφράσω αὐτὸ ποὺ αἰσθάνομαι!».

"Ἐχετε παρατηρήσει, ὅτι ὅλοι σχεδὸν ἐπαναλαμβάνουν τὰ ἴδια;

Στὸ μεταξύ, ἐγὼ προχωρώντας πάντα καὶ ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν ἀνεπιθύμητο καβαλιέρο μου, ρίχνω γύρω μου κλεφτὲς ματιὲς γιὰ νὰ ἀνιχνεύσω τὸ ἔδαφος. Ἂν τύχη καὶ βρίσκομαι σ' ἕνα δρομάκι κάπως ἐρημικό, ἐπιταχύνω λίγο τὸ βῆμα μου, γιὰ νὰ βγῶ σὲ δρόμο πολυσύχναστο καί, φυσικά, ἐκεῖνος μὲ ἀκολουθεῖ χωρὶς νὰ φαντάζεται τὸ σκοπό μου. Βγαίνω, λοιπόν, στὸν πολυσύχναστο δρόμο, φροντίζω νὰ βρεθῶ ἀνάμεσα σὲ ἀρκετοὺς περαστικοὺς καί...τότε στρέφομαι ἀπότομα καὶ ἀντιμετωπίζω ἀγριεμένη τὸν ἀκολουθό μου: «Σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὲ ἀφήσετε ἀμέσως ἥσυχη!» φωνάζω μὲ φωνὴ ἀρκετὰ ὑψωμένη, ὥστε νὰ μὲ ἀκούσουν καὶ οἱ ἄλλοι. Δὲν προφθάνω νὰ τὸ πῶ καὶ ὁ ἐνοχλητικὸς ἐξαφανίζεται, κυνηγημένος ἀπὸ τὰ σαρκαστικὰ θλέματα καὶ τὰ εἰρωνικὰ σχόλια τῶν ἄλλων. Εἶναι ἀκριβῶς αὐτά, ποὺ θίγουν τὸ φιλότιμο καὶ τὸν ἐγωϊσμό του καὶ τὸν τρέπουν σὲ ἀτακτο φυγή».

"Ἂν τύχη νὰ βρίσκομαι σ' ἕνα δρόμο κάπως ἐρημικὸ ἐπιταχύνω τὸ βῆμα μου γιὰ νὰ βρεθῶ σὲ σημεῖο περισσότερο πολυσύχναστο. Φυσικὰ ἐκεῖνος μὲ ἀκολουθεῖ, καὶ τότε...

«ΚΑΤΑ ΤΟ... ΚΡΥΟ ΚΑΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ»

— Ἔτσι δὲν λέει ἡ παροιμία; μοῦ γράφει μὲ εὔθυμο ὕφος ἡ Βέρα Τσούνη, μιὰ δακτυλογράφος εἰκοσιδύο ἐτῶν. Γιατί, λοιπόν, νὰ μὴν ἀκολουθήσουμε μιὰ ὁμοια.... θεϊκὴ ἄλλωστε δικαιοσύνη καὶ γιὰ τοὺς ἐνοχλητικούς;

»Ἐννοῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ φέρεται μιὰ κοπέλλα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο σὲ ὅλους τοὺς τύπους τῶν ἐνοχλητικῶν, ὅπως ὅλοι οἱ ἐνοχλητικοὶ δὲν φέρονται τὸ ἴδιο πρὸς αὐτήν. Γιατί, ὅπως θὰ ξέρετε, οἱ Καζανόβες αὐτοὶ τοῦ δρόμου ὑπάρχουν σὲ διάφορες μορφὲς καὶ τύπους. Ἀρχίζουν ἀπὸ τοὺς διακριτικούς, τοὺς κάπως εὐγενικοὺς μὲ τὶς διαλεγμένες ἐκφράσεις, προχωροῦν στοὺς «κυρίους» ποὺ πού συνήθως, δὲν εἶναι πολὺ νέοι, καὶ φθάνουν ὡς τοὺς χυδαίους καὶ τοὺς «δουτηχτάδες», ποὺ μουρμουρίσουν ἀνομολόγητες ἐκφράσεις καὶ δὲν διστάζουν νὰ κάνουν ἀκόμη καὶ χειρονομίες...

»Ἔ, λοιπόν, μὴ μοῦ πῆτε ὅτι σ' ὅλους αὐτοὺς θὰ πρέπει νὰ φερθοῦμε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἀντίθετα, πιστεύω, ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ... κλιμακώσεις τῶν ἐνοχλητικῶν τύπων ἀξίζουν ἀπὸ εὐγενικὸ τρόπο μέχρι... χαστούκι. Ἐγὼ τοὐλάχιστον, ἔτσι φέρομαι πάντα. Ὅταν θὰ ἔχω νὰ κανω μὲ ἕναν κάπως «εὐγενικὸ ἐνοχλητικό», δὲν παίρνω ἀπέναντί του οὔτε ἄγριο, οὔτε προσβεβλημένο ὕφος. Σταματῶ, ἁπλούστατα, στρέφομαι πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ λέω ἤρεμα:

»— Σᾶς προειδοποιῶ ὅτι δὲν πρόκειται νὰ κερδίσετε τίποτα. Χάνετε τὸν καιρό σας».

»Ἂν, παρ' ὅλα αὐτά, ἐξακολουθήση νὰ μὲ ἀκολουθῆ, σταματῶ πάλι καὶ μὲ ὕφος ἐπιπληκτικὸ αὐτὴ τὴ φορά, προσθέτω:

»— Νομίζω ὅτι ἕνας ἄνδρας μὲ ἀξιοπρέπεια πρέπει νὰ ἀντιλαμβάνεται σὲ ποιὲς περιπτώσεις εἶναι ἀνεπιθύμητος! Ἐσεῖς δὲν τὸ καταλάβατε ἀκόμη;.

»Αὐτὴ εἶναι ἡ χαριστικὴ βολή. Ὡς τώρα, κανένας ἀπὸ τοὺς «διακριτικοὺς Δὸν Ζουάν» ποὺ μοῦ ἔτυχε νὰ συναντήσω, δὲν ἐπέμενε περισσότερο. Μὰ, ὅπως σᾶς εἶπα, στοὺς διαφορετικοὺς τύπους φέρομαι διαφορετικά. Γιὰ τοὺς ἀναιδεῖς, ποὺ ἔχουν συνήθως γεμάτα πορτοφόλια καὶ στόμα γεμάτο ἀνήθικες προτάσεις, ἀπαντῶ μὲ ὅποια σαρκαστικὴ ἢ ὑβριστικὴ φράσι μοῦ ἔρθη στὸ μυαλό. Καὶ ὅσο γιὰ τοὺς χυδαίους, ἔ, γι' αὐτοὺς θυμάμαι ὅτι τὸ ξύλο βγῆκε ἀπὸ τὸν παράδεισο!».

Ἡ Βέρα Τσούνη τελειώνοντας τὴν περιγραφὴ τῶν μεθόδων μὲ τὶς ὁποῖες ἀντιμετωπίζει τοὺς διαφόρους ἐνοχλητικούς, ρωτάει:

— Δὲν νομίζετε ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ψυχολόγοι δὲν θὰ εἴχαν τί νὰ ποῦν στὴ δική μου περίπτωσι, ἐφ' ὅσον δὲν μεταχειρίζομαι πάντα ἕνα συγκεκριμένο τρόπο γιὰ νὰ βάζω στὴ θέσι τους τοὺς πειρακτικοὺς τύπους; Καί, πέστε μου σᾶς παρακαλῶ, βρίσκετε ὅτι οἱ τρόποι μὲ τοὺς ὁποίους ἀντιδρῶ εἶναι σωστοί;

Οἱ ψυχολόγοι ἴσως νὰ ἔλεγαν ὅτι εἶναι ἕνας ἰσορροπημένος τύπος. Ὅσο γιὰ τὸ ἂν εἶναι ἢ ὄχι σωστοὶ αὐτοὶ οἱ τρόποι ἀντιδράσεώς, θὰ τὸ ποῦμε στὸ τέλος τῆς ἐρεύνας μας.

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

✪✪

ΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΣΠΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ

Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1938, δηλαδὴ πρὶν ἀπὸ 24 χρόνια, οἱ Γερμανοὶ καθηγηταὶ Ὄττο Χὰν (βραβεῖο Νόμπελ γιὰ τὴ χημεία) καὶ Φρὶτς Στρασμαν ἐπέτυχαν γιὰ πρώτη φορὰ τὴ διάσπασι τοῦ ἀτόμου τοῦ οὐρανίου. Οἱ δυὸ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες ἐπανέλαβαν πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες τὸ πείραμά τους ἔμπρος στὴ γερμανικὴ τηλεόρασι. «Ὡς ἐπιστήμονες εἴμεθα ὑπερήφανοι, εἶπε ὁ καθηγητὴς Χὰν. Δὲν ξέρω, ὅμως, ἂν εἴμαστε τὸ ἴδιο εὐχαριστημένοι καὶ ὡς ἄνθρωποι. Γιατί ἡ ἀναλαμπὴς μας ὡς σήμερα ἔχει προκαλέσει ἀναρίθμητα δεινὰ στὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἐλάχιστα καλά».

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τὸ νέο φάρμακο κατὰ τῆς λευχαιμίας

Καταστρέφει τὰ καρκινώδη κύτταρα

Ὡς ΤΩΡΑ, ἡ θεραπεία τῆς λευχαιμίας. τῆς τρομερῆς ἀσθενείας ποὺ προσβάλλει τὸν ὀστεώδη μυελὸ καὶ προκαλεῖ μιὰ ὑπερπαραγωγὴ ἀτελῶν λευκῶν αἱμοσφαιρίων, γινόταν μὲ τριῶν εἰδῶν μέσα: φυσικά, χημικὰ καὶ μὲ ὀρμόνες.

Στὰ φυσικὰ μέσα περιλαμβάνονται οἱ ἀκτῖνες Χ, ἡ βόμβα τοῦ κοβαλτίου καὶ ὁ ραδιενεργὸς φωσφόρος.Μὲ τὰ μέσα αὐτὰ καταστρέφονται βαθμιαῖα τὰ πλεονάζοντα λευκοκύτταρα, ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ αἷμα.

Τὰ χημικὰ μέσα εἶναι οὐσίες, ποὺ καταλήγουν στὰ ἴδια ἀποτελέσματα μὲ τὶς ἀκτινοβολίες, τὴν καταστροφὴ δηλαδή, τῶν πλεοναζόντων λευκῶν κυττάρων. Στὴν κατηγορία αὐτὴ περιλαμβάνονται ἡ κολχικίνη, ἡ οὐρεθάνη κλπ., ποὺ καταστρέφουν τοὺς πυρήνες τῶν λευκῶν αἱμοσφαιρίων, καὶ διάφορες ἄλλες οὐσίες, καλούμενες ἀντιβιταμίνες, ποὺ παρεμποδίζουν τὶς ἀνταλλαγὲς τῆς ὕλης τῶν λευκῶν αἱμοσφαιρίων καὶ τὰ στεροῦν ἔτσι ἀπὸ τὰ μέσα τῆς διατροφῆς των.

Ἀνάμεσα στὶς ὁρμόνες, τέλος, περιλαμβάνονται τὸ Α.Σ.Τ.Η. (ἡ ὁρμόνη αὐτὴ ἐκκρίνεται ὡς γνωστόν, ἀπὸ τὴν ὑπόφυση) καὶ τὰ διάφορα παράγωγα τῆς κορτιζόνης (πρεδνιζόνη, πρεδνιζολόνη, τριαμκινολόνη, δεξαμεταζόνη, βεταμεταζόνη κ.λπ.).Οἱ ὁρμόνες αὐτὲς χρησιμοποιήθηκαν σὲ μεγάλη κλίμακα κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια. Τροποποιοῦν τὸ πεδίον ὅπου ἀναπτύσσεται ἡ ἀσθένεια καὶ συντελοῦν ἐμμέσως στὴ θεραπεία της.

Μιὰ τελευταία μέθοδος ποὺ ἐδοκίμασαν ἀπὸ τὸ 1960 οἱ Γάλλοι γιατροὶ Μπερνὰρ καὶ Ματέ, συνίσταται στὴν ὁλοκληρωτικὴ καταστροφὴ τοῦ ὀστεώδους μυελοῦ καὶ τὴν ἀντικατάστασί του μὲ ἄλλον ὑγιῆ.

Τὸ πρόβλημα φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἁπλό. Ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆς τῆς μεθόδου, ὅμως, παρουσιάζει ἀναρίθμητες δυσκολίες, ποὺ ἡ κυριώτερη ἀπ' αὐτὲς συνίσταται στὴν καταστροφὴ τοῦ ἀσθενοῦς ὀστεώδους μυελοῦ.

Ἀλά, τελευταῖα, ἀνηγγέλθη ἀπὸ τὸ ἀντικαρκινικὸ κέντρο τῆς Μπετεσντά, κοντὰ στὴν Οὐάσιγκτων, ἡ ἀνακάλυψις ἑνὸς φαρμάκου, ποὺ παρέχει ὅλες τὶς ἐγγυήσεις γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ αὐτῆς τῆς μεθόδου.

Στὸ κέντρο αὐτό, ποὺ θεωρεῖται σὰν ἡ ἀκρόπολις τοῦ ἀντικαρκινικοῦ ἀγῶνος, ἐργάζονται 4000 ἐπιστήμονες, ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὰ μέσα καταπολεμήσεως τῆς τρομερῆς ἀσθενείας. Εἰδικότερα, στὸ κεφάλαιο τῆς λευχαιμίας, ἔχουν δοκιμασθῆ ὡς σήμερα 150.000 οὐσίες, χωρὶς ἀξιόλογα ἀποτελέσματα. Ἀλλ' ὁ γερμανικὴς καταγωγῆς δόκτωρ Χαντσουμάχερ, ποὺ διευθύνει τὸ τμῆμα τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῆς λευχαιμίας, ἀνήγγειλε πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες ὅτι ἡ ἐπιστήμη κατέχει ἕνα ἀποφασιστικὸ ὅπλο πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι.

Πρόκειται γιὰ ἕνα νέο φάρμακο, τὴν ἀζουριδίνη ἢ «ἀζούρ».Ἡ ἀζουριδίνη καταστρέφει ὁλοσχερῶς τὰ καρκινώδη κύτταρα καὶ ἐπιτρέπει ἔτσι τὴ μεταμόσχευσι στὸν ἀσθενῆ ὑγιοῦς νωτιαίου μυελοῦ. Ἕνα ἄλλο πλεονέκτημά της εἶναι ὅτι μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ καὶ μετὰ τὴ μεταμόσχευσι, γιατὶ προσβάλλει μόνο τὰ ἀσθενῆ κύτταρα, ἐνῶ ἀφίνει ἀθίκτα τὰ ὑγιῆ. Συμβαίνει, λοιπόν, τὸ ἑξῆς: Καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ ἀσθενοῦς νωτιαίου μυελοῦ καὶ τὴν ἀντικατάστασί του μὲ ἄλλον ὑγιῆ, παραμένουν ἀκόμη καρκινώδη κύτταρα, ποὺ εἶναι διάσπαρτα μέσα στὸ αἷμα καὶ ποὺ ἐνδέχεται νὰ δημιουργήσουν νέες ἐπεξεργασίες στὸ μέλλον. Ἡ χρῆσις τῆς ἀζουριδίνης, ὅμως, καταστρέφει αὐτὰ τὰ καρκινώδη κύτταρα, σὲ τρόπο ποὺ ἡ θεραπεία μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὡς πλήρης καὶ ὁριστική.

Κατὰ τὸν δόκτωρα Χαντσουμάχερ, τὸ πειραματικὸ στάδιο ἔχει ξεπερασθῆ. Θὰ χρειασθῆ, ὅμως, νὰ περάση ἀκόμη ἀρκετὸς καιρός, μέχρις ὅτου καταστῆ δυνατὴ ἡ χρησιμοποίησις τοῦ νέου φαρμάκου σὲ εὐρεῖα κλίμακα.

Τὸ ὁπλοστάσιο κατὰ τοῦ καρκίνου πλουτίσθηκε, ἐξ ἄλλου, μὲ μερικὰ ἄλλα φάρμακα, πάνω στὰ ὁποῖα οἱ ἐπιστήμονες στηρίζουν πολὺ μεγάλες ἐλπίδες.

Ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι τὸ «θωτέπα», ποὺ παρασκευάζεται ἀπὸ ἕνα φυτὸ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

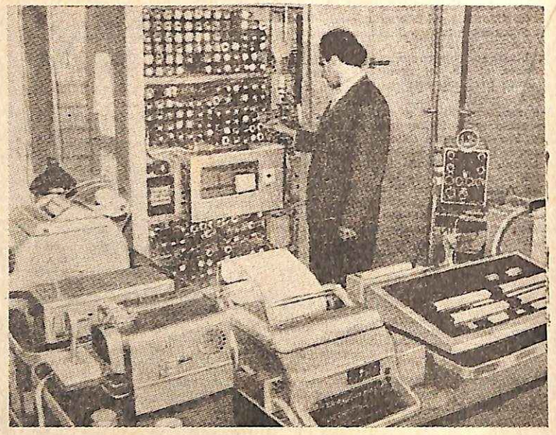

Η ΚΛΙΝΙΚΗ ΤΩΝ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΩΝ ΕΓΚΕΦΑΛΩΝ

Πολλὲς μεγάλες κλινικὲς τῆς Δυτικῆς Γερμανίας θὰ ἐφοδιασθοῦν συντόμως μὲ τὸ πολύπλοκο αὐτὸ σύνολο ἠλεκτρονικῶν ἐγκεφάλων οἱ ὁποῖοι, χάρις σ' ἕνα σύστημα καρτελῶν, ποὺ τηροῦν καὶ ἐνημερώνουν μὲ ἀπόλυτη ἀκριβεια, παρέχουν στοὺς γιατροὺς ὁποιαδήποτε στιγμὴ τοὺς χρειαστοῦν πολύτιμες πληροφορίες γιὰ ὁποιονδήποτε ἄρρωστο. Ὁ πρῶτος ἐγκέφαλος ἐγκαταστάθηκε πρὶν ἀπὸ καιρὸ ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Βάγκνερ στὴν πανεπιστημιακὴ παθολογικὴ κλινικὴ τοῦ Κιέλου καὶ ἔχει καταγράψει μέχρι στιγμῆς πάνω ἀπὸ 20.000 ἰστορικὰ ἀσθενῶν, ἀνοίγοντας μιὰ νέα ἐποχὴ στὴν ἰατρική. Στὴ φωτογραφία μας, ὁ χειριστὴς γιατρὸς παρακολουθεῖ τὴν καρτέλλα ἑνὸς ἄρρωστου τὴ στιγμὴ ποὺ ἐνημερώνεται ἀπὸ τὸν ἠλεκτρονικὸ ἐγκέφαλο.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Ρωσικὸ φάρμακο κατὰ τῶν συλλήψεων

Οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες παρασκεύασαν ἕνα νέο φάρμακο κατὰ τῶν συλλήψεων, τὴ γραμισιδίνη. Τὸ φάρμακο αὐτὸ τὸ παίρνει ἡ γυναίκα καὶ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ σκοτώνη τὰ ἀνδρικὰ γεννητικὰ κύτταρα.

Οἱ ἐξαγωγὲς δοντιῶν στοὺς αἰμοφιλικοὺς

Μιὰ ἁπλῆ ἐξαγωγὴ δοντιῶν ἀποτελεῖ σοβαρὸ κίνδυνο γιὰ τοὺς αἱμοφιλικούς, γιατὶ μπορεῖ νὰ τοὺς προκαλέση ἀκατάσχετη αἱμορραγία. Σὲ τέτοιες λοιπὸν περιπτώσεις χρησιμοποιεῦται τώρα ἡ «πρεντνιζόνη». Χορηγώντας σὲ 23 ἄτομα αὐτὴ τὴν ὁρμόνη, σὲ συνδυασμὸ μὲ πλάσμα αἵματος, ὁ δόκτωρ Νόρμαν Τρόγιερ, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρθαρντ, μπόρεσε ν' ἀποφύγη τὶς αἱμορραγίες. Εἶναι φανερὸ ὅτι ἡ πρεντνιζόνη συντελεῖ στὸ πῆξιμο τοῦ αἵματος πάνω στὴν πληγὴ —πρᾶγμα ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ συμβῆ στοὺς πάσχοντες ἀπὸ αἱμοφιλία. Δὲν εἶναι ὅμως γνωστὸ ἀκόμη πῶς ἀκριβῶς ἐνεργεῖ.

Μιὰ σπάνια παιδικὴ ἀρρώστια

Ὑπάρχει μιά, σπάνια εὐτυχῶς, παιδικὴ ἀσθένεια, ποὺ λέγεται «ἐγκεφαλομυϊκὴ ἐκφύλισις». Προσβάλλει τὸν ἐγκέφαλο καὶ τὰ μάτια καὶ εἶναι συνήθως θανατηφόρος. Ἐκδηλώνεται σὲ ἡλικία 6—7 ἐτῶν, μὲ ἀπώλεια τῆς ὁράσεως καὶ τῶν ἐγκεφαλικῶν λειτουργιῶν. Τὸ πιθανότερο ὅμως εἶναι ὅτι ὑπάρχει ἐκ γενετῆς. Οἱ ἐπιστήμονες ποὺ τὴ μελέτησαν, τὴν ἀποδίδουν σὲ διογκημικὰ αἴτια, σὲ ἀνικανότητα δηλαδὴ τοῦ ὀργανισμοῦ νὰ χρησιμοποιήση ὡρισμένα εἴδη ἀμινοξέων.

Τράπεζες γεννητικῶν κυττάρων

Ὁ δόκτωρ Χέρμαν Μύλλερ (φραδεῖον Νόμπελ) προβλέπει ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ 50 χρόνια, θὰ λειτουργοῦν κανονικὰ «τράπεζες σπέρματος», προωρισμένες γιὰ τὴν ποιοτικὴ καλλιτέρευψι τῆς ἀνθρωπότητος. Σ' αὐτὲς θὰ διατηροῦνται γεννητικὰ κύτταρα ἀπὸ μεγαλοφυεῖς ἐπιστήμονες, καλλιτέχνες, ἀθλητὲς κ.λπ., νεκροὺς πιά, καὶ θὰ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τεχνη τὴ γονιμοποίησι. Οἱ γονεῖς τῶν παιδιῶν αὐτῶν θᾶναι περήφανοι γιὰ τὴν προέλευσί τους, ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιὰ θὰ τοὺς εὐγνωμονοῦν. Ὁ δόκτωρ Μύλλερ πιστεύει ὅτι, μὲ τὸ σύστημα αὐτό, θὰ ἀντισταθμισθῆ ὁ γενικὸς ποιοτικὸς ξεπεσμὸς τῆς ἀνθρωπότητος (ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῆς ραδιενεργείας.

Οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς τοῦ ἐμβρύου

Ἐπινοήθηκε στὴν Ἀμερικὴ μιὰ εἰδικὴ συσκευή, ποὺ ἐφαρμόζεται πάνω ἀπ' τὸ στομάχι τῶν ἐγκύων, συλλαμβάνει τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς τοῦ ἐμβρύου καὶ τοὺς μεταδίδει τηλεφωνικῶς στὸ γιατρό, ὁ ὁποῖος εἶναι δυνατὸν νὰ βρίσκεται μακρυά, σ' ἄλλη πόλι.Καταγράφοντας ἔπειτα καὶ ἀναλύοντας τοὺς παλμοὺς αὐτούς, ὁ γιατρὸς μπορεῖ νὰ καταλάβη ἂν ἡ διάπλασι τοῦ ἐμβρύου γίνεται κανονικὰ ἢ ὄχι.

Δηλητήρια στὸ σπίτι

Περὶ τὰ 250.000 ποιότητα «οἰκιακῆς χρήσεως» περιέχουν δηλητηριώδεις οὐσίες— σύμφωνα μὲ μιὰ ἀναλυτικὴ τῆς ἀμερικανικῆς Ὑπηρεσίας Δημοσίας Ὑγείας. Ἀπ' αὐτὰ λοιπόν, σημειώνονται 1.500 δηλητηριάσεις τὴν ἡμέρα καὶ 500 θάνατοι παιδιῶν τὸ χρόνιο (περισσότεροι δηλαδὴ ἀπ' ὅσους προκαλοῦν ἡ πολιομυελῖτις, ἡ διφθερῖτις, ὁ τύφος, ἡ ὀστρακιὰ κ' ἡ ἰλαρὰ μαζί). Συνῆθως τὰ δυστυχήματα αὐτὰ ὀφείλονται σὲ ἀμέλεια τῶν γονέων, ποὺ ἀφίνουν ὅπου τύχη τὶς δηλητηριώδεις αὐτὲς οὐσίες. Στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ, ἐπίσης ὑπάρχουν πολλὰ φυτὰ δηλητηριώδη ὅπως ἡ πικροδάφνη, τὸ ροδόδενδρο, ἡ νεραγκούλα, ἡ γκλυσίνα κ.λπ. Τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ μάθουν νὰ μὴ τὰ θάζουν στὸ στόμα τους.

Ἀλλὰ καὶ τὸ κοινὸ ἀλάτι ἀκόμη μπορεῖ νἆναι ἐπικίνδυνο, σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις. Πραγματικά, λίγες κουταλιὲς ἀπ' αὐτὸ μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἐλάδες τοῦ ἐγκεφάλου ἢ θάνατο σ' ἕνα βρέφος.

Οἱ αἰτίες τοῦ καρκίνου

Οἱ Γάλλοι καρκινολόγοι ἀποδίδουν τὴν καταπληκτικὴ αὔξησι τοῦ καρκίνου στὶς ἡμέρες μας στὶς κάτωθι αἰτίες: κοπνοὶ βιομηχανικοί, καυσαέρια τῶν αὐτοκινήτων, κονιορτὸς ἀπὸ τοὺς ἀσφαλτοστρωμένους δρόμους.

Ἡ ἀναλογία τῆς χοληστερόλης

Κατὰ τοὺς Δανοὺς γιατρούς, ἡ κανονικὴ ἀναλογία τῆς χοληστερόλης δὲν κυμαίνεται ἀπὸ 1,20—1,80, ὅπως πιστευόταν ὡς τώρα, ἀλλ' εἶναι 2,22 γιὰ τὸν ἄνδρα καὶ 2,23 γιὰ τὴ γυναίκα.

Κρεμμύδια στοὺς διαβητικοὺς

Σύμφωνα μ' ἕναν Ἄγγλο ἐπιστήμονα, τὸ κρεμμύδι περιέχει μιὰ οὐσία ποὺ κατεβάζει τὴν ἀναλογία τοῦ ζακχάρου μέσα στὸ αἷμα.

Η «ΗΠΑΤΙΚΗ» ΚΑΚΟΔΙΑΘΕΣΙΑ

Ὀφείλεται στὰ πολλὰ λίποι

Οἱ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ἄνθρωποι ἔχουν δοκιμάσει τὶς συνέπειες μιᾶς διαταραχῆς τῆς λειτουργίας τοῦ ἥπατος. Στὴ σοβαρώτερη μορφὴ της, ἡ ἀνωμαλία αὐτὴ ἔχει γιὰ συμπτώματα πονοκέφαλο, ναυτία, δυσκοιλιότητα, κακοσμία τῆς ἀναπνοῆς καὶ μιὰ ἀσχημη γεῦσι στὸ στόμα — αὐτὸ ποὺ λέμε κοινῶς «γανίλα». Ὅταν ὅμως εἶναι ἐλαφρότερη προκαλεῖ μονάχα μιὰ ἀόριστη κακοδιαθεσία, βάρος στὴν κοιλιὰ καὶ γενικὴ κατάπτωσι.

Φυσικά, ὅποιος ἔχει ἐπίμονη ναυτία, πόνους, πονοκεφάλο, συνεχεῖς πεπτικὲς διαταραχές, κ.λπ. θὰ καταφύγη στὸ γιατρὸ καὶ θὰ ἀκολουθήση τὴ θεραπεία ποὺ θὰ τοῦ ὑποδείξη αὐτός. Διαφέρει ὅμως τὸ πρᾶγμα, ὅταν αἰσθάνεται ἁπλῶς μιὰ περαστικὴ κακοδιαθεσία— ποὺ μπορεῖ νὰ ἐμφανισθῆ ἀκόμη καὶ στὸν ὑγιέστερο ἄνθρωπο. Δὲν πηγαίνει τότε στὸ γιατρό, γιατὶ δὲν τὸ θεωρεῖ ἀναγκαῖο καὶ γιατὶ ἄλλωστε δὲν ἔχει νὰ τοῦ ἀναφέρη κάτι τὸ συγκεκριμένο.

Κάποτε, ἡ κακοδιαθεσία αὐτὴ ὀφείλεται σὲ συνεχιζόμενα ξενύχτια, ὑπερβολικὴ ἐργασία, Ἐλλειψι ἀναπαύσεως κι' ἄλλα τέτοια φανερὰ αἴτια. Ἄλλοτε, τὴν προκάλεσε ἕνα γεῦμα ὑπερβολικὰ πλούσιο, ἢ μὲ φαγητὰ ἀσυνήθιστα γιὰ τὸ στομάχι μας. Ἀλλὰ κι' οἱ συναισθηματικὲς διαταραχὲς μποροῦν εὔκολα νὰ φέρουν αὐτὴ τὴ διαταραχή.

Συχνὰ ὅμως, πρόκειται γιὰ τὴ λεγομένη «ἡπατικὴ» κακοδιαθεσία, ποὺ ὀφείλεται σὲ μιὰ προσωρινὴ δυσπεψία, ἐντελῶς εἰδικῆς μορφῆς. Δὲ μπορεῖ δηλαδὴ ὁ ὀργανισμός μας νὰ χωνέψη τὰ πολλὰ λίποπαρὰ ποὺ φάγαμε.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ χωνεύουν δύσκολα τὰ λίπη. Αὐτοὶ εἶναι οἱ πιὸ ὑποκείμενοι στὴν «ἡπατικὴ» κακοδιαθεσία.

Γιατὶ ὅμως τὴν ὀνομάζουμε ἡπατική; Τί σχέσι ἔχει μαζί της τὸ ἧπαρ, τὸ σηκώτι δηλαδή; "Ἔχει, καὶ πολλὴ μάλιστα. Γιατί, γιὰ νὰ χωνευθοῦν τὰ λίπη, εἶναι ἀπαραίτητη ἡ παρουσία τῆς χολῆς, ποὺ τὴν ἐκκρίνει τὸ ἧπαρ συνήθως σὲ ποσότητα 1 κιλοῦ τὴν ἡμέρα, τὴν ἀποθηκεύει προσωρινὰ στὴ χολοδόχο κύστι καὶ τὴν διοχετεύει στὰ ἔντερα ὅταν θὰ χρειαστῆ. Κι' ἡ ἀνάγκη αὐτὴ παρουσιάζεται ὅταν φᾶτε λίπη.

Κανονικά, ὑπάρχει μιὰ τελεία ἰσορροπία μεταξὺ τῆς ποσότητος τοῦ λίπους ποὺ τρῶμε, καὶ τῆς χολῆς ποὺ ἐκκρίνεται γιὰ τὴ χώνευσί του. Κάπου—κάπου, ὅμως, ἡ ἰσορροπία αὐτὴ διαταράζεται. Δὲν ὑπάρχει τότε ἀρκετὴ χολή, γιὰ τὴ χώνεψι τοῦ λίπους ποὺ περιμένει. Κι' ὁ ὀργανισμὸς διαμαρτύρεται μὲ τὸν τρόπο του: μὲ τὴν «ἡπατικὴ κακοδιαθεσία».

Τί μποροῦμε νὰ κάνουμε τότε, γιὰ ν' ἀποκαταστήσουμε τὴν κανονικὴ λειτουργία τῆς πέψεως; Κυρίως ν' ἀφίσωμε τὸ σηκότι μας νὰ ξεκουραστῆ.

Βέβαια, δὲ μπορεῖ νὰ διακόψη τὶς τόσες σπουδαῖες λειτουργίες του, ὅπως τὴν ἀποθήκευσι λίπους καὶ γλυκόζης γιὰ ἀργότερα, τὴν παραγωγὴ ὑγιῶν αἱμοσφαιρίων, τὸ σχηματισμὸ ἀντισωμάτων γιὰ τὴν καταπολέμησι τῶν ἀσθενειῶν καὶ τὴ δημιουργία «ἡπαρίνης», μιᾶς οὐσίας ποὺ ἐμποδίζει τὸ πῆξιμο τοῦ αἵματος μέσα στὸ σῶμα. Μπορεῖ ὅμως πολὺ καλὰ νὰ πάψη νὰ παράγη μεγάλες ποσότητες χολῆς.

Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχωμε αὐτό, δὲν ἔχομε παρὰ νὰ πάψωμε νὰ τρῶμε λιπαρά. Ὅταν δὲν ὑπάρχουν λίπη στὸ πεπτικό μας σύστημα, δὲ γίνεται ἔκκρισι τῆς χολῆς.

Ἔτσι λοιπόν, ἡ ἁπλῆ λύσι τοῦ εἰδικοῦ προβλήματος εἶναι νὰ λείψουν προσωρινὰ τὰ λίπη ἀπ' τὴ διατροφή μας. Κατὰ κανόνα, εἶναι ἀρκετὲς 3 μέρες τέτοιας δίαιτας. Καλλίτερα δὲ νὰ προηγηθῆ μιὰ μέρα τελείας νηστείας, κατὰ τὴν ὁποία παίρνομε μόνο νερὸ καὶ χυμοὺς φρούτων μὲ γλυκόζη (ἀντὶ γιὰ ζάχαρη).

Φυσικά, τὶς μέρες αὐτῆς τῆς δίαιτας, ἀπαγορεύονται τ' αὐγά, τὸ τυρί, ἡ σοκολάτα, τὸ βούτυρο τὰ τηγανητά, τὸ λιπαρὸ κρέας, καὶ τὸ λάδι ἀκόμα.Τὸ γάλα ἐπιτρέπεται μόνο σὲ μικρὴ ποσότητα, ἀνακατεμένο μὲ τσάϊ ἀδύνατο καὶ πρόσφατα φτιαγμένο.

Τὸ φαγητό σας θὰ ἀποτεληθῆται κυρίως ἀπὸ πράσινα χορταρικά, φροῦτα, ψωμὶ σταρένιο, μέλι, κρέας ἄπαχο ἢ πουλερικὸ καὶ ἄσπρο ψάρι.

Ἀφοῦ περάσουν οἱ τρεῖς μέρες, καὶ ξαναδῆτε τὴν ὄρεξι καὶ τὴ ζωτικότητά σας, ξαναγυρίζετε σιγὰ - σιγὰ στὴν κανονικὴ ποσότητα λιπαρῶν τροφῶν. Φρονιμώτερο ὡστόσο εἶναι νὰ ἑξακολουθήσετε γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα ν' ἀποφεύγετε τὰ τηγανητά, τὸ βούτυρο καὶ τὶς παχιὲς σάλτσες.

Ἂν δυσκολεύεσθε πάντα νὰ χωνέψετε τὰ λίπη, ἐπαναλαμβάνετε μιὰ φορὰ τὸ μῆνα αὐτὴ τὴ δίαιτα, ἔστω καὶ χωρὶς νὰ ἔχετε συγκεκριμένες ἐνοχλήσεις.

ΤΑ ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΑΛΟ!

Προκαλοῦν παραλύσεις, ἀμνησία καὶ ἔλλειψι κρίσεως

Ἡ ΙΑΤΡΙΚΗ ἐπραγματοποίησε κατὰ τὰ τελευταῖα εἴκοσι χρόνια βήματα γίγαντος. Κι' ὡστόσο, δὲν κατάφερε νὰ κάμη τοὺς ἀνθρώπους νὰ ξεμάθουν ὡρισμένες βλαβερὲς συνήθειες, ποὺ εἶχαν ἀπὸ τὸ παρελθόν. Μιά, μέσα σ' αὐτές, εἶναι καὶ ἡ συνήθεια ποὺ ἔχουν ἀκόμη πολλοὶ ἄνθρωποι νὰ παίρνουν καθαρτικὰ τὸ ἴδιο συχνὰ ὅσο καὶ τὰ δισκία τῆς ἀσπιρίνης.Ἡ καταπληκτικὴ ἐξάπλωσις τῆς δυσκοιλιότητος (ποὺ ὀφείλεται στὴν καθημερινὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀγωνία τῆς ἐποχῆς μας) συντελεῖ στὴ μεγαλύτερη διάδοσι αὐτῆς τῆς συνήθειας, πού, γιὰ πολλοὺς ἀνθρώπους, ἔχει κατανταήσει πάθος, ὅμοιο μ' ἐκεῖνο τῶν ναρκωτικῶν.

Αὐτοὶ οἱ τοξικομανεῖς τῶν καθαρτικῶν ἀγνοοῦν, ὅμως, τὶς τεράστιες ἐλάβες ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ τὴ χρῆσι τους. Ἡ σοβαρότερη ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐλάβες εἶναι ἡ ἀποβολὴ τοῦ καλίου σὲ μεγάλες ποσότητες.

Ἡ ἔλλειψι τοῦ καλίου, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες δυσάρεστες συνέπειές της, ἐπιδρᾶ ἰδίως στὰ νεῦρα, ποὺ οἱ ἀντιδράσεις τους ἐξασθενίζουν ὁλόενα. Ἔτσι, ἡ κατάχρησις καθαρτικῶν μπορεῖ νὰ ὁδηγήση σὲ καταστάσεις ποὺ δὲν ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τὴν παράλυσι.

Αὐτὴ ἡ παράλυσις δὲν περιορίζεται μόνο στὰ αἰσθητήρια καὶ κινητήρια νεῦρα, ἀλλ' ἐπεκτείνεται καὶ στὶς ἀνώτερες διανοητικὲς καὶ ψυχικὲς λειτουργίες.Μιὰ ὁμάδα Ἄγγλων ἐπιστημόνων, ποὺ ἐμελέτησε τὶς συνέπειες τῆς χρήσεως τῶν καθαρτικῶν, κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ καταφεύγουν συχνὰ σ' αὐτὰ γίνονται σιγὰ - σιγὰ ἀνίκανοι νὰ ἐπιδοθοῦν σὲ μιὰ σοβαρὴ πνευματικὴ ἀσχολία, χάνουν ἐσθμιαῖα τὴ μνήμη τους, δὲν κατορθώνουν νὰ συναρμολογήσουν τὶς παραστάσεις τους καὶ ἔχουν ἀτελῆ καὶ ὑποτυπώδη κρίσι.

Ἀλλ' ἡ ἔλλειψι καλίου ἔχει καὶ πολλὲς ἄλλες δυσάρεστες συνέπειες. Τὰ νεφρὰ δὲν ἀργοῦν νὰ παρουσιάσουν συμπτώματα ἀνεπαρκείας, ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξελιχθῆ σὲ χρονία νεφρίτιδα, μὲ ἀπρόσλεπτη ἐξέλιξι.

Ἡ ἔλλειψι καλίου ἐπηρεάζει, ὅμως, σὲ μεγαλύτερο βαθμὸ τὴν καρδιά. Ἡ ἐξέτασις μὲ τὸν ἠλεκτροκαρδιογράφο παρουσιάζει ὅλες τὶς ἀλλοιώσεις ποὺ παρατηροῦνται στὴν ὑπότασι. Πρόκειται, εὐτυχῶς, γιὰ ἀλλοιώσεις λειτουργικὲς καὶ ποὺ δὲν συνδέονται μὲ ἀνατομικὲς ἐλάβες τοῦ καρδιακοῦ μυός. Τὰ κύτταρα ποὺ τὸν ἀποτελοῦν, ὅμως, στεροῦνται ἀπὸ ἕνα στοιχεῖο, ποὺ τοὺς εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητο καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἐκπληρώσουν τὴν ἀποστολή τους. Ἐπηρεάζεται ἔτσι ἡ λειτουργία τῆς καρδιᾶς. Ἂν ἡ κατάστασι αὐτὴ συνεχισθῆ, δὲν ἀποκλείεται νὰ προκληθοῦν ἀρνότερα καὶ ὀργανικὲς ἐλάβες.

Οἱ ἐλάβες ποὺ προκαλοῦνται στὰ νεῦρα καὶ τὰ νεφρὰ ἀπὸ τὴν κατάχρησι καθαρτικῶν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπανορθωθοῦν μὲ τὴν ἀποχὴ ἀπ' αὐτά. Αὐτὸ ἰσχύει, βέβαια, προκειμένου γιὰ τὸ ἀρχικὸ στάδιο. Τὰ νεφρὰ καὶ τὰ νεῦρα ξαναβρίσκουν τὴν κανονικὴ λειτουργία τους, ὅταν σταματήσωμε τὴ χρῆσι καθαρτικῶν. Τὸ πρᾶγμα, ὅμως, δὲν θὰ εἶναι τὸ ἴδιο εὔκολο ἂν, στὸ μεταξύ, ἔχουν ἐμφανισθῆ ὡρισμένες ἀσθένειες (π.χ. χρονία νεφρῖτις, ἔντονα παραλυτικὰ φαινόμενα, κινητικὲς ἀταξίες, ἀμνησία, διανοητικὴ κόπωσι κ.τ.λ.).

Προκειμένου γιὰ τὴν καρδιά, ὅμως δὲν ἀρκεῖ ἡ διακοπὴ τῆς χρήσεως τῶν καθαρτικῶν, γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν τὰ πράγματα στὴν ἀρχική τους κατάστασι. Στὴν περίπτωσι αὐτή, θὰ χρειασθῆ νὰ ἐνισχυθῆ ὁ ὀργανισμὸς μὲ μεγάλες δόσεις ἁλάτων καλίου καὶ σόδας.

Τὸ πρόβλημα ἀποκτᾶ πολὺ μεγαλύτερη σπουδαιότητα ὅταν ἡ χρῆσις καθαρτικῶν συνδυάζεται μὲ ἀπιοχανικὲς δίαιτες, ὅπως, δυστυχῶς, συμβαίνει στὶς ἡμέρες μας.

Γελωτοθεραπεία

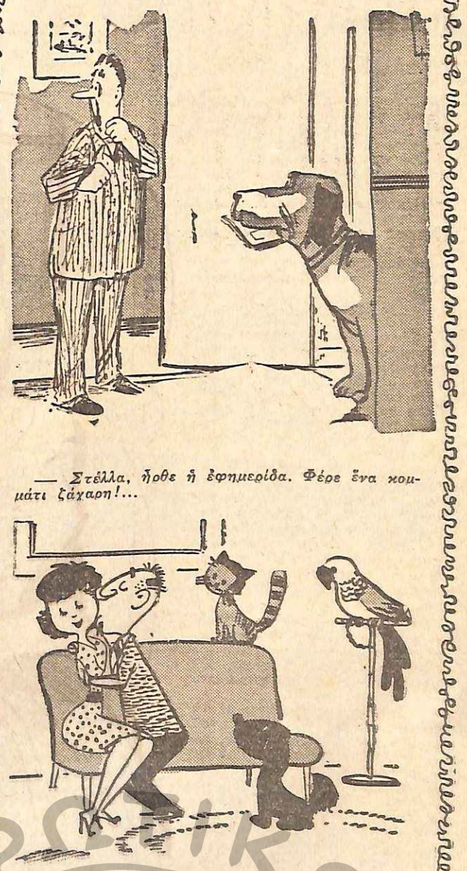

— Στέλλα, ἤοθε ἡ ἐφημερίδα. Φέρε ἕνα κομμάτι ζάχαρη!...

— Λέανδρε!... Ὄχι μπροστὰ στὰ παιδιά!...

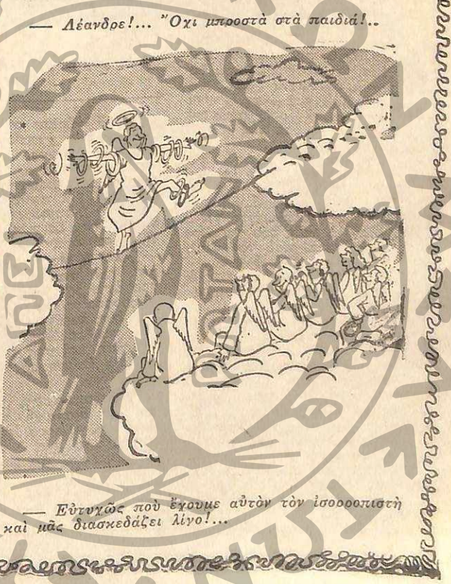

— Εὐτυχῶς ποὺ ἔχουμε αὐτὸν τὸν ἰσορροπιστὴ καὶ μᾶς διασκεδάζει λίγο!...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΔΙΓΑΜΟΣ

"Οταν γύρισε στὴν Αὐστρία, ξαναβρῆκε τὴ γυναῖκα του, ποὺ πετοῦσε στὰ σύννεφα ἀπὸ τὴ χαρά της.

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ ἕνα σφοδρὸ ἐρωτικὸ αἴσθημα, ἡ 'Αν[illegible]σία Χόφε παντρεύτηκε τὸν [illegible]ο Σέλνιτζ, ἕναν ἄντρα κομψὸ κι ὡραῖο, ἀλλὰ φοβερὰ ἐπιπόλαιο. Δὲν πρόφτασε ὅμως ἡ δυστυχισμένη νὰ χαρῆ γιὰ πολὺν καιρὸ τὴν ἐρωτικὴ εὐτυχία της. Ξαφνικά, ξέσπασε ἕνας ἄγριος πόλεμος Αὐστρίας καὶ Πρωσσίας, κι' ὁ βαρῶνος πῆγε νὰ ὑπηρετήση τὴν πατρίδα του, ἀφίνοντας τὴ γυναίκα του ὁλομόναχη στὴ Βιέννη.

Μιὰ μέρα, οἱ Πρῶσσοι τὸν πιάσανε αἰχμάλωτο καὶ τὸν μεταφέρανε στὸ Μαγδεμβοῦργο. Μὰ αὐτὸ ξεν τοῦ στοίχισε καὶ πολύ, γιατὶ ἦταν ἀπ' τοὺς τύπους ἐκείνους ποὺ τὰ παίρνουν ὅλα ἀψήφιστα. Ἐπωφελούμενος ἀπ' τὴν ἐλευθερία κινήσεων ποὺ εἶχε, χάρις στὸ βαθμὸ καὶ τὸν τίτλο του, περνοῦσε τὸν καιρό του διασκεδάζοντας, ἄλλοτε στὶς ταβέρνες μὲ ὄμορφα κορίτσια κι' ἄλλοτε στὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια τῆς πόλεως, ποὺ τὸν καλαβδέχονταν.

Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ σπίτια, τοῦ κόμητος φὸν Μπουργκάϊμ, σχετίσθηκε μὲ τὴν κόρη τοῦ οἰκοδεσπότη, τὴ Μαρία. Ἡ ἐξωτικὴ ὀμορφιὰ της τοῦ ἔκαμε ζωηρὴ ἐντύπωσι κι' ἄρχισε νὰ ἐρωτοτροπῆ μαζί της. Δὲν ἄργησε δὲ ν' ἀντιληφθῆ πὼς κι' ἐκείνη δὲν ἔμενε ἀδιάφορη, κάθε φορὰ ποὺ βρισκόταν κοντά της.

Ἕν' ἀπόγεμα, ἐνῶ περπατοῦσαν μαζὶ στὸ πάρκο τοῦ σπιτιοῦ της, τῆς πῆρε τὸ πρῶτο φιλί...

Σὲ λίγες μέρες, ὁ κόμης φὸν Μπουργκάϊμ τὸν ἐπισκέφθηκε στὸ σπίτι του.

— Δὲ θὰ σᾶς κουράσω μὲ τὴ φλυαρία μου, ἀγαπητὲ βαρῶνε, τοῦ εἶπε. Θὰ μαντεύετε, ἀσφαλῶς, τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου... Ἔβλεπα τελευταίως τὴν κόρη μου ἀνήσυχη καὶ ταραγμένη. Χτὲς λοιπόν, μοῦ τὰ εἶπε ὅλα! Σᾶς θεωρεῖ ἤδη ἀρραβωνιαστικό της. Καὶ ἤρθα γιὰ νὰ μοῦ ὁρίσετε τὴν ἡμερομηνία τοῦ γάμου σας.

Στὴν ἀρχή, ὁ βαρῶνος δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήση... Τί ἔπρεπε νὰ κάνη; Νὰ φανερώση τὴν ἀλήθεια, πὼς ἦταν παντρεμένος; Φοβότανε τὸ δίκαιο θυμὸ τοῦ κόμητος καὶ τὶς δυσάρεστες συνέπειες ποὺ θὰ εἶχε αὐτὴ ἡ ὁμολογία του... Κι' εἴτε ἐπειδὴ εἶχε πιὰ ἐκτεθῆ, εἴτε ἀπὸ δειλία χαρακτῆρος, ἀπάντησε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ γίνη ὁ γάμος σ' ἕνα μῆνα...

Πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα, παντρευότανε μὲ τὴ Μαρία. Τὸ πρόσωπο τῆς νύφης, τὴ μέρα ἐκείνη, ἔλαμπε ἀπὸ χαρά. Ἀλλ' ὁ γαμπρὸς ἦταν ταραγμένος κατὰ βάθος, γιατὶ ὁ νοῦς του πετοῦσε στὴν Ἀναστασία, ποὺ τὸν περίμενε μὲ λαχτάρα στὴ Βιέννη...

Τὸ νέο ἀντρόγυνο πέρασε ὄμορφα τοὺς ἕξη πρώτους μῆνες τοῦ γάμου του.

Ὕστερα ὅμως, ἡ Αὐστρία κι' ἡ Πρωσσία ὑπογράψανε εἰρήνη. Κι' ὁ βαρῶνος εἰδοποιήθηκε πὼς ἦταν πιὰ ἐλεύθερος νὰ γυρίση στὴν πατρίδα του.

Τὸν βασάνισε τότε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ ἐρώτημα τί ἔπρεπε νὰ κάνη: Νὰ μείνη μὲ τὴ δεύτερη σύζυγό του ἢ νὰ ἐπιστρέψη στὴν πρώτη;...

Οἱ δισταγμοί του δὲν κράτησαν πολύ: Ἕνα πρωί, ἔφυγε γιὰ τὴ Βιέννη, χωρὶς ν' ἀποχαιρετήση τὴ Μαρία. Τῆς ἄφισε ἁπλῶς ἕνα γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖο τὴν πληροφοροῦσε πὼς ἦταν ἀναγκασμένος νὰ λείψη γιὰ λίγο καιρὸ ἀπ' τὸ Μαγδεμβοῦργο.

"Οταν γύρισε στὴν Αὐστρία, ξαναβρῆκε τὴ γυναῖκα του, τὴν πιστή του Ἀναστασία, ποὺ πετοῦσε στὰ σύννεφα ἀπ' τὴ χαρά της γιὰ τὴν ἐπιστροφή του. Καὶ συνέχισε μαζί της τὴν παλαιὰ ζωή του, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται πιὰ γιὰ τὴ Μαρία. Νόμιζε πὼς εἶχε ἀπαλλαγῆ ὁριστικὰ ἀπ' αὐτήν.

Ἀλλ' ἡ Μαρία, σκανδαλισμένη ἀπ' τὴν περίεργη συμπεριφορά του ἀπέναντί της, ἔψαξε, ζήτησε πληροφορίες γιὰ τὸ παρελθόν του. Κι' ἔτσι ἔμαθε στὸ τέλος πὼς ἦταν παντρεμένος πρὶν ἀκόμη τὴ γνωρίση, καὶ πὼς τώρα ζοῦσε πάλι στὴ Βιέννη μὲ τὴν πρώην γυναῖκα του.

Ἀγανακτισμένη τότε γιὰ τὴν ἀνήθικη διαγωγή του, διψῶντας ἐκδίκησι, παρουσιάστηκε στὴν αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας Μαρία Θηρεσία καὶ τῆς ὑπέβαλε τὰ παράπονά της.

Ἐκείνη— ποὺ φημιζότανε γιὰ τὴν αὐστηρὴ ἠθική της — ἔμεινε κατάπληκτη ὅταν πληροφορήθηκε τὴν πράξι τοῦ Σέλνιτζ. Καὶ τὸν κάλεσε ἀμέσως νὰ παρουσιαστῆ στὸ ἀνώτατο δικαστήριο τῆς Βιέννης, κατηγορούμενος γιὰ διγαμία —πράξι ποὺ ἐτιμωρεῖτο τότε μὲ θάνατο!...

"Οταν τἄμαθε ὅλ' αὐτὰ ἡ Ἀσπασία, ἡ λύπη της ἦταν ἀπερίγραπτη.

Ὡστόσο, λάτρευε ἀκόμη τὸν ἄντρα της, μολονότι εἶχε ἀποδειχθῆ ἀνάξιος τῆς ἀγάπης της. Καί, γιὰ νὰ τὸν σώση ἀπὸ τὴ βέβαιη καταδίκη, ἀποφάσισε νὰ κάνη κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ σὰν ποίημα ἡρωϊσμοῦ κι' αὐτοθυσίας...

Τὴ μέρα τῆς δίκης, παρουσιάστηκε στὸ δικαστήριο καὶ δήλωσε μὲ σταθερὴ φωνή:

— Γιὰ νὰ ἔχω ἡσυχη τὴ συνείδησί μου, εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ὁμολογῶ πὼς δὲν εἶμαι νόμιμη σύζυγος τοῦ βαρώνου Σέλνιτζ! Ἀγαπηθήκαμε καὶ ζήσαμε μαζὶ σὰν ἀντρόγυνο, ἀλλὰ χωρὶς τὴν εὐλογία τῆς ἐκκλησίας. Σκοπεύαμε νὰ νομιμοποιήσουμε τὴν ἑνωσί μας, ὁ πόλεμος ὅμως μᾶς ἐμπόδισε νὰ πραγματοποιήσουμε αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία μας... Ἀπὸ μεγάλη του καλωσύνη καὶ γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὰ σχόλια τοῦ κόσμου, ὁ βαρῶνος μοῦ εἶχε ἐπιτρέψει νὰ φέρω τ' ὄνομά του. Ἦταν ὡστόσο ἐλεύθερος στὴν πραγματικότητα κι' εἶχε ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ παντρευτῆ.

Ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ δήλωσι ὁ βαρῶνος ἀζωώθηκε κι' ἀποφυλακίσθηκε. Ἡ Ἀναστασία ὅμως καταδικάσθηκε σὲ 10 ἐτῶν φυλάκισι, σύμφωνα μ' ἕνα νόμο ποὺ τιμωροῦσε αὐστηρὰ τὶς παραστρατημένες γυναῖκες. Δέχθηκε τὴν τιμωρία της χωρὶς παράπονο, εὐχαριστημένη κατὰ βάθος γιατὶ εἶχε γλυτώσει τὴ ζωὴ τοῦ ἄντρα της!

Κι' ὁ βαρῶνος, ποὺ εἶχε συγκατατεθῆ ἀπὸ δειλία σ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ ἀδικία, ξαναγύρισε κοντὰ στὴ Μαρία, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε τώρα περισσότερο κι' ἀπὸ πρίν, γιατὶ νόμιζε πὼς εἶχε γίνει κακὸς μαζί της ἀπὸ ἱπποτισμό, γιὰ νὰ μὴν ἐκθέση μιὰ παλιὰ φιλενάδα του!

Πέρασαν τρία χρόνια. Ἡ Ἀναστασία ἐξακολουθοῦσε νὰναι φυλακισμένη.

Μιὰ μέρα, ἡ Μαρία ἀρρώστησε ξαφνικὰ καὶ πέθανε. Ὁ βαρῶνος θυμήθηκε τότε τὴν πρώτη του γυναῖκα κι' ἄρχισε νὰ βασανίζεται ἀπὸ τύψεις συνειδήσεως γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τῆς εἶχε κάνει. Ἡ ἀνάμνησί της τὸν κυνηγοῦσε παντοῦ, δὲν τὸν ἄφινε ἥσυχο οὔτε στιγμή..

Τέλος, ἀποφάσισε νὰ τὰ ὁμολογήση ὅλα στὴν αὐτοκράτειρα, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὸ μαρτύριο τῶν τύψεων καὶ ν' ἀποκαταστήση τὴν τιμὴ τῆς γυναίκας του. Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἡ Μαρία Θηρεσία διάταξε τὴν ἀποφυλάκισι τῆς Ἀναστασίας. Κι' ἀφοῦ τὴ συγχώρησε γιὰ τὸν ἠθικό της, τῆς ἀνακοίνωσε πὼς μποροῦσε ἀμέσως νὰ πάρη διαζύγιο.

— Γιατὶ δὲ φαντάζομαι, πρόσθεσε, νὰ ἐξακολουθῆς ν' ἀγαπᾶς αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ σ' ἔκαμε τόσο δυστυχισμένη!

— Μὲ συγχωρῆτε, Μεγαλειοτάτη, ἀπάντησε ἡ Ἀναστασία, τὸν ἄντρα μου τὸν ἀγαποῦσα πάντα... καὶ σήμερα τὸν ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε, ἔπειτα ἀπ' τὴν εἰλικρινῆ μετάνοια ποὺ ἔδειξε ἀπέναντί μου... Τὸ μόνο ποὺ θέλω τώρα, εἶναι νὰ ζήσω πάλι μαζί του καὶ νὰ ξεχάσουμε τὰ περασμένα!

Κι' ἡ ἐπιθυμία της αὐτὴ πραγματοποιήθηκε. Πέρασε τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς της μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της, ποὺ εἶχε ἀλλάξει ριζικὰ καὶ δὲν ἤξερε πὼς νὰ τῆς δείξη τὴν ἀγάπη του καὶ τὴν ἀφοσίωσί του.

Β. ΑΡΝΟΛΤ

✪✪

ΘΑ ΛΟΓΟΔΟΤΗΣΗ ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Μιὰ Τσεχοσλοβάκα, ἡ Εὔα Πωλάνσκι, εἶχε διαπράξει πρὶν ἀπὸ 15 χρόνια μιὰ ληστεία μετὰ φόνου στὸ Ἀμβοῦργο. Κατάφερε, ὅμως, νὰ διαφύγη κι' ἔκτοτε περιπλανήθηκε σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἀλλάζοντας κάθε τόσο ὄνομα, χρῶμα μαλλιῶν καὶ ἔκφρασι τοῦ προσώπου. Τελευταία βρισκόταν στὴ Βραζιλία, ὅπου εἶχε κατακτήσει μιὰ λαμπρὴ θέσι χάρι στὴν ὀμορφιά, τὴ μόρφωσι καὶ τοὺς εὐγενικοὺς τρόπους της. Ἀλλά, μιὰ μέρα, τραυματίσθηκε σὲ μιὰ αὐτοκινητιστικὴ σύγκρουσι καὶ τὴν πῆγαν σὲ ἀφασία σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Ἔγιναν τότε διάφορες ἔρευνες γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ἡ ἀλήθεια καί, τελικά, ἡ ἀστυνομία, μὲ τὴ βοήθεια τῆς Ἴντερπολ, ἀνεκάλυψε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὴν Εὔα Πωλάνσκι.

Ἔτσι, μετὰ τὴ θεραπεία της, ὁδηγήθηκε ὑπὸ συνοδείαν στὴ Γερμανία, ὅπου πρόκειται νὰ δώση λόγο γιὰ τὸ παλιὸ ἔγκλημά της. Ἕνας συνεργός της σ' αὐτό, ποὺ δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ διαφύγη, πέθανε πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια στὴ φυλακὴ τοῦ Ἀμβούργου.

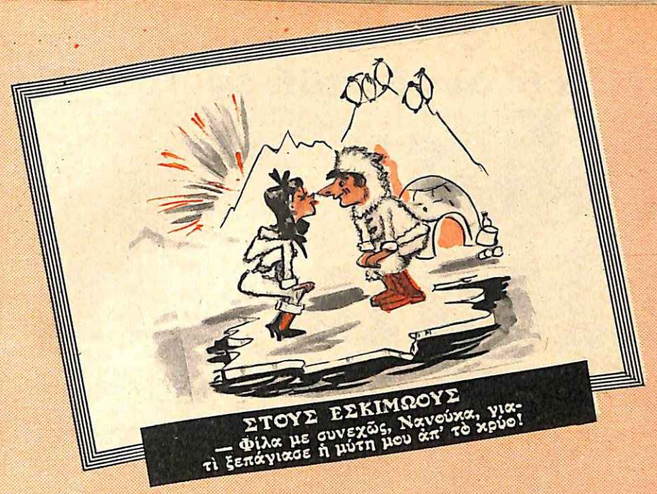

ΣΤΟΥΣ ΕΣΚΙΜΩΟΥΣ
— Φίλα με συνεχῶς, Ναναύκα, γιατὶ ξεπάγιασε ἡ μύτη μου ἀπ' τὸ κρύο!

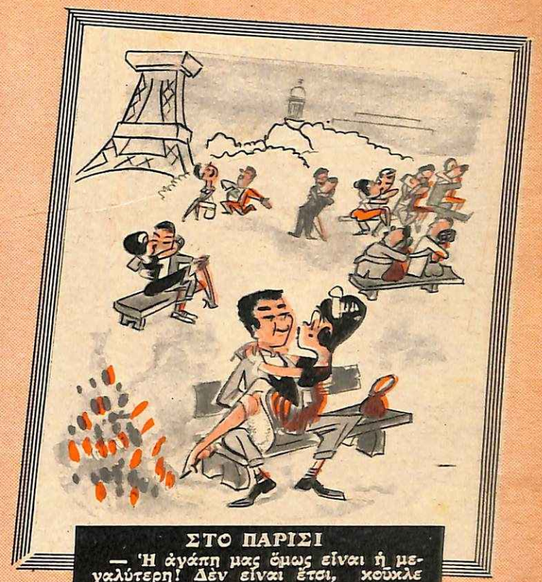

ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ
— Ἡ ἀγάπη μας ὅμως εἶναι ἡ μεγαλύτερη! Δὲν εἶναι ἔτσι, κοῦκλε μου;

Ὁ Ἔρως

ΣΤΙΣ ΠΕΝΤΕ ΗΠΕΙΡΟΥΣ

ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΤΟΥΝΤ
— Δός μου τοὐλάχιστον τὴν ὑπόσχεσί σου, πὼς τὴν προσεχῆ φορὰ θὰ παντρευτῆς ἐμένα!

ΣΤΟ ΣΙΚΑΓΟ
— Κι' ὅταν παντρευτοῦμε, θὰ πέσω μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δουλειά. Κάθε νύχτα κι' ἕνα χρηματοκιβώτιο!...

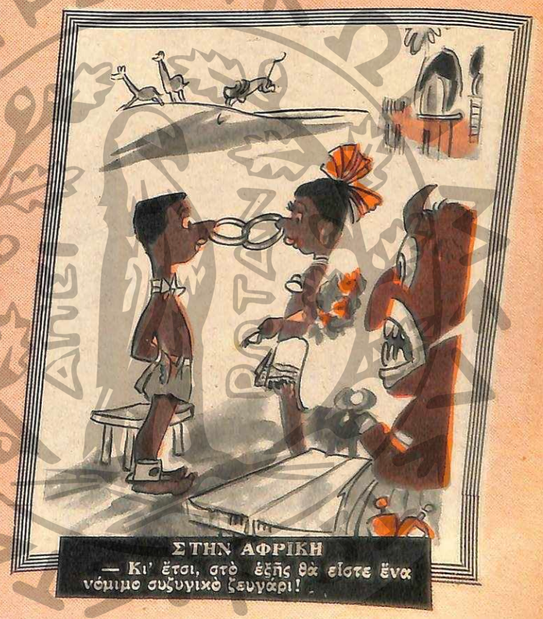

ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ
— Κι' ἔτσι, στὸ ἑξῆς θὰ εἶστε ἕνα νόμιμο συζυγικὸ ζευγάρι!

Τὰ «χόμπυ»

ΦΑΝΕΡΩΝΟΥΝ ΤΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν ἄντρα ποὺ θὰ πάρετε

ΜΙΑ ὁμάδα Ἀμερικανῶν ψυχολόγων βρῆκε τὴν ἀπάντησι σ' ἕνα πρόβλημα, ποὺ ἀπασχολοῦσε ἀνέκαθεν τὶς περίεργες ἀπογόνους τῆς Εὔας:

«Τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει περισσότερο τὸν ἄντρα;».

«Τὰ χόμπυ του», ἀπάντησαν ἀδίσταχτα οἱ ψυχολόγοι. Θὰ ξέρετε, βέβαια, ὅτι ἡ ἀμερικανικὴ αὐτὴ λέξι σημαίνει τὶς μικρομανίες, ποὺ ἔχει καθένας μας, γιὰ νὰ περνᾶ εὐχάριστα τὶς ἐλεύθερες ὧρες του, ἔπειτα ἀπὸ τὴ δουλειὰ ὅλης τῆς ἡμέρας.

Ἀλλ' οἱ Ἀμερικανοὶ ψυχολόγοι, ποὺ ἀναφέραμε, κάνανε καὶ μιὰν ἄλλη ἐνδιαφέρουσα διαπίστωσι, ἔπειτα ἀπὸ 20 ἐτῶν ἔρευνες: Ὅτι, μελετῶντας τὰ χόμπυ τοῦ ἄντρα, μπορεῖ ἡ γυναῖκα νὰ καταλάβῃ τὸ χαρακτῆρα του.

Οἱ ψυχολόγοι καταρτίσανε ἕνα μακροσκελέστατο κατάλογο, ποὺ περιλαμβάνει κάθε εἶδους χόμπυ. Καί, τελικά, μᾶς προσφέρανε ἕνα σύντομο ὁδηγό, στηριζόμενο στὶς ἑξῆς τρεῖς βασικὲς ἀρχές:

1) Ὅσοι ἔχουν χόμπυ δράσεως, ἀθλητικά, μηχανικὰ ἢ ἐπιστημονικά, εἶναι συνήθως ἄνθρωποι καλὰ προσαρμοσμένοι στὴν πραγματικότητα καὶ μποροῦν νὰ πάρουν τὴ ζωὴ ὅπως ἔρχεται, χωρὶς ὑπερβολικὲς καὶ παράλογες ἀπαιτήσεις.

2) Ἐκεῖνοι ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸ διάβασμα, τὴ μουσικὴ ἢ τὰ σταυρόλεξα, εἶναι τύποι εὐαίσθητοι, εὐκολοσυγκίνητοι, μὲ ζωηρὴ νοημοσύνη.

3) Αὐτοὶ ποὺ περνᾶνε τὴν ὥρα τους μὲ χόμπυ συναρμολογήσεως ἢ ἀγγειοπλαστικῆς, εἶναι στοχαστικοὶ ἄνθρωποι, ἀλλ' ὑποκείμενοι σὲ παράξενες καὶ ἐκρηκτικὲς κρίσεις ζήλειας.

Νὰ καὶ μερικὲς ἀναλυτικώτερες ὑποδεῖξεις, γιὰ τὰ διάφορα εἴδη χόμπυ καὶ τὸ χαρακτῆρα ἐκείνων ποὺ τὰ προτιμοῦν:

Μηχανικά: Ἂν ὁ ἄντρας ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει, περνᾶη εὐχάριστα τὶς ὧρες του διορθώνοντας τ' αὐτοκίνητο, τὸ ποδήλατό του ἢ τὰ χαλασμένα ρολόγια τοῦ σπιτιοῦ, μπορεῖτε νὰ εἶσαστε βέβαιη, ὅτι θὰ τὸν κάνετε εὐτυχισμένο χωρὶς πολὺ κόπο κ' ὅτι θὰ τὸν κρατήσετε εὔκολα κοντά σας.

Ἐπιστημονικά: Ἂν ἀπασχολῆται μὲ θέματα ὅπως ἡ ἀστρονομία, ἡ γεωλογία ἢ ἡ ἀρχαιολογία, ὑπάρχει μεγάλη πιθανότης νάχῃ ἀρχίσει κρυφὰ νὰ σᾶς βαρεέται. Φυσικά, δὲ σᾶς τὸ λέει, κ' ἂν τὸν ρωτήσετε σχετικά, θὰ γελάσῃ. Πάντως, μπορεῖτε εὔκολα νὰ τὸν «μανουβράρετε», ἰδίως ἂν τὸν κολακεύετε, θαυμάζοντας τὶς ἐπιστημονικὲς γνώσεις του.

Συλλογές: Αὐτοὶ ποὺ μαζεύουν γραμματόσημα, κουπιὰ τῶν σπίρτων, θεατρικὰ προγράμματα κλπ., ἔχουν ἀκονισμένο μυαλό, ἀλλὰ καὶ τάσι νὰ χώνουν παντοῦ τὴ μύτη τους, ἀκόμα καὶ στὶς ξένες ὑποθέσεις, καὶ νὰ ξεψαχνίζουν τὸ κάθε τι.

Μουσικὴ ἢ λογοτεχνία: Δείχνει ἄνθρωπο εὐαίσθητο, ἀλλὰ καὶ ἰδιότροπο, ποὺ ἀλλάζει εὔκολα διάθεσι καὶ πειράζεται ἐπίσης εὔκολα. Ἀκούει πρόθυμα καὶ μὲ προσοχὴ τοὺς ἄλλους, ποὺ μιλᾶνε. Κι' ἔχει ἀχόρταγη δίψα ν' ἀγαπηθῆ.

Φύσις: Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ διασκεδάζουν μὲ τὸ ψάρεμα ἢ μὲ τὴν περιποίησι τοῦ κήπου τους, εἶναι συνήθως λίγο πληκτικοὶ τύποι, σπάνια ὅμως γίνονται ἄπιστοι σύζυγοι. Μπορεῖτε εὔκολα νὰ ταιριάσετε μαζί τους.

Φωτογραφία: Ὁ ἐρασιτέχνης φωτογράφος εἶναι καλόκαρδος, ὁμιλητικὸς κ' εὐτυχισμένος ἀπὸ τὴ ζωή του. Φτάνει μάλιστα στὴν ὑπερβολή, σὲ μιὰ ἀγιάτρευτη ὑπερασιοδοξία γιὰ ὅλα. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ χρειάζεται συνεχῆ προσοχή, γιὰ νὰ μὴν κάνῃ γκάφες ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς εὐπιστίας του.

Σπόρ: Ὁ φίλαθλος εἶναι συνήθως εὐχαριστημένος ἀπ' τὸν ἑαυτό του καὶ γεμάτος αὐτοπεποίθησι. Θὰ εἶναι ὡστόσο λιγάκι δύσκολο γιὰ τὴ γυναῖκα του νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ πῶς δὲν τὴν ἐνθουσιάζει καθόλου νὰ περνᾶνε τὰ ἀπογεματά τους ἢ τὶς Κυριακές τους στὰ ποδοσφαιρικὰ μάτς...

Οἱ ὁδηγίες αὐτὲς θὰ σᾶς βοηθήσουν πολὺ γιὰ νὰ γνωρίσετε πραγματικὰ τὸν ἄντρα, ποὺ σκοπεύετε νὰ παντρευτῆτε. Τὸ καλύτερο δὲ ἀπ' ὅλα θὰ εἶναι... ἂν κατορθώσετε νὰ γίνετε σεῖς τὸ χόμπυ του!

Ἑλληνίδα θ' ἀναδειχθῆ ἐφέτος

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ... ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ;

Στὸ φεστιβὰλ Ἐλαφροῦ Τραγουδιοῦ τῆς Βαρκελώνης

ΑΠΡΟΟΠΤΕΣ ἐπιτυχίες σημειώνει τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ Ἑλλάδα ἐπὶ διεθνοῦς ἐπιπέδου, στὸν τομέα τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ.

Μετὰ τὸ Ὄσκαρ τοῦ Χατζηδάκι, τὴ βράβευσι τῆς τραγουδίστριας Νάνας Μούσχουρη καὶ τοῦ συνθέτη Κ. Γιαννίδη στὸ προπέρσινο Φεστιβὰλ Μεσογειακοῦ Τραγουδιοῦ τῆς Βαρκελώνης, τῆς Γιοβάνας καὶ τοῦ Μίμη Πλέσσα στὸ Φεστιβὰλ τῆς Βαρσοβίας, τῆς Μαίρης Λῶ καὶ τοῦ Νίκυ Γιάκοβλεφ στὴ Βαρκελώνη πάλι καὶ τοῦ Κ. Καπνίση πέρυσι στὴ Βαρσοβία, νὰ ποὺ ἐφέτος τρία ἐλαφρὰ τραγουδάκια ἑλληνικῆς προελεύσεως καὶ πατρότητος προκρίθηκαν γιὰ τὸ διεθνὲς Φεστιβὰλ τῆς Βαρκελώνης.

Κι' ὄχι μονάχα προκρίθηκαν, ἀλλά, ὅπως διαδίδεται μεταξὺ τῶν γνωριζόντων τὰ πράγματα καὶ τῶν εἰδικῶν, ὑπάρχει μεγάλη πιθανότητα ἕνα ἀπὸ τὰ τρία νὰ κερδίσῃ φέτος τὸ πρῶτο βραβεῖο στὸ διεθνῆ αὐτὸ τραγουδιστικὸ διαγωνισμό, ποὺ θεωρεῖται ὁ σπουδαιότερος τῆς Εὐρώπης.

Οἱ πιθανότητες αὐτὲς στηρίζονται στὸ γεγονός, ὅτι τὰ τρία αὐτὰ ἑλληνικὰ τραγουδάκια εἶναι ὡραιότατα σὲ μελωδία καὶ στίχο, παρ' ὅλο ποὺ βρίσκονται στὴν ἀντίπερα ὄχθη ἀπ' τὴ μόδα, ποὺ ἐπικρατεῖ ἀκόμη στὴν Ἑλλάδα, καὶ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὸ μπουζοῦκι καὶ τὴ διπλοπεννιά.

Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔχει μεγάλη σημασία καὶ δίνει ξεχωριστὴ ἔμφασι στὴν τιμή, ποὺ ἔγινε στὸν τόπο μας νὰ προκριθοῦν τρία ἑλληνικὰ τραγούδια, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ὀχτακόσια περίπου, ποὺ στάλθηκαν ἀπ' τὶς ἄλλες χῶρες τῆς Μεσογείου, ποὺ παίρνουν μέρος στὸ Φεστιβάλ, δηλαδὴ ἀπ' τὴ Γαλλία, τὴν Ἰταλία, τὴν Ἱσπανία, κλπ. Τὸ ὅτι δηλαδὴ ἡ Ἑλλάδα δὲν ἀνέβασε τὴν ποιοτικὴ στάθμη τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ της χάρις στὸ φολκλὸρ τοῦ μπουζουκιοῦ καὶ στὴν ἰδιοφυΐα τῶν δυὸ «μεγάλων» της, τοῦ Θεοδωράκη καὶ τοῦ Χατζηδάκι, ἀλλά, κατὰ τὴ γνώμη τῶν Ἱσπανῶν κριτῶν τοὐλάχιστον, ἤξερε πάντα νὰ τραγουδάῃ, κ' οἱ παλιοὶ συνθέτες της καὶ στιχουργοὶ ἔχουν μεγάλη ἀξία καὶ εἶναι αὐθεντίες στὴ δουλειά τους καὶ τὴν τέχνη τους.

Μ' ἄλλα λόγια, ἡ κρίσι τῆς Βαρκελώνης ἀποδεικνύει πῶς τὸ ἐλαφρὸ ἑλληνικὸ τραγοῦδι, παλιὸ ἢ μοντέρνο, μπουζουξίδικο ἢ δυτικοῦ τύπου, καντάδα, ρομάντσα, διπλοπεννιὰ ἢ καὶ «κλάψα» ἀκόμη, εἶναι ἀπ' τὰ καλύτερα τῆς Εὐρώπης κ' ὅλου τοῦ κόσμου. Καὶ πῶς, κοντὰ στὸ Χατζηδάκι καὶ τὸ Θεοδωράκη, ὁ Πλέσσας, ὁ Καπνίσης, ὁ Μουζάκης, ὁ Γεωργιάδης, ὁ Γιάκοβλεφ, ὁ Λαυράνος, καὶ κοντὰ στὴ Γιοβάνα καὶ τὴ Νάνα Μούσχουρη, ἡ Μαίρη Λῶ, ἡ Μαίρη Λίντα, ὁ Γιάννης Βογιατζῆς, ὁ Δήμας, ἡ Μπελίντα, ἡ Τζένη Βάνου, εἶναι καλλιτέχνες εὐρύτερου ἐπιπέδου, ποὺ ἡ ἀξία τους ξεπερνᾶ τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος κ' ἐκτιμᾶται ἀπὸ τὸν κόσμο, ποὺ ἀγαπᾶ καὶ ψυχαγωγεῖται μὲ τὸ ἐλαφρὸ τραγοῦδι.

★

Ποιὰ ὅμως εἶναι τὰ τρία αὐτὰ τραγούδια, ποιοὶ τὰ ἔγραψαν καὶ τὰ μελοποίησαν καὶ ποιοὶ θὰ τὰ ἑρμηνεύσουν στὸ ἀπέραντο «Παλαὶ ντὶ Σπὸρ» τῆς Βαρκελώνης, τὸν ἐρχόμενο μῆνα Σεπτέμβρη, κατὰ τὸν ὁποῖο θὰ λάβῃ χώραν τὸ Μεσογειακὸ Φεστιβάλ;

Ἕνα τηλεγράφημα ἀπ' τὴν Ἱσπανία τὰ ἀνάγγειλε πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες: Τὸ πρῶτο φέρει τὸν τίτλο «Σβύνουν τ' ἀστέρια». Τὴ μουσικὴ του τὴν ἔγραψε ὁ ἐκλεκτὸς μαέστρος μας καὶ ἐνορχηστρωτὴς Ἀλ. Γεωργιάδης, ὁ δημιουργὸς τοῦ σουξὲ «Ἀνέβηκα πολὺ ψηλά», ποὺ τόση ἐπιτυχία σημείωσε τὸν περασμένο χειμῶνα στὴν Ἀθήνα καὶ τὴν ἐπαρχία. Ὅσο γιὰ τοὺς στίχους, αὐτοὶ ὀφείλονται στὸ βετεράνο στιχουργὸ ἐλαφρῶν τραγουδιῶν Κ. Μάνεσι.

Ἡ μουσικὴ του εἶναι τονισμένη σὲ ἁπλᾶ μοτίβα καὶ σὲ χρῶμα τουφερῆς μελαγχολίας καὶ νοσταλγίας ὀνείρου. Τὰ δὲ λόγια (κουτλὲ καὶ

Η ΝΑΝΤΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΜΑΙΡΗ ΛΩ

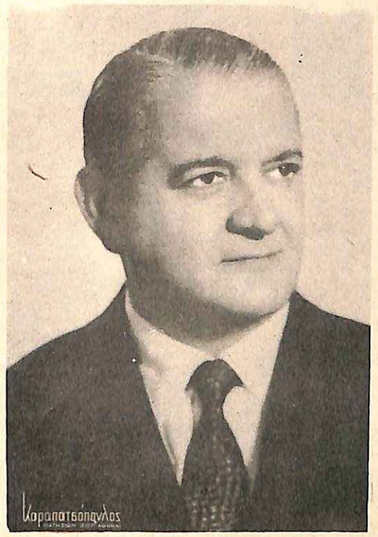

Ὁ μαέστρος ΑΛΕΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Ὁ συνθέτης Τ. ΜΩΡΑΚΗΣ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ

ρεφραίν) σύμφωνα μὲ τὰ παλιὰ πρότυπα. Δημοσιεύουμε, γιὰ δεῖγμα, τὸ ρεφραίν:

«Σβήνουν τ' ἀστέρια
ὡς τὸ πρωΐ
σὰν τὴν ἀγάπη
σὰν τὴ ζωή.
Σβήνει κι' ἡ χαρά μας
μέσ' στὰ δάκρυά μας
περνοῦν τὰ ὄνειρά μας.
Σβήνουν τ' ἀστέρια
στὸν οὐρανὸ
φεύγεις μαζί τους
κι' ἐγὼ πονῶ.
Φεύγεις, ἀγάπη μου
τὴ λύπη σκορπᾶς
ποιὸς νὰ ξέρῃ ποῦ πᾶς!»

Τὸ δεύτερο τραγοῦδι πάλι φέρει τὸν τίτλο «Γιὰ σένα, ἀγάπη μου» κ' οἱ στίχοι του ὀφείλονται στὸν Πυθαγόρα, ἡ δὲ μουσικὴ του στὴν τραγουδίστρια Μαίρη Λῶ, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ κάνει τὴν ἐμφάνισί της καὶ σὰν μουσικοσυνθέτις.

Καὶ τὸ τραγοῦδι αὐτὸ εἶναι γραμμένο καὶ τονισμένο πάνω σὲ παρόμοια μοτίβα μὲ τὸ προηγούμενο, μὲ τὴ διαφορὰ πῶς ἡ διάθεσί του δὲν εἶναι μελαγχολική, ἀλλὰ ἀνοιχτόκαρδη καὶ χαρούμενη. Μὲ ἄλλα λόγια, ἐνῶ τὸ «Σβύνουν τ' ἀστέρια» εἶναι τραγοῦδι τῆς λύπης, τὸ «Γιὰ σένα, ἀγάπη μου» εἶναι τραγοῦδι τῆς χαρᾶς. Νὰ μερικοὶ στίχοι:

«Γιὰ σένα, ἀγάπη μου,
καὶ τί δὲ θὰ κάνω,
γιὰ τὴν ἀγάπη σου
καὶ μόνο γι' αὐτή.
Συνθέτης θὰ γίνω...».

Καὶ συνεχίζει στὸν ἴδιο τόνο, διαλαλῶντας χαρὰ καὶ τὴν ἀνοιξιάτικη μέθη τῆς δημιουργίας του.

Ὅσο γιὰ τὸ τρίτο ἀπὸ τὰ προκριθέντα τραγούδια, αὐτὸ φέρει τὸν τίτλο «Ἀντίο χαρά» καὶ σὲ στίχους Κώστα Κοφινιώτη, ἡ δὲ μουσική του ὀφείλεται στὸ διαλεχτὸ Ἕλληνα συνθέτη Τάκη Μωράκη, τὸ δημιουργὸ τοῦ παγκόσμιου σουξὲ «Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ τὸ λένε, ἀγάπη» ποὺ τὸ λάνσαρε ἡ Σοφία Λόρεν, γιὰ νὰ ἀναλιάσουν ἀργότερα οἱ νεολαῖες, ἀλλὰ καὶ «γερουσίες» ὅλων τῶν χωρῶν.

Ἀφετα μὲ ὅ,τι συμβαίνει στὸ Φεστιβὰλ Βαρσοβίας, ὅπου ἐπιλέγεται πρῶτα ἡ τραγουδίστρια καὶ ὕστερα τὸ τραγοῦδι καὶ ὁ συνθέτης, στὸ Φεστιβὰλ τῆς Βαρκελώνης ἐκλέγεται πρῶτα τὸ τραγοῦδι κ' ἡ τραγουδίστρια.

Ἀπὸ τὸ λόγο, μέχρι τὴ στιγμή, ποὺ γράφαμε αὐτές, δὲν ἔχει ἀκόμη καθοριστῆ ποιοὶ Ἕλληνες ἢ Ἑλληνίδες καλλιτέχνες τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ θὰ μεταβοῦν στὴ Βαρκελώνη, γιὰ νὰ τραγουδήσουν τὰ τρία προκριθέντα ἑλληνικὰ τραγούδια καὶ νὰ διεκδικήσουν τὸ πρῶτο βραβεῖο.

Ἡ τελικὴ ἀπόφασι θὰ ληφθῆ κατόπιν συνεννοήσεως τῶν ἐνδιαφερομένων συνθετῶν, μὲ τὸν καλλιτεχνικὸ ἱμπρεσάριο τοῦ Φεστιβάλ στὴν Ἀθήνα, κ. Τάκη Καμπᾶ, ποὺ θὰ προτείνῃ στὴν ἁρμόδια Ἐπιτροπὴ τοῦ Φεστιβάλ, τὰ κατάλληλα πρόσωπα γιὰ ἔγκρισι.

Πάντως, ἀπὸ τὶς ζυμώσεις καὶ τὶς συνομιλίες, ποὺ διεξάγονται αὐτὴ τὴ στιγμή, σὰν ἐπικρατέστεροι ἑρμηνευτὲς φέρονται ἡ Μαίρη Λῶ γιὰ τὸ «Γιὰ σένα ἀγάπη μου», ἡ Νάντια Κωνσταντοπούλου, σύζυγος τοῦ Μωράκη γιὰ τὸ «Ἀντίο χαρά μου» καὶ ὁ Γιάννης Βογιατζῆς ἢ ἡ Μαίρη Λίντα, γιὰ τὸ «Σβύνουν τ' ἀστέρια».

Ποιὰ ἀπ' τὶς παραπάνω τραγουδίστριες θὰ ἀνακηρυχθῆ φέτος βασίλισσα ἢ βασιλιᾶς τῆς Μεσογείου;

Αὐτὸ θὰ τὸ κρίνουν...

★

50.000 θεατές.

Μάλιστα, πενῆντα ὁλόκληρες χιλιάδες, κ' ὄχι τρεῖς μαέστροι κ' ἑφτὰ δημοσιογράφοι, ὅπως συνέβη τὰ τρία τελευταῖα χρόνια μὲ τὸ φεστιβὰλ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ τοῦ Ε.Ι.Ρ., οὔτε 900 θαμώνες τοῦ Φαληρικοῦ Δέλτα, ὅπως συνέβη φέτος μὲ τὸ διαγωνισμὸ ἀθηναϊκοῦ τραγουδιοῦ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, πρᾶγμα, ποὺ ἔδωσε ἀφορμὴ σὲ σχόλια, παρεξηγήσεις καὶ παρατράγουδα.

Στὴν ἀπέραντη αἴθουσα τοῦ «Παλαὶ ντὶ Σπὸρ» χωροῦν τόσοι ἀκριβῶς ἀκροαταί, ὑπάρχει δὲ τὸ προηγούμενο, ὅτι στὰ τρία πρῶτα χρόνια, ποὺ λειτουργῆσε ὁ ὡραῖος αὐτὸς θεσμός, παρευρέθησαν 50.000 θαμῶνες ἐτησίως.

Ὁ μεγάλος αὐτὸς ἀριθμὸς τῶν ἀκροατῶν, ποὺ θὰ ψηφίσουν μετὰ τὴν τοίτη μέρα τοῦ διαγωνισμοῦ, ἐγγυᾶται τὸ ἀδιάβλητο τῆς ἐκλογῆς. Γι' αὐτό, ἄλλωστε, τὸ Φεστιβὰλ Τραγουδιοῦ τῆς Βαρκελώνης θεωρεῖται, μαζὶ μὲ τὸ Φεστιβὰλ τοῦ Σὰν Ρέμο—στὸ ὁποῖο ὅμως ὁ διαγωνισμὸς μεταδίδεται διὰ τῆς τηλεοράσεως καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δὲ μετέχει ἡ Ἑλλάς, ἀφοῦ στερεῖται σταθμῶν τηλεοράσεως—τὸ τιμιώτερο Φεστιβὰλ τῆς Εὐρώπης.

Μιὰ ἀκόμη ἐγγύησι τοῦ ἀδιαβλήτου τοῦ Φεστιβὰλ αὐτοῦ, εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς: Ἡ ἐπιλογὴ τῶν 18—20 τραγουδιῶν, ποὺ παίρνουν μέρος στὸν τελικὸ διαγωνισμό, γίνεται ἀπὸ δυὸ ἐπιτροπές. Ἡ πρώτη ἐπιτροπή, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μουσικοὺς καὶ μουσικοκριτικούς, ἐπιλέγει 20 ἀπὸ τὰ 800 περίπου τραγούδια, ποὺ στέλνονται, ἡ δεύτερη δέ, ποὺ τὴν ἀπαρτίζουν οἱ πρόεδροι Ραδιοφωνίας, Τηλεοράσεως, Ὠδείων καὶ τῶν ἀνωτάτων μουσικῶν ἱδρυμάτων, ἐπαληθεύει τὴν πρόκρισι.

Ἂς τὸ ἔχουν αὐτὸ ὑπ' ὄψιν οἱ δικοί μας, ἂν θέλουν τὰ ντόπια Φεστιβὰλ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ νὰ ἀποκτήσουν κῦρος καὶ ἀδιάβλητη φήμη.

Γιατί, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, ἡ πρόοδος, ποὺ παρουσιάζει ἡ χώρα μας στὰ τελευταῖα χρόνια στὸν τομέα τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ, θάχῃ σὰ φυσικὸ ἐπακόλουθο τὴ διεξαγωγὴ καὶ στὴν Ἀθήνα ἑνὸς πανευρωπαϊκοῦ φεστιβὰλ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ.

Ἐμεῖς, τὴν ἰδέα οἰχνοῦμε. Οἱ ἀριόδιοι ἂς τὴ βάλουν σὲ πρᾶξι.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΑΙΡΗ ΛΙΝΤΑ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ...

χωρὶς ἀπάντησι

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ὁ κ. Ἀλμπέρτο Ἄντι, ζωγράφος.

Μὲ αὐτὸ τ' ὄνομα παρουσίασε ὁ Τόνι τὸ δημοσιογράφο Ἀμεντέο, σὲ δύο ὄμορφες κοπέλλες, στὸ μοναδικὸ κέντρο ἑνὸς μικροῦ χωριοῦ τῆς Ριβιέρας.

— Οἱ δεσποινίδες Ντόρα καὶ Λίζα Μελφάτι, συνέχισε, μὲ τὸ ἴδιο ἐπίσημο ὕφος. Τὶς γνώρισα πέρσι, ὅταν παραθέρισα γιὰ πρώτη φορὰ ἐδῶ. Ἀδελφές, ἀπὸ πολὺ καλὴ οἰκογένεια. Μένουν ἀντίκρυ στὸ σπίτι, ὅπου νοίκιασα ἕνα δωμάτιο. Κράτησα ἕνα ἄλλο γιὰ σένα.

Ὁ Ἀμεντέο τὰ ἔχασε στὴν ἀρχή. Ἤξερε καλὰ τὸν Τόνι. Ἀδιόρθωτος φαρσέρ! Ποτέ, ὅμως, δὲ φανταζότανε πὼς θὰ ἔφτανε στὸ σημεῖο νὰ τὸν παρουσιάσῃ μὲ ξένη προσωπικότητα, ἑνὸς κοινοῦ φίλου τους, τοῦ ζωγράφου Ἀλμπέρτο Ἄντι.

Μονάχα ὅταν οἱ δύο φίλοι βρέθηκαν καὶ πάλι μόνοι, ὁ Ἀμεντέο θυμήθηκε νὰ θυμώσῃ.

— Τί ἔμπνευση ἦταν αὐτή, τοῦ εἶπε, νὰ μὲ παρουσιάσῃς ὡς Ἀλμπέρτο Ἄντι;

— Κανεὶς δὲν ξέρει τὸν Ἀμεντέο, ποὺ κάνει ἀνωνύμως ἀστυνομικὸ ρεπορτάζ σὲ μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Μιλάνου, ἀποκρίθηκε ὁ Τόνι, μὲ γοητευτικὸ κυνισμό. Ἐνῶ τὸν Ἄντι, τὸ ζωγράφο, τὸν ξέρουν ὅλοι, ἔστω καὶ ἐξ ἀκοῆς. Πρέπει, λοιπόν, νὰ εἶσαι εὐχαριστημένος, ἐπειδὴ θὰ περάσῃς τὸ μῆνα τῶν διακοπῶν σου μὲ τὸ φωτοστέφανο τῆς διασημότητος.

—Μονάχα γιὰ δύο ἀνύποπτες ἐπαρχιωτοποῦλες, ποὺ δὲ βγήκανε ποτὲ ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό τους.

— Ἔχουν, ὅμως, καὶ οἱ δυό τους ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ προσόντα, ποὺ θὰ τὰ ζηλεύαν πολλὲς μεγαλοπιασμένες πρωτευουσιάνες.

★

Τὶς ἀκόλουθες μέρες, ὁ Ἀμεντέο ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῆ πὼς ὁ φίλος του δὲν τοῦ εἶπε ψέμματα, ἐγκωμιάζοντας τὶς δύο ἀδελφές. Ἡ Ντόρα καὶ ἡ Λίζα ἔμεναν σ' ἕνα παλιὸ σπίτι, ἀρκοντικὰ ἐπιπλωμένο, μὲ τὴν παράλυτη μητέρα τους. Ἕνα μεγάλο κτῆμα, ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, τοὺς ἐξασφάλιζε κάποια οἰκονομικὴ ἄνεσι. Μολονότι δὲ βγήκανε ποτὲ ἀπὸ τὴν ἐπαρχία τους, δὲν ἦταν καθυστερημένες. Παρακολουθοῦσαν στὶς ἐφημερίδες καὶ στὰ περιοδικὰ τί γινότανε στὸν κόσμο. Ἤταν μοντέρνες, μὲ σοβαρότητα καὶ ἀξιοπρέπεια.

Χάρισαν τὴ φιλία τους πρῶτα στὸν Τόνι καὶ ὕστερα στὸν Ἀμεντέο, γοητευμένες ἀπὸ τὴ συντροφιὰ δύο Μιλανέζων, ποὺ διέφεραν τόσο πολὺ ἀπὸ τὰ παλληκάρια τοῦ τόπου. Ἤταν γι' αὐτὲς μιὰ ἀπροσδόκητη, εὐχάριστη παρένθεσι στὴ μονοτονία τῆς ζωῆς τους.

Ἂν, ὅμως, ἡ Λίζα δὲ σκέφθηκε ποτέ, ὅταν πρωτογνώρισε τὸν Τόνι, πὼς θὰ μποροῦσε νὰ τὸν κρατήσῃ κοντά της, καὶ τὸν ἀντίκουζε μόνχα σὰν ἕνα περαστικὸ σύντροφο — ποὺ τὴν ἔφερνε σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν ἄγνωστο κόσμο μιᾶς μεγαλουπόλεως — ἡ Ντόρα ἔνοιωσε νὰ γίνεται μέσα της σεισμός, ἀπ' τὴ στιγμή, ποὺ εἶδε τὸν Ἀλμπέρτο Ἄντι, τὸν Ἀμεντέο δηλαδή.

Εἶχε δῆ σὲ περιοδικὰ φωτογραφίες ἔργων τοῦ παράδοξου αὐτοῦ ζωγράφου, ποὺ ζοῦσε μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο, ἀφοσιωμένος στὴν τέχνη του, χωρὶς νὰ παίρνη μέρος σὲ καμμιὰ κοινωνικὴ ἐκδήλωσι. Ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του μονάχα στὶς στῆλες τῆς ἐφημερίδος «Κόσμος», ὅπου δημοσίευε κάθε βδομάδα τεχνοκριτικὰ ἄρθρα του. Δὲν εἶχε μόνιμη κατοικία.

Ἡ Ντόρα δὲ φανταζότανε ποτὲ πὼς ὁ καλλιτέχνης αὐτός, ποὺ εἶχε βγάλει φήμη μισαθρόπου, ἦταν ἕνας τόσο γοητευτικὸς καὶ γλυκομίλητος νέος. Κάθε φορά, ὅμως, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ φέρῃ τὴ συζήτησι γύρω ἀπὸ ζητήματα τῆς τέχνης του, ἐκεῖνος ἔπαιρνε κουρασμένο ὕφος.

— Ἤρθα ἐδῶ, ἔλεγε, γιὰ ν' ἀλλάξω περιβάλλον, νὰ ξεχάσω γιὰ ἕνα μῆνα πὼς εἶμαι ζωγράφος. Γι' αὐτὸ δὲν πῆρα μαζί μου τὰ χρώματα καὶ τὰ τελάρα μου.

Στὴν ἀρχή, ὁ Ἀμεντέο ἔνοιωθε κάποια δυσφορία, ἐπειδὴ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ λέη διαρκῶς ψέμματα. Μὰ ἦταν ἀργὰ πιὰ γιὰ ν' ἀποκαλύψῃ στὴ Ντόρα τὴν ἀλήθεια. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν κάνη νὰ χάση τὸ θαυμασμό, ποὺ ἔνοιωθε γι' αὐτόν.

Ἀπὸ τὴ μέρα, μάλιστα, ποὺ γνώρισε καὶ τὴ μητέρα της, ἔνοιωσε μεγαλύτερη ἐκτίμησι γιὰ τὴ μικρὴ αὐτὴ οἰκογένεια. Ἐκτίμησι, ἁπλῶς. Ἐξ ἄλλου, καὶ ὁ Τόνι περιώριζε τὶς ἐκδηλώσεις του σ' ἔκφρασι σεβασμοῦ καὶ ἐκτιμήσεως. Τίποτα περισσότερο.

★

Ἔφτασε, τέλος, ἡ μέρα νὰ φύγουν οἱ δύο φίλοι, νὰ ξαναγυρίσουν στὴ δουλειά τους. Ἡ Λίζα ἀποχωρέτησε τὸν Τόνι μὲ φιλικὴ ἐγκαρδιότητα. Φαινότανε σὰ νὰ ἔχανε μιὰ εὐχάριστη συντροφιὰ καὶ τίποτα περισσότερο. Τὰ μάτια, ὅμως, τῆς Ντόρας εἶχαν θολώσει, ἐνῶ ἔδινε τὸ χέρι της τοῦ Ἀμεντέο.

— Θὰ σᾶς δοῦμε καὶ τοῦ χρόνου; τὸν ρώτησε, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά.

Ὁ δημοσιογράφος τὴν κύτταξε προσεκτικά. Καὶ τότε μονάχα, τὴ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ, κατάλαβε τί συνέβαινε στὴν κοπέλλα ἐκείνη. Ἡ Ντόρα τὸν εἶχε ἀγαπήσει, μὲ βουβὴ λατρεία. Δὲν τοῦ τὸ εἶχε δείξει ὥς τότε ἀπὸ περηφάνεια, περμένοντας ἴσως κάποια ἐκδήλωσι ἐκ μέρους του.

Τὸ δειλὸ αὐτὸ αἴσθημα τὸν ἔκανε νὰ συγκινηθῆ γιὰ μιὰ στιγμή. Σκέφθηκε, ὅμως, ὅτι ἡ Ντόρα εἶχε ἀγαπήσει στὸ πρόσωπό του ἕνα ζωγράφο, ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὴ δόξα του, κι' ἔρρεπε μέσα του κάθε ταραχή. Καὶ τὴν ἀποχαιρέτησε μὲ λίγα τυπικά, φιλοφρονητικὰ λόγια.

★

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα περίπου, στὰ γραφεῖα τοῦ «Κόσμου», ἕνας μικρὸς ἔδωσε στὸν Ἀμεντέο ἕνα γράμμα γιὰ τὸν Ἀλμπέρτο Ἄντι. Τὶς ἐπιστολές, ποὺ ἔστελναν διάφοροι στὸ ζωγράφο στὴν ἐφημερίδα — δὲν εἶχε ἄλλη διεύθυνσι — τὶς ἔπαιρνε ὁ Ἀμεντέο καὶ τὶς ἔδινε στὸν περιπλανώμενο φίλο του, ὅταν συνέβαινε νὰ τὸν συναντήσῃ, κατὰ τύχη.

Ὅταν, ὅμως, ἔοριξε μιὰ ματιὰ στ' ὄνομα τοῦ ἀποστολέως, κατάλαβε πὼς τὸ γράμμα αὐτὸν τὸν ἴδιο. Τὸ ἔστελνε ἡ Ντόρα...

Τοῦ ζητοῦσε τὴ γνώμη του γιὰ κάποιο μονόπρακτο ἱσπανὸ ζωγράφο, τὸν ρωτοῦσε ἂν σκόπευε νὰ κάνη ἔκθεσι πινάκων του. Ἀγάμεσα, ὅμως, ἀπὸ τὶς γραμμές, ὁ Ἀμεντέο ἔνοιωθε νὰ χτυπᾶ ἀνήσυχα μιὰ καρδιά.

Δὲν τῆς ἀπάντησε. Ἔσκισε τὸ γράμμα. Δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ συνέχεια στὴν ἱστορία αὐτήν.

Ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες, πῆρε καὶ ἄλλο γράμμα. Ὁ τόνος του ἦταν, τὴ φορὰ αὐτή, πιὸ θερμός. Καί, στὶς ἑπόμενες ἐπιστολές — πραγματικὰ ξεσπάσματα μιᾶς καρδιᾶς, ποὺ πονοῦσε ἐπειδὴ τὴν περιφρονοῦσαν — ἡ Ντόρα ἔφηνε νὰ φαίνεται ὁλοένα καὶ πιὸ καθαρὰ πὼς ἀγαποῦσε τρελλὰ τὸν Ἀλμπέρτο Ἄντι.

Ἐρχόντανε στιγμές, ποὺ ὁ Ἀμεντέο ἔνοιωθε τύψεις γιὰ τὴν κωμωδία, ποὺ ἔπαιζε εἰς βάρος μιᾶς ἀνύποπτης κοπέλλας. Δὲν εἶχε, ὅμως, τὴ δύναμι νὰ τῆς φανερώσῃ τὴν ἀλήθεια.

Τέλος, ἡ Ντόρα ἔπαψε νὰ τοῦ γράφῃ. Θὰ τὴν εἶχε πληγώσει βαθιὰ ἡ ἀδιαφορία του, θὰ τὴν εἶχε κουράσει τὸ ἄσκοπο κυνηγητὸ μιᾶς χίμαιρας.

★

Στὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνα, ὁ Ἀλμπέρτο Ἄντι ἔπεσε βαριὰ ἄρρωστος. Τὸν εἶχε ἐξαντλήσει ἡ ἀνώμαλη ζωή, ποὺ ἔκανε τόσα χρόνια. Ἔμενε τότε σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπιτάκι, ἔξω ἀπὸ τὸ Μιλάνο. Ὁ Ἀμεντέο πήγαινε καὶ τὸν ἔβλεπε τακτικά. Ἐννοεῖται, πὼς δὲν τοῦ εἶχε κάνει ποτὲ λόγο γιὰ τὰ ἐρωτικὰ γράμματα, ποὺ τοῦ ἔστελνε μιὰ ἄγνωστή του.

Ὁ μεγάλος ζωγράφος πέθανε μιὰ νύχτα.

Οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν πολλὰ γι' αὐτόν, ἐπλεξαν τὸ ἐγκώμιό του, ἔκλαψαν γιὰ τὴ μεγάλη ἀπώλεια τῆς τέχνης, ἀνέγραψαν τὴ μέρα καὶ τὴν ὥρα τῆς κηδείας του. Φωτογραφία του μονάχα δὲ δημοσίευσαν, γιατὶ δὲν εἶχε ἀφίσει ποτὲ νὰ τὸν φωτογραφίσουν.

Ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ Ἄντι — καὶ πολλοὶ ἄγνωστοί του θαυμασταί — συγκεντρώθηκαν στὰ τρία δωμάτια τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ, γιὰ νὰ τὸν συνοδεύσουν στὴν τελευταία του κατοικία.

Ἀφοῦ τακτοποιήθηκαν ὅλες οἱ θλιβερὲς διατυπώσεις, ποὺ γίνονται σὲ τέτοιες περιστάσεις, τέσσερις ἀπὸ τοὺς πιὸ στενοὺς φίλους τοῦ νεκροῦ — ὁ Ἀμεντέο καὶ ὁ Τόνι ἦταν μεταξύ αὐτῶν — σήκωσαν τὸ φέρετρο, νὰ τὸ μεταφέρουν στὸ νεκροταφεῖο, κάπου ἐκεῖ κοντά.

Ἐνῶ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸν κῆπο, ἕνα ταξὶ σταμάτησε λίγο πιὸ πέρα, καὶ κατέβηκε μιὰ λεπτή, κάτωχρη κοπέλλα, μὲ τὴν ἀγκαλιὰ γεμάτη λουλούδια.

Ἔκανε, παραπατῶντας, δύο-τρία βήματα. Ξαφνικά, τὰ βλέμματά της ἔπεσαν στὸν Ἀμεντέο. Καὶ τὰ μάτια της ἄνοιξαν διάπλατα, μ' ἔκφρασι τρόμου καὶ ἀλλοφροσύνης...

— Ἐσύ! ἐσύ!... οὔρλιασε, μὲ φωνή, ποὺ δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἀνθρώπινο.

Καὶ σωριάστηκε χάμω, λιπόθυμη.

Ὁ Ἀμεντέο ἄκουσε τὸ σπαραχτικὸ αὐτὸ ξεφωνητό, σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ γνώρισε ἀμέσως τὴν κοπέλλα, ποὺ ἦταν ξαπλωμένη λίγα βήματα πιὸ πέρα.

Ἦταν ἡ Ντόρα!... Θὰ εἶχε μάθει ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπημένου της ζωγράφου, κι' ἔτρεξε νὰ ράνη μὲ λίγα λουλούδια τὸν τάφο του.

Ὁ Ἀμεντέο ἔνοιωσε τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν, παραπάτησε. Βρέθηκε κάποιος ἀπὸ τοὺς διπλανούς του νὰ πιάσῃ τὸ φέρετρο, ποὺ ἦταν ἕτοιμο νὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του. Ὅλοι ἀπέδωσαν τὴ λιποψυχία του στὴ μεγάλη συγκίνησι ποὺ τοῦ προκάλεσε ὁ θάνατος τοῦ Ἄντι.

Ὁ Τόνι, ποὺ βαστοῦσε μιὰ ἀπὸ τὶς πίσω γωνιὲς τοῦ φερέτρου, δὲν εἶχε προσέξει τὴ Ντόρα.

Ἡ κηδεία συνέχισε τὴ θλιβερὴ πορεία της πρὸς τὸ νεκροταφεῖο. Ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, στὸ δρόμο, ἔμειναν τώρα μονάχα ἡ Ντόρα καὶ ὁ Ἀμεντέο. Τὴ σήκωσε σὰν πουπουλο στὴν ἀγκαλιά του καὶ πῆγε καὶ τὴν ξάπλωσε σ' ἕνα καναπέ, στὸ σαλόνι.

Πέρασαν πέντε-δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ὁ Ἀμεντέο, σκυμμένος στὴ Ντόρα, τὴν κύτταξε μὲ ἀνυπόφορο πόνο στὴν καρδιά. Ἀφῆνα, σιωπηλὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια του. Δάκρυα ἀπὸ τύψι, ποὺ εἶχαν ὅμως καὶ παράξενη γλύκα. Ἔνοιωθε νὰ γεννιέται καὶ νὰ φουντώνη μέσα του ἀπέραντη ἀγάπη γιὰ τὴν κοπέλλα αὐτήν. Τότε μονάχα ἀντίκουζε ὡς τὰ βάθη της τὴν ὡραιότητα τῆς ψυχῆς της.

Τέλος, ἐκείνη ἄνοιξε τὰ μάτια της.

Ὅταν εἶδε τὸν Ἀμεντέο σκυμμένο πάνω της, ξέσπασε σὲ ἀτέλειωτο κλᾶμα.

— Ζῆς, λοιπόν, ζῆς; τραύλισε, μὲ λάμψεις τρόμου καὶ εὐτυχίας συγχρόνως στὰ μάτια της. Μά. τότε, δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω...

— Θὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα. ἀργότερα, τὴ διέκοψε ὁ Ἀμεντέο. Σῶπα τώρα, μὴ μιλᾶς... Ξεκουράσου... Θὰ τὰ μάθης ὅλα... Σοῦ λέω, ὅμως, πὼς σ' ἀγαπῶ τρελλά, μικρή μου Ντόρα. πὼς θὰ σ' ἀγαπῶ. ὥσπου νὰ κλείσω τὰ μάτια μου. Εἶσαι ὁ θησαυρός τῆς ζωῆς μου. Δὲ θὰ σὲ χάσω, αὐτὴ τὴ φορά.

ΡΟΝΤΟΛΦΟ ΠΡΙΜΟΛΙ

— Θὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα, ἀργότερα, τῆς εἶπε ὁ Ἀμεντέο. Θὰ τὰ μάθης...

Η ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΑ

Η ΑΡΧΑΙΑ συνήθεια τῶν «προσυμφωνημένων» γάμων ποὺ περιορίζονται αὐστηρὰ στὰ ὅρια κάθε ξεχωριστῆς φυλῆς, ὑπάρχει ἀκόμη καὶ σήμερα στὴν Ἰνδία.

Ἔτσι ἡ γυναίκα, ἀκόμη καὶ ἡ «χειραφετημένη», δὲν κατορθώνει πολλὲς φορὲς ν' ἀποφύγη νὰ ζήση κοντὰ σ' ἕναν σύζυγο, ποὺ δὲν διάλεξε ἡ ἴδια.

Ἡ πιὸ ἐκπληκτικὴ παραδοξότης τῆς Ἰνδίας εἶναι, χωρὶς ἀμφιβολία, ἡ γυναίκα.

Ὅλα ἄρχισαν μὲ τοὺς Ἱεραποστόλους τῶν διαφόρων χριστιανικῶν δογμάτων, ποὺ ἔπεισαν τὶς γυναῖκες τῆς Ἰνδίας νὰ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους στὰ σχολεῖα. Αὐτὸ ὡδήγησε τὶς ἀγγλικὲς ἀρχὲς στὴν ἀπόφασι νὰ πληρώνουν τέσσερα «ἄννα» (Ἰνδικὸ νόμισμα) σὲ κάθε κοπέλλα, ποὺ πήγαινε σχολεῖα καὶ νὰ ἱδρύσουν ἕνα κολλέγιο γιὰ Ἰνδὲς γυναῖκες στὸ Λουκνόου.

Αὐτὴ ἡ ὑποστήριξι, ποὺ δόθηκε στὴ χειραφέτησι τῆς γυναίκας καὶ οἱ οἰκονομικὲς συνθῆκες τῆς χώρας (ὅπου κάθε ζευγάρι χέρια εἶναι χρήσιμα) ἐξασφάλισαν στὶς Ἰνδὲς μιὰ ἰσότητα σχεδὸν ἀπόλυτη μὲ τὸν ἄνδρα.

Σήμερα, συναντᾶμε τὴ γυναίκα τῆς Ἰνδίας σὲ κάθε κλάδο τῆς ζωῆς: Στὴν πολιτική, ἀπίστευτα ἱκανὴ στὶς συζητήσεις. Στὴ διομηχανία ὅπου κατέχει καὶ θέσεις ἀξιοσημείωτα ὑπεύθυνες, στὰ ξενοδοχεῖα καὶ στὰ γραφεῖα ὅπου ὑποδέχεται φιλοξενουμένους καὶ ἐπισκέπτες, κάνει τὴν ἰδιαιτέρα καὶ ἀναλαμβάνει χίλιες δυὸ ἀσχολίες. Ὑπάρχουν «δημοσιογράφοι μὲ φούστα» ποὺ ἐργάζονται σὲ μεγάλα γυναικεῖα περιοδικά. Ὑπάρχουν δασκάλες καὶ καθηγήτριες, γυναῖκες μὲ πτυχία νομικῆς καὶ ἄλλες, ποὺ εἶναι ἀρχιτέκτονες καὶ ζωγράφοι (πολλὲς γυναῖκες τῆς Ἰνδίας ἔχουν γιὰ «χόμπυ» τὴ ζωγραφική).

Μὲ τὸ γιασεμί, ποὺ βάζουν στὰ μαλλιά τους καὶ μὲ τὴ γοητευτικὴ «τίκκα» στὸ μέτωπο (ψεύτικη ἐλπὶ ὁμορφιᾶς καὶ ὄχι σύμβολο ἀγνότητος ὅπως πιστεύεται γενικά) μὲ τὸ τόσο ρωμαντικὸ «σάρι» τους, ἀκόμη καὶ αὐτὲς οἱ «χειραφετημένες» κατορθώνουν νὰ διατηροῦν τὴν ἀναμφισβήτητη θηλυκότητά τους.

Αὐτὴ ἡ νέα θέσι τῆς γυναίκας στὴν κοινωνικὴ ζωὴ ἔχει ἐπιβληθῆ κυρίως στὶς πόλεις καὶ στὶς πιὸ προοδευτικὲς οἰκογένειες.

Ἔξω ἀπὸ τὶς πόλεις, στὰ χωριά, ἡ γυναίκα ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῆ μιὰ θέσι ὑποτελῆ. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὑπάρχει ἀκόμη ἡ γενεὰ τῆς τάξεως ποὺ κυβερνοῦσε μιὰ φορὰ τὴ χώρα καὶ ἡ ὁποία μένει ἀγκυροβολημένη ἐπίμονα στὶς παραδόσεις καὶ στὰ παλιὰ ἔθιμα.

Στὸ ἀνάκτορο ἑνὸς μαχαραγιά, ποὺ χτίστηκε τελευταῖα, τὰ διαμερίσματα τῶν γυναικῶν εἶναι καλὰ χωρισμένα ἀπὸ τὰ δωμάτια, ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ ἄνδρες (συνήθως οἱ σύζυγοι κοιμοῦνται σὲ χωριστὰ δωμάτια) καὶ ἡ σύζυγος τοῦ μαχαραγιᾶ (ὅπως τούλάχιστον μᾶς διηγήθηκαν) δὲν βρίσκει καθόλου σωστὸ νὰ παρευρίσκεται στὶς δεξιώσεις, ποὺ ὀργανώνει ὁ σύζυγός της.

Ἡ συνήθεια τῶν προσυμφωνημένων γάμων ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη σὲ ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα. Ἡ φυλὴ καθορίζει αὐστηρά, ἀκόμη καὶ σήμερα, τὴν ἐκλογὴ τῆς νύφης καὶ τοῦ γαμπροῦ. Καὶ παρ' ὅλο, ποὺ κατὰ μέσον ὅρον μιὰ κοπέλλα τῆς πόλεως παντρεύεται ἀπὸ τὰ δεκατρία ὡς τὰ εἰκοσιένα χρόνια της, οἱ γονεῖς συμφωνοῦν τὸν ἀρραβῶνα ἀπὸ τὴν μικρὴ ἡλικία τῶν παιδιῶν.

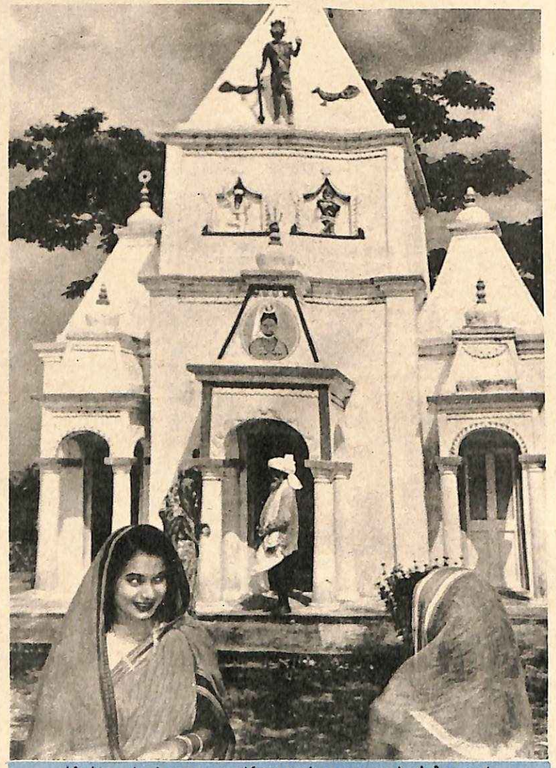

Ἰνδὲς μὲ τὸ πατροπαράδοτο «σάρι» μπροστὰ σ' ἕνα ναό.

Φυσικά, ὑπάρχουν καὶ οἱ ἐπαναστάτριες, ὅπως π.χ. μιὰ σπουδάστρια, ποὺ δηλώνει στοὺς γονεῖς της ὅτι θὰ παντρευτῆ μόνο τὸν ἄνδρα ποὺ θὰ διαλέξη ἐκείνη ἢ ὅπως ἕνας φυτευτὴς τσαγιοῦ καὶ ἡ σύζυγός του, ποὺ γνωρίστηκαν σὲ μικτὸ σχολεῖο καὶ παντρεύτηκαν παρ' ὅλο, ποὺ ἀνῆκαν σὲ διαφορετικὲς φυλές.

Ἡ γενικὴ κατάστασι χαρακτηρίστηκε θαυμάσια ἀπὸ ἕνα φίλο Ἰνδό. Στὴν Εὐρώπη —εἶπε— ἐρωτεύεστε πρῶτα γιὰ νὰ παντρευτῆτε ὕστερα, στὴν Ἰνδία παντρευόμαστε πρῶτα γιὰ νὰ ἐρωτευθοῦμε μετά».

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΚΟΡΠΙΖΟΥΝ ΜΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΝΟΤΑ ΧΡΩΜΑΤΟΣ

Αὐτὸ συμβαίνει Ἰδίως στὶς γιορτές, ὅπως π.χ. στὸ «Ντιγουάλι», ὅταν κάθε Ἰνδὴ γυναίκα αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ ἀγοράση ἕνα καινούργιο φόρεμα.

Ὡς τὰ δεκαεπτά τους χρόνια οἱ κοπέλλες τῆς Ἰνδίας φοροῦν συνήθως πανταλόνια μὲ μιὰ καζάκα μάλλον μακρειὰ καὶ μιὰ διαφανῆ ἐσάρπα στὸ λαιμό.

Οἱ γυναῖκες τοῦ Κασμίρ φοροῦν ἕνα εἶδος πυτζάμας πολὺ φαρδειάς, ποὺ κατασκευάζεται μὲ ὕφασμα ἀνάλογο μὲ τὴν ἐποχή του. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον, ἡ γκαρνταρόμπα τῶν γυναικῶν τῆς χώρας ἀποτελεῖται ἀπὸ φαρδειὲς φούστες ἢ «σαρὶ» μὲ ἀσορτὶ καζάκες, ποὺ λέγονται «χόκι».

Τὰ «σαρὶ» εἶναι δυνατὸν νὰ στολίζωνται ἀπὸ μπορντοῦρες, νὰ διπλώνωνται μὲ χίλιους τρόπους, νὰ κοστίζουν λίγο ἢ πολύ. Ἡ καζάκα, ποὺ συνοδεύει τὸ «σαρὶ» δὲν ἀγοράζεται ἕτοιμη, ἀλλὰ ράβεται στὸ σπίτι εἴτε ἀπὸ ἕνα «ντάρτσι» (ράφτη), ἀπὸ ὕφασμα ποὺ διαλέγεται εἰδικὰ γιὰ νὰ συνδυάζεται μὲ τὸ «σαρὶ» ἢ ν' ἀποτελῆ μιὰ ὁμορφη ἀντίθεσι.

Μιὰ κοπέλλα μὲ καλὸ γοῦστο, ποὺ συμβουλεύεται τὰ περιοδικὰ μόδας τῆς χώρας μπορεῖ νὰ δημιουργήση «σαρὶ» καὶ «χόκι» ἀσύγκριτα σὲ κομψότητα καὶ χάρι.

Γιὰ ἐκεῖνες ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴ μόδα— ποὺ εἶναι συνήθως οἱ γυναῖκες τῶν εὐπόρων οἰκογενειῶν — τὸ βασικὸ πρόβλημα δὲν εἶναι ὅπως σ' ἐμᾶς τὸ μάκρος τῆς φούστας, ἀλλὰ τὸ μάκρος τῶν μανικιῶν τοῦ «χόκι». Ἡ μόδα λανσάρεται εἴτε στὸν Ἱππόδρομο τῆς Βομβάης, εἴτε στὶς διπλωματικὲς δεξιώσεις τοῦ Νέου Δελχὶ καὶ οἱ σχετικὲς εἰδήσεις διαδίδονται ἀμέσως ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ γυναικεῖα περιοδικά. Ἔτσι, ἐνῶ ὡς πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ἦταν τῆς μόδας τὸ σκληρὸ μεταξωτὸ ὕφασμα, τώρα συνηθίζονται τὰ βαμβακερά. Ὅσον ἀφορᾶ τὰ χρώματα, ἀπὸ τὸ μπλὲ παγωνιοῦ, πέρασαν στὸ μώβ.

Οἱ γυναῖκες τῆς Ἰνδίας φοροῦν συνήθως χομηλὰ σανδάλια. Τὰ παπούτσια μὲ τὰ ψηλὰ τακούνια τὰ χρησιμοποιοῦν μόνο σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις. Καὶ οἱ δυὸ τύποι παπουτσιῶν κατασκευάζονται ἐπὶ μέτρῳ ἀπὸ τοὺς ὑποδηματοποιούς.

Ὅσο φτωχὴ κι' ἂν εἶναι ἡ γκαρνταρόμπα μιᾶς Ἰνδῆς, δὲν λείπουν ποτὲ ἀπ' αὐτὴν τὰ κοσμήματα. Ἡ ποσότης καὶ ἡ ποιότης τους ἐξαρτᾶται, ὅπως σχεδὸν καὶ σ' ἐμᾶς, ἀπὸ τὶς οἰκονομικὲς δυνατότητες τοῦ συζύγου.

Πολὺ λίγες εἶναι οἱ γυναῖκες τῆς Ἰνδίας, ποὺ πηγαίνουν στὸν κομμωτή. Συνήθως πλένουν τὰ μαλλιά τους στὸ σπίτι μ' ἕνα «σαμπουάν» ποὺ φτιάχνουν ἀπὸ φασόλια «σικακαχὶ» μουσκεμένα στὸ νερό.

Ὅσον ἀφορᾶ τὸ μακιγιάζ, οἱ Ἰνδὲς τονίζουν ἰδιαίτερα τὰ μάτια. Τὰ ζωγραφίζουν μὲ μιὰ μαύρη σκόνη, τὸ «σούρμα», ἢ μὲ τὸ «κάγιαλ», μιὰ πομάδα φτιαγμένη ἀπὸ κάπνα. Αὐτὴ ἡ μαύρη κρέμα χρησιμοποιεῖται καὶ γιὰ τὰ μάτια τῶν παιδιῶν μὲ σκοπὸ νὰ δυναμώνη τὴν ὅρασι καὶ νὰ προλαμβάνη τὶς ἀσθένειες.

Τὸ «κούμ - κούμ», τὸ κραγιὸν τείνει νὰ ἀντικατασταθῆ τώρα ἀπὸ καλλυντικά, μάρκας Λακμέ, ποὺ κατασκευάζονται στὴν Ἰνδία.

ΔΙΝΟΥΝ ΜΕΓΑΛΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙ

Εἴτε ἐξύπνος, εἴτε κουτὸς εἶναι ἕνας Ἰνδός, θέλει νὰ εἶναι «μορφωμένος» γιατὶ ἡ μόρφωσι εἶναι ἕνα εἶδος προνομίου, ποὺ ἀνεβάζει κοινωνικὰ ἐκεῖνον, ποὺ τὴν κατέχει.

Στὰ χωριά, ἡ στοιχειώδης ἐκπαίδευσι πάσχει ἀπὸ μιὰ φοβερὴ ἔλλειψι μέσων. Λείπουν κυρίως τὸ διδακτικὸ προσωπικὸ καὶ τὰ σχολικὰ κτήρια.

Τὰ δημοτικὰ σχολεῖα ἐξασφαλίζουν τὴ στοιχειώδη ἐκπαίδευσι ἀπὸ τὰ ἕξη ὡς τὰ ἑπτὰ χρόνια καὶ προσφέρουν καὶ γεύματα γιὰ νὰ προσελκύουν τὰ παιδιὰ ποὺ διαφορετικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐργασθοῦν γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ φάνε.

Στὴν ἀπελπισμένη προσπάθεια νὰ γίνη ἡ «Χίντι», ἡ ἐθνικὴ γλῶσσα, ἡ διδασκαλία της εἶναι ὑποχρεωτικὴ στὰ δημοτικὰ σχολεῖα καὶ ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν, ἡ ἀγγλικὴ καὶ ἡ τοπική, δηλαδὴ τρεῖς μαζὶ γλῶσσες, ποὺ εἶναι ὁπωσδήποτε πολὲς γιὰ παιδιὰ τόσο μικρῆς ἡλικίας.

ΙΝΔΙΑ

Η χώρα τῶν ἀρραβωνιασμένων παιδιῶν

Οἱ γυμνασιακὲς ὅμως σπουδές, ἀπαιτοῦν τὴν πληρωμὴ τῶν σχολικῶν τελῶν πρᾶγμα ποὺ ὑποβάλλει τοὺς γονεῖς σὲ ἀξιοσημείωτες θυσίες κατὰ τὴν διάρκεια τῶν τεσάρων ἐτῶν, ποὺ διαρκοῦν τὰ γυμνασιακὰ μαθήματα.

Οἱ εὔποροι οἰκογένειες μποροῦν νὰ διαλέξουν γιὰ τὰ παιδιά τους ἀνάμεσα στὰ ἰδιωτικὰ ἀγγλικὰ σχολεῖα, τὰ «μοναστηριακά», τὰ κολλέγια καὶ τὰ παραρτήματα ἐκπαιδευτικῶν ἰνστιτούτων, ποὺ ἀπαιτοῦν ἔξοδα ἀπὸ πενήντα ὡς ἑκατὸν πενήντα ρούπιες τὸ μῆνα.

Τὰ σχολεῖα στὴν Ἀγγλία — ποὺ πολλὲς ἀπὸ τὶς καλύτερες Ἰνδικὲς οἰκογένειες προτιμοῦν γιὰ τὰ παιδιά τους— εἶναι πολὺ πολυέξοδα παρ' ὅλο πού, σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι, ἐπεμβαίνουν οἱ διομηχανίες καὶ οἱ μεγάλες ἐμπορικὲς ἐπιχειρήσεις. Ἔτσι, π.χ. δυὸ ἀεροπορικὲς ἑταιρεῖες, ἡ «Μόακ» καὶ ἡ «Αἴρ Ἰντια» παραχωροῦν μεγάλες ἐκπτώσεις κατὰ τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν γιὰ τοὺς σπουδαστὰς καὶ σπουδάστριες, ποὺ βρίσκονται στὴν Ἀγγλία.

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΝΟΝΙΖΕΙ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

Κάθε ἐνέργεια, ποὺ κάνει ἕνας Ἰνδός, ποὺ διατηρεῖ τὴ γνήσια Ἰνδικὴ πίστι, εἴτε πρόκειται γιὰ τὸ καθημερινὸ μπάνιο, εἴτε γιὰ τὸ προσκύνημα, ποὺ ἐλπίζει νὰ κάνη τοὐλάχιστον μιὰ φορὰ στὴ ζωή του στὴ Μπεναρές, στὴν ὄχθη τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ Γάγγη, συνοδεύεται ἀπὸ μιὰ παράκλησι. Καὶ ἂν ἔχη τὴν τύχη νὰ πεθάνη στὴ Μπεναρές, εἶναι βέβαιο, ὅτι ἡ ψυχή του θὰ πάη στὸν παράδεισο.

Ἂν ἡ οἰκογένεια δὲν διαθέτη ἕνα «πούγια», δηλαδὴ ἕνα δωμάτιο προορισμένο γιὰ τὴν προσευχή, θὰ ἔχη πάντοτε κάποια γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ ἀφιερωμένη στὸ ἄγαλμα μιᾶς θεότητος. Αὐτὸ τὸ ἄγαλμα μπορεῖ νὰ παρουσιάζη τὸν θεὸ Σίβα, ποὺ μὲ τὰ πολλὰ χέρια του συμβολίζει τὸν ρυθμὸ τοῦ χοροῦ, εἴτε τὴν θεὰ Πάρβι, τὴ γυναίκα του, ἢ τὸν Γκανέσα, τὸ θεὸ τῆς εὐημερίας μὲ τὸ κεφάλι τοῦ ἐλέφαντα.

Κάθε μέρα, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς προσευχῆς, οἱ γυναῖκες τοποθετοῦν στεφάνια καὶ μπουκέτα ἀπὸ λουλούδια στὰ πόδια τοῦ εἰδώλου.

Στὴν ἐπέτειο τοῦ θανάτου ἑνὸς προσφιλοῦς προσώπου, οἱ Ἰνδοὶ προσεύχονται γι' αὐτόν, στολίζοντας μὲ στεφάνια ἀπὸ λουλούδια τὴ φωτογραφία του, ποὺ εἶναι κρεμασμένη στὸν τοῖχο.

Στὶς Ἰνδίες, ὑπάρχουν τριακόσια ἑξῆντα ἑκατομμύρια πιστῶν τῆς Ἰνδικῆς θρησκείας καὶ ἑξῆντα ἑκατομμύρια Μουσουλμάνοι. Ὕστερα ὑπάρχουν οἱ λάτρεις τῆς φωτιᾶς, συγκεντρωμένοι γύρω στὴ Βομβάη, οἱ χριστιανοὶ δουδιστές, οἱ παγωνοφόροι «σίκς» ποὺ κατοικοῦν στὸ Πουνζάμπ.

Κάθε θρησκεία ἔχει κανόνες καὶ συνήθειες, ποὺ κανονίζουν τὴ ζωὴ τῶν πιστῶν,ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει μὲ τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τοὺς Μουσουλμάνους παραδοσιακοὺς ἑχθρούς, κυρίως ἐξ αἰτίας τῆς θρησκείας.

Οἱ κατάλογοι τῶν φαγητῶν τῶν ἐστιατορίων λαμβάνουν ὑπ' ὄψι τοὺς διαιτητικοὺς κανόνες τῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν Μουσουλμάνων. Τὰ καταστήματα τῶν Μουσουλμάνων εἶναι κλειστὰ τὴν Παρασκευή. Οἱ Ἰνδοὶ καῖνε τοὺς νεκρούς, οἱ Μουσουλμᾶνοι τοὺς θάβουν.

Ὡστόσο, ὁ ἀνταγωνισμὸς γίνεται ὅλο καὶ πιὸ εἰρηνικός, ὅπως μπορέσαμε νὰ διαπιστώσουμε, μιλώντας μ' ἕνα Μουσουλμᾶνο στὸ Σιναγκάρ. Βρεθήκαμε σὲ μιὰ δεξίωσι, ποὺ ἔδινε στὸ σπίτι του γιὰ νὰ γιορτάση τοὺς ἀρραβῶνες τοῦ γυιοῦ του μὲ μιὰ Ἰνδὴ κοπέλλα.

«Νὰ κάτι ποὺ μπορεῖτε νὰ τονίσετε στὸ περιοδικό σας, μᾶς εἶπε. Οἱ Μουσουλμᾶνοι καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἔχουν κατορθώσει νὰ ζοῦν εἰρηνικά».

Σὰν συμπέρασμα ἀπ' ὅσα εἶδα, μπορῶ νὰ προσθέσω τὸ ἑξῆς: Ὅπου κὰν ἂν βρεθῆτε στὴν Ἰνδία, εἴτε συζητᾶτε μ' ἕνα πολιτικό, εἴτε μὲ μιὰ κυρία τῆς καλῆς κοινωνίας, εἴτε μ' ἕνα χειροτέχνη, ἀντιλαμβάνεστε μιὰ ἔντονη ἀτομικὴ φλόγα, ποὺ πολλαπλασιαζομένη χάρις στὸν μεγάλο ἀριθμὸ ἐκείνων, ποὺ τὴν ἐμψυχώνουν, ἀποτελεῖ μιὰ φοβερὴ δύναμι, ἡ ὁποία τείνει νὰ ἐπιβάλη αὐτὴ τὴν ἀπέραντη καὶ ἀρχαία χώρα στὸ σύγχρονο κόσμο.

ΕΛΙΖΑΜΠΕΤ ΜΠΡΟΥΣΣΟΝ

Ἰνδὸς ἱερεὺς κατὰ τὴ διάρκεια θρησκευτικῆς τελετῆς, φυσᾶει σ' ἕνα μογχόλι, ποὺ βγάζει παράξενους ἤχους.

Κάποια Ἀμερικανίδα ἐπιχείρησε νὰ εἰσαγάγη κρυφὰ διαμαντικὰ ἀξίας 42.000 δολλαρίων, κρυμμένα μέσα στὸ διπλὸ πάτο μιᾶς βαλίτσας.

Η «ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΣΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ»

Ληστεῖες, φόνοι, λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν καὶ πολυτίμων πετραδιῶν

Οἱ ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ ὅλων τῶν εἰδῶν ἔχουν βρῆ καινούργιο πεδίο δράσεως, μέσα στὰ μεγάλα ἀεροπλάνα τῶν ἀεροπορικῶν συγκοινωνιῶν.

Ὑπάρχουν σήμερα πάνω ἀπὸ 100 ἀεροπορικὲς ἑταιρεῖες, σ' ὅλον τὸν κόσμο. Κάθε μέρα, πετᾶνε στὸν ἀέρα περὶ τὰ 1.000 ἀεριωθούμενα, μεταφέροντας 25.000.000 ἐπιβάτες τὸ χρόνο. Ἀνάμεσά τους λοιπόν, βρίσκονται ὄχι λίγοι λαθρέμποροι, ποὺ ἐφαρμόζουν τὰ πιὸ διαβολεμένα κόλπα...

Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς π.χ. φτάσανε στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Βομβάης, ἔχοντας μαζί τους μιὰ βαλίτσα γεμάτη ὄπιο.

— Εἶναι τοῦ ἐπισκόπου, ποὺ ἔφυγε πρὸ ὀλίγου, μὲ τὸ προηγούμενο ἀεροπλάνο, ἐξήγησαν στοὺς τελωνειακούς. Τὴν ξέχασε. Θὰ τοῦ τὴν πᾶμε τώρα ἐμεῖς, μιὰ καὶ θὰ κάνουμε αὐτὸ τὸ ταξεῖδι.

Κι' ἐκεῖνοι, συγκινημένοι ἀπ' τὴν τόση... προθυμία τους, τοὺς βοήθησαν νὰ τὴν φορτώσουν στὸ ἀεροπλάνο, χωρὶς νὰ ζητήσουν νὰ ἐλέγξουνε τὸ περιεχόμενό της!

Τὸ ἴδιο «κόλπο τοῦ ἐπισκόπου» μεταχειρίστηκαν οἱ δυὸ λαθρέμποροι καὶ στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ προορισμοῦ τους, στὴ Συγκαπούρη. Γιὰ κακή τους τύχη ὅμως, ἔτυχε νὰ περάση ἀπὸ κοντά τους ἕνας ἀστυνομικὸς τῆς Ὁμάδος Ναρκωτικῶν, μαζὶ μ' ἕνα σκύλο, εἰδικὰ γυμνασμένο γιὰ ν' ἀντιλαμβάνεται τὴ χαρακτηριστικὴ μυρωδιὰ τοῦ ὀπίου!

Ὅταν τὸ σκυλὶ στάθηκε κι' ἄρχισε νὰ μυρίζη ἐπίμονα τὴ βαλίτσα, οἱ λαθρέμποροι τὴν παράτησαν καὶ τὸ βάλανε στὰ πόδια...

Κάπου - κάπου, μπλέκεται μὲ τὸ λαθρεμπόριο καὶ τὸ προσωπικὸ τῶν ἀεροπλάνων. Ἔτσι, ἡ «ἀρχισυνοδὸς» τῆς «Αἴρ Φράνς», Μαρσὲλ Κριστμὰν συνελήφθη, στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Νέας Ὑόρκης, ἔχοντας κρυμμένη στὰ ἐσώρουχά της ἠρωϊνη ἀξίας 400.000 δολλαρίων! Καί, παρ' ὅλα τὰ δάκρυα καὶ τὶς διαμαρτυρίες της, καταδικάστηκε σὲ 4½ ἐτῶν φυλάκισι.

Ἄλλοι λαθρέμποροι «δουλεύουν» μὲ χρυσάφι καὶ διαμάντια, κρυμμένα στὰ πιὸ ἀπίθανα μέρη.

Οἱ τουρίστες ποὺ κάνουν ἐρασιτεχνικὸ λαθρεμπόριο, πιάνονται συνήθως ἀπ' τὴν ἀστυνομία, γιατὶ τοὺς καταδίδουν διάφοροι, ποὺ ξέρουν τὸ μυστικό τους, γιὰ νὰ πάρουν ἀμοιβή.

Ἔτσι, κάποια Ἀμερικανίδα ἐπιχείρησε νὰ εἰσάγη κρυφὰ στὴν πατρίδα της διαμαντικά, ἀξίας 42.000 δολλαρίων, κρυμμένα μέσα στὸ διπλὸ πάτο μιᾶς βαλίτσας. Ἀλλὰ τὴν ἔπιασαν, στὸ ἀεροδρόμιο, γιατὶ τὴν εἶχαν καταδώσει ὁ ἔμπορος,, ποὺ τῆς πούλησε τὰ πετράδια, καὶ δυὸ καμαριέρες ποὺ εἶχαν δῆ τὴν ἀγορά.

Δὲ λείπουν ὅμως καὶ οἱ ληστεῖες, μέσα στ' ἀεροπλάνα, μὲ τὰ ὁποῖα ταξιδεύουν συχνὰ πλούσιοι ἐπιχειρηματίες, ἔχοντας μαζί τους μεγάλα χρηματικὰ ποσά. Γι' αὐτό, πολλὲς ἀμερικανικὲς ἀεροπορικὲς ἑταιρεῖες ἔχουν προσλάβει ἰδιωτικοὺς ντέτεκτιβ, ποὺ πηγαινοέρχονται μὲ τ' ἀεροπλάνα τους, παριστάνοντας τοὺς τουρίστες καὶ ἕτοιμοι νὰ ἐπέμβουν ὅταν παρουσιαστῆ ἀνάγκη.

Πολὺ σπανιώτεροι εἶναι οἱ φόνοι μέσα στὰ ἀεροπλάνα. Ὡστόσο, τρεῖς ἄντρες καὶ μιὰ γυναίκα καταδικάστηκαν σὲ θάνατο καὶ ἐκτελέστηκαν, στὴν Ἀφρικὴ καὶ στὸν Καναδᾶ, γιατὶ εἶχαν κρύψει σὲ ἀεροπλάνα ὡρολογιακὲς βόμβες κι' εἶχαν προκαλέσει ἔτσι τὴν καταστροφή τους καὶ τὸ θάνατο τῶν ἐπιβατῶν τους.

Οἱ ἀστυνομίες ὅλων τῶν χωρῶν ἀτενίζουν μ' ἀνησυχία τὸ μέλλον. Γιατὶ πιστεύουν ὅτι, παρ' ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα, θὰ αὐξηθῆ ἡ «ἐγκληματικότης στὰ σύννεφα». Φροντίζουν λοιπὸν νὰ ρυθμισθοῦνε τὸ ταχύτερο διάφορα ἰδιότυπα προβλήματα ποὺ δημιουργοῦνται γιὰ τὴν ἀντιμετώπισί της.

Νὰ ἕνα ἀπ' αὐτά, χαρακτηριστικό: "Ἂς ὑποθέσουμε πὼς ἕνας Νορβηγὸς σκοτώνει ἕνα Γάλλο μέσα σ' ἕνα ἀεροπλάνο, λίγο πρὶν ἀπ' τὴν προσγείωσί του σ' ἕνα ἑλληνικὸ ἀεροδρόμιο. Ποιὲς ἀρχὲς ἔχουν ἁρμοδιότητα νὰ πιάσουν καὶ νὰ δικάσουν τὸ δράστη;

Ὅλ' αὐτὰ τὰ ζητήματα, πρέπει νὰ τὸ κανονίζη ἕνας διεθνὴς κῶδις, ὥστε νὰ λείψη τὸ χάος τῶν νομικῶν ἐμποδίων, ἀπ' τὰ ὁποῖα ξέρουν νὰ ἐπωφελοῦνται οἱ κακοποιοί. Αὐτὸν κυρίως τὸν σκοπὸ θὰ ἔχη ἕνα διεθνὲς συνέδριο ποὺ θὰ συνέλθη στὸ Μόντρεαλ τοῦ Καναδᾶ, ἀποτελούμενο ἀπὸ ἀντιπροσώπους 20 μεγάλων χωρῶν τοῦ κόσμου.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ραπτομηχανὴ ποὺ χρειάζεται ἡ σύγχρονη γυναίκα

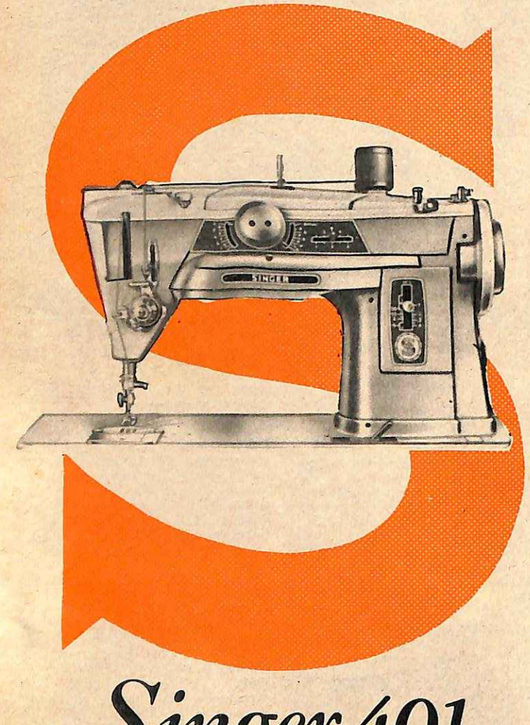

Singer 401

(SLANT-O-MATIC)

- Εἶναι πανοραμική
- Ζίγκ - Ζάγκ — Τελεῖως αὐτόματη
- Ἐπιτρέπει ἀπεριόριστη ποικιλία ἐργασιῶν
- Λύνει ὅλα τά προβλήματα τῆς ραπτικῆς

Αἱ πολλαπλαῖ τελειοποιήσεις της σέ συνδυασμό μέ τήν στερεότητά της καί τήν εὔκολη λειτουργία της, τήν κάνουν ἀπαραίτητη σέ κάθε σπίτι καί σέ κάθε σύγχρονη γυναίκα.

Κατασκευάζεται ἀποκλειστικά ἀπό τήν SINGER, πού ἔχει παγκόσμιο πεῖρα πλέον τοῦ αἰῶνος.

Singer 401

Προηγεῖται τῆς ἐποχῆς της

ΖΗΤΗΣΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΙΞΟΥΝ ΣΤΟ ΠΛΗΣΙΕΣΤΕΡΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ SINGER

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
τῆς ἐξελίξεως τῆς Γῆς

Ἀπὸ τὴν Παγγαῖα ὡς τὶς ἡμέρες μας

ΟΛΟΙ ἔχουν ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴ θρυλικὴ Ἀτλαντίδα.

Ἀλλ' οἱ ἐπιστήμονες βεβαιώνουν ὅτι δὲν ἦταν ἡ μόνη ἤπειρος ποὺ ἐξαφανίστηκε. Καὶ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ παρακολουθήσουμε μαζί τους τὴν ἐξέλιξι τοῦ πλανήτου μας.

Ἡ Γῆ ἔχει ἡλικία δυόμισυ περίπου δισεκατομμυρίων ἐτῶν. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ διάπυρος σφαῖρα, ποὺ περιβαλλόταν ἀπὸ ἕνα γιγάντιο νέφος δηλητηριωδῶν ἀερίων. Ἀλλὰ σιγὰ - σιγὰ ἄρχισε νὰ ψύχεται, οἱ δὲ κατακλυσμιαῖες βροχὲς ποὺ ἔπεσαν κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ (ἡ διάρκειά της ἐκτείνεται σὲ ἑκατομμύρια χρόνια) σχημάτισαν μιὰ μοναδικὴ θάλασσα, τὴν Πανθάλασσα, καὶ μιὰ μοναδικὴ ἤπειρο, τὴν Παγγαῖα (Πάν - Γαῖα).

Ἀργότερα, ἔπειτα ἀπὸ χιλιάδες χιλιάδων χρόνια, χάρις στὴ διεισδύσεις τῶν ὑδάτων μέσα στὶς ξηρές, σχηματίσθηκε μιὰ καινούργια θάλασσα, ἡ Θετῖτις, ποὺ χώρισε τὴν Παγγαῖα σὲ δύὸ κομμάτια: 1) στὴ Βόρειο ἤπειρο, τὴν Λαυρασία, ποὺ περιελάμβανε τὴ Βόρειο Ἀμερική, τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Βόρειο καὶ Κεντρικὴ Ἀσία καὶ 2) στὴ Νότια ἤπειρο, ποὺ ἐκτεινόταν ἀπὸ τὴ Νότιο Ἀμερικὴ ὡς τὶς ἀκκτὲς τῆς Αὐστραλίας καὶ περιελάμβανε τὴ Γουϊνέα, τὴ Βραζιλία, ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν Ἀφρική, τὴν Ἀραβία, τὴ Μαδαγασκάρη, τὶς Ἰνδίες, τὴν Ἀνταρκτίδα καὶ τὴ Δυτικὴ Αὐστραλία. Στὴν ἤπειρο αὐτὴ ὁ Αὐστριακὸς γεωλόγος Ἐντουάρντ Σύες ἔδωκε τὸ ὄνομα Γκοντουάνα, ποὺ δὲν τὸ διάλεξε τυχαῖα. Ἡ Γκοντουάνα εἶναι μιὰ περιοχὴ τῶν Κεντρικῶν Ἰνδιῶν, ποὺ παρουσιάζει τὴν ἴδια γεωλογικὴ κατασκευὴ μ' ἐκείνην τῆς χεμένης ἠπείρου.

Τὸ πιὸ μεγάλο ὑπόλειμμα τῆς ἠπείρου Γκοντουάνα εἶναι ἡ Ἀνταρκτίς.

Ὁ χωρισμὸς αὐτὸς ἔγινε πιθανώτατα πρὶν ἀπὸ 800 ἑκατομμύρια χρόνια. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ Νότια ἤπειρος ἦταν γεμάτη ἀπὸ πανύψηλα δουνὰ καὶ σκεπαζόταν ἀπὸ πυκνοτάτη βλάστησι.

«Τὰ δουνὰ αὐτά — γράφει ὁ Ἰταλὸς γεωλόγος Πιέτρο Σάσος — ἔζησαν ἑκατομμύρια χρόνια, ἀλλά, στὸ τέλος, ὑπέκυψαν στὴ μοῖρα τους. Οἱ ἄνεμοι, τὸ νερό, οἱ πάγοι, οἱ βροχὲς τὰ διέβρωσαν βαθμιαῖα καὶ τὰ ἰσοπέδωσαν.

Μετὰ στὰ συντρίμμια τους, ποὺ τὰ μεταφέρουν οἱ ποταμοί, οἱ ἄνθρωποι βρίσκουν σήμερα πολύτιμα πετράδια, χρυσάφι, ἀδάμαντες.

Μεγάλες γεωλογικὲς ἀναστατώσεις ἐξ ἄλλου, ἔθαψαν κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος ὁλόκληρα δάση. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη χρονολογοῦνται τὰ κοιτάσματα ὀρυκτοῦ ἄνθρακος, ποὺ βρίσκονται στὴ Βραζιλία, τὶς Ἰνδίες καὶ τὴν Ἀφρική.

Πέρασαν ἀκόμη ἑκατομμύρια χρόνια.

Πρὶν ἀπὸ 250 περίπου ἑκατομμύρια χρόνια, οἱ Ἰνδίες χωρίστηκαν ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, ἐνῶ ἡ Θετῖτις χάθηκε ἀνάμεσα στὶς Ἰνδίες καὶ τὴν Ἀφρικὴ καὶ προκάλεσε τὸ σχηματισμὸ τοῦ στενοῦ τῆς Μοζαμβίκης.

Οἱ ξηρὲς μετατοπίζονταν σὰν μεγάλα πλεούμενα πάνω στὶς θάλασσες, ἄλλοῦ ἔσμιγαν κι' ἀλλοῦ χώριζαν.

Ἡ Γκοντουάνα κομματιαζόταν ὁλοένα. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐξηγεῖ γιατὶ ὅμοια ἀπολιθώματα φυτῶν καὶ ζώων βρίσκονται σήμερα σὲ χῶρες ποὺ χωρίζονται ἀπὸ ἀπέραντες θάλασσες μεταξύ τους, ὅπως εἶναι ἡ Βραζιλία καὶ οἱ Ἰνδίες.

Πέρασαν κι' ἄλλα ἑκατομμύρια χρόνια. Οἱ Ἰνδίες καὶ ἡ Μαδαγασκάρη ἀποτελοῦσαν μιὰ μοναδικὴ ἤπειρο, ποὺ ὁ γεωλόγος Σλάτερ ὠνόμασε Λεμουρία. Ἡ ἤπειρος αὐτή, σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἐπιστημόνων, ἔζησε 140 ἑκατομμύρια χρόνια. Ἀλλὰ κάποτε ἡ Μαδαγασκάρη ἀποσπάσθηκε καὶ σχημάτισε μιὰ ξεχωριστὴ νῆσο, ἐνῶ οἱ Ἰνδίες προσέγγισαν στὴν Ἀσία καὶ ἐνώθηκαν μαζί της. Κατὰ τὴ διάρκεια αὐτοῦ τοῦ «πλοῦ» τῶν Ἰνδιῶν πρὸς τὴν Ἀσία, ποὺ συνεχίστηκε ἐπὶ ἑκατομμύρια χρόνια, βασαλτικοὶ ὄγκοι σκεπασμένοι ἀπὸ κομμάτια γρανίτου, ἀνέβαιναν ἀπὸ τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης καὶ σχημάτισαν τὰς Σεϊχέλας νήσους. Ἡ ἀνάδυσις αὐτῶν τῶν νησιῶν εἶναι ἕνα σχετικὸ πρόσφατο κεφάλαιο τῆς ἐξελίξεως τοῦ πλανήτου μας. Ἔγινε μόλις πρὶν ἀπὸ 25 ἑκατομμύρια χρόνια.

Ἡ ἴδια ἤπειρος κομματιάσθηκε στὸ τέλος. Τεράστιες θάλασσες χώρισαν τὴ Βραζιλία ἀπὸ τὴν Αὐστραλία. Ἀλλ' εἶναι πιθανὸν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἐμφανισθῆ πρὶν ἀπὸ τὸ χωρισμό. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐξηγεῖ τὰ κοινὰ ἀνθρωπολογικὰ γνωρίσματα μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς Βραζιλίας καὶ τῆς Αὐστραλίας.

Εἶναι ἀξιοσημείωτη ἐπίσης ἡ ὁμοιότης τῆς πανίδος καὶ τῆς χλωρίδος μεταξὺ τῶν δυὸ αὐτῶν χωρῶν.

Ἕνα ἀπὸ τὸ τμήματα τῆς ἀρχικῆς Νότιας ἠπείρου, τὸ πιὸ ἐκτεταμένο καὶ τὸ πιὸ μυστηριῶδες εἶναι, ὅπως εἴπαμε, ἡ Αὐστραλία. Οἱ ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ περιοχὴ τοῦ Νοτίου Πόλου βρίσκεται σὲ λήθαργο. Ἂν Πόλου βρίσκεται σὲ λήθαργο. Ἂν ἔλυωναν οἱ πάγοι ποὺ τὴν σκεπάζουν, θὰ βρίσκαμε ἴσως ἀπὸ κάτω τὶς προεκτάσεις τῶν νοτιοαμερικανικῶν Ἄνδεων καὶ θὰ ἐλύμερικανικῶν Ἄνδεων καὶ θὰ ἐλύ-ετο τὸ μυστήριο τῶν ἀνακαλυφθεισῶν τὸ 1947 ἀπὸ τὸν Ἀμεφθεισῶν τὸ 1947 ἀπὸ τὸν Ἀμε-ρικανὸ Μπύνγκερ λιμνῶν μὲ πρασινογάλαζο μὴ ἁλατισμένο νερὸ καὶ μὲ θερμοκρασία ποὺ μόλις καὶ μὲ θερμοκρασία ποὺ μόλις ξεπερνοῦσε τοὺς δυὸ βαθμοὺς τοῦ ἑκατονταβάθμου.

Εἶναι ἀναμφισβήτητο, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ Ἀνταρκτὶς σκεπαζόταν ἄλλοτε ἀπὸ ἀπέραντα δάση. Μιὰ ἀπόδειξις, γι' αὐτὸ εἶναι ἡ ἑξῆς: Πρὶν ἀπὸ λίγο, μεταφέρθηκε στὴ Νέα Ὑόρκη ὁ πρῶτος τόννος ὀρυκτοῦ ἄνθρακος, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἔκτη ἤπειρο. Ὁ ἄνθραξ αὐτὸς ἐξήχθη ἀπὸ ἕνα κοίτασμα ποὺ ἀνακαλύφθηκε σὲ ἀπόστασι μερικῶν χιλομέτρων ἀπὸ τὸ Νότιο Πόλο, εἶναι δὲ καθ' ὅλα ὅμοιος μὲ τὸν κοινὸ ἄνθρακίτη.

Δραματικὸ καὶ κοινωνικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Καρολίνας Ἰνβερνίτσιο

Ἡ ΜΑΝΤΟΝΝΑ
ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μέσα στ' αὐτοκίνητο, ὁ Ἀττίλιο ἐπιτίθεται στὴ Μαντονίνα κι' ἐκείνη, βλέποντας πὼς δὲ μπορεί νὰ τοῦ ξεφύγη ἀλλοιώς, τὸν χτυπάει στὸ στῆθος μ' ἕνα μαχαίρι ποὺ εἶχε πάρει μαζί της. Ἔπειτα πηδάει ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ γυρίζει στὸ σπίτι της. Ὁ σωφὲρ βρίσκει σὲ λίγο ἀναίσθητο τὸν Ἀττίλιο καί, γιὰ νὰ μὴ μπλέξη μὲ τὴν ἀστυνομία, τὸν ξαπλώνει στὰ χόρτα καὶ φεύγει. Ὁ Ἀττίλιο εἶναι σοβαρὰ πληγωμένος. Ὅταν συνέρχεται, δηλώνει τὴν ταὐτότητά του κι' ὕστερα κάνει μιὰ ψεύτικη κατάθεσι. Βεβαιώνοντας πὼς ἡ Μαντονίνα ἦταν φιλενάδα του, ποὺ τὸν πρόδωσε γιὰ νὰ μπλέξη στὰ δίχτυα της τὸ Συλβάνο καὶ πὼς ἀποπειράθηκε ὕστερα νὰ τὸν δολοφονήση γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῆ. Ὅλη τοῦ ἡ κατάθεσι παρουσιάζει τὴ Μαντονίνα σὰν ἕνα πλάσμα ὕπουλο καὶ διεφθαρμένο. Ὁ ἀνακριτὴς τὸν πιστεύει καὶ διατάζει τὴ σύλληψι τῆς Μαντονίνας, ποὺ γίνεται ἀκριβῶς μετὰ τὸ γάμο της. Ὅταν τὴν πηγαίνουν στὸν ἀνακριτή, αὐτὸς εἶναι προκατειλημμένος ἐναντίον της καὶ δὲν τὴν πιστεύει.

18ον

— Ἔχομε ἀποδεῖξεις γιὰ τὸ ἀντίθετο. Γιὰ ποιὸ λόγο παίξατε τὴν κωμωδία τοῦ ὅθθεν βιασμοῦ σας, κρύβοντας τ' ὄνομα τοῦ δράστου καὶ παίρνοντας ὅρκο πὼς δὲν τὸν εἴχατε ἀναγνωρίσει; Καὶ γιατὶ ὕστερα προσποιηθήκατε πὼς αὐτοκτονήσατε; Βέβαια, γιὰ ν' ἀποφύγετε ἄλλες ἐρωτήσεις...

Ὁ ἀνακριτὴς πίστευε πὼς θὰ τρόμαζε τὴ Μαντονίνα. Ἀλλ' ἡ νέα ἔμεινε ἤρεμη.

— Δὲν ἔπαιξα καμμιὰ κωμωδία, ἀπάντησε. Ἂν ἔφταιξα σὲ κάτι, εἶναι ποὺ ἀπέκρυψα ὅτι ὁ μεταμφιεσμένος ποὺ μοῦ ἐπιτέθηκε, μέσα στὸ σπίτι τῆς κ. Μπρέρα, ἦταν ὁ μαρκήσιος Ἀττίλιο ντὶ Μοντεπιάνα. Μὰ τόκανα ἀπὸ μεγαλοψυχία κι' ἀπὸ ντροπή. Δὲ θέλησα νὰ προκαλέσω ἕνα ἀνώφελο σκάνδαλο. Κι' ὑποκρίθηκα πὼς αὐτοκτόνησα, ὄχι γιὰ ν' ἀποφύγω τὶς ἐρωτήσεις σας, ὅπως λέτε, ἀλλὰ γιὰ νὰ χάση τὰ ἴχνη μου ὁ μαρκήσιος Ἀττίλιο καὶ νὰ πάψη νὰ μὲ κυνηγᾶη.

Ὁ ἀνακριτὴς χαμογέλασε εἰρωνικά.

— Τὸ σύστημα ὑπερασπίσεώς σας εἶναι ὡραιότατο, φώναξε. Ἀλλ' ἡ Δικαιοσύνη δὲν ξεγελιέται μὲ κάτι τέτοια... Ἂν ἀποφύγατε τὸ μαρκήσιο, ἂν ἀφίσατε νὰ πιστευθῆ ὁ βιασμός σας κι' ἔπειτα ἡ αὐτοκτονία σας, τὸ κόνατε γιὰ νὰ τραβήξετε στὰ δίχτυα σας ἕναν ἄλλο νέο, ἀριστοκράτη, ἐρωτευμένο μαζί σας. Αὐτὸς πίστεψε τὴν κωμωδία σας, σᾶς προστάτεψε, σᾶς ἔκρυψε σ' ἕνα σπιτάκι, ἔβαλε δίπλα σας ἕνα συνένοχό σας κι' ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ σᾶς παντρευτῆ. Τὰ ἀρνεῖσθε. ὅλ' αὐτά;

— Δὲν ἀρνοῦμαι, ἀπάντησε σταθερὰ ἡ Μαντονίνα, ὅτι δέχθηκα τὴν προστασία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶναι σήμερα ἄντρας μου, κι' ὅτι κρύφτηκε μαζὶ μὲ κάποιον ἄλλον, ποὺ τὸν ἔχω σὰν πατέρα μου. Ἀρνοῦμαι ὅμως κατηγορηματικὰ ὅτι μεταχειρίστηκα τεχνάσματα γιὰ νὰ τραβήξω τὸν κόμητα Τεάνα!

»Τὸν ἀγαποῦσα βαθειά, ὅπως μ' ἀγαπάει κι' ἐκεῖνος. Γι' αὐτόν, γι' αὐτὸν μονάχα, δὲ φανέρωσα τὸ ὄνομα τοῦ ἀθλίου ποὺ μοῦ ἐπετέθηκε, γιατὶ φοβήθηκα μήπως στραφῆ τὸ μῖσος του ἐναντίον τοῦ ἀγαπημένου μου. Ἂν δέχθηκα τὴν προστασία του, τὸ ἔκαμα γιατὶ δὲν εἶχε τίποτε τὸ προσβλητικὸ γιὰ μένα. Ζοῦσα μὲ τὴν ἐργασία μου κι' ὁ Τζοβάνι μὲ τὴ δική του. Ὁ κόμης ἦταν σὰν ἀδελφός μου. Οὔτε καὶ θὰ τολμοῦσα ποτὲ νὰ σκεφθῶ πὼς θὰ γινόμουν γυναίκα του, ἂν δὲ μὲ πίεζε ὁ ἴδιος, μὲ τὴ βοήθεια καὶ τῆς γιαγιᾶς μου, ποὺ τὴν εἶχα ξαναδρῆ στὸ μεταξύ.

Ὁ ἀνακριτὴς διατηροῦσε τὸ εἰρωνικὸ ὕφος του.

— Ναί, εἶπε, παίξατε μιὰ χαρὰ τὸ ρόλο τοῦ θύματος, γιὰ νὰ ξεγελάσετε εὔκολα μιὰ γρηᾶ κι' ἕνα ἐρωτευμένο. Καὶ θὰ τὰ καταφέρνατε περίφημα ἂν δὲν τύχαινε νὰ ξαναδῆτε μπροστά σας τὸ μαρκήσιο Ἀττίλιο ντὶ Μοντεπιάνα. Ὁμολογήστε πὼς τὸν καλοπιάσατε ἀπὸ φόβο μὴν κατασταστρέψη τὸ σχέδιό σας, πὼς μεταχειρισθήκατε ὅλη σας τὴ γοητεία γιὰ νὰ τὸν τραβήξετε σὲ καινούργια παγίδα, παριστάνοντας τὸ θῦμα τοῦ κόμητος καὶ τὴν ἐρωτευμένη μὲ τὸ μαρκήσιο!

Ἡ Μαντονίνα ἄκουγε μὲ κατάπληξι. Τί ἄτιμες συκοφαντίες εἶχε ἐπινοήσει ὁ Ἀττίλιο!...

— Δὲν ὁμολογῶ τίποτα, γιατὶ θάλεγα ψέμματα! φώναξε. Δὲ συνάντησα τυχαίως τὸ μαρκήσιο Ἀττίλιο, ἀλλ' ἔλαβα ἕνα θρασύτατο γράμμα του, στὸ ὁποῖο καυχιόταν πὼς εἶχε δικαιώματα ἀπάνω μου. Τὸ εἶπα τότε στὸ Τζοβάνι καὶ συμφωνήσαμε μαζὶ νὰ γράψω στὸ μαρκήσιο Τζάκομο καὶ νὰ ζητήσω τὴ βοήθειά του. Ὁ Τζοβάνι τοῦ πῆγε αὐτὸ τὸ γράμμα μου. Ὁ μαρκήσιος τὸ διάβασε καὶ ὑποσχέθηκε νὰ ἐνδιαφεοεθῆ γιὰ μένα καὶ νὰ μιλήση στὸν ἐνγυό του. Δυὸ μέρες ἀργότερα, ἔμαθα πὼς ὁ μαρκήσιος Τζάκομο εἶχε πεθάνει καὶ πὼς ὁ μαρκήσιος Ἀττίλιο εἶχε φύγει γιὰ τὸ ἐξωτερικό.

— Κι' ἀπὸ τότε δὲ μάθατε πιὰ τίποτα γι' αὐτόν; ρώτησε ὁ ἀνακριτής, μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ φάνηκε προσβλητικὸ στὴ Μαντονίνα.

Ἀνασήκωσε ἀγέρωχα τὸ κεφάλι της καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Δὲν ἀρνοῦμαι πὼς τὸν ξαναείδα. ἀπάντησε.

— Πάλι καλά: Μπορεῖτε νὰ ὁμολογήσετε πὼς τοῦ δώσατε καὶ ραντεβού.

— Τὸ ἀρνοῦμαι! Τὸν νόμιζα μακρυὰ ἀπ' τὴν Ἰταλία, κι' ἂν δὲν ἔμπαινε σὰν κλέφτης στὴν κάμαρά μου...

— Ἄ, ἔχουμε καινούργια ἐφεύρεσι;

— Δὲν εἶναι ἐφεύρεσι, κύριε. Εἶναι ἡ ἀλήθεια.

— Ὥστε στὴν κάμαρά σας ἀποπειραθήκατε νὰ τὸν δολοφονήσετε, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ συνενόχου σας; εἶπε εἰρωνικὰ ὁ ἀνακριτής.

Ἡ Μαντονίνα χλώμιασε.

— Ὄχι, κύριε! τραύλισε τρέμοντας σ' αὐτὴ τὴν ἀνάμνησι. Ἂν σᾶς τὰ εἶπε ὅλ' αὐτὰ ὁ μαρκήσιος, λέει ψέματα! Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, δὲ σκέφθηκα νὰ ζητήσω βοήθεια, οὔτε καὶ νὰ τὸν σκοτώσω.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔκαμε μιὰ θριαμβευτικὴ κίνησι.

— Ἄ, τὸ σκεφθήκατε ἀργότερα; εἶπε.

— Αὐτὸς μὲ ἀνάγκασε!

— Ὁμολογεῖτε λοιπὸν πὼς ἀποπειραθήκατε νὰ δολοφονήσετε τὸν μαρκήσιο ντὲ Μοντεπιάνα, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτόν;

—Τὸ ὁμολογῶ. Σᾶς ὁρκίζομαι ὅμως, πὼς δὲν εἶχα συνενόχους. Κι' ἂν δὲν ἐπιχειροῦσε πάλι ὁ μαρκήσιος νὰ μὲ κακοποιήση...

— Θέλετε δηλαδὴ νὰ μᾶς παραστήσετε τὸ θῦμα; Μὰ ξέρουμε πολὺ καλὰ ὅτι κάνατε τὸ ἔγκλημά σας ψυχρὰ καὶ προμελετημένα... ἀλλοιώς δὲν θὰ δίνατε ραντεβοῦ στὸν μαρκήσιο, ἐχοντας μαζί σας ἕνα μαχαίρι. Ἂν ἔμπαινε κρυφὰ στὴν κάμαρά σας, ὅπως εἴπατε, θὰ βάζατε τὶς φωνές.

» Τὰ ψέματα εἶναι ἀνώφελα. Τὰ ξέρουμε ὅλα! Τὸν χτυπήσατε μέσα στ' αὐτοκίνητο, ἐνῶ κάνατε τὴν εὐτυχισμένη ποὺ φεύγατε μαζί του. Νομίζοντας τότε πὼς τὸν σκοτώσατε, κάνατε σινιάλο στὸν συνένοχό σας, ποὺ παρακολουθοῦσε κάπου ἐκεῖ γύρω, κι' αὐτὸς ἔτρεξε νὰ σᾶς βοηθήση. Σίγουρα, θὰ φοβερίσατε τὸ σωφὲρ γιὰ νὰ σωπάση. Ὕστερα τραβήξατε ἔξω τὸν ἀναίσθητο μαρκήσιο, τὸν ξαπλώσατε χάμω, ἔτσι ποὺ νὰ φαίνεται πὼς αὐτοκτόνησε...

— Ψέμματα! Ψέμματα! διέκοψε ἡ Μαντονίνα. Δὲν εἶχα προμελετήσει τίποτα. Χτύπησα τὸ μαρκήσιο γιὰ ν' ἀμυνθῶ... Τὸν εἶχα ἀκολουθήσει στ' αὐτοκίνητο, γιατὶ μὲ εἶχε φοβερίσει πὼς ἂν ἀρνιόμουν, θὰ σκότωναν τὸν κόμητα Συλβάνο, κάποιοι ἄνθρωποί του, ποὺ τὸν εἶχαν στὰ χέρια τους. Πῆρα ὡστόσο κρυφὰ τὸ μαχαίρι μαζί μου. γιὰ ν' ἀμυνθῶ ἂν χρειαστῆ.

» Ἄκουσα τὶς προτάσεις τοῦ μαρκησίου, τρέμοντας ἀπὸ ἀγανακτησι. Κι' ὅταν εἶδα πὼς ἤμουν πιὰ χαμένη, τὸν χτύπησα... Ἔπειτα ἄνοιξα τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου, πήδησα ἔξω καὶ γύρισα τρέχοντας στὸ σπίτι μου, ἀφήνοντας τὸν μαρκήσιο μέσα στὸ αὐτοκίνητο.

» Ἔκουψα ἀπὸ ὅλους τὸ ἔγκλημά μου. Ὅταν διαβάσα στὶς ἐφημερίδες πὼς εἶχε βρεθῆ πάνω στὰ χόρτα, ἀναισθητος ἕνας ἄγνωστος νέος, ποὺ εἶχε ἀποπειραθῆ ν' αὐτοκτονήση, εὐχαιστήσα τὸ Θεὸ γιατὶ δὲν τὸν εἶχα σκοτώσει. Καὶ πίστευα ὅτι αὐτός, μετανοιωμένος καὶ νοιωθοντας τὸν ἑαυτό του πιὸ ἔνοχο ἀπὸ μένα, εἶχε ἀφήσει νὰ πιστευθῆ ὅτι ἐπροκείτο γι' αὐτοκτονία.

» Δὲ σκεπτόμουν πιὰ παρὰ τὴν εὐτυχία μου ποὺ θὰ παντρευόμουν μὲ τὸν ἀγαπημένο μου, καὶ πίστευα πὼς δὲν εἶχα πιὰ νὰ φοβηθῶ τίποτα... ὅταν ἤρθαν καὶ μὲ πιάσανε! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Ὁ ἀνακριτὴς τὴν κύτταξε αὐστηρά.

— Εἶναι ἡ «ἀλήθεια» ὅπως σᾶς συμφέρει. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ πείση κανένα! Νὰ δοῦμε ἂν θέλετε τὸ σθένος νὰ ὑποστηρίξετε αὐτὴ τὴν ἀπῶψι μπροστὰ στὸ θῦμα σας.

Ὁ Θεὸς θὰ μοῦ δώση τὴ δύναμι, ἀπάντησε ἡ Μαντονίνα. Ὁ Θεὸς ποὺ ἔφερε τὴν ἀθωότητά μου καὶ θὰ μὲ βοηθήση!

ΙΑ'

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ μαρκησίου Τζάκομο εἶχε ἀπλωθῆ ἡ θλίψη στὸ σπίτι τοῦ Μοντεπιάνα.

Ὅλοι — ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μαρκησία Μπέρτα καὶ τὸν ὑπηρέτη τοῦ μακαρίτη — πίστευαν πὼς ὁ Τζάκομο εἶχε πάθει ἀποπληξία, μετὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ἀγνώστου ἐκεῖ-

— Ἂν μᾶς πειράξετε τὸ στόλο μας, θὰ διαμαρτυρηθοῦμε στὸν Ο. Η. Ε.!

νου, ποὺ δὲν ἤξερε κανεὶς τ' ὄνομά του. Δὲν σκέπτονταν καθόλου νὰ κατηγορήσουν τὸν 'Αττίλιο, ὡς ὑπεύθυνο, οὔτε κι' ὑποθέτανε πὼς ἀπευθύνονταν σ' αὐτὸν οἱ τελευταῖες λέξεις τοῦ παπποῦ του: «Ἀτιμε!... Ἀτιμε!...»

'Η ἀναχώρησι τοῦ 'Αττίλιο γιὰ ταξίδι ἀνακούφισε τὴ μητέρα του καὶ τὸ γέρο ὑπηρέτη.

— Καλύτερα ἔτσι! μονολογοῦσε ὁ τελευταῖος. Καλύτερα! "Αν ἔμενε ἐδῶ, θ' ἀναγκαζόμουν νὰ μιλήσω... Κι' αὐτὸ θὰ ἦταν τρομερὸ γιὰ μένα, ποὺ τὸν μεγάλωσα ἀπὸ παιδάκι! Τώρα δὲν πρόκειται νὰ μάθῃ κανεὶς τίποτα.

'Ο πατέρας κι' ἡ ἀδελφὴ τοῦ 'Αττίλιο ἀπορήσανε γιὰ τὴν ἀπόφασί του.

— Γιατὶ νὰ φύγῃ τώρα; τοῦ εἶχε πῆ ἡ κοπέλλα. Εἶν' ἀλήθεια πὼς ὁ γάμος μου ἀναβάλλεται, ἐξ αἰτίας τοῦ πένθους. Μὰ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ χρειάζομαι περισσότερο τὴ συντροφιά σου.

— Δὲν ἀντέχω νὰ βλέπω τὴ Μαντονίνα εὐτυχισμένη μὲ τὸ Συλβάνο, ἀπάντησε ὁ νέος.

'Η "Ελσα χλώμιασε.

— "Ἔχουν ὁρίσει τὸ γάμο τους; ρώτησε.

— Ναί, Κι' ἂν μείνω, καταλαβαίνω πὼς θὰ προκαλέσω κανένα σκάνδαλο!

'Η "Ελσα δὲν ἀπάντησε. "Οταν ὅμως ἔφυγε ὁ ἀδελφός της, ἔγινε ἀκόμα πιὸ σκυθρωπή.

Δὲν πήγαινε πιὰ νὰ δῇ τὴν Νίλντα. δεχόταν μ' ἀπόλυτη ἀδιαφορία τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ἀγάπης τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της.

"Ενα πρωΐ, ὁ τελευταῖος τὴν ἐπισκέφθηκε στὸ διαμέρισμά της. Φαινόταν ἀναστατωμένος.

Δὲν ἦταν ὄμορφος ὁ δοῦκας Τζούλιο, ἀλλὰ τὰ μάτια του εἶχαν καλὴ ἔκφρασι, ὥστε προκαλοῦσε μιὰ ζωηρὴ συμπάθεια.

— Κουράγιο, "Ελσα μου! εἶπε στὴν κοπέλλα. Ξέσπασε ἕνα μεγάλο σκάνδαλο... Πρὸ δυὸ ἡμερῶν, ἔγινε ὁ γάμος τοῦ κόμητος Συλβάνο Τεάνα μὲ μιὰ κάποια δεσποινίδα Καζάτι. Μόλις εἶχαν νυρίσει λοιπὸν στὸ σπίτι τους οἱ νειόπαντροι, ἡ ἀστυνομία συνέλαβε τὴ νύφη, κατηγορουμένη γιὰ ἀπόπειρα δολοφονίας.

— 'Αδύνατο! φώναξε ἡ "Ελσα.

— Κι' ὅμως αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια... Ξερεις δὲ ποιὸν ἀποπειράθηκε νὰ δολοφονήσῃ;

'Η φυσιογνωμία τοῦ Τζούλιο ἦταν ἀλλοιωμένη ἀπὸ τὴ δυνατὴ συγκίνησι.

— "Ω, δὲ μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ... πρόσθεσε. Δὲν ἔχω τὸ θάρρος.

— Γιατί; ρώτησε τρέμοντας ἡ "Ελσα. Θέλω νὰ μοῦ τὸ πῆς... "Ο,τι κι' ἂν πρόκειται νὰ μάθω!

Μὰ ὁ Τζούλιο ἐξακολουθοῦσε νὰ διστάζῃ. Η κοπέλλα τοῦ ἄρπαξε τὸ χέρι.

— Πές μου τὴν ἀλήθεια! τοῦ φώναξε. Πρόκειται γιὰ τὸν ἀδελφό μου, ἔ;

'Εκείνος ἔμεινε κατάπληκτος μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα...

— Ναί... ψιθύρισε. Πῶς τὸ μάντεψες;

'Η "Ελσα πετάχτηκε ὄρθια καὶ εἶπε μὲ φωνὴ πνιγμένη:

— Τζούλιο, θέλω νὰ μάθω ποῦ βρίσκεται ὁ ἀδελφός μου. Θέλω νὰ πάω κοντά του... Περίμενέ με μιὰ στιγμή. Πάω νὰ εἰδοποιήσω τὴ μαμά.

'Η Μπέρτα βρισκόταν ἀκόμα στὸ κρεββάτι. ὅταν μπῆκε στὴν κάμαρά της ἡ "Ελσα. Πρόσεξε ἀμέσως τὴν ταραχή της καὶ τὴ ρώτησε:

— Τί συμβαίνει, κορούλα μου;

'Η κοπέλλα τῆς διηγήθηκε κρήγορα ὅ,τι εἶχε συμβῆ.

'Η Μπέρτα καταταράχθηκε, σηκώθηκε καὶ ντύθηκε. "Οταν ἦταν ἕτοιμη νὰ βγῇ ἔξω, ἡ καμαριέρα τῆς ἀνάγγειλε πὼς ζητοῦσε νὰ τῆς μιλήσῃ ἡ κ. Ροζίτα Καζάτι.

'Η μαρκησία μάντεψε πὼς συνέβαινε κάτι πολὺ σοβαρό. Καὶ πῆγε στὸ σαλόνι, ὅπου τὴν περίμενε ἡ Ροζίτα, ὄρθια, χλωμή, τρέμοντας ἀπὸ δικαιολογημένη ἀγανάκτησι.

Οἱ ματιές τους διασταυρώθηκαν ποοκλητικά.

— Τί θέλετε, κυρία; ρώτησε ψυχρὰ ἡ Μπέρτα.

Τὰ μάτια τῆς ἄλλης πέταξαν φωτιές.

— Μὲ ρωτᾶτε τί θέλω;... Θέλω νὰ ἀποσύρῃ ὁ γυιός σας τὴν ἄτιμη καταγγελία του, θέλω νὰ δηλώσῃ πὼς ἡ Μαντονίνα ἦταν πάντα θῦμα του, πὼς τὴν παράσυρε σὲ παγίδα γιὰ νὰ πετύχῃ τοὺς αἰσχροὺς σκοποὺς του καὶ πὼς ἐκείνη τὸν χτύπησε γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν τιμή της.

'Η Μπέρτα χαμογελοῦσε εἰρωνικά.

— 'Αλήθεια, αὐτὸ θέλετε; πρόφερε στὸ τέλος. Κι' ἂν ἀρνηθῶ;

— Τότε θὰ διηγηθῶ τὴν ἱστορία τῆς οἰκογενείας Μοντεπιάνα, ἀπάντησε ἀποφασιστικὰ ἡ Ροζίτα. Θὰ πῶ σὲ ποιὸν ὀφείλετε τὰ πλούτη σας!

'Η μαρκησία ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος της.

— "Ἔχετε ἀποδείξεις; εἶπε περιφρονητικά.

'Η Ροζίτα ἀνατρίχιασε ἐλαφρά, ἀλλὰ δὲν χαμήλωσε τὰ μάτια της.

— 'Η ἐγγονή μου, ἀπάντησε, ἔκαμε τὸ λάθος νὰ παραδώσῃ ὅλα τὰ χαρτιὰ ποὺ ἀνήκαν σ' αὐτὴν καὶ σὲ μένα, στὰ χέρια τοῦ μαρκησίου Τζάκομο, γιὰ νὰ τὰ καταστρέψῃ. Γιατὶ δὲν φανταζόταν πὼς ὁ γυιός σας θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κυνηγάῃ... Ὑπάρχει ὡστόσο ἀκόμη ἕνα γράμμα τοῦ παπποῦ τῆς Μαντονίνας, καθὼς καὶ μάρτυρες ποὺ θ' ἀποδείξουν τὴν ἀλήθεια...

'Η μαρκησία Μπέρτα ἀνασήκωσε ἀγέρωνα τοὺς ὤμους της.

— Ποιοὶ μάρτυρες; διέκοψε. Μιὰ οἰκογένεια γύφτων, ποὺ ὁ ἀρχηγός της πέρασε τὴ μισὴ ζωή του στὴ φυλακή. "Ενας σιδηρουργός, πού, ἐπειδὴ εἶχε γνωρίσει τὴ Μαντονίνα μικρούλα, τὰ κανόνισε ἀργότερα ὥστε νὰ ζῇ εἰς βάρος της. Μιὰ γυναῖκα τοῦ δρόμου, ποὺ θὰ πάρῃ τὸ μέρος τῆς ἀντάξιας φιλενάδας της, ἐπειδὴ τὴν ἐγκατέλειψε ὁ γυιός μου!

» Ποιὸς θὰ τους πιστέψῃ, ἂν βεβαιώσουν ὅτι ἡ φόνισσα τοῦ 'Αττίλιο εἶναι κόρη τῆς Στεφανίας ντὲ Μοντεπιάνα;... Ὑπάρχει καμμιὰ ἄλλη ἀπόδειξι; "Ισως ἡ εἰκόνα τῆς Μαντόνας τοῦ Χιονιοῦ; Μὰ ἡ Στεφανία δὲν εἶχε ἀποτυπώσει καμμιὰ τέτοια εἰκόνα στὸ μπράτσο τῶν παιδιῶν της. Ἀλλωστε, κανεὶς δὲν ἔμαθε πὼς εἶχε γίνει μητέρα ἡ κόρη τοῦ μαρκησίου Λεονάρντο.

» Κι' ἂν λοιπὸν ἔχετε ἕνα γράμμα τοῦ μαρκησίου Λεονάρντο, πὼς θ' ἀποδείξετε ὅτι ἀπευθυνόταν στὴ Μαντονίνα;

'Η Ροζίτα ἔτρεμε ἀπὸ ἀγανάκτησι. Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς φαίνονταν βαρειὲς προσβολὲς γιὰ τὴν ἄτυχη Μαντονίνα...

— "Αν εἴσαστε τώρα ἡ πιὸ δυνατή, εἶπε, μὴ ξεχνᾶτε πὼς τρέχει στὶς φλέβες τῆς Μαντονίνας τὸ αἷμα τῆς οἰκογενείας σας!... Ναί, μπορεῖτε νὰ τὴν καταστρέψετε. Μὰ σᾶς ἐξορκίζω στ' ὄνομα τοῦ μορκησίου Λεονάρντο καὶ τοῦ μαρκησίου Τζάκομο, στὴν ψυχὴ τῆς δύστυχης Στεφανίας ποὺ ἔδωσε τὴ ζωή της γιὰ τὸ παιδί της, μὴν εἴσαστε τόσο σκληρή! Σῶστε τὴν ἐγγονή μου.

» Ἂν βεβαιώση ὁ γυιός σας πὼς παρασύρθηκε ἀπ' τὸ πάθος του, ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ τρέλλα του, θὰ τὸν πιστέψουν καὶ θὰ ἀφήσουν τὴ Μαντονίνα μου νὰ γυρίσῃ σὲ μένα ποὺ θάδινα ὅλο μου τὸ αἷμα γιὰ νὰ τὴν σώσω, καὶ στὸν κόμητα Συλβάνο, ποὺ εἶναι σὰν τρελλὸς ἀπ' τὸν πόνο του.

"Αν ἡ μαρκησία ἔνοιωσε τύψεις γιὰ μιὰ στιγμή, τὶς ἔπνιξε ἀμέσως, ἀκούγοντας τ' ὄνομα τοῦ Συλβάνο.

Ὁ νέος αὐτὸς εἶχε περιφρονήσει τὴν κόρη της γιὰ νὰ πάρῃ τὴ Μαντονίνα! Κι' ἡ θεία του τὴν εἶχε ἀπειλήσει πὼς θὰ φανέρωνε τὴ διαγωγὴ τοῦ 'Αττίλιο, γιὰ νὰ διαλύσῃ τὸν ἀραβῶνα τοῦ ἀνηψιοῦ της μὲ τὴν "Ελσα.

'Απάντησε λοιπὸν μὲ σταθερὸ τόνο:

— "Ἐχει καθήκον κάθε μητέρα νὰ ὑπεραστίζῃ τὸ γυιό της. Αὐτὸ κάνω κι' ἐγὼ γιὰ τὸ δικό μου, ποὺ τὸν τραυματίσε ἐφαρεὶ ἡ Μαντονίνα... Κι' ὕστερα, ποιὸς σᾶς βεβαιώνει ὅτι δὲν εἶπε τὴν ἀλήθεια; Πῶς ξέρετε ὅτι ἐσεῖς κι' ὁ κόμης Συλβάνο δὲν ξελογιαστήκατε ἀπὸ μιὰ ἐπιδέξι ο τυχοδιώκτρια, ποὺ σκηνοθέτησε ὁλόκληρη κωμωδία, γιὰ νὰ πετύχῃ νὰ τὴν παντρευτῇ ὁ ἀριστοκράτης ποὺ ἀγαποῦσε, καὶ θέλησε ν' ἀπαλλαγῇ μὲ μιὰ δολοφονία, ἀπὸ κεῖνον ποὺ εἶχε ἤδη δικαιώματα ἀπάνω της;

Λίγο ἔλειψε νὰ ὁρμήσῃ ἡ Ροζίτα καὶ ν' ἁρπάξῃ ἀπ' τὸ λαιμὸ τὴ μαρκησία...

— Εἶναι ἀτιμία αὐτὸ ποὺ λέτε! τῆς φώναξε. Ξέρετε καλὰ πὼς ἡ Μαντονίνα εἶναι ἀθῶα.

— 'Αποδείξτε το! ἀπάντησε ἐκείνη φυχρά. Αὐτὸ εἶναι δουλειὰ δική σας... ὄχι δική μου, οὔτε τοῦ γυιοῦ μου.

— Δὲν ἔχετε καρδιά, πρόφερε ἀργὰ ἡ Ροζίτα, κι' ὁ Θεὸς θὰ σᾶς τιμωρήσῃ γιὰ τὴν ἀμείλικτη σκληρότητά σας!

"Υστερα βγήκε ἀπ' τὸ σαλόνι, μὲ κομματιασμένη τὴν καρδιά.

Καθὼς διέσχιζε τὸ χῶλλ, τὴν πλησίασε ἕνας γέρος ὑπηρέτης κι' ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ γύρω, τῆς εἶπε μὲ συγκίνησι:

—Κουράγιο κυρία! Θὰ δρῶ ἐγὼ τὸν τρόπο νὰ σώσω τὴν Μαντονίνα.

'Η Ροζίτα τὸν κύτταξε μ' ἀγωνία. 'Εκείνος ὅμως εἶχε ξαναπάρει μιὰ ἔκφρασι ἀπαθέστατη καὶ εἶπε δυνατὰ σὲ μιὰ καμαριέρα ποὺ εἶχε παρουσιαστῆ στο μεταξύ:

— Συνοδέψτε τὴν κυρία ὡς τ' αὐτοκίνητό της.

'Η Ροζίτα ἔφυγε τρικλίζοντας.

Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ ὡς τὸ σπίτι της. ἔκλαιγε πικρα.

Εἶχε νομίσει πὼς θὰ πέθαινε, ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ πιάσανε τὴ Μαντονίνα. 'Αλλ' ὅταν συνῆλθε, ὕστερα κι' ἐξαφνα τὴν κατηγορία ἐναντίον της, εἶδε τὸ Συλβάνο κατάχλωμο καὶ διάβασε στὰ μάτια του τὴ δυσπιστία. 'Ορκίστηκε τότε νὰ ζήσῃ, γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητα τῆς ἐγγονῆς της. καὶ τὴν ἀτιμία τοῦ 'Αττίλιο κι' νὰ σβήσῃ τελείως ἀπ' τὴν καρδιὰ τοῦ Συλβανο τὶς βασανιστικὲς ὑπομνήσεις ποὺ τοῦ δημιούργησαν οἱ ἀνήκουστες ἀποκαλύψεις τῆς Μαντονίνας τὴ στιγμὴ τῆς συλλήψεώς της.

—"Αν πιστεύετε πὼς εἶναι ἔνοχη, εἶπε στὸ Συλβάνο, ζητῆστε ν' ἀκυρωθῇ ὁ γάμος σας. Μιὰ μέρα ὅμως, θὰ μετανοιώσετε γιὰ τὴ δυσπιστία σας.

— Μὰ γιατί ἡ Μαντονίνα δὲ μοῦ φανέρωσε ποτὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τῆς ἐπιτέθηκε; παρατήρησε ὁ νέος. Γιατί ἔδειξε τόση μεγαλοψυχία σ' αὐτὸν καὶ στὴν οἰκογένειά του; Καὶ προπάντων γιατί μοῦκρυψε τὸ ἔγκλημά της, ἀν, ὅπως λέει, τὸ ἔκαμε γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν τιμή της;

— Σώπασε ἐπειδὴ φοβότανε γιὰ σᾶς.

— Μήπως φανέρωσε σὲ σᾶς τὸ ἔγκλημα ποὺ εἶχε κάνει; "Οχι... Πῶς μποροῦσε νὰ σωπάσῃ, νὰ προσποιηθῇ τὴν ξέγνοιαστη, τὴν εὐτυχισμένη;.. Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τρελλαθῶ! Καὶ θέλω, μὲ κάθε θυσία, ν' ἀνακαλύψω τὴν ἀλήθεια.

— Τὸ ἴδιο θέλω κι' ἐγώ.

Μὲ τὸ σκοπὸ λοιπὸν αὐτό, ἡ Ροζίτα σκέφθηκε ν' ἀποταθῇ στὴ μαρκησία Μπέρτα.

Καὶ νὰ πού, στὸ σπίτι ἐκεῖνο, ὅπου θἄπρεπε νὰ τὴν ὑποδεχτοῦν μ' εὐγνωμοσύνη, εὕρισκε ἕνα καινούργιο κίνδυνο γιὰ τὴν Μαντονίνα!

Δὲν τὴν παρηγοροῦσε οὔτε κι' ἡ ἀόριστη ἐλπίδα ποὺ εἶχαν γεννήσει στὴν καρδιά της τὰ λόγια τοῦ ὑπηρέτη. 'Η Μαντονίνα ἦταν χαμένη!

Μὰ ὄχι! 'Ο Θεὸς δὲ μποροῦσε ν' ἀφίσῃ νὰ θριαμβεύσουν ἡ δολιότητα καὶ τὸ ψέμμα! Θὰ τὴν βοηθοῦσε, ὁπωσδήποτε...

"Ενὸ ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, τ' αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι της. Κι' ἀμέσως ἡ Τζέννη, ἡ παλιὰ καμαριέρα τῆς μαρκησίας Μπέρτας, ποὺ τὴν εἶχε πάρει τώρα ἡ Ροζίτα, ἔτρεξε νὰ τὴν ὑποδεχθῇ, τρομαγμένη.

— Κυρία! τῆς εἶπε. Τώρα ποὺ λείπατε, ἦρθε ἡ ἀστυνομία νὰ πιάσῃ τὸ Τζιοβάννι καὶ νὰ κάνῃ μιὰ ἔρευνα στὸ σπίτι!

'Η Ροζίτα δὲν κατέβηκε καθόλου ἀπὸ τ' αὐτοκίνητό της.

— Πάω ἀμέσως στὸ Νικόλα, δήλωσε.

'Αλλ' ὅταν ἔφθασε στὴ μικρὴ βίλλα, ἔμαθε ἀπὸ τὴν ἀπελπισμένη Ρόζα πὼς εἶχαν συλληφθῆ ὁ μπάρμπα-Νικόλας κι' ὁ Πεπές.

'Ωστόσο, παρ' ὅλ' αὐτά, ἡ καλὴ κυρία δὲν ἔχασε τὴν ἐμπιστοσύνη της στὸ Θεό...

ΙΒ'

Λίγες ὧρες μετὰ τὴν σύλληψι τῆς Μαντονίνας, ὁ κόμης Τεάνα, μέσα στ' αὐτοκίνητο ποὺ τὸν πήγαινε στὸ κομψὸ σπίτι ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει γιὰ τὴ γυναῖκα του, ἦταν βυθισμένος σ' ἀπελπισμένες σκέψεις.

'Ηταν ἀλήθεια, ὅλ' αὐτὰ ποὺ εἶχαν συμβῆ;

'Η Μαντονίνα εἶχε τραυματίσει θανάσιμα τὸ μαρκήσιο 'Αττίλιο ντὶ Μοντεπιάνα — τὸν ἄνθρωπο ποὺ τῆς προκαλοῦσε πάντα μιὰ ἔνστικτη δυσπιστία.

Μὰ γιατί; Γιατί; Χίλιες ὑποψίες τὸν ἀναστατώνανε...

Μέσα στὸν τρόμο, στὴ ζήλεια, καὶ στὸν πόνο του, ἔβλεπε μπροστά του μιὰν ἄβυσσο ποὺ εἶχε καταπιῆ σὲ μιὰ στιγμὴ τὴν εὐτυχία του... Πέρασε ὧρες φοβερές, μαρτυρικές...

Τέλος, ξαναβρῆκε τὴν αὐτοκυριαρχία του καὶ μπόρεσε νὰ σκεφθῇ λογικά.

'Η πρώτη του σκέψι ἦταν νὰ δῇ τὸν 'Αττίλιο, γιὰ νὰ μάθῃ ἀπὸ αὐτὸν ὅλη τὴν ἀλήθεια. Πῆγε πραγματικὰ στὸ νοσοκομεῖο, ἀλλὰ δὲν τὸν ἄφισαν νὰ περάσῃ. Τοῦ εἶπαν πὼς ὁ τραυματίας εἶχε πυρετὸ κι' ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφίσουν ἥσυχο.

— Ξαναγύρισε λοιπὸν σπίτι του καὶ πέρασε ὅλη τὴ μέρα του μὲ τὶς ἴδιες σκέψεις.

Εἶχε σχεδὸν βραδυάσει, ὅταν τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας τὸν ἔκαμε νὰ τιναχτῇ πάνω. Ποιὸς ἐρχόταν νὰ τὸν ταράξῃ, τέτοια ὥρα;

"Ηταν ἡ ἀδελφὴ του κι' ἡ θεία του. 'Η Νίλντα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔβαλε τὰ κλάματα.

— Συλβάνο!... τραύλισε. Δοξασμένος νὰναι ὁ Θεός! Φοβόμουν μήπως δὲ σ' εὕρισκα...

'Εκεῖνος τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος του καὶ τὴ φίλησε.

— Νίλντα, ἀδελφούλα μου....

"Οχι, δὲν χάθηκαν ὅλα γιὰ μένα. Μοῦ μένεις ἐσύ.

"Εβαλε τὶς δυὸ γυναῖκες νὰ καθήσουν στὸ ντιβάνι. Κάθησε κι' αὐτὸς ἀντίκρυ τους, κυττάζοντάς τις μὲ συγκίνησι.

— Γιατὶ ἤρθατε; ρώτησε. Τί ξέρετε;

— Τί φοβερὸ ὄνειρο!... φώναξε ἡ Νίλντα. Νὰ πιάσουν τὴ Μαντονίνα γιὰ ἀπόπειρα φόνου τοῦ 'Αττίλιο!... Ἀ, πρέπει νὰ τῆς φέρθηκε πολὺ ἄσχημα ὁ μαρκήσιος, γιὰ νὰ τὴ σπρώξῃ ὡς ἐκεῖ!

'Ο Συλβάνο τὴν κύτταζε, σὰν σαστισμένος.

— Δηλαδή, ἐσὺ τὴ θ[illegible] θώα; εἶπε.

— Μήπως ἐσὺ ἀμφιβάλλεις; πρόφερε ἐντονα ἡ κοπέλλα.

— Ναί, ἀμφιβάλλω... ἀμφιβάλλω... Κι' αὐτὸς εἶναι ὁ σπαραγμός μου! Γιατὶ νὰ μοῦ κρύψῃ τὴν ἀλήθεια, ἂν τὴν κυνηγοῦσε ὁ 'Αττίλιο; "Ἂν δική μου δουλειὰ νὰ τὸν τιμωρήσω.

— "Αν σώπασε, πρέπει νὰ τὸ κανε γιὰ σένα, γιὰ τὴν ἀγάπη σου.

'Ο Συλβάνο κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Μιὰ κοπέλλα ποὺ χτυπάει ἕναν ἄνθρωπο γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ κι' ὕστερα σωπαίνει κι' ἔχει τὸ θάρρος νὰ κάμῃ τὸ γάμο της μ' ἕναν ἄλλο, δὲ μπορεῖ νἀναι οὔτε δειλή, οὔτε ἀθῶα.

— Τὴ θεωρεῖς, λοιπόν, ἔνοχη; φώναξαν ἡ Νίλντα κι' ἡ ἡγουμένη μαζί.

— Τὸ ὡμολόγησε ἡ ἴδια, ὅταν τὴν συνέλαβε ἡ ἀστυνομία. Κι' ἂν ἀκόμα παραδεχθοῦμε πὼς εἶχε κάποιο σοβαρὸ λόγο, ποὺ χτύπησε τὸν 'Αττίλιο, δὲν ἔπρεπε πάντως, ἂν μ' ἀγαποῦσε, νὰ μοῦ κρύψῃ ὅ,τι εἶχε συμβῆ προηγουμένως μεταξύ τους.

— 'Εγὼ τὰ ἤξερα ὅλα, εἶπε ἡ ἡγουμένη.

— Κι' ἐγώ, πρόσθεσε ἡ Νίλντα.

— Καὶ σωπάσατε; ξέσπασε ὁ Συλβάνο. Φανήκατε εὐτυχισμένες γιὰ τὴν ἀγάπη μου γιὰ τὴ Μαντονίνα;

— Ναί, γιατὶ τὴν ἄξιζε... κι' εἶμαι σίγουρη πὼς τὴν ἀξίζει πάντα! ἀπάντησε ἡ θεία. Σώπασα, γιατὶ ὅ,τι εἶχε γίνει πιά, δὲ μποροῦσε νὰ διορθωθῇ... Μάθε λοιπὸν πὼς ὁ 'Αττίλιο ἦταν ὁ ἄθλιος ποὺ ἐπιτέθηκε στὴ Μαντονίνα! 'Εγὼ τόμαθα ὅταν ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῇ τὴ Νίλντα. Μοῦ τὸ φανέρωσε τότε ἡ Μαντονίνα, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ θυσιαστῇ ἡ ἀδελφή σου, μ' ἕνα ἀνάξιο ἄνθρωπο.

— Κι' ἐγὼ ἔμαθα τυχαίως αὐτὸ τὸ μυστικό, πρόσθεσε ἡ Νίλντα. Μὰ φοβήθηκα νὰ σοῦ κάνω λόγο, γιατὶ θὰ ζητοῦσες τότε ἀπ' τὸν 'Αττίλιο νὰ μονομαχήσετε. Κι' ὅποια κι' ἂν θὰ ἦταν ἡ ἔκβασι τῆς μονομαχίας σας, ἐγὼ θὰ πέθαινα ἀπ' τὸν πόνο.

— "Ἔτσι λοιπὸν συνασπισθῆκατε ὅλες σας γιὰ νὰ προστατέψετε ἕνα ἄθλιο ὑποκείμενο! Κι' ἡ σιωπή σας προκάλεσε τὴν καταστροφή!...

'Η Νίλντα ἀγκάλιασε πάλι τὸ Συλβάνο.

— 'Αδελφούλη μου, εἶπες πολὺ σωστὰ πὼς σοῦ μένω ἐγώ. Θὰ γυρίσω κοντά σου, γιὰ νὰ σ' ἐνισχύσω στὴ δύσκολη αὐτὴ δοκιμασία σου.

— Κι' ἐσύ, ἀδελφούλα μου, κι' ἐσὺ θὰ προτιμοῦσες μιὰ μέρα τὸν 'Αττίλιο ἀπὸ μένα... Θὰ μ' ἄφινες, γι' αὐτόν! εἶπε ὁ Συλβάνο σκυθρωπός.

'Αλλ' ἡ Νίλντα ἀπάντησε τρυφερά:

— Ναί, ἤμουν ἔνοχη, γιατὶ χάρισα τὴν καρδιά μου σ' ἕνα ἀνάξιο... Τὸν ἀγαποῦσα ἀπὸ μικρὴ καὶ δὲν ἔβλεπα τὰ ἐλαττώματά του. 'Αντιλήφθηκα ὡστόσο πὼς κυνηγοῦσε τὴ Μαντονίνα. Κατάλαβα πὼς τὴν εἶχε ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ σπίτι του, γιὰ νὰ τὴν ἐγκαταλείψουν ὅλοι, νὰ μείνῃ χωρὶς δουλειὰ καὶ νὰ ὑποκύψῃ στὶς ὀρέξεις του.

— Κι' ἐξακολουθοῦσες νὰ τὸν ἀγαπᾶς, μ' ὅλο ποὺ τὸν ἤξερες ἱκανὸ γιὰ τέτοια ἀτιμία; ρώτησε ὁ Συλβάνο.

— Ναί, δὲν τὸ ἀρνιέμαι. Μὰ πίστευα πὼς θὰ διορθωνόταν, πὼς θὰ μετανοοῦσε. Δὲν σοῦ κρύβω ὡστόσο πὼς, ὅταν ἔγινε γνωστὴ ἡ περιπέτεια τῆς Μαντονίνας κι' ἡ αὐτοκτονία της, ὑποψιάσθηκα τὸν 'Αττίλιο...

— Μὰ ἡ Μαντονίνα ἀρνήθηκε

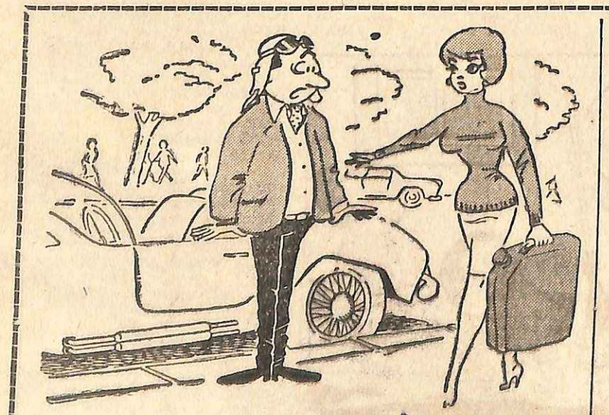

— "Ἔτσι δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μείνουμε ἀπὸ βενζίνη σὲ καμμιὰ ἐρημιά!...

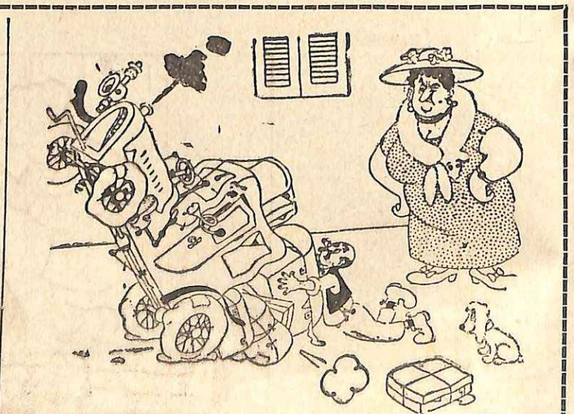

— Τὸ παραφόρτωσες, Ζαχαρία... "Ἔπρεπε νὰ περιμένης ν' ἀνέβω πρῶτα ἐγὼ μπροστά!...

ΑΝΝΑ ΦΟΝΣΟΥ
Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜ/ΦΟΥ

"ΑΛΕΚΤΩΡ"

Χρησιμοποιεῖ τὸ σαμπουὰν OM-OR

● Εἰς τὸν κινηματογραφικὸν καὶ θεατρικὸν μας κόσμον, ὅπου τὸ ὡραῖο μαλλὶ καὶ κτένισμα παίζει ἕνα σημαντικὸ ρόλο γιὰ μιὰ ἐπιτυχῆ καριέρα, οἱ περισσότερες ἠθοποιοί μας χρησιμοποιοῦν σαμπουὰν OM-OR, διότι τὸ σαμπουὰν OM-OR κάνει τὰ μαλλιὰ λαμπερά, ἁπαλά, εὔκολα στὸ κτένισμά, εὔκολα γιὰ ὁποιοδήποτε τύπο κτενίσματος.

● Δὲν εἶναι τυχαῖο, ὅτι τόσες διακεκριμένες πρωταγωνίστριες τοῦ κινηματογράφου καὶ τοῦ θεάτρου μας λούζουν τὰ μαλλιά τους μὲ OM-OR. 'Αρχίστε, λοιπόν, καὶ σεῖς ἀπὸ σήμερα νὰ λούζεσθε μὲ σαμπουὰν OM-OR, ποὺ ξεσανιώνει τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ κάνει ὄμορφα, γοητευτικὰ καὶ τὰ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν πυτιρίδα. Θὰ δῆτε μόνη σας τὴν μεγάλη διαφορά.

Ζητᾶτε τὸ οἰκονομικὸ μέγεθος φιάλης OM-OR

OM-OR

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ADELCO

πῶς ἤξερε τὸν ἄνθρωπο ποὺ τῆς ἐπιτέθηκε... ἔκανε συνεχῶς θυσίες γιὰ τοὺς Μοντεπιάνα... ἤθελε ἀκόμα νὰ μὲ πείσῃ νὰ παντρευτῶ τὴν Ἔλσα. Ὅλ' αὐτὰ εἶναι μήπως ἀποδείξεις ἀθωότητος;

— Ναί, ἀπάντησε σοβαρὰ ἡ ἡγουμένη. Ἂν ἤξερες τὴν καρδιὰ τῆς Μαντονίνας, δὲ θ' ἀμφέβαλλες γι' αὐτήν! Ἔκρυψε τ' ὄνομα τοῦ ἐνόχου, γιὰ χάρι τῆς Ἔλσας καὶ γιὰ νὰ μὴ προκαλέσῃ ἕνα ἀνώφελο σκάνδαλο.... Παραιτήθηκε ἀπ' τὰ πλούτη ποὺ τῆς ἄνῆκαν, γιὰ νὰ μὴ χρωστᾷ τίποτα σὲ κείνους ποὺ ἀμφιβάλανε γιὰ τὴν τιμιότητά της.

— Κι' ἂν ἤθελε νὰ σὲ πείσῃ νὰ παντρευτῇς τὴν Ἔλσα, τόκανε γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ ἐμένα. Γιατί, μὴ ξέροντας πῶς σ' ἀγαποῦσε, τῆς φανέρωσα τὸν ἔρωτα τῆς Ἔλσας καὶ τὴ δική μου ἐπιθυμία νὰ σὲ δῶ ἄντρα της! Θυσιαζόταν καὶ πάλι, χαμογελώντας...

— Ὡστόσο, ἐσένα σ' ἐμπόδισε νὰ παντρευτῇς τὸν Ἀττίλιο!

— Γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ δυστυχήσω κοντά του. Ἦταν, βέβαια, τρομερὸ χτύπημα γιὰ μένα αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψη. Νόμισα πῶς θὰ πέθαινα! Ἀλλ' ἡ Παναγία μ' ἔσωσε. Τὴν παρακάλεσα τόσο!... Καὶ τώρα ἀπορῶ πῶς τὸν ἀγάπησα ἔτσι καὶ νοιώθω μονάχα οἶκτο γι' αὐτόν, ὅπως γιὰ ὅλους τοὺς ἀμετανόητους ἁμαρτωλούς.

— Δὲν εἶναι τέτοια καὶ ἡ Μαντονίνα; παρατήρησε ὁ Συλβάνο. Ἐπιχείρησε νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἀττίλιο, ἐλπίζοντας πῶς θάμενε κρυφὸ τὸ ἔγκλημά της.

— Σ' ὅλ' αὐτά, εἶπε ἡ ἡγουμένη, ὑπάρχει ἕνα μυστήριο, ποὺ θὰ διαφωτισθῇ γρήγορα. Ἐγὼ πιστεύω στὴν ἀθωότητα τῆς Μαντονίνας. Ἀκόμα κι' ἂν ὅλες οἱ ἀποδείξεις εἶναι ἐναντίον της, ποτὲ δὲν θὰ τὴν πιστέψω ἔνοχη.

— Τὴ θεωρεῖς λοιπὸν ἀθῶα κι' ἀπέναντί μου;

— Ναί!

— Καὶ σύ, Νίλντα;

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα, σφίγγοντας στοργικὰ τὸ χέρι τοῦ ἀδελφοῦ της. Σ' ἐξορκίζω νὰ τὴ σώσῃς! Σκέψου τί ὑποφέρει τώρα!... Σκέψου ἀκόμη τὸ μαρτύριο τῆς καϋμένης τῆς Ἁγιάς της... ποὺ ὑπάρξε σὰν δεύτερη μητέρα γιὰ μᾶς!

Ὁ νέος ἀγκάλιασε τὴν ἀδελφή του, τὴν φίλησε στὸ μέτωπο καὶ φώναξε:

— Φτάνει, φτάνει, Νίλντα!... Μοῦδειξες τὸ καθῆκον μου. Ναί, ὅσο κι' ἂν πρόκειται νὰ μοῦ στοιχίσῃ, θὰ ὑπερασπίσω τὴ γυναῖκα μου ὡς τὰ τελευταῖα! Κι' ἡ κυρία Καζάτι δὲ θὰ μετανοιώσῃ καθόλου ποὺ μὲ εἶπε «παιδί» της.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ! φώναξε ἡ Νίλντα μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Τώρα, ἀδελφέ μου, δὲ θὰ σ' ἀφίσω πιά.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Α'

Ὁ Πεπές, ὁ τσιγγάνος, ποὺ δὲν εἶχε ἀγαπήσει ποτὲ ἄλλη ἀπ' τὴ μητέρα του, εἶχε τώρα ἐρωτευθῆ τρελλὰ τὴ Τζιλέτα.

Πόσο θάθελε νὰ τῆς ἀφιερώσῃ ὅλη του τὴ ζωή!

Συχνά, πήγαινε τὰ βράδυα στὸ σπίτι της καὶ περνοῦσαν μαζὶ μερικὲς γλυκὲς ὧρες.

Ἡ Τζιλέτα συνέκρινε τοὺς λεπτούς του τρόπους μὲ τὴ βαναυσότητα τοῦ Ἀττίλιο κι' ἀπολάμβανε τὴ γοητεία τοῦ εἰδυλλίου ἐκείνου, ποὺ τὴν ἀνέβαζε στὰ ἴδια της τὰ μάτια καὶ τῆς ἔδινε τόσες ἀγνὲς χαρές.

Σιγὰ - σιγά, οἱ δυό τους ἔπαψαν νἄχουν μυστικά, ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. Ὁ Πεπὲς δὲν τῆς εἶχε κρύψει τίποτε ἀπ' τὴν περασμένη ζωή του κι' ἐκείνη πάλ, τοῦ εἶχε διηγηθῆ ὅ,τι τὴν ἀφοροῦσε.

Ὁ Πεπές, γεμάτος κατανόησι, τῆς τὰ συχώρεσε ὅλα. Μέσ' στὴν καρδιά του ὅμως εἶχε γεννηθῆ βαθὺ μῖσος γιὰ τὸν Ἀττίλιο, ποὺ εἶχε ἐγκαταλείψει πρώτα τὴ Τζιλέτα κι' ὕστερα εἶχε καταστρέψει τὴ Μαντονίνα.

Ἡ νέα γυναῖκα δὲν τοῦ ἔκρυψε τὸ ρόλο ποὺ εἶχε παίξει ἡ ἴδια στὴν ἀπόπειρα τοῦ Ἀττίλιο ἐναντίον τῆς Μαντονίνας. Πρόσθεσε ὅμως, γιὰ νὰ μετριάσῃ τὴν ἐντύπωσί του:

— Στ' ὁρκίζομαι ὅμως πῶς ἤμουν βέβαιη ὅτι τὸν ἀγαποῦσε ἡ Μαντονίνα. Ἔτσι μοῦ εἶχε πῆ ὁ ἴδιος.

— Εἶναι αἴσχρὸ ψέμμα! φώναξε ὁ Πεπές. Ἡ Μαντονίνα ἦταν θῦμα του... Μά, κάποια μέρα θὰ τὸν ἐκδικηθῶ.

Ἡ Τζιλέτα τὸν κύτταξε ἀνήσυχη.

— Τί θέλεις νὰ κάνῃς; τὸν ρώτησε.

— Τίποτα! Φοβᾶσαι λοιπὸν γι' αὐτόν;...

— Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ γι' αὐτόν; Ὄχι δά!

Καὶ τοὔρριξε μιὰ ματιὰ τόσο εὔγλωττη, ὥστε ὁ Πεπὲς χλώμιασε ἀπὸ χαρά.

Ἡ Τζιλέτα ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνῃ τὴν ἀνθοπώλιδα καὶ νὰ ζῇ μὲ τὰ λίγα ποὺ κέρδιζε ἔτσι. Δὲ δεχότανε καμμιὰ πρότασι, ἀπὸ κανένα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐξαγνισθῇ ἔτσι καὶ νὰ γίνῃ ἄξια τοῦ Πεπέ.

Ἔμαθε ἀπ' αὐτὸν ὅσα εἶχαν συμβῆ σὲ Μαντονίνα — ἀπ' τὴ συνάντησί της μὲ τὴ γιαγιά της ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου της.

Δὲν εἶχε τολμήσει νὰ ξαναπαρουσιαστῇ στὴ Μαντονίνα, μ' ὅλο ποὺ τὸ ἐπιθυμοῦσε πολύ.

— Τῆς μίλησες καθόλου γιὰ μένα; ρώτησε μιὰ μέρα τὸν Πεπέ.

— Σὲ κανένα δὲ μιλάω γιὰ σένα, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Μονάχα τὴ μέρα ποὺ θᾶμαι σίγουρος πῶς βρῆκα σὲ σένα τὴ σύντροφο ποὺ ὀνειρευόμουνα, θὰ φανερώσω σὲ ὅλους πῶς γνωριζόμαστε κι' ἀγαπιόμαστε.

Ἡ Τζιλέτα κατακοκκίνισε.

— Δὲν εἶμαι ἄξιά σου! μουρμούρισε.

— Γιατί;... Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι πάντα ὅπως μὲ βλέπεις σήμερα. Κι' ἂν δὲν πῆρα τὸν κακὸ δρόμο, ἦταν γιατὶ εἶχα δίπλα μου τὴν καλή μου μητέρα. ποὺ θὰ πέθαινε ἀπ' τὸν πόνο... Ὡστόσο ἡ διαγωγή μου δὲν ἦταν καθόλου ὑποδειγματική. Μ' ἀλλάξανε μονάχα τὰ λόγια μιᾶς ἅγιας γυναίκας, κι' ὕστερα τῆς Μαντονίνας.

— Μά... τί θέλεις ἀπὸ μένα;

— Νὰ γίνῃς γυναῖκα μου.

— Γυναῖκα σου; Πῶς εἶναι δυνατόν; Δὲν ξέρεις πῶς εἶμαι πολλὰ χρόνια μεγαλύτερή σου;

— Τί μ' αὐτό;... Σ' ἀγαπῶ!

— Ὄχι, δὲ μπορῶ νὰ δεχτῶ. Δὲν τ' ἀξίζω νὰ γίνω εὐτυχισμένη!

Κι' ἡ Τζιλέτα ἔβαλε τὰ κλάματα.

Τὸ πρωῒ τοῦ γάμου τῆς Μαντονίνας τῆς ἔστειλε ἕνα ὑπέροχο μπουκέτο, μαζὶ μὲ μιὰ κάρτα ποὺ ἔγραφε μονάχα δυὸ λέξεις: «Ἡ μετανιωμένη».

Τ' ἄλλο βράδυ, περίμενε τοῦ κάκου τὸν Πεπέ. Εἶχε ἀνησυχήσει πολὺ καί, μὴ μπορώντας νὰ κοιμηθῆ, βγῆκε ἔξω. Πῆγε σ' ἕνα γνωστό της κέντρο, ὅπου ἔμαθε τὴ σύλληψι τῆς κόμησσας Τεάνα καὶ τὴν κατηγορία ποὺ τὴν βάραινε.

Ἔγινε τότε ἔξω φρενῶν. Εἶχε ἐπιχειρήσει ἡ Μαντονίνα νὰ δολοφονήσῃ τὸν Ἀττίλιο; Τοὺς τρελλούς! Τοὺς ἠλίθιους! Μὰ ἦταν τελείως ἀνίκανη αὐτὴ ἡ κοπέλλα νὰ κάνῃ κακὸ σὲ ἄνθρωπο...

Σίγουρα, ὁ Ἀττίλιο θὰ εἶχε σοφιστῆ αὐτὴ τὴν ἀτιμία, ἀπ' τὴ λύσσα του, ποὺ ἔβλεπε νὰ τοῦ ξεφεύγῃ ἡ κοπέλλα. Μὰ αὐτὴ θὰ τὸν ἀποκάλυπτε μπροστὰ σὲ ὅλους, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνο νὰ καταστραφῆ ἡ ἴδια!

Πῆρε τὶς ἐφημερίδες γιὰ νὰ μάθῃ περισσότερες λεπτομέρειες. Καὶ πάγωσε, ὅταν διάβασε πῶς ἡ Μαντονίνα εἶχε ὁμολογήσει τὸ ἔγκλημα.

Ἀδύνατο νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια της! Δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσῃ...

Στὸ μεταξύ, εἶχαν περάσει δυὸ μέρες νωρὶς νὰ δῇ τὸν Πεπέ. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ πάῃ νὰ τὸν ζητήσῃ στὸ σπίτι του. Κι' ἐκεῖ ἔμαθε τὴ σύλληψι τοῦ Πεπέ, τοῦ πατέρα του καὶ τοῦ Τζοβάνι.

Τρελλὴ ἀπὸ ἀγωνία ἔτρεξε στὸ σπίτι τῆς κόμησσας Τεάνα. Τὴ δέχτηκε μιὰ κοπέλλα κατάχλωμη, μελαγχολική, μ' ἀγγελικὴ μορφή. Ἦταν ἡ Νίλντα.

— Ζητήσατε τὸν ἀδελφό μου, κυρία, τῆς εἶπε θλιμμένη. Μὰ ἔχει βγῆ ἔξω. Ἂν θέλετε νὰ πῆτε σὲ μένα...

Ἡ Τζιλέτα δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ. Ὡστόσο τραύλισε:

— Ἤρθα νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ τὴ Μαντονίνα... μὲ συγχωρῆτε, γιὰ τὴν κόμησσα Τεάνα, ἤθελα νὰ πῶ!...

— Ὦ, μιλῆστε λοιπὸν ἐλεύθερα σὲ μένα! φώναξε ἡ Νίλντα. Μ' ἐνδιαφέρει πολὺ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴ νύφη μου... Σᾶς παρακαλῶ, καθῆστε, κυρία!

Πῆγε πιὸ κοντὰ της καὶ πρόσθεσε:

— Μοῦ λέτε τ' ὄνομά σας;

— Λουΐζα Κορντάρο. Μὰ ὅλοι μὲ ξέρουν ὡς Τζιλέτα.

Ἡ Νίλντα ἀγνοοῦσε πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴ ζωή. Εἶχε ὅμως ἀκούσει πῶς αὐτὴ ἡ Τζιλέτα ἦταν φιλενάδα τοῦ Ἀττίλιο καὶ γυναῖκα τοῦ δρόμου.

Ἐκείνη κατάλαβε τί συνέβαινε μέσα στὸ νοῦ της καὶ πρόσθεσε ἀμέσως:

— Γνώριζα τὴ Μαντονίνα ἀπὸ μικρούλα. Ἐγὼ βοήθησα νὰ τὴν ἀναθρέψουνε. Ἀργότερα, τῆς φέρθηκα ἄσχημα. Γιατὶ ζήλευα, πίστευα πῶς μοῦ εἶχε κλέψει τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαποῦσα καὶ ποὺ νόμιζα πῶς μ' ἀγαποῦσε καὶ κεῖνος.

» Μὰ αὐτὴ ἦταν ἀθῶα! Ἐκεῖνος, ὁ παλημάνθρωπος, τὴ βασάνιζε μὲ κάθε τρόπο.

» Ἔχω φέρει ἐδῶ, μαζί μου, δυὸ γράμματα, ποὺ θὰ μοῦ τὰ πλήρωνε μὲ τὸ βάρος τους σὲ χρυσάφι ὁ μαρκήσιος. Αὐτὰ θ' ἀποδείξουνε στὸν ἀδελφό σας πῶς ἡ Μαντονίνα συκοφαντήθηκε ἀπ' τὸν Ἀττίλιο, πῶς αὐτὸς εἶχε γίνει ὁ βασανιστής της καὶ πῶς, γιὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ τὸν σκοτώσῃ, θὰ πῆ πῶς τὴν εἶχε τραβήξει σὲ κάποια παγίδα, ἔτσι ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τοῦ ξεφύγῃ μ' ἄλλο τρόπο.

Καὶ ἡ Τζιλέτα ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη της ἕνα φάκελλο καὶ τὸν ἔδωσε στὴ Νίλντα. Ἐκείνη τὸν πῆρε, τρέμοντας.

— Ἡ μόνη μου ἐπιθυμία τώρα, συνέχισε, εἶναι νὰ δῶ τὸν Ἀττίλιο κατεστραμμένο, ὅπως κι' ὅλο του τὸ σόϊ. Τὸν μισῶ!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΧΩΡΙΣ ΤΑΛΑΙΠΩΡΙΕΣ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΤΙΚΗ ΚΡΕΜΑ
OPILCA

ἀφαιρεῖ ἀστραπιαίως
ὅλες τὶς περιττὲς τρίχες

ἀπὸ τὰ πόδια, τὶς μασχάλες,
τὸ πρόσωπο, χωρὶς δυσκολία,
χωρὶς πόνο, τελείως ἀκίνδυνα
χωρὶς νὰ ἐρεθίζῃ τὸ δέρμα.

"Ὀχι μόνο δὲν ἔχει τὴν συνηθισμένη κακὴ ὀσμὴ τῶν ἀποτριχωτικῶν ἀλλ' ἀντιθέτως ἀφήνει ἐλαφρὸ δροσερὸ ἄρωμα.

OPILCA βελούδινη ἐπιδερμίδα

"ΞΥΝΙΑ"

ΜΙΑ ΣΚΛΗΡΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙ

Ο διάσημος ντέτεκτιβ, Πρένς ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ποὺ τοὺς ἀρέσει τὸ μυστήριο καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀναλάμβανε τὴ λύση μεγάλων αἰνιγμάτων ποὺ ἀπασχολοῦσαν τὴ διεθνῆ ἀστυνομία. Τ' ὄνομά του ἦταν Τζὼν Λάφτον, μὰ ἕνας ἄλλος μεγάλος ντέτεκτιβ, ποὺ ἀναγκάστηκε ν' ἀποκαλυφθῆ μπρὸς στὸ πνεῦμα τοῦ Λάφτον, τὸν ἀπεκάλεσε «Πρίγκηπα τῶν Ἀστυνομικῶν». Ἀπὸ τότε τοῦμεινε τὸ ὄνομα Πρένς καὶ μ' αὐτὸ ἦταν πιὰ γνωστός.

Ὁ Πρένς, λοιπόν, ἐργαζόταν ἐρασιτεχνικὰ καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἐξυπηρετῆ τοὺς ἀδικημένους δωρεάν, γιατὶ ἀπὸ τὸν πατέρα του εἶχε κληρονομήσει μιὰ μεγάλη περιουσία.

Πίστευε στὴ λογικὴ λύσι ἑνὸς αἰνίγματος, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ στὴν τύχη. Ταξίδευε διαρκῶς μ' ἕνα πρωτότυπο σύστημα. Ὅταν τὸν ἔπιανε ἡ ἀνία ἔβγαζε τὴν τσίκλα ποὺ μασοῦσε ἔκλεινε τὰ μάτια καὶ τὴν πετοῦσε πάνω σ' ἕνα μεγάλο χάρτη τῆς ὑδρογείου, ποῦσε στὸ γραφεῖο του. Ξεκρεμοῦσε τότε τὸ ἀκουστικὸ καὶ παράγγελνε στὸ ἀεροδρόμιο νὰ τοῦ κρατήσουν μιὰ θέσι γιὰ τὴν πόλι, ποὺ τοῦ ὑποδείκνυε ἡ τσίκλα του.

Ἔτσι μιὰ μέρα, ὅταν ἡ τσίκλα ἔπεσε στὴν πόλι τοῦ Σακραμέντο, πῆρε τὴ βαλίτσα του, ἀνέβηκε σ' ἕνα ταξὶ καὶ κατὰ τὸ ἀπόγευμα βρέθηκε μὲ τὸ τραῖνο στὸ Σακραμέντο.

Βγαίνοντας δμως ἀπὸ τὸ σταθμό, βρήκε τὸν κόσμο ἀνάστατο νὰ συζητᾶη γιὰ κάποιο στυγερὸ ἔγκλημα, ποὺ εἶχε γίνει σ' αὐτὴ τὴν πόλι.

Ἐπρόκειτο γιὰ τὸ φόνο τοῦ ἐκατομμυριούχου Ἄστραλ Σίλβερυ.

Ὁ Πρένς πλησίασε μιὰ συντροφιά, παρακολούθησε τὴ συζήτησι κι' ἔμαθε τὰ ἑξῆς:

Πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, ὁ Ἄστραλ Σίλβερυ εἶχε ἐγκατασταθῆ στὸ Σακραμέντο. Εἶχε ἀγοράσει μιὰ ὡραία καὶ ἀπόμερη ἔπαυλι, στὴν ὁποία ζοῦσε ἀποτραβηγμένος μὲ μόνη συντροφιά του δώδεκα φοβεροὺς σκύλους, ποὺ τοὺς ἄφηνε τὴ νύχτα νὰ τριγυνοῦν ἐλεύθεροι στὸν κῆπο τῆς βίλλας του. Εἶχε κι' ἕναν ὑπηρέτη, τὸν ὁποῖο χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὰ ψώνια. Ἦταν ἕνας Ἰθαγενὴς ἀπὸ τὶς Φιλιππίνες.

Ὁ Ἄστραλ Σίλβερυ σπάνια ἔβγαινε ἔξω, ἀλλ' ὅπως ἔλεγαν, δὲν ἦταν διόλου τσιγγούνης. Ἔδινε τακτικὲς εἰσφορὲς σὲ φιλανθρωπικὲς ὀργανώσεις, ἔστελνε ταχυδρομικῶς ἐπιταγὲς σὲ φτωχὲς οἰκογένειες κι' ὡστόσο δὲν εἶχε σχέσεις μὲ κανένα. Δὲν δεχόταν κανένα στὴν ἔπαυλί του.

Ὁ Πρένς ἄκουγε προσεχτικὰ ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες, ὅταν εἶδε νὰ τὸν πλησιάζη ὁ ἀγθοφόρος ποὺ κρατοῦσε τὴ βαλίτσα του. Ἀπὸ τὸ σταθμὸ θὰ πήγαινε πεζὴ στὸ ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ περπατήση λίγο στὸ δρόμο.

— Κύριε, τοῦ εἶπε ὁ ἀχθοφόρος, κάποιος ἔσκυψε καὶ διάβασε τὴν κάρτα μὲ τ' ὄνομά σας στὴ βαλίτσα. Ἔπειτα χαμογέλασε καὶ μοῦ εἶπε νὰ πᾶτε νὰ ἐγκατασταθῆτε στὸ «Ὀτὲλ Ρουαγιάλ». Θὰ σᾶς περιμένη ἐκεῖ...

Ὁ Πρένς ἦταν τώρα ὁλόχαρος. Δὲν πρόφταστε νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὸ τραῖνο καὶ ἡ τύχη τὸν ὁδηγοῦσε σὲ μιὰ νέα περιπέτεια. Ἀκολούθησε τὸν ἀχθοφόρο καὶ σὲ λίγο ἔφθασαν στὸ «Ὀτὲλ Ρουαγιάλ». Παρέδωσε τὴ βαλίτσα του σ' ἕναν ὑπάλληλο καὶ προχώρησε στὸ χῶλ τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου τὸν περίμενε ἕνας ἄγνωστος.

— Εἴσθε ὁ Πρένς;

— Μάλιστα, τοῦ ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ. Μὲ ποιὸν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ μιλῶ;

—Μὲ τὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας... Τυχαῖα ἔπεσε τὸ μάτι μου στὴ βαλίτσα σας καὶ χάρηκα ποὺ εἶδα πὼς ὁ διάσημος ντέτεκτιβ Πρένς βρίσκεται στὴν πόλι μας.

— Σὲ τί, λοιπόν, μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος;

—Ἀκούσατε ἴσως γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἄστραλ Σίλβερυ;

— Πολὺ λίγα πράγματα. Περὶ τίνος πρόκειται;

Κάθησαν σ' ἕνα τραπεζάκι, παρήγγειλαν δύο οὐΐσκυ μὲ σόδα καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τοῦ ἔδωσε ἕνα χαρτὶ μὲ γρσμματόσημα καὶ ταχυδρομικὲς σφραγῖδες, ποὺ ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦ Ἄστραλ Σίλβερυ.

— Αὐτό, εἶπε, βρέθηκε κάτω ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ νεκροῦ καὶ εἶναι κομμένο ἀπὸ τὸ περιτύλιγμα ἑνὸς μικροῦ δέματος, ποὺ ρίχτηκε στὸ ταχυδρομικὸ κιβώτιο τῆς καγκελλόπορτας τῆς ἐπαύλεως χτὲς τὸ ἀπόγευμα. Ὁ ὑπηρέτης τοῦ Σίλβερυ, τὸ πῆρε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ τ' ἀκούμπησε στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου του. Τοῦ σερβίρισε κατόπιν ἕνα ἐλαφρὸ δεῖπνο, τὸν καληνύχτισε καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν τὸν ξαναεῖδε, παρὰ μόνο σήμερα τὸ πρωΐ, ποὺ τοῦ πῆγε τὸ πρόγευμά του καὶ τὸν βρῆκε νεκρό...

Ὁ ντέτεκτιβ Πρένς πῆγε σὲ λίγο, μαζὶ μὲ τὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας στὴν ἔπαυλι τοῦ Σίλβερυ.

— Ποῦ εἶναι τὸ δέμα, ποὺ ἦρθε μὲ τὸ ταχυδρομεῖο; ρώτησε ὁ Πρένς.

Τοῦ ἔφεραν ἕνα ἄδειο κουτί.στὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ ὁποίου ἦταν δυὸ μικρὲς τρύπες.

Ὁ Πρένς τὸ περιεργάστηκε μὲ προσοχὴ κι' ἔπειτα πῆγε στὸ δωμάτιο, ὅπου βρισκόταν ἀκόμη ὁ νεκρός.

Στὴν ἀριστερὴ παλάμη τοῦ νεκροῦ ὑπῆρχε ἕνα διαιμπερὲς τραῦμα σφαίρας περιστρόφου. Δὲν ἦταν δμως ἀπὸ τὰ τραύματα, ποὺ μποροῦσαν νὰ προκαλέσουν τὸ θάνατο. Καὶ δμως τὸ σῶμα τοῦ Σίλβερυ εἶχε γινει μαυροκίτρινο.

Ξαφνικὰ ἀκούστηκε ἕνα μακρυνὸ σφύριγμα. Ὁ Πρένς τινάχθηκε ἀπότομα. κύτταξε γύρω του καὶ πλησίασε σὲ μιὰ μικρὴ τρύπα τοῦ πατώματος.

— Στεῖλτε, εἶπε στὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας ὁ Πρένς, δυὸ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες σας νὰ μᾶς φέρουν ἕνα κουτὶ γάλα, ἀνοιχτὸ καὶ μιὰ ποντικοπαγίδα μὲ πολὺ στενοπλεγμένο σύρμα.

Σὲ λίγο ἔφεραν στὸν ντέτεκτιβ αὐτὰ ποὺ ζήτησε Ὁ Πρένς ἔβαλε τὸ κοιτὶ μὲ τὸ γάλα μέσα στὴν ποντικοπαγίδα τὴν ὁποία τοποθέτησε μπρὸς στὴν τρύπα τοῦ πατώματος.

Δὲν πέρασαν πολλὰ λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ ἄκουσαν ἕνα δυνατὸ σφύριγμα. Ἔπειτα εἶδαν νὰ βγαίνη ἀπὸ τὴν τρύπα ἕνα μικρὸ φίδι καὶ νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ κουτὶ μὲ τὰ γάλα.

Ὅταν τὸ φίδι μπῆκε μέσα στὴν παγίδα ἡ πόρτα ἔκλεισε.

— Κύριε διευθυντά, εἶπε τότε ὁ Πρένς, κρατοῦμε τὸ δολοφόνο τοῦ Σίλβερυ.

— Πῶς; ἀπόρησε ἐκεῖνος κατάπληκτος. Εἶναι αὐτὸ τὸ φίδι;Μὰ ἀφοῦ σκοτώθηκε μὲ μιὰ σφαῖρα!

— Δὲν πεθαίνει κανεὶς εὐκολα μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ χέρι. Αὐτὸ τὸ φίδι εἶναι ὁ φανιᾶς. Τὸ πρῶτο μέρος τοῦ ἐγκλήματος λύθηκε. Τὸ φίδι ἦταν μέσα στὸ κουτί, ποὺ ἦρθε μὲ τὸ ταχυδρομεῖο. Ὅταν ὁ Σίλβερυ ἄνοιξε τὸ δέμα, τὸ φίδι πετάχθηκε καὶ τὸν δάγκωσε στὸ χέρι. Ἐκεῖνος, ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἄλλο προχειρότερο ἀντιδραστικό, πυροβόλησε μόνος του τὸ μέρος ὅπου τὸν εἶχε δαγκώσει τὸ φίδι, ἐλπίζοντας ἔτσι νὰ τὸ καυτηριάση. Δὲν τὸ κατόρθωσε δμως καὶ πέθανε...

»Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μόλις εἶδα τὸ χρῶμα τοῦ πτώματος κατάλαβα, ὅτι εἶχε δηλητηριασθῆ ἀπὸ δάγκωμα φειδιοῦ. Ὅταν ἔπειτα ἄκουσα τὸ σφύριγμα, δὲ μοῦ ἔμεινε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία. Τώρα μένει... νὰ βροῦμε ἐκεῖνον ποὺ ἔστειλε τὸ φίδι.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἐνῶ ὁ ντέτεκτιβ Πρένς βρισκόταν στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὸ εἶδος τοῦ φιδιοῦ, χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

Τηλεφωνοῦσαν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τῆς γειτονικῆς πόλεως Μάνσον, ὅτι τὸ προηγούμενο βράδυ εἶχαν βρῆ μισολιπόθυμο σ' ἕνα πεζοδρόμιο ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ πρὶν δυὸ ἡμέρες εἶχε φτάσει ἐκεῖ ἀπὸ τὸ Σὰν Φραντσίσκο, προερχόμενος ἀπὸ τὸ Ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἐλπίδος. Στὴν κλινικὴ ποὺ τὸν μετέφεραν, διαπιστώθηκε ὅτι εἶχε πάθει δηλητηρίασι ἀπὸ δάγκωμα φιδιοῦ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βρισκόταν τώρα στὴ ζωὴ μὲ ἐνέσεις. ἀρνιόταν δμως νὰ μιλήση καὶ ζητοῦσε διαρκῶς τὶς τελευταῖες ἐκδόσεις τῶν ἐφημερίδων τοῦ Σακραμέντο.

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ὁ ντέτεκτιβ Πρένς συνωδευόμενος ἀπὸ τὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ νοσοκομείου, ὅπου βρισκόταν ὁ ξένος.

Ὁ Πρένς τὸν κύτταξε καλὰ στὰ μάτια καὶ τὸν ρώτησε:

— Θέλεις νὰ μάθης τί κάνει ὁ Ἄστραλ Σίλβερυ;

— Ναί! φώναξε ὁ μυστηριώδης ξένος.

—Πρῶτα, δμως, πρέπει νὰ μᾶς πῆς τὶ σὲ συνδέει μ' ἐκεῖνον.

— Ἔστω, εἶπε ὁ ἄλλος. Ἀκοῦστε... Ἐγὼ καὶ ὁ Ἄστραλ εἴχαμε πάει στὴν Ἀφρική. Ψαρέψαμε στὶς θάλασσές της μαογαριτάρια τόσα πολλὰ καὶ καλά, ποὺ γινήκαμε πλούσιοι γιὰ ὅλη μας τὴ ζωή. Ἐκεῖνος δμως μιὰ νύχτα μὲ μαχαίρωσε, πῆρε τὰ μαργαριτάρια κι' ἔφυγε. Πῶς γλύτωσα, ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει...

— Κι' ἔφερες ἀπὸ ἐκεῖ τὸ φίδι, ποὺ τοῦ ἔστειλες γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆς; ρώτησε ὁ Πρένς.

— Ναί!

— Καλά... κι' ἐσὺ πῶς δηλητηριάστηκες;

— Τὴν ὥρα, ποὺ ἔβαζα τὸ φίδι στὸ κουτί δὲν πρόσεξα καὶ μὲ δάγκωσε. Καὶ τώρα πέστε μου τί ἀπόγινε ὁ Σίλβερυ;

— Πέθανε!

— Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ! Τώρα μπορῶ νὰ πεθάνω...

Ἔγειρε πραγματικὰ τὸ κεφάλι του στὸ προσκέφαλο καὶ μιὰ λάμψι ἀπέραντης χαρᾶς ἄστραψε στὰ μάτια του, ποὺ ἔκλειαν σιγὰ-σιγά, γιὰ νὰ μὴ ξανανοίξουν πιὰ ποτέ.

ΙΡΒΙΝ ΑΝΤΕΡΣΟΝ

Η "ΓΛΥΚΕΙΑ ΖΩΗ" ΤΟΥ ΔΡΟΣ ΤΙΛΜΑΝ

Μετέβαλλε σὲ ἄβουλα ὄργανά του τὶς γυναῖκες ποὺ κατακτοῦσε

Μ' ΕΝΑ ἠχηρὸ καὶ μακρόσυρτο «ὤωωω!», ποὺ ἄγῆκε ἀπὸ ἀρκετὲς δεκάδες στόματα συγχρόνως καὶ ποὺ μαρτυροῦσε ἔκπληξι, ἀναμικτη μὲ δύσπιστία, ὑποδέχτηκε τὸ ἀκροατήριο τῆς δίκης τοῦ Χέρμαν Τίλμαν τὴν ἐκφώνησι τῆς διαστικῆς ἀποφάσεως, ποὺ καταδίκαζε τὸν κατηγορούμενο σὲ φυλάκισι 6 ἐτῶν καὶ τοῦ στεροῦσε ἐπὶ ἄλλα 5 χρόνια τὴν ἄδεια νὰ ἐξασκῆ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ νευρολόγου καὶ ψυχιάτρου.

Ἡ δίκη τοῦ Τίλμαν εἶχε ἀναστατώσει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη, τὰ τελευταῖα χρόνια, τὴν κοινὴ γνώμη τοῦ Δυτικοῦ Βερολίνου, γιατὶ ἔδωσε τὴν πιὸ ζωντανὴ καὶ πιὸ ἀποκαλυπτικὴ εἰκόνα τῆς ἐκλύσεως τῶν ἠθῶν, ποὺ μαστίζει τὴν μεταπολεμικὴ Γερμανία. Ὁ νευρολόγος καὶ ψυχίατρος δρ. Χέρμαν Τίλμαν ἦταν— ἔτσι, τοὐλάχιστον, τὸν παρουσίασε ἡ «κατηγοροῦσα ἀρχὴ»— ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἀκαταμάχητη ἐπιροὴ στὶς γυναῖκες, ποὺ δὲν δυσκολευόταν νὰ τὶς καθυποτάξη καὶ νὰ τὶς μεταβάλλη σὲ ἀβούλες μαριονέττες στὰ χέρια του. Καὶ τὸ «σατανικὸ» αὐτὸ χάρισμα τὸ χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ διαφθείρη τὸν ψυχικὸ κόσμο τῶν θυμάτων του, νὰ τοὺς ἀφαιρῆ κάθε ἠθικὸ ἐνδιαιαμὸ καὶ νὰ τὰ κάνη, τελικά, ὄργανα γιὰ τὴν διασκέδασι τῶν καλεσμένων του στὰ ὀργιαστικὰ πάρτυ ποὺ ὠργάνωνε.

Ποῦ ὠφειλόταν αὐτὴ ἡ μεταστροφὴ τῆς κοινῆς γνώμης; Ἁπλῶς, στὸ ὅτι ὀχτὼ νέες, ποὺ ὁ νευροψυχίατρος εἶχε «ἀποπλανήσει» καὶ εἶχε μεταδόλει σὲ πειθήνια ὄργανά του, δὲν ἔδωσαν— οὔτε καὶ προσπάθησαν, ἄλλωστε, νὰ δώσουν— τὴν ἐντύπωσι «θύματος». Ἡ ἀποκάλυψι τοῦ σκανδάλου, ἡ δίκη, ἡ κλήτευσί τους γιὰ νὰ καταθέσουν, ὡς μάρτυρες κατηγορίας, ἐναντίον τοῦ διαφθορέα τους, δὲν στάθηκαν, ὅλα αὐτὰ ἱκανὰ νὰ τὶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴ γοητεία ποὺ τοὺς ἐξασκοῦσε καὶ νὰ ἐκφράσουν τύψι ἢ μετάμελεια γιὰ ὅσα ἔγιναν.

Ἔτσι, ἡ δίκη τοῦ δρος Τίλμαν ἔγινε ἀφορμὴ, γιὰ νὰ συζητηθῆ, ἀκόμη μιὰ φορά, τὸ ἐπίμαχο ἐρώτημα: "Ὡς ποιὸ σημεῖο μποροῦν νὰ θεωροῦνται ἀνεύθυνα γιὰ τὶς πράξεις τους τὰ κορίτσια τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ πάψουν νὰ εἶναι «παιδιά», καὶ νὰ ρίχνονται ὅλες οἱ εὐθύνες γιὰ τὸν ἐκμαυλισμὸ ἢ τὴν ἀποπλάνησί τους στὸν ἄντρα, ποὺ θὰ τὶς «παρασύρη»;

«Εἶναι ἀναμφισβήτητο — ἔγραφε, ἐκφράζοντας τὴν ἄποψι ἑνὸς σημαντικοῦ μέρους τῆς κοινῆς γνώμης, μιὰ γερμανικὴ ἐφημερίδα— πὼς ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Χέρμαν Τίλμαν ἀπέναντι στὶς νέες κοπέλλες, ποὺ τὸν ἐρωτευόντουσαν, ἦταν ἀνήθικη καὶ ἐπιβάλλει τὴν καταδίκη του. Φαίνεται, ὡστόσο, πὼς ἐκεῖνες τὸν διευκόλυναν σημαντικά, μὲ τὴν προθυμία τους νὰ κάνη εἰς ἄφρος τους ὅυα Ἐκανε!».

«Ἀνάμεσα σ' αὐτές, ποὺ «διευκόλυναν» τὸν Τίλμαν καὶ δὲν δείξανε, ἀκόμη καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δίκης, καμμιὰ μεταμέλεια, δυὸ ἦσαν ἐκεῖνες ποὺ ἡ περίπτωσί τους παρουσίασε τὸ πιὸ χαρακτηριστικὸ ἐνδιαφέρον. Ἡ πρώτη, ἡ Μόνικα Ζ. παρουσιάστηκε στὸ δικαστήριο ὡς «μνηστὴ» τοῦ νευροψυχιάτρου καὶ ἦταν ἡ ἰδιαίτερη, ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 εὐνοουμένη του.

Ἡ Μόνικα ἦταν μόλις 16 χρονῶν, ὅταν, τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1951, ἔγινε φιλενάδα τοῦ δρος Τίλμαν. Ἐκείνος ἦταν 23 ὁλόκληρα χρόνια μεγαλύτερός της! "Ενας ὥριμος ἄντρας, ποὺ πλησίαζε τὰ 10, ψηλὸς καὶ καλοκαμωμένος, μὲ γκρίζος κροτάφους, ψυχρό, μὰ σαγηνευτικὸ βλέμμα, καὶ θελματικὰ χτρακτηριστικά: ὁ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τοῦ ὥριμου, ποὺ ἔχει ἐπιτυχίες στὶς πολὺ νέες κοπέλλες.

Ἡ παρουσία τῆς Μόνικας στὴ ζωή του, ἡ ἀφοσίωσι καὶ ἡ ὑποταγὴ ποὺ τοῦ ἔδειξε, στάθηκαν ἡ ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἐμπνευστῆ ὁ Χέρμαν Τίλμαν τὴν ὀργάνωσι τῶν ὀργιαστικῶν πάρτυ, ποὺ δὲν ἦταν, ὡστόσο, τυχερό του νὰ κρατήσουν ἄπαυα μερικοὺς μόνο μῆνες. Ἡ Μόνικα, ψυχικὰ καὶ σωματικὰ ὑποτανμένη στὸν Τίλμαν, ἦταν ἐξ ἀρχῆς καὶ δὲν ἔπαψε νὰναι ὡς τὸ τέλος ἡ δεντέτα αὐτῶν τῶν πάρτυ. Ἡ ἐκτέλεσις ἑνὸς «στρίπ—τήζ» ἀπὸ μέρους της «ξέσταινε τὴν ἀτμόσφαιρα» τοῦ πάρτυ, ποὺ εἶχε ἀρχίσει σὲ τόνο ἄψογης ἀβρότητας: μὲ μιὰ ὑπόκλισι καὶ ἕνα χειροφίλημα τοῦ νευρολογιάτσου στὶς κελεσμένες του!

Ἡ Μόνικα, μετὰ τὸ «στρίπ-τήζ», δὲν ξαναντυνόταν. Γυμνή, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ Τίλμαν, ἐκτελοῦσε τὰ χρέη τῆς οἰκοδέσποινας. σεοβίοντας τὰ ποτὰ καὶ τοὺς μεζέδες στοὺς καλεσμένους. Μὰ τὰ νοεῖ τῆς «μνηστῆς „ οἰκοδέσποινας» δὲν περιοοιζονταν σ' αὐτὸ μόνο.Ἀργότερα, ὅταν τὸ πάρτυ ἐκτρεπόταν σὲ ὄργιο, ἡ Μόνικα ἀναλάμβανε νὰ φανῆ καὶ μὲ ἄλλος τρόπους «εὐχάριστη» στοὺς καλεσμένους τοῦ Τίλμαν, ἐνῶ, τὴν ἴδια ὥρα, ἐκείνος ἦταν «ἀπασχολημένος» μὲ ἄλλες γυναῖκες.

Γιὰ νὰ τὴν πείση σὲ ὅλα αὐτά, ὁ Τίλμαν δὲν χρειάστηκε νὰ κοπιάση ἰδιαίτερα. Τῆς εἶπε ὅ,τι ἔλεγε καὶ στὶς ἄλλες.:

— "Αν δὲν κάνης ὅ,τι σοῦ λέω, θὰ πιστέψω πὼς δὲ μ' ἀγαπᾶς!

Ἡ Μόνικα, δμως, ἀγαποῦσε τὸν Τίλμαν καὶ δὲν ἔχει πάψει, ἀκόμα καὶ σήμερα ὅπως δήλωσε στὸ δικαστήριο νὰ τὸν ἀγαπᾶη. Ἡ στάσι του ἀπέναντί της ὁ ἠδικὸς ἐκθιασμός ποὺ τῆς ἄσκησε, γιὰ νὰ τὴν ὑποτάξη στὶς ἐπιθυμίες του, δὲν κατάφεραν νὰ σβύσουν, οὔτε νὰ λιγοστέψουν τὸν ἔρωτά της!

Ἐνγελῶς διαφορετικὸς τύπος ἀπὸ τὴ Μόνικα, ποὺ ἔδωσε στὸ δικαστήριο τὴν ἐντύπωσι χαρακτηριστικοῦ «συμφιδίου» τῆς ἐποχῆς μας, ἦταν ἡ δεύτερη ἀπὸ τὶς πρωταγωνίστριες τῆς δίκης, ἡ Μπριγκίτε Χ., ἡλικίας 20 ἐτῶν σήμερα, ἕνα χρόνο νεώτερη ὅταν εἶχε πάει στὸν νευρολόγο σὰν πελάτισσα καὶ εἶχε πέσει, μὲ τὴν πρώτη κλίας ἐπίσκεψι, στὰ ἐρωτικὰ δίχτυα του. Κοπέλλα προισκισμένη μὲ πνευματικὴ καλλιέργεια, τύπος διανοουμένης, ἡ Μπριγκίτε ἔγινε, ὡστόσο, τόσο εὔκολα ἀδουλο ὄργανο στὰ χέρια τοῦ γιατροῦ ὅπως εἶχαν γίνει καὶ οἱ ἄλλες. Τὴν ἀντιμηλία, ποὺ πῆγε νὰ δημιουργηθῆ ἀνάμεσα σ' αὐτὴν καὶ στὴ Μόνικα, ὁ Τίλμαν τὴν καταπολέμησε μ' ἕναν τρόπο, ποὺ ἔμελλε ν' ἀποτελέση ἕνα ἀπὸ τὰ κύρια σημεῖα τοῦ κατηγορητηρίου ἐναντίον του: "Επειοε, τὶς δύο κοπέλλες νὰ γίνουν κάτι περισσότερο ἀπὸ «φίλες» μεταξύ τους!

Μαζὶ μὲ τὴν Μόνικα Ζ. καὶ τὴν Μπριγκίτε Χ., τακτικὰ καλεσμένη στὰ ὀργιαστικὰ πάρτυ, ἦταν καὶ ἡ Καρὶν Τίλμαν, ἕνὸ χρόνο νεώτερη τοῦ νευροψυχιάτρου, ποὺ εἶχε χωρίσει μαζὶ του χωρὶς νὰ πάρη διαζύγιο. Τὸ ζεύγος Τίλμαν ὄχι μόνο διετήρησε τὶς φιλικές του σχέσεις μετὰ τὸν χωρισμό, μὰ καὶ «συνεργαζόταν» σ' αὐτὰ τὰ πάρτυ, ποὺ γοήτευαν τὴν Καρὶν, ὅσο καὶ τὸν πρῶην σύζυγό της!

"Ἴσως ἡ ἀποδειγμένη αὐτή, ἐνεργητικὴ ἢ παθητική, συνενοχὴ τῶν «θυμάτων» του νὰ εἶχε ἐλαφρύνει τὴ θέσι τοῦ Τίλμαν, ἂν εἶχε πέσει σὲ ἄντρα δικαστή! Μὰ τὸν δίκασε γυναίκα: Ἡ κόμησσα Μάριον Γυάρκ φὸν Βάρτενμπουργκ, ποὺ κατέιχε τὴν ἕδρα στὸ μονομελὲς δικαστήριο. Γυναίκα ἐπίσης ἦταν καὶ ὁ ἐισαγγελέας, ἡ κ. "Ελγκα Φῆρλιχ—Μύλλερ, ποὺ τόνισε σὰν ἰδιαίτερο ἐπιβαρυντικὸ γιὰ τὸν κατηγορούμενο, τὸ γεγονὸς ὅτι παραγνώρισε τὴν ἠὐξημένη ἠθικὴ εὐθύνη, ποὺ εἶχε ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιστημονικῆς του ἰδιότητος, μὰ ποὺ δὲν ζήτησε, ὡστόσο, παρὰ τὴν καταδίκη του σὲ φυλάκισι 4 ἐτῶν.Τὸ δικαστήριο, πράγμα ποὺ σπάνια συμβαίνει, ξεπέρασε σὲ αὐστηρότητα τὴν εἰσαγγελικὴ ἀρχή.

Ὁ Τύπος καὶ ἡ κοινὴ γνώμη συμφώνησαν μὲ τὴν ὑπερασπισι πὼς 6 χρόνια σὲ φυλακὴ εἶναι πάρα πολλὰ γιὰ κάτι λιγότερο ἀπὸ ἕνα χρόνο γλυκειᾶς ζωῆς! Καὶ εἶναι πιθανό, ὅτι στὸ ἀνεθεωρητικὸ δικαστήριο, ὅπου θὰ παραπεμφθῆ τώρα ἡ ὑπόθεσι Τίλμαν, θὰ ἐπιδειχθῆ μικρότερη αὐστηρότητα ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ἔδειξε γιὰ τὸν «γόητα» γιατρό, ἡ ἔκκωφτη κόμησσα φὸν Βαρτενμπουργκ!

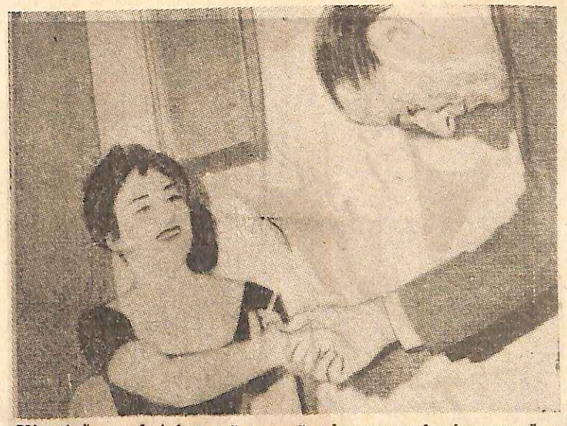

Μὲ μιὰ ἄψογη ὑπόκλισι τοῦ γιατροῦ στὶς προσκεκλημένες του ἄρχιζαν τὰ ὀργιαστικὰ πάρτυ τοῦ δόκτορος Τίλμαν.

Ἡ Καρὶν Τίλμαν (στὸ μέσο) δὲν ἔπαψε νὰ διατηρῆ ἐγκάρδιες σχέσεις μὲ τὸν ἄντρα της μετὰ τὸν χωρισμό τους καὶ νὰ παίρνη μέρος στὰ πάρτυ του.

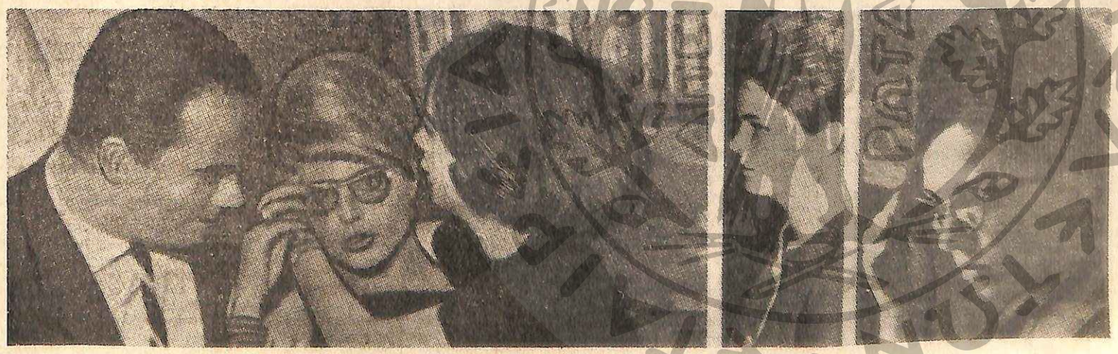

Θύματα τοῦ Τίλμαν, ἡ Μόνικα Ζ. καὶ ἡ Μπριγκίτε Χ. δὲν ἔπαψαν, ἀκόμη καὶ σήμερα, νὰναι τοσὸ ἐρωτευμένες μὲ τὸ «γόητα» νευρολόγο.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥΣ

Ένα νεογνὸ ἱπποποτάμου, ποὺ μόλις ἦρθε στὸν κόσμο, στὸ ζωολογικὸ κῆπο τοῦ Βερολίνου. Ἕνας φύλακας τὸ ἔχει βάλει πάνω σ' ἕναν... βρεφοζυγό, ἀνάλογο μὲ τὶς σωματικὲς διαστάσεις του. Ζυγίζει 132 κιλά!

ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ στὸν κυνηγὸ ποὺ θὰ εἶχε τὴν κακὴ τύχη νὰ βρεθῆ μπροστὰ σὲ μιὰ φάλαγγα ἱπποποτάμων, τὴν ὥρα, ποὺ τηγαίνουν νὰ βοσκήσουν ἢ ποὺ ξαναγυρίζουν ἀπὸ τὴ βοσκή. Δὲν ὑπάρχει γι' αὐτὸν τρόπος νὰ διαφύγη, ἐκτὸς ἂν προφτάση ν' ἀνεβῆ σὲ κανένα δέντρο ἢ σ' ἕνα βράχο. Διαφορετικά, εἶνε χαμένος. Τὰ μεγάλα αὐτὰ παχύδερμα θὰ τὸν πολτοποιήσουν.

Οἱ ἱπποπόταμοι εἶναι στὸν ἴδιο βαθμὸ ἐπικίνδυνοι μὲ τοὺς ἐλέφαντες. Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι οἱ πιθανότητες νὰ συναντήση κανεὶς μιὰ φάλαγγα ἀπὸ τοὺς δεύτερους, εἶναι πολὺ μικρή. Ἐνῶ ὑπάρχουν πολλὲς πιθανότητες νὰ συναντήση τοὺς πρώτους στὴν περιοχή, ποὺ βρίσκεται γύρω στὰ μέτρια ποτάμια καὶ τὶς μικρὲς λίμνες. Γι' αὐτό, οἱ ἰθαγενεῖς ἔχουν ἐπισημάνει ὡρισμένες ζῶνες, στὶς ὁποῖες δὲν πλησιάζουν ἀπὸ τὸ σουρούπο ὡς τὸ ἄλλο πρωί.

Πραγματικά, αὐτὲς εἶναι οἱ ἐπικίνδυνες ὧρες.

Μόλις ἀρχίση νὰ σουρουπώνη, μιὰ περίεργη ἀναταραχὴ ἁπλώνεται πάνω στὴν κοινωνία τῶν ἱπποποτάμων. Τὰ μεγάλα παχύδερμα θιωμοῦνται, ξαφνικά, πὼς πρέπει νὰ πάνε ν' ἀναζητήσουν τὴν τροφή τους. Ἡ ἔξοδός τους ἀπὸ τὸ νερὸ γίνεται σύμφωνα μ' ἕνα αὐστηρὸ τυπικό, ποὺ δὲν ἀλλάζει ποτέ.

Πρῶτα βγαίνουν οἱ μικροὶ ἱπποπόταμοι, πού, ὅπως θὰ δοῦμε, ἔχουν κάθε λόγο γιὰ νὰ μὴ θέλουν νὰ βρεθοῦν στὸ δρόμο τῶν μεγάλων. Ἀκολουθοῦν οἱ θηλυκὲς χωρὶς παιδιὰ μ' ἔπειτα οἱ μητέρες μὲ τὰ παιδιά τους. Πίσω ἀπ' αὐτὲς προχωροῦν οἱ νεαροὶ ἱπποπόταμοι, ποὺ δὲν ἔχουν δώσει ἀκόμη ἐπαρκῆ δείγματα τῆς δυνάμεώς καὶ τῆς ρώμης τους. Τελευταῖοι ἀπ' ὅλους σηκώνονται οἱ ἱπποπόταμοι, ποὺ ἔχουν φθάσει στὸ στάδιο τῆς ὡριμότητος καὶ ποὺ μόνον ἡ ἐμφάνισί τους προκαλεῖ τρόμο στοὺς ἄλλους.

Τὰ ἴχνη ἀπὸ τὸ πέρασμα μιᾶς φάλαγγος ἱπποποτάμων διατηροῦνται γιὰ πολὺν καιρό. Τὸ χῶμα καὶ τὰ χόρτα γουδιάζουν κάτω ἀπὸ τὰ βαρυὰ πόδια τους. Ὅταν, μάλιστα, τὸ χῶμα εἶναι μαλακό, σημαδίζονται γαντάκια, ποὺ τὸ βάθος τους μεγαλώνει ὁλόενα ἀπὸ τὸ διαδοχικὸ πέρασμα τῶν μελῶν τῆς φάλαγγος. Ἔτσι, τὰ γαντάκια αὐτὰ μοιάζουν κάποτε μὲ ἀληθινὰ χαρακώματα, ποὺ οἱ παρεῖές τους εἶναι ὁλόισιες, σὰν κομμένες μὲ μαχαίρι. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε, ὅτι τὸ μέσο βάρος ἑνὸς ἱπποπότάμου φθάνει τοὺς 3—4 τόννους.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΗ ΕΞΟΝΤΩΣΙ

Εἴπαμε παραπάνω, ὅτι οἱ ἱπποπόταμοι προτιμοῦν τοὺς μέτριους ποταμοὺς καὶ τὶς μικρὲς λίμνες. Ὁ λόγος εἶναι ὁ ἑξῆς: Τὸ παχύδερμο αὐτό — τὸ πάχος τοῦ δέρματός του ποικίλλει κατὰ περιοχὲς μεταξὺ 2 καὶ 7 ἑκατοστῶν καὶ τὸ συνολικὸ βάρος του ξεπερνάει τὰ 400 κιλά — ὑποφέρει ἀπὸ τὴ ζεστη καὶ δὲ βρίσκει ἀνακούφισι παρα μονο μέσα στο νερό. Ἐκεῖνο ποὺ τοῦ χρειάζεται, λοιπόν, εἶναι ἕνα μέτριο ποτάμι, ὅπου νὰ μπορῆ νὰ βυθίση ὁλόκληρο τὸ κορμί του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τεράστιο μουσοῦδι του. Ἐνῶ, μέσα σ' ἕνα μεγάλο ποτάμι, θὰ πρεπε νὰ κολυμπάη διαρκῶς, πρᾶγμα ποὺ θὰ τὸν ἐξαντλοῦσε. Γι' αὐτό, οἱ ἱπποπόταμοι ἀποφεύγουν τὰ μεγάλα ποτάμια, μ' ὅλο ποὺ εἶναι θαυμάσιοι κολυμβηταί.

Ἄλλοτε οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ λίμνες τῆς Ἀφρικῆς, ἀπὸ τὶς ὄχθες τοῦ Νείλου ὡς τὴ Μοζαμβίκη, ἦταν γεμάτοι ἀπὸ ἱπποπότάμους. Ἄλλα σήμερα ἐλάχιστοι ἔχουν ἀπομείνει, ἔπειτα ἀπὸ τὴ συστηματικὴ ἐξόντωσι αὐτῶν τῶν ζώων κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ περασμένου αἰώνα. Σὲ πολλοὺς ποταμοὺς τῆς Ἀφρικῆς, βλέπει κανεὶς, σὲ ἔκτασι δεκάδων χιλιομέτρων, πικνὰ ἀσβεστώδη ἀποθέματα, ποὺ καλύπτουν τὶς ὄχθες τους. Αὐτὰ τὰ ἀποθέματα προέρχονται ἀπὸ τοὺς σκελετοὺς τῶν ἐξοντωθέντων κατὰ χιλιάδες ἱπποπότάμων.

Ὁ ἀρχικὸς λόγος τῆς ἐξοντώσεως αὐτῶν τῶν παχυδέρμων, ἦταν τὸ ὅτι ἀποτελοῦσαν ἀληθινὴ μάστιγα γιὰ τὶς φυτεῖες. Οἱ ἰθαγενεῖς, ποὺ συνήθιζαν βαθμιαῖα στὴ γεωργικὴ ζωή, εἶδαν στὰ ζῶα αὐτὰ τρομεροὺς ἐχθροὺς καὶ ἄρχισαν ἕναν ἐξοντωτικὸ ἀγῶνα ἐναντίον τους. Τὸ κρέας τους, ἐξ ἄλλου, ἀποτελοῦσε μιὰ πολύτιμη τροφή, πλουσια σὲ πρωτεΐνες καὶ λίπη. Οἱ λειχοί, ποὺ τὸ ἔχουν δοκιμάσει, τὸ παρομοιάζουν μὲ τὸ βοδινό. Ἡ γλῶσσα τοῦ ἱπποπότάμου καπνιστὴ ἀποτελεῖ ἕνα ἐξαίρετο ἔδεσμα.

Οἱ λειχοὶ κατόπιν ἀνακάλυψαν μιὰ πηγὴ πλούτου στὰ δόντια τοῦ ἱπποπότάμου. Τὰ δόντια αὐτά, συνολικοῦ βάρους 10 περίπου κιλῶν, παρέχουν ἕνα ἐλεφαντόδοντο ἀνώτερας ποιότητος κ' ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ ἐλέφαντος. Ἔχουν ἐξαιρετικὰ λεπτὴ ὑφὴ καὶ δὲν κιτρινίζουν. Γι' αὐτό, τὰ χρησιμοποιοῦσαν ἄλλοτε γιὰ νὰ φτιάνουν ψευτικὰ δόντια. Ἀπὸ μιὰ δδοντοστοιχία ἱπποπότάμου κατασκευάζονταν 7 κιλὰ ψεύτικα δόντια.

ΟΙ ΠΑΓΙΔΕΣ ΤΩΝ ΙΘΑΓΕΝΩΝ

Οἱ ἰθαγενεῖς χρησιμοποιοῦσαν κυρίως γιὰ τὸ κυνήγι τῶν ἱπποπότάμων παγίδες. Ἔσκαβαν, δηλαδή, στὰ διάφορα περάσματα μεγάλους λάκκους, ποὺ τοὺς σκέπαζαν κατόπιν μὲ κλαδιά. Τὸ παχύδερμο, ποὺ ἔπεφτε μέσα, ἦταν ἀδύνατο πιά, λόγῳ τοῦ ὄγκου του, νὰ βγῆ ἀπ' αὐτούς. Ἔτσι, οἱ ἰθαγενεῖς τὸ σκότωναν κατόπιν μ' ὅλη τους τὴν ἄνεσι, χώνοντας τὶς μακρειὲς λόγχες τους στὸ λαιμό του καὶ κόβοντάς του τὴν καρωτίδα.

Χρησιμοποιοῦσαν ἐπίσης γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ τὰ τόξα τους. Ἀλλὰ μόνον οἱ τολμηροὶ ἐπιδίδονταν στὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ κυνηγιοῦ. Γιατὶ ὁ ἱπποπόταμος εἶναι τρωτὸς μόνο στὴ μικρὴ περιοχή, ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσα στὰ μάτια του.

Ὁ ἱπποπόταμος δὲν ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλ' οὔτε παραμερίζει μπροστά του, πρᾶγμα πού, ἄλλωστε, κι' ἂν ἀκόμη τὸ ἤθελε, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κάμη, λόγῳ τοῦ ὄγκου του. Βαδίζει, λοιπόν, κατ' εὐθεῖαν πάνω στὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν ποδοπατεῖ, χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό, ὅπως θὰ ἔκανε γιὰ ὁποιοδήποτε ἄλλο ἐμπόδιο, ποὺ θὰ βρισκόταν στὸ δρόμο του.

Γίνεται, ἐξ ἄλλου, μανιώδης ὅταν τοῦ ἐπιτεθοῦν. Αὐτὸς ὁ τεράστιος ὄγκος κινεῖται τότε σὰ βολίδα, συντρίβοντας τὰ πάντα μπροστά του. Ὑπάρχει μιὰ περίεργη ἀλληλεγγύη ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ ζῶα. Ἂν ξεφύγη κανεὶς ἀπὸ τὸ πρῶτο, θὰ ἔχη κατόπιν ν' ἀντιμετωπίση ὅλα τὰ ἄλλα, ποὺ ὁρμοῦν ἀσυγκράτητα, τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Γι' αὐτό, τὸ κινῆγι τῶν ἱπποπότάμων εἶναι ἐξαιρετικὰ δύσκολο. Ὁ κυνηγὸς ποέπει νὰ καιροφυλακτήση ἐπὶ ἡμέρες καὶ ἑβδομάδες κάποτε, ὥσπου νὰ μάθη τὰ ἤθη καὶ τὶς συνήθειες μιᾶς κοινωνίας ἱπποποτάμων καὶ κατόπιν νὰ περιμένη τὴν κατάλληλη εὐκαιρία, γιὰ νὰ μπορέση ν' ἀπομονώση ἕναν ἢ περισσότερους ἀπ' αὐτούς. Τὸ κυριώτερο εἶναι νὰ μὴν προκαλέση τὴν προσοχὴ ὁλόκληρης τῆς ἀγέλης ὁπότε θὰ εἶναι πολὺ δύσκολο, ἂν ὄχι ἀδύνατο νὰ κυνήσω.

ΑΥΣΤΗΡΟΤΑΤΗ ΙΕΡΑΡΧΙΑ

Οἱ ἱπποπόταμοι ζοῦν κατὰ ἀγέλες μέσα στὶς κοίτες τῶν ποταμῶν, σύμφωνα μὲ αὐστηρὴ ἱεραρχία. Τὸ ζήτημα τοῦ ποροτοκόλλου ἔχει γι' αὐτοὺς μεγάλη σημασία. Ὁ νεώτερος ἀκολουθεῖ τὸ μεγαλύτερο καὶ ἡ θηλυκὴ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ βαδίζη πίσω ἀπὸ τὸν ἀρσενικὸ καὶ νὰ σταματάη, ὅπου αὐτὸς σταματάει.

Ἀλλ' οἱ ἀρσενικοὶ καὶ οἱ θηλυκὲς δὲν ζοῦν μαζί. Οἱ δεύτερες ἔχουν ἕνα εἶδος κοινοβίου, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἀρσενικούς. Ζοῦν ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὰ παιδιά τους καὶ ὑποστηρίζουν μὲ πραγματικὴ αὐτοθυσία ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.

Ἡ ἀλληλεγγύη αὐτὴ εἶναι ἀπαραίτητη γιατὶ ὁ ἀρσενικὸς ἐχθρεύεται κάθε νεογέννητο καί, πρὶν ἀπ' ὅλα, τὰ ἴδια τὰ παιδιά του. Ἂν τύχη καὶ τὰ βρῆ μόνα τους, ἀνοίγει τὸ τεράστιο στόμα του καὶ συντρίβει μὲ τὰ δυνατὰ σαγόνια του τὰ κόκκαλά τους. Χορεύει κατόπιν μ' ἕναν περίεργο τρόπο, γιὰ νὰ πανηγυρίση τὴ νίκη του... Κάθε τόσο, οἱ ψαράδες τῆς Ἀφρικῆς βρίσκουν πτώματα νεαρῶν ἱπποποτάμων μὲ σπασμένο τὸ κρανίο καὶ τὴ σπονδυλικὴ στήλη, ποὺ ἐπιπλέουν στὸ νερὸ τῶν ποταμῶν. Εἶναι τὰ θύματα τῆς θηριωδίας τῶν μεγάλων.

Πολλὲς φορές, ὁ ἀρσενικὸς κ' ἡ θηλυκὴ συνάπτουν ἕναν ἅγιο ἀγῶνα, ὁ πρῶτος γιὰ νὰ σκοτώση τὸ παιδί του κ' ἡ δεύτερη γιὰ νὰ τὸ σώση.

Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΕΡΩΤΩΝ

Κρίνοντας κανεὶς ἀπὸ τὶς μεταγενέστερες σχέσεις τους, θὰ πρεπε νὰ βγάλη τὸ συμπέρασμα, ὅτι καμμιὰ ἐπαφὴ δὲν εἶναι δυνατὴ μεταξύ τους. Ἀλλ' ὅταν ἔρχεται ἡ ἐποχὴ τῶν ἐρώτων, ἡ θηλυκὴ κυριεύεται ἀπὸ ἕναν ἀσυγκράτητο ὀργασμὸ καὶ πηγαίνει μόνη της νὰ βρῆ τὸν ἀρσενικό, ποὺ διάλεξε γιὰ νὰ γίνη ὁ ἐφήμερος σύντροφός της. Τὸ ἔνστικτό της εἶναι ἰσχυρότερο ἀπὸ τὸ φόβο ποὺ τῆς ἐμπνέει.

Ἀλλά, κάποτε, πληρώνει μὲ τὴ ζωή της αὐτὴ τὴν ἐφήμερη γαρά. Γιατί, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ φέρη στὸν κόσμο τὸ παιδί της, πρέπει ν' ἀγουπνῆ ἡμέρα καὶ νύκτα πάνω σ' αὐτό.

Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, ποὺ ἔκαμε τὶς θηλυκὲς νὰ συναισθοῦν. Συμβαίνει κάποτε τὸ ἑξῆς: Ἡ θηλυκιά, παρὰ τὸ ἀναμφισβήτητο θάρρος της, ἀρχίζει νὰ κάμπτεται στὴν πάλη της μὲ τὸν ἀρσενικό. Σηκώνεται τότε μιὰ ἄλλη, ποὺ πηγαίνει νὰ σταθῆ στὸ πλευρό της. Μὲ τὸ ὕψος της, εἶναι σὰ νὰ λέη στὸν ἀρσενικό: «Ἂν δὲ φύγης, θάχης νὰ κάμης καὶ με μένα». Ἂν κ' αὐτὴ καμφθῆ, ἐρχεται τρίτη... Ἔτσι, ὁ ἀρσενικὸς μόνο μὲ πανουργία μπορεῖ νὰ ἐπιτύχη τὸ σκοπό του, ποὺ συγίσταται στὸ νὰ σκοτώση τὸ παιδί του.

Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ ἀνάμεσα στὸν ἀρσενικὸ καὶ τὴ θηλυκή, εἶναι τρομεροί. Τὰ δύο ζῶα κόβουν ὁλόκληρα κομμάτια χρέας τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἄλλου. Ἡ προσπάθειά τους συγίσταται στὸ νὰ μπορέσουν νὰ γώσουν τὰ δόντια τους μέσα στὸ λαιμὸ τοῦ ἀντιπάλου καὶ νὰ τοῦ κόψουν τὴν καρωτίδα.

ΤΟ ΣΑΡΑΚΙ ΤΗΣ ΥΠΕΡΟΧΗΣ

Τὸ ἴδιο καὶ ἴσως περισσότερο τρομεροί εἶναι οἱ ἀγῶνες μεταξὺ τῶν ἀρσενικῶν.

Σ' ὅλο τὸ ζωϊκὸ βασίλειο, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, οἱ ἀρσενικοὶ ἀλληλοεξοντώνονται γιὰ τὸ χαρῆμι κάποιας ὡραίας μὲ δύο ἢ μὲ τέσσερα πόδια. Οἱ ἱπποπόταμοι, ὅμως, ἀλληλοσκοτώνονται μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δείξουν τὴ δύναμί τους. Ἔχουν μέσα τους τὸ σαράκι τῆς ὑπεροχῆς, ποὺ δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ ἡσυχάσουν. Γιατὶ νὰ τί γίνεται:

Στὸ ποτάμι, ὅπου ζῆ ἡ ἀγέλη, ὅλα εἶναι ἤρεμα. Οἱ ἱπποπόταμοι ἔγουν ὁλόκληρο τὸ σῶμα τους βυθισμένο μέσα στὸ νερό. Μόνο τὸ κεφάλι τους βρίσκεται ἔξω ἀπ' αὐτό. Ξαφνικά, ἕνας ἱπποπόταμος σηκώνεται καὶ διευθύνεται πρὸς τὸ μέρος ἑνὸς ἄλλου, χωρὶς αἰτία καὶ χωρὶς λόγο. Ὁ δεύτερος σηκώνεται ἐπίσης καὶ οἱ δύο ἱπποπόταμοι βγαίνουν ἀργὰ ἀπὸ τὸ νερό.

Ὅταν φθάσουν στὴν ξηρά, κάνουν ἀμοιβαίως μερικὰ φιλοφρονήματα, ποὺ τοὺς ἐπιτρέπουν ταὐτόχρονα νὰ δείξουν τὴ δύναμί της. Εἶναι σὰ νὰ λένε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον:

— Νά ποιὸς εἶμαι ἐγώ!

Ἀλλὰ μὲ ποιὸ τρόπο τὸ λένε;

Οἱ ἀναγνῶστες μας ἂς μᾶς συγχωρέσουν, γιατὶ πρέπει νὰ ποῦμε τὰ πράγματα μὲ τὸ ὄνομά τους. Οἱ ἱπποπόταμοι ἔγουν ἕναν ποωτότυπο καὶ δυσώδη τρόπο ἐπιδείξεως τῆς δυνάμεώς των. Κοπρίζουν καὶ ταὐτόχρονα στριφογυρίζουν τὴν οὐρά τους, ἐκτινάσσοντας ὁλόγυρα μιὰ βροχὴ ἀπὸ περιττώματα.

Στὴν προκειμένη περίπτωσι, ὅμως, τὰ ἀμοιβαῖα... φιλοφρονήματα φθάνουν τὰ ὅρια τοῦ παροξυσμοῦ. Οἱ δύο ἀντίπαλοι βγάζουν ἐκ μέρους τοῦ ἀσθενεστέρου ἀναγνώρισις τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἄλλου. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνη σ' ὁποιαδήποτε φάσι τοῦ ἀγῶνος. Ὁ ἡττημένος ὑπογωρεῖ μερικὰ βήματα, κάνει μεταβολὴ καὶ ἀρχίζει νὰ γαρετάη τὸν ἄλλον μὲ τὸν τρόπο ποὺ εἴπαμε. Ὁ νικητὴς τοῦ ἀνταποδίδει τὶς φιλοφρονήσεις του μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Στὸ τέλος, ξαναγυρίζουν κ' οἱ δυὸ στὸ ποτάμι. Ἀλλά, στὸ μέλλον, ὁ νικημένος θὰ εἶναι ἕνα εἶδος ὑποτελοῦ τοῦ ἄλλου καὶ θὰ βαδίζη πίσω ἀπὸ τὰ βήματά του.

Τὸ τρίτο ἐνδεγόμενο εἶναι ὁ ἀσθενέστερος ἢ πιὸ δειλός, νὰ ἐγκαταλείψη τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ὅμως, δὲ μπορεῖ νὰ παραμείνη περισσότερο στὴν ἀγέλη. Πρέπει νὰ φύγη.

Αὐτοὶ οἱ φυγάδες εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ βροῦν θέσι σὲ ἄλλη ἀγέλη. Γιατὶ πρέπει πρῶτα νὰ δείξουν τὴ δύναμί τους, πρᾶγμα ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ γίνη παρὰ ἔπειτα ἀπὸ ἕναν ἀγῶνα μέχρι θανάτου.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΕΠΙΔΡΟΜΗ

Οἱ κυνηγοὶ προτιμοῦν αὐτοὺς τοὺς μοναχικοὺς ἱπποπόταμους, ποὺ ἡ ἐξόντωσί τους εἶναι πολὺ εὐκολώτερη καὶ λιγώτερο ἐπικίνδυνη. Ἀλλὰ πόνο ἕνας ἐξασκημένος κυνηγὸς μπορεῖ νὰ ἐπιδοθῆ σ' αὐτὸ τὸ κυνήγι.

Συμβαίνει μὲ τὸν ἱπποπόταμο ὅ,τι καὶ μὲ τὸν ἐλέφαντα. Καὶ τὸ δύο παχύδερμα δὲν εἶναι τρωτὰ παρὰ μόνο στὸ κεφάλι, ἀνάμεσα στὰ μάτια. Σὲ περίπτωσι ἀποτυχίας, ὅμως, ὁ κυνηγὸς θὰ ἔγη ν' ἀντιμετοπίση ἕνα μαινόμενο ζῶο, ποὺ τρέχει μὲ καταληπτικὴ ταχύτητα πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Τὸ τεράστιες ποσότητες περιττωμάτων, ποὺ τὰ ἐκσφενδονίζουν μὲ ὀρυθὸ καταιγίδος ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο.

Ὅταν βαρεθοῦν, τέλος, νὰ κάνουν αὐτὲς τὶς φιλοφρονήσεις, πλησιάζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ἀνοίγουν τὰ στόματά τους, ποὺ μοιάζουν μὲ ἀβύσσους. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν τελειταία ἐπίδειξη, ὑποχωροῦν μερικὰ βήματα κ' ἀμέσως ὁρμοῦν ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον.

Τρεῖς εἶναι οἱ πιθανὲς ἐκβάσεις αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος:

Πρῶτον, ὁ θάνατος τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δύο ἀντιπάλους. Ὁ νικητὴς ξεκοιλιάζει τότε τὸ πτῶμα του κ' ἀρχίζει νὰ τὸ ποδοπατῆ, ὥσπου τὸ μεταβάλλει σὲ πολτό. Τὸ σκελάζει κατόπιν μὲ χῶμα καὶ χορτα καὶ γιρίζει θριαμβευτὴς στὴ θέσι του, μέσα στὸ ποτάμι.

Τὸ δεύτερο ἐνδεχόμενο εἶναι ἡ συντρίβοντας τὰ πάντα μπροστά του.

Ὁ Ἄγγλος κυνηγὸς Ἔντουαρντ Χίλμαν εἶχε συναντήσει κάποτε δύο μοναχικοὺς ἱπποπότάμους, ποὺ φαίνεται, ὅτι εἶχαν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ κάποια ἀγέλη. Τοὺς παραμονεψε καὶ τοὺς πυροβόλησε. Ἀλλὰ σκότωσε μόνο τὸν ἕνα. Ὁ ἄλλος διέφυγε. Τὸ βράδυ, ὁ Ἄγγλος κυνηγὸς κ' οἱ ἰθαγενεῖς, ποὺ τοὺς συνώδευαν, ἔστησαν τὴν κατασκήνωσί τους κοντὰ στὶς ὄχθες ἑνὸς μικροῦ ποταμοῦ, ὅπου εἶχαν δῆ τὸν διαφυγόντα ἱπποπόταμο νὰ βυθίζεται. Ὑπολόγιζαν νὰ τὸν παραμονέψουν τὴν ἄλλη μέρα, γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν κ' αὐτόν.

Ἀλλὰ δὲν εἶχαν λογαριάσει τὴν ἐκδικητικὴ μανία τοῦ ἱπποπότάμου, ποὺ εἶχε δῆ τὸ σύντροφό του νὰ πέφτη κάτω ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῶν ἀνθρώπων καὶ ποὺ σκεφτόταν πὼς κ' ὁ ἴδιος εἶχε διαφύγει ὡς ἐκ θαύματος τὸ θάνατο. Αὐτὴ τὴν παράλειψη τὴν πληρώσαν ἀκριβά.

Τὸ βράδυ, λίγο ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἕνας σκοῦρος ὄγκος ἐμφανίστηκε στὴ μικρὴ κατασκήνωσι. Ἦταν ὁ ἱπποπόταμος, ποὺ εἶχε γλυτώσει... Ὅλοι κοιμόνταν καὶ κανεὶς δὲν πρόσεξε αὐτὴ τὴν ἀνεπιθύμητη ἐπίσκεψι. Ὁ ἱπποπόταμος ἄρχισε τότε νὰ τρέχη δεξιὰ κ' ἀριστερά, ἀναποδογυρίζοντας καὶ συντρίβοντας τὰ πάντα. Ἔφυγε, τέλος, γιὰ νὰ γυρίση στὸ ποτάμι. Ἀλλὰ τί ἄφηνε πίσω του; Ἑπτὰ ἰθαγενεῖς εἶχαν πολτοποιηθῆ, οἱ ποοιμηθεὶς μὲ τὰ τσφμια εἶχαν διασκορπισθῆ καὶ οἱ καραμπίνες τοῦ Ἄγγλου κυνηγοῦ εἶχαν ἀχρηστευθῆ. Εἶχε γλυτώσει, ὡστόσο, ἀπ' αὐτὴ τὴ νυχτερινὴ ἐπιδρομὴ κ' αὐτὸ ἦταν τὸ σημαντικώτερο.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Γνωριμία μὲ τὸ βασιλιὰ τῆς ζούγκλας.

Κανένα ζῶο δὲν εἶναι τόσο δύσμορφο καὶ ἄκομψο, ὅσο ὁ ἱπποπόταμος. Στὴν εἰκόνα μιὰ θηλυκιὰ μαζὶ μὲ τὸ μικρό της.

Στὴν ἴδια σκηνὴ ὅπου σκοτώθηκε ὁ Τσούγγ Λίνγκ Σόο, ὁ ἐμάγος Μωρὶς Φόγκελ παρουσιάζει τώρα ἕνα παρόμοιο νούμερο. Κ ά τ ω δ ε ξ ι ά. Ἡ κρίσιμη στιγμή: Ὁ βοηθὸς τοῦ Φόγκελ σημαδεύει γιὰ νὰ πυροβολήση, ἐνῶ ἐκεῖνος εἶναι ἕτοιμος νὰ πιάση τὴ σφαῖρα μὲ τὰ δόντια του!

Πιάνουν τὶς σφαῖρες ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ!

Ἀλλὰ τὸ πληρώνευν μὲ τὴ ζωή τους

ΕΙΝΑΙ ἕνα «τρύκ», ἕνα ταχυδακτυλουργικὸ «νούμερο». Κι' ὅμως ἔχει στοιχίσει ὥς τώρα τὴ ζωὴ 13 ἀνθρώπων!

Ὅλοι τους ξέρανε τὸ μυστικό. Τὸ εἶχαν ξανακάνει, πολλὲς φορές. Κι' ὅμως ἦρθε ἡ μοιραία στιγμή, ποὺ βρῆκαν τὸ θάνατο, ἀπὸ κάποια τραγικὴ σύμπτωσι ἢ ἀποροσεξία...

Ὁ περίφημος ταχυδακτυλουργὸς Οὐίντινὶ δὲν τὸ εἶχε ἐπιχειρήσει ποτέ. Γιατί, ὅταν βρισκόταν ἀκόμα στὴν ἀρχὴ τῆς καριέρας του, τὸν εἶχε συμβουλέψει ὁ ἀγαπητότερος φίλος του Χάρυ Κέλλαρ:

— Ὄχι, καλό μου παιδί! Μὴ δοκιμάσης ποτὲ νὰ πιάσης μιὰ σφαῖρα στὸν ἀέρα... Ἄκουσέ με, ἐμένα ποὺ σ' ἀγαπῶ σὰν πατέρας... Εἶν' ἕνα «νούμερο», στὸ ὁποῖο βάζει πολλὲς φορὲς ὁ διάβολος τὴν οὐρά του...

Κι' ὅταν τάλεγε αὐτά, ὁ Κέλλαρ εἶχε ὑπ' ὄψι του ὄχι λίγες περιπτώσεις — π. χ. τὸ τραγικὸ τέλος ἑνὸς Νεοϋορκέζου ταχυδακτυλουργοῦ, ποὺ παρίστανε τὸν Κινέζο, μὲ τὸ ψευδωνυμο Τσούγγ Λίνγκ Σόο. Ἐπὶ 20 χρόνια, ὁ θαυματοποιὸς αὐτὸς κατέπλησσε τὸ κοινό, μὲ τὸ ἑξῆς «νούμερο»:

Ἡ γυναῖκα του παρουσιάζε στοὺς θεατὲς δυὸ σφαῖρες, μέσα σ' ἕνα κύπελλο, καὶ παρακαλοῦσε ἕνα ἀπ' αὐτοὺς νὰ σημαδέψη τὴ μιὰ μ' ἕνα κύκλο καὶ τὴν ἄλλη μ' ἕνα σταυρό. Ἔστερα, ἀνέβαινε στὴ σκηνή, γιὰ τὸν ἔλεγχο, μιὰ ἐπιτροπὴ διαλεγμένη ἀπ' τὸ κοινό. Στὴν ἀριστερὴ ἄκρη τῆς σκηνῆς στεκόταν ὁ «αἰνιγματικὸς» Τσούγγ Λίνγκ Σόο, μ' ἕνα κινέζικο δίσκο στὰ χέρια, καὶ στὴ δεξιὰ ἄκρη δυὸ βοηθοί του, κρατῶντας δυὸ «μουσκέτα» ἐπιροσσθογεμῆ.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἔρριχνε στὰ ὅπλα μπαρούτι, τοποθετοῦσε μέσα μιὰ τάπα, τὴν πίεζε καλὰ μὲ μιὰ βέργα κ' ἔπειτα ἔβαζε μέσα τὶς σημαδεμένες σφαῖρες. Ὁ ταχυδακτυλουργὸς ἔφερνε τὸ δίσκο μπροστὰ στὸ στῆθός του. Οἱ βοηθοὶ τὸν σημάδευαν, πυροβολοῦσαν... κ' ὁ Τσούγγ ἔδειχνε στὸ κοινὸ τὶς σφαῖρες, μέσα στὸ δίσκο!

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ἔγινε καὶ στὶς 23 Μαρτίου 1918, στὴ σκηνὴ ἑνὸς θεάτρου τοῦ Λονδίνου. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, ὁ Τσούγγκ σωριάστηκε χάμω, τραυματισμένος βαρυά! Καὶ πέθανε τ' ἄλλο πρωΐ, στὸ νοσοκομεῖο, χωρὶς νὰ φανερώση τὸ μυστικό του.

Ἀλλὰ τὸ βρῆκαν οἱ εἰδικοὶ τῆς Σκότλανδ-Γιάρδ, ὅταν ἐξετάσανε τὰ ὅπλα! Κάτω ἀπ' τὴν κυρίως κάννη, ὑπῆρχε μιὰ δεύτερη, γεμάτη μόνο μὲ μπαρούτι. Αὐτὸ ἔπαιρνε φωτιὰ μὲ τὸν πυροβολισμο, κι ὄχι τὸ ἄλλο, τῆς φανερῆς κάννης. Ἔτσι, οἱ θεαταὶ ἀκούγανε τὸν κρότο, βλέπανε τὸν καπνό... ἀλλ' οἱ σφαῖρες μένανε μέσα στὴν κάννη. Κι' ὁ ταχυδακτυλουργὸς ἔδειχνε στὸ κοινὸ δυὸ ἄλλες, πανομοιότυπες, ποὺ τὶς εἶχε ἕτοιμες ἀπὸ πρίν.

Κάποια βλάβη ὅμως ἔκαμε ὥστε νὰ πάρη φωτιὰ κι' ἡ κυρίως κάννη. Κι' ὁ Τσούγγκ δέχτηκε τὶς σφαῖρες κατάστηθα!

Ἕνα ἀνάλογο κόλπο χρησιμοποιοῦσε κι' ὁ θαυματοποιὸς τοῦ 18ου αἰῶνος Φίλιπ Ἄστλεῦ. Ἔκανε δὲ πῶς ἔπιανε τὶς σφαῖρες πάνω στὴ μύτη ἑνὸς μαχαιριοῦ. Φαίνεται μάλιστα, ὅτι ἦταν ὁ ἐφευρέτης αὐτοῦ τοῦ «τρύκ».

Ἐξ ἄλλου, στὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰῶνος, ὁ ταχυδακτυλουργὸς Ντὲ Γκριζὺ εἶχε ἐπινοήσει καὶ παρουσίαζε τὸ «νούμερο τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου». Πυροβολοῦσε δηλαδὴ μ' ἕνα ντουφέκι ἕνα μῆλο, ποὺ κρατοῦσε ἀνάμεσα στὰ δόντια του ὁ μικρὸς γυιός του. Οἱ σφαῖρες ὅμως ποὺ χρησιμοποιοῦσε, ἦταν κέρινες, φτιαγμένες ἀπ' τὸν ἴδιο, καὶ λυώνανε μὲ τὴ ντουφεκιά.

Τὶς φύλαγε κλειδωμένες σ' ἕνα κουτί. Ἀλλά — ποιὸς ξέρει πῶς — ἀνακατεύτηκε κάποτε μ' αὐτὲς καὶ μιὰ πραγματική. Κι' ὁ Ντὲ Γκριζὺ σκότωσε τὸ γυιό του!

Στὴ δίκη του, ἀναγκάστηκε νὰ φανερώση τὸ μυστικό του. Ὡστόσο, καταδικάστηκε σὲ 6 μηνῶν φυλάκισι, γιὰ ἀνθροποκτονία ἐξ ἀμελείας.

Τὸ 1880, ὁ Πολωνὸς «μάγος» Ντὲ Λίνσκυ παρουσίασε ἕνα «νούμερο», στὸ ὁποῖο ἡ γυναῖκα του «ἔπιανε» τὶς σφαῖρες ποὺ τῆς ἔρριχνε.

Χρησιμοποιοῦσε γι' αὐτὸ κάτι σφαῖρες παλιοῦ τύπου, μὲ προστατευτικὸ κάλυμμα, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸ βγάλη κανεὶς μὲ τὰ δόντια του, πρὶν τὶς μεταχειρισθῆ. Εἶχε δὲ ἕνα βοηθὸ μὲ πολὺ γερὰ δόντια, πού, μὲ τὴ ἔγκοματιά, ἀφαιροῦσε, ὄχι μόνο τὸ κάλυμμα, ἀλλὰ κι' ὁλόκληρο τὸ βλῆμα, ἀφίνοντας μονάχα τὸν κάλυκα μὲ τὸ μπαροῦτι.

Κάποτε, λοιπόν, ἐνῶ ἔδινε παράστασι στὸν πύργο ἑνὸς πρίγκηπος, στὸ Ἄρνσταντ τῆς Γερμανίας, ὁ βοηθός του δὲ διάγκασε μὲ ἀρκετὴ δύναμι τὴ σφαῖρα, ὥστε νὰ βγάλη τὸ βλῆμα, κ' ὅταν ὁ ἀνύποπτος ταχυδακτυλουργὸς πυροβόλησε, πλήγωσε θανάσιμα τὴ γυναῖκα του!

Τέλος, τὸ 1899, ὁ Οὐγγρος Μίκαελ Χατὰλ παρουσίαζε ἕνα παρόμοιο «νούμερο» στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἔκαμε ὅμως λάθος κι' αὐτός. Ἔβαλε στὸ ὅπλο μιὰ πραγματικὴ σφαῖρα, ἀντὶ γιὰ τὴν ψεύτικη, κ' ἔπεσε νεκρός!

✪✪

ΤΟ «ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ»

Ὅταν ἐπισημανθοῦν ἐγκαίρως, οἱ πυρκαγιὲς τῶν δασῶν μπορεῖ νὰ σβύσουν μὲ μιὰ χημικὴ διάλυσι, ποὺ τὴ σκορπίζει ἕνα ἀεροπλάνο, πετῶντας χαμηλά. Ἀλλ' ὅταν ἔχη φουντώσει πιὰ ἡ φωτιά, ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶναι ἐπικίνδυνη, γιατὶ ἡ ὑπερβολικὴ ζέστη, ποὺ ἀνεβαίνει ἀπ' τὸ ἔδαφος, δημιουργεῖ «κενὰ ἀέρος», κ' ἂν τὸ ἀεροπλάνο βρεθῆ ξαφνικὰ σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, μπορεῖ νὰ πέση μέσα στὶς φλόγες. Γιὰ νὰ λείψη αὐτὸς ὁ κίνδυνος, οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες ἐπινόησαν τὸ «Πουλὶ τῆς φωτιᾶς», ἕνα νέο «πυροσβεστικὸ βλῆμα». Αὐτὸ περιέχει 1 τόννο χημικῆς οὐσίας, εἶναι προσαρμοσμένο στὸ κάτω μέρος τοῦ ἀεροπλάνου, πιροδοτεῖται μὲ ἠλεκτρισμὸ καὶ ὁδηγεῖται μὲ ἠλεκτρικὰ κύματα πρὸς τὸ στόχο. Σκάζει πρὶν πέση στὸ ἔδαφος καὶ σκορπίζει τὸ περιεχόμενό του, ποὺ σβύνει τὴ φωτιά. Ἔχει ἀκτίνα δράσεως 8 χιλιομέτρων. Δοκιμάσθηκε δὲ μ' ἐπιτυχία σὲ μιὰ ἔρημο τῆς Καλιφορνίας. Τώρα πρόκειται νὰ ἐφοδιασθοῦν μὲ τέτοια βλήματα τὰ ἀεροπλάνα τῆς ἀμερικανικῆς ὑπηρεσίας κατασβέσεως πυρκαϊῶν τῶν δασῶν.

— *Χὸπ λά!... Τὸ κολλιέ σας, κυρία μου, ἐξαφανίστηκε. Γρήγορα ὅμως θὰ τὸ ξαναβροῦμε...*

— *Θέλω κάτι ὡραῖο γιὰ τὶς ἡμέρες ποὺ φυσάει δυνατὸς ἄνεμος!...*

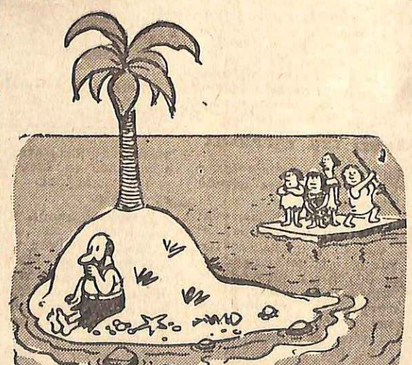

— *Αὐτὴ ἡ μοναξιὰ καὶ ἡ σιωπὴ θὰ μὲ τρελλάνουν!...*

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

ΕΙΝΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟ ΑΠΟ ΣΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΑΣ;

Οἱ παραξενιές, τὰ νεῦρα καὶ οἱ ξαφνικὲς ἐκρήξεις του

ΕΙΝΑΙ πολλοὶ οἱ γονεῖς, ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ νὰ κάμουν τὸ καθῆκον τους ἀπέναντι τῶν παιδιῶν τους καὶ ποὺ διερωτῶνται συχνὰ μήπως ὑστεροῦν σὲ κάτι. Αὐτό, βέβαια, εἶναι ἀξιέπαινο, γιατὶ δείχνει πὼς παίρνουν στὰ σοβαρὰ τὸ ρόλο τους ὡς γονέων. Ὑπάρχει, ὡστόσο, μιὰ ἐρώτησις, ποὺ δὲν τὴν κάνουν κ' οἱ ἄριστοι ἀκόμη μεταξὺ τῶν γονέων. Κι' ἡ ἐρώτησις αὐτὴ εἶναι ἐξαιρετικὰ οὐσιώδης. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἐξετάζουν ποτὲ εἶναι ἂν τὰ παιδιά τους ἐπιδοκιμάζουν τὴν συμπεριφορὰ τῶν γονέων τους ἀπέναντί τους, ἄν, δηλαδή, εἶναι εὐχαριστημένα ἀπ' αὐτούς.

Ἡ σκέψη αὐτὴ ἐξοργίζει προκαταβολικὰ τοὺς γονεῖς. Ὁ ἐγωϊσμός τους δὲ μπορεῖ νὰ τὴν ἀνεχθῆ. Αὐτοὶ πρέπει νὰ εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰ παιδιά τους κι' ὄχι τὰ παιδιὰ ἀπ' αὐτούς. Εἴτε τὴν ἐκδηλώνουν εἴτε ὄχι, ἡ βαθύτερη πεποίθησί τους εἶναι, ὅτι τὰ παιδιὰ ὀφείλουν νὰ τοὺς ὑπακούουν καὶ νὰ κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσουν.

Ἀλλ' ἂν καλοεξετάσωμε τὰ πράγματα, θὰ δοῦμε πὼς τὸ ἀντίθετο εἶναι σωστό. Οἱ γονεῖς, δηλαδή, βαρύνονται μόνο μὲ ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῶν παιδιῶν, τὰ δὲ δικαιώματά τους πηγάζουν ἀπ' αὐτὲς ἀκριβῶς τὶς ὑποχρεώσεις. Τὸ παιδὶ δὲν εἶναι κτῆμα τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας. Ἐκεῖνοι, ποὺ τὸ ἔφεραν στὸν κόσμο ἔχουν, τοὐναντίον, τὴν ὑποχρέωσι νὰ μεριμνήσουν γιὰ τὴν ἀνάπτυξί του, νὰ τὸ βοηθήσουν μ' ὅλες τοὺς τὶς δυνάμεις καὶ νὰ τὸ προπαρασκευάσουν γιὰ τὴ ζωή. Ἡ μέριμνα αὐτὴ δὲ θὰ ἀποδώση ποτὲ καλοὺς καρπούς, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει ἁρμονικὴ συνεργασία μεταξὺ γονέων καὶ παιδιῶν.

Ἂν, λοιπόν, οἱ γονεῖς ἱκανοποιοῦνται ὅταν βλέπουν, ὅτι οἱ προσπάθειές τους ἀποδίδουν, ἄλλο τόσο καὶ τὰ παιδιὰ χαίρονται ὅταν ἀισθάνωνται πὼς οἱ γονεῖς τους τὰ παρακολουθοῦν μὲ στοργὴ καὶ κατανόησι.

Ἀλλὰ πῶς θ' ἀντιληφθῆτε, ὅτι τὸ παιδί σας δὲν εἶναι εὐχαριστημένο ἀπὸ σᾶς; Ὁ Ἐλβετὸς ψυχολόγος δόκτωρ Κράφτ ἐφιστᾶ τὴν προσοχὴ τῶν γονέων στὶς ἀκόλουθες περιπτώσεις:

1) Τὸ παιδὶ εἶναι κακόκεφο καὶ δύστροπο μέσα στὸ σπίτι, ἐνῶ, ὅταν βρίσκεται μὲ ἄλλους, γίνεται πρόσχαρο καὶ διαχυτικό. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι τὸ παιδὶ δὲν εὐχαριστιέται μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ καὶ ὅτι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον τοῦ φέρνεσθε, δὲν τὸ ἱκανοποιεῖ. Αἰσθάνεται, λοιπόν, σὰ λύτρωσι, κάθε φορά, ποὺ βρίσκεται μέσα σὲ διαφορετικὸ περιβάλλον.

2) Τὸ παιδὶ σᾶς μιλάει μὲ θαυμασμὸ γιὰ τοὺς γονεῖς τῶν φίλων του. Ὁ θαυμασμὸς εἶναι ἀποτέλεσμα συγκρίσεως. Το παιδὶ σᾶς συγκρίνει μὲ τοὺς γονεῖς τῶν φίλων του καὶ ἡ σύγκρισι αὐτὴ φαίνεται, ὅτι δὲν εἶναι ἱκανοποιητικὴ γιὰ σᾶς.

3) Τὸ παιδὶ προσπαθεῖ νὰ ντύνεται ὅπως οἱ ἄλλοι, νὰ ἔχη τὰ ἴδια πράγματα μ' αὐτούς, κλπ. Κατὰ τὴ γνώμη σας, αὐτὸ ὀφείλεται σὲ πνεῦμα μιμήσεως. Προσέξετε, ὅμως! Ἡ αἰτία εἶναι ἴσως βαθύτερη. Τὸ παιδὶ αἰσθάνεται πὼς κάτι τοῦ λείπει. Καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ κρύψη, μιμούμενο τὴν ἐμφάνισι τῶν ἄλλων, γιατὶ φαντάζεται πὼς ἔτσι κανεὶς δὲ θὰ προσέξη τὴν ἔλλειψί του. Τὸ παιδί, λοιπόν, δὲν εἶναι ἱκανοποιημένο ἀπὸ σᾶς.

4) Ἂν μπῆτε, ξαφνικά, στὸ δωμάτιό του, κούβει βιαστικὰ ἐκεῖνο ποὺ κάνει. Αὐτὸ δείχνει πὼς τὸ παιδὶ δὲ σᾶς ἔχει ἐμπιστοσύνη. Σᾶς σέβεται καὶ σᾶς ὑπακούει, ἀλλὰ φοβᾶται πὼς μπορεῖτε νὰ σταθῆτε ἐμπόδιο στὸ δρόμο του.

5) Τὸ παιδὶ ἀρχίζει νὰ κλαίη, ξαφνικά, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀφορμή. Τὸ κλάμα του αὐτὸ δὲν ὀφείλεται σὲ παραξενιά. Ἀποτελεῖ, τοὐναντίον, ἕνα ξέσπασμα. Μέσα στὴν ψυχή του διεξάγεται μιὰ πάλη. Νομίζει πὼς δὲ δείχνετε τὴν ἀπαιτούμενη μέριμνα γι' αὐτό, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ σᾶς τὸ πῆ καὶ ὑποφέρει. Ἀντὶ νὰ τὸ μαλώσετε, εἶναι καλύτερο νὰ σκύψετε πιὸ πολὺ πάνω του καὶ νὰ προσπαθήσετε ν' ἀντιληφθῆτε τί ζητάει ἀπὸ σᾶς ἢ τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ τοῦ λείπει.

6) Ἐξοργίζεται ὅταν τοῦ κάνετε ἐρωτήσεις. Καί, μὲ τὴ σειρά σας, ἐξοργίζεσθε καὶ σεῖς, γιατὶ νομίζετε πὼς ὁ θυμός του ὀφείλεται σὲ κακὴ διάθεσι. Τὸ πιθανώτερο εἶναι, ὡστόσο, ὅτι δὲν ἔξερε νὰ κάνετε ἐρωτήσεις στὸ παιδί σας. Παίρνετε π. χ. ὕφος ἀνακριτοῦ, ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἐξιχνιάση τὸ ἔγκλημα τοῦ κατηγορουμένου ἢ βάζετε μιὰ δόσι εἰρωνείας στις ἐρωτήσεις σας ἢ τὶς κάνετε μὲ τρόπο, ποὺ τὸ παιδὶ δὲν ἔχει νὰ σᾶς ἀπαντήση τίποτα, γιατὶ δίνετε μόνος σας τὶς ἀπαντήσεις, κλπ. Τὸ παιδὶ δὲ θέλει νὰ τὸ ἀνακρίνετε, ἀλλὰ νὰ τὸ νοιώθετε. Κι' ὅταν ἀρχίζετε νὰ τὸ ἀνακρίνετε, αὐτὸ δείχνει πὼς δὲ βρισκόσαστε σὲ ψυχικὴ ἐπαφὴ μαζί του.

7) Τὰ παιδιὰ κάνουν πολλὲς ζημιὲς καὶ ἀταξίες στὸ σπίτι. Λεν τὸ ἀρνιοῦνται. Ἀλλὰ πληγώνονται ὅταν, σὲ κάθε περίπτωσι, τὸ μυαλό σας πηγαίνει ἀμέσως σ' αὐτά. Αὐτὴ ἡ προκατάληψις τὰ κάνει νὰ ἐπαναστατοῦν.

8) Μήπως τὸ παιδί σας κριτικάρει κάθε τι ποὺ γίνεται μέσα στὸ σπίτι; Προσέξετε! Δὲν πρέπει νὰ τὰ βάζετε μαζί του. Ἡ κριτική του δείχνει, ὅτι δὲν εἶναι ἱκανοποιημένο. Ἡ κρίσις σας σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι πρέπει νὰ εἶναι ἀντικειμενική. Μὴν ξεκνάτε ἀπὸ τὴ λαναθισμένη σκέψη, ὅτι οἱ γνῶμες τοῦ παιδιοῦ σᾶς εἶναι ἀδιάφορες. Προσπαθῆστε, τοὐναντίον, ν' ἀνακαλύψετε τί τὸ σωστὸ ὑπάρχει σ' αὐτὲς καὶ κάμετε ὅ,τι πρέπει γιὰ νὰ διορθώσετε τὰ πράγματα.

9) Τὸ παιδὶ ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους σὲ κάθε παρατήρησι, ποὺ τοῦ κάνετε. Ἡ κίνησι αὐτὴ δὲν ὀφείλεται σὲ ἀναίδεια, ἀλλὰ σὲ ραθεία ἀπογοήτευσι. Δὲν πιστεύει πιὰ στὸ ἐνδιαφέρον σας καὶ βρίσκει ἄτοπες καὶ ἀνώφελες τὶς παρατηρήσεις σας.

10) Τοῦ συμβαίνει συχνὰ νὰ μὴν ἀνοίγη τὸ στόμα του μέσα στὸ σπίτι; Τὸ παιδὶ ἔχασε τὴν ἀπαραίτητη ψυχικὴ ἐπαφὴ μαζί σας καὶ πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ τὴν ξαναφρῆ.

Μιὰ πρωτότυπη διαφήμισι

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ Λατὲν ἦταν μοναδικὸς στὸ λανσάρισμα ἀγνώστων συγγραφέων. Ἐξέδιδε, κατὰ κανόνα ἔργα λογοτεχνῶν, ποὺ δὲν εἶχαν δημοσιέψει οὔτε ἕνα διήγημά τους. Αὐτὸ δέβαια δὲν τὸ ἔκανε γιὰ νὰ ὑποστηρίξη τοὺς νέους κι' ἀγνωστους λογοτέχνες. Μὰ ἤτανε τῆς γνώμης πὼς τὸ κοινὸν ἐνδιαφέρεται πιὸ πολὺ νὰ γνωρίση ἕναν ἄγνωστο συγγραφέα, παρὰ νὰ διαβάση τὰ βιβλία ἀνθρώπων, ποὺ ἔχουν ἤδη γράψει ἕνα σωρὸ μυθιστορήματα. Φτάνει μονάχα νὰ ρεκλαμαριστῆ καλὰ τὸ βιβλίο... Κι' ὁ Λατὲν δὲν εἶχε τὸ ταῖρι του στὸ κεφάλαιο αὐτό. Κανεὶς δὲν ἤξερε, σὰν κι' αὐτόν, νὰ διαφημίζη καὶ τὸ πιὸ ἀσήμαντο βιβλίο, γιὰ νὰ κάνη τὸν συγγραφέα διάσημο.

Γιὰ νὰ διαφημίση ἕνα μυθιστόρημα—τοὺς «Ἁπλοϊκοὺς Ἔρωτες»—δὲν ἄφισε μέσο ἀνεκμετάλλευτο. Ἔκανε φωτεινὲς ρεκλάμες, ἔδωσε τὸν τίτλο τοῦ βιβλίου σ' ἕνα ἄρωμα, σὲ καινούργια μάρκα τσιγάρου, σ' ἕνα ὀρεκτικό!

Τελευταία, ὅμως, οἱ δουλειές του δὲν πήγαιναν καὶ τόσο καλά.

Εἶχε στερέψει πιὰ ἡ ἔμπνευσί του καὶ δὲν μποροῦσε νὰ βρῆ κανένα πρωτότυπο μέσο διαφημίσεως.

★

Τότε ἀκριβῶς, στὶς δύσκολες στιγμές, πῆγε καὶ τὸν βρῆκε ὁ νεαρὸς Εὐτύχιος Πατυρὸν μ' ἕνα ὀγκώδες χειρόγραφο ὑπὸ μάλης.

— Σᾶς φέρνω, εἶπε στὸν διάσημο ἐκδότη, ἕνα μυθιστόρημα, μιὰ ἰδέα...

— Ἀντιπαθῶ τὰ βιβλία, ποὺ ἔχουν ἰδέες, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Λατέν.

— Μὰ ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν βρίσκεται μέσ' στὸ βιβλίο. Θὰ μποροῦσε ἁπλῶς νὰ χρησιμεύση γιὰ τὴ μεγαλύτερη κυκλοφορία του.

— Τότε ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Γιὰ νὰ τὴν ἀκούσουμε...

— Πολὺ εὐχαρίστως... Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ ἰδέα νὰ διαπράξω ἕνα ἔγκλημα δεκαπέντε μέρες ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τοῦ βιβλίου μου, ποὺ θὰ φέρη τὸν τίτλο: «Ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκότωσα»;

— Ἀρκετὰ καλή...

— Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶναι πὼς δὲν θὰ σκοτώσω κανένα ἄνθρωπο ... Ἔχω ὅμως ἕνα φίλο, ποὺ βαρέθηκε τὴ ζωή του. Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ σκοτωθῆ. Γιὰ νὰ μοῦ παράσχη μιὰ μικρὴ ἐκδούλευσι, εἶναι πρόθυμος νὰ φύγη ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ νὰ νομίση ἡ ἀστυνομία πὼς πρόκειται περὶ ἐγκλήματος... Ἐγὼ θὰ τὸ σκάσω ἀμέσως γιὰ νὰ μὲ ὑποπτευθοῦν καὶ νὰ μὲ κυνηγήσουν... Θ' ἀκολουθήσουν κωμικοτραγικὲς περιπέτειες... Οἱ ἐφημερίδες θ' ἀφιερώσουν γιὰ μέναι μεγάλαι ἄρθρα στὴν πρώτη σελίδα καὶ θὰ δάλουν καὶ τὴ φωτογραφία μου. Τέλος, θ' ἀφίσω τὴν ἀστυνομία νὰ μὲ πιάση, ἐνῶ ἐσεῖς θὰ δάζετε σὲ κυκλοφορία τὸ βιβλίο μου... Θὰ γίνη ἀνάρπαστο... Θὰ μὲ δικάσουν κι' ἀσφαλῶς θὰ μὲ καταδικάσουν σὲ θάνατο. Τὸ μυθιστόρημά μου θὰ πουλιέται σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα... Καὶ ὅταν πιὰ θὰ πλησιάζη ἡ μέρα, ποὺ θὰ μὲ ἀποκεφαλίσουν, θὰ ἐμφανισθῆτε ἐσεῖς στὶς δικαστικὲς ἀρχές. Θὰ παρουσιάσετε μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ φίλου μου. Θ'

ΜΙΑ ΝΕΑ «ΣΤΑΡ» ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἀξέρθηκε κατὰ μιὰ μονάδα ὁ ἀριθμὸς τῶν «στὰρ» τῆς ἑλληνικῆς ὀθόνης. "Οσοι δοῦν τὸ χειμῶνα τὸ φίλμ «Δέκα μέρες στὸ Παρίσι» θὰ μπορέσουν νὰ εκτιμήσουν τὸ ταλέντο καὶ πρὸ παντὸς τὴ γοητεία της. Παίζει στὴν κωμωδία αὐτὴ κοντὰ στὸ Νίκο Σταυρίδη καὶ τὴν Ἄννα Φόνσου. Κάθως βλέπετε στὴ φωτογραφία μας, ἡ νέα «δόμιδα τοῦ σέξ» παρουσιάζει ἐκπληκτικὴ ὁμοιότητα μὲ τὸ δημοφιλὴ κωμικὸ μας Γιάννη Γκιωνάκη.

ἀποκαλύπτει σ' αὐτὴν τοὺς
γους ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ λάβῃ τὴν
ἀπόφασι ν' αὐτοκτονήσῃ. (Τὴν ἐ-
πιστολὴ αὐτὴ θὰ σᾶς τὴ δώσω
ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες καὶ σᾶς
παρακαλῶ νὰ τὴν φυλάξετε σὰν
τὰ μάτια σας). Τὸ δικαστήριο
θὰ πεισθῇ γιὰ τὴν ἀθωότητά μου
καὶ θὰ μοῦ ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθε-
ρία μου. Στὸ μεταξύ, ὅμως, τὸ
βιβλίο μου θὰ ἔχῃ κυκλοφορήσει
σὲ 100.000 ἀντίτυπα. Ἐ; Πῶς
σᾶς φαίνεται αὐτὴ ἡ διαφήμισι;
Ὁ Λατὲν ὑποκλίθηκε μὲ τα-
πεινοφροσύνη.

— Ὁμολογῶ, εἶπε, πὼς τέτοια
ἰδέα δὲν μοῦ πέρασε ποτὲ ἀπ'
τὸ μυαλό. Εἶναι μεγαλοφυής! Θὰ
στείλω ἀμέσως ἀγαπητέ μου φί-
λε, τὰ χειρόγραφά σας στὸ τυπο-
γραφεῖο... Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα
τὸ βιβλίο θὰ εἶναι ἑτοιμο... Πέ-
στε μονόχα τοῦ φίλου σας ν'
αὐτοκτονήσῃ μέσα σὲ δεκαπέντε
μέρες τὸ πολύ.

Κι' ὕστερα προσέθεσε, τρίβον-
τας τὰ χέρια του:

— Τὸ βιβλίο σας θὰ σημειώ-
σῃ πρωτοφανῆ ἐπιτυχία!

★

Ἡ συνέχεια τῆς ἱστορίας ἔγι-
νε ἔτσι ὅπως τὴν εἶχε πῆ ὁ Εὐτύ-
χιος Πατερόν. Ὁ ἀπογοητευμένος
φίλος του αὐτοκτόνησε. Καὶ ἡ
σκηνοθεσία τῆς μακάβριας αὐτῆς
κωμῳδίας ἔγινε μὲ τέτοιο τρόπο,
ποὺ νὰ μὴ μένῃ καμμία ἀμφιβο-
λία πὼς πρόκειται περὶ ἐγκλήμα-
τος. Ἐννοεῖται πὼς ὁ μακαρτίης
φρόντισε πρὶν πεθάνῃ, γιὰ νὰ κά-
νῃ μιὰ ἐκδούλευσι στὸν Πάτε-
ρον, νὰ δώσῃ στὸ φίλο του ἕνα
γράμμα, ὅπου ἔλεγε πὼς αὐτο-
κτονοῦσε ἐπειδὴ βαρέθηκε τὴ ζωή.
Τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ ὁ Εὐτύχιος
τὴν παρέδωσε ἀμέσως στὸν ἐκδό-
τη του γιὰ νὰ τὴν παρουσιάσῃ
στὸ δικαστήριο, ὅταν θἀρχόταν
ἡ κατάλληλη στιγμή.

...Καὶ ὁ νεαρὸς συγγραφέας
κρύφτηκε. Ἡ ἀστυνομία ἄρχισε
νὰ τὸν κυνηγᾷ. Ἀναστάτωσι
στὸν ἡμερήσιο Τύπο.: «Διάφορα ἐ-
πεισόδια μὲ τοὺς ἀστυνόμους».
«Ἡ σύλληψι τοῦ δολοφόνου». «Ἡ
δίκη του...». «Καὶ ἡ ἔκδοσι τοῦ
μυθιστορήματός του: «Ὁ ἄνθρω-
πος ποὺ σκότωσα».

Πρωτοφανής. ἀφάνταστη ἐπιτυ-
χία! Ὁ κόσμος ἔκανε οὐρὰ μπρὸς
στὰ βιβλιοπωλεῖα γιὰ ν' ἀγοράσῃ
τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ βιβλίο,
τὴν ἐξομολόγησι ἑνὸς διανοου-
μένου δολοφόνου!...

Ὅταν ὁ νεαρὸς Εὐτύχιος Πα-
τερὸν καταδικάστηκε σὲ θάνα-
τον, εἶχαν πουληθῆ 40.000 ἀντί-
τυπα τοῦ βιβλίου του. Τὴν παρα-
μονὴ τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως, ὁ
ἀριθμὸς αὐτὸς ἀνήλθε σὲ 500.
000!...

Μὰ ὁ Λατὲν δὲν παρουσιαζόταν νὰ δείξῃ τὸ ἀποκαλυπτικὸ γράμμα τοῦ μακαρίτη, ποὺ θ' ἀπεδείκνυε τὴν ἀθωότητα τοῦ μελλοθανάτου Πατερόν. Καὶ ὁ νεαρὸς διάσημος κακοῦργος - συγγραφέας ἔβλεπε μ' ἀγωνία νὰ πλησιάζῃ ἡ ὥρα ποὺ θὰ τοῦ ἔκοβαν τὸ κεφάλι. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀδικαιολόγητη καθυστέρησι τοῦ ἐκδότη του. Ὁ Λατὲν ὅμως ἔκανε στὸ γραφεῖο του τὸν παρακάτω συλλογισμό:

«— Ἂν ἀποδειχθῆ τώρα ἡ ἀθωότης τοῦ Πατερόν, τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ γιὰ τὸ μυθιστόρημά του θὰ χαλαρωθῆ. Ἐνῶ, ἂν παρουσιάσω τὸ ἀποκαλυπτικὸ γράμμα μετὰ τὴν καρατόμησί του, θὰ γίνῃ σκάνδαλο γιὰ τὴ νέα αὐτὴ δικαστικὴ πλάνη καὶ ἡ κυκλοφορία τοῦ βιβλίου θὰ διπλασιασθῆ!... Τὶ πρωτότυπη διαφήμισι!...

Καί, τρίβοντας χαρούμενα τὰ χέρια του, πῆγε νὰ κοιμηθῆ!

ΚΛΕΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

Γιὰ μικρούς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Συλλαβικὸς κοχλίας

Μέσα στὸ σχέδιο αὐτὸ θὰ τοποθετήσετε 39 τρισύλλαβες λέξεις τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς σημασίες. Θὰ βάζετε μιὰ ὁλόκληρη συλλαβὴ μέσα στὸ κάθε μικρὸ ὀρθογώνιο καὶ θὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ τελευταία (τρίτη) συλλαβὴ τῆς κάθε λέξεως

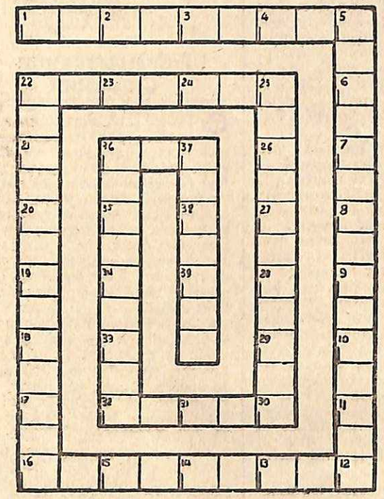

εἶναι συγχρόνως καὶ ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς ἀμέσως ἑπομένης.

Δηλαδή, ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3 λέξεως εἶναι ἡ ἴδια μὲ τὴν τελευταία τῆς ὑπ' ἀριθ. 2 καὶ ἡ τρίτη συλλαβή της, ἡ ἴδια μὲ τὴν πρώτη τῆς ὑπ' ἀριθμ. 4.

Π.χ. Α — ΓΟ — ΡΙ, ΡΙ — ΖΙ — ΚΟ, ΚΟ — ΛΙ — ΚΟΣ, ΚΟ — ΣΜΗ — ΜΑ, ΜΑ — ΔΕ — ΡΙ, ΡΙ — ΖΑ — ΓΡΑ, — ΓΡΑ — ΝΙ — ΤΑ. κ.ο.κ.

1) Νέμισμα διαφόρων χωρῶν.
2) Μικρόσωμα.
3) Βασανιστὴς (μεταφορ.).
4) Ὀθωμανός.
5) Ὑπερβολικὴ αἰσχροκέρδια.
6) Δὲν ποτίζονται.
7) Ψάρι μὲ ἐπικίνδυνα ἀγκάθια.
8) Βοηθοῦν τὶς γυναῖκες νὰ ἐπιτύχουν τοὺς σκοπούς τους.
9) Ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ ζῶα.
10) Φιλοξενεῖ ληστάς.
11) Προκαλοῦν τρεμοῦλιασμο
12) Νόστιμο ψάρι.
13) Μουσικὸ ὄργανο.
14) Χτύπημα.
15) Προσελκύει τὰ ψάρια.
16) Χαλὶ τῆς φύσεως.
17) Ἀμηχανία, ποὺ προκαλεῖ μιὰ δύσκολη ἐκλογή.
18) Χώρα τῆς Β. Ἀφρικῆς.
19) Βρίσκεται κοντὰ σὲ κάθε σημαία.
20) Νοστιμίζει τὶς μπριζόλες.
21) Νεογέννητα.
22) Παιδὶ τοῦ δρόμου.
23) Προάστιο τοῦ Πειραιῶς.
24) Χρησιμοποιεῖται στὴν κατασκευὴ ἐργαλείων.
25) Κάνει τὴ γῆ πιὸ εὔφορη.
26) Ἐλιγμὸς πλοίου.
27) Ἰστιοφόρο μὲ δυὸ ἱστούς.
28) Ἀχρηστεύει γυάλινο σκεῦος.
29) Νησὶ τῆς Πορτογαλίας, ποὺ φημίζεται γιὰ τὰ κρασιά του.
30) Λιμανάκι τῆς Ἀττικῆς.
31) Πόλις τῆς Δ. Μακεδονίας.
32) Διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ.
33) Τὸ πιὸ ὡραῖο κομμάτι τῆς ζωῆς.
34) Τὸ χρειάζεται κάθε καλλιτέχνης.
35) Πολύτιμος λίθος.
36) Ὑάκινθος.
37) Χονδρὸ ὕφασμα.
38) Ἀπαραίτητη σὲ μιὰ γυναικεία τσάντα.
39) Χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ καρκίνου.

Δ.

Λεξίγριφος

Θεά, ἄρθρο κι' ἀκρωτῆρι,
μαζὶ βρέθηκαν τὰ τρία
κι' ὅμως, ἀντὶ γιὰ ψωμοτύρι,
φαγητὰ μὲ ἀφθονία.

Σωστὸ — Λάθος

Ἀπὸ τὶς δυὸ λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ, ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κάτωθι φράσεις, διαγράψατε ἐκείνη ποὺ δὲν ταιριάζει:

1) Ἡ Γαλλία καὶ ἡ Γιουγκοσλαβία συνορεύουν καὶ οἱ δυὸ μὲ μιὰ ἄλλη εὐρωπαϊκὴ χώρα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

2) Εἶναι πάνω ἀπὸ 50 χρόνια, ποὺ ἡ Ἄγκυρα εἶναι πρωτεύουσα τῆς Τουρκίας: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

3) Ἡ ὑάρβα εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ τὸ μέτρο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

4) Ὁ πιὸ ὑψηλὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου δὲν ξεπερνᾶ τὰ 2,50 μέτρα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

5) Οἱ Γκάουτσος ζοῦν στὴν Ἀργεντινή: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

6) Ὁ ἐρυλικὸς ἥρως τοῦ Γουόλτ Ντίσνεϋ, Μίκυ-Μάους, δὲν εἶναι ἀκόμα 30 χρόνων: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

7) Οἱ Ἐσκιμῶοι ἀνήκουν στὴ λευκὴ φυλή: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

8) Ἡ Νορβηγία ἔχει κοινὰ σύνορα μὲ τὴ Ρωσία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

9) Ἡ περίφημη πολιὴ νύχτα ἔχει τὴν ἴδια διάρκεια καὶ στοὺς δυὸ Πόλους, 179 ἡμέρες: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ

10) Ὁ Σενέκας πέθανε ἀπὸ φυσικὸ θάνατο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Ὁμοιότητες καὶ διαφορές

Ἀνάμεσα στὶς 8 αὐτὲς εἰκόνες τοῦ σχεδίου μας ὑπάρχουν μόνον δυὸ ποὺ εἶναι ἐντελῶς ὅμοιες, ἀκόμα καὶ στὶς παραμικρότερες λεπτομέρειες.

Πρέπει ὅμως ἀκόμα νὰ ἀρῆτε καὶ δυὸ ἀπὸ τὶς ὁποῖες εἶναι μὲν ὅμοια τὰ σπίτια, μὰ διαφέρουν οἱ ἀχυροκαλύβες. Σὲ ἄλλες εἰκόνες εἶναι ὅμοιες οἱ ἀχυροκαλύβες, ἀλλὰ διαφέρουν τὰ σπίτια. Τέλος, ἀπομένουν

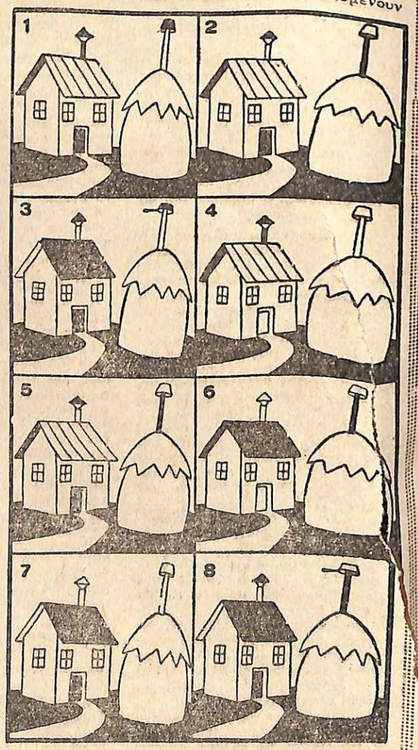

δυὸ εἰκόνες στὶς ὁποῖες τόσο οἱ ἀχυροκαλύβες. ὅσο καὶ τὰ σπίτια εἶναι ἀνόμοια.

Ἂν θέλετε νὰ ὑπερηφανευθῆτε γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας, πρέπει νὰ τ' ἀνακαλύψετε ὅλα αὐτὰ μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας, τὸ πολύ.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 76

ΕΚΛΕΒΑΝ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ ΜΕΣΑ ΑΠ' ΤΙΣ ΠΗΓΕΣ!

Μιὰ κολοσσιαία ληστεία στὸ Τέξας

Ἡ ΑΜΕΡΙΚΗ ἦταν ἀνέκαθεν ἡ χώρα τοῦ ὠργανωμένου ἐγκλήματος: γκάνγκστερς, ῥάκετες, ληστὲς τῶν τραίνων καὶ κλέφτες παιδιῶν... Ἀλλά, τελευταία, ἀνακαλύφθηκε μιὰ νέα κατηγορία κακοποιῶν. Πρόκειται γιὰ τοὺς κλέφτες τοῦ πετρελαίου. Οἱ κλέφτες αὐτοὶ δὲν ἔκλεβαν τὸ πετρέλαιο κατὰ τὴ μεταφορά του ἢ κατὰ τὰ διάφορα στάδια τῆς ἐπεξεργασίας ἢ τῆς ἐμπορικῆς διαθέσεώς του, ἀλλὰ μέσα ἀπὸ τὶς ἴδιες τὶς πετρελαιοπηγές.

Κέντρον τῆς προτότυπης ληστείας ἦταν τὸ Τέξας, ὅπου τὸ πετρέλαιο βρίσκεται παντοῦ, ὅπως κι' ὁ ἀέρας. Ἀπὸ τὸ 1901, ὅταν ἀνοίχθηκε στὸ Μπομὸν τὸ περίφημο πηγάδι τοῦ Σπίνδλετοπ, τὸ πρῶτο τῆς περιοχῆς καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τοῦ κόσμου — σὲ δέκα ἡμέρες βγαίνουν ἀπ' αὐτὸ 1 ἑκατομμύριο βαρέλια μὲ τὸ πολύτιμο ὑγρό — μιὰ καινούργια ἐποχὴ ἄρχισε γιὰ ὁλόκληρη τὴν περιοχή. Οἱ ἄνθρωποι κατάλαβαν, ὅτι ἕνας θησαυρὸς βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους. Καὶ βάθηκαν νὰ τὸν ἐκμεταλλευθοῦν μ' ὅλα τὰ μέσα. Οἱ τυχεροὶ ἔπεσαν πάνω σ' ἀληθινὲς λίμνες πετρελαίου. Ἄλλοι βρῆκαν μόνο μιὰ μικρὴ φλέβα. Κανένας, ὡστόσο, δὲν ἔμεινε δυσαρεστημένος. Ὑπῆρχε πετρέλαιο γιὰ ὅλο τὸν κόσμο.

Ἀπὸ τὴ μακρυνὴ ἐκείνη ἐποχὴ ὡς σήμερα, οἱ πετρελαιοπηγὲς ξεφύτρωσαν σὰ μανιτάρια. Σὲ μόνη τὴν πόλι τοῦ Κίλγκορ ξεπερνοῦν τὶς 4000! Καὶ ὑπάρχουν παντοῦ: στὶς αὐλὲς τῶν σπιτιῶν, στὰ γήπεδα τοῦ γκόλφ, πλάϊ στοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμούς...

Αὐτὴ ἡ πληθώρα τῶν πηγῶν ἔκανε δυνατὴ τὴν κλοπή.

Ἂς ὑποθέσωμε ἕναν ἰδιοκτήτη, ποὺ δὲν εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀπόδοσι τῆς πηγῆς του, ἢ ποὺ βλέπει πὼς κοντεύει νὰ στερέψῃ. Προχωρῶντας σὲ βάθος, εἶναι πιθανόν, ὅτι θὰ μπορέσῃ νὰ βελτιώσῃ τὴν ἀπόδοσί της. Κι' ἐδῶ εἶναι ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ τὰ πράγματα. Γιατί, ἀντὶ νὰ πάῃ σὲ βάθος, προχωρεῖ λοξὰ καὶ... πέφτει μέσα στὸ πηγάδι τοῦ γείτονα.

Αὐτὴ ἡ πρωτότυπη κλοπὴ ἔγινε ἀρχικὰ ἀπὸ μεριακοὺς μεμονωμένους ἰδιοκτῆτες, ποὺ ἐργάσθηκαν κρυφὰ καὶ γιὰ προσωπικό τους λογαριασμό. Ἔπειτα, μπῆκαν οἱ εἰδικοί, ἡ σπεῖρα. Ἔγινε, δηλαδή, τὸ ἑξῆς: Μερικοὶ ἄνθρωποι ἐμελέτησαν τὴν κατάστασι καὶ σκέφτηκαν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπ' αὐτήν. Ἡ πρώτη τους δουλειὰ ἦταν νὰ φτιάξουν ἕνα λεπτομερὲς χάρτη τοῦ ἐδάφους καὶ τοῦ ὑπεδάφους, μὲ τὴν ἀκριβῆ τοποθεσία κάθε πετρελαιοπηγῆς, τὶς διακλαδώσεις τῶν ὑπογείων σωληνώσεών της καὶ τὸ ρυθμὸ τῆς ἀποδόσεώς της. Ἔπειτα, ἀρχισαν νὰ ἐπισκέπτονται τοὺς λιγώτερο εὐνοουμένους.

— Ἡ πηγή σου, ἔλεγαν στὸν καθένα, μπορεῖ νὰ ἔχῃ διπλασία ἢ τριπλασία ἀπόδοσι. Παραχώρησέ μας τὸ ¼ (ἢ τὸ 1)3) καὶ σὲ λίγο θὰ εἶσαι πλούσιος.

Κανεὶς, βέβαια, δὲν ἦταν τόσο τίμιος, γιὰ νὰ διώξῃ τὴν τύχη, ποὺ ἐρχόταν νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα του. Ἡ σπεῖρα μὲ τὰ συνεργεῖα, ποὺ διέθετε ἄρχιζε ἀμέσως τὶς ἀπαιτούμενες γεωτρήσεις κι' ὁ ἀπογοητευμένος ἰδιοκτήτης περνοῦσε σὲ λίγο στὴν κατηγορία τῶν εὐνοουμένων τῆς τύχης. Οἱ «εἰδικοὶ» τὰ κατάφερναν τόσο καλά, ποὺ τὸ πηγάδι του ἐτροφοδοτεῖτο ταὐτόχρονα ἀπὸ 3 ἢ 4 γειτονικά.

Ἀλλ' ἡ σπεῖρα ἐπεξέτεινε μὲ τὸν καιρὸ τὶς ἐπιχειρήσεις της. Ἐδημιούργησε πηγάδια σὲ ἐπιχειρήσεις τῆς

ΒΡΟΧΗ ΚΑΙ ΚΑΛΟΣ ΚΑΙΡΟΣ ΚΑΤΑ ΒΟΥΛΗΣΙ!

Οἱ «ἐναέριοι τροχοὶ» τῆς ἀτμοσφαίρας. —Ἡ νύχτα θὰ καταργηθῆ

Ο ΑΛΕΞΗΣ Ἀτζουμπέϊ, γαμβρὸς τοῦ Κροῦστσεφ καὶ ἀρχισυντάκτης τῆς «Ἰσβέστια», ἔχει καθιερώσει μιὰ συνήθεια, ποὺ θὰ-προπτε νὰ τὴ μιμηθοῦν οἱ ἐφημερίδες ὅλου τοῦ κόσμου. Γιὰ νὰ σφυγμομετρήση τὴν κοινὴ γνώμη, συγκεντρώνει μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα τοὺς συντάκτες του καὶ ἐξετάζει μαζί τους τὶς ἐπιστολὲς τῶν ἀναγνωστῶν. Μιὰ ἀπ' αὐτές, ποὺ κίνησε τὴν προσοχὴ τοῦ Ἀτζουμπέϊ, προερχόταν ἀπὸ κάποιο Δημήτρη Νικιτίν, γεωργὸ κοντὰ στὸ Στάλινγκραντ, ποὺ ἔγραφε:

«Σὲ τί χρησιμεύουν οἱ Σπουτνὶκ καὶ οἱ χιλιάδες τῶν δισεκατομμυρίων, ποὺ ἔχουν στοιχίσει; Οὔτε ἐγώ, οὔτε ἡ οἰκογένειά μου, οὔτε οἱ σύντροφοί μου στὸ χωριὸ κερδίζουν τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ διαπλανητικὰ πειράματα. Καὶ πολλοὶ ἄλλοι στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι σκέφτονται ὅπως ἐγώ. Ἡ ἐφημερίδα σας μπορεῖ νὰ μὲ διαφωτίση;».

— Ὁ πενθερός μου θὰ ἀπαντήση αὐτοπροσώπως, εἶπε ὁ Ἀτζουμπέϊ.

Καὶ νὰ ποιὰ ἦταν ἡ ἀπάντησι τοῦ Κροῦστσεφ:

«Σύντροφε, οἱ Σπουτνὶκ θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν προσεχῶς νὰ σοῦ δίνουμε τὴ βροχή, ὅταν θὰ θέλης νὰ γονιμοποιήσης τὸ χωράφι σου καὶ τὸν καλὸν καιρό, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς συγκομιδῆς. Ἡ σοβιετικὴ ἐπιστήμη θὰ μπορῆ ἔτσι νὰ ἐλέγχη τὸν καιρὸ καὶ δὲ θὰ ὑπάρχουν τότε κακὲς συγκομιδές. Ἐλπίζω πὼς αὐτὴ ἡ ἀπάντησι θὰ σὲ ἱκανοποιήση καὶ σοῦ στέλνω τοὺς ἀδελφικοὺς χαιρετισμούς μου».

Αὐτὴ ἡ ἀπάντησι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας δὲν ἦταν μιὰ μπλόφα. Οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες ἀσχολοῦνται ἀπὸ χρόνια μὲ τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ προβλήματα ὅλων τῶν ἐποχῶν, ποὺ συνίσταται στὸ νὰ μποροῦμε νὰ ἔχωμε τὸν καιρὸ ποὺ θέλομε.

Οἱ δυνάμεις, ποὺ βρίσκονται στὴν ἀτμόσφαιρα εἶναι κολοσσιαῖες συγκοινόμενες ἀκόμη καὶ μ' ἐκεῖνες ποὺ μᾶς προμήθευσε ὡς σήμερα τὸ ἄτομο. Ὁ σχηματισμὸς ἑνὸς νέφους μετρίων διαστάσεων, ἀπαιτεῖ μιὰ ἐνέργεια ποὺ ἀντιστοιχεῖ μ' ἐκείνην δεκάδων μεγάλων ἠλεκτρικῶν ἐργοστασίων. Γιὰ ν' ἀλλάξουμε τὴν πορεία μιᾶς μάζης ἀέρος ἢ νὰ μεταβάλωμε ἕνα βροχερὸ καιρὸ σὲ καλό, σὲ μιὰ χώρα ὅπως ἡ Γαλλία ἢ ἀντίστροφα, μᾶς χρειάζονται χιλιάδες δισεκατομμυρίων κιλοβατωρῶν ἐνεργείας. Ἡ μικρότερη θύελλα, ὁ πιὸ ἀσήμαντος κυκλών, ἀπελευθερώνουν ἐνέργεια πολλῶν ἑκατοντάδων βομβῶν ὑδρογόνου. Ἂν προκαλούσαμε τὴν ταὐτόχρονη ἔκρηξι τῶν 100.000 ἀτομικῶν βομβῶν, ποὺ ὑποτίθεται, ὅτι ἔχουν ἡ Ρωσία καὶ ἡ Ἀμερική, δὲ θὰ κατορθώναμε νὰ μεταβάλωμε τὸ κλίμα μιᾶς χώρας, ὅπως ἡ Γαλλία, ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρες. Γί' αὐτό, ὁ φόβος ποὺ διατυπώνεται συχνά, ὅτι οἱ ἀτομικὲς δοκιμὲς μποροῦν νὰ ἐπιδράσουν στὸ κλίμα τῆς Γῆς, εἶναι ἀστήρικτος.

Οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες, λοιπόν, δὲν προσπαθοῦν νὰ μεταβάλουν τὸ κλίμα τῆς Γῆς μὲ ἀτομικὰ μέσα. Ἀλλὰ ποιὲς εἶναι τότε οἱ ἄγνωστες στοὺς ὀυτικοὺς ἐπιστήμονες δυνάμεις ποὺ διαθέτουν;

ΟΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΟΡΥΦΟΡΩΝ

Οἱ Ρῶσοι ἔχουν συγκεντρώσει ἔνδεκα τόμους παρατηρήσεων, ποὺ ὀφείλονται στὸ «Σπουτνὶκ ΙΙΙ» καὶ χιλιάδες ἄλλων, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸν «Κόσμο Ι» καὶ «Κόσμο ΙΙ». Ἀπ' αὐτές, κατέληξαν στὸ συμπέρασμα, ὅτι ὑπάρχουν στὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας μεγάλα ρεύματα, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ παραβληθοῦν μὲ γιγαντιαίους τροχοὺς ἀπὸ ἀραιότατον ἀέρα. Αὐτὰ τὰ ρεύματα βρίσκονται σὲ ὕψος 50.000 περίπου μέτρων. Τὸ κυριώτερο διευθύνεται ἀπὸ τὸν Ἰσημερινὸ πρὸς τὸ βόρειο πόλο, ἀτ' ὅπου κατεύθυνσι πρὸς τὴν Εὐρώπη, περιστρεφόμενο ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ (γιὰ ἕναν παρατηρητή, ποὺ θὰ κυττάζε τὸ βορρᾶ). Τὸ ρεῦμα αὐτὸ παρασύρει στὰ κράσπεδά του δύο ἄλλα, ποὺ σχηματίζουν, στὸ ἐπίπεδο τοῦ ἐδάφους, τοὺς δυτικοὺς ἀνέμους. Τέταρτο ρεῦμα περιστρέφεται σὲ ὕψος ἄνω τῶν 100 χιλιομέτρων ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐπίσης, καὶ μὲ κατεύθυνσι ἀπὸ τὸν Ἰσημερινὸ πρὸς τὸ βόρειο πόλο.

Ἂν ἡ περιστροφὴ αὐτῶν τῶν τροχῶν ἦταν κανονική, θὰ μπορούσαμε νὰ προβλέψωμε τὸν καιρὸ μὲ τὴν ἴδια ἀκρίβεια, ὅπως καὶ τὴν κίνησι τῶν δεικτῶν ἑνὸς ρολογιοῦ. Κ' ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ τροποποιήσωμε τὴν κίνησί τους, θὰ προκαλούσαμε τεραστίους ἀνεμοστροβίλους, ποὺ θὰ διεσκόρπιζαν ἢ θὰ συγκέντρωναν τὰ νέφη πάνω ἀπὸ ὡρισμένες περιοχὲς τοῦ πλανήτου μας, διαμορφώντας ζεστὸ ἢ κρύο ἀέρα, σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιθυμίες μας.

ΕΞΗ ΕΠΟΧΕΣ

Ὑπάρχουν ἕξη κ' ὄχι τέσσερες ἐποχές, μᾶς λένε οἱ Ρῶσοι μετεωρολόγοι:

1) Μιὰ ἄνοιξι ποὺ ἀρχίζει στὶς 12 Μαρτίου.

2) Ἕνα καλοκαίρι, ποὺ ἀρχίζει στὶς 7 Μαΐου.

3) Δεύτερο καλοκαίρι, ποὺ ἀρχίζει στὶς 30 Ἰουνίου.

4) Ἕνα φθινόπωρο, ποὺ ἐμφανίζεται γύρω στὶς 22 Αὐγούστου.

5) Ὁ προχειμώνας, ποὺ ἀρχίζει στὶς 15 Ὀκτωβρίου.

6) Ὁ χυρίως χειμώνας, ποὺ ἀρχίζει στὶς 21 Δεκεμβρίου.

Γιὰ νὰ μεταβάλωμε τὸν καιρό, πρέπει νὰ ἐπέμβωμε γύρω σ' αὐτὲς τὶς ἡμερομηνίες. Ἡ ἐπέμβασί μας θὰ συνίσταται σὲ τροποποίησι τῆς κινήσεως ἑνὸς ἢ περισσοτέρων ἀπὸ τοὺς τροχοὺς μὲ ἀέρα, ποὺ ἀναφέραμε.

Οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες ἔχουν προσδιορίσει ἐπίσης τὰ σημεῖα τοῦ πλανήτου μας, ποὺ πρέπει νὰ ἐπέμβωμε. Τὰ κυριότερα ἀπ' αὐτὰ εἶναι δύο. Τὸ πρῶτο βρίσκεται στὸ τόξο, ποὺ συνδέει τὶς νήσους Ἀλεούτες μὲ τὴν Ἰσλανδία καὶ ὅπου ἐπικρατοῦν καμηλὲς πιέσεις. Τὸ δεύτερο στὴν κάθετο, ποὺ περνάει ἀπὸ τὶς Ἀζόρες, τὴν Ἀσία καὶ τὸν Εἰρηνικὸ καὶ ὅπου ἐπικρατοῦν ὑψηλὲς πιέσεις.

Ἀλλὰ πῶς ὁ ἄνθρωπος θὰ μπορέση νὰ ἐπέμβη σὲ τόσο μεγάλα ὕψη καὶ σὲ φαινόμενα τόσης ἐκτάσεως; Ἡ πρώτη ἰδέα, ποὺ ἔρχεται στὸ μυαλό, εἶναι ἡ θερμότης. Θὰ μπορούσαμε π. χ. νὰ διοχετεύσωμε κύματα θερμότητος στὰ εὐαίσθητα σημεῖα καὶ στὶς κατάλληλες ἐποχές.

Κανονικά, ὁ ἀραμοποιημένος ἀέρας, ποὺ στροβιλίζεται πάνω ἀπὸ τὴ γῆ, ὑπόκειται στὴν ἐπίδρασι τῶν ἠπείρων καὶ τῶν ὠκεανῶν. Οἱ ἠπειροι ἀκτινοβολοῦν τὸ καλοκαίρι ψυχρὸν ἀέρα καὶ τὸ χειμῶνα ζεστόν. Οἱ ὠκεανοί, ἀντίθετα, ἀκτινοβολοῦν τὸ καλοκαίρι θερμὸν ἀέρα καὶ τὸ χειμῶνα ψυχρό.

Ἂν τὰ πράγματα ἦσαν τόσον ἁπλᾶ, τὸ πρόβλημα τῆς ρυθμίσεως τοῦ καιροῦ δὲ θὰ παρουσίαζε ἀξιοσημείωτες δυσκολίες. Οἱ ἕξη ἐποχές, ποὺ ἀναφέραμε, θὰ ξαναγύριζαν κανονικὰ καὶ θὰ προβλέπαμε τὸν καιρὸ μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια. Ἀλλ' ἡ διοχέτευσις ψυχῶν καὶ θερμῶν ρευμάτων, ποὺ ἀπαιτεῖται γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, κάθε ἄλλο παρὰ ἁπλῆ εἶναι.

ΟΙ ΕΝΑΕΡΙΟΙ ΤΡΟΧΟΙ

Ἂς ὑποθέσωμε, ὅτι δημιουργήσαμε ἕνα τεράστιο ρεῦμα θερμοῦ ἀέρος πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Ὁ ἀέρας αὐτὸς θὰ σχηματίζε μιὰ στήλη, ποὺ θὰ ἀνεχόταν πρὸς τὰ ὕψη, κατὰ τὴ διεύθυνσι τῆς καθέτου, μὲ μιὰ ἐλαφρὴ ἀπόκλισι, λόγῳ τῆς περιστροφῆς. Ὁ ἀέρας αὐτός, ψυχόμενος, θὰ κατερχόταν κατόπιν πρὸς τὴ γῆ, κατὰ τὸν ἴδιο καὶ πάλι τόπο. Ἀλλ' αὐτό, ποὺ διδάσκουν οἱ νόμοι τῆς φυσικῆς δὲ συμβαίνει στὴν πραγματικότητα. Ὁ ἀέρας, ποὺ ἀναφέραμε, ἀντὶ ν' ἀνέρχεται κατὰ τὴ διεύθυνσι τῆς καθέτου, περιστρέφεται περὶ ἑαυτὸν καὶ σχηματίζει γιγαντιαίους στροβίλους, διαμέτρου 100 - 5000 χιλομέτρων, σὲ ἀπόστασι 30 περίπου μοιρῶν ἀπὸ τὸν ἰσημερινό. Οἱ στρόβιλοι αὐτοὶ κινοῦνται μὲ ταχύτητα 200 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, σὲ ὕψος 8—12 χιλιομέτρων.

Ἡ θεωρία αὐτῶν τῶν φαινομένων, ποὺ διατυπώθηκε τὸ 1950 ἀπὸ τὸ Ρῶσο καθηγητὴ Μουλτανόσβσκυ, εἶναι ἐκείνη, ποὺ κατέστησε δυνατὴ τὴν πρόβλεψι τοῦ καιροῦ πρὶν ἀπὸ 5 - 7 ἡμέρες.

Ἡ ἐμφάνισι τῶν «Σπουτνὶκ» κατὰ τὰ ἑπόμενα χρόνια, μᾶς ἐπέτρεψε νὰ ἐξιχνιάσωμε τὰ φαινόμενα τῆς ὑψηλῆς ἀτμοσφαίρας. Χάρις στοὺς «Σπουτνὶκ», οἱ καθηγηταὶ Πετρὼφ καὶ Σοτσίβσκο ἀνήγγειλαν, ὅτι, κατὰ τὰ ἑπόμενα δύο χρόνια, θὰ ἦταν δυνατὴ ἡ πρόβλεψι καὶ ὁ ἔλεγχος τοῦ καιροῦ στὴ Ρωσία.

Τὶς ἐργασίες τῶν σοβιετικῶν ἐπιστημόνων εἶχε ὑπ' ὄψη του ὁ Κροῦστσεφ, ὅταν ἔδωσε τὴν ἀπάντησι, ποὺ εἶδαμε στὸν ταπεινὸ ἀναγνώστη τῆς «Ἰσβέστια».

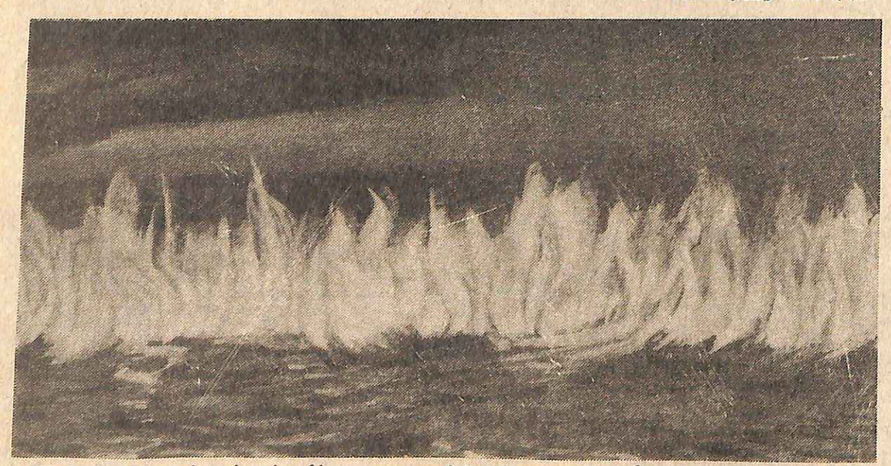

Κανεὶς δὲν ξέρει μὲ ποιὸ τρόπο θὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ γιγαντιαῖα σοβιετικὰ σχέδια, ποὺ θ' ἀλλάξουν τὸ κλίμα τοῦ πλανήτου μας. Νά, ὅμως, ἕνα ἁπλὸ μέσον, ποὺ ἐπενόησαν οἱ Ἀμερικανοὶ γιὰ νὰ ἠρεμήσουν τὴ μανία τῶν ἀνέμων καὶ νὰ ἐπιτρέψουν στὰ κινδυνεύοντα πλοῖα νὰ προσεγγίσουν στὰ λιμάνια. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς δημιουργοῦν ἕνα φράγμα φωτιᾶς μὲ πετρέλαιο ποὺ τὸ χύνουν πάνω στὰ κύματα. Δημιουργοῦνται τότε κύματα θερμοῦ ἀέρος ποὺ καταπραΰνουν τὴν βιαιότητα τῶν ἀνέμων καὶ ἐπιφέρουν σχετικὴ ἠρεμία. Ἀλλὰ τὸ μέτρον αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῆ μόνον σὲ περιορισμένη κλίμακα.

Πραγματικά, οἱ πληροφορίες, ποὺ μᾶς ἔδωσαν οἱ τεχνητοὶ δορυφόροι, μᾶς ἐπέτρεψαν νὰ συσχετίσωμε τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα, ποὺ ξετυλίγονται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους μὲ τὴν ἐπίδρασι τῶν κοσμικῶν δυνάμεων.

Η «ΝΥΧΤΑ ΤΩΝ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΩΝ»

Ἡ πρώτη χρήσιμη πληροφορία, ποὺ μᾶς ἔδωσαν οἱ τεχνητοὶ δορυφόροι, εἶναι, ὅτι ἡ Γῆ βρίσκεται βυθισμένη μέσα σ' ἕνα εἶδος αἰωνίας νύχτας, ποὺ οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες ἀπεκάλεσαν «νυχτα τῶν ἀκτινοβολιών». Ὁ ἀέρας, ποὺ μᾶς περιβάλλει σταματαει τὶς ὑπεριώδεις ἀκτίνες, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸν ἥλιο. Καὶ τὸ ἴδιο κάνει γιὰ τὶς περισσότερες ἀπὸ τὶς ὑπέρυθρες καὶ τὶς ἀκτίνες Χ, ποὺ προέρχονται ἐπίσης ἀπὸ τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας. Οἱ χείμαροι τῆς ἠλιακῆς ἐνεργείας προσκρούουν πάνω στὸν ἀτμοσφαιρικὸ θώρακα, ποὺ δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ ἐξασκήσουν τὴν καταστρεπτικὴ ἐπίδρασί τους. Ἂν αὐτὸς ὁ θώραξ ἐξαφανιζόταν, θὰ τυφλωνόμαστε στὴ στιγμὴ καὶ κάθε εἶδος ζωῆς, φυτικῆς ἢ ζωϊκῆς, θὰ καταντοῦσε ἀδύνατη. Οἱ θανατηφόρες αὐτὲς ἀκτίνες ὅμως, ἂν δὲν κατορθώνουν νὰ μᾶς πλήξουν, ἐπιδροῦν μὲ τρόπο ἀποφασιστικὸ στὰ στρώματα τῆς ὑψηλῆς ἀτμοσφαίρας.

Εἶναι αὐτονόητο, λοιπόν, ὅτι κάθε προσπάθεια προβλέψεως τοῦ καιροῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν φτωχῶν γηΐνων παρατηρήσεών μας, εἶναι ματαιοκαισμένη σὲ ἀποτυχία. Μόνο ἡ χρησιμοποίησις τῶν ἡλιακῶν καὶ κοσμικῶν δυνάμεων θὰ μᾶς ἐπιτρέψη νὰ χαλιναγωγήσωμε τὶς κινήσεις τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ὠκεανοῦ, μέσα στὸν ὁποῖο ζοῦμε.

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΕΚΡΗΞΕΙΣ

Οἱ «Σπουτνὶκ» καὶ οἱ «Κόσμοι» κατέγραψαν τρομακτικὲς ἐκρήξεις πάνω στὸν ἥλιο, ἀληθινοὺς καταχλυσμούς, ποὺ ἰσοδυναμοῦν μὲ τὴν ἔκρηξι ἑκατομμυρίων δισεκατομμυρίων βομβῶν ὑδρογόνου τῶν 100 μεγατόννων! Ἡ αἰτία, ποὺ προκαλεῖ αὐτὲς τὶς ἐκρήξεις, εἶναι ὁ μαγνητισμός, αὐτὴ ἡ τεραστία δύναμις ἕλξεως, ποὺ κάνει τὴ μαγνητικὴ βελόνη νὰ στρέφεται πρὸς τὸ βορρᾶ. Οἱ ἀτομικὲς ἀντιδράσεις τοῦ ἡλίου, ποὺ τὴ δύναμι καὶ τὴν ἔκτασί τους εἶναι ἀδύνατο νὰ συλλάβη ἡ φαντασία, ἐκσφενδονίζουν πυρίνους πλοκάμους καὶ δημιουργοῦν τρομακτικὲς μαγνητικὲς θύελλες. Ἐκτινάσσονται τότε σὲ μῆκος ἑκατοντάδων ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων, χείμαροι ἀκτινοβολιῶν καὶ σωροὶ ἀτόμων, ποὺ εἶναι περισσότερα ἀπ' ὅσα περιλαμβάνει ὁλόκληρη ἡ γῆ. Τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπ' αὐτὰ τὰ ἄτομα ἢ τμήματα ἀτόμων, ξαναπέφτει στὸν ἥλιο. Ἀλλ' ἀπομένουν ἀρκετὰ μέσα στὸ διάστημα, κ' αὐτὰ τὰ ὑπολείμματα φθάνουν ὡς τὰ σύνορα τοῦ πλανήτου μας, δέκα μόλις λεπτὰ μετὰ τὴν ἡλιακὴ ἔκρηξι καὶ δημιουργοῦν ἠλεκτρικὰ ρεύματα καὶ ἀνεμοστροβίλους, ποὺ τροποποιοῦν τὴν κανονικὴ πορεία τῶν ἀερέγιων τροχῶν, γιὰ τοὺς ὁποίους μιλήσαμε. Ἔχομε τότε ἑβδομάδες, μῆνες ἢ καὶ χρόνια, κατὰ τὰ ὁποῖα μᾶς φαίνεται, ὅτι ὁ καιρὸς τρελλάθηκε. Τὸ καλοκαίρια π. χ. εἶναι ψυχρὰ καὶ βροχερά, ἐνῶ οἱ χειμῶνες ζεστοὶ καὶ ξηροί.

ΒΡΟΧΗ ΚΑΤΑ ΒΟΥΛΗΣΙΝ

Χάρις στὴν ἐπιστημονικὴ λεία, ποὺ μᾶς προμήθευσαν οἱ τεχνητοὶ δορυφόροι σχετικὰ μὲ τὸ σύμπαν καὶ τὰ νέφη ποὺ μᾶς περιβάλλουν, οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες ἐργάζονται γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν ἕνα εἶδος Δευτέρου Γραφείου μετεωρολογικῶν προβλέψεων. Τὸ γραφεῖο αὐτὸ θὰ ἐπιτρέψη νὰ προβλέπωμε μέσα σὲ μιὰ ὥρα ποιὸς θὰ εἶναι ὁ καιρὸς ἕπειτα ἀπὸ ἑπτὰ ἡμέρες.

Οἱ προβλέψεις του θὰ περιορισθοῦν, πρὸς τὸ παρόν, μόνο στὴ Ρωσία. Ἀργότερα, θὰ ἐπεκταθοῦν καὶ στὸν ὑπόλοιπο κόσμο.

Ἀλλ' οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες ἔχουν πολὺ εὐρύτερα σχέδια. Πιστεύουν π. χ. ὅτι θὰ κατορθώσουν νὰ προκαλοῦν τὴ βροχὴ ὅποτε καὶ ὅπου θέλουν.

Ξέρομε σήμερα, ὅτι ἡ βροχὴ προκαλεῖται ἀπὸ τὸ μετεωρικὸ κονιορτό, ποὺ μᾶς ἔρχεται μέσα ἀπὸ τὸ ἄπειρο. 4000 τόννοι παρομοίου κονιορτοῦ πέφτουν κάθε μέρα πανω στὴ Γῆ κ' αὐτοὶ οἱ 4000 τόννοι προκαλοῦν 3 ἑκατομμύρια τόννων βροχῆς ἐτησίως.

Ὅσο ἐκπληκτικὸ κ' ἂν φανῆ, στὸ κέντρο κάθε σταγόνας βροχῆς, βρίσκεται ἕνα ἀπειροελάχιστο κομμάτι κονιορτοῦ, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸ ἄπειρο.

Γιὰ νὰ προκαλέσουν βροχὴ κατὰ βούλησιν, οἱ Ρῶσοι σκέπτονται νὰ «σπείρουν» μέσα στὰ νέφη τῶν ἀνωτέρων στρωμάτων τῆς ἀτμοσφαίρας τεχνητοὺς κονιορτούς, ποὺ θὰ ἀποτελοῦνται ἀπὸ μικροσκοπικὰ μόρια ἄμμου, διαμέτρου μισοῦ χιλιοστομέτρου. Τὰ μόρια αὐτὰ θὰ διασκορπίζονται πάνω ἀπὸ τὰ νέφη μὲ πυραύλους καὶ θὰ παίζουν τὸν ἴδιο ρόλο μ' ἐκεῖνα, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ διάστημα. Θὰ προκαλῆται ἔτσι βροχὴ παντοῦ, ὅπου ὑπάρχει ἀνάγκη καὶ στὴν ἐπιθυμητὴ στιγμή. Ἂν ἡ βροχὴ αὐτὴ εἶναι ὑπερβολικὴ καὶ ὑπάρχη κίνδυνος πλημμυρῶν, οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες θὰ τὴ διευθύνουν πρὸς τὶς ἀκατοίκητες περιοχές.

ΚΑΙ Ο ΚΑΛΟΣ ΚΑΙΡΟΣ

Ἀλλ' οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες ἀντιμετωπίζουν καὶ τὸ ἀντίθετο πρόβλημα, τῆς δημιουργίας, δηλαδή, καλοκαιρίας κατὰ βούλησιν.

«Ἂν συγκεντρώναμε, παρατηρεῖ ὁ καθηγητὴς Τσερενκώφ, πάνω σ' ἕναν καθρέφτη διαμέτρου 500 χιλιομέτρων, τὶς ἡλιακὲς ἀκτίνες, ὁρατὲς καὶ ἀόρατες, καθὼς καὶ τὰ μόρια ὕλης, ποὺ ἐξακοντίζει ὁ ἥλιος, θὰ διαθέταμε μιὰ πυρίνη λόγχη, μὲ τὴν ὁποία θὰ μποροῦσαμε νὰ καταστρέψωμε τὰ νέφη». Μὴ βιασθῆτε νὰ φωνάξετε, ὅτι αὐτὸ ἀποτελεῖ τρέλλα. Ὁ καθρέφτης αὐτὸς δὲ θὰ εἶναι συνεχής. Θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ μόρια ἀλουμινίου διαμέτρου τριῶν δεκάκις χιλιοστῶν τοῦ μέτρου. Θὰ μᾶς χρειάζονταν μερικὲς χιλιάδες πύραυλοι γιὰ νὰ ἐγκαταστήσωμε ἕναν παρόμοιο καθρέφτη, στὴν περιοχὴ τῶν γηΐνων πόλων. Θὰ φτιάναμε ἔτσι ἕνα φωτεινὸ δακτύλιο ὅμοιο μ' ἐκεῖνος τοῦ πλανήτου Κρόνου.

Ὁ δακτύλιος αὐτός, ποὺ θὰ βρισκόταν σὲ ὕψος 1500 χιλιομέτρων, θὰ συγκέντρωνε πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτου μας 1.500 δισεκατομμύρια κιλοβατωρῶν ἐνεργείας. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι τόσο τρομακτικός, ποὺ δὲ μποροῦμε οὔτε νὰ τὸν φαντασθοῦμε. Τὸ ψυχρὸ μέτωπο τοῦ ἀέρος θὰ καταστρεφόταν τότε καὶ ἡ Σιβηρία, ἡ Γροιλανδία καὶ ἡ ἀπέραντη ἀνταρκτικὴ ἤπειρος θὰ μεταβάλλονταν σὲ ἐπίγειο παράδεισο, ἐνῶ ἡ Εὐρώπη θὰ ζοῦσε μέσα σ' ἕνα αἰώνιο καλοκαίρι.

Ὑπάρχουν, βέβαια, μερικὰ ἐρωτηματικὰ σ' αὐτὸ τὸ γιγαντιαῖο ρωσικὸ σχέδιο. Ἡ τήξις τῶν πολικῶν πάγων δὲ θὰ διεταράσσε τὴν ἰσορροπία τοῦ πλανήτου μας καὶ δὲ θὰ ἔκανε τὸ ἐπίπεδο τῶν ὠκεανῶν ν' ἀνεβῆ ἐπικίνδυνα; Καὶ ἕνα μόνιμο ἤπιο κλίμα δὲ θὰ ἔκανε τρυφηλὴ τὴν ἀνθρωπότητα; Ἀλλὰ τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ μᾶς παρασύρουν σ' ἄλλους τομεῖς.

Τὸ γεγονός, ὅτι οἱ Ρῶσοι ἐπιστήμονες εἶναι σήμερα σὲ θέσι νὰ τροποποιήσουν τὸ κλίμα τοῦ πλανήτου μας. Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι ὁ δακτύλιος τοῦ Τσενκώφ θὰ σκοπίζη ὄχι μόνο θερμότητα, ἀλλὰ καὶ φῶς. Ἔτσι οἱ νύχτες θὰ καταργηθοῦν οὐσιαστικά.

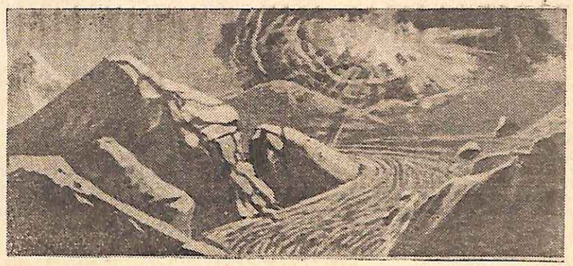

Μὲ μερικὲς χιλιάδες βομβῶν ὑδρογόνου μποροῦμε νὰ διαλύσωμε τοὺς πολικοὺς πάγους.

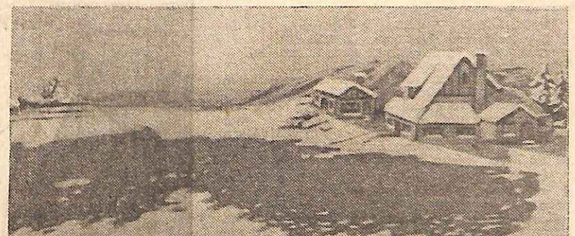

Γιὰ νὰ λυώσωμε τοὺς πάγους, ἀρκεῖ νὰ σκεπάσωμε τὸ ἔδαφος μ' ἕνα στρῶμα καπνιᾶς, ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα ν' ἀπορροφᾶ τὴν ἡλιακὴ θερμότητα.

Ἐλαττώνοντας τὴν ἐξάτμισι τῶν θαλασσῶν, μποροῦμε νὰ περιορίσωμε τὴν ποσότητα τῆς βροχῆς ποὺ πέφτει σὲ ὡρισμένη περιοχή. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ νὰ ρίξωμε μέσα στὴ θάλασσα μιὰ χημικὴ οὐσία, ποὺ θὰ δημιουργήση ἕνα προστατευτικὸ στρῶμα καὶ θὰ παρεμποδίση τὴν ἐξάτμισι. Ἡ οὐσία αὐτὴ θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἐλαφρότερη ἀπὸ τὸ νερό, ἄγευστη καὶ ἄοσμη.

Βομβαρδίζοντας τὰ νέφη μὲ μικρότατα μόρια κονιορτοῦ, μποροῦμε νὰ προκαλέσωμε τοπικὴ βροχή. Οἱ Ἀμερικανοὶ χρησιμοποιοῦν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἀεροπλάνα. Οἱ Ρῶσοι, τουναντίον, σχεδιάζουν νὰ χρησιμοποιήσουν πυραύλους, ποὺ θὰ φθάσουν ὡς τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας. Τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι ἔτσι σημαντικώτερα.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΟΥ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΠΩΣ κάθε χρόνο, ἔτσι καὶ φέτος, περὶ τὰ τέλη τοῦ σχολικοῦ ἔτους, ὁ δάσκαλος καὶ ἡ δασκάλα τοῦ χωριοῦ περίμεναν τὸν κύριο ἐπιθεωρητή, ποὺ περνοῦσε τυπικὰ γιὰ νὰ βαθμολογήση τὴν ἀπόδοσι τῆς ἐργασίας τους.

Ἦταν τὸ τελευταῖο χωριὸ τοῦ νομοῦ, φωλιασμένο, πάνω σὲ βράχια, ποὺ συγκοινωνοῦσε μ ἕνα μονοπάτι, ποὺ κι' αὐτὰ τὰ ζῶα ἀκόμη δυσκολεύονταν νὰ τὸ περάσουν.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ κύριος ἐπιθεωρητὴς τὸ ἄφινε τελευταῖο.

Ἔμενε ἐκεῖ δυὸ—τρεῖς μέρες, ὄχι γιατὶ εἶχε πολλὴ δουλειά, ἀλλὰ γιατὶ συλλογιζόταν τὸ κατέβασμα ἀπὸ κεῖνο τὸν κατήφορο. Καὶ τὸ ἀποφάσιζε νὰ φύγη, γιατὶ ἔπρεπε νὰ πάη ἐπὶ τέλους νὰ ταχτοποιήση τὶς δουλειές του, στὴν πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ, ὅπου ἦταν ἡ ἕδρα του καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ φύγη κι' αὐτός.

Ἦρθε, λοιπόν, ὁ κύριος ἐπιθεωρητής, κι' ὅλη τὴ φιλοξενία του ἀνέλαβαν ὁ δάσκαλος καὶ ἡ δασκάλα, ἕνα ταιριασμένο, ἥσυχο ζευγάρι, περίπου σαράντα χρόνων ὁ καθένας τους.

Μὰ μὲ τὸ ζευγάρι αὐτὸ ὁ κύριος ἐπιθεωρητὴς εἶχε παλιοὺς δεσμούς.

Στὰ νιάτα τους καὶ στὰ σχολικά τους χρόνια φοιτοῦσαν μαζὶ στὸ ἴδιο γυμνάσιο κι' ἔπειτα στὸ ἴδιο διδασκαλεῖο ὅπου πῆραν καὶ τὰ πτυχία τους. Μὰ ὁ κύριος ἐπιθεωρητὴς προώδευσε καὶ σὲ λίγα χρόνια πέρασε σὲ ἀνώτερες θέσεις.

Ἡ φιλία τους ὅμως ἔμενε πάντα φιλία καὶ μὲ πολλὴ χαρὰ ἔβλεπαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο κάθε χρόνο.

Πόσες φορὲς ὁ κύριος ἐπιθεωρητὴς δὲν τοὺς πρότεινε νὰ τοὺς κάνη μιὰ μετάθεσι σ' ἕνα καλλίτερο χωριό.

—Ὄχι, τοῦλεγε ἡ δασκάλα, θὰ μείνωμε ἐδῶ στὸ χωριό, ποὺ γεννηθήκαμε, ποὺ τ' ἀγαποῦμε κι ἂς εἶναι ἀπόμερο. Ἐξ ἄλλου, ἐδῶ βρίσκεται καὶ ὅλη ἡ πατρική μας περιουσία.

Κι' ἦταν ὁ κύριος ἐπιθεωρητὴς γι' αὐτοὺς μιὰ ἡλιαχτίδα ἀπὸ τὸ παρελθόν, ποὺ φώτιζε τὶς νεανικές τους ἀναμνήσεις, καὶ θέρμαινε μιὰ φιλία γεμάτη ἀπρόοπτα.

Γι' αὐτὸ καὶ στὶς ἰδιαίτερες συναντήσεις τους ἡ δασκάλα δὲν τὸν ἔλεγε «κύριο ἐπιθεωρητή», ἀλλὰ Φώτη, μὲ τὸ μικρό του ὄνομα, ἔτσι ὅπως τὸν φώναζε καὶ στὰ φοιτητικά τους χρόνια

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ τοῦ ἐρχομοῦ του, ἡ δασκάλα εἶχε στρώσει τὸ τραπέζι στὴ μεγάλη βεράντα του σπιτιοῦ της καὶ σερβίρισε μιὰ μεγάλη ποικιλία ἀπὸ φαγητά. Δὲν ἔλειπε οὔτε τὸ γλύκισμα, ἡ καρυδόπιττα, ποὺ τὴν πετύχαινε τόσο ὄμορφα

Μὰ καὶ τὸ κρασὶ ἦταν ἐξαιρετικὸ κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν ποὺ ἔλυσε τὴ γλώσσα τοῦ κυρίου ἐπιθεωρητὴ ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ τὸν ἔκανε νὰ παρατήση κάθε σοβαρότητα καὶ νὰ μείνη ὁ Φώτης, ὁ φίλος τους ὁ παιδικός.

—Μὰ γιατὶ δὲν παντρεύτηκες, Φώτη; τοῦ εἶπε ξαφνικὰ σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ δασκάλα.

Ὁ Φώτης ταράχτηκε, ἀκούμπησε τὸ ποτήρι του στὸ τραπέζι καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια του.

Ἀργησε νὰ μιλήση, γιατὶ σκεπτόταν ἂν θὰ πρεπε ν' ἀπαντήση.

Μά, ἐπειδὴ βοηθοῦσε ἡ φιλικὴ ἀτμόσφαιρα, καὶ λιγάκι τὸ παραπανίσιο κρασί, ποὺ εἶχε πιῆ, σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ μ' ἕνα βεβιασμένο χαμόγελο, εἶπε:

— Εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ μοῦ κάνεις αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, Μαρία. Βέβαια, δὲν εἶναι δύσκολο ν' ἀπαντήση κανείς, μὰ κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸ μυστικό του. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ τὸ φύλαγα εἴκοσι χρόνια, μά, νά, ποὺ ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ τὸ ἐξομολογηθῶ σὲ σᾶς ποὺ εἴσαστε παιδικοὶ φίλοι μου.

Γέμισε πάλι τὸ ποτήρι του, πῆρε ἕνα μεζεδάκι καὶ ἤπιε δυό, τρεῖς γουλιὲς κρασί.

Χαμογέλασε κατόπιν καὶ εἶπε:

—Ἀφοῦ μὲ ρωτήσατε, σᾶς λέω ὅτι φέτος θὰ παντρευτῶ κι' ἐγώ...

— Μπράβο, μπράβο! εἶπαν καὶ οἱ δυὸ μαζί, ὁ δάσκαλος καὶ ἡ δασκάλα.

Καὶ συνεχίζοντας ἡ δεύτερη ρώτησε:

— Εἶναι καμμιὰ δική μας;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Φώτης. Τὴν ξέρετε κι' ὅλας...

Κατάπληκτοι, τὸν κύτταζαν τώρα κι' οἱ δυό, κρεμασμένοι ἀπὸ τὰ χείλη του, γιὰ νὰ μάθουν ποιὰ ἦταν ἡ ἀγαπημένη τοῦ Φώτη.

Ὁ Φώτης ἤπιε ἀκόμη δυὸ—τρεῖς γουλιὲς ἀπὸ τὸ ὡραῖο κρασὶ καὶ ἄρχισε:

— Καὶ οἱ δυό σας θὰ θυμάσαστε τὴν Ἀλίκη...

— Καὶ βέβαια, ἀφοῦ κι' αὐτὴ μαζί μας πῆρε τὸ πτυχίο, εἶπε ἡ δασκάλα. Μὰ δὲν ἔχομε ἀκούσει ποτὲ γι' αὐτὴν ἀπὸ τότε.

—Ἔχετε δίκιο... Στὸ μέρος ποὺ βρίσκεται τώρα, εἶναι κάπως δύσκολο νὰ μάθη κανεὶς νὶ αὐτήν...

Ἀναστέναξε καὶ συνέχισε:

— Μὲ τὴν Ἀλίκη ἀγαπιόμαστε ἀπὸ κεῖνα τὰ χρόνια, ποὺ σπουδάζαμε μαζί. Μὰ ὁ ἔρωτάς μας εἶχε μείνει κρυφός, γιατὶ ὁ πατέρας μου ἦταν πολὺ ἰδιότροπος ἄνθρωπος.

»—Πρόσεξε, μοῦλεγε, νὰ μὴ μάθω ὅτι δὲν ἀφοσιώνεσαι στὰ μαθήματά σου στὴν Ἀθήνα, γιατὶ τότε θὰ σὲ φέρω πίσω στὸ χωριὸ καὶ θὰ σὲ στείλω στὰ χτήματα...

»Ἔτσι, ἐπειδὴ φοβόμουνα τὸν πατέρα μου, συμφώνησα μὲ τὴν Ἀλίκη νὰ μείνη κρυφὴ ἡ ἀγάπη μας καὶ οἱ συναντήσεις μας γίνονταν σὲ μακρυνὰ μέρη καὶ σὲ σκοτεινοὺς δρόμους.

»Κάναμε διάφορα σχέδια γιὰ τὸ μέλλον, λέγαμε πιὸ πολλὰ ἀπὸ ὅσα μπορούσαμε νὰ κάνουμε, μὴ ξέροντας τὸ τί σχεδίαζε ὁ πατέρας μου γιὰ μένα. Εἶχε, βλέπετε, ἰσχυρὰ πολιτικὰ μέσα κι' ἡ μόνη του φροντίδα ἦταν, μόλις θἀπαιρνα τὸ πτυχίο, νὰ μὲ ἀποσπάση μ' ἕνα διορισμὸ στὸ Ὑπουργεῖο...

»Τὰ χρόνια περνοῦσαν, ἡ ἀγάπη μας φούντωνε πιὸ πολὺ κι' ὅταν πήραμε τὰ πτυχία μας, γυρίσαμε στὰ χωριά μας, νὰ ξεκουραστοῦμε λιγάκι.

»Τότε ἔμαθα τὰ σχέδια τοῦ πατέρα μου, καὶ τὴν ἀπόφασί του νὰ μὲ παντρέψη στὴν Ἀθήνα μὲ τὴν κόρη ἑνὸς φίλου του πολιτικοῦ.

»Ὁ πατέρας μου ἦταν πλούσιος καὶ ὑποστήριζε χρηματικὸς τοὺς βουλευτὲς τῆς περιφερείας του.

»Κάτι, ποὺ δὲν τὄξερα καὶ τὄμαθα ἀργότερα ἦταν, ὅτι εἶχε μάθει τὸ εἰδύλλιό μου καὶ δὲ μοῦ εἶχε πῆ τίποτα γιατὶ ἔκανε καὶ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, κρυφά, τὴ δουλειά του.

»Ἐνήργησε κι' ἔστειλαν τὴν Ἀλίκη σ' ἕνα χωριουδάκι, κοντὰ στὰ σύνορα.

»Μοῦκανε, βέβαια, ἐντύπωσι ὁ ἐσπευσμένος διορισμός της ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο, ὅταν μοῦ τὸγραψε. Μὰ τί μπορούσαμε νὰ κάνουμε; Ἡ Ἀλίκη ἦταν φτωχοκόριτσο καὶ δὲ μποροῦσε ν' ἀρνηθῆ, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ μετατεθῆ, γιατὶ δὲν εἶχε κανένα μέσον. Ἐγώ, πάλι, ποῦ νὰ τολμήσω νὰ πῶ στὸν πατέρα μου τίποτα, ἀπὸ φόβο μήπως ὑποψιαστῆ τὸν ἔρωτά μας. Ποῦ νόμιζα, ὅτι αὐτὸς τὰ εἶχε κανονίσει ὅλ' αὐτά! Τἄμαθα ὅμως ἀργότερα, ἀπὸ ἕναν ὑπάλληλο τοῦ Ὑπουργείου.

»Ἔτσι ἄρχισε ἡ ἀλληλογραφία μας μὲ τὴν Ἀλίκη, μὲ γράμματα γεμάτα ἀναστεναγμοὺς καὶ δάκρυα...

»Οἱ μέρες, οἱ μῆνες περνοῦσαν, ἐνὼ ἐγὼ ἤμουν διορισμένος στὸ Ὑπουργεῖο ὡς μέλος μιᾶς ἐπιτροπῆς καὶ κείνη δασκάλα στὸ μακρυνὸ μεθοριακὸ χωριό. Γιὰ γάμο δὲ μοῦχε μιλήσει ἀκόμη ὁ πατέρας μου. Ἤθελε πρῶτα νὰ σταθεροποιήση καλὰ τὴ θέσι μου.

»Στὸ δεύτερο χρόνο τοῦ διορισμοῦ μας συνέβηκαν τραγικὰ πράγματα. Ἀφοῦ πέτυχε ὁ πατέρας μου ἕνα μόνιμο καλὸ διορισμό, μὲ φώναξε γιὰ νὰ μοῦ πῆ ὅτι ἔπρεπε νὰ παντρευτῶ. Ἀρνήθηκα, βέβαια, φέροντας διάφορες δικαιολογίες, μὰ ἐκεῖνος, ἐπειδὴ ἤξερε τὸ μυστικό μου, ἄρχισε τὶς πιέσεις: Θὰ μὲ ἀποκλήρωνε, θὰ μ' ἔβγαζε ἀπὸ τὴν ἐπίλεκτη θέσι, ποὺ εἶχα, κι' ἕνα σωρὸ τέτοια.

»Μὰ ὁ πατέρας μου ἔπασχε ἀπὸ ὑπέρτασι κι' ἕνα βράδυ, ποὺ εἶχε παραπιῆ, ἔπαθε θρόμβωσι καὶ πέθανε. Τὸν ἔκλαψα σὰ γονιὸ καὶ συγχώρεσα τὸ πεῖσμα του.

»Κατόπιν, τὸ ἄλλο κακὸ μοῦ συνέβη τρεῖς μῆνες ἀργότερα. Ἡ Ἀλίκη εἶχε πάει ἐκδρομὴ μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου της κι' ἐκεῖ ποὺ ἀνεβαίνανε σ' ἕνα βρανάκι παραπάτησε, γλύστρησε καὶ χτύπησε στὴ σπονδυλικὴ στήλη. Τὄμαθα πολὺ ἀργά, μέσα ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο καὶ τότε ἐνήργησα ἀμέσως, τὴν ἔφερα στὴν Ἀθήνα καὶ τὴν ἔμπασα στὴ Βούλα.

»Πήγαινα δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα καὶ τὴν ἔβλεπα καὶ τὶς Κυριακὲς ἔμενα ὅλη τὴν ἡμέρα μαζί της. Ξόδευα χωρὶς νὰ λογαριάζω σὲ γιατρούς. ποὺ ἔφερνα ἀπ' ἔξω, ὡσπου σ' ἕξη μῆνες τὰ κατάφερα νὰ βγῆ καὶ νὰ ξαναπάρη τὴ θέσι της.

»Τῆς ἔμεινε ὅμως ἕνα ἐλάττωμα: Κούτσαινε τόσο, ποὺ δὲν ἤθελε πιὰ ν' ἀκούση γιὰ γάμο. Τὰ λόγια μου δὲ μποροῦσαν νὰ τὴν πείσουν. Φοβόταν τὸ γάμο καὶ τὶς συνέπειές του.

»Ἔπειτα, τὰ κατάφερα νὰ τὴ φέρω πιὸ κοντὰ καὶ νὰ διορισθῶ κι' ἐγὼ ὡς ἐπιθεωρητὴς στὸν ἴδιο νομό, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ βλεπώμαστε πιὸ συχνά.

»Μὰ ἡ κατάστασί της χειροτέρευε κι' ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ τὴν πάω τὸ περασμένο καλοκαίρι στὴν Ἑλβετία. Ἐκεῖ μοῦ ὑποσχέθηκαν ὅτι θὰ τὴν ἔκαναν ἐντελῶς καλά. Ξόδεψα πολλὰ λεφτά, μὰ χαλάλι της. Ἡ Ἀλίκη εἶναι σήμερα καλὰ καὶ τὸ τελευταῖο της γράμμα εἶναι γεμάτο ἐνθουσιασμό. Τώρα τῆς ἐπιτρέπουν οἱ γιατροὶ καὶ νὰ παντρευτῆ, γιατὶ δὲ θἄχη καμμιὰ περιπλοκὴ μὲ τὸ γάμο...

Τὰ μάτια τοῦ Φώτη εἶχαν δακρύσει. Γέμισε καὶ πάλι τὸ ποτηράκι του καὶ τὸ ἄδειασε μὲ λίγες γουλιές.

— Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ εἶπα τὸ μυστικό μου. Καὶ τὸ εἶπα σὲ σᾶς, γιατὶ εἴστε φίλοι μου. Καὶ σὰ φίλοι μου, θέλω νὰ μὲ στεφανώσετε ἐσεῖς...

Ἔδωσαν τὰ χέρια, καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ κύριος ἐπιθεωρητὴς ἐγκατέλειψε τὸ χωριό.

Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες, ὁ δάσκαλος καὶ ἡ δασκάλα λάβαιναν τὸ ἀκόλουθο τηλεγράφημα:

«Σᾶς περιμένω τὴν προσεχῆ Κυριακή. Γάμος θὰ γίνη στὸ ἐξωκκλήσι Ἁγίας Βαρβάρας Χαλανδρίου. ΦΩΤΗΣ».

ΜΙΡΑΝΤΑ

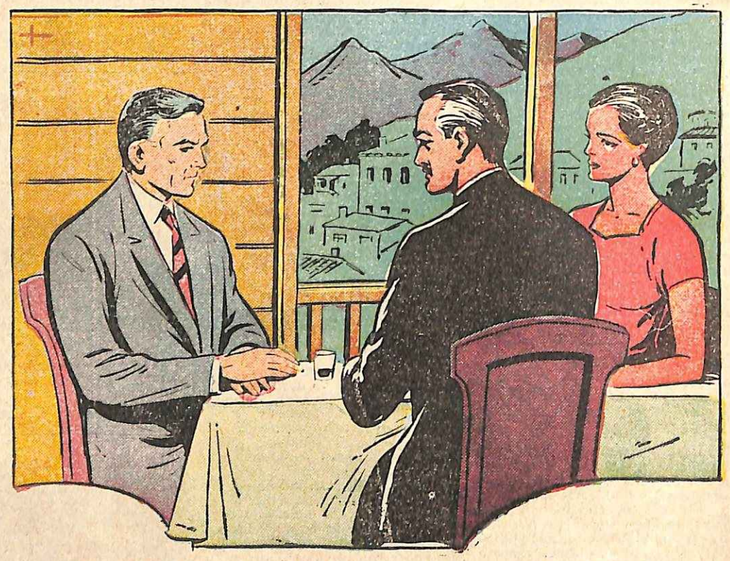

— Μὲ τὴν Ἀλίκη ἀγαπιόμαστε ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ χρόνια, ποὺ σπουδάζαμε μαζί...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΣΠΟΡ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

ΗΖΩΗ στὴ θάλασσα βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὶς δόξες της, ἴσως γιατὶ τὸ καλοκαῖρι, προχωρῶντας πρὸς τὸ τέλος του, προσκαλεῖ τὸν καθένα νὰ χαρῆ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο τὶς ἀπολαύσεις, ποὺ προσφέρει.

Ἡ γυναῖκα δείχνει τὰ τελευταῖα χρόνια μιὰ θαυμαστὴ ἐπίδοσι στὰ θαλάσσια σπόρ, κι' ἔτσι ἡ μόδα σπεύδει νὰ τῆς προσφέρη ὅ,τι μπορεῖ πιὸ κομψὸ καὶ πιὸ σκερτσόζικο.

Ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας, λοιπόν, γιὰ τὴ ζωὴ μέσα στὸ κότερο, ποὺ μπορεῖ νὰ τὸ διευθύνη σὰν τὸν καλύτερο καπετάνιο, εἶναι ἀκριβῶς τὸ κοστοῦμι, ποὺ θυμίζει τὸ γαντικὸ σὲ κάθε λεπτομέρεια. Ἔχομε κομψὰ σύνολα, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἕνα λευκὸ παντελόνι καὶ ἕνα ριγωτὸ μπλὲ καὶ ἄσπρο πουλόβερ. Μιὰ δερμάτινη ζώνη μπλὲ-μαρὲν περνάει μέσα ἀπὸ θηλειὲς τοῦ παντελονιοῦ καὶ σφίγγει στὴ μέση.

Τὸ συμπλήρωμα γιὰ τὶς δροσερὲς νύχτες θὰ εἶναι μιὰ μπλὲ-μαρὲν βέστα μάλλινη, μὲ μακρυὰ μανίκια. Ἔχει γιακᾶ καὶ ρεβέρ, κουμπώνει σταυρώνοντας καὶ ἔχει χρυσᾶ κουμπιά.

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ συνδυάσετε μὲ τὸ λευκὸ παντελόνι, εἴτε εἶναι μακρύ, εἴτε εἶναι κορσαὶρ ἢ καὶ ἐντελῶς κοντό, μιὰ μπλούζα-ποικάμισο, λευκὴ ἐπίσης, στολισμένη μὲ μπλὲ ρέλι. Ἡ ζώνη παραμένει μπλὲ-μαρέν.

Τὸ ναυτικὸ κασκέτο εἶναι κ' αὐτὸ πολὺ τῆς μόδας, μπλὲ ἢ λευκό. Στολίζεται μὲ μιὰ κεντητὴ ἄγκυρα, σὲ ἀντίθετο χρῶμα.

ΓΙΑ ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΣΚΙ

Ἄλλο σπόρ, ὅπου ἡ γυναῖκα δείχνει τὴν ἴδια ἐπιδεξιότητα μὲ τὸν ἄνδρα, εἶναι τὸ θαλάσσιο σκί. Ἐδῶ τὸ μαγιὸ εἶναι ἀπαραίτητο, γιατὶ δὲ λείπουν καὶ οἱ βουτιές, ὅσο καὶ ἂν ἡ ἐπιδεξιότης εἶναι μεγάλη. Εἰδικῶς γι' αὐτὸ τὸ σπόρ, ἡ μόδα προτείνει ἕνα μαγιό, ποὺ ἐμφανίζει μιὰ ἰδιαίτερη κομψότητα. Μονοκόμματο, σχηματίζει σὰ μιὰ ἐβαζὲ κοντὴ φουστίτσα, ποὺ καλύπτει τὸ ἐσωτερικὸ κοντὸ παντελόνι. Εἶναι κλειστὸ ὡς τὸ λαιμό κ' ἕνας στρογγυλὸς γιακᾶς ἀπὸ πλεχτὴ λεπτὴ ψάθα τὸ στολίζει, στὸ φυσικὸ χρῶμα τῆς ψάθας αὐτῆς, ποὺ σχηματίζει μιὰ χτιπητὴ ἀντίθεσι μὲ τὸ σκοῦρο χρῶμα τοῦ μαγιό.

Στὸ κεφάλι, μιὰ πλεχτὴ σκούφια, σχηματίζει πλάγια κρόσια καὶ θυμίζει τὰ αἰγυπτιακὰ καλύμματα τοῦ κεφαλιοῦ.

Η ΙΣΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΣΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς ἡ φετεινὴ μόδα συγκεντρώνει τὴν προσοχή της στὴν ἐβαζὲ γραμμή, χωρὶς ὅμως νὰ τὴν κάνη νὰ παραμερίση ἐντελῶς καὶ τὴν ἴσια.

Ἔτσι, βλέπομε τουαλέττες ἁπλὲς ἢ περισσότερο ἀμπιγιέ, ποὺ μᾶς παρουσιάζουν μιὰ ἰδιαίτερη κομψότητα, μὲ ἐντελῶς ἴσια γραμμή, καὶ μάλιστα μὲ τονισμένο στένεμα πρὸς τὰ κάτω. Σὲ μιὰ τέτοια κόψι, εἴδαμε ἕνα ἀπογευματινὸ φόρεμα, μὲ τὸ κορσὰζ ἐντελῶς κλειστὸ στὸ

Συνδυασμὸς πλισσὲ καὶ γεραπέ.

Ἀριστερά: Φούστα ἐβαζὲ καὶ ἄνετη βέστα. Δεξιά: Σύνολον σκωτσέζικον καὶ μονόχρωμον.

λαμό, ἀλλὰ μὲ τὰ μπράτσα γυμνά.

Τὸ κορσὰζ σχηματίζει μπλουζὸν καὶ ἡ φούστα, μὲ μερικὲς ἐλεύθερες πένσες, ποὺ δίνουν ἄφρα στοὺς γοφούς, συνεχίζεται κατ' ἀρχὰς εὐθύγραμμη κι' ἔπειτα στενεύει ἀπότομα πρὸς τὰ κάτω. Εἶναι μιὰ γραμμὴ ἰδιότροπη, ποὺ παρουσιάζει μιὰ χαρακτηριστικὴ κομψότητα.

Ἕνα μοντέλο ἁπλούστερο σχηματίζει στὸ κορσὰζ μιὰ ἄνετη κόψη στὶς μασχάλες, ἐνῶ συγχρόνως ἕνα στρογγυλὸ ἀμπιεσμὰν ἀπὸ ντατελλωτὸ ὕφασμα στολίζει τὸ ἐπάνω μέρος. Ὁ γιακᾶς καὶ τὰ μικρὰ ρεβὲρ εἶναι ἀπὸ τὸ ὕφασμα τοῦ φορέματος. Ἕνα ἐλαφρὸ μπουφὰν στὸ κάτω μέρος καὶ μιὰ στενὴ ζώνη στὴ μέση, ἀποτελεῖ τὸ διάμεσο μὲ τὴ φούστα, ποὺ συνεχίζεται σὲ ἴσια γραμμή.

ΝΤΡΑΠΑΡΙΣΜΑ ΚΑΙ ΠΛΙΣΕ

Οἱ μουσλίνες καὶ τ' ἀνάλαφρα μεταξωτά, ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὰ λουσᾶτα φορέματα, ἐπιτρέπουν τὴν ἀφθονία τοῦ ὑφάσματος. Ἄλλοτε ὁλόκληρο τὸ φόρεμα ἀποτελεῖται ἀπὸ λεπτὲς πιέττες, οἱ ὁποῖες ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ κορσάζ, γιὰ νὰ τελειώσουν στὴ φούστα, κι' ἄλλοτε πολλὰ ντραπαρίσματα σχηματίζουν ὁριζόντιες πτυχὲς στὸ κορσὰζ καὶ διαγώνιες στὴ φούστα.

Ἐπίσης πιέττες καὶ ντραπὲ συνδυάζονται σὲ μιὰ πολὺ κομψὴ γραμμή.

Ἕνα λουσάτο μοντέλο αὐτοῦ τοῦ τύπου, παρουσιάζει μιὰ τουαλέττα μ' ἕνα ἰδιόρρυθμο κορσάζ. Εἶναι ὅλο πλισσεδωτό, μ' ἕνα βαθὺ μυτερὸ ἄνοιγμα στὸ ντεκολτὲ καὶ ἐπὶ πλέον μὲ ἀνοίγματα στοὺς ὤμους. Ἔτσι φαίνεται σὰ νὰ συγκρατέται μὲ τρεῖς πλισσεδωτὲς μπρετέλλες στὸν κάθε ὦμο. Τὰ πλισσὲ εἶναι πασμένα ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος καὶ πάλι ξαναπασμένα στὴ μέση, ὥστε νὰ σχηματίζεται ἕνα εἶδος κορσελέ. Ἡ φούστα τοῦ φορέματος εἶναι πλούσια σὲ ὕφασμα καὶ σχηματίζει ντραπάρισμα, μὲ κάθετες καὶ διαγώνιες πτυχές.

ΣΤΑΜΠΑΤΑ ΣΕ ΝΤΕ—ΠΙΕΣ

Τὰ σταμπᾶτα ὑφάσματα τώρα στὸ τέλος τῆς ἐποχῆς, χρησιμοποιοῦνται πολὺ γιὰ ντὲ-πιές. Πότε φορέματος καὶ βέστας, πότε φούστας καὶ βέστας, μὲ κοντὰ μανίκια.

Οἱ βέστες εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ριχτὲς καὶ μακρειὲς καὶ πολὺ συχνὰ κλείνουν μὲ δετὴ ζώνη στὴ μέση.

Τὰ σύνολα αὐτὰ στολίζονται ἐπὶ πλέον μὲ μονόχρωμα ὑφάσματα στὸ γιακᾶ καὶ τὰ ρεβέρ.

Ἀνάλογα μὲ τὴ χρῆση, γιὰ τὴν ὁποία προορίζεται τὸ σταμπᾶτο ντὲ-πιές, μπορεῖτε νὰ προτιμήσετε κοτονάντ σὲ ἀνοιχτόχρωμο φόντο καὶ πολύχρωμα ζωηρὰ σταμπαρίσματα γιὰ τὰ πρωϊνὰ καὶ γιὰ τ' ἀπογεύματα μεταξωτὸ ὕφασμα σὲ βαθύχρωμο φόντο καὶ σχέδια χτυπητά.

Τὸ καθένα ἔχει τὴν ξεχωριστὴ χάρι του καὶ τὸ ντὲ-πιές σας, μὲ τὴ μία ἢ τὴν ἄλλη μορφή, θὰ ἔχη τὴ σφραγίδα τῆς τελευταίας λέξεως τῆς μόδας.

ΤΑ ΛΙΝΑ ΝΤΕ—ΠΙΕΣ

Τὰ λινὰ ὑφάσματα θὰ φορεθοῦν σὲ ὅλο τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς.

Τὸ λευκὸ δὲ χάνει, φυσικά, τὴν ἐπικαιρότητά του, ἀλλὰ ἡ μόδα δὲν εὐνοεῖ λιγώτερο καὶ τὰ χρωματιστὰ σὲ ἁπαλὰ χρώματα, ἀλλὰ καὶ σὲ ζωηρά.

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ πιὸ κατάλληλα εἶναι βέβαια τὰ ντὲ-πιές, σὲ συνδυασμὸ φούστας καὶ βέστας. Οἱ φοῦστες ἐφαρμόζουν ἐξ ἴσου τὴν ἐβαζὲ γραμμὴ καὶ τὴν ἴσια. Στὴν ἐβαζὲ χρησιμοποιοῦνται πολὺ οἱ κουφόπιεττες, ποὺ εἶναι πασμένες ὡς τὸ τέλος τῶν γοφῶν καὶ ὕστερα ἀφίνονται ἐλεύθερες ν' ἀνοίγουν.

Οἱ φοῦστες, ποὺ ἀκολουθοῦν τὴν ἴσια γραμμὴ γίνονται σκέτες ἢ μὲ πλαγιαστὲς πιέττες πίσω. Οἱ βέστες γίνονται μᾶλλον κοντές, μὲ κάποιο σκέρτσο. Ριχτὲς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ ἐφαπτόμενες στὸ σῶμα, θὰ ἀκολουθοῦν ὅσον ἀφορᾶ τὸ λαμὸ τὴν κλασσικὴ ἐμφάνισι γιακᾶ καὶ ρεβέρ, ἢ θὰ ἔχουν στρογγυλὸ κλείσιμο.

Στὴν κλασσικὴ γραμμὴ βλέπετε ἐνίοτε ἕνα ἀρκετὰ χαμηλὸ νωμίτη, μὲ ὁριζόντιο τελείωμα, νὰ προσθέτη καὶ αὐτὸς τὴ χάρι του.

Τὰ μανίκια εἶναι πάντοτε τρουβὰ-κὰρ καὶ κολλημένα χαμηλὰ στοὺς ὤμους.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ — ΒΕΣΤΑΣ

Ἄλλος συνδυασμός, ποὺ θὰ δοῦμε νὰ ἐπικρατοῦν τὰ λινὰ ὑφάσματα, θὰ εἶναι στὰ ὁλόκληρα φορέματα, ποὺ θὰ ἔχουν γιὰ συμπλήρωμα μιὰ ὁμοιόμορφη βέστα.

Ἕνα σχετικὸ μοντέλο μᾶς παρουσιάζει ἕνα φόρεμα μὲ ἐφαρμοστὸ κορσάζ, τετράγωνο ἄνοιγμα λαιμοῦ καὶ χωρὶς μανίκια. Ἡ φούστα ἔχει ἄνετη γραμμὴ πρὸς τὰ κάτω καὶ σχηματίζει μπροστὰ καὶ πίσω δυὸ φαρδειὲς κουφόπιεττες, ποὺ ἀνταμώνονται ἀκριβῶς στὸ μέσον καὶ μπροστὰ καὶ πίσω.

Τὰ πλαϊνὰ τῆς φούστας μένουν σκέτα, ἀλλὰ τὸ βάθος τῶν κουφφωτῶν εἶναι ἀρκετό, ὥστε νὰ προσδίδη στὴ φούστα τὸ φάρδος, ποὺ τῆς χρειάζεται.

Μία στενὴ ζώνη δένει μπροστὰ ἕνα φιόγκο. Ἡ βέστα, ποὺ συνοδεύει τὸ φόρεμα, παίρνει κ' αὐτὴ μιὰ ἄνετη γραμμὴ καὶ ἔχει ἕνα μεγάλο ἐβαζὲ γιακᾶ.

Σταμπάτο ντὲ - πιές.

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΠΟΛΕΡΟ

Εἶναι ἡ γραμμή, ποὺ δίνει στὴ σιλουέττα μία ἰδιαίτερη κομψότητα καὶ κάτι τὸ πολὺ νεανικό.

Τὸ συνδυασμὸ φορέματος καὶ μπολερὸ θὰ τὸν δοῦμε μὲ διάφορους τρόπους.

Ἄλλοτε φόρεμα καὶ μπολερό, εἶναι ὁμοιόμορφα στὸ χρῶμα, ἄλλοτε τὸ μονόχρωμο συνδυάζεται μὲ κάποιο φανταζί.

Ἕνα χαριτωμένο μοντέλο, ποὺ εἴδαμε, εἶχε ἕνα πολὺ σκερτσόζικο συνδυασμό. Ἡ φούστα ἦταν καμωμένη ἀπὸ ὕφασμα μονόχρωμο, τὸ κορσὰζ ἀπὸ ὕφασμα φανταζὶ καὶ τὸ μπολερὸ ἀκολουθοῦσε τὸ ὕφασμα τῆς φούστας.

Τὸ σύνολο ἦταν χαριτωμένο.

ΕΥΘΥΜΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ χαίρωνται ὅσο μποροῦν περισσότερο τὰ ζωηρὰ χρώματα, ὅσο κρατάει ἡ ὄμορφη καλοκαιρινὴ περίοδος.

Εἴτε μὲ ραβδώσεις, εἴτε μὲ σταμπαρίσματα, εἶναι τὰ ὑφάσματα, ποὺ θὰ χρησιμοποιήσουν γιὰ τὰ φορέματά τους.

Ἂς δοῦμε, λοιπόν, μερικὰ μοντέλα, γιὰ νὰ πάρετε μερικὲς ἰδέες γιὰ τὰ φουστανάκια τῶν παιδιῶν σας:

Ἀπὸ μιὰ ριγωτὴ κοτονάντ ἕνα παιδικὸ φόρεμα παρουσιάζει τὸ σκέρτσο τοῦ σουρωτοῦ ἀπὸ τὸ λαμό, ὅπου ἕνα ρελάκι συγκρατεῖ τὶς σοῦρες γύρω ἀπὸ τὸ στρογγυλὸ ἄνοιγμα. Τὰ μανικάκια σχηματίζονται κιμονὸ καὶ πολὺ κοντά. Τὸ φουστανάκι πέφτει ἐλεύθερο καὶ ἐβαζὲ ὁλοτρίγυρα καὶ τὸ στολίζουν δυὸ ὁριζόντιες ἐξωτερικὲς τσέπες.

ΑΛΛΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ἕνα ἄλλο παιδικὸ μοντέλο μᾶς ἐμφανίζεται σὲ σταμπάτη κοτονάντ, ποὺ σχηματίζει μικρὰ σκόρπια ἀνθάκια.

Τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ φορέματος τὸ ἀποτελεῖ ἕνας νωμίτης, ποὺ συνεχίζεται σὲ κοντὰ μανικάκια.

Τὸ φόρεμα κάτω ἀπὸ τὸ νωμίτη συνεχίζεται σὲ κόψη πρενσές. Δηλαδή, σχηματίζει μέση κι' ἔπειτα φαρδαίνει πρὸς τὰ κάτω, σχηματίζοντας κουφωτὲς πιέττες. Ἕνα φιογκάκι τὸ στολίζει μπροστὰ στὴ γραμμὴ τῆς μέσης κι' ἕνα λευκὸ κατεβαστὸ γιακαδάκι στὸ λαιμό.

ΟΙ ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΡΑΒΔΩΣΕΙΣ

Πολὺ τῆς μόδας εἶναι γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ οἱ κοτονάντ μὲ τὶς φαρδειὲς ραβδώσεις. Ἐδῶ συχνὰ συνδυάζονται οἱ κάθετες μὲ τὶς ὁριζόντιες ραβδώσεις.

Κοστοῦμι γιὰ θαλάσσια σκί.

Ἁπλὸ φόρεμα μὲ κιμονὸ κορσάζ. Κλειστὸ κορσάζ καὶ φουστὰ στενή.

Ἕνα παιδικὸ φόρεμα μᾶς παρουσιάζει αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ συνδυασμό. Τὸ μπουστάκι γίνεται ἄνετο, κατεβαίνει πιὸ χαμηλὰ ἀπὸ τὴ μέση καὶ ἔχει τὶς ραβδώσεις ὁριζόντιες. Ἡ φούστα γίνεται σουρωτὴ καὶ ἔχει τὶς ραβδώσεις κάθετες, ὅπως καὶ τὰ μανίκια.

Ἕνα κεντητὸ πλαστρὸν λενζερὶ κι' ἕνα λευκὸ γιακαδάκι ἀποτελοῦν τὸ συμπλήρωμα.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΙΤΣΕΣ

Στὰ κοριτσίστικα λουσᾶτα φορέματα ἀπὸ λεπτὰ ὑφάσματα βλέπομε πολὺ ἀφ' ἑνὸς ὁριζόντιες πιέττες καὶ ἀφ' ἑτέρου μικρὰ σουρωτὰ βολάν. Ἔτσι μιὰ τουαλεττίτσα σχηματίζει ὁριζόντιες πιέττες στὸ κορσὰζ ἀπὸ τὶς μασχάλες ὡς τὴ μέση καὶ τὶς συνεχίζει καὶ στὴ φούστα ὡς τὴν ἀρχὴ τοῦ στριφώματος.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΑΛΙΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΡΜΑ

Τὸ ΔΕΡΜΑ μπορεῖ νὰ εἶναι ἕνας μαγικὸς πύργος, ποὺ διατηρεῖ μιὰ νεανικὴ ὄψι ἀκόμα καὶ σὲ προχωρημένη ἡλικία, ἢ ἀντίθετα μιὰ θλιβερὴ φυλακὴ μὲ τὰ στίγματα τῶν πρόωρων γεραιῶν. Τί ἀπ' τὰ δύο θὰ εἶναι τὸ δικό σας δέρμα; Ἐξαρτᾶται ἀπ' τὶς περιποιήσεις ποὺ τοῦ προσφέρετε...

Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε ὅτι τὸ δέρμα δὲν εἶναι ἁπλῶς ἕνα περικάλυμμα τοῦ σώματος, ποὺ τὰ ἀ-

Φόρεμα ριγωτό μὲ λενζερὶ πλαστρόν.

πομονώνει ἀπ' τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο, ἀλλὰ κι' ἕνα ὄργανο μὲ δική του λειτουργία, μὲ τὴν κρυφὴ καὶ μυστηριώδη ζωή του.

Τὰ ἐξωτερικὰ του στρώματα νεκρώνονται καὶ ξεφλουδίζονται συνεχῶς, δίνοντας τὴ θέσι τους στὰ ἐσωτερικά, ποὺ ἔρχονται στὴν ἐπιφάνεια. Χάρις σ' αὐτὴ τὴν συνεχῆ ἀνανέωσι, ἔχει θεωρητικὰ τὴν ἱκανότητα νὰ διατηρῆται διαρκῶς νέο. Γιὰ νὰ γίνῃ ὅμως αὐτό, πρέπει νὰ λειτουργῆ ἄψογα καὶ νὰ τρέφεται ἐσωτερικά, μὲ μιὰ τέλεια καὶ ἰσορροπημένη δίαιτα.

Κάθε ρυτίδα, ποὺ ἐμφανίζεται σ' ἕνα γυναικεῖο πρόσωπο, ὀφείλεται σὲ ἀμέλεια, σὲ κοῦρασι, σὲ κακὴ διατροφὴ σὲ ξενύχτια, σὲ ἀρρώστειες ποὺ ἄφησαν τὰ ἀνεξάλειπτα ἴχνη τους. Συχνά, θὰ δῆτε νὰ σχηματίζωνται μέσα σὲ λίγες βδομάδες μικρὲς ρυτίδες στὶς γωνιὲς τῶν ματιῶν σας, ἐπειδὴ χάσατε τὰ γυαλιά σας τοῦ ἡλίου καὶ ἀμελήσατε νὰ τὰ ἀντικαταστήσετε, ἢ γιατὶ δὲ φορᾶτε τὰ ματογυάλια ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ ἐλαττωματικὴ ὅρασί σας.

Ἐπίσης ἡ θάλασσα κι' ὁ ἥλιος ξεραίνουν καὶ ρυτιδώνουν τὸ δέρμα ἂν δὲν τὸ προφυλάξετε μὲ τὰ κατάλληλα προληπτικὰ μέτρα.

Μπορεῖτε ν' ἀποφύγετε πολλὲς ἀπ' τὶς αἰτίες ποὺ ἀναφέραμε, κι' ἄλλες ὄχι. Στὴ δεύτερη περίπτωσι ὡστόσο, μπορεῖτε νὰ ἐξουδετερώνετε τὰ ἀποτελέσματά τους μὲ μιὰ κατάλληλη περιποίησι τοῦ δέρματος.

Ἡ περιποίησι αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ποτέ. Γίνεται ὅμως ἀπολύτως ἀπαραίτητη, ὅταν τὸ δέρμα σας ὑποβάλλεται σὲ κάποια δοκιμασία.

Πολλὲς γυναῖκες ἔχουν κακὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, γιατὶ περνᾶνε ζωὴ πολὺ καθιστική. Ἂν ἀνήκετε σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία, περιποιηθῆτε μὲ ἰδιαίτερη ἐπιμέλεια τὸ δέρμα σας. Καθαρίζετέ το καλά, γιὰ νὰ μπορῇ ν' ἀναπνεύσῃ καὶ νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' τὶς θρεπτικὲς κρέμες ποὺ θὰ τοῦ προσφέρετε. Τὸ τέλειο καθάρισμα τοῦ δέρματος εἶναι ἡ βάσι τῆς ὀμορφιᾶς του.

Νὰ τώρα μερικὲς παλιές, ἀλλὰ θαυματουργὲς συνταγὲς καλλυντικῶν γιὰ τὸ πρόσωπό σας, ποὺ μπορεῖτε νὰ τὰ φτιάξετε μόνες σας:

Μ ά σ κ ε ς κ α λ λ ο ν ῆ ς.— 1) Ἀνακατεύετε 30 γραμμάρια τριμμένο μύγδαλο μὲ ἄλλο τόσο μέλι. Ἢ 60 γραμμάρια μέλι μ' ἕνα φλυτζάνι γάλα. Ἀλείφετε μὲ τὸ μίγμα τὸ πρόσωπό σας καὶ ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ. Χωρὶς νὰ τὸ σκουπίσετε. Μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, πλένεσθε μὲ κρῦο νερό. 2) Ἀνακατεύετε 3 ἀλάνηπρα αὐγὰ μὲ μιὰ κοφτὴ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ ξερὰ καὶ ψιλοτριμμένα βότανα (δεντρολίβανο, βερβένα, γεράνι, φλούδα λεμονιοῦ ἢ πορτοκαλιοῦ, κλπ.). Ἡ μάσκα αὐτή, ποὺ τὴ μεταχειρίζονταν οἱ γυναῖκες τῆς ἀρχαίας Βαβυλώνος, καθαρίζει καὶ σφίγγει τὸ δέρμα τοῦ προσώπου.

Σ τ υ π τ ι κ ὴ λ ο σ ι ό ν.— Τὴ χρησιμοποιοῦσαν στὴν παλιὰ Ρωσία. Καθαρίζει καὶ φρεσκάρει τὸ δέρμα καὶ καλλιτερεύει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

Σ· ἕνα σκεπασμένο δοχεῖο μὲ νερό, ρίχνετε φύλλα βασιλικοῦ ἢ μελισσόχορτου ἢ φασκομηλιᾶς. Βράζετε 20 λεπτά. Ἀφίνετε νὰ κρυώσῃ καὶ προσθέτετε 1 φλυτζάνι ρόστκα (ἢ ἂν δὲν ἔχετε ἀπ' αὐτό, ἀνάλογο καθαρὸ οἰνόπνευμα).

Λ ο σ ι ὸ ν κ α θ α ρ ι σ μ ο ῦ.— Εἶναι μιὰ ἀρχαία ρωμαϊκὴ συνταγή. Ρίχνετε μέσα σὲ 120 γραμμάρια καλὸ ξύδι 30 γραμμάρια λουλούδια λαβάντας κι' ἄλλα τόσα δεντρολίβανου. Ἀφίνετε νὰ μουσκέψουν 20 μέρες. Ἔπειτα χρησιμοποιεῖτε τὸ ὑγρὸ αὐτό, ἀραιωμένο μὲ νερό.

Λ ο σ ι ὸ ν δ ρ ο σ ι σ τ ι κ ή.— Χύνετε μισὸ κιλὸ βραστὸ νερὸ πάνω σὲ 15 γραμμάρια λουλούδια ἢ φύλλα ἑνὸς ἀπ' τὰ ἑξῆς βότανα: μενεξέ, κανελλογαρύφαλα, γιασεμί, μέντα, γαρύφαλλο. Τ' ἀφίνετε 5 λεπτά. Ὕστερα παίρνετε 1 φλυτζάνι ἀπ' τὸ ὑγρὸ αὐτὸ καὶ τ' ἀνακατεύετε μὲ ἄλλο τόσο γάλα. Φρεσκάρει τὸ δέρμα καὶ τοῦ δίνει τὴν ὀγρασία ποὺ τόσο χρειάζονται τὰ κύτταρά του.

1) Κοριτσίστικο φόρεμα μὲ ἰδιότροπους ὤμους. 2) Σταμπάτο φορεματάκι «πρενσές». 3) Ριχτὸ φορεματάκι μὲ σοῦρες ἀπὸ τὸ λαιμό.

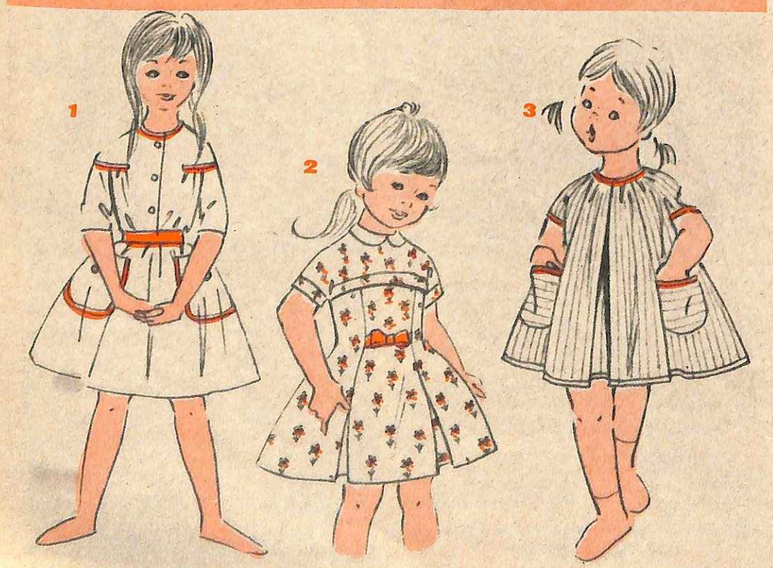

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Γιὰ τὰ χέρια

Οἱ Ἀμερικανίδες, ἀντὶ νὰ σαπουνίζουν τὰ χέρια τους, τὰ τρίβουν μὲ καλαμποκάλευρο, στὸ ὁποῖο ἔχουν προσθέσει λίγη γλυκερίνη. Ἔπειτα τὰ ξεβγάζουν μὲ χλιαρὸ νερό.

Καλὸ εἶναι νὰ κάνετε, τὸ πρωΐ, ἕνα χλιαρὸ μπάνιο τῶν χεριῶν σας, στὸ ὁποῖο θὰ ἔχετε ρίξει μερικὲς κουταλιὲς ἀπ' τὸ ἑξῆς ὑγρό:

Στύψη	50	γραμ.
Τριαντοφυλλόνερο	150	»
Οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν	50	»

Ἀφίνετε μέσα τὰ χέρια σας ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ κι' ὕστερα τὰ στεγνώνετε καλά.

Γιὰ τὰ πόδια

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ κουραστικὴ πορεία, κάνετε ἕνα ζεστὸ ποδόλουτρο κι' ὕστερα ἀφίλαρα, ἐπὶ μερικὰ λεπτά. Μὴ φορᾶτε παπούτσια, ἀμέσως μετὰ τὸ ποδόλουτρο, γιατὶ θὰ πρηστοῦνε τὰ πόδια σας.

Ἐξ ἄλλου, κάθε βδομάδα, μετὰ τὸ μπάνιο ἢ τὸ ποδόλουτρό σας, κάνετε ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ τῶν ποδιῶν μὲ λίγο λάδι καί, ἀφοῦ ἀπορροφηθῇ καλά, τὰ πουντράρετε μὲ τάλκ. Τὸ ἴδιο μασὰζ μπορεῖτε νὰ κάνετε ὅταν εἶσαστε κουρασμένες.

Πρὶν ἀπὸ τὸν ὕπνο

Ἂν δὲν κοιμόσαστε καλά, ἴσως γιατὶ κουραστήκατε πολὺ τὴν ἡμέρα, πᾶρτε κοντὰ στὸ κρεβάτι σας ἕνα ποτήρι ζαχαρωμένο νερό. Πολλὲς φορές, μερικὲς γουλιὲς ἀπ' αὐτὸ εἶναι ἀρκετὲς γιὰ νὰ σᾶς φέρουν ὕπνο. Πρόκειται γιὰ μιὰ παλιά, ἀλλ' ἀποτελεσματικὴ μέθοδο.

Γλύκισμα μὲ πετιμέζι

Σὲ λίγο, ποὺ θὰ βγῇ τὸ πετιμέζι, μπορεῖτε νὰ φτιάξετε μ' αὐτὸ ἕνα νόστιμο καὶ φτηνὸ γλύκισμα. Τὰ ὑλικὰ του εἶναι: Ἀλεύρι, σταφίδες ξανθές, μύγδαλα, πετιμέζι (150 γραμμάρια ἀπὸ καθένα) χυμὸς 1—2 πορτοκαλιῶν κι' ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ μπέκιν πόρυντερ ἢ σόδα.

Ἀνακατεύετε τὸ πετιμέζι μὲ τὸ ἀλεύρι. Προσθέτετε τὰ μύγδαλα ἀκοπάνιστα, τὶς σταφίδες, τὴ σόδα καὶ τὸ χυμὸ τῶν πορτοκαλιῶν. Ἡ ζύμη πρέπει νὰ εἶναι μάλλον ἀραιή. Γι' αὐτό, βάζετε πρῶτα τὸ ζουμὶ τοῦ ἑνὸς πορτοκαλιοῦ, κι' ἂν δῆτε πὼς εἶναι σφιχτή προσθέτετε κι' ἄλλο.

Ἁπλώνετε τὸ μίγμα σ' ἕνα ταψάκι, τὸ ψήνετε στὸ φοῦρνο κι' ἔπειτα τὸ κόβετε σὲ στενόμακρα κομμάτια.

Πῶς καθαρίζεται τὸ χτένι

Γιὰ νὰ καθαρίσῃ ἐντελῶς τὸ χτένι σας, τὸ σκουπίζετε μ' ἕνα βαμπάκι βουτηγμένο σὲ βενζίνη. Περνᾶτε τὸ βαμπάκι μὲ προσοχὴ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δόντια τοῦ χτενιοῦ, ἀλλάζοντάς το κάθε τόσο, ὥσπου νὰ μένῃ πιὰ καθαρο. Το νοῦ σας ὅμως μὴν ἐπιχειρήσετε αὐτὴ τὴ δουλειὰ κοντὰ σὲ φωτιά!

Πῶς καθαρίζονται οἱ βοῦρτσες

Οἱ βοῦρτσες τῶν ρούχων καὶ τῶν καπέλλων καθαρίζουν, ἂν τὶς τρίψετε μὲ στεγνὸ πίτουρο, ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα ν' ἀφαιρῇ τὰ λίπη. Ἂν εἶναι ἀκόμα λερωμένες, χρησιμοποιῆστε ὑγρὸ πίτουρο.

Γιὰ τὶς βοῦρτσες τῶν μαλλιῶν, μεταχειρίζεσθε πολὺ ἀραιὴ ἀμμωνία, ἢ βρασμένο τσουένι, ἢ χυμὸ λεμονιοῦ. Ὕστερα τὶς σαπουνίζετε καὶ τὶς ξεβγάζετε καλά.

Λεκέδες ἀπὸ μελάνι

Λεκέδες μελανιοῦ στὰ δάχτυλα φεύγουν μὲ ζουμὶ λεμονιοῦ.

Προκειμένου γιὰ ὑφάσματα βαρυά, ἁπλώνετε πάνω ἕνα στρῶμα σκόνης τζίγκου καὶ στάζετε ὕστερα λίγη διάλυσι ὑποθειώδους νατρίου, ὥσπου νὰ λυώσῃ ἡ σκόνη καὶ νὰ ποτίσῃ τὸ ὕφασμα.

Ἂν τὸ ὕφασμα εἶναι μεταξωτὸ — ἢ λεπτό, κάθε εἴδους — τὸ βουτᾶτε σὲ νέφτι γιὰ 5 λεπτὰ καὶ τὸ τρίβετε ὕστερα ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά σας. Θὰ μείνῃ, στὴ θέσι τοῦ λεκέ, ἕνα ἐλαφρὸ σημάδι, ποὺ τὸ καθαρίζετε τελείως μὲ μίγμα ἀπὸ 5 γραμμάρια ἄσπρο σαπούνι, ἄλλο τόσο μέλι καὶ 40 γραμμάρια ἄσπρο ρακί, ἀνακατεμένα καλά. Ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ κι' ἀφαιρεῖτε ὕστερα τὴν πάστα ἀπ' τὶς δυὸ ὄψεις τοῦ ὑφάσματος, μὲ μαλακὴ βοῦρτσα. Τὸ ξεπλένετε μὲ χλιαρὸ νερό, χωρὶς νὰ τὸ στύψετε, καὶ τὸ στεγνώνετε ἀνάμεσα σὲ δυὸ λεπτὲς πετσέτες. Σιδερώνετε μὲ σίδερο ὄχι πολὺ ζεστό.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖ. ΤΣΕΪΖ

PANTEBOY

ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ ἀστυνομία ἀναζητεῖ τὴ γραφομηχανή, μὲ τὴν ὁποία ἔγραψε ὁ Ὄκς τὸ γραμμα στὴν Ἀλις. Ἐχει καθορίσει τὴ μάρκα της καὶ ὡρισμένα ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά της. Συγχρόνως, ἀπὸ διάφορα στοιχεῖα, βγάζει τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Ὄκς εἶναι ντόπιος, κάτοικος τοῦ Πίτσβιλ, κι' ὅτι δὲ μπόρεσε ἀκόμα νὰ τὸ σκάσῃ, οὔτε νὰ φυγαδέψῃ τὰ λεφτά. Ἡ Τράπεζα ὑπόσχεται ἀμοιβὴ 60 χιλιάδες δολλάρια σ' ὁποιον συντελέσῃ στὴ σύλληψι τοῦ δράστου. Κι' ὁ Τράβερς ὀνειρεύεται νὰ πάρῃ τὰ λεφτὰ αὐτά, γιὰ νὰ παντρευτῇ τὴν Ἴρις. Στὸ μεταξύ, ἡ Ἴρις παραιτεῖται ἀπ' τὴ θέσι της στὸν κινηματογράφο, γιὰ νὰ πιάσῃ δουλειὰ στὴν Τράπεζα. Ὁ Τράβερς τῆς δηλώνει τότε πὼς εἶναι βέβαιος ὅτι ὁ δράστης εἶναι ὁ Κάλβιν. Ἀλλὰ δὲ μπορεῖ ἀκόμα νὰ τὸ ἀποδείξῃ. Ἐκείνη δὲν τὸ πιστεύει στὴν ἀρχή, ἀλλὰ τα λογικὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Τράβερς τὴν κλονίζουν. Τέλος, ὑπόσχεται στὸν Τράβερς νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ἡ Τράπεζα ἔχῃ γραφομηχανὴ Ρέμιγκτον μὲ τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ ποὺ εἶχε ἡ γραφομηχανὴ τοῦ Ὄκς. Ἀλλ' ὁ Κάλβιν, ποὺ μαντεύει τοὺς σκοπούς τοῦ, δανείζεται ἀπ' τὴν Κὶτ μιὰ ἄλλη, φορητὴ γραφομηχανή, γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴ Ρέμιγκτον τῆς Τραπέζης.

— Τὸ θυμάμαι, ἀπάντησε ἡ Κὶτ, κυτταζοντάς τον παράξενα. Μρσσπαθησα νὰ τὴν ἐμποδίσω, ἀλλὰ δὲν τὸ πέτυχα. Σὲ προειδοποιῶ ὅμως: Ἂν τὴν ἀγγίξῃς, θὰ σε σκοτώσω. Νὰ τὸ ξέρῃς!

Ἡ φαρμακερὴ ματιὰ που τοῦρριξε, τὴν ἀνησυχοῦσε. Θυμήθηκε τὸ ρεβόλβερ της...

— Ποῦ βρῆκες ἐκεῖνο τὸ πιστόλι; τὴ ρώτησε κυττάζοντάς την προσεχτικά.

— Ἦταν τοῦ ἄντρα μου. Μὲ εἶχε μάθει μάλιστα νὰ τὸ χρησιμοποιῶ. Καὶ σημαδεύω καλά, Ντέϊβ... Νὰ τὸ θυμᾶσαι.

Ἐκείνος ἔκανε μιὰ ἀνυπόμονη κίνησι.

— Δός μου αὐτὸ τὸ ρεβόλβερ, τῆς εἶπε ἐπιτακτικά. Στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκεσαι, εἶν' ἐπικίνδυνο. Ἔλα, δός μου το.

Τὸν κύτταξε περιφρονητικὰ κι' ἀπάντησε:

— Δὲ θὰ βρῆς ποτὲ τὸ μέρος ποὺ τὄχω κρύψει. Ἄσε με ἥσυχη!

— Ἤμουνα τρελλός, ποὺ μπλέχτηκα μαζί σου! μούγκρισε ὁ Κάλβιν.

Μὲ πολὺ κόπο συγκρατιόταν γιὰ νὰ μὴ τὴν ἁρπάξῃ ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ νὰ τὴν πνίξῃ...

— Ἀλήθεια; τοῦ εἶπε γελῶντας. Πάντως, τώρα εἶμαστε δεμένοι. Πότε θὰ παντρευτοῦμε; Τί ὄμορφο ζευγάρι ποὺ θὰ φτιάξουμε! Δὲ βλέπω τὴν ὥρα νὰ φύγω ἐπὶ τέλους ἀπ' αὐτὴ τὴν τρύπα καὶ νὰ κάνω μεγάλη ζωή!

— Θάσαι πολὺ τυχερὴ ἂν πάρῃς ποτὲ τὰ λεφτά... Ἡ ἀστυνομία περγάει ὅλη τὴν πόλι μὲ ψιλὸ χτένι. Ψάχνει κάθε θαλίτσα ποὺ βγαίνει ἀπὸ δῶ... ἀκόμα καὶ τὰ ταχυδρομικὰ δέματα. Ἴσως θὰ γοειαστῇ νὰ περιμένουμε πολὺ περισσότερο καιρὸ ἀπ' ὅσο λογάριαζα...

— Θέλω τώρα, ἀμέσως, λεφτά! εἶπε ἡ Κὶτ ἀπειλητικά. Δὲν ἔχω νὰ περάσω τὴ βδομάδα μου. Θέλω τὰ 300 δολλάρια ποὺ σοῦ δάνεισα.

— Μὰ τί νομίζεις πὼς τάκανα; Ἀγόρασα μ' αὐτὰ ἕνα αὐτοκίνητο...

— Πάρτα λοιπὸν ἀπ' τὴν Τράπεζα. Μοῦ χρειάζονται, σοῦ λέω! Μοῦ χρειάζονται!

— Ὅταν ξεμεθύσῃς τὰ ξαναλέμε, τὴν ἔχουμε ὁ Κάλβιν.

Πῆρε ὕστερα τὴ γραφομηχανὴ καὶ πέρασε στὴν κάμαρά του.

Κύτταξε μερικὲς στιγμὲς ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Εἶχε κοιμηθῆ ἄσχημα, τὴ νύχτα. Ἦταν κουρασμένος, ἔνοιωθε τὸ κεφάλι του βαρύ. Δὲν πήγαιναν τὰ πράγματα ὅπως ἔλπιζε...

Εὐτυχῶς ποὺ εἶχε πάρει μέρος στὴ συγκέντρωσι, τὸ προηγούμενο βράδυ! Ἂν δὲ μάθαινε τὴν ἱστορία τῆς γραφομηχανῆς, θὰ τὴν εἶχε ἄσχημα!

Ἀκούμπησε τὸ φλογισμένο μέτωπό του στὸ τζάκι. Ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ νὰ μὴ τὸν δῆ κανεὶς νὰ πηγαίνῃ τὴ μηχανὴ στὴν Τράπεζα. Ἔπρεπε νὰ προσέχῃ κάθε του κίνησι. Στὸ παραμικρότερο λάθος του, θὰ τὸν γράπωνε ἡ ἀστυνομία!

Ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἄνοιξε τὴ γτουλάπα του καὶ πῆρε μιὰ μικρὴ βαλίτσα. Ἔβαλε μέσα τὴ γραφομηχανή, κ' ἀπὸ πάνω ἕνα κουστοῦμι του.

Κύτταξε τὸ ρολόϊ του. Ἦταν 7 παρὰ 10'. Ἔπρεπε νὰ φτάσῃ στὴν Τράπεζα πρὶν ἀπ' τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ κατεβάσῃ τὴν Ρέμιγκτον στὸ ὑπόγειο. Θὰ τὴν ἔκρυβε μέσα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κασετίνες.

Πῆρε τὴ βαλίτσα καὶ κατέβηκε στὴν κουζίνα. Ἑτοίμασε ἕνα φλιτζάνι καφὲ καὶ πῆγε νὰ τὸν πιῇ στὸ σαλόνι.

Τὸ σπίτι ἦταν παράξενα σιωπηλό. Κάθησε, ἤπιε τὸν καφέ του κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

Σκέφθηκε τὸ μέλλον. Βέβαια, ὑπῆρχαν κίνδυνοι... Ἡ ἐφεύρεσι τοῦ Τζόνγυ Ἄκρο ἀποδεικνύοταν ὄχι καὶ τόσο σπουδαία. Ἀρά γε, θὰ καταλήγανε νὰ τὸν ὑποπτεύθοῦνε, πὼς εἶχε παίξει αὐτὸς τὸ ρόλο; Ἦταν μᾶλλον ἀπίθανο... Ὡστόσο πίστευαν τώρα πὼς ὁ Ἄκρο ἦταν κάτοιος ντόπιος, κι' αὐτὸ τὸν ἀνησυχοῦσε.

Θἄπρεπε νὰ τοὺς στρέψῃ πρὸς ἄλλη κατεύθυνσι. Πῶς ὅμως;...

Σκέφθηκε τὴν Ἴρις. Θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ μεταχειρισθῆ αὐτήν.. Θὰ τὸ ξανασυλλογιζόταν ἀργότερα.

Ἡ ἀμοιβὴ ποὺ πρόσφερε ἡ Τράπεζα ἔκανε ἀκόμα πιὸ ἐπικίνδυνη τὴ θέσι του.

Εἶχε προσέξει τὴν ἔκφρασι τοῦ Τράβερς, ὅταν ὁ Μάοτυ εἶχε ἀνακοινώσει τὸ ποσόν. Κι εἶχε καταλάβει τὶς σκέψεις του: Ἐξήντα χιλιάδες δολλάρια θὰ τοῦ ἐπιτρέπανε νὰ ξεκολλήσῃ ἐπὶ τέλους ἀπ' τὴ μετριότητα. Θὰ μποροῦσε νὰ παντρευτῇ μὲ τὴν Ἴρις καὶ νὰ φύγῃ μαζί της, μακρυὰ ἀπ' τὸ Πίτσβιλ.

Εὐτυχῶς ποὺ εἶχε πάρει γιὰ συγγενοχό του τὴν Κὶτ! Ἂν γινόταν ἐπικίνδυνος ὁ Τράβερς, θὰ μποροῦσε νὰ προφυλαχτῇ πίσω ἀπ' τὶς πλάτες της. Γιατί, βέβαια, ὁ Τράβερς δὲν θὰ ἐπέτρεπε ποτὲ νὰ σταλῇ ἡ μέλλουσα πεθερά του στὸ θάλαμο ἀερίων!

Ὁ σερίφης κ' ὁ Ἤστον ἦσαν ἀκίνδυνοι. Ἂν ἀναγκαζόταν νὰ παίξῃ μὲ ἀνοιχτὰ χαρτιά, θὰ μποροῦσε νὰ βουλώσῃ τὸ στόμα τοῦ Τράβερς.

Αὐτὲς οἱ σκέψεις τοῦ ξαναδώσανε ἐμπιστοσύνη. Βέβαια, θἄπρεπε νὰ προσέχῃ πολύ. Μά, ἂν χαλοῦσαν τὰ πράγματα, θὰ μποροῦσε πάντως νὰ σταματήσῃ τὸν Τράβερς...

Ἄκουσε θόρυβο στὴν κουζίνα. Σηκώθηκε καὶ βγῆκε στὸ διάδρομο. Εἶχε ἔρθει ἡ Φλό.

— Ἡ μὶς Ἴρις, θὰ δουλέψῃ στὴν Τράπεζα, Φλό, τῆς εἶπε ὁ Κάλβιν. Ὅταν κατεβῇ, πές της, σὲ παρακαλῶ πολύ, πὼς ἀναγκάστηκα νὰ φύγω ἀπὸ νωρίς, γιὰ νὰ πάω στὸ γραφεῖο μου.

Ἡ Φλὸ τοῦ χαμογέλασε. Τὸν συμπαθοῦσε πολύ, τὸν εὕρισκε ὄμορφο σὰν στὰρ τοῦ κινηματογράφου. Καὶ τὴν εὐχαριστοῦσε ποὺ θὰ δούλευε κοντά του ἡ Ἴρις.

Ἀφοῦ φλυάρησαν μερικὲς στιγμές, ὁ Κάλβιν δήλωσε πὼς ἔπρεπε νὰ φύγῃ.

— Ἔχω νὰ δώσω στὸ καθαριστήριο ἕνα κοστοῦμι μου, εἶπε, γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴ βαλίτσα ποὺ κρατοῦσε. Ποιὸ εἶναι τὸ καλύτερο τοῦ τόπου;

Ἡ Φλὸ τοῦ τὸ ὑπέδειξε. Ὁ Κάλβιν τὴν εὐχαρίστησε, πῆρε τὴν βαλίτσα του καὶ πῆγε πρὸς τὸ γκαράζ.

Ἔφτασε στὴν Τράπεζα μερικὰ λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὶς 8. Ἄφησε ἐκεῖ, κοντὰ τ' αὐτοκίνητό του, κι' ὕστερα, μὲ τὴ βαλίτσα στὸ χέρι, ἀνέβηκε τὸ μεγάλο δρομο, γιὰ νὰ πάῃ στὸ γραφεῖο του.

Φτάνοντας κοντὰ στὴν Τράπεζα, εἶδε τὸν Τράβερς ποὺ εἶχε βγῆ ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ σερίφη κι' ἔρχόταν πρὸς τὸ μέρος του. Σταμάτησε καὶ τὸν περίμενε, μ' αὐτοπεποίθησι. Μπορεῖ νὰ ἦταν πονηρὸς αὐτὸς ὁ νέος, μὰ δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ τὸν φοβᾶται.

— Καλημέρα, τοῦ εἶπε χαμογελάντας ὅταν ἔφτασε κοντά του. Ἔκαμες τίποτα χαμηλόφωνο;

Ὁ Τράβερς κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Τίποτα, γιὰ τὴν ὥρα, ἀπάντησε. Νωρὶς ἐρχόσαστε σήμερα...

Κύτταξε τὴ βαλίτσα ποὺ κρατοῦσε ὁ Κάλβιν.

— Φεύγετε; τὸν ρώτησε.

Ἐκείνος γέλασε μὲ τὴν καρδιά του.

— Ποῦ τέτοια τύχη! φώναξε. Ἁπλούστατα, ἐγὼ στὴ βαλίτσα ἕνα κοστοῦμι ποὺ γιὰ τὸ καθαριστήριο... Ναί, ἤρθα πιὸ νωρὶς σήμερα, γιατὶ θὰ μ' ἀπασχολήσουνε πάλι οἱ ἐμπειρογνώμονες... Θὰ τοὺς ἔχω ἐδῶ, δυὸ-τρεῖς μέρες... Εὐτυχῶς ποὺ δέχθηκε νὰ μὲ βοηθήσῃ ἡ Ἴρις! Σᾶς τὸ εἶπε; Θ' ἀντικαταστήσῃ τὴν Ἄλις.

— Ναί, ποὺ τὸ εἶπε, ἀπάντησε λακωνικὰ ὁ Τράβερς.

Κυτταχτήκαν οἱ δυὸ τους προσεχτικά. Ὕστερα ὁ Κάλβιν εἶπε, σχεδὸν μὲ πολὺ κόπο ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο:

— Σᾶς εὐχομαι νὰ κερδίσετε τὴν ἀμοιβή. Ἐξήντα χιλιάδες δολλάρια εἶν' αὐτά! Ὄχι παίξε-γέλασε!

—Εἶναι ἡ κυρία τοῦ ἐπάνω... Προτιμοῦν, λέει, νὰ κλαίῃ τὸ μωρό, παρὰ νὰ τραγουδᾶς ἐσύ!...

σε... Θθάνει νὰ μὴ σᾶς προλάβη ὁ Ἤστον!

— Μπά, δὲν ὑπάρχει τέτοιος φόβος, ἀπάντησε ἤσυχα ὁ Τράβερς. Θὰ τὰ πάρω ὁπωσδήποτε!

— Μακάρι! εἶπε ὁ Κάλβιν χαμογελῶντας.

Καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του πρὸς τὴν Τράπεζα, μὲ τὴν βεβαιότητα πως ὁ Τράβερς δὲν τὸν ἄφηνε ἀπὸ τὰ μάτια του.

— Μιὰ στιγμὴ, τοῦ φώναξε ξαφνικά ὁ νέος.

Ὁ Κάλβιν ἀνατρίχιασε. Στράφηκε καὶ περίμενε.

Ὁ Τράβερς πῆγε κοντά του, μὲ μερικὲς μεγάλες δρασκελιές.

— Ξέχασα νὰ σᾶς ρωτήσω... τοῦ εἶπε. Τί εἴδους γραφομηχανὴ ἔχετε στὴν Τράπεζα;

Ὁ Κάλβιν ἀνασήκωσε τὰ φρύδια του. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά, ἀπὸ τὴν προσπάθειά του νὰ μὴ προδώση τὰ αἰσθήματά του.

— Ἄ, καταλαβαίνω! φώναξε. Ζητᾶτε μιὰ Ρέμινγκτον, ἐπιτραπέζια, μὲ μερικὰ στοιχεῖα της στραβά. Μὰ δὲν εἶσαστε τυχερός. Στὴν τράπεζα ἔχομε μιὰ φορητὴ «Σμίθ—Κορόνα». Τὴ βρῆκα ἐκεῖ, ὅταν ἤρθα.

— Φορητή, εἶπατε; Περίεργο! πρόφερε ὁ Τράβερς κυττάζοντάς τον μὲ προσοχή.

— Ἀγαπητέ μου, δὲν εἶναι δική μου δουλειὰ νὰ κρίνω τὴν τσιγκουνιὰ τῶν προϊσταμένων μου!... Ἄλλωστε, δὲν εἶναι καὶ πολὺ σπουδαῖο αὐτὸ τὸ ὑποκατάστημά μας. Δὲν ἔχει μεγάλη ἀλληλογραφία.

Ἔπειτα ὁ Κάλβιν πρόσθεσε, ἀντιμετωπίζοντας τὴν ἐρευνητικὴ ματιὰ τοῦ Τράβερς:

— Ἔχετε νὰ μὲ ρωτήσετε τίποτε ἄλλο;

— Ὄχι. Σᾶς εὐχαριστῶ.

— Σᾶς ἀφίνω λοιπόν, εἶπε ὁ Κάλβιν.

Προχώρησε πρὸς τὴν Τράπεζα, ἄνοιξε τὴν πόρτα, μπῆκε καὶ τὴν ξανάκλεισε.

Τότε μονάχα μπόρεσε ν' ἀναστενάξη μ' ἀνακούφισι.

Ἄφησε σὲ μιὰ ἄκρη τὴ βαλίτσα. Πῆγε γρήγορα στὸ γραφεῖο, ὅπου βρισκόταν ἡ Ρέμινγκτον. Τὴν πῆρε καὶ τὴν κατέβασε στὸ ὑπόγειο.

Χρειάσθηκε πάνω ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, γιὰ νὰ βρῆ μιὰ κασετίνα ἀρκετὰ μεγάλη καὶ σχεδὸν ἄδεια.

Τοποθέτησε μέσα τὴ γραφομηχανή. Ξαναανέβηκε ὕστερα, πῆρε τὴ φορητὴ καὶ τὴν ἔβαλε πάνω στὴν τσόχα τοῦ γραφείου, ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν πρίν ἡ Ρέμινγκτον.

Ἔπειτα πῆρε ἀπ' τὸ γραμματοκιβώτιο τὴν ἀλληλογραφία, τὴν πῆγε στὸ γραφεῖο του καὶ ἄρχισε νὰ ἐργάζεται.

Ἡ Ἴρις ἔφτασε μερικὰ λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὶς 9. Ὅταν τῆς ἄνοιξε τὴν πόρτα ὁ Κάλβιν, τοῦ χαμογέλασε μὲ κάποια ἀμηχανία.

Εἶχε κοιμηθῆ ἄσχημα. Εἶχε προσπαθήσει ν' ἀντικρούση τὶς κατηγορίες τοῦ Κέν.

Ὅσο περισσότερο τὶς σκεπτόταν, ἐνῶ στοιφεγγόριζε στὸ κρεββάτι της, τόσο ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της, πὼς δὲν εἶχε ἴσως ὁλοσδιόλου ἄδικο ὁ Κέν, νὰ ὑποπτεύεται τὸν Κάλβιν!

— Ἤρθατε ἐδῶ ἀπὸ πολὺ νωρίς, τοῦ εἶπε, προσπαθῶντας νὰ πάρη φυσικὸ ὕφος. Ὅταν σηκώθηκα, ἡ Φλὸ μοῦ εἶπε πὼς εἴχατε φύγει κι' ὅλας γιὰ τὴ δουλειά σας... Γιατὶ δὲν μὲ εἰδοποιήσατε νάρθω μαζί σας;

— Δὲν ὑπῆρχε λόγος νἀρθῆτε καὶ σεῖς ἀπὸ τόσο νωρίς, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἐγὼ εἶμαι ἀπασχολημένος μὲ τοὺς ἐμπειρογνώμονες, ποὺ θὰ φθάσουν σὲ μερικὰ λεπτά... Ἐλᾶτε νὰ σᾶς δώσω τὴν ἀλληλογραφία.

Καθὼς τὸν ἀκολούθησε, ἡ κοπέλλα εἶδε πάνω στὸ γραφεῖο τὴ φορητὴ γραφομηχανή. Σταμάτησε δίχως νὰ θέλη καὶ τὴν κύτταξε.

Ὁ Κάλβιν τὸ πρόσεξε.

«Τί σκέπτεται, ἄρα γε; Μήπως τῆς ἀνέθεσε ὁ Τράβερς νὰ μ' ἐπιβλέπη; Μήπως ὑποπτεύεται πὼς εἶμαι ὁ Ἄχο; Εἶναι πολὺ πιθανό...

Ἂν δὲν εἶχε ὑποψίες, γιὰ ποιὸ λόγο θὰ μὲ ρωτοῦσε τί μηχανὴ ἔχομε στὴν Τράπεζα;»

—Δὲν εἶναι σπουδαία γραφομηχανή, τῆς εἶπε. Μὰ δὲν ὑπάρχει ἄλλη. Ἔχω ζητήσει ἀπ' τὸν Σὰν Φρανσίσο μιὰ καλύτερη, ἀλλὰ δὲν μοῦ τὴν ἔχουν στείλει ἀκόμα.

Ἡ Ἴρις προσπαθοῦσε νὰ φαγῆ ἤρεμη. Ἀλλ' εἶχε παρατηρήσει ὅτι ἡ φορητὴ γραφομηχανὴ δὲν ταίριαζε μὲ τὸ τετράγωνο κομμάτι τῆς τσόχας, ποὺ προορίζοτανε προφανῶς γιὰ νὰ δεχθῆ πάνω του μιὰ μηχανὴ πολὺ μεγαλύτερη.

— Δὲν πειράζει, θὰ τὰ καταφέρω, ἀπάντησε. Μ' ἀρέσουν ἄλλωστε οἱ φορητὲς μηχανές. Ἔχει κι' ἡ Κὶτ μιὰ τέτοια. Τὴ μεταχειρίζομαι συχνά.

— Ἀλήθεια; Λοιπόν, αὐτὴ θὰ σᾶς βολέψη... Ἂς δοῦμε τώρα τί ὑπάρχει στὴν ἀλληλογραφία.

Ἡ Ἴρις ἀντιστάθηκε στὸν πειρασμὸ νὰ πλησιάση καὶ νὰ ἐξετάση τὴ γραφομηχανή. Τῆς φάνηκε σὰν γνωστή... Μὰ δὲ μπόρεσε νὰ βεβαιωθῆ, γιατὶ τὴν κύτταξε ὁ Κάλβιν.

Τὰ γαλανὰ μάτια του ἦταν κρύα σὰν γυαλί.

Τὴ στιγμὴ ποὺ μπαίνανε στὸ γραφεῖο, κτύπησε κάποιος τὴν ἐξώπορτα.

— Οἱ ἐμπειρογνώμονες θἄναι, εἶπε ὁ Κάλβιν. Πάω νὰ τοὺς ἀνοίξω.

Δυὸ ἄντρες μπῆκαν κι' ἔσφιξαν τὸ χέρι τοῦ Κάλβιν. Χαιρέτησαν τὴν Ἴρις μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ.

Ἡ Ἴρις, ἐπιδόθηκε μὲ ζῆλο στὴν καινούργια δουλειά της. Ὁ Κάλβιν τῆς τὴν ἐξηγοῦσε, μὲ ὑπομονὴ ποὺ τῆς ἔκανε ἐντύπωσι.

Λίγο μετὰ τὶς 10, παρουσιάστηκε ὁ πρῶτος πελάτης. Τὸν ἀνέλαβε ὁ Κάλβιν.

Ἡ Ἴρις ἔμεινε μόνη στὸ γραφεῖο. Πλησίασε ἀμέσως τὴ γραφομηχανή.

Εἶχε μιὰ ἔτσιμη δικαιολογία: Νὰ δακτυλογραφήση τὰ γραμματα, ποὺ τῆς εἶχε ὑπαγορέψει ὁ Κάλβιν.

Κάθησε μπροστὰ στὴ μηχανή— καὶ σκέφθηκε πώς, πρὶν ἀπὸ δυὸ μέρες, καθόταν στὴν ἴδια ἐκείνη θέσι ἡ Ἄλις...

Κύτταξε τὴ γραφομηχανὴ κι' ἀνατρίχιασε. Ἤταν ἡ μηχανὴ τῆς Κὶτ! Τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως, ἀπὸ μιὰ χαρακιά, ποὺ εἶχε στὸ μετάλλινο σκέπασμά της κι' ἀπὸ δυὸ κιτρινισμένα πλήκτρα της. Δὲ χωροῦσε κομμὰ ἀμφιβολία!

Παρ' ὅλη τὴν ταραχή της καὶ τὸ καρδιοχτύπι της, κατώρθωσε νὰ δακτυλογραφήση τὰ γράμματα. Τὰ μάτια της ὅμως ἔμεναν καρφωμένα στὸ μεγάλο κομμάτι τῆς τσόχας...

Παρατήρησε τὸ βαθὺ σημάδι, ποὺ εἶχε ἀφήσει πάνω της ἡ βάσι μιᾶς ἄλλης, βαρύτερης μηχανῆς...

Ὁ Κάλβιν δὲ βρῆκε εὐκαιρία νὰ μιλήση μὲ τὴν Ἴρις πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι. Ἤταν διαρκῶς ἀπασχολημένος μὲ τοὺς ἐμπειρογνώμονες καὶ τοὺς πελάτες.

Τέλος, ἦρθε νὰ ὑπογράψη τὰ γράμματα, ποὺ εἶχε δακτυλογραφήσει ἡ κοπέλλα.

— Πῶς πᾶμε; τὴ ρώτησε. Σᾶς ἀρέσει ἡ δουλειά;

— Ναί, βέβαια... ἀπάντησε ἐκείνη, μὴ τολμῶντας ν' ἀντικρύσῃ τὰ γαλανά του μάτια.

Γιὰ νὰ κρύψη τὴ στενοχώρια της, σηκώθηκε ἀπ' τὸ κάθισμά της κι' ἀπομακρύνθηκε.

«Πρέπει νὰ τὴν ἐπιβλέπω — εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Κάλβιν. Μοῦ φέρνεται ἐχθρικά. Θ' ἀναγνώρισε, φαίνεται, τὴ γραφομηχανή... Ἐποπεπε νὰ τὸ σκεφθῶ! Ἂν ὁ Τράβερς τῆς ζήτησε νὰ μὲ κατασκοπεύη, μπορεῖ νὰ γίνη ἐπικίνδυνη!

— Θυ γυρίσετε στὸ σπίτι γιὰ φαΐ; τὴ ρώτησε, ὅταν φύγανε οἱ δυὸ πραγματογνώμονες. Ἐγὼ τρώω συνήθως ἐδῶ ἀπέναντι. Δὲν εἶν' ἄσχημα. Θέλετε νἀρθῆτε καὶ σεῖς;

— Ὄχι, εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ἡ Ἴρις. Θὰ γυρίσω στὸ σπίτι.

Μικρὴ ἱστορία

Τὸ ἄγνωστο κρασί

Ἕνας περίφημος κρασοπατέρας στοιχημάτισε μιὰ μέρα μὲ μερικοὺς φίλους του ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ καταλάβη μὲ κλειστὰ μάτια μοναχὰ ἀπὸ τὴ μυρωδιὰ καὶ μ' ἕνα ἁπλὸ ἀγγίγμα μὲ τὴν ἄκρη τῆς γλώσσας του τὴ μάρκα τῶν διαφόρων κρασιῶν, ποὺ θὰ τοῦ ἀδειάζανε σ' ἕνα ποτήρι.

Πράγματι οἱ φίλοι του δέχτηκαν τὸ στοίχημα κι' ἀφοῦ τοῦ ἔδεσαν τὰ μάτια, ἄρχισαν ὕστερα νὰ τοῦ ἀδειάζουν σ' ἕνα ποτῆρι, ποὺ κρατοῦσαν κάτω ἀπ' τὴ μύτη του, διάφορα εἴδη κρασιῶν.

Ὁ κρασοπατέρας τὰ μυριζόταν, βυθιζε κατόπιν σ' αὐτὰ τὴν ἄκρη τῆς γλώσσας του κι' ἔλεγε:

— Σαμπάνια! Κρασὶ τοῦ Ρήνου! Ἑλληνικό!

Ἀξαφνα ὅμως τοῦ παρουσίασαν ἕνα ὑγρὸ ποὺ ἂν καὶ τὸ μυρίστηκε πολλὲς φορὲς κι' ἔχασε ἄλλες τόσες μέσα σ' αὐτὸ τὴ γλῶσσα του, δὲ μπόρεσε μὲ κανένα τρόπο νὰ καταλάβη τί ἦταν.

Κι' ἐνῶ οἱ φίλοι του ἔπνιγαν γύρω του τὰ γέλια τους, αὐτὸς τοὺς εἶπε:

—Ὁμολογῶ ὅτι τὸ κρασὶ αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω... Δὲν τὸ ἔχω πιῆ ποτὲ στὴ ζωή μου!...

Κι' εἶχε δίκηο. Γιατὶ τὸ κρασὶ αὐτὸ ἦταν ἁπλούστατα... καθαρὸ νεράκι!

— Καὶ νοικιάσαμε τὸ τελευταῖο πάτωμα γιὰ νἀχουμε τὴν ἡσυχία μας!

— Πῆρε ἄδεια ἡ καμαριέρα καὶ θὰ μοῦ φέρνης τώρα ἐσὺ γιὰ ἕνα μῆνα τὸ προϊνό μου;... Φεύγω αὔριο!...

— Σ' ἔπιασα, παληοθήλυκο, νὰ τηλεγραφῆς στὸ φίλο σου!...

Εἶναι δέκα λεπτὰ μονάχα, μὲ τὸ λεωφορεῖο.

— Ὅπως θέλετε. Μπορεῖτε νὰ φύγετε. Θὰ κλείσω ἐγώ.

Ἡ Ἴρις πέρασε στὴν τουαλέττα καὶ φόρεσε τὸ παλτό της.

Στὴ γυάλινη ἐταζέρα, πάνω ἀπ' τὸ νιπτῆρα, βρισκόταν ἕνα σωληνάριο μὲ κρέμα. Τὸ εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ ἡ Ἄλις. Ἡ Ἴρις τὸ κύτταξε κι' ἀνατρίχιασε...

Ἑτοιμάστηκε γρήγορα. Βιαζότανε νὰ φύγη, γιὰ νὰ μὴ μείνη μονάχη μὲ τὸν Κάλβιν.

Ἡ ἐξώπορτα ἦταν κλίκας κλειδωμένη. Ὁ Κάλβιν πεσμένε, ὄρθιος στὸ κατώφλι τοῦ γραφείου του. Ἡ καρδιὰ τῆς Ἴρις σφίχτηκε, ὅταν καρφώθηκαν πάνω της τὰ γαλανά, ἀνησυχαστικὰ μάτια του...

Σταμάτησε. Κυττάχτηκαν μιὰ στιγμή. Ὕστερα ὁ Κάλβιν ξαναπῆρε τὸ ἐλαφρό, παιχνιδιάρικο ὕφος του. Μά — γιὰ πρώτη φορά — ἡ Ἴρις τὸν εἶχε φοβηθῆ!

— Ἂν θέλετε νὰ πάρετε τ' αὐτοκίνητό μου, γιὰ νὰ γυρίσετε σπίτι, μὴ διστάζετε, τῆς εἶπε ὁ Κάλβιν.

— Ὄχι, εὐχαριστῶ. Δὲ μ' ἀρέσει νὰ δανείζομαι ξένα αὐτοκίνητα.

Πῆγε ὡς τὴν πόρτα, γύρισε τὸ κλειδί, ποὺ βρισκόταν ἀπάνω, τὴν ἄνοιξε καὶ προχώρησε γρήγορα στὸ δρόμο.

Ὁ Κάλβιν τὴν κύτταξε ν' ἀπομακρύνεται. Μιὰ ἔκφρασι μανίας καὶ μίσους ἦταν ζωγραισμένη στὸ πρόσωπό του...

Ἡ Ἴρις ἔνοιωσε μιὰ μεγάλη ἀνακούφισι, ὅταν εἶδε τὸν Κὲν Τράβερς νὰ βγαίνη ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ σερίφη καὶ νἀρχεται πρὸς τὸ μέρος της. Κρατήθηκε μὲ δυσκολία, γιὰ νὰ μὴν τρέξη νὰ πέση στὴν ἀγκαλιά του. Κατόρθωσε μάλιστα νὰ ξαναρῆ τὴν αὐτοκυριαρχία της.

— Παντοῦ θὰ σὲ βρίσκω μπροστά μου, Κέν; τοῦ εἶπε χαμογελῶντας του τρυφερά. Εἰσ' ἐλεύθερος;

Ὁ νέος τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε, χωρὶς νὰ νοιαστῆ γιὰ τοὺς διαβάτες.

— Σὲ περίμενα, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε. Ὁ γέρος μοῦδωσε ἄδεια νὰ φᾶμε μαζί.

— Περίφημα! Κι' ἐγὼ ἔλεγα νὰ γυρίσω στὸ σπίτι...

— Πᾶμε ἐδῶ ἀπέναντι. Θὰ εὐχαριστηθῆς.

Ἡ Ἴρις θυμήθηκε πὼς τῆς εἶχε πῆ ὁ Κάλβιν, ὅτι ἔτρωγε ἐκεῖ.

— Ὄχι, ἀπάντησε ζωηρά. Πᾶμε κάπου ἀλλοῦ... ὅπου νἀναι!...

Ὁ Τράβερς τὴν κύτταξε ἐρωτηματικά. Ἀντιλήφθηκε τὸν ἐκνευρισμό της. Πέρασε τὸ μπράτσο του κάτω ἀπ' τὸ δικό της καὶ τὸν τράβηξε πρὸς τ' αὐτοκίνητό του.

— Καλά, εἶπε. Ξέρω μιὰ συμπαθητικὴ ταβερνούλα. Πᾶμε ἐκεῖ λοιπόν.

Δὲ μίλησαν, ὥσπου ἀνέβηκαν στ' αὐτοκίνητο. Ὕστερα, τὴ στιγμὴ ποὺ ξεκινοῦσε ὁ Τράβερς, ἡ Ἴρις τοῦ εἶπε σιγανά:

— Λυπᾶμαι πολὺ γιὰ ὅσα σοῦλεγα χτὲς τὸ βράδυ, Κέν. Τώρα πιστεύω πὼς ἔχεις δίκιο γιὰ τὸν Κάλβιν.

Ὁ νέος στράφηκε ζωηρὰ καὶ τὴν κύτταξε.

— Πῶς αὐτό; ἀπόρησε. Τί σ' ἔκαμε ν' ἀλλάξης γνώμη;

Ἡ Ἴρις τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῆς φορητῆς γραφομηχανῆς.

— Εἶναι ἡ μηχανὴ τῆς Κὶτ, πούσθεσε. Τὴν εἶχα μεταχειριστῆ πολλὲς ἀκόμα... Κι' ὕστερα, ἡ τσόχα τῆς μηχανῆς εἶναι πάρα πολὺ μεγάλη κι' ἔχει τὰ σημάδια μιᾶς κανονικῆς ἐπιτραπέζιας γραφομηχανῆς.

Ὁ Τράβερς ἄκουγε προσεκτικά. Θυμήθηκε τὴ βαλίτσα ποὺ κρατοῦσε τὸ πρωΐ ὁ Κάλβιν.

— Ἐπιτέλους, κάπου φτάνουμε! εἶπε. Σήμερα τὸ πρωΐ, ὅταν τὸν ρώτησα τί εἴδους μηχανὴ χρησιμοποιοῦσε στὴν Τράπεζα, μοῦ ἀπάντησε πὼς εἶχε βρῆ ἐκεῖ, ὅταν ἔφτασε, μιὰ φορητὴ Σμὶθ-Κορόνα. Νὰ ποὺ πιάσαμε τὸ πρῶτο ψέμα του!

»Ἤξερε τὴν ἱστορία τῆς γραφομηχανῆς, γιατὶ εἶχε πάρει μέρος στὴ χτεσινοβραδυνὴ συγκέντρωσι, ὅπου μίλησαμε γι' αὐτήν. Ἡ Ρέμινγκτον πρέπει νὰ βρίσκεται κάπου στὴν Τράπεζα. Δὲ μπόρεσε ἀκόμα νὰ τὴν ἐξαφανίση. Δὲν ἔχει ἰδέα ποῦ εἶναι πιθανὸ νὰ τὴν ἔκρυψε;

Ἡ Ἴρις, κατάχλωμη κι' ἐκνευρισμένη, σκέφθηκε λίγο κι' ἀπάντησε:

— Δὲν ὑπάρχουν πολλὰ μέρη. Μονάχα τὸ ντουλάπι τοῦ γραφείου του, ἢ τουαλέττα καὶ τὸ ὑπόγειο.

— Θὰ μποροῦσες νὰ τὴ βρῆς;

— Δὲν ξέρω. Δὲν πιστεύω νὰ μ' ἀφίση μονάχη στὴν Τράπεζα. Κρατάει αὐτὸς τὸ κλειδὶ τοῦ ὑπογείου, κι' ἐγὼ δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ μπῶ στὸ γραφεῖο του ὅταν λείπη. Δὲ μπορεῖς νὰ βγάλης ἕνα ἔνταλμα ἐρεύνης;

— Θὰ μποροῦσα. Μὰ θἄπρεπε τότε νὰ ἐνημερώσω καὶ τὸν Ἤστον. Κι' ἔχει κι' αὐτὸς τὴν ἴδια ἐπιθυμία μὲ μένα νὰ κεροδίση τὴν ἀμοιβή... Πρέπει νὰ βρῶ μιὰ καλύτερη ἀπόδειξι κατὰ τοῦ Κάλβιν, πρὶν μιλήσω στὸν Ἤστον.

Σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα πρόσθεσε:

— Ἄκουσε! Θὰ ὑπάρχουν μέσα στοὺς φακέλλους ἑκατοντάδες ἀντίγραφα γραμμάτων, γραμμένων μὲ τὴ Ρέμινγκτον. Δὲ θὰ μποροῦσες νὰ μοῦ φέρης ἕνα ἀπ' αὐτά, ὁποιοδήποτε; Θὰ δῶ ἔτσι ἂν εἶναι πραγματικὰ ἡ μηχανὴ ποὺ γυρεύομε. Ὅταν θἄχω αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι, θὰ ζητήσω ἕνα ἔνταλμα ἐρεύνης.

— Σκέπτομαι τὴν Κὶτ... εἶπε ἡ Ἴρις, ἀναστενάζοντας βαθύ.

— Τὸ ξέρω. Καλύτερα ὅμως νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια πρὶν τὸν παντοεντῆ. Ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ τὸν πιάσουνε... Εἶσαι σύμφωνη;

— Ναί, ἔχεις δίκιο, ἀπάντησε ἡ Ἴρις, ἀφοῦ δίστασε λίγο. Θὰ σοῦ βρῶ ἕν' ἀντίγραφο. Δὲ θἄναι δύσκολο. Ἔχω νὰ κάνω ταξινόμησι φακέλλων, σήμερα τ' ἀπόγευμα... Θὰ σοῦ τὸ δώσω τὸ βράδυ.

Μὰ δὲν τοῦ τὸδωσε. τὸ βράδυ...

Ὁ Κάλβιν εἶχε δῆ τὸν Τράβερς νὰ τὴ συναντάη καὶ νὰ φεύγη μαζί της. Ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν Τράπεζα, πῆγε στὸ ρεστωράν καὶ κάθησε στὸ συνηθισμένο τραπεζί του. Παράγγειλε τὸ φαγητό του. Καί, περιμένοντας νὰ τὸν σερβίρουν, σκεπτότανε...

Ἤταν σχεδὸν βέβαιος πὼς ἡ Ἴρις θὰ διηγιόταν στὸν Τράβερς τὴν ἱστορία τῆς φορητῆς γραφομηχανῆς. Τί θἄκανε τότε ὁ Τράβερς; Θὰ ζητοῦσε ἕνα ἔνταλμα ἐρεύνης;

Δὲ θὰ μποροῦσε. φυσικά, ν' ἀνοίξη ὅλες τὶς κασσετίνες. Μὰ δὲ χρειαζότανε κἂν νὰ βρῆ τὴ Ρέμινγκτον. Τοῦ ἔφταγε νὰ ἐξετάση τὰ ἀντίγραφα τῶν ἐπιστολῶν, ποὺ βρίσκονταν στοὺς φακέλλους!

Ἡ σερβιτόρα ἔβαλε μπροστά του ἕνα πιάτο σούπα. Κι' αὐτὸς ἄρχισε μηχανικὰ νὰ τρώη.

«Ἔνταλμα ἐρεύνης. Τί νὰ τὸ κάνη; σκέφθηκε. Ἡ Ἴρις μπορεῖ καλὰ νὰ φτιάση ἕνα ἀντικλείδι καὶ νὰ τοῦ τὸ δώση. Σίγουρα, αὐτὸ θὰ κάνη... Πρέπει νὰ τὴν ἐπιβλέπω...».

Ἔφαγε βιαστικὰ καὶ ξαναγύρισε στὴν Τράπεζα. Κλείδωσε ὅλους τοὺς φακέλλους στὴν ἀποθήκη καὶ πῆρε τὸ κλειδί. Ὕστερα κάθησε στὸ γραφεῖο του.

Ἡ Ἴρις ἔφτασε στὴν Τράπεζα τὴν ἴδια ὥρα μὲ τοὺς πραγματογνώμονες. Ὁ Κάλβιν τοὺς ἄνοιξε νὰ μποῦνε. Μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ ἔρριξε στὴν Ἴρις, κατάλαβε τὴ νευρικότητά της. Ἐκείνη πέρασε μπροστά του καὶ μπῆκε στὴν τουαλέττα.

Ἐπὶ μερικὰ λεπτά, ὁ Κάλβιν ἀπασχολήθηκε μ' ἕνα πελάτη. Εἶδε τὴν Ἴρις νὰ βγαίνη ἀπ' τὴν τουαλέττα, νὰ γυρίζη στὸ γραφεῖο της, καὶ νὰ πλησιάζη στὴν ἀποχετοθήκη.

Ὁ Κάλβιν ἐξαγόρασε ἕνα τσέκ, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ πελάτης. Σταμάτησε τὸ μέτρημα τῶν λεφτῶν, βλέποντας τὴν Ἴρις νὰ προσπαθῆ ν' ἀνοίξη τὴν ἀποχετοθήκη. Ἔδωσε τὰ λεφτὰ στὸν πελάτη, τὸν ἀποχαιρέτησε καὶ πλησίασε ἔπειτα τὴν κοπέλλα.

— Ἐγὼ κάνω τὴν ταξινόμηση, τῆς εἶπε μ' ἕνα γοητευτικὸ χαμόγελο. Εἶναι τὸ σύστημα ἐργασίας μου. Ἡ Ἄλις ἦταν τόσο τσαπατσούλα, ποὺ χρειάστηκε νὰ τὰ ἀναδιοργανώσω ὅλα. Κι' ἀπὸ τότε συνεχίζω ἔτσι...

Ἡ Ἴρις τοὔδωσε τὰ ἀντίγραφα χωρὶς νὰ τὸν κυττάξη.

Ἐνῶ ὁ Κάλβιν ἔβγαζε ἀπ' τὴν τσέπη του τὸ κλειδὶ τῆς ἀποχετοθήκης, γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξη, εἶπε στὴν κοπέλλα:

— Ἔχω ἀφήσει πάνω στὸ γραφεῖο σας κάτι χαρτιά, ποὺ πρέπει νὰ βγοῦνε. Θὰ τ' ἀναλάβετε, παρακαλῶ;

Ἡ Ἴρις προσπάθησε νὰ τὸν κυττάξη στὰ μάτια. Τὸ εἰρωνικὸ

Colorelle

Μὲ 1 λούσιμο

σὲ 10 λεπτά

15 ΧΡΟΝΙΑ ΝΕΩΤΕΡΗ

Τὸ Χρωμο-Σαμπουὰν

Colorelle

λούζει ὁμορφαίνει καὶ ἀνανεώνει τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν

Προϊόν τοῦ Οἴκου L'OREAL - PARIS

ὕφος του τὴν τάραξε. Εἶχε δίκιο ὁ Κὲν! Ἤταν ἀγχωμένη τώρα πιά πὼς ὁ συνομιλητὴς της δὲν ἦταν ἁπλῶς κλέφτης. Ἀλλὰ καὶ δολοφόνος.

Μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ, ποὺ κυττάχτηκαν, ἡ Ἴρις δοκίμασε τὴ διάσθησι πὼς ὁ Κάλβιν ἤξερε, ὅτι ἤξερε αὐτή!

Ξαναγυρίζοντας στὸ γραφεῖο της, προσπαθοῦσε νὰ νικήση τὸν πανικό της...

★

Λίγο μετὰ τὶς 4, ὁ Τζέιμς Ἤνστον ἔφυγε ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ σερίφη καὶ πῆγε στὴν Τράπεζα.

Ἀπ' τὰ ξημερώματα, ἔπαιρνε ὁλοένα ἀχρηστες ἀναφορές. Τὸ φέρανε ἀπ' τὸ ἔλκος του, ἦταν κουρασμένος κ' εἶχε γάσει τὸ θάρρος του.

Ὦς τώρα, δὲν εἶχε βρεθῆ ἡ περίφημη Ρέμινγκτον. Καὶ κανεὶς δὲν εἶχε δώσει ἄλλες πληροφορίες γιὰ τὸ Τζόνυ Ἄχρ.

Εἶχαν ἐλέγξει ὅλες τὶς γραφομηχανὲς Ρέμινγκτον τοῦ Πίτσβιλ, τὶς περιεχόμενες στὸν κατάλογο, ποὺ τοῖς εἶχε δώσει ὁ τοπικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς ἑταιρείας. Δὲν ἔμενε πιρὰ νὰ βροῦνε μιὰ ἀκόμα: ἐκείνη ποὺ εἶχε πουληθῆ στὴν Τράπεζα πρὶν ἀπὸ 5 χρόνια.

Ὁ Ἤνστον δὲν ἔλπιζε πὼς θὰ ἦταν αὐτὴ ποὺ ζητοῦσανε. Εἶχε ἀπφασίσει ὡστόσο νὰ τὴν ἐξετάση ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ βρῆ ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ φλερτάρηση μὲ τὸν Κάλβιν.

Τοῦ ἔκανε ζωηρὴ ἐντύπωσι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Τέτοιος ἀκριβῶς τύπος θὰ ἤθελε νἆναι κ' ὁ ἴδιος. Σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἐπιθυμοῦσε νὰ παίξη καλὸ χάλκα, μὰ ποτὲ δὲν τὸ εἶχε κατορθώσει. Ζήλευε, ἐξ ἄλλου, ὅσους εἶχαν τὴ χάρι καὶ τὴν ἄνεσι τοῦ Κάλβιν.

Τὸν εὐχαριστοῦσε νὰ διαπιστώνη πὼς ὁ Κάλβιν ἦτιαν ἐξευγενέστερος ἀπ' τὸ σερίφη, τὸν Τράβερς κ' αὐτὸν μαζί. Ἂν κάποιος μποροῦσε νὰ βρῆ μιὰ λύσι τοῦ αἰνίγματος Τζόνυ Ἄχρ, δὲ μποροῦσε νὰ ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν Κάλβιν...

Ἡ ὑπόθεσι δὲν προχωροῦσε καθόλου. Μὲ τὴν πρόφασι, λοιπόν, πὼς θὰ ἐξέταζε τὴ γραφομηχανὴ τῆς Τραπέζης, ἔλπιζε νὰ πετύχη ἀπ' τὸν Κάλβιν κάποια πληροφορία, ποὺ θὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ παρῃ τὴν ἀμοιβή... Χρειαζότανε τόσο πολὺ αὐτὰ τὰ λεφτά!

Πῆγε πραγματικὰ ὡς τὴν Τράπεζα κτύπησε τὴν κλειστὴ πόρτα καὶ περίμενε ἕνα λεπτό. Τέλος, ἄνοιξε ἡ πόρτα, παρουσιάστηκε ὁ Κάλβιν καὶ τὸν κύτταξε ἐρωτηματικά.

— Μπορῶ νὰ σᾶς ἀπασχολήσω γιὰ λίγο, κύριε Κάλβιν; τὸν ρώτησε ἐκείνος,σκουπίζοντας τὸ πρόσωπό του μ' ἕνα βρώμικο μαντήλι. Ἔχετε πολλὴ δουλειά;

— Ἔγω... ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἀπάντησε ὁ Κάλβιν. Περάστε μέσα. Συνεργάζομαι μὲ τοὺς ἐμπειρογνώμονες... Συμβαίνει τίποτα ἐπείγον;

— Ὄχι καὶ τόσο... Ἔχετε μιὰ γραφομηχανὴ Ρέμινγκτον;

— Ἐλάτε μέσα, ξαναεῖπε ὁ Κάλβιν, χαμογελῶντας.

Ὁ Ἤνστον μπῆκε κ' ὁ Κάλβιν ξαναλείδωσε τὴν πόρτα.

— Ψάχνοιμε πάντα γιὰ κείνη τὴν καταραμένη μηχανή... ἄρχισε ὁ Ἤνστον.

Ὁ ἄλλος ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ μπράτσο του.

— Φαίνεσθε κουρασμένος, εἶπε μαλακά. Δουλεύετε πολύ. Ἐλάτε ν' ἀναπαυθῆτε λίγο στὸ γραφεῖο μου.

Ὁ Ἤνστον τὸν ἀκολούθησε. Περνῶντας, παρατήρησε πὼς ἡ Ἴρις τὸν κύτταξε.

Ἤταν εὐάσθητος στὰ θέλγητρα τῶν ὄμορφων κοριτσιῶν καὶ βοῆκε τὴν Ἴρις ἰδιαίτερα ὄμορφη. «Τί τυχερὸς αὐτὸς ὁ Κάλβιν!», εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Θὰ παντρευόταν τὴν Κὶτ Λόρεν, μιὰ σπουδαία γυναῖκα! Κὶ' εἶχε βοῆ αὐτὴ τὴν κοπέλλα, γιὰ ν' ἀντικαταστήση τὴν Ἄλις.

Σκέφθηκε τὴ Μέϊδις Χάρτ.Ποῦ μποροῦσε ποτὲ νὰ συγχριθῆ μὲ τὴν Ἴρις;... μὲ τὰ μεγάλα μάτια της, τὰ μεταξένια καὶ ὀντουλὲ μαλλιά της...

Ὁ Κάλβιν ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του, πρόσφερε τὴν πολυθρόνα στὸν ἐπισκέπτη, ἔκαμε τὸ γῦρο τοῦ τραπεζιοῦ καὶ κάθησε κ' αὐτός.

— Θέλετε τσιγάρο; ρώτησε.

— Δὲν καπνίζω ποτέ, ἀπάντησε ὁ Ἤνστον, μὲ μιὰ χαριάτσα. Ὁ καπνὸς εἶναι δηλητήριο γιὰ μένα.

— Μπορεῖ νἄχετε δίκιο... Ἐγὼ ὅμως ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ δηλητήριο γιὰ νὰ ζήσω... ἀπάντησε ὁ Κάλβιν, ἀνάβοντας ἕνα τσιγαρο.

Ἔκανε τὸν ἤρεμο καὶ τὸ φιλοφρονητικό, ἀλλ' εἶχε πανικοβληθῆ. Μήπως ὁ Τράβερς εἶχε μιλήσει στὸν Ἤνστον γιὰ τὴ φροντὴ γραφειογνωμή;... Ἔπρεπε νὰ προσέξη πολύ! Ὁ Τράβερς θἄξερε τώρα πὼς ἡ φροντὴ μηχανὴ ἀνῆκε στὴν Κὶτ.

— Τί εἶναι πάλι αὐτὴ ἡ ἱστορία τῆς γραφομηχανῆς; ρώτησε.

— Κάνοιμε ἔλεγχο σὲ ὅλες τὶς Ρέμιγκτον, ποὺ πουλήθηκαν ἐδῶ στὸ Πίτσβιλ, τοῦ ἐξήγησε ὁ Ἤνστον. Ζητᾶμε ἐκείνη, ποὺ μεταχειρίστηκε ὁ Ἄχρ. Μοῦ εἶπαν πὼς εἶχε ἀγοράσει κ' ἡ Τράπεζα μιὰ τέτοια, πρὸ 5 ἐτῶν... Μήπως θὰ μποροῦσα νὰ τὴ δῶ;

— Θὰ μποροῦσατε, ἂν τὴν εἴχαμε ἀκόμα, ἀπάντησε ὁ Κάλβιν, χαμογελῶντας.Καθώς ξέρω ὅμως, ἔχει ἐξαφανισθῆ, ἐδῶ καὶ τρία χρόνια. Θυμᾶμαι πὼς μοῦ διηγήθηκε ἡ Ἄλις, ὅτι εἶχε πέσει χάμω καὶ δὲ λειτουργοῦσε πιά. Ἡ Ἄλις εἶχε δανειστῆ μιὰ ἄλλη,γιὰ κάμποσο καιρό. Τὴν ἔδωσε πίσω, ἀμέσως μόλις ἔφτασα. Χρησιμοποίησα γιὰ λίγο τὴ δική μου, μὰ δὲ δούλευε καλὰ κ' ἔσπασε. Δανείστηκα, λοιπόν, μιὰ φορητὴ Σμιθ-Κορόνα ἀπ' τὴ μνηστή μου. Μ' αὐτὴν κάνομε τὴ δουλεια μας.

Ὁ Ἤνστον ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του. Οὔτε στιγμὴ δὲν εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μυαλό του πὼς ἡ Ρέμινγκτον τῆς Τραπέζης μποροῦσε νἆταν ἐκείνη ποὺ ζητοῦσε.

— Εἶναι μιὰ ἁπλὴ διατύπωσι, δικαιολογήθηκε. Ὀφείλω νὰ ἐξετάσω ὅλες τὶς μηχανὲς τοῦ καταλόγου. Τὸ ἴδιο θὰ κάνομε ὕστερα καὶ στὸ Νταουνσάϊντ. Σκεφθῆτε δὲ πὼς ὑπάρχουν ἐκεῖ περισσότερες ἀπὸ πενταχόσιες... Δουλειὰ μιὰ φορά!

Ὁ Κάλβιν φύσηξε τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου του κ' ἔγειρε πίσω στὸ κάθισμά του.

Εἶχε χύσει κρύο ἱδρῶτα, στὰ τρία ἐκεῖνα λεπτά, ποὺ εἶχαν περάσει!...

— Πῶς τὰ πᾶτε; ρώτησε. Προχωρεῖτε;

— Δὲ νομίζω, ὁμολόγησε ὁ Ἤνστον, ξύνοντας τὸ σβέρκο του. Δὲν ξέροιμε ἀκόμα τίποτα γι' αὐτὸ τὸν Ἄχρο. Σκάρωσε μιὰ χαρά τὴ δουλειά του. Δὲ βοήκαμε τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματά του στ' αὐτοκίνητο. Δὲν ὑπάρχει τ' ὄνομά του στὰ κεντρικὰ ἀρχεῖα μας. Θάναι θαῦμα ἂν τὸν τσακώσουμε, μὲ τὴ βοήθεια τῆς γραφομηχανῆς. Ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς φρόντισε νὰ μὴν ἀφίση κανένα ἴχνος του. Μᾶλλον θὰ πῆγε σὲ κανένα μαγαζί, ποὺ νοικιάζει γραφομηχανὲς καὶ θἄγραψε ἐκεῖ τὸ γράμμα. Αὐτὸ θἄκανα ἐγώ, στὴ θέσι του.

«Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κάνω κ' ἐγώ! συλλογίστηκε ὁ Κάλβιν. Μὰ δὲν τὸ σκέφθηκα... Καὶ τώρα μπορεῖ νὰ μὲ προδώση ἡ Ρέμινγκτον, ἀκόμα κ' ἂν αὐτὸς ὁ ἠλίθιος δὲν ὑποπτεύεται ἀκόμα τίποτε».

— Σᾶς εὐχομαι καλὴ ἐπιτυχία, εἶπε. Ἡ ἀμοιβὴ ἀξίζει τὸν κόπο. Ἐξῆντα χιλιάδες δολλάρια!... Στοιχηματίζω πὼς ὁ Τράβερς τὸ χει βάλει σκοπὸ νὰ τὰ κερδίση...

Ὁ Ἤνστον ζάρωσε τὰ φρύδια του. Ὁ Κάλβιν εἶχε μαντέψει τὶς σκέψεις του... Ὅλη τὴ μέρα, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του πὼς ὁ Τράβερς ἦταν ἱκανὸς νὰ τοῦ ἀρπάξη τὴν ἀμοιβή, καὶ πήγαινε νὰ σκάση ἀπ' τὸ κακό του.

Ἔπρεπε νὰ βρῆ τὸν Ἄχρο, αὐτὸς πρῶτος! Μὲ τὴν ἀμοιβή, θὰ μποροῦσε νὰ ξαναρχίση τὴ ζωή του.

— Δὲν ἔχετε σεῖς καμμιὰ ἰδέα, κύριε Κάλβιν; ρώτησε, γέροντας πίσω στὴν πολυθρόνα του καὶ σταυρώνοντας τὰ γέρια του πάνω στὴν κοιλιά του. Τί θὰ κάνατε, στὴ θέσι μου;

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ Κάλβιν, χαμογελῶντας. Δὲν ἔχω πεῖρα σὲ τέτοια πράγματα... Ἐσᾶς, εἶναι ἡ δουλειά σας.

»Ὡστόσο, ἂν ἤμουν στὴ θέσι σας, θὰ ρωτοῦσα σ' ὅλα τὰ κάποιος μογαχικὰ ρεστωράν καὶ καφενεῖα, γιὰ νὰ μάθω ἂν εἶχε δῆ κανεὶς ποτὲ τὴν Ἄλις. Κατὰ τὴ γνώμη μου, ὅταν τὄσκαζε ἀπ' τὴν πανσιὸν τρεῖς-τέσσερες φορὲς τὴ βδομάδα, ἀντὶ νὰ μελετάη γιὰ τὶς ἐξετάσεις της, κάπου θἄπρεπε νὰ πηγαίνη... ἐκτὸς ἂν ἐχαμόωγε μὲ τὸν καλό τὸ μέσα σ' αὐτοκίνητό του. Μὰ δὲν ἦταν τέτοιος τύπος.

»Μοῦ φαίνεται, λοιπόν, πὼς, ἂν ρωτούσατε σ' ὅλα αὐτὰ τὰ καταστήματα, σὲ μιὰ ἀκτίνα 50 χιλιομέτρων, γύρω ἀπ' τὸ Πίτσβιλ, θ' ἀνακαλύπτατε τὸ μέρος ποὺ πηγαίνανε. Θὰ χρειαστῆ καιρός, βέβαια, ἀλλ' ἀξίζει τὸν κόπο νὰ δοκιμάσετε. Θὰ μπορούσατε νὰ βοῆτε κ' ἄλλα στοιχεῖα, ἂν ξέρατε ποῦ κατοικοῦσε ὁ Ἄχρο.

»Δὲ μπορεῖτε νὰ φτιάσετε ἕνα σχίτσο του, σύμφωνα μὲ τὶς προφορικὲς περιγραφές του, νὰ τὸ φωτογραφήσετε καὶ νὰ τὸ δώσετε στὶς ἐφημερίδες καὶ στὴν τηλεόρασι;

— Αὐτὸ θὰ κάνοιμε, ἀπάντησε ζωηρὰ ὁ Ἤνστον. Δὲν εἶναι καθόλου κακὴ ἡ ἰδέα σας...

Σηκώθηκε καὶ πρόσθεσε:

— Σᾶς καθυστερῶ ὅμως. Ἂς φύγω πιά... Μὰ τὴν πίστι μου,βρῆκατε μιὰ ὄμορφη κοπέλλα, γιὰ τὸ γραφεῖο σας. Ποιὰ εἶναι;

— Ἡ μέλλουσα νυφοπαρανυμφη μου... Θὰ παντρευτῆ τὸν Τράβερς.

Ὁ Ἤνστον δοκίμασε τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶχε δαγκάσει ἀγουρίδα...

«Ὅλοι βολεύονται, ἐκτὸς ἀπὸ μένα», εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

— Τυχερὸς εἶναι ὁ Τράβερς! παρατήρησε.

Πῆγαν ὦς τὴν πόρτα. Ἡ Ἴρις τοὺς παρακολουθοῦσε μὲ τὰ μάτια. Εἶχε ἀκούσει τὸν Ἤνστον νὰ μιλᾶη γιὰ τὴ γραφομηχανή, ὅταν μπῆκε. Τὸν κύτταξε μὲ κάποια ἀγωνία, ὅταν ἔσπιξε τὸ χέρι τοῦ Κάλβιν. χαμογελῶντας τοῦ ἐγκάρδια. Καὶ κατάλαβε πὼς τὸν εἶχε τυλίξει ὁ Κάλβιν...

Λίγο μετὰ τὶς 6, ὁ Κάλβιν τῆς εἶπε πὼς μποροῦσε πιὰ νὰ φύγη. Τὴν κύτταξε μὲ μιὰ ἔκφρασι εἰρωνική.

— Ἐλπίζω νὰ μὴ σᾶς κούρασε πολὺ ἡ δουλειά σας, τῆς εἶπε. Εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ τὰ πᾶμε καλὰ οἱ δυό μας... Ἐγὼ δὲ θὰ γυρίσω στὸ σπίτι πρὶν ἀπ' τὶς 8. Οἱ ἐμπειρογνώμονες θὰ μείνουν ὦς ἀργὰ ἀπόψε, γιὰ νὰ τελειώνουν πιά.

Ἡ Ἴρις ἔνοιωθε ἀνακούφισι. Φεύγοντας ἀπ' τὴν Τράπεζα. Πῆγε γρήγορα ὦς τὴ στάσι τοῦ λεωφορείου, περίμενε μερικὰ λεπτὰ κι ἀνέβηκε ὕστερα στ' αὐτοκίνητο, ποὺ θὰ τὴν πήγαινε κοντὰ στὴν πανσιόν.

Κατέβηκε στὸ σταυροδρόμι καὶ πῆρε τὸ δρόμο μὲ τὰ πόδια. Τάχυνε τὸ βῆμα της, ὅταν εἶδε τ' αὐτοκίνητο τοῦ Κὲν σταματημένο ἐκεῖ κοντὰ καὶ τὸ νέο ὄρθιο δίπλα του, μ' ἕνα τσιγάρο στὸ χέρι.

— Καλησπέρα,τῆς εἶπε ἐκεῖνος, πηγαίνοντας κοντά της. Τώρα μόλις γύρισα ἀπ' τὸ Νταουνσάϊντ. Πρέπει νὰ βρίσκωμαι στὸ γραφεῖο στὶς 7... Σὲ περίμενα. Βοῆκες τίποτα;

Ἡ Ἴρις τοῦ ἐξήγησε χρήγορα-χρήγορα ὅ,τι εἶχε συμβῆ. Ἐκεῖνος παρατήρησε τὴν ἀνησυχία της καὶ κατάλαβε, ὅτι φοβόταν.

— Εἶναι πολὺ πονηρός! τῆς εἶπε, περνῶντας τὸ χέρι του γύρω ἀπ' τὴ μέση της. Πρέπει νὰ βροῦμε κάτι ἄλλο... Πάντως, ἐσὺ δὲν ἔχεις πιὰ καμμιὰ δουλειὰ ἐκεῖ μέσα. Θ' ἀναλάβω τώρα ἐγὼ τὴν ὑπόθεσι.

— Ὄχι! διαμαρτυρήθηκε ἡ Ἴρις. Ἐγνοῶ νὰ βοηθήσω κ' ἐγὼ ὅπως μπορῶ! Οἱ δυὸ μαζὶ θὰ πετύχοιμε καλύτερα... Μοῦ εἶπε πὼς δὲ θὰ γυρίση πρὶν ἀπ' τὶς 8. Θὰ κάνω, λοιπόν, μιὰ ἔρευνα στὴν κάμαρά του. Ἴσως νὰ βρίσκωνται ἐκεῖ τὰ λεφτά. Ἀλλοιῶς, θὰ ψάξω νὰ τὰ βρῶ στὴν Τράπεζα.

Τώρα πῆρε ὁ Τράβερς ἀνήσυχο ὕφος.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι δολοφόνος! παρατήρησε. Ἂν σὲ τσακώση... Ὄχι, ἄφησε καλύτερα ἐμένα.

— Θὰ ψάξω στὴν κάμαρά του, ἀπάντησε ἤσυχα ἡ Ἴρις. Πές μου τί ἀκριβῶς πρέπει νὰ κάνω;

Ὁ Τράβερς δίστασε λίγο, κ' ὕστερα εἶπε:

— Κύτταξε κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι, μέσα στὰ συρτάρια, στὶς βαλίτσες. Τρακόσιες χιλιάδες δολλάρια, σὲ μικρὰ χαρτονομίσματα, πιάνουν πολὺ τόπο... Ἂν βρῆς καμμιὰ βαλίτσα κλειδωμένη, προσπάθησε νὰ καταλάβης ἀπ' τὸ βάρος της τί ἔχει μέσα.

»Τηλεφώνησέ μου, ἂν ἀνακαλύψης κάτι. Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴ σ' ἀκούση κανείς... Καὶ κάτι ἄλλο! Φόρεσε τὰ κοπιάζ τὰ κατσαρίδα ἕνα ξεσκονόπανο, γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ θὰ γυρίση ξαφνικὰ καὶ θὰ σὲ βρῆ ἐκεῖ. Θὰ τοῦ πῆς τότε πὼς συγύριζες τὴν κάμαρα, γιατὶ ἡ Φλὸ εἶχε ἄλλη δουλειά. Κατάλαβες;

Ἡ Ἴρις ἔγνεψε καταφατικά. Ἤταν λίγο χλωμὴ, ἀλλ' ἀποφασισμένη.

— Ναί, ἂν βρῶ κάτι, θὰ σοῦ τηλεφωνήσω, εἶπε.

Ἐκεῖνος κύτταξε τὸ ρολοϊ του.

— Ποέπει νὰ φύγω τώρα, δήλωσε. Ὁ γέρος μὲ περιμένει.

Τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλησε.

— Ἂν φοβᾶσαι, ἀγάπη μου, ἄφησέ τα, πρόσθεσε.

— Πηγαίνω κιόλας, εἶπε ἤρεμα ἡ κοπέλλα.

Τὸν κύτταξε ν' ἀνεβαίνη στ' αὐτοκίνητό του καὶ νὰ φεύγη. Ἐπειτα τοάβηξε ποὸς τὴν πανσιόν. Τὰ πάνω πατώματα ἦταν σκοτεινά. Καθὼς ἄνοιγε τὴν πόρτα, ἄκουσε νὰ παίζη ἡ τηλεόρασι.

Ἡ κοπέλλα σταμάτησε καὶ τέντωσε τ' αὐτί της. Ἀκουγόταν θόρυβος ἀπ' τὴν κουζίνα. Ἡ Κὶτ θὰ ἐτοίμαζε τὸ φαγητό.

Κρέμασε τὸ παλτό της. Ἔπειτα πῆρε μέσα ἀπὸ μιὰ ντουλάπα ἕνα ξεσκονόπανο, γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ θὰ γυρίση ξαφνικὰ καὶ θὰ σὲ βρῆ ἐκεῖ. Θὰ τοῦ πῆς τότε πὼς συγύριζες τὴν κάμαρα, γιατὶ ἡ Φλὸ εἶχε ἄλλη δουλειά. Κατάλαβες;

Ἡ Ἴρις ἔγνεψε καταφατικά. Ἤταν λίγο χλωμὴ, ἀλλ' ἀποφασισμένη.

— Ναί, ἂν βρῶ κάτι, θὰ σοῦ τηλεφωνήσω, εἶπε.

Ἐκεῖνος κύτταξε τὸ ρολοϊ του.

— Ποέπει νὰ φύγω τώρα, δήλωσε. Ὁ γέρος μὲ περιμένει.

Τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλησε.

— Ἂν φοβᾶσαι, ἀγάπη μου, ἄφησέ τα, πρόσθεσε.

— Πηγαίνω κιόλας, εἶπε ἤρεμα ἡ κοπέλλα.

Τὸν κύτταξε ν' ἀνεβαίνη στ' αὐτοκίνητό του καὶ νὰ φεύγη. Ἐπειτα τοάβηξε ποὸς τὴν πανσιόν. Τὰ πάνω πατώματα ἦταν σκοτεινά. Καθὼς ἄνοιγε τὴν πόρτα, ἄκουσε νὰ παίζη ἡ τηλεόρασι.

Ἡ κοπέλλα σταμάτησε καὶ τέντωσε τ' αὐτί της. Ἀκουγόταν θόρυβος ἀπ' τὴν κουζίνα. Ἡ Κὶτ θὰ ἐτοίμαζε τὸ φαγητό.

Κρέμασε τὸ παλτό της. Ἔπειτα πῆρε μέσα ἀπὸ μιὰ ντουλάπα ἕνα ξεσκονόπανο. Καθὼς ἐτοιμαζότανε ν' ἀνεβῆ τὴ σκάλα, ἄνοιξε ξαφνικὰ ἡ πόρτα τῆς κουζίνας καὶ παρουσιάστηκε στὸ κατωφλὶ ἡ Κὶτ.

Ἡ Ἴρις σταμάτησε.

— Γύρισες κιόλας; τῆς εἶπε ἡ μητέρα της, κυττάζοντας τὴν ἐρευνητικά. Μοῦ φαίνεται παράξενο νὰ σὲ βλέπω ἐδῶ τέτοια ὥρα. Ἄλλοτε. γύριζες στὶς 2 τὴ νύχτα... Λοιπον, σ' ἀρέσει νὰ δουλεύης μὲ τὸ ὀμορφόπαιδο, τὸν ἀοραβωνιαστικό μου;

Ἡ Ἴρις ἀγασήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους της. Κατάλαβε ὅπως πὼς κοκκίνιζε.

Ἡ Κὶτ τὴν κύτταζε ἐπίμονα. Ἤταν χλωμὴ καὶ στὸ πάνω χεῖλι της γυάλιζαν μικρὲς στάλες ἱδρῶτα. Ἡ Ἴρις κατάλαβε πὼς εἶχε μεθύσει πάλι.

— Μήπως σ' ἄγγιξε; τὴ ρώτησε ἡ μητέρα της. Ἔχει τὴν τέχνη νὰ ξετοελλαίνη τὶς γυναῖκες, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος...

— Κίτ, σὲ παρακαλῶ!

— Μὴν εἶσαι τόσο σεμνότυφη. Καιρὸς εἶναι νὰ μάθης τί εἶναι οἱ ἄντρες... Ἂν τυχὸν σ' ἀγγίξη, νὰ μοῦ τὸ πῆς ἀμέσως. Θὰ τὸν σκοτώσω τότε. Τὸν ἔχω προειδοποιήσει... Φτάνει νὰ μοῦ τὸ πῆς!

Ἡ Ἴρις τῆς γύρισε τὴν πλάτη κ' ἀνέβηκε τὴ σκάλα. Σταμάτησε στὸ κεφαλόσκαλο κ' ἀφουγκράστηκε. Ἄκουσε τὴν Κὶτ νὰ ξαναγυρίζη, τρεκλίζοντας, στὴν κουζίνα. Ἀνατρίχιασε. Ἔσφιξε τὶς γροθιές της καὶ μπῆκε ἀποφασιστικὰ στὴν κάμαρα τοῦ Κάλβιν.

Στάθηκε μιὰ στιγμὴ στὸ κατώφλι. Ὕστερα διέσχισε τὸ μισοσκοτεινὸ δωμάτιο, ἔλλεισε τὰ παντζούρια, ἔψαξε γιὰ τὸ διακόπτη κ' ἄναψε τὸ φῶς.

Πέρασε τὸ ξεσκονόπανο στὴ ζώνη της καὶ κύτταξε γύρω της μὲ προσοχή.

Οἱ πιθανὲς κούπτες ἦταν ἐλάχιστες. Ἔψαξε πρῶτα κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι. Σὲ μιὰ γωνιά, βρισκότανε μιὰ παλιὰ βαλίτσα. Τὴν ἀνασήκωσε. Ἦταν ἀδειανή.

Πῆγε ὦς τὴ μεγάλη ντουλάπα. τὴν ἄνοιξε καὶ β βαθιάσκωσε μὲ τὴ πρώτη ματιὰ πὼς δὲν εἶχε μέσα παρὰ μερικὰ ροῦχα.

Ἔπειτα ἐξέτασε τὸ κομιό. Ἄνοιξε τὸ ἀπάνω συρτάρι. Βοῆκε μέσα πουκάμισα κι ἐσωφορυχα. Τ' ἀνασήκωσε ἕνα-ἕνα, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν κούβανε τίποτα.

Ἄνοιξε τὸ δεύτερο συρτάρι καὶ συνέχισε γρήγορα τὴν ἔρευνά της, μὲ καρδιοχτύπι. Τὸ συρτάρι αὐτὸ περιεῖχε μαντίλια καὶ γραβάτες. Τὰ μετατόπισε κ' εἶδε ἀπὸ κάτω ἕνα μεγάλο φάκελλο. Τὸν ἄνοιξε. Εἶχε μέσα κάμποσες ἀσεμνες, πρόστυχες φωτογραφίες.

Τὶς ἔβαλε πάλι στὴ θέσι τους, μὲ ψυχραιμία καὶ ἀηδία, κ' ἐξέτασε τὰ δυὸ ἄλλα συρτάρια. Τὰ βοῆκε ὅπως ἀδειανά.

Σίγουρη πιὰ πὼς τὰ λεφτὰ δὲ βρίσκονταν στὴν κάμαρα, ἔσβησε τὸ φῶς, βγῆκε καὶ προσφόρησε μὲ προσοχὴ στὸ διάδρομο.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἄχουσε βαρυὰ βήματα στὴ σκάλα. Ἡ καρδιά της ντύπησε δυνατά. Ἔροιτε ἐδῶ μὲ τὰ πάνω ἀπ' τὸ κεφαλόσκαλο.

Ἀνέβαινε ὁ Κάλβιν, σιγοτραγουδῶντας κατὰ τὴ συνήθεια του.

Ἡ κοπέλλα χώθηκε βιαστικὰ στὴν κάμαρα τῆς Κὶτ κ' ἔγλεισε τὴν πόρτα. Ἄκουσε τὸν Κάλβιν νὰ μπαίνη στὴ δική του καὶ ν' ἀνάβη τὸ φῶς.

Ἀκούμπησε στὸν τοῖχο. Ἡ καρδιά της κτυποῦσε δρομπτικά. Ἀνάσαινε λαχανιασμένα.

Περίμενε. στὰ σκοτεινά...

Βάζοντας τ' αὐτοκίνητό του στὸ γκαράζ, ὁ Κάλβιν εἶχε δῆ φῶς στὴν κάμαρά του. Εἶχε γυρίσει ἀπ' τὴν Τράπεζα γρηγορώτερα ἀπ' ὅ,τι λογάριαζε.

Ἀφοῦ ἄφησε τ' αὐτοκίνητο, στάθηκε μπροστὰ στὸ σπίτι, κυττάζοντας τὸ φωτισμένο παράθυρό του. Ἀναρωτιότανε ποιὸς νἄτανε στὴν κάμαρά του.

Σκέφθηκε στὴν ἀρχὴ πὼς ἦταν ἴσως ἡ Κὶτ. Ὕστερα πέρασε μιὰ ἰδέα ἀπ' τὸ μυαλό του:

«Πιθανὸν νἆναι ἡ Ἴρις!».

Ἀνέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο του. Παραξενεύτηκε ποὺ βρῆκε σβυσμένο τὸ φῶς. Τ' ἄναψε.

Θάταν ἡ Ἴρις! Τὸν κατασκόπευε, γιὰ λογαριασμό τοῦ Τράβερς...

Ἔ, λοιπόν, τόσο τὸ καλύτερο! Θὰ φροντιζε νὰ κανονίση γρήγορα τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ μαζί της. Γινόταν πολὺ ἐνοχλητικὴ κ' ἐπικίνδυνη...

Διέσχισε ἀποφασιστικὰ τὴν κάμαρα, ἄνοιξε τὴ μεσόπορτα καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς Κὶτ.

Ἀκούγοντάς τον νἄρχεται, ἡ Ἴρις εἶχε ἀνάψει τὸ φῶς. Τὸν κύτταξε, καταλαβαίνοντας πὼς εἶχε γίνει κατάχλωμη. Ἐκεῖνος τῆς χαμογέλασε.

— Ἐσεῖς ἤσαστε στὴν κάμαρά μου, πρὶν ἀπὸ λίγο; τῆς εἶπε.

Ἡ κοπέλλα δίστασε κ' ὕστερα ἀπάντησε. μὲ φωνὴ λίγο τρεμουλιαστή:

— Ναί... Ἡ Φλὸ εἶχε ξεχάσει νὰ τὴ συγυρίση... Τὸ ἀνέλαβα ἐγώ, γιατὶ αὐτὴ εἶχε πολλὴ δουλειά.

— Τί καλὴ ποὺ εἴσαστε!...πρόφερε ὁ Κάλβιν μὲ κάποια εἰρωνεία. Πᾶω νὰ ἑτοιμαστῶ τώρα γιὰ τὸ φαγητό. Γύρισα ψαρίτερα ἀπ' ὅ,τι λογάριαζα.

Ἡ Ἴρις δὲν ἀπάντησε. Ἀναρωτιόταν ἂν ἄκουνε ὁ Κάλβιν τὸ θόρυβο, ποὺ ἔκανε ἡ καρδιά της...

Ἐκεῖνος κούνησε τὸ κεφάλι του, πέρασε στὴν ἄλλη κάμαρα κ' ἔκλεισε τὴν πόρτα. Ἡ κοπέλλα τὸν ἄκουσε νὰ σιγοτραγουδᾶη, καθὼς παγιανοεγόταν στὴν κάμαρά του. Ἔφερε τὰ χέρια της στὸ λαιμό της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἡ ἄλλη μέρα ἦταν Σάββατο. Ἡ Ἴρις ἀνακουφίσθηκε, στὴ σκέψη πὼς δὲ θάταν ἀναγκασμένη νὰ περάση ὁλόκληρη τὴ μέρα μὲ τὸν Κάλβιν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΓΥΜΝΑ ΠΡΟΣΩΠΑ
ΤΟΠΙΑ
ΝΕΚΡΗ ΦΥΣΙΣ
ΘΑ ΘΕΛΑΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΝΑ
ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ;
ΑΦΟΥ ΓΡΑΦΕΤΕ
ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ!
Ἀσφαλῶς δέχετε πεῖ πολλὲς φορές: "Ἂς μποροῦσα κ' ἐγὼ νὰ σχεδιάζω!"... Ἀλλά, γιατὶ ὄχι;... ὅφοῦ, ὅταν γράφετε, σχεδιάζετε μὲ τόση εὐκολία τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου! Γρήγορα, λοιπόν, θὰ μπορέσετε νὰ σχεδιάζετε καὶ κάθε ἄλλο σχῆμα, ὅταν, τὸ χρῆσιμο τοῦ σχεδίου, ποὺ εἶναι ἔκφυτο σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, σᾶς τὸ καλλιεργήση ἡ Σχολὴ A.B.C. μὲ τὸ κατάλληλο ζύστημα. Ἀμέσως Β' ἀποδόσετ

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΑΔΥΝΑΜΙΑ - ΘΕΙΑ ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Στὸ γραφεῖο μας, τελευταίως, ἦλθε ἕνας δημοσιογράφος. Ἤθελε νὰ μάθη τί κάνουμε. Στὸ τέλος, τοῦ προσεφέρθη ἕνα ἀπὸ τὰ βιβλία μας ἐπὶ τῆς Βίβλου. Μὲ κάποια χαρακτηριστικὴ περιφρόνησι ἀπάντησε: «Ἐμένα, δὲν μ' ἐνδιαφέρουν αὐτά. Ἔχετε κανένα φιλοσοφικὸ βιβλίο; Μονάχα οἱ φιλοσοφίες μ' ἐνδιαφέρουν.» Ἀξιολύπητος ἄνθρωπος... Ἡ Ἁγία Γραφὴ γι' αὐτόν, δὲν εἶναι ἐνδιαφέρουσα. Προτιμᾶ κάτι τὸ ἀνθρώπινο, ἀντὶ κάτι τὸ Θεῖο.

Ποιὸς ἀπογοητεύθηκε ποτὲ μὲ τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ τὸν Χριστὸ ποὺ εἶναι τὸ κύριο θέμα της; Ἕνας νέος, μόλις 19 ἐτῶν, ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῆ μιὰ πλουσιωτάτη νέα. Τὸ πρωῖ ὅμως τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου του, ὁ νέος βρέθηκε νεκρός. Νυκτοκτόνησε, Δίπλα του, βρέθηκαν ἀνοικτὰ τὰ βιβλία τῶν φιλοσόφων Σπενχάουερ καὶ Νίτσε. Ὄχι ἡ Ἁγία Γραφή. Πόσοι εἶναι ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ κατέστη εὐτυχής, χάρις στοὺς φιλοσόφους; Κανείς. Ἀλλὰ πόσοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ὁμολογοῦν ὅτι, ἐνῶ ζοῦν κάτω ἐδῶ, ζοῦν σὲ Παράδεισο πραγματικὸ χάρις στὴν πίστι τους στὸν Χριστόν; Ἑκατομμύρια. Δὲν ντρέπομαι νὰ διακηρύξω ὅτι, κι' ἐγὼ συγκαταλέγομαι μεταξύ των. Καὶ ἡ μεγαλύτερη ἐπιθυμία μου εἶναι, καὶ σύ, νὰ συγκαταλεγῆς μαζί τους.

Δοκίμασες ἴσως ἀνθρώπινα παρασκευάσματα. Πήγες ἴσως σὲ ἀνθρώπους, σὰν καὶ σένα νὰ βρῆς τὴ σωτηρία καὶ συγχώρησι τῆς ψυχῆς σου. Ἀπογοητευθηκες. Καὶ δικαίως. Μὴ ἀπαυδήσης ὅμως Ὑπάρχει Κάποιος ποὺ ποτὲ δὲν θὰ σὲ ἀπογοητεύση. Εἶναι ὁ Ἴδιος ὁ Χριστός.

Ἦλθε μιὰ μέρα ἕνας πονεμένος πατέρας στοὺς Μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ. Ἦταν πολὺς κόσμος μαζεμένος. Δὲν ἦλθε παρακαλῶντας γιὰ τὸν ἑαυτό του ὁ πατέρας, ἀλλὰ γιὰ τὸ παιδί του ποὺ ἐσεληνιάζετο. Ἔπεφτε στὶς φωτιές, στὰ νερά. Τραγικὴ κατάστασις. Σὲ κόλασι ἀσφαλῶς εἶχε μεταβληθῆ τὸ σπίτι τους.

Προτοῦ ὅμως πάη στὸν Ἴδιο τὸν Χριστό, φαίνεται νὰ εἶχε πάει στοὺς μαθητάς Του. Γιατί ἄραγε; Ὁ Χριστός, λίγο προηγουμένως βρισκόταν στὸ βουνὸ τῆς Μεταμορφώσεως. Ἦταν τόσο μεγάλη ἡ δόξα Του πάνω στὸ βουνὸ ἐκεῖνο, ποὺ κατενθουσίασε τοὺς Μαθητάς. Ἤθελαν νὰ μείνουν ἐκεῖ. Νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ ἀντίκρυσμα τοῦ ἀνθρωπίνου πόνου. Φυσικὸ αὐτὸ σὲ ὅλους μας. Καλλίτερα καὶ εὐκολώτερα μὲ τὸν Χριστὸν πάνω στὸ βουνὸ τῆς Μεταμορφώσεως, παρὰ στὴν πεδιάδα τοῦ ἀνθρωπίνου κλαυθμῶνος.

Τοὺς ἔστειλε ὅμως ὁ Χριστὸς κάτω, νὰ συναντηθοῦν μὲ τὰ πλήθη ποὺ ἴσως τοὺς περίμεναν. Τοὺς εἶχε πῆ ὁ Χριστός, νὰ μὴ φανερώσουν στὸν κόσμο ὅ,τι εἶδαν πάνω στὸ βουνὸ τῆς Μεταμορφώσεως. Δὲν ἦταν ἕτοιμοι ἀκόμη. Δὲν εἶχαν καταλάβει τὸν Χριστὸν καλά. Ἐξακολουθοῦσαν, νὰ σκέπτωνται γιὰ τὴ Βασιλεία Του σὰν μιὰ γήϊνη ἀπελευθερωτικὴ προσπάθεια γιὰ τὸ Ἔθνος τους—τὰ Ἰσραήλ.

Ἄραγε νὰ μποροῦσαν οἱ Μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ νὰ κρατήσουν μυστικὸ τὸ δραμα τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος; Δὲν τὸ πιστεύω. Ὁποιοσδήποτε νὰ ἦταν, δὲν θὰ μποροῦσε τέτοιο ὑπερφυσικὸ θέαμα, νὰ τὸ κρατήση μυστικό. Μὲ κάποια ὅμως ὑπερηφάνεια οἱ μαθηταί, ἐκόμπαζαν γιὰ τὴν προνομιοῦχο θέσι τους. Εἶδαν τὸν Χριστὸν μεταμορφούμενον. Εἶδαν τὸν Ἠλία καὶ τὸν Μωϋσῆ, ποὺ εἶχαν ἀποθάνει πρὶν ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες. Δὲν ἦταν καθόλου μικρὸ πρᾶγμα. Βλέπετε, δὲν εἴμαστε καὶ πολὺ κατώτεροι ἀπὸ τὸν Χριστόν... Καὶ ἀντικρύζοντας τὸ πλῆθος, ἴσως τοὺς θεωροῦσαν τόσο μακρυὰ ἀπὸ τὸν Θεόν.

Πόσο μεγάλος εἶναι ὁ κίνδυνος αὐτὸς γιὰ κείνους ποὺ εἶδαν τὸν Χριστὸν στὴ δόξα Του... Ἐκεῖνοι ποὺ ζοῦν κοντὰ στὸν Χριστὸν πολύ, δὲν θέλουν πιὰ νὰ βρεθοῦν κοντὰ στὸν κόσμο, ποὺ τὸν θεωροῦν τόσο ἀπομεμακρυσμένο ἀπὸ τὸν Θεόν. Αὐτὴ ἡ πνευματικὴ ὑπεροψία καὶ ἡ περιφρόνησις τοῦ κόσμου— τοῦ κοινοῦ λαοῦ— ποὺ ζῆ στὴν κοιλάδα τῆς σκιᾶς τοῦ θανάτου, ἀφαιρεῖ ἀπὸ μᾶς τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, τὴ δύναμι τῆς θεραπείας τοῦ ἀνθρωπίνου πόνου.

«Δὲν μπόρεσαν οἱ Μαθητές Σου, νὰ θεραπεύσουν τὸ παιδί μου», παραπονέθηκε ὁ πατέρας, στὸν Χριστόν. Πόσον θὰ ντροπιάστηκαν ἀνάμεσα στὸ πλῆθος στὸ ὁποῖο εἶχαν ἀναγγείλει τὸ δρομα τῆς Μεταμορφώσεως... Τί νὰ τὰ κάνουμε τά... ὡραῖα κηρύγματα τῶν Θείων ὁράσεων, ἂν δὲν ἔχετε τὴ δύναμι νὰ ἐπουλώσετε τὸν ἀνθρώπινο πόνο; Μὴ φημίζεσαι, σύ, Μαθητὰ τοῦ Χριστοῦ, γιὰ τὶς ὑπερφυσικὲς ὁράσεις σου. Μὴν κηρύττης στὸν κόσμο, πόσο κοντὰ ζῆς στὸν Χριστόν, Αὐτὸ ἂν εἶναι ἀλήθεια μόνοι τους μποροῦν νὰ τὸ διαπιστώσουν χωρὶς νὰ τοὺς τὸ ῥῆς. Νὰ συμπαθήσης τὸν ἀνθρώπινο πόνο. Νὰ θυσιάσης τὸν ἑαυτόν σου γι' αὐτόν. Αὐτὸ ἔχει ἀξία.

Εὐτυχῶς ποὺ κατέβηκε καὶ ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὸ βουνὸ καὶ ἔτσι δόθηκε στὸν πονεμένο πατέρα ἡ εὐκαιρία, νὰ Τὸν πλησιάση αὐτοπροσώπως γιὰ τὸ βασανισμένο παιδί του. Καὶ ὁ Χριστός, τὸ ἐθεράπευσε. Ἔκαμε ἐκεῖνο ποὺ οἱ Μαθηταί Του δὲν μπόρεσαν παν' ὅτι εἶδαν τὴν δόξαν τῆς Μεταμορφώσεως. Ἤθελε ὁ Χριστός, μὲ τὸ περιστατικὸ νὰ μᾶς δείξη ὅτι ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει ἀνθρωπίνη ἀδυναμία, ὑπάρχει Θεία ἐπέμβασις. Καὶ ἡ Θεία αὐτὴ ἐπέμβασις σώζει. Ἴσως οἱ ἄνθρωποι φούσκωσαν τόσο πολὺ μὲ τὶς ὑπερφίαλες ἰδέες γιὰ τοὺς ἑαυτούς των, ποὺ νόμισαν, ὅτι καὶ τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ - τῆς Θείας σωτηρίας, μποροῦν νὰ ἐπιτελέσουν. Λάθος... Ἂν ἀπογοητεύθηκες ἀπὸ τοὺς τέτοιους ἀνθρώπους, στρέψου στὸν Ἴδιο τὸν Χριστόν. Δὲν ὑπάρχει καρδιὰ ποὺ Αὐτὸς νὰ μὴ μπορῆ νὰ λυτρώση μὲ τὸ αἷμα Του.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Σημ.: Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβη ἕνα τεῦχος, μὲ τὴν σειρὰν τῶν ἄρθρων «Τὸ Κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνός, ἢ δωρεὰν ὁλόκληρον τὴν Καινὴν Διαθήκην, εἰς ἁπλῆν νεοελληνικὴν μετάφρασιν, ἂς μᾶς γράψη εἰς τὴν διεύθυνσιν: «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» – Γραμματοθυρίς 387, Ἀθῆναι.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ μυθιστορικὸ ὅπλο

Τὸ πάρτυ, που δόθηκε γιὰ νὰ ἑορταστῆ ἡ ἀποπεράτωσι τοῦ φράγματος, εἶχε σημειώσει μεγάλη ἐπιτυχία. Ἦταν ἡ πρώτη μέρα ποὺ ὁ Μὰκ Γκρέντυ ἔνιωθε πραγματικὴ ἀνακούφισι, ἔπειτα ἀπὸ ζωὴ ἑνὸς χρόνου στὴν ὑγρασία ἐκείνη τῆς ζούγκλας. Τοῦ ἄξιζε, λοιπόν, ἡ γιορτή. Γιατὶ ἐκεῖνος ἦταν τὸ τιμώμενο πρόσωπο τῆς βραδιᾶς. Δὲν ἦταν καὶ μικρὸ τὸ κατόρθωμα γιὰ ἕναν μηχανικὸ νὰ δαμάση τὸ μεγάλο ποτάμι Κορούμπα.

Κυττάζοντας τὸ πρόσωπό του στὸν καθρέφτη, ἔκανε ἕνα μορφασμό. Θυμήθηκε πὼς σήμερα θὰ ἔπαιρνε τὸ ἀεροπλάνο, ποὺ θὰ τὸν πήγαινε πίσω στὴν πατρίδα.

Ὅταν ἄκουσε τοὺς πυροβολισμούς, δὲν σταμάτησε τὸ ξύρισμα κι' οὔτε πῆγε στὸ παράθυρο νὰ κυττάξη ἔξω. Ἀπὸ μέρες ὑπῆρχε μιὰ διάδοσι γιὰ κάποια ἐξέγερσι ποὺ προετοιμαζόταν. Μὰ ὅταν ἕνας ξένος μείνη λίγον καιρὸ στὴ Νότιο Ἀμερική, συνηθίζει καὶ στὶς διαδόσεις αὐτὲς καὶ στὰ γεγονότα, ποὺ τυχὸν ἀκολουθοῦν. Γι' αὐτὸ οἱ πυροβολισμοὶ τώρα δὲν τὸν ἔφοβιασαν...

Ὁ Μὰκ Γκρέντυ σκουπίστηκε διαστικὰ καὶ φόρεσε τὸ πουκάμισό του. Κι' ὅταν ἄνοιξε τὴν πόρτα, βρέθηκε ἀντίκρυ σὲ μιὰ κοπέλλα κι' ἕναν ἡλικιωμένο ἄνθρωπο. Ἡ νέα εἶχε μαῦρα μαλλιά, χλωμὸ πρόσωπο καὶ μεγάλα μαῦρα μάτια. Ἡ λεπτὴ σιλουέττα της κολακευόταν πολὺ ἀπὸ ἕνα ἀραχνοῦφαντο φόρεμα.

Πρώτη μίλησε ἐκείνη μὲ κομμένη ἀνάσα:

— Νὰ μᾶς συμπαθᾶτε, σενιόρ. Μποροῦμε νὰ περάσουμε μέσα γιὰ λίγα λεπτά;

Κι' ἡ νέα κύτταξε νευρικὰ πέρα στὸν διάδρομο σὰν νὰ περίμενε νὰ δῆ κάτι ποὺ φοβόταν.

Ὁ Μὰκ Γκρέντυ, κρύβοντας τὴν ἐκπληξί του, χαμογέλασε καὶ ὑποκλίθηκε:

—Γιατί ὄχι; Εὐχαρίστως, σενιορίτα. Μόνο ποὺ τὸ δωμάτιό μου εἶνε ἀκατάστατο... Συγχωρέστε, παρακαλῶ, ἕνα μπεκιάρη.

Τοὺς ἔδειξε τὸ ξέστρωτο κρεββάτι του καὶ τὰ πράγματά του στὸ πάτωμα.

Ἡ νέα χαμογέλασε καὶ πέρασε μέσα. Ὁ ἄντρας τὴν ἀκολούθησε κι' ἀντάλλαξε μιὰ χειραψία μὲ τὸ Μὰκ Γκρέντυ.

—Σᾶς εἴμαστε εὐγνώμονες, ἡ κόρη μου κι' ἐγώ, σενιόρ. Μὰ σᾶς ὀφείλουμε καὶ μιὰ ἐξήγησι.

Κύτταξε πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ ρώτησε:

—Ἀκούσατε τοὺς πυροβολισμούς;

Πρὶν μπορέση ν' ἀπαντήση ὁ Μὰκ Γκρέντ, τὸν πρόλαβε ἡ κοπέλλα.

—Ἀκοῦστε, σενιόρ, τοῦ ἐξήγησε μὲ ὀργησμένο βλέμμα, πυροβολοῦν ἀθῶους ἀνθρώπους!... Καὶ καταφύγαμε στὸ δωμάτιό σας, γιὰ νὰ μᾶς προστατέψετε, γιὰ λίγη ὥρα. Νὰ μᾶς προστατέψετε ἀπὸ τὸν Ἐλτόρο.

Τὰ μάτια τοῦ Μὰκ Γκρέντυ μεγάλωσαν. Ὅλοι εἶχαν ἀκούσει γιὰ τὸ σαδιστὴ τύραννο Ἐλτόρο, ποὺ δὲ σεβόταν διόλου τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ νέα ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

—Μάλιστα, σενιόρ. Ποιός δὲν ἔχει ἀκούσει γι' αὐτόν; Ἦταν κάτι τὸ ξαφνικό. Οἱ ὁπαδοί του κύκλωσαν σήμερα τὸ πρωῖ τὴν πόλι καὶ τὰ κυβερνητικὰ στρατεύματα παραδόθηκαν χωρὶς νὰ ρίξουν τουφεκιά... Φυσικά, θ' ἀπορῆτε γιατί ὁ πατέρας μου κι' ἐγὼ ἐχουμε μπλέξει ἔτσι ἀσχημα. Ἴσως ν' ἀκούσατε, σενιόρ, γιὰ τὸν πατέρα μου, τὸν καθηγητὴ Μεντές...

— Ναί... βέβαια... εἶπε ὁ Μὰκ Γκρέντυ. Τιμή μου, που σᾶς γνώρισα, κύριε καθηγητά.

Ἡ φήμη τοῦ καθηγητοῦ Μεντὲζ ὡς χειρούργου ἦταν γνωστὴ ὡς τὴν Εὐρώπη.

Ὁ Μεντὲζ κούνησε σοβαρὸ τὸ κεφάλι.

— Εὐχαριστῶ, σενιόρ. Κρῖμα ὅμως ποὺ ὁ Ἐλτόρο, δὲν σκέπτεται τὸ ἴδιο. Πρὶν λίγο καιρό, ὅταν ἐπεχείρησε νὰ μπῆ στὴν κυβέρνησι, ἤμουν ἕνας ἀπὸ τὴν ὁμάδα, ποὺ ἔφερε ἀντίρρησι... Ἔτσι ὡοκίστηκε νὰ μὲ σκοτώση, ἂν ἔπαιρνε ποτὲ τὴν ;-ξουσία.

—Εὐχαρίστως, νὰ σᾶς φιλοξενήσω, κ. καθηγητά, εἶπε ὁ Μὰκ Γκρέντυ. Ἀλλὰ στὶς 11 θὰ πάρω τὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Τὰ μάτια τῆς νέας φωτίστηκαν:

—Κι' ἐμεῖς τὸ ἴδιο σκοπεύουμε νὰ κάνουμε, σενιόρ. Τοὐλάχιστον ἐλπίζουμε νὰ βρεθοῦμε μαζί σας στὸ ἀεροπλάνο. Ψάχνουν νὰ βροῦν τὸν πατέρα μου, γιὰ νὰ τὸν συλλάδουν. Κι' ἴσως κάποιος νὰ μᾶς παρακολούθησε ὡς ἐδῶ. Γι' αὐτὸ ζητήσαμε καταφύγιο στὸ δωμάτιό σας.

Κύτταξε τὸν πατέρα της:

—Θαρρῶ πὼς μπορῶ νὰ πεταχτῶ ὡς κάτω, γιὰ νὰ φέρω μερικὰ ἀπὸ τὰ πράγματά μας, πρόσθεσε.

Ὅταν ἡ σενιορίτα Μεντὲζ ἔφυγε, ὁ Μὰκ Γκρέντυ τελείωσε τὸ ντύσιμό του. Λυπόταν τὸν καθηγητὴ κι' ἡ ἐπιθυμία του ἦταν νὰ τὸν βοηθήση.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ βαρειὰ βήματα ἀκούστηκαν στὸ διάδρομο κι' εὐθὺς ἀμέσως μερικοὶ ὀπλισμένοι ἄντρες ὁρμησαν μέσα στὸ δωμάτιο.

Ὁ ἀρχηγός τους, ἕνας γενειοφόρος, διέταξε:

— Παραμερῖστε, σενιόρ! Μὲ σᾶς δὲν ἔχουμε τίποτα! Τὸν Μεντὲζ ζητᾶμε...

—Ὄχι! εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ Μὰκ Γκρέντυ.

Καὶ στάθηκε ἀνάμεσα γιὰ νὰ τοὺς ἐμποδίση.

Μὰ ἐκεῖνοι ρίχτηκαν ἀπάνω του σὰν λύκοι. Τὸν χτύπησαν ἄσχημα στὸ κεφάλι κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του.

Ὅταν συνῆλθε, ἡ Μαρία ἦταν γονατιστὴ ἀπὸ πάνω του.

Ἔνιωθε νὰ πονάη τὸ κεφάλι του καὶ κατάλαβε πὼς ἦταν τυλιγμένο μ' ἐπιδέσμους.

Κύτταξε ἐρωτηματικὰ τὴ νέα.

—Σᾶς τὸ ἔδεσα τὴν ὥρα ποὺ ἤσασταν ἀναίσθητος, σενιόρ, τοῦ ἐξήγησε ἐκείνη. Ὁ πατέρας μου ἐπέμενε νὰ μείνω κοντά σας, καὶ νὰ σᾶς περιποιηθῶ...

—Ποῦ εἶνε ὁ πατέρας σας;

— Τὸν πῆραν μαζί τους καὶ θὰ τὸν τουφεκίσουν.

Τὴν ἄφησε νὰ κλαίη γιὰ λίγο. Κατόπιν ἀκούμπησε τὰ χέρια του στοὺς ὤμους της καὶ τέλος τῆς σκούπισε τὰ δάκρυα.

Ὅταν τοῦ μίλησε, ἡ φωνή της ἦταν σταθερή:

—Θὰ πάω νὰ δῶ ἡ ἴδια τὸν Ἐλτόρο. Πιθανὸν νὰ τὸν πείσω νὰ κρατήση ἐμένα καὶ νὰ μὴν τουφεκίση τὸν πατέρα μου.

—Δὲν εἶνε τόσο ἁπλὸ αὐτὸ κοπέλλα μου. Ὁ Ἐλτόρο θὰ σὲ βάλη νὰ παρασταῖς μάρτυρας στὸν τουφεκισμὸ τοῦ πατέρα σου καὶ κατόπιν θὰ σὲ κρατήση γιὰ ψυχανωγία του.

Κούνησε τὸ κεφάλι της μὲ ἀπελπισία:

— Μὰ πρέπει κάτι νὰ γίνη, σενιόρ.

Τί ὅμως νὰ γίνη μὲ τόσους πολλοὺς ἀντιπάλους; Τί μποροῦσε νὰ κάνη, σ' ἕνα φανατικό, μεθυσμένο ἀπὸ τὴν ἐξουσία του;

Κύτταξε στὸν καθρέφτη τὸν ἐπίδεσμό του στὸ κεφάλι καὶ τοῦ ἦρθε μιὰ ἔμπνευσι. Τὸ τόλμημα ἦταν ἐπικίνδυνο. Κι' ἡ ἐπιτυχία ἐξαρτιόταν ἀπὸ τὸν αἰφνιδιασμό. Συνήθως οἱ τύραννοι χάνουν εὐκολα τὴν ψυχραιμία τους, ὅταν πρόκειται νὰ ῥιψοκινδυνέψουν τὴ ζωή τους.

—Ἄκουσε, Μαρία, τῆς εἶπε. Θὰ πάω ἐγὼ νὰ δῶ τὸν Ἐλτορο καὶ θὰ τὸν πείσω νὰ ἐλευθερώση τὸν πατέρα σου...

—Μὰ πῶς θὰ μπορέσης νὰ τὸν πείσης; Θὰ σὲ σκοτώση κι' ἐσένα.

—Μήν ἀνησυχῆς! Ἔχω τὸν τρόπο μου καὶ τὸ σχέδιό μου. Γι' αὐτό, πήγαινε νὰ μὲ περιμένης στὸ ἀεροδρόμιο. Θἀρθῶ ἐκεῖ μὲ τὸν πατέρα σου...

★

Ὁ Μὰκ Γκρέντυ, μόλις ἔμεινε μόνος στὸ δωμάτιό του, ἔψαξε στὸ σακκίδιό του, ὥσπου βρῆκε ἐκεῖνο ποὺ χρειαζόταν. Κατόπιν ξετύλιξε τὸν ἐπίδεσμο ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ ἀνάμεσα στὶς δίπλες του τοποθέτησε προσεκτικὰ τὸν μικρὸ κιτρινωπὸ κῦβο, ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ σακκίδιό του. Τέλος τὸν ξανατύλιξε στὸ κεφάλι του.

Βγῆκε κατόπιν διαστικὸς στὸ δρόμο. Ἂν καὶ ἦταν πρωῖ ἀκομη, ὁ ἥλιος ἔκαιγε.

Πότε - πότε ἀκούγονταν μακρυνοί, σκόρπιοι πυροβολισμοί. Μέσα στὴν πόλι ὅμως ἡ ἡσυχία ἦταν καταθλιπτικὴ σὰν τὴ ζέστη.

Ὁ Μὰκ Γκρέντυ τραβήξε ἀμέσως γιὰ τὸ προεδρικὸ μέγαρο. Στὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια φρουροῦσαν ἐνθουσιώδεις ἀντάρτες. Μὰ μολις ὁ Μὰκ Γκρέντυ δήλωσε τὴν ταυτότητά του κι' ἔδειξε τὰ χαρτιά του, ὁ ὑπεύθυνος ἀξιωματικὸς ἐντυπωσιάστηκε.

—Τιμή μας ἡ συνάντησι μ' ἕνα τόσο σπουδαῖο μηχανικό, σὰν κι' ἐσᾶς, τοῦ εἶπε χαιρετῶντας τον. Ὁ Πρόεδρος θὰ χαρῆ νὰ δεχθῆ τὰ συγχαρητήριά σας. Ἡ γέφυρά σας τοῦ ἄρεσε πολύ!

Ἔκανε κατόπιν μιὰ πρόχειρη σωματικὴ ἔρευνα τοῦ Μὰκ Γκρέντυ.

— Ἐέρετε, σενιόρ, γιὰ τοὺς τύπους... τοῦ ἐξήγησε.

Ἕνας στρατιώτης τὸν ὡδήγησε ἀνάμεσα ἀπὸ ὀπλισμένους φρουροὺς καὶ τὸν ἔμπασε σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο μ' ἕνα τεράστιο χρυσοστολισμένο. Σὲ κάθε γωνιὰ λειτουργοῦσε κι' ἀπὸ ἕνας μεγάλος ἀνεμιστήρας.

Ἐκεῖ ὁ Ἐλτόρο βρισκόταν μόνος. Καθόταν μπροστὰ σ' ἕνα πελώριο γραφεῖο ποὺ ἐπάνω του ὑπῆρχε μιὰ μποτίλια σαμπάνιας καὶ μερικὰ ποτήρια. Ἦταν ἕνας παχὺς ἄντρας μὲ μάτια μικρὰ καὶ παγερά.

—Καλημέρα, σενιόρ! ὑποδέχτηκε τὸ μηχανικό. Σᾶς συνέβη τίποτα;

Καὶ κύτταξε τὸν ἐπίδεσμό του.

Ὁ Μὰκ Γκρέντυ ὕψωσε τοὺς ὦμους:

—Δὲν εἶνε τίποτε. Μόνο, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σκύψω.

— Καμμιὰ ἀδέσποτη σφαῖρα, ἔ; ρώτησε ἐ Ἐλτόρο.

Καὶ συνέχισε:

—Καὶ τώρα πέστε μου τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σᾶς. Μοῦ εἶπαν πὼς εἴσθε ὁ λαμπρὸς μηχανικός, ποὺ ἔφτιαξε τὸ φράγμα καὶ τὴ γέφυρα στὸν ποταμὸ Κορούμπα. Μοῦ ἀρέσουν οἱ ἄνθρωποι, ποὺ πετυχαίνουν ...σάν καὶ μένα! Ἐλάτε, ἄς πιοῦμε γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὴν ἐπιτυχία μου.

Ὁ Μὰκ Γκρέντυ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του:

—Λυποῦμαι πολύ... Γιὰ μένα ἡ ἐπιτυχία σας δὲν εἶνε γιορτή...

Ὁ δικτάτορας ζάρωσε τὰ φρύδια τους:

— *Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι νιτρογλυκερίνη... ἐξήγησε στὸν Ἔλ Τόρο ὁ μηχανικός.*

—Γιατί;

Ἡ φωνὴ τοῦ Μὰκ Γκρέντυ ἦταν τώρα ἀσταθής:

—Γιατὶ ἀντιπαθῶ τοὺς δολοφόνους καὶ τοὺς τυράννους.

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ τελειώση τὴ φράσι του καὶ βρέθηκε ἀντιμέτωπος τῆς κάννης ἑνὸς πιστολιοῦ.

Ὁ Ἐλτόρο φρόντιζε γιὰ τὴν ἀσφάλειά του.

—Εἶσαι ἄμυαλος, φίλε μου! εἶπε ἄγρια. Καὶ... δὲν τὸ ἔχω σὲ τίποτα...

Ὁ Μὰκ Γκρέντυ γέλασε:

—Ἂν μὲ πειράξης, θὰ ἔχης νὰ δώσης ἐξηγήσεις στὸ βρετανικὸ προξενεῖο.

—Καὶ γιατί ἤρθατε ἐδώ;

— Ζητῶ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ καθηγητοῦ Μαντὲζ καὶ τὴν ἀσφαλῆ μεταφορά μας στὸ ἀεροδρόμιο, ἀπ' ὅπου ἀπογειώνεται στὶς 7 ἑνα ἐπιβατικὸ ἀεροπλάνο τῆς Παναμερικανικῆς Ἑταιρίας. Δηλαδὴ σ' ἕνα τέταρτο...

Τὰ προγούλια τοῦ Ἐλτόρο τρεμούλιασαν καὶ σπασμωδικὰ γέλια τὸν τράνταζαν σύγκορμο.

—Ὀφεῖλω νὰ παραδεχθῶ πὼς ἔχεις θάρρος!... εἶπε.

Τὰ μικρὰ του μάτια σκλήρυναν πάλι:

—Τὸ θάρρος τοῦ τρελλοῦ, πρόσθεσε. Ἔλα, σενιόρ, ἀφοῦ ἐνδιαφέρεσαι τόσο γιὰ τὸν καθηγητὴ μπορῶ νὰ σοῦ κάνω τὴ χάρι νὰ ἐκτελεστῆς μαζί του.

Ἁπλωσε τὸ χέρι του νὰ χτυπήση τὸ κουδούνι στὸ γραφεῖο του.

—Περίμενε! τὸν πρόλαβε ὁ Μὰκ Γκρέντυ. Μιὰ στιγμή... Ἐκτὸς ἂν ἐπιθυμῆς νὰ πεθάνης μαζί μας...

Τὸ χέρι τοῦ Ἐλτόρο ἔμεινε μετέωρο καὶ τὸ σῶμα του ἄνοιξε ἐλαφρά, ὅταν ὁ Μὰκ Γκρέντυ ἄρχισε νὰ ξετυλίγη τὸν ἐπίδεσμό του στὸ κεφάλι. Σιγὰ καὶ προσεχτικὰ τράβηξε τὸ κιτρινωπὸ στερεὸ κομμάτι, πο' ;ίχε κρύψει ἐκεῖ καὶ τὸ κράτησε ψηλά:

—Ὅπως ἔέρεις, Ἐλτόρο, εἶμαι μηχανικὸς καὶ πάντοτε κοιτοῦ ἐπάνω του τὰ σύνεργά μου. Αὐτὸ -δῶ εἶν ἕνα πλαστικὸ μπουκαλάκι, γεμάτο μὲ νιτρογλυκερίνη, μιὰ ἐκρηκτικὴ ὕλη, ποὺ τίναξε τόνους βράχους, γιὰ νὰ φαρδύνη τὸ ποτάμι. Ἂν, λοιπόν, τὸ ἀφήσω νὰ πέση ἀπὸ τὸ χέρι μου, ἐσύ, ἐγὼ καὶ ὅλο τὸ χτίριο θὰ γίνουμε ἀσταθής:

—Γιατὶ ἀντιπαθῶ τοὺς δολοφόνους καὶ τοὺς τυράννους.

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ τελειώση τὴ φράσι του καὶ βρέθηκε ἀντιμέτωπος τῆς κάννης ἑνὸς πιστολιοῦ.

Ὁ Ἐλτόρο φρόντιζε γιὰ τὴν ἀσφάλειά του.

—Εἶσαι ἄμυαλος, φίλε μου! εἶπε ἄγρια. Καὶ... δὲν τὸ ἔχω σὲ τίποτα...

Ὁ Μὰκ Γκρέντυ γέλασε:

—Ἂν μὲ πειράξης, θὰ ἔχης νὰ δώσης ἐξηγήσεις στὸ βρετανικὸ προξενεῖο.

—Καὶ γιατί ἤρθατε ἐδώ;

— Ζητῶ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ καθηγητοῦ Μαντὲζ καὶ τὴν ἀσφαλῆ μεταφορά μας στὸ ἀεροδρόμιο, ἀπ' ὅπου ἀπογειώνεται στὶς 7 ἑνα ἐπιβατικὸ ἀεροπλάνο τῆς Παναμερικανικῆς Ἑταιρίας. Δηλαδὴ σ' ἕνα τέταρτο...

Τὰ προγούλια τοῦ Ἐλτόρο τρεμούλιασαν καὶ σπασμωδικὰ γέλια τὸν τράνταζαν σύγκορμο.

—Ὀφεῖλω νὰ παραδεχθῶ πὼς ἔχεις θάρρος!... εἶπε.

Τὰ μικρὰ του μάτια σκλήρυναν πάλι:

—Τὸ θάρρος τοῦ τρελλοῦ, πρόσθεσε. Ἔλα, σενιόρ, ἀφοῦ ἐνδιαφέρεσαι τόσο γιὰ τὸν καθηγητὴ μπορῶ νὰ σοῦ κάνω τὴ χάρι νὰ ἐκτελεστῆς μαζί του.

Ἁπλωσε τὸ χέρι του νὰ χτυπήση τὸ κουδούνι στὸ γραφεῖο του.

—Περίμενε! τὸν πρόλαβε ὁ Μὰκ Γκρέντυ. Μιὰ στιγμή... Ἐκτὸς ἂν ἐπιθυμῆς νὰ πεθάνης μαζί μας...

Τὸ χέρι τοῦ Ἐλτόρο ἔμεινε μετέωρο καὶ τὸ σῶμα του ἄνοιξε ἐλαφρά, ὅταν ὁ Μὰκ Γκρέντυ ἄρχισε νὰ ξετυλίγη τὸν ἐπίδεσμό του στὸ κεφάλι. Σιγὰ καὶ προσεχτικὰ τράβηξε τὸ κιτρινωπὸ στερεὸ κομμάτι, πο' ;ίχε κρύψει ἐκεῖ καὶ τὸ κράτησε ψηλά:

—Ὅπως ἔέρεις, Ἐλτόρο, εἶμαι μηχανικὸς καὶ πάντοτε κοιτοῦ ἐπάνω του τὰ σύνεργά μου. Αὐτὸ -δῶ εἶν ἕνα πλαστικὸ μπουκαλάκι, γεμάτο μὲ νιτρογλυκερίνη, μιὰ ἐκρηκτικὴ ὕλη, ποὺ τίναξε τόνους βράχους, γιὰ νὰ φαρδύνη τὸ ποτάμι. Ἂν, λοιπόν, τὸ ἀφήσω νὰ πέση ἀπὸ τὸ χέρι μου, ἐσύ, ἐγὼ καὶ ὅλο τὸ χτίριο θὰ γίνουμε ἀσταθής:

—Γιατὶ ἀντιπαθῶ τοὺς δολοφόνους καὶ τοὺς τυράννους.

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ τελειώση τὴ φράσι του καὶ βρέθηκε ἀντιμέτωπος τῆς κάννης ἑνὸς πιστολιοῦ.

Ὁ Ἐλτόρο φρόντιζε γιὰ τὴν ἀσφάλειά του.

—Εἶσαι ἄμυαλος, φίλε μου! εἶπε ἄγρια. Καὶ... δὲν τὸ ἔχω σὲ τίποτα...

Ὁ Μὰκ Γκρέντυ γέλασε:

—Ἂν μὲ πειράξης, θὰ ἔχης νὰ δώσης ἐξηγήσ

ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΥΦΑΣΜΑ

Μ'Α φορὰ κι' ἕνα καιρό, στὴν Ἰαπωνία ἦταν μιὰ μικρὴ πόλι ποὺ λεγόταν Σόμα. Στὴν πόλι αὐτὴ ὁ κόσμος ζοῦσε εὐτυχισμένος.

Ἄλλοι χαιρόντουσαν νὰ καλλιεργοῦν τὴ γῆ κι' ἄλλοι νὰ τρέφουν ζῶα. Οἱ γυναῖκες ἔξεναν μαλλὶ κι' ἔπλεκαν ρούχα γιὰ τοὺς ἄντρες καὶ τὰ παιδιά τους. Στὰ ποτάμια οἱ ψαράδες δὲν εἶχαν παρὰ νὰ ρίξουν τὰ δίχτυα, γιὰ νὰ πιάσουν ἕνα σωρὸ τὰ ψάρια.

Τὰ κλαριὰ τῶν δέντρων λύγιζαν ἀπ' τοὺς καρπούς. Ἡ φύσι ὅλη ἦταν γενναιόδωρη, σὰ νὰ ἔβαζε κι' αὐτὴ τὰ δυνατά της, γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν ἀνθρώπων τῆς Σόμα. Κι' ἔτσι, ὁ καθένας ἦταν εὐχαριστημένος καὶ δὲν ἐπιθυμοῦσε νἄχη τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὸ γείτονά του. Ἐργαζοντουσαν γιὰ νὰ ἔχουν ὅλοι ἀπ' ὅλα.

Στὴν πρόσοψι τοῦ κάθε σπιτιοῦ, ἦταν γραμμένα τὰ λόγια: «Βοηθᾶτε ἀλλήλους». Καὶ γι' αὐτὸ στὴν πόλι Σόλα βασίλευε ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀπόλυτη ἀλληλεγγύη.

Ὅλοι οἱ πρίγκηπες, ποὺ βασίλευαν μὲ τὴ σειρά τους ἦταν τόσο ἁπλοί, τόσο ἀγαθοί, ποὺ ποτὲ οἱ ὑπήκοοί τους δὲν ἔνοιωσαν ὅτι αὐτοὶ τοὺς κυβερνοῦσαν. Νόμιζαν ὅτι διοικοῦνταν μόνοι τους. Ἦταν στὰ παλάτια τους ἔτσι ὅπως εἶναι ὁ γεωργὸς στὸ χωράφι του, κι' ὁ ψαρᾶς στὴ βάρκα του.

Μὰ κακὴ μοῖρα ζήλεψε τὴν εὐτυχία τους καὶ θέλησε νὰ καταστρέψη τὴν εὐτυχισμένη πόλι Σόμα.

Ἔστειλε λοιπὸν ἕνα ταξειδιώτη, ποὺ σταμάτησε στὸ σπίτι τῆς πιὸ νέας καὶ πιὸ ἄξιας ὑφάντρας, τῆς Μέγια.

Ὡς τότε, ὅπως ὅλες οἱ γυναῖκες τοῦ τόπου, ἡ Μέγια ὕφαινε μόνο ἄσπρα ὑφάσματα ἀπὸ λευκὸ μαλλί. Ἀντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ντύνονταν ἴδια πάντα καὶ ποτὲ δὲ θεώρησε κανεὶς μονότονο αὐτὸ τὸ χρῶμα.

Ὁ ταξειδιώτης, λοιπόν, γιὰ νὰ εὐχαριστήση τάχα τὴ Μέγια, ποὺ τὸν φιλοξένησε, ἔβγαλε ἀπὸ τὴ βαλίτσα του καὶ τῆς χάρισε κλωστὲς χρυσές, ἀργυρὲς καὶ κόκκινες. Τῆς ἔδωσε μαζὶ πολύτιμες πέτρες, ζαφείρια, τοπάζια, ἀμέθυστους καὶ ρουμπίνια.

Ὅλος ὁ θησαυρὸς αὐτὸς ἔκανε τὴ Μέγια νὰ σαστίση, γιατὶ πρώτη φορὰ ἔβλεπε τέτοια δῶρα. Νὰ μὴν τὰ δεχτῆ; Τῆς φαινόταν πὼς θὰ στενοχωροῦσε τὸν εὐγενικὸ ταξειδιώτη. Ἔπειτα, ἡ σκέψι πὼς θὰ ὕφαινε ἕνα ὑφασμα, ποὺ παρόμοιο δὲν εἶχε κανεὶς στὸν τόπο της, τὴν ἔκανε νὰ δεχτῆ μὲ μεγάλη της εὐχαρίστησι ὅλο τὸ θησαυρό. Καὶ σὰ νέα ποὺ ἦταν τῆς ἄρεσαν τὰ χρυσαφιὰ καὶ οἱ λαμπερὲς πέτρες. Ἀκόμα θάθελε νὰ φαίνεται αὐτὴ ἀνώτερη ἀπ' τοὺς συνομήλικές της.

Καὶ ἔτσι, ποὺ ἡ Μέγια ἔζησε ὡς τότε χωρὶς πολυτέλεια, χωρὶς φιλοδοξίες, χωρὶς ἐγωισμό, μάθαινε βλέποντας τὰ πλούσια ἐκεῖνα δῶρα, ὅτι τὸ μέλλον της μποροῦσε νὰ μὴν εἶναι γιὰ πάντα σὰ μιᾶς ἁπλῆς καὶ ταπεινῆς ὑφάντρας.

Καὶ τὸ κακὸ πνεῦμα, ποὺ σὰν ταξειδιώτης, ἐπισκέφθηκε τὴν εὐτυχισμένη Σόμα, ἔφευγε χαρούμενο, γιατὶ τὰ πλούσια δῶρα του δὲ θὰ πήγαιναν χαμένα...

Ἡ Μέγια ἔκρυψε μὲ προσοχὴ ὅλους ἐκείνους τοὺς θησαυρούς. Δὲν ἤθελε κανεὶς οὔτε νὰ ξέρη οὔτε νὰ καταλάβη τί θαῦμα θὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὰ χέρια της! Καὶ τὴ νύχτα, ποὺ ὅλοι κοιμόντουσαν, αὐτὴ σηκωνόταν καί, κάτω ἀπ' τὸ φῶς ἑνὸς λυχναριοῦ, ὕφαινε μὲ τὶς χρυσὲς, ἀργυρὲς καὶ κόκκινες ἐκείνες κλωστὲς τὸ ὑφασμα, στολίζοντάς το ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ τὶς πολύτιμες πέτρες.

— Μὰ τί εἶσαι, λοιπὸν ἐσύ, ποὺ ἔκανες ἕνα τέτοιο ὕφασμα; τὴν ρώτησε ὁ πρίγκηπας.

Ἡ μοναδική της σκέψι ἦταν τώρα σὲ ποιόν ἔπρεπε νὰ κάνη δῶρο αὐτὸ τὸ ὕφασμα. Νὰ τὸ φορέση αὐτὴ δὲν ἔστεκε. Σὲ ποιόν ἄλλον ἔπρεπε νὰ τὸ χαρίση; Καὶ σκέφθηκε τὸν πρίγκηπα τῆς Σόμα. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ Μέγια ἦταν πολὺ νέα κι' ὁ πρίγκηπας νέος, ὡραῖος κι' ἀνύπαντρος. Σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου, ὁ πρίγκηπας ἔπρεπε νὰ διαλέξη γιὰ γυναίκα του μιὰ ἀπὸ τὶς δεσποινίδες τῆς τιμῆς τῆς μητέρας του. Αὐτὸ τὸ ἤξερε ἡ Μέγια. Μὰ τὸ μυαλό της εἶχε πάρει ἀέρα καὶ φανταζόταν ὅτι χάρις στὸ περίφημο δῶρο της, μποροῦσε ὁ πρίγκηπας νὰ τὴν κάνη γυναίκα του!

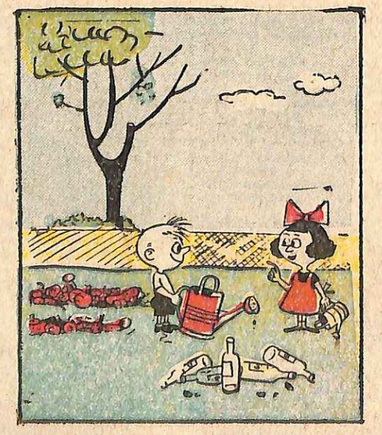

— Ὁ μπαμπᾶς θὰ χαρῆ πολὺ νὰ μάθη, πὼς τοῦ ποτίσαμε τ' ἀγγουράκια του μὲ ἀγνὸ ξύδι, Κωστάκη!

Ὕστερα ἀπὸ καιρό, λοιπόν, τελείωσε τὸ ὑφασμα. Κι' εἶχε γίνει τόσο ὡραῖο, ποὺ καὶ ἡ ἴδια, βλέποντάς το, θάμπωνε. Μὰ καὶ μέσα της φουντωνε ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ φιλοδοξία καὶ καταλάβαινε πὼς δὲν ἦταν ἴση μὲ τὴν ἀδελφή της.

Ἔτσι ἔφτασε ἡ τελευταία βραδυά. Σὰν ξημέρωσε, χωρὶς νὰ πῆ σὲ κανέναν τίποτα, πῆρε τὸ ὑφασμα καὶ τράβηξε γιὰ τὸ παλάτι.

Ὅσοι τύχαινε νὰ παρουσιαστοῦν, στὸν πρίγκηπα, τοῦ πρόσφεραν ὅ,τι εἶχαν κι' ὅ,τι ἤθελαν. Ὁ πρίγκηπας δεχότανε ὅλους μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη καὶ εὕρισκε πάντα ἀπὸ ἕνα γλυκὸ λόγο γιὰ τὸν καθένα. Γι' αὐτὸ τὸν ἔλεγαν Γιαμάτα ὁ καλόκαρδος.

Ἡ Μέγια ἔφτασε στὸ παλάτι καὶ μὲ τὴ σειρά της παρουσιάστηκε στὸ πρίγκηπα, γιὰ νὰ τοῦ δώση τὸ δῶρο της. Ἂν ὁ Γιαμάτα ἦταν λογικός, ἔπρεπε μόλις τὸ εἶδε νὰ τὸ ρίξη στὴ φωτιά. Μά, δυστυχῶς, γιὰ τὸν τόπο καὶ γι' αὐτόν, δὲν τὸ ἔκανε. Ὁ Γιαμάτα μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξε σ' αὐτό, ἀπόμεινε θαμπωμένος.

— Μὰ τί εἶσαι, λοιπόν, ἐσύ, ποὺ ἔκανες ἕνα τέτοιο ὕφασμα;

— Τίποτα... Εἶμαι μιὰ ταπεινὴ ὑφάντρα... ἀπάντησε ἡ Μάγια.

— Μὰ τὴν πίστι μου, θὰ γίνης γυναῖκα μου, γιατὶ καμμιὰ μέσα σ' ὅλη τὴ Σόμα, δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ ὑφάνη τέτοιο ἀριστούργημα!

Κι' ἀμέσως πέταξε μὲ περιφρόνησι τὸ ἄσπρο τὸ κιμονὸ καὶ τυλίχτηκε μὲ τὸ ὑφασμα τῆς Μέγια.

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ὅλους, ὅσους θεωροῦσε ἀδελφούς του, τοὺς ἔβλεπε κατώτερούς του.

Ὅταν παρουσιάστηκε κατόπιν μπροστὰ στοὺς ὑπηκόους του, ὅλοι ἔπεσαν νὰ τὸν προσκυνήσουν. Ἔλεγαν πὼς ἦταν τώρα ἀνώτερός τους καὶ ὅτι εἶχε δικαιώματα πάνω τους.

Μὰ ὅταν ἔμαθαν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῆ τὴ Μέγια τὴν ὑφάντρα, πολλοὶ δυσαρεστήθηκαν. Ὅλα τὰ κορίτσια τῆς Σόμα, βλέποντας τὴ Μέγια νὰ γίνεται πριγκήπισσα, ἀρχισαν νὰ κάνουν κι' αὐτὰ τρελλὰ ὄνειρα.

Ἡ καινούργια πριγκήπισσα ὡστόσο δὲν ἦταν εὐτυχισμένη. Ἤθελε νὰ φοράη κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο ὕφασμα, σὰν τὸν ἄντρα της. Καὶ ὅλοι σιγὰ - σιγά, σὰ τὴ Μέγια, ἔνοιωσαν τὴν ἐπιθυμία νἄχουν ἕνα τέτοιο φόρεμα.

Ἄρχισαν ἔτσι νὰ μὴν ἀγαπᾶνε, ὅπως πρῶτα, τὸ Γιαμάτα. Τὰ δῶρα, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα λιγόστευαν κι' ὁ πρίγκηπας ἀρχισε νὰ τοὺς τὰ ζητᾶη. Κι' ἀκόμα δὲ γελοῦσε, ὅπως πρίν...

Μιὰ μέρα τὸν πληροφόρησαν πὼς ἡ πριγκήπισσα Μέγια σηκωνόταν τὴ νύχτα καὶ φοροῦσε τὸ κόκκινο ροῦχο, πὼς ἔλεγε ὅτι ἐκείνη ἔπρεπε νὰ τὸ φοράη καὶ πὼς αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι μόνο βασίλισσα...

Ὁ Γιαμάτα, θυμωμένος, ἔχτισε μιὰ φυλακή, πρᾶγμα ποὺ δὲν ὑπῆρχε πρῶτα καὶ φυλάκισε τὴ Μέγια.

Ὕστερα ἔμαθε ὅτι οἱ ἐχθροί του (δὲν ἤξερε πρὶν τί ἦταν ἐχθρός!), ἑτοιμάζονταν νὰ τὸν σκοτώσουν καὶ νὰ τοῦ κλέψουν τὸ κόκκινο φόρεμα. Καὶ τότε ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς φοβερίση μὲ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου.

Περιτριγυριζόταν τώρα ἀπὸ ὠπλισμένους σωματοφύλακες, αὐτὸς ποὺ πρὶν ἦταν τὸ εἴδωλο τοῦ τόπου του!

Ἕνα βράδυ, τέλος, κοιμήθηκε γιὰ νὰ ξυπνήση στὴν ἐξορία. Ἕνας ἀπὸ τοὺς παλιοὺς πιστούς του φύλακες τοῦ ἔκλεψε τὴν περίφημη κόκκινη φορεσιὰ κι' ὁ λαὸς τῆς Σόμα ἀνακήρυξε αὐτὸν βασιλιᾶ!

Ἀλλὰ τὴν ἴδια τύχη εἶχε καὶ αὐτός. Ἄρχισε τώρα νὰ βασιλεύη ἡ φιλοδοξία καὶ ὁ ἐγωϊσμός. Ποιος θὰ φοροῦσε τὴν κόκκινη φορεσιά; Ὁ ἕνας πρίγκηπας ἐρχόταν γιὰ νὰ φύγη σὲ λίγο καὶ νἄρθη ἄλλος.

Οἱ γειτονικοὶ βασιλιάδες, βλέποντας τὴν ἀναταραχὴ αὐτή, μπῆκαν στὴν πόλι, καὶ τὴν κατάστρεψαν ὁλότελα. Ἔκαψαν τὰ σπίτια της καὶ μ' αὐτὰ μαζὶ κάπκε καὶ τὸ ρητό: «Βοηθᾶτε ἀλλήλους».

Ἔτσι χάθηκε καὶ σβύστηκε ἀπὸ τὸ χάρτη τῆς γῆς ἡ πόλι Σόμα, ὅπου βασίλευε πάντα ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀλληλεγγύη.

Ἴσως οἱ φλόγες νἄκαψαν καὶ τὸ μαγικὸ ἐκεῖνο ὕφασμα, ποὺ ὕφανε ἡ ἄμυαλη Μέγια. Τὸ μοναδικὸ ἐκεῖνο ὕφασμα, ποὺ ἔφερε τὴ διχόνοια στὴν ἄλλοτε εὐτυχισμένη Σόμα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Οἱ καραμέλλες

Ὁ μπαμπᾶς λέει εὐχαριστημένος στὸ γυιό του:

— Τοτό, ξέρεις σούφερα αὐτὸ τὸ κουτὶ μὲ τὶς καραμέλλες, γιὰ νὰ ἔχης νὰ τρῶς ὅλη τὴ βδομάδα.

Ὁ Τοτὸς ὅμως ἀρχίζει ἀμέσως νὰ τρώη τὶς καραμέλλες καὶ σὲ λίγο ἀδειάζει ὁ ἀφιλότιμος ὁλόκληρο τὸ κουτί.

— Τοτό, γιατὶ τὶς ἔφαγες ὅλες; ἀπορεῖ ὁ μπαμπᾶς του κατάπληκτος.

Κι' ὁ Τοτός:

— Γιατί; Μὰ ἐσεῖς δὲ μοῦ εἴπατε, μπαμπά, ὅτι, ὅταν ἀρχίσω μιὰ δουλειά, πρέπει νὰ τὴν τελειώνω;

ΜΙΚΥ — ΜΑΟΥΣ

Ὁ Ριρῆς καὶ τὸ καρκοβόρο φυτό

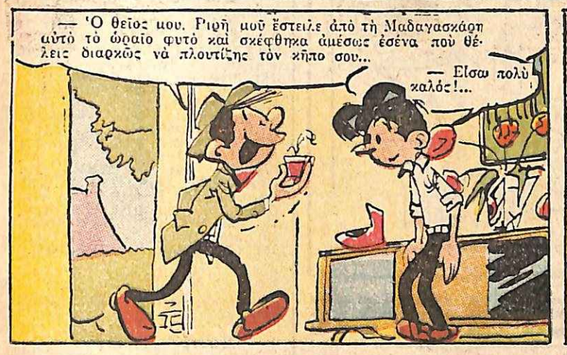

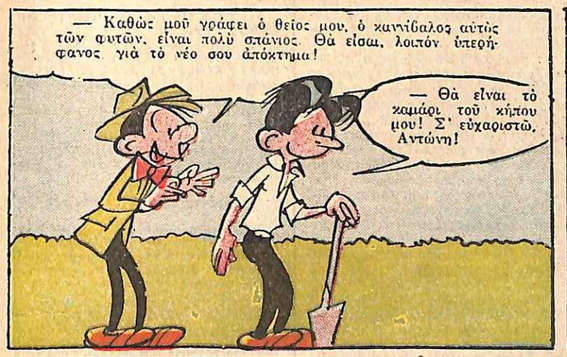

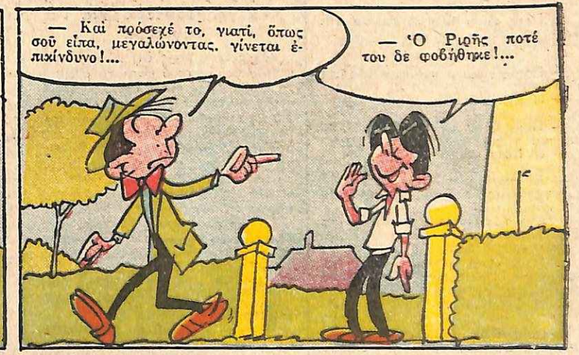

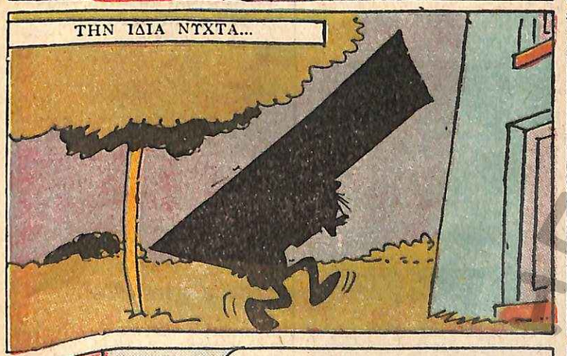

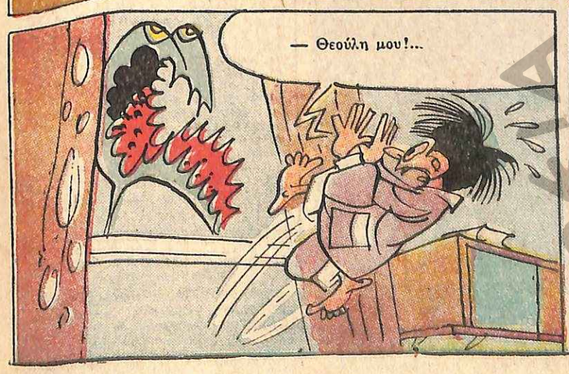

ΤΟ ΜΙΚΡΟ πανεπιστήμιο

Των μικρών ανάγνωστών μας

— Πότε γαννήθηκε ο Θαλής ο Μιλήσιος καὶ πότε πέθανε;
— Γεννήθηκε τὸ 643 π.Χ. καὶ πέθανε τὸ 548 π.Χ.

★

— Τί ἔγραψαν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ποιητὲς α) ὁ Ρωμανός, β) ὁ Πατριάρχης Σέργιος, γ) ὁ Ἀνδρέας ὁ Κρήτης καὶ δ) ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός;
— Ὁ Ρωμανὸς ἔγραψε χίλια κοντάκια. Ὁ Πατριάρχης Σέργιος τὸ ἐπινίκειο «Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ..» καὶ τὸν Ἀκάθιστο Ὕμνο. Ὁ Ἀνδρέας ὁ Κρήτης τὸ Μεγάλο Κανόνα καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς τὴν Ὀκτάηχο καὶ ἄλλα.

★

— Ποιά εἶναι ἡ μεγαλύτερη χερσόνησος τῆς Εὐρώπης;
— Ἡ Σκανδιναυϊκή. Ἀκολουθοῦν ἡ Ἰβηρική, ἡ βαλκανική καὶ ἡ Ἰταλική.

★

— Ποιά εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῆς Πορτογαλίας;
— Ἡ Λισσαβῶνα.

★

— Ποιός εἶναι ὁ πιὸ κοντινός μας πλανήτης;
— Ἡ Σελήνη.

★

— Ποιά ἦταν τὰ παιδιὰ τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας;
— Ὁ Κάιν καὶ ὁ Ἄβελ.

★

— Σὲ ποιό κεφάλαιο ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης τὴ θεραπεία τοῦ παραλύτου;
— Στὸ πέμπτο, παράγραφος 1—15.

★

— Ποιά εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς: ἡ Νέα Ὑόρκη ἢ ἡ Οὐάσιγκτων;
— Ἡ Οὐάσιγκτων.

★

— Ποιά εἶναι ἡ πρωτεύουσα τοῦ Γαλλικοῦ Σουδάν;
— Τὸ Ντακάρ.

★

— Πότε κατέκτησαν τὴν Ἑλλάδα οἱ Ρωμαῖοι;
— Τὸ 146 π.Χ.

★

— Ποιός καὶ πότε ἀνακάλυψε τὴν Αὐστραλία;
— Ὁ Τάσμαν, τὸ 1642.

★

— Πότε γεννήθηκε ὁ Ἀννίβας;
— Τὸ 247.

★

— Πόση ἔκταση ἔχει ἡ νῆσος Κύπρος;
— 9.310 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα.

★

— Καὶ ἡ νῆσος Κρήτη;
— 8.620 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα.

Χιοῦμορ

ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ!

Ὁ πατέρας συμβουλεύει τὸ γυιό του:
— Δὲν πρέπει, στὴ ζωή σου νὰ σπαταλᾶς τὸ χρήμα. Πρέπει νὰ τὸ βάζης κατὰ μέρος ἢ νὰ τὸ διαθέτης σὲ κτήματα, ἐργοστάσια κλπ. Λὴ θεια τί ἔκανες τὸ δεκάρικο ποὺ σοῦ δωσα τὸ πρωί;
— Τὸ διέθεσα σ' ἕνα ἐργοστάσιο σοκολάτας!

★

— Γιατί κλαῖς, Τοτό;
— Πρὶν μιὰ ὥρα χτύπησα τὸ χέρι μου, μπαμπά!
— Καὶ γι' αὐτὸ κλαῖς, τώρα.
— Μὰ ἐκεῖνη τὴν ὥρα δὲν ἦταν κανεὶς ἐδῶ νὰ μ' ἀκούσῃ νὰ κλαίω!

★

—Ἀλέκο, πῶς πῆγες στὶς ἐξετάσεις σου;
— Πολὺ καλά, μπαμπά, πῆρα 10 στὰ μαθηματικά.
— Μπράβο, παιδί μου.
— Ναί, μπαμπά. Πέντε στὰ γραπτὰ καὶ πέντε στὰ προφορικά.

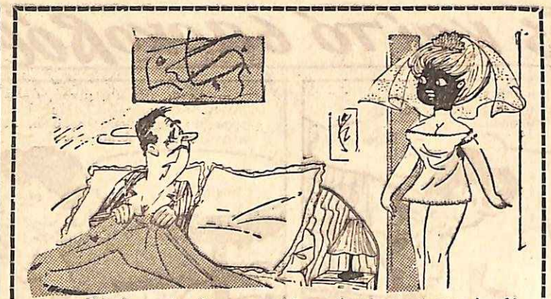

— Νόμιζες πὼς θὰ παραμελήσω τὴν ὀμορφιά μου ἐπειδὴ παντρεύτηκα;

ΡΕΚΟΡ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΑ ΞΕΡΕΤΕ

Τὰ γρηγορώτερα καὶ τὰ ἀργότερα

Θὰ ξέρετε ἴσως ὅτι τὸ ψηλότερα κτίριο τοῦ κόσμου εἶναι τὸ «Ἐμπάϊρ Στέϊτ» τῆς Νέας Ὑόρκης, ἡ μακρύτερη γέφυρα ἡ «Χρυσὴ Πύλη» τοῦ Σὰν Φρανσίσκο καὶ τὸ μεγαλύτερο ὑπερωκεάνειο τὸ «Βασίλισσα Ἐλισσάβετ». Σίγουρα ὅμως θὰ ἀγνοῆτε τὰ παρακάτω «ρεκόρ», ποὺ ἀναφέρονται — μαζὶ μὲ πολλὰ ἄλλα — σ' ἕνα ἐνδιαφέρον βιβλίο ποὺ κυκλοφόρησε τελευταίως στὴν Ἀμερική:

Τὸ γρηγορώτερο χερσαῖο ζῶο, προκειμένου γιὰ μικρὲς ἀποστάσεις, εἶναι τὸ «τσῆτας» τῶν Ἰνδιῶν. Τρέχει μὲ 140 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Ζυγίζει 50 κιλά, κατὰ μέσον ὅρον. Οἱ Ἰνδοὶ τὸ γυμνάζουν καὶ τὸ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὸ κυνήγι.

Ψάρι.— Μολονότι εἶναι δύσκολη ἡ ἀκριβὴς μέτρησι τῆς ταχύτητος τῶν ψαριῶν, φαίνεται ὅτι τὸ πιὸ γρήγορο ἀπ' αὐτὰ εἶναι ὁ ξιφίας. Πλέει συνήθως μὲ 35 μίλια τὴν ὥρα, μπορεῖ ὅμως νὰ φτάσῃ καὶ τὰ 50 Χάρις στὴν τόση ταχύτητά του, κατορθώνει νὰ τρυπήσῃ μὲ τὸ ρύγχος του ἕνα σκληρὸ ξύλο πάχους 45 πόντων.

Δέντρο.— Ἂν ἀφήσαμε κατὰ μέρος τὸ μπαμπού, τὸ ἀποῖο ἡ βοτανικὴ δὲν θεωρεῖ δέντρο, γρηγορώτερα ἀπ' ὅλα μεγαλώνει ἕνα εἶδος εὐκαλύπτου τῆς Οὐγκάντα: 13—14 μέτρα σὲ 2 χρόνια.

Τραῖνο.— Δυὸ ἠλεκτρικὲς μηχανὲς σιδηροδρόμου κρατοῦν τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ ταχύτητος. Τὸν Μάρτιο τοῦ 1955, ἔτρεξε καθεμιά τους μὲ 330 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, τραβώντας τρία βαγόνια, συνολικοῦ βάρους 100 τόννων. Διατήρησαν δὲ τὴν ταχύτητα αὐτὴ σὲ μιὰ διαδρομὴ 2 χιλιομέτρων περίπου.

Ἀτμομηχανή.— Ἡ ταχύτερη τοῦ κόσμου εἶναι μιὰ ἀγγλική, τύπου «Μάλλαρντ». Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1938, ἀνέπτυξε ταχύτητα 202 χιλιομέτρων, ρυμουλκώντας ἑπτὰ βαγόνια ἑφόρους 240 τόννων.

Ἀσανσέρ.— Τὸ πιὸ γρήγορο ἀπ' ὅλα εἶναι ἐγατεστημένο στὸ κτίριο τῆς R.C.A., στὴν πλατεῖα Ροκφέλλερ, τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἀνεβαίνει 240 μέτρα ἐν ὅλῳ, μὲ ταχύτητα 420 μέτρων στὸ λεπτὸ (25 χιλιομέτρων τὴν ὥρα).

Πλοῖο.— Τὴ μεγαλύτερη ταχύτητα στὸ νερὸ πέτυχε ὁ Ἄγγλος πρωταθλητὴς Ντόναλντ Κάμπελ, τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1956: 286 μίλια τὴν ὥρα. Τὸ σκάφος του ἦταν τὸ «Μπλὲ Πουλίς», κινούμενο μὲ τουρμπίνες καὶ μὲ σύστημα πυραύλου (τζέτ).

Πριόνισμα.— Ὁ Ἀμερικανὸς Πὼλ Σήρλς, τὸ Νοέμβριο τοῦ 1959, στὸ Σηάτλ, κατάφερε νὰ κόψῃ ἕνα κούτσουρο, πάχους 80 πόντων, σὲ 1 λεπτὸ καὶ 26½ δευτερόλεπτα.

Τροχοφόρο ὄχημα.— Ἕνα αὐτοκίνητο κούρσας, μάρκας «Πόντιακ», μὲ τέσσερις κινητῆρες, ἔτρεξε, τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1960, στὴ Γιούτα τῆς Ἀμερικῆς, μὲ 647 χιλιόμετρα τὴν ὥρα — ἀλλὰ κατ' εὐθεῖαν, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ καθόλου κατεύθυνσι. Ἔξ ἄλλου, στὴν ἀεροπορικὴ βάσι τοῦ Ἀλαμογκόρντο (Νέο Μεξικό), ἕνας ἀντισμήναρχος, δοκιμάζοντας ἕνα ἔλκυθρο πυραυλοκίνητο, ἀνέπτυξε ταχύτητα 1012 χιλιομέτρων.

Χελώνη.— Τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν μὲ μιὰ πελώρια χελώνα, στὴ νῆσο τοῦ Ἁγίου Μαυρικίου, ἀπέδειξαν ὅτι, κι' ὅταν ἀκόμα πεινοῦσε καὶ τῆς δείχναν ἕνα λάχανο, δὲν πέρασε τὴν ταχύτητα τῶν 5 μέτρων στὸ λεπτὸ (300 μέτρων τὴν ὥρα). Ἀκόμη δὲ πιὸ ἀργὰ κινεῖται, προκειμένου γιὰ μεγάλες ἀποστάσεις.

Ρεκὸρ σὲ μῆκος

Τὸ πιὸ μακρὺ σιδηροδρομικὸ τοῦνελ τοῦ κόσμου εἶναι τὸ Σεμπλὸν II, ποὺ συμπληρώθηκε τὸ 1922, ἔπειτα ἀπὸ 4 ἐτῶν ἐργασία. Ἔχει μῆκος 19.700 μέτρων καὶ συνδέει τὴν Ἐλβετία μὲ τὴν Ἰταλία, περνώντας ἀπ' τὶς Ἄλπεις.

Ὁδικὸ τοῦνελ. — Τὸ ρεκὸρ ἀνήκει στὸ τοῦνελ τοῦ Κάνμον τῆς Ἰαπωνίας. Συμπληρώθηκε τὸ 1958 κι' ἔχει μῆκος σχεδὸν 10 χιλιομέτρων.

Σκάλα.— Ἡ πιὸ μακρειὰ βρίσκεται στὸ ἐργοστάσιο ἠλεκτρισμοῦ Ἄουρα, τῆς Β. Νορβηγίας. Φτιάχτηκε ἀπὸ ξύλο, τὸ 1952, κι' ἔχει μῆκος 1085 μέτρων, 3.715 σκαλοπάτια καὶ κλίσι 45 μοιρῶν. Ὁδηγεῖ σὲ ὕψος 735 μέτρων.

Ὑδραγωγεῖο.— Τὸ πιὸ μακρὺ ὑπάρχει στὴν νοτιοανατολικὴ Καλιφόρνια, τροφοδοτεῖται ἀπ' τὸν ποταμὸ Κολοράντο κι' ἔχει μῆκος 382 χιλιομέτρων.

Πτῆσις πουλιοῦ.— Ἕνα θαλασσοπούλι «ἀλμπατρὸς» πέταξε ἀπ' τὶς Φιλιππίνες ὡς τὶς νῆσους Μιντγουαίη τοῦ Εἰρηνικοῦ, δηλαδὴ 6.600 χιλιόμετρα. Ἐν' ἄλλο πουλί, τὸ 1960, ἐπὶ 10 μέρες διέτρεχε 507 χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα, παρ' ὅλο τὸν ἀντίθετο ἄνεμο.

Διάρκεια πτήσεως. — Τὸ ρεκὸρ εἶναι 64 ἡμέρες, 22 ὧρες, 19 λεπτὰ καὶ 5 δευτερόλεπτα. Τὸ κέρδισαν οἱ ἀεροπόροι Ρόμπερτ Τίμ καὶ Τζὼν Κούκ, μ' ἕνα ἀεροπλάνο «Τσέσνα 172», τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1959. Ξεκίνησαν ἀπ' τὸ Λὰς Βέγκας καὶ κάλυψαν ἀπόστασι ἴση μὲ ὁ φορὲς τὸ γύρο τοῦ κόσμου.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Συλλαβικὸς κοσκλίας

1) ΚΟΡΩΝΑ. 2) ΝΑΝΩΔΗ. 3) ΔΗΜΙΟΣ. 4) ΟΣΜΑΝΛΗΣ. 5) ΛΗΣΤΕΙΑ. 6) ΑΝΥΔΡΑ. 7) ΔΡΑΚΑΙΝΑ. 8) ΝΑΖΙΑ. 9) ΑΓΕΛΗ. 10) ΛΗΜΕΡΙ. 11) ΡΙΓΗΛΑ. 12) ΛΑΥΡΑΚΙ. 13) ΚΙΘΑΡΑ. 14) ΡΑΠΙΣΜΑ. 15) ΜΑΛΑΓΡΑ. 16) ΓΡΑΣΙΔΙ. 17) ΔΙΛΗΜΜΑ. 18) ΜΑΡΟΚΟΝ. 19) ΚΟΝΤΑΡΙ. 20) ΡΙΓΑΝΗ. 21) ΝΗΠΙΑ. 22) ΑΛΑΝΙ. 23) ΝΙΚΑΙΑ. 24) ΑΤΣΑΛΙ. 25) ΑΙΠΑΣΜΑ. 26) ΜΑΝΟΥΒΡΑ. 27) ΒΡΑΤΣΕΡΑ. 28) ΡΑΓΙΣΜΑ. 29) ΜΑΔΕΡΑ. 30) ΡΑΦΗΝΑ. 31) ΝΑΟΥΣΑ. 32) ΣΑΛΟΝΙ. 33) ΝΙΑΤΑ. 34) ΤΑΛΕΝΤΟ. 35) ΤΟΠΑΖΙ. 36) ΖΙΜΠΟΥΛΙ. 37) ΛΙΝΑΤΣΑ. 38) ΤΣΑΤΣΑΡΑ. 39) ΡΑΔΙΟΝ.

Λεξίγριφος

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ (ἑστία— τὸ — ρίον).

Σωστὸ — Λάθος

1) ΣΩΣΤΟ (ἀὲ τὴν Ἰταλία).2) ΛΑΘΟΣ (ἀπὸ τὸ 1923). 3) ΛΑΘΟΣ (0,91 τοῦ μέτρου). 4) ΣΩΣΤΟ (εἶναι ὁ Τοῦρκος Σουλεϊμὰν Ἀλῆ, 2,47 μ.). 5) ΣΩΣΤΟ (Στὴν «πάμπα» τῆς Ἀργεντινῆς). 6) ΛΑΘΟΣ (εἶναι 34 χρόνων). 7) ΣΩΣΤΟ. 8) ΣΩΣΤΟ (Στὸν Βορρᾶ, κατὰ μῆκος 120 χιλιομέτρων). 9) ΛΑΘΟΣ (179 ἡμέρες στὸ Β. Πόλο καὶ 186 στὸ Ν. Πόλο). ΛΑΘΟΣ (ἀλτοκτόνησε κατὰ διαταγὴν τοῦ Νέρωνος).

Ὁμοιότητες καὶ διαφορὲς

Ἀπόλυτα ὅμοιες εἰκόνες, οἱ ὑπ' ἀρ. 2 καὶ 5. Ὅμοια σπίτια, διαφορετικὲς ἀχυροκαλύβες: 3 καὶ 8. Ὅμοιες ἀχυροκαλύβες, ἀνόμοια σπίτια: 4 καὶ 7. Ὅλα ἀνόμοια: 1 καὶ 6.

✪✪

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 915 σταυρολέξου

Ὁριζόντιως: 1) ΙΣΛΙΟΣ — ΑΣΕΜΝΑ — ΠΑΝ. 2) ΣΑΡΑ — ΑΛΒΑΝΗ — ΑΓΟΝΑ. 3) ΤΣΑ — ΑΜΑΡΝΑ — ΣΙΝΙ. 4) ΙΙ — ΑΒΑΡΟΣ —ΤΑΜ — ΜΑ. 5) ΣΠΑΡΟΣ — ΠΑΡΑ. ΣΗΜΑ. 6) ΝΟΤΑΡΑΣ — ΠΕΤΑΛΩΝ. 7) ΠΑΝΙΣ — ΣΟΚΑΚΙΑ — ΠΩ. 8) ΠΑΣΤΑ — ΙΤΑ — ΡΑΣ — ΧΑΝ. 9) ΙΔΙΑ — ΑΣΟ — ΣΟΣ — ΜΑΡΙ. 10) ΚΟΣ — ΠΔΟ — ΣΙΣ — ΜΑΡΙΑ. 11) ΡΣ — ΠΟΙΝΙΚΑ — ΚΑΚΑΟ. 12) ΜΑΡΚΟΝΙ —ΚΑΛΑΜΙΑ. 13) ΑΝΑΣΤΗΜΑ — ΚΑΜΑΡΙ. 14) ΤΝ — ΑΜΑ — ΧΑΡΕΡΕΜΙ — ΝΟ. 15) ΜΑΤΙ — ΣΑΠΙΛΑ — ΤΑΝ. 16) ΑΝΙΣΑ — ΣΕΡΡΑΙ — ΠΑΝΕ. 17) ΜΑΣ — ΝΑΙΤΑΙ — ΑΜΑΣΙΣ.

Καθέτως: 1) ΙΣΤΙΟΝ — ΠΙΚΡΑ — ΜΑΜ. 2) ΣΑΣΙ — ΟΠΑΔΟΣ — ΝΤΑΝΑ. 3) ΑΡΑ — ΣΤΑΣΙΣ— ΜΑΝΤΙΣ. 4) ΙΑ — ΑΠΑΝΤΑ — ΠΑΣ — ΙΣ. 5) ΑΒΑΡΙΑ — ΠΟΡΤΑ — ΑΝ. 6) ΣΑΜΑΡΑΣ — ΑΔΙΚΗΜΑ. 7) ΛΑΡΟΣ — ΙΣΟΝΟΜΑ — ΣΙ. 8) ΑΒΡΟΣ — ΣΤΟ — ΙΝΑ — ΣΕΤ. 9) ΣΑΝΣ — ΠΟΑ — ΣΚΙ — ΧΑΡΑ. 10) ΕΝΑ —ΠΕΚ — ΣΙΑ — ΚΑΠΡΙ. 11) ΜΙΡ — ΤΑΤΑΡΟΣ — ΚΑΡΙΑ. 12) ΧΑΡΑΚΑΣ — ΚΑΜΕΛΙΑ. 13) ΑΑ — ΜΑΛΙΣ — ΜΑΛΑΜΑ. 14) ΓΣ — ΣΟΑ — ΜΑΚΑΡΙ — ΠΑ. 15) ΠΟΙΜΗΝ — ΧΑΡΑΜΙ—ΤΑΣ.16) ΑΝΝΑΜ —ΠΑΡΙΟΙ — ΝΑΝΙ. 17) ΝΑΙ — ΑΛΩΝΙΑ — ΑΤΟΝΕΣ.

Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ
Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ», Δ)ντης καὶ ὑπεύθυνος Ὑπογραφείου
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Νοῆδων 24, Παλαιὸν Φάληρον

Ἀθλητικὰ παραθύρια

Ὁ Κων. Νέγρης.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΚΩΝΣΤ. ΝΕΓΡΗΣ

Ὁ τολμηρὸς

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς ποδοσφαιριστές, ποὺ μετακινήθηκαν ἐφέτος καὶ πῆγαν ἀπὸ τὰ μικρὰ στὰ μεγάλα σωματεῖα, εἶναι κι' ὁ Κωνσταντῖνος Νέγρης. Τὸ ὄνομά του εἶναι γνωστὸ στοὺς ποδοσφαιρικοὺς κύκλους τῆς πρωτευούσης γιὰ τὸ τόλμημά του νὰ θελήσῃ νὰ ἀγωνισθῇ μὲ διάθεσι χάριν τῆς ὁμάδας του. Ἀλλὰ θὰ γίνῃ πιὸ γνωστὸ ἀκόμη, κατὰ δὲ τοὺς εἰδικοὺς ἡ φήμη του θὰ φθάσῃ καὶ θὰ περάσῃ τὰ ἑλληνικὰ σύνορα...

Ὁ Νέγρης εἶναι ἀπὸ τὰ νέα ταλέντα τῆς «στρογγυλῆς θεᾶς τῶν γηπέδων» καὶ ἡ ἀποκτησί του ἀπὸ τὸν «Πανιώνιο» θεωρεῖται σὰν μεγάλη ἐπιτυχία. Παίζει ποδόσφαιρο ἀπὸ τὸ 1957 στὴν «Νίκη» Πλάκας, ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες ἔκανε τὸ πρῶτο ἅλμα προς τὴ φήμη. Τὸν πῆρε ὁ «Πανιώνιος». Γιὰ νὰ τὸν ἀποκτήσῃ ἔδωσε στὴ «Νίκη» τὸ ποσὸν τῶν 25 χιλιάδων δραχμῶν καὶ πέντε ποδοσφαιριστές!

Ἐκεῖνοι ποὺ ἔκαναν αὐτὴ τὴ μεταγραφὴ εἶναι βέβαιοι ὅτι τὰ ἀνταλλάγματα δὲν ἦσαν πάρα πάνω ἀπὸ τὴν ἀξία τοῦ παίκτου. Ὁ Νέγρης θὰ διαπρέψῃ σὲ λίγο. Ἡ θέσι του εἶναι «χάφ», κυρίως ἀμυντικό. Μπορεῖ, ὅμως, νὰ παίξῃ μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία καὶ σ' ὅλες τὶς θέσεις τῆς ἀμύνης. Ἀλλ' οἱ «Πανιώνιοι» φαίνεται ὅτι τὸν προορίζουν νὰ παίξῃ πλάϊ στὸν Μαυρίδη, ἀντὶ τοῦ Σεραφίδη.

Ἐκεῖνο τὸ προσόν του, ποὺ κάνει ἰδιαίτερα συμπαθῆ, τὸν (ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τεχνικὴ κατάρτισι καὶ τὴ δύναμι ποὺ διαθέτει), εἶναι ἡ ψυχή. Ὅταν παίζῃ, δίνεται «ψυχῆ τε καὶ σώματι» στὸν ἀγῶνα, χωρὶς νὰ λογαριάζῃ τίποτα. Ἔχει λιονταρίσια καρδιά, ἀφάντασμο θάρρος, νεῦρα ἀτσάλινα κι' ἕνα πεῖσμα ποὺ κατατάξεται πλήσιον. Σ' ἕνα μάτς κατατάξεως μεταξὺ «Νίκης» Πλάκας—«Ἀτρικοῦ» (1—1), χτύπησε σὲ σύγκρουσι μὲ ἀντίπαλό του. Μεταφέρθηκε ἀμέσως στὸ σταθμὸ Α' Βοηθειῶν, ὅπου διεπιστώθη ὅτι εἶχε ὑποστῆ διάσεισι τοῦ ἐγκεφάλου. Αὐτὸ ἔγινε στὸ α' ἡμίχρονο. Οἱ γιατροὶ τὸν συνέφεραν γρήγορα, ἀλλὰ τοῦ συνέστησαν ἀνάπαυσι. Αὐτός, ὅμως, μπῆκε σ' ἕνα αὐτοκίνητο, ἐπέστρεψε γρήγορα στὸ γήπεδο κι' ἔλαβε μέρος (στὸ 6' ἡμίχρονο) στὸν ἀγῶνα ἐνισχύσας ἔτσι τὴν ὁμάδα του! Αὐτὸ τὸ τόλμημά του ἔχει μείνει στὰ χρονικὰ τοῦ ἀθηναϊκοῦ ποδοσφαίρου ὡς τὸ πιὸ ἐκπληκτικό!

Οἱ Πανιώνιοι πιστεύουν ὅτι ὁ Νέγρης θὰ δώσῃ στὴν ὁμάδα τους τὴν «ψυχή», ποὺ τῆς λείπει χρόνια. Ἂς τὸ εὐχηθοῦμε.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ—ΠΟ„ ΤΗΣ 26-8-62

Συμβουλες. ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

1 ΣΛΟΜΠΟΝΤΑ — ΠΑΡΤΙΖΑΝ	2 X
2 ΒΕΛΕΖ — ΔΥΝΑΜΟ	1 X 2
3 ΖΕΛΕΖΝΙΤΣΑΡ — ΧΑ·Υ·ΝΤΟΥΚ	2
4 ΒΟ·Ι·ΒΟΝΤΙΝΑ — ΡΑΝΤΝΙΣΚΙ	1 X 2
5 ΡΙΕΚΑ — ΝΟΒΙΣΑΝΤ	2
6 ΜΠΟΥΝΤΟΥΣΝΟΣΤ — ΣΑΡΑΓΙΕΒΟ	X
7 ΕΡ. ΑΣΤΗΡ — ΜΠΕΟΓΚΡΑΝΤ	1 X
8 ΣΡΕΜ — ΒΑΡΝΤΑΡ	2
9 ΣΠΑΡΤΑΚ — ΠΡΟΛΕΤΕΡ	1 X
10 ΖΕΛΕΖΝΙΤΣΑΡ (Ν.) — ΣΟΥΤΓΕΣΚΑ	1 X 2
11 ΜΑΡΙΜΠΟΡ — ΚΑΡΛΟΒΑΤΣ	1
12 ΣΠΛΙΤ — ΤΣΕΛΙΚ	1
13 ΤΡΕΣΝΙΕΦΚΑ — ΛΑΒΟΝΙΑ	1
Ἀναπληρωματικοί:	
1 ΙΣΤΡΑ — ΟΛΥΜΠΙΑ	1
2 ΦΑΜΟΣ — ΜΠΟΡΑΤΣ	2

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἕνας διαιτητὴς — καὶ μάλιστα διεθνὴς — ἔγραψε στὸ «φύλλον ἀγῶνος» κάποιου μάτς β' ἐθνικῆς κατηγορίας ἀντίθετο ἀποτέλεσμα! Συγκεκριμένα στὸ παιγνίδι «Ἐλπὶς — Φίλιπποι» 2—1, αὐτὸς σημείωσε «Φίλιπποι» — «Ἐλπὶς» 2—1. Ἐναντίον τοῦ διαιτητοῦ αὐτοῦ θὰ διατυπωθῇ τώρα κατηγορία γιὰ πλημμελῆ ἐνάσκησι καθηκόντων. Ἀλλὰ τὸ καλὸ εἶναι ὅτι δὲν πῆρε χαμπάρι τὸ σωματεῖον, ποὺ «κέρδισε» στὰ χαρτιὰ γιὰ νὰ διεκδικήσῃ τὴν «νίκη» του. Γιατὶ αὐτὸ τὸ λάθος θὰ μποροῦσε νὰ δημιουργήσῃ μεγάλο σάλο, δεδομένου ὅτι σύμφωνα μὲ τοὺς κανονισμούς, τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ γράφει ὁ διαιτητὴς εἶναι καὶ τὸ μόνο γνήσιο...

— Ἡ περιοδεία τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι καὶ τὴ Ρουμανία τερματίσθηκε μὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ νίκη στὸ Βουκουρέστι ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς «Νέων Ρουμανίας», 2—1.

— Οἱ παίκτες τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» ἦσαν οἱ μόνοι Ἕλληνες, ποὺ εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ δοῦν στὴν τηλεόρασι τῆς Μόσχας τοὺς ἀστροναύτες Νικολαΐεφ καὶ Πόποβιτς.

— Ὁ ΣΕΓΑΣ, ἐκτιμώντας τὶς ὑπηρεσίες τοῦ Γιουγκοσλάβου προπονητοῦ τοῦ δόλλεϋ - μπὼλλ κ. Γκροζντάνοβιτς, ἀνανέωσε τὸ συμβόλαιο ἐργασίας του, γιὰ ἕνα ἀκόμη ἐξάμηνο κι' ὅπως φαίνεται θὰ τὸν μονιμοποιήσῃ...

— Οἱ ἐφηβοι ἀθλητές, ποὺ ἐνίκησαν τοὺς Τούρκους μὲ 113—88, δήλωσαν ὅτι θὰ ἤθελαν νὰ ξαναπάνε στὴν Κωνσταντινούπολι, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ ὁμορφα νησιά της Ἀντιγόνη, Πρώτη κλπ.

— Τὰ δημοσιευθέντα ὅτι δὲν θὰ ξαναπαιχθῇ ἑλληνικὴ ὁμάδα στὸ τουρνουὰ τῆς Νέας Ὑόρκης, διαψεύσθηκαν. Ὁ Παναθηναϊκὸς μάλιστα, ἔχει κιόλας νέες σχετικὲς προτάσεις.

Ἀπὸ τοὺς τελευταίους ἀγῶνες στίβου γυναικῶν: Ἀριστερά, ἡ τερματίσασα πρώτη στὰ 100 μ. μὲ χρόνο 12'' 4 (ἰσοφάρισις τοῦ πανελληνίου ρεκὸρ) Ἰωάννα Κοντώση καὶ δεξιὰ ἡ δευτέρα Μουσούρη.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΣΤΙΒΟΥ

Ἡ ἐθνικὴ ὁμάδα στίβου ἀγωνίζεται σήμερα καὶ αὔριο στὸ Παρίσι καὶ ἀκολούθως ἐπιστρέφει στὴν Ἀθήνα, προκειμένου ὡρισμένοι ἀθλητές της νὰ ἑτοιμασθοῦν γιὰ τοὺς Πανευρωπαϊκοὺς ἀγῶνες τοῦ Βελιγραδίου.

Οἱ ὑπόλοιποι θὰ παραμείνουν στὸ εἰδικὸ «κάμπ» τῆς σχολῆς Ἀναβρύτων μέχρι τῶν Βαλκανικῶν ἀγώνων τῆς Ἀγκύρας.

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Π.Ο.

Τὸ Σάββατο καὶ τὴν Κυριακὴ θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἐτησία τακτικὴ γενικὴ συνέλευσις τῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὁμοσπονδίας. Τὰ σπουδαιότερα θέματα ποὺ θὰ ἀπασχολήσουν τὴ συνέλευσι εἶναι τὰ ἑξῆς: 1) Ὁ ἀριθμὸς τῶν σωματείων Α' ἐθνικῆς κατηγορίας, ἤτοι 16 ἢ 18. 2) Ὁ τρόπος διεξαγωγῆς τοῦ πρωταθλήματος Β' ἐθνικῆς κατηγορίας, ἤτοι μὲ τρεῖς ἢ μὲ δυὸ ὁμίλους καὶ μὲ πόσες ὁμάδες. 3) Ὁ ἡμιεπαγγελματισμὸς καὶ 4) Ἡ διαιτησία.

Καὶ τὰ τέσσερα θέματα προκαλοῦν τεράστιο ἐνδιαφέρον στὸ φίλαθλο κόσμο. Κι' ἕνα πέμπτο, ποὺ δὲν ὑστερεῖ, εἶναι οἱ ἀρχαιρεσίες γιὰ τὴν ἀνάδειξι νέας διοικήσεως.

ΟΙ ΜΕΤΑΓΡΑΦΕΣ

Τὸ ὑφυπουργεῖο Προεδρίας ἐπεξεργάζεται σχέδιο γιὰ τὴν ἀπαγόρευσι τῶν μεταγραφῶν ἐπὶ 3 χρόνια, οὕτως ὥστε νὰ σταματήσῃ τὸ παζάρι τῶν ποδοσφαιριστῶν καὶ ἡ ἀφαίμαξι τῶν μικρῶν σωματείων ἀπὸ τὰ μεγάλα.

ΠΡΟΟΔΟΣ

Σημειώθηκε πρόοδος στὸν ἀθλητισμὸ γυναικῶν, κι' αὐτὸ εἶναι εὐχάριστο. Ἀλλὰ τὸ γεγονὸς δὲν προκαλεῖ μόνο τὴν ἱκανοποίησι. Φέρνει καὶ εὐθύνες. Ἐκεῖνοι, ποὺ τὸν διοικοῦν, πρέπει νὰ συνεχίσουν μὲ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον καὶ ζῆλο γιὰ νὰ ἀνεβάσουν τὸν ἀθλητισμὸ γυναικῶν σὲ μιὰ πιὸ ἀξιοπρεπῆ θέσι. Ἡ νίκη ἐπὶ τῆς ὁμάδος τῆς φίλης Τουρκίας γιὰ νὰ ἀξιοποιηθῇ, πρέπει νὰ ἀποτέλεσῃ τὴν ἀρχὴ μιᾶς ἐξορμήσεως γιὰ τὴν προσέλκυσι νεανίδων στὰ γυμναστήρια. Ἡ Ἀθήνα, ἡ Θεσσαλονίκη, ὁ Βόλος, ἡ Καβάλα, ἡ Μυτιλήνη καὶ ἡ Πάτρα μποροῦν νὰ ἀναπτύξουν ἀκόμη μεγαλύτερη κίνησι, ἀλλὰ πρέπει νὰ δώσουν «πάτρων» στὸ προσκλητήριο κι' ἄλλες πόλεις.

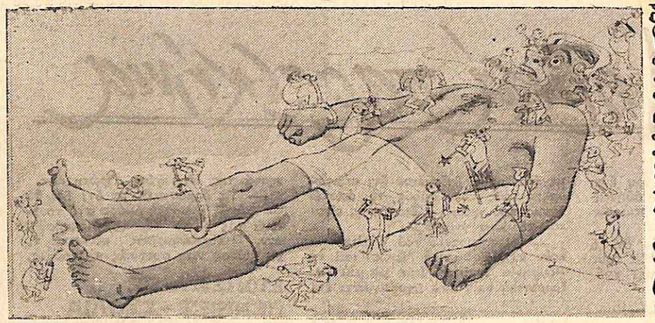

'Η εὐαισθησία στὸν πόνο ποικίλλει ἀρκετὰ στὶς διάφορες κατηγορίες ἀνθρώπων. Οἱ κοκκινομάλληδες π.χ. ὑποφέρουν περισσότερο ἀπ' ὅλους!

Τὰ μυστικὰ τοῦ πόνου

Ἕνα κοινὸ φαινόμενο, ἀλλ' ἐλάχιστα μελετημένο.

ΕΝΑΣ ψυχίατρος εἶπε τελευταίως: «Εἶναι εὐκολώτερο νὰ δεχθῇ κανεὶς φιλοσοφικὰ τὸ θάνατο, παρὰ τὸν πόνο». Ὁ πόνος εἶναι ἀπὸ τὰ κοινότερα φυσιολογικὰ φαινόμενα τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ. Κι' ὅμως δὲν ἔχει μελετηθῆ ἀκόμα ὅσο θὰ ἔπρεπε.

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν ξέρουν τί ἀκριβῶς εἶναι ὁ πόνος γιατὶ οἱ διάφοροι ἄνθρωποι δὲν ἀντιδροῦν ἴδια σ' αὐτόν, πῶς μποροῦν νὰ τὸν ἐξαλείψουν, κλπ. Ἡ μόνη ἐπιτυχία τους εἶναι πὼς ἔχουν βρῆ νεώτερα καὶ ἀποτελεσματικότερα ἀναλγητικὰ φάρμακα.

Ἡ εὐαισθησία στὸν πόνο ποικίλλει ἀρκετά, στὶς διάφορες κατηγορίες ἀνθρώπων. Εἶναι π.χ. λιγώτερη στοὺς μελαχροινούς, περισσότερη στοὺς ξανθοὺς κι ἀκόμα πιὸ πολλὴ στοὺς κοκκινομάλληδες. Ἀλλὰ καὶ τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν παίζει ἕνα περίεργο κι' ἀνεξήγητο ρόλο. Πραγματικά, ὅπως διαπίστωσε ἕνας Αὐστραλὸς ὀδοντογιατρὸς πάνω σὲ 404 πελάτες του, ὅσο πιὸ ἀνοιχτόχρωμα μάτια ἔχει κανείς, τόσο πιὸ πολὺ αἰσθάνεται τὸν πόνο.

Ἐξ ἄλλου, φαίνεται πὼς ἡ εὐαισθησία στὸν πόνο ἐλαττώνεται μὲ τὴν ἡλικία. Αὐτὸ ἀπέδειξαν οἱ δοκιμὲς πάνω σὲ 200 ἄτομα, ποὺ ἀνῆκαν σὲ δυὸ ὁμάδες, 20—30 ἐτῶν καὶ 65—97 ἐτῶν.

Τέλος, παίζει ρόλο καὶ ἡ ψυχικὴ κατάστασι τοῦ ἀτόμου. Στὸ διάστημα ἑνὸς ἀγώνος, π.χ., οἱ ἀθλητὲς δὲ δίνουν πολλὴ προσοχή, ἀκόμα καὶ σ' ἕνα σοβαρὸ χτύπημα, γιατὶ εἶναι ἀπορροφημένοι ἀπ' τὴν ἐπιθυμία τους νὰ νικήσουν.

Οἱ Ἰνδοὶ φακίρηδες ξαπλώνονται πάνω σὲ καρφιά, χωρὶς νὰ πονᾶνε. Γιατὶ βρίσκονται σὲ μιὰ κατάστασι ὑστερίας, ποὺ ἐνεργεῖ σὰν ἀναισθητικό.

Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ψυχοπαθεῖς δὲν ἀντιδροῦν στὸν πόνο, ἀκόμα καὶ δυνατό, προερχόμενο ἀπὸ ἕλκος τοῦ στομάχου, ὀξεῖα σκωληκοειδίτιδα ἢ κατάγματα τῶν ὀστῶν.

Ὑπάρχουν ὡστόσο καὶ μερικὰ ἄτομα τελείως ἀναίσθητα στὸν πόνο ἐκ γενετῆς. Αὐτὴ ἡ ἀναισθησία εἶναι ἐπικίνδυνη, γιατὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ καῇ ἀσχημα ἢ νὰ πάθη ἄλλες σοβαρὲς σωματικὲς βλάβες, ἐπειδὴ δὲν τὸν εἰδοποίησε ὁ πόνος ν' ἀποφύγη τὸν κίνδυνο.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς παρουσιαζότανε πρὸ ἐτῶν σὰν «νούμερο» στὰ βαριετέ. Κάρφωνε δὲ πάνω στὸ σῶμα του μέχρι 60 μακρεὶὲς καρφίτσες, χωρὶς νὰ ὑποφέρη καθόλου!

Ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω, ὁ πόνος ἔχει ἕνα σπουδαῖο σκοπό: Εἶναι τὸ σῆμα κινδύνου, μὲ τὸ ὁποῖο μᾶς ἐφοδιάσε ἡ Φύσις. Βοηθεῖ ἐπίσης τὸ γιατρὸ νὰ κάνῃ τὴ διάγνωσι μιᾶς ἀρρώστιας. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐκπληρώση πιὰ τὸν προορισμό του, γίνεται ἕνα ἀχρηστο βασανιστήριο. Ἂν καταντήση χρόνιος, μπορεῖ ν' ἀλλάξη ριζικὰ τὸ χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὶς ἀπόψεις του γιὰ τὴ ζωή.

Θέλοντας νὰ ἐξακριβώσουν πόσο πολὺ μποροῦμε νὰ πονέσωμε, οἱ γιατροὶ ἑνὸς νοσοκομείου τῆς Νέας Ὑόρκης μεταχειρίσθηκαν μιὰ συσκευή, ποὺ συγκεντρώνει μὲ ἕνα φακὸ τὴ θερμότητα μιᾶς ἠλεκτρικῆς λάμπας πάνω σ' ἕνα μαυρισμένο τμῆμα δέρματος. Βρῆκαν λοιπὸν πὼς, ὅταν τὸ δέρμα ζεσταθῆ ἔτσι στοὺς 52 βαθμούς, ὁ πόνος φτάνει στὸ μεγαλείτερο σημεῖο του καὶ διατηρεῖται πιὰ σταθερός, ὅσο κι' ἂν αὐξηθῆ περισσότερο ἡ θερμοκρασία.

Ἄλλες ἔρευνες ἀπέδειξαν ὅτι, ἂν ποναμε σὲ δυὸ μέρη τοῦ σώματος συγχρόνως, ὁ ἰσχυρότερος πόνος ταραδέει ὅλη τὴν προσοχή μας καὶ μᾶς κάνει νὰ μὴν ἀντιλαμβανόμαστε τὸν ἄλλο.

Σπάνια ἕνας πόνος μένει σταθερός, ἀμετάβλητος. Ἀκόμα κι' οἱ πόνοι τοῦ καρκίνου δυναμώνουν καὶ ἐξασθενοῦν διαδοχικά. Γενικά, νοιώθομε ἰσχυρότερο κάθε πόνο τὴ νύχτα, στὸ κρεβάτι, γιατὶ δὲ μας ἀπασχολοῦν πιὰ οἱ διάφορες ἐξωτερικὲς ἐντυπώσεις.

Ἔχει διαπιστωθῆ ὅτι ὁ πόνος δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπίδρασι στὴν πνευματικὴ ἐργασία, ποὺ βασίζεται στὴ μνήμη. Ἐπίσης δὲν ἐπηρεάζει τὴν ταχύτητα ἀντιδράσεως στὰ διάφορα «τέστ» νοημοσύνης — μᾶς κάνει ὅμως νὰ πέφτωμε σὲ περισσότερα λάθη.

Ἀντίθετα, ἔχει ἐπίδρασι στὸ μυϊκὸ συντονισμό. Κάνει δὲ τὴν καρδιὰ καὶ τὰ ἄλλα ὄργανα τοῦ σώματος νὰ ἐργάζωνται περισσότερο, γιὰ νὰ πετύχουν μιὰ ὡρισμένη ἀπόδοσι.

Ὁ πιὸ συνηθισμένος πόνος εἶναι ὁ προερχόμενος ἀπὸ μυϊκὸ σπασμό. Σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία ἀνήκουν πολλοὶ πονοκέφαλοι, τὸ «πιάσιμο» τοῦ σβέρκου, οἱ νευραλγίες τοῦ προσώπου, οἱ ρευματισμοί, οἱ ὀσφυαλγίες, κλπ.

Μὲ τὴ σύσπασι — ποὺ δὲν ἀκολουθεῖται κανονικὰ ἀπὸ χαλάρωσι — ὁ μῦς φράζει τὰ στόμια τῶν μικρῶν ἀρτηριῶν ποὺ τὸν τροφοδοτοῦν. Ἔτσι, μένει δίχως αἷμα, καὶ γι' αὐτὸ πονᾶει.

Τελευταίως, ἀνακαλύφθηκε ὅτι, στὰ μέρη τοῦ σώματός μας ποὺ παθαίνουν κάποια βλάβη (χτύπημα, ἔγκαυμα, κλπ.) ὑπάρχει μιὰ ἐιδικὴ χημικὴ οὐσία, ἡ «νευροκινίνη». Ἂν εἰσαχθῆ σ' ἕνα ἄτομο μὲ ὑποδόριο ἐνεσι, ἡ οὐσία αὐτὴ προκαλεῖ πόνο καὶ φλόγωσι.

Ἐξ ἄλλου, βρέθηκαν μεγάλες ποσότητες νευροκινίνης στὸ τριχωτὸ δέρμα τοῦ κρανίου, ὅταν ὑπάρχη δυνατὸς πονοκέφαλος.

Μποροῦμε λοιπὸν νὰ συμπεράνουμε ὅτι ἡ νευροκινίνη προκαλεῖ τὸν πόνο, συγχρόνως ὅμως συντελεῖ στὴ θεραπεία τῶν συνεπειῶν τῆς τοπικῆς βλάβης, γιατὶ συγκεντρώνει ἐκεῖ περισσότερο αἷμα.

Τὸ πιὸ συνηθισμένο ἀναλγητικὸ εἶναι ἡ ἀσπιρίνη. Φαίνεται πὼς μεταφέρεται ἀπὸ τὸ αἷμα στὸν ἐγκέφαλο καὶ ἐπιδρᾶ σ' ἕνα σημεῖο του, στὸ «κέντρο τοῦ πόνου». Ἔτσι, ὁ πόνος ἐλαττώνεται πολὺ σὲ ἔντασι, ἢ καὶ χάνεται τελείως. Ὑπολογίζεται ὅτι ἡ ἀνθρωπότης καταναλίσκει 21 τόννους ἀσπιρίνη τὴν ἡμέρα.

Τὰ ἰσχυρότερα φάρμακα — μορφίνη, κωδεΐνη, Ντεμερόλ, κλπ. — ἐνεργοῦν μὲ ἀνάλογο τρόπο, ἀλλὰ πιὸ ἔντονα. Ὁ πόνος ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη, δὲν τὸν αἰσθανόμαστε ὅμως πιά.

Τέλος, τὰ τοπικὰ ἀναισθητικὰ (νοβοκαΐνη) νεκρώνουν προσωρινὰ τὶς ἄκρες τῶν νεύρων, ὥστε νὰ μὴ διαβιβάζουν πιὰ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐρεθισμοὺς στὸν ἐγκέφαλο.

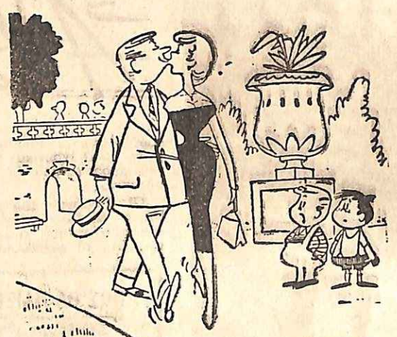

— Κι' ὕστερα ἀναρωτιοῦνται ποῦ τὰ μαθαίνουμε ὅλα αὐτά!...

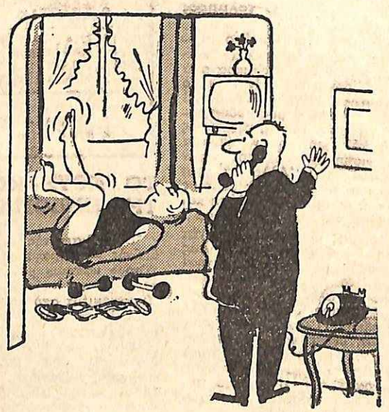

— Δυστυχῶς ἡ κυρία εἶναι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀπασχολημένη μὲ μιὰ ἄλλη γραμμή!...

—'Ο ἑπόμενος, παρακαλῶ!

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Ὁ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ, ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στίς: Ἀνθὴν Καρατζόλου, Πάτρας, Βούλα Παρασκευαΐδου, Θεσσαλονίκης καὶ Καίτη Κ. Λεοντσίνη, Χίου.

Ὁ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στοὺς: Κοντόπουλον Γεώργιον, Παπαβασσίου Ἰωάννην, Γεωργούλιαν Κωνσταντῖνον, Νικολάου Νικόλαον Παππᾶ Μαρίαν, Παπαγιάννη Λέλαν καὶ Νίτσου Εἰρήνην.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Γ. Ἰωαννίδου, (18 χρόνων), ἡ Ν. Χρηστοδούλιδου καὶ ἡ Λ. Κωνσταντίνου, Ἀκρόπολις, Λευκωσία, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Νάσος Σωτηρίου, (19 χρόνων), καὶ ὁ Τέλης Σταυρινός, (18 χρόνων), Ἅγιοι Ὁμολογηταί, Δαιδάλου 12, Λευκωσία, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κύπρο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ζάλος Κρηναῖος, 13 Χρυσοπολίτισσα, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Δυὸ φίλοι, ὁ Χ. Σταυρινίδης, (19 χρόνων), καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Περικλέους, (19 χρόνων), Ταχ. Κ16 35, Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Κώστας Γαμπρούδης, Β. Μιχαηλίδη 18, Νεάπολις, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ξενάκης Ἀναστασιάδης, (18 χρόνων), Παραλίμνι, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό.

Ὁ Πέτρος Μιχαήλ, Σωκράτους 21, Παλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Α. Παρπέρης, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Γ. Ἰωάννου καὶ ὁ Δ. Νικόλα, Βοκολίδα, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Φρίξος Σάββα, Σωκράτους 11, Λευκωσία, Κύπρος ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 17 — 18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Λ. Τριανταφυλλίδης, (20 χρόνων), POSTE RESTANTE, Λεμεσός, Κύπρος θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Χ. Βασιλείου, Σακελλαρίου 6, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ Νίκος Ἰωάννου, Λάρνακος Νο 23, Παλλουριώτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας κάτω τῶν 19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία.

Ὁ Χ. Ἀντωνίου, Σόλωνος 8, Μάρφου, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Λουκῆς Ἀνδρέου, Ἅγιος Θεόδωρος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες, ἡλικίας 20—23 χρόνων, ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ Νίκος Ἀλεξάνδρου, Χ' Γιωρκατζῆ Νο 4, Ἅγιος Παῦλος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ νησιά, ἡλικίας 13—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ K. K. STEVEN, P. O. BOX 64, STATION G., 40 PINE AVENUE W. MONTREAL, CANADA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μ' ἕνα σοβαρὸ κύριο, ἡλικίας ἄνω τῶν 45 χρόνων, ἀπὸ τὴν Μέση Ἀνατολὴ ἢ τὴν Ἀμερική.

Ἡ FOFO KOUREMENOU (17 χρόνων), BEYOGLU HAMALBASI HARMAN SOK No 7., TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μ' ἕνα σοβαρὸ νέο, ἡλικίας 22 - 27 χρόνων, μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ MAROULA GEORGIOU, 26 EBURNE RD., LONDON N. 7., ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 23 - 28 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ JEANNE KORMAROU, 129 RUE DE L' INDEFENDANT BRUXELLES 2, BELGIQUE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ JENNY KOTL, 23 ALMA RD., ST. KILDA, MELBOURNE, AUSTRALIA, VICTORIA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ μορφωμένους νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, καὶ κατὰ προτίμησιν μὲ ὁμογενεῖς.

Ἡ G. VELISSARIOU, LOCKWOOD'S FOOD'S LTD, SPALDING LINGS LONG SUTTON, ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας μέχρι 32 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἠθελεν ἐπακολουθήσει.

Ἡ MARIKA DIMITRIADOU, BUYUKDERE EKSERCI SOK. 33 ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν, νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ ELLEN STAM., 623 CENTRE ST. JAMAICA, PLAIN 30, MASS. USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, μὲ σκοπὸ τὴν μετανάστευσι καὶ τὸ γάμο.

Ἡ ALICE VAMBOURI, LOCKWOOD'S FOOD'S LTD, SPALDING LINGS LONG SUTTON, ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ κυρίους μορφωμένους, ἡλικίας μέχρι 30 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ A. PAPADAKI, CIHANGIR BAKRAT SOK. No 26)6 ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μ' ἕνα σοβαρὸ κύριο, ἡλικίας ἄνω τῶν 40 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἠθελε προκύψει.

Ἡ GABRIELLA YANNAKI (17 χρόνων), 350 LEYDS ST. 306 ARCADIA, ARCADIA PRETORIA, SOUTH AFRICA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, στὴν ἑλληνική, ἀγγλική καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ κάρτ. ποστάλ.

Ἡ MERI ALEXANDRIDOU (22 χρόνων), ἡ ΕΥΑ SARANDIDOU (23), καὶ ἡ SOULA PAVLIDOU (19), HARNENER ST. RATH DUSSELDORF GERMANY, ζητοῦν ἀλληλογραφία ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ἡ MERI MANOU, 351 MALVERN ROAD SOUTH YARRA VIC MELBOURNE AUSTRALIA καὶ ἡ TASIA POULOU, γιὰ τὴν ἀποία ἰχνοῦν ἡ δίεύθυνσι, ἐπιθυμοῦν νὰ ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὴ Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησιν μὲ [illegible] ἡλικίας 30 - 35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΚΙΝΔΥΝΟΣ — ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἡ φωτογραφία αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ ἔχη γιὰ ἐπιγραφή: «Τὸ τελευταῖο λουτρὸ μιᾶς ἀπερίσκεπτης κοπέλλας». Σύμφωνα μὲ μιὰ ἐπίσημη γερμανικὴ στατιστική, τὰ περισσότερα θανατηφόρα ἀτυχήματα ἀπὸ ἠλεκτρικὲς συσκευὲς συνέβησαν σὲ πρόσωπα, ποὺ τὶς χρησιμοποιοῦν μὲ ὑγρὰ χέρια. Ἡ χρησιμοποίησι αὐτοῦ τοῦ ἠλεκτρικοῦ στεγνωτῆρος τῶν μαλλιῶν μέσα στὸ μπάνιο μπορεῖ νὰ ἀποδῇ μοιραία. Ὅποιος χρησιμοποιεῖ ἠλεκτρικὲς συσκευὲς μὲ βρεμένα χέρια, παίζει μὲ τὸ θάνατο.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	300
Ἑξάμηνος	»	150
Ἑξάμηνος	»	75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες Ἀγγλίας	7
»	Δολλάρια	20
»	Φρ. Βελγ.	1000
»	Φρ Γαλλ. νέα	1000
»	Φρ. Ἑλβ.	90
»	Μάρκα Γερμ.	90

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4. (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), Ἀθῆναι.

ΤΟ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΙΑΤΡΟΥ

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Πλουσίως εἰκονογραφημένη

Σελίδες 320

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἀποστέλλεται παντοῦ συστημένο μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ δρχ. 60 εἰς τὴν διεύθυνσι τοῦ συγγραφέως ΣΕΚΕΡΗ 8, Ἀθῆναι. Τιμὴ βιβλίου διὰ τὸ ἐξωτερικὸν Δολλάρια 5.

ΜΑΤΙΕΣ σ' ὅλο τὸν κόσμο

Γερμανικὰ φωτεινὰ γραμματόσημα

Τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ταχυδρομείων τῆς Δυτικῆς Γερμανίας ἀπεφάσισε νὰ κυκλοφορήσῃ σειρὲς φωτεινῶν γραμματοσήμων μὲ φθόριο. Οἱ ὑμακρὰ ἐξέτασι, ἀπεφάνθησαν ὅτι ἡ χρησιμοποίησις φθορισύχων οὐσιῶν κατὰ τὴν ἐκτύπωσι τῶν ἐν λόγῳ γραμματοσήμων δὲν περικλείει κινδύνους γιὰ τὴν ὑγεία.

Δανεικὲς ὀμπρέλλες στὸ Κάσσελ

Στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Κάσσελ ὑπάρχει μιὰ πινακίδα μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Κύριοι ταξιδιῶτες,

καλῶς ἤλθατε στὸ Κάσσελ. Ἂν βρέχῃ, μπορεῖτε νὰ δανεισθῆτε μιὰ ὀμπρέλλα, γιὰ νὰ πᾶτε στὸ κέντρο τῆς πόλεως. Θὰ σᾶς ζητηθῆ, ὅμως, μιὰ ἐγγύησις, γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ τυχὸν ξεχάσετε κάπου τὴν ὀμπρέλλα ποὺ δανειστήκατε».

Ἐρωτικὰ ρομάντσα τῆς Λίντα Κρίστιαν

Ἡ Λίντα Κρίστιαν δημοσίευσε τελευταῖα τὰ ἀπομνημονεύματά της, ποὺ ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς ἐκρηκτικά. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι τὴ φήμη της τὴν ὀφείλει ὄχι τόσο στὰ ἔργα ποὺ ἐγύρισε, ὅσο στὶς αἰσθηματικὲς περιπετίες της μὲ διαφόρους διασήμους ἄνδρες. Ἡ σταδιοδρομία της ἄρχισε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ γνώρισε τὸν Ἔρρολ Φλύνν. Ἡ Μπιάνκα Ρόζα Βέλτερ, ὅπως ἦταν τὸ οἰκογενειακό της ὄνομα, δὲν κατώρθωσε ν' ἀντισταθῆ στὴν γοητεία τοῦ εἰδώλου τοῦ Χόλλυγουντ. Ἀλλ' ὁ γάμος τὴν ἐγκατέλειψε ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ καὶ τότε ἡ Μπιάνκα Ρόζα ἄρχισε νὰ κάνη τὸ φωτογραφικὸ μοντέλλο γιὰ περιοδικά. Κατώρθωσε ταυτόχρονα νὰ ἐμφανισθῆ σὲ μικροὺς ρόλους, σὲ διάφορες ταινίες. Γνώρισε κατόπιν τὸν Τάυρον Πάουερ, ποὺ μόλις εἶχε χωρίσει ἀπὸ τὴν Ἀνναμπέλλα καὶ εἶχε τότε ἕναν αἰσθηματικὸ δεσμὸ μὲ τὴν Λάνα Τάρνερ. Ὁ Τάυρον Πάουερ, ξετρελλαμένος ἀπὸ τὴ δροσερὴ ὀμορφιὰ τῆς μικρῆς Βέλτερ, ποὺ εἶχε μετονομασθῆ, στὸ μεταξύ, σὲ Λίντα Κρίστιαν, διέκοψε τὶς σχέσεις του μὲ τὴν Λάνα Τάρνερ καὶ τὴν παντρεύθηκε στὴ Ρώμη. Ἡ συζυγική τους ζωή, ὅμως, δὲν κράτησε πολὺ κι' ἔπειτα ἀπὸ διάφορες θυελλώδεις σκηνές, χώρισαν. Ἡ Λίντα συνδέθηκε κατόπιν μὲ τὸν Μάϊκ Τὸντ (μέλλοντα σύζυγο τῆς Λὶζ Ταϊνλορ), ἀλλ' ἀρνήθηκε νὰ τὸν παντρευθῆ. Ὅπως γράφει στὰ ἀπομνημονεύματά της, ἤθελε νὰ ἔχη πάντα στὸ πλευρό της ὡραίους ἄνδρες. Ἔτσι, συνδέθηκε μὲ τὸν νεαρὸ αὐτοκινητιστὴ ντὲ Πορτάγκο, ποὺ βρῆκε ἀργότερα τραγικὸ θάνατο στὸ Ράλλυ τῶν 1000 μιλίων. Ὁ «μοιραῖος ἄνδρας» γιὰ τὴν Λίντα Κρίστιαν, ὅμως ἦταν ὁ Ἔντμουντ Πάρντομ, ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν παντρεμένη μὲ τὸν Τάϋρον Πάουερ. Κι' ἐδῶ τελειώνουν τὰ ἀπομνημονεύματά της. Γιατὶ ἡ Λίντα Κρίστιαν εἶναι σήμερα σύζυγος τοῦ Πάρντομ. Τίποτε δὲν ἀποκλείει, ὅμως, νὰ γράψη καὶ κανένα ἄλλο αἰσθηματικὸ κεφάλαιο. Εἶναι σήμερα 35 χρόνων καὶ διατηρεῖ ὅλη τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴ δροσιά της.

Οἱ νεαροὶ Ἄγγλοι κρίνουν τοὺς γονεῖς τους

Ὡς τώρα, εἶχαν γίνει πολλὲς ἔρευνες γιὰ τὰ παιδιά. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχε ἀσχοληθῆ μὲ τοὺς γονεῖς. Τὸ κενὸν συμπληρώθηκε μὲ μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔγινε τελευταῖα στὴν Ἀγγλία, ὅπου 16.000 παιδιά, ἡλικίας γύρω στὰ 18 χρόνια, ρωτήθηκαν γιὰ τὸ πῶς οἱ γονεῖς τους συμπεριφέρονταν ἀπέναντί τους. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐρεύνης, δὲν εἶναι καὶ πολὺ ἐνθαρρυντικό. Οἱ νεαροὶ Ἄγγλοι βρίσκουν τοὺς γονεῖς τους ἀνιαροὺς καὶ τοὺς κατηγοροῦν ὅτι περνοῦν τὸν περισσότερο καιρό τους κάνοντάς τους παρατηρήσεις καὶ λέγοντάς τους πῶς πρέπει νὰ φέρνωνται. Κατὰ τὰ ἄλλα, ὅμως, οἱ Ἄγγλοι γονεῖς εἶναι ἀρκετὰ ἐπιεικεῖς. 75 στοὺς 100 ἐπιτρέπουν στὰ παιδιά τους νὰ καπνίζουν καὶ νὰ πίνουν, ἀκόμη καὶ στὰ κορίτσια τους. 90 στοὺς 100 ἀφήνουν τὰ παιδιά τους ἐλεύθερα ν' ἀποφασίσουν ἂν θὰ πάνε ἢ ὄχι τὴν Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μισοὺς τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ βγαίνουν τὸ βράδυ καὶ νὰ γυρίζουν ὅποτε θέλουν. Ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς ἀπαιτοῦν νὰ γυρίζουν στὸ σπίτι πρὶν ἀπὸ τὶς δέκα. Τὰ περισσότερα ἀγόρια ἔχουν ἀπόλυτη ἐλευθερία ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους νὰ ὁδηγοῦν αὐτοκίνητο καὶ νὰ πηγαίνουν μὲ νέες. "Οσον ἀφορᾶ τὴ σεξουαλικὴ διαπαιδαγώγησι, οἱ Ἄγγλοι γονεῖς προτιμοῦν νὰ τὴν ἀγνοοῦν καὶ ἀφίνουν τὰ παιδιά τους νὰ τὴν μάθουν ἀπὸ τὰ βιβλία καὶ τοὺς φίλους τους.

Ἡ Σοφία Λόρεν θ' ἀλλάξη ἐθνικότητα

Ὁ Κάρλο Πόντι καὶ ἡ Σοφία Λόρεν, μετὰ τὴν παραπομπή τους σὲ δίκη, μὲ τὴν κατηγορία τῆς διγαμίας, ἀπεφάσισαν ν' ἀλλάξουν ὑπηκοότητα. Τὸ πιθανότερο εἶναι ὅτι θὰ προτιμήσουν τὴν ἑλβετική.

«Σιωπηλὲς» καραμέλλες

Στὴν Ἀγγλία κυκλοφόρησαν «σιωπηλὲς» καραμέλλες, ποὺ ὅταν τὶς μασοῦμε δὲν κάνουν τὸ χαρακτηριστικὸ τριγμό, ὅπως οἱ συνηθισμένες.

Ἀρωματισμένα τσιγάρα

Μιὰ ἀμερικανικὴ βιομηχανία ἔθεσε σὲ κυκλοφορία τσιγάρα, ποὺ ἔχουν τὸ ἄρωμα τοῦ ἀχύρου, τοῦ πορτοκαλιοῦ καὶ τῆς σοκολάτας.

Διεθνὲς Συνέδριο τῶν «ἐκ γενετῆς κουρασμένων»

Στὴν Ἰταλία συγκροτήθηκε πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες τὸ πρῶτο διε-

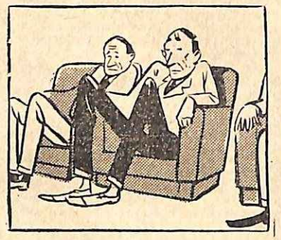

θνὲς συνέδριον τῶν «ἐκ γενετῆς κουρασμένων». Μετέσχον σ' αὐτὸ αὐτὸ 5.000 ἄτομα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Οἱ συζητήσεις τῶν συνέδρων κατηναλώθησαν στὸ πῶς αὐτοὶ οἱ «ἐκ γενετῆς κουρασμένοι» θὰ μπορέσουν νὰ βροῦν κίνητρα, ποὺ θὰ ζωηρέψουν τὸ ἐνδιαφέρον τους γιὰ τὴ ζωή.

Μικρὰ - Μικρὰ

∴ Τελευταῖα κάποιος καλλιεργητὴς βρῆκε στὴν Καλιφόρνια μιὰ μεγάλη χελώνα, ποὺ στὸ ὄστρακό της ἦταν χαραγμένη ἡ ἀκόλουθη ἐπιγραφή: «...τζὼς Δ. Οὐΐτάκερ, 10 Αὐγούστου 1788».

— Ἡ ἐπιγραφὴ πιστοποιεῖ ὅτι ἡ χελώνα αὐτή, ποὺ μεταφέρθηκε σὲ μουσεῖο εἶναι ἡλικίας τουλάχιστον 173 χρόνων!

∴ Στὴ Δανία, τὰ μαλλιὰ ἑνὸς ἐτοιμοθάνατου παρουσίασαν ἕνα περίεργο φαινόμενο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ ὀνομαζόταν Χὰνς Μπρούκ, πέθανε σὲ ἡλικία 85 χρόνων. Σὲ ὅλη τὴ ζωή του, ποτὲ δὲν εἶχε ἀρρωστήσει οὔτε εἶχε ὑποφέρει ἀπὸ πονοκέφαλο. Τὸ μόνο περίεργο ἦταν ὅτι, πολλὰ χρόνια πρίν, ἄσπριαν ἀπότομα τὰ μαλλιά του γιὰ νά.. μαυρίσουν πάλι λίγες ὧρες πρὶν πεθάνη!... Οἱ ἐπιστήμονες, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές τους, στάθηκαν ἀνίκανοι νὰ ἐξακριβώσουν τὴν αἰτία τοῦ πρωτοφανοῦς αὐτοῦ φαινομένου.

∴ Στὸ Μπάφικο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν μία ἔκθεσι παιγνιδιῶν ἐγκαταστάθηκε μέσα σ' ἕνα περίφημο κτίριο, ποὺ ἔχει τὸ σχῆμα πελώριου βωδιοῦ. Τὸ κτίριο-βῶδι ἔχει 60 μέτρα ὕψος. Στὸ κεφάλι του εἶναι τὸ ἐστιατόριο καὶ τὸ θέατρο ποὺ χωροῦν 1.500 ἄτομα. Στὴν κοιλιά του βρίσκονται οἱ αἴθουσες τῆς ἐκθέσεως καὶ ἀπὸ τὰ δύο του μάτια φέγγουν δύο μεγάλοι προβολεῖς. Οἱ τέσσερις εἴσοδοι τῆς ἐκθέσεως ἀρχίζουν ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ βωδιοῦ καὶ κυκλικὲς μαρμάρινες σκάλες ὁδηγοῦν πάνω στὴν ἔκθεσι.

ΑΥΤΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΟΛΕΣ
Τὶς νέες κοπέλλες

Κρῖμα, νὰ βλέπῃ κανεὶς τόσες νέες κοπέλλες μὲ σπυριά, μαῦρα στίγματα καὶ διεσταλμένους πόρους. Θὰ ἦταν πολὺ πιὸ δροσερὲς καὶ πολὺ πιὸ ὄμορφες χωρὶς αὐτὲς τὶς μικροατέλειες τοῦ δέρματος. Ἐν τούτοις, εἶναι παρὰ πολὺ εὔκολο ν' ἀποκτήσουν μιὰ δροσερή, καὶ καθαρὴ ἐπιδερμίδα, ἁπαλὴ σὰν βελοῦδο ἐὰν μεταχειρίζωνται κάθε μέρα τὴν ΚΡΕΜΑ ΤΟΚΑΛΟΝ ΗΜΕΡΑΣ. Πολὺ γρήγορα τὰ μαῦρα στίγματα, οἱ διεσταλμένοι πόροι, τὰ σπυράκια ἐξαφανίζονται καὶ ἡ ἐπιδερμίς σας ξαναγίνεται δροσερὴ καὶ καθαρή. Δοκιμάστε ἀμέσως σήμερα κι' ὅλας τὴν ΚΡΕΜΑ ΤΟΚΑΛΟΝ ΗΜΕΡΑΣ Θὰ ἐνθουσιασθῆτε.

Tokalon
ΗΤΟΚΑΛΟΝ ΟΜΟΡΦΑΙΝΕΙ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀπογεύματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113, τηλ. 613-610. Οἰκία 710-752.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πῶς νὰ βάζετε μπουγάδα χωρὶς κόπο.
Μουσκεύετε τὰ ροῦχα σὲ σκέτο νερὸ καὶ τὰ στίβετε καλά.
Κατόπιν ρίχνετε καυτὸ νερὸ μέσα σὲ μιὰ σκάφη ἢ στὸ πλυντήριό σας.
Μὲ 1/2 φάκελλο Bella (Μπέλλα) σκόνη καὶ ἀνάλογο σαπουνὶ ἢ ἀπορρυπαντικὸ σχηματίζετε μιὰ πλούσια σαπουνάδα. Ἐκεῖ μέσα βάζετε τὰ ροῦχα ἕνα-ἕνα ἁπλωτὰ καὶ τὰ ἀφήνετε ἀπὸ τὸ βράδυ σκεπασμένα.
Τὸ πρωῒ θὰ τὰ βρῆτε πεντακάθαρα, πιὸ λευκά, καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ ἐλάχιστο κόπο καὶ χωρὶς χλώριο.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523.708.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ!

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀμέτρητους ἄθλους της

Τὸ ΚΥΝΗΓΙ τοῦ ἐγκλήματος σ' ὅλο τὸν κόσμο. Αὐτὸς εἶναι, μὲ λίγες λέξεις, ὁ ρόλος τῆς «Ἰντερπόλ», τῆς Διεθνοῦς Ἀστυνομίας, ποὺ ἔχει γίνει ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν δολοφόνων, τῶν ἀπατεώνων, τῶν παραχαρακτῶν, τῶν ἐμπόρων ναρκωτικῶν, καὶ γενικὰ τῶν κακοποιῶν ποὺ λυμαίνονται τὴν ὑφήλιο.

Ἡ ὀνομασία της ἔχει σχηματισθῆ ἀπὸ τὶς πρῶτες συλλαβὲς τῶν γαλλικῶν λέξεων «Διεθνὴς Ἀστυνομία».

Τὸ γενικὸ ἀρχηγεῖο της ἔχει τὴν ἕδρα της στὸ Παρίσι, στὸ βουλεβάρτο Γκουδιὰν Σαὶν Σύρ. Ἡ δικαιοδοσία της ὅμως ἁπλώνεται σὲ 48 χῶρες, ποὺ ἔχουν γίνει μέλη της. Φυσικά, συνεργάζεται σὲ κάθε περίπτωσι στενὰ κι' ἁρμονικὰ μὲ τὶς τοπικὲς ἀστυνομίες τῶν χωρῶν αὐτῶν.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους ἐγκληματολόγους τῆς Εὐρώπης, ὁ κ. Μαρσὲλ Σικό, ἄλλοτε διευθυντὴς τῆς γαλλικῆς ἀστυνομίας, εἶναι ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Ἰντερπόλ, ἡ ψυχὴ τῆς διεθνοῦς αὐτῆς ὀργανώσεως.

Τὸ ἀξιοθαύμαστο ἔργο τῆς Ἰντερπόλ βασίζεται ἀφ' ἑνὸς στὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποία μεταδίδεται σπουδαῖες πληροφορίες στὶς διάφορες τοπικὲς ἀστυνομίες, κι ἀφ' ἑτέρου στὸ πλούσιο ἀρχεῖο της, ὅπου φυλάγονται οἱ ἐνημερωμένοι φάκελλοι 80.000 κακοποιῶν διεθνοῦς ὀλκῆς. Οἱ 1.500 ἀπὸ αὐτούς, ἔχουν χαρακτηρισθῆ ὡς «ἰδιαίτερως ἐπικίνδυνοι».

Τὰ δελτία της περιέχουν πάνω ἀπὸ 200.000 ὀνόματα. Πολλοὶ κακοποιοὶ ἀλλάζουν συχνὰ τ' ὀνομά τους, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ περάσουν ἔτσι ἀπαρατήρητοι. Ὁ ταν ὅμως ὑπάρχουν τὰ δακτυλικά τους ἀποτυπώματα στὰ ἀρχεῖα τῆς Ἰντερπόλ, ἡ ταυτότης τους ἀνακαλύπτεται μέσα σὲ 30 δευτερόλεπτα. Σ' αὐτὸ βοηθοῦν ἐπίσης οἱ φωτογραφίες τους, ὁ συνηθισμένος τρόπος ἐνεργείας, κι' ἄλλα εἰδικὰ γνωρίσματά τους.

Ὅπου κι' ἂν ἐκδηλωθῆ, ἡ σκοτεινὴ τους δράσι, στὴν Ἀθήνα, στὸ Ἑκουαδόρ, στὸ Τορόντο, στὸ Καιηπτάουν, στὸ Σίδνεϋ, στὸ Παρίσι, στὸ Ἐδιμβούργο, ἡ Ἰντερπόλ ἐνεργεῖ μ' ἀστραπιαία ταχύτητα κι' ἀνακαλύπτει τὰ ἴχνη τους, στὴ συνέχεια χώρα ὅπου ἔχουν ζητήσει καταφύγιο.

Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ ὁ θάνατος θέρισε μιὰ ὁμορφη κοπέλλα, στὸ ἡσυχο κι' εἰδυλλιακὸ πεζοδάλλον ἑνὸς δάσους. Ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἡ νέα αὐτὴ ἔκανε τὸν περίπατό της στὴ λιακάδα, μονάχη, κι' ἔπλαθε ὄνειρα γιὰ τὴν ἀγαπημένη καλλιτεχνικὴ σταδιοδρομία της. Ἦταν 19 χρόνων κι εἶχε προσληφθῆ στὸ μπαλλέτο ἑνὸς μιούζικ-χώλλ. Οἱ χαριτωμένες κινήσεις της κι' οἱ πλαστικὲς γραμμὲς τοῦ κορμιοῦ της ἔδειχναν πὼς θὰ προώδευε γρήγορα, στὸ στάδιο ποὺ εἶχε διαλέξει.

Αὐτὰ ἀκοιβῶς τὰ προσόντα τῆς τράβηξαν τὴν προσοχὴ ἑνὸς ἀγνώστου, ποὺ ἔτυχε νὰ τὴ συναντήσῃ στὸ δάσος. Ἦταν μεσόκοπος, καλοντυμένος, μὲ μάτια γαλανά, ποὺ εἶχαν μιὰ ἀπατηλὴ ἐκφρασι καλωσύνης. Πλησίασε τὴ νέα καὶ τῆς μίλησε, μὲ ξενικὴ προφορά. Κέρδισε εὐκολα τὴν ἐμπιστοσύνη της καὶ τὴν ἄδεια νὰ τὴ συνοδέψῃ στὸν περίπατό της.

Σὲ λίγο, φλυαροῦσαν οἱ δύο τους εὐθυμα, σὰν παληοὶ γνωριμοι. Καὶ προχωροῦσαν ὁλοένα βαθύτερα μέσ' στὸ δάσος... Ὅλα φαίνονταν ὡραῖα στὴν κοπέλλα, γιατὶ ἦταν νέα κι' εὐχαριστημένη ἀπ' τὴ ζωή της. Ἡ καρδιά της ξεχείλιζε ἀπὸ εὐτυχία.

Ξαφνικὰ ὅμως, τὸ χαμόγελό της ἔσβησε καὶ τὰ μάτια της γουρλώσαν ἀπ' τὸν τρόμο. Ὁ συνοδός της εἶχε ἀλλάξει ἀπότομα ἔκφρασι. Ἡ φυσιογνωμία του εἶχε πάρει τώρα κάτι τὸ μοχθηρό, τὸ σατανικό!

Ἡ κοπέλλα μάντεψε πὼς βρισκόταν, ἀνυπεράσπιστη, στὸ ἔλεος ἑνὸς μανιακοῦ δολοφόνου! Τὸ οὐρλιασμα ποὺ θέλησε νὰ βγάλη, πνίγηκε στὸ σφιγμένο λαιμό της. Προσπάθησε νὰ τρέξη, νὰ φύγη, ἀλλὰ δὲν πρόλαβε...

Μιὰ ἑβδομάδα ἀργότερα, βρέθηκε ἀνάμεσα στοὺς θάμνους τὸ παραμορφωμένο πτῶμα της. Κάποια γρηὰ χωριάτισσα κατέβασε τότε στὴν ἀστυνομία πὼς τὴν εἶχε δῆ μ' ἕνα ἄγνωστο. Ἀναφερε δὲ ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μίλουσε γαλλικὰ μὲ ἔντονη ξενικὴ προφορά, σὰν Γερμανός.

Μιὰ ἔρευνα ἀποκάλυψε πὼς εἶχε μείνει πράγματι σὲ κάποιο γειτονικὸ ξενοδοχεῖο ἕνας Γερμανός, ποὺ ἀνταποκρινότανε στὴν περιγραφὴ τῆς γρηᾶς. Ἀλλ' εἶχε φύγει γιὰ τὸ Ὅσλο.

Ἀνέλαβε τότε τὴν ὑπόθεσι ἡ Ἰντερπόλ. Ἀνακάλυψε τὴν ταυτότητα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου κι' ἐξακρίβωσε πὼς εἶχε κάμει ἄλλοτε ἕνα παρόμοιο ἔγκλημα στὸ Ἀμβοῦργο. Ἔστειλε ἀμέσως ραδιοτηλεγραφικῶς μιὰ ἐγκύκλιο στὶς ἀστυνομίες τῶν 48 κρατῶν-μελῶν της. Καί, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, ὁ κτηνώδης κακοῦργος συνελήφθη σ' ἕνα μπὰρ τῆς Τεργέστης.

Ἡ Ἰντερπὸλ εἶχε προσθέσει ἀκόμα ἕνα στοὺς ἀμέτρητους θριάμβους της.

Ἂς μεταφερθοῦμε τώρα μὲ τὴ φαντασία μας στὸ εὐλαβικὸ κι' ἐπιβλητικὸ περιβάλλον τοῦ παληοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς Σεβίλλης. Ἐνῶ οἱ πιστοὶ εἶναι ἀφοσιωμένοι στὴν προσευχή, ἕνας νέος πλησιάζει μὲ τρόπο στὸ Ἅγιο Βῆμα, ποὺ λάμπει ἀπὸ χρυσάφι καὶ πολύτιμα πετράδια. Ξαφνικά, ὁρμᾶει, ἁρπάζει ἕνα σταυρὸ μεγάλης ἀξίας καὶ τρέχει πρὸς τὴν ἔξοδο.

Ἕνας ἡλικιωμένος νεωκόρος ἐπιχειρεῖ νὰ τὸν σταματήσῃ, ἀλλὰ μιὰ δυνατὴ γροθιὰ τοῦ θρασυτάτου κλέφτη τὸν τινάζει μακρυά. Καί, πρὶν προλάβουν οἱ ἐκκλησιαζόμενοι νὰ συνέλθουν ἀπ' τὴν ἐκπληξί τους, ὁ ἱερόσυλος ἐκεῖνος χαθῆ στὰ στενὰ δρομάκια ποὺ τριγυρίζουν τὴν ἐκκλησία.

Τὴν ἄλλη μέρα, κατορθώνει νὰ φύγη ἀπ' τὴν Ἱσπανία.

Μὰ ἡ Ἰντερπὸλ ἔχει τεθῆ κι' ὅλας σὲ δράσι. Σὲ λίγες ὧρες, 48 ἀστυνομίες ἔχουν λάβει, τὴν ἐγκύκλιό της, μὲ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κλέφτη — φωτογραφία, δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ἰδιαίτερα γνωρίσματα. κλπ... Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι κι' ἡ Σκότλανδ Γυάρδ. Καί, μερικὲς νύχτες ἀργότερα, δυὸ ἀπ' τοὺς ἀστυνομικούς της συναντοῦν στὸ δρόμο ἕνα τύπο ποὺ τοὺς φαίνεται ὑποπτος. Τὸν σταματοῦν, τοῦ ζητοῦν τὰ χαρτιά του... καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ ἐξακριβώσουν πὼς εἶναι ὁ καταζητούμενος Ἱσπανὸς ἱερόσυλος.

★

Ὅταν ἡ γερμανικὴ ἀστυνομία ἀνακάλυψε τὸ πτῶμα ἑνὸς ἀγνώστου, ποὺ εἶχε αὐτοκτονήσει μέσα σ' ἕνα πάρκο κοντὰ στὴν Κολωνία, ἐπικοινώνησε ἀμέσως μὲ τὸ γενικὸ στρατηγεῖο τῆς Ἰντερπόλ, στὸ Παρίσι. Ἀπὸ κεῖ, εἰδοποιήθηκε ἡ ἀγγλικὴ Σκότλανδ Γυάρδ. Κι' ἔτσι ἔπαψαν οἱ ἔρευνες γιὰ τὸν ἐπικίνδυνο Βρετανὸ λαθρέμπορο καὶ δολοφόνο Ἄρτς Τσένεϋ, ἕνα σατανικὸ τύπο ποὺ ὑπνωτίζε κυριολεκτικὰ μὲ τὴ γοητεία του τὶς ὡραῖες Γερμανίδες, γιὰ νὰ τὶς κακοποιήσῃ καὶ νὰ τὶς ληστέψῃ ὕστερα. Οἱ αἰτίες ὡστόσο τῆς αὐτοκτονίας του ἔμειναν ἀνεξακρίβωτες.

Ἡ αἰθιοπικὴ ἀστυνομία σταμάτησε κάποιον ξένο αὐτοκινητιστή, στὴν Ἀντὶς Ἀμπέμπα, γιὰ κάποια μικροπαράβασι τῆς Τροχαίας. Ἐκεῖνος φάνηκε τότε πὼς ...καὶ βρῆκαν στὶς τσέπες του 20.000 αἰθιοπικὰ δολλάρια, ἐπιδεξιότατα παραχαραγμένα.

Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα... παληὸ γνωρίμο τῆς Ἰντερπόλ. Κι' ἡ σύλλημψι του ὡδήγησε στὴν ἀνακάλυψι μιᾶς σπείρας συνενόχων του, ποὺ τύπωναν πλαστὰ χαρτονομίσματα σ' ἕνα τυπογραφεῖο τῆς Ρώμης!

Ὅταν ἡ Ἰταλικὴ ἀστυνομία ὥρμησε μέσα στὸ ἄντρο τους, οἱ παραχαράκτες ξαφνιάστηκαν στὴν ἀρχή. Ἔπειτα χρησιμοποίησαν τὶς γροθιές, τὰ μαχαίρια καὶ τὰ πιστόλια τους. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ὅμως, φοροῦσαν ὅλοι χειροπέδες. Ἔτσι, χάρις σ' ἕνα ἀσήμαντο ἐπεισόδιο σὲ κάποιο δρόμο τῆς Ἀντὶς Ἀμπέμπα, διαλύθηκε μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες διεθνεῖς σπείρες παραχαρακτῶν κι' ἔπεσαν στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας μηχανήματα ἐκτυπώσεως μεγάλης ἀξίας καὶ μιὰ ποσότης χαρτιοῦ πρώτης ποιότητος γιὰ πλαστὰ δολλάρια.

ΣΚΟΤΩΣΑΝ ΤΗΝ ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

Οἱ Ἀμερικανοὶ γκάνγκστερς, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τὸν ἀστυνομικὸ Ἄρθουρ Σούλμαν, ποὺ ἦταν ἀπὸ χρόνια ἀμείλικτος διώκτης τους, σκότωσαν τὴν ἀδελφή του Ἄλμα, μιὰ ὡραιοτάτη νέα 22 χρόνων. Ἡ δυστυχισμένη βρέθηκε μέσα στὸ διαμέρισμά της στὴ Νέα Ὑόρκη, μ' ἕνα μαχαίρι στὴν καρδιά.

Ἡ κοπέλλα μάντεψε πὼς βρισκόταν ἀνυπεράσπιστη στὸ ἔλεος ἑνὸς μανιακοῦ δολοφόνου!...

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

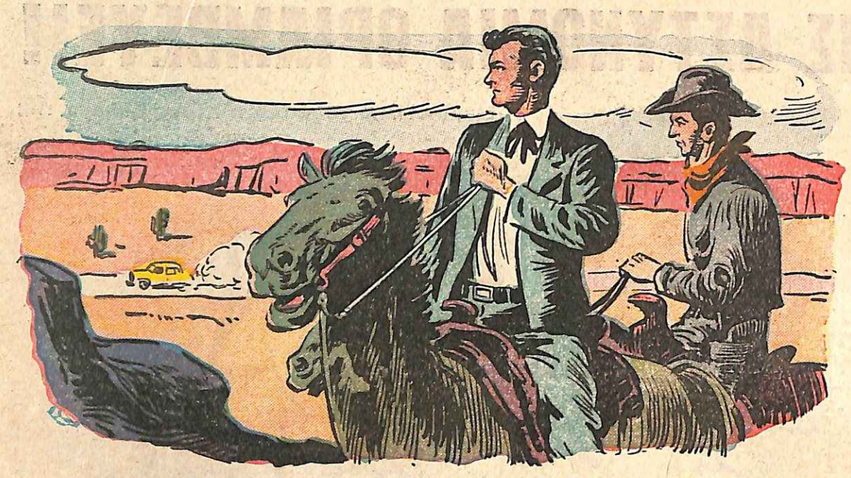

Ξαφνικά, είδαν από μακρυά, μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης το αυτοκίνητο, που έτρεχε...

ΤΑ ΦΙΔΙΑ ΤΗΣ ΠΑΜΠΑΣ

ΤΗΝ εποχή έκείνη ή έπαρχία Σάντα-Φέ τής 'Αργεντινής ήταν άκόμα άραιοκατοικημένη. Δεκαπέντε μίλια έξω άπό τήν πόλι Ροζάριο ήταν ένας φτωχικός συνοικισμός ίθαγενών. 'Εκεί είχε χτίσει τή βίλλα του ό γιατρός 'Αλφόνσο Παστέλλο. Πέρα στόν όρίζοντα άπλωνόταν ή μυστηριώδης καί άτέλειωτη πάμπα, πού τήν διέσχιζε τό ποτάμι μέ τά κίτρινα γερά του. Μέσα στό ποτάμι αύτό κολυμπούσανε παράξενα ψάρια. Κάτι ψάρια μέ θελοντά φτερούγια. 'Αλλοίμονο σέ κείνον πούχε τήν άτυχία νά χτυπηθή άπό τ' άγκάθια τέτοιων ψαριών. 'Υστερα άπό πέντε λεπτά, ήταν μακαρίτης!

'Ο γιατρός είχε μιά όμορφη καί νέα γυναίκα, τή ζωηρή καί άνήσυχη Μαργαρίτα. 'Η γυναίκα αύτή έμοιαζε μ' ένα έξωτικό λουλούδι, πού μαραιρόταγ σιγά—σιγά στήν έκνευριστική έκεινη έρημιά τής πάμπας.

Δέν μπορώ πιά νά ζήσω στή φρικτή αύτή μοναξιά! φώναζε κάθε φράδυ στόν άντρα της, άπελπισμένη.

— Μά τί θές νά κάνουμε, άγάπη μου;

— Νά φύγουμε άπό τόν καταραμένο αύτόν τόπο.

— Καί πού νά πάμε;

— Στό Μπουένος—"Αϊρες ή σέ καμμιά μεγάλη πόλι, πού ύπάρχει κόσμος.

— Κάνε λίγο ύπομονή...

— 'Αδύνατον. Πρέπει νά καταλάβης πώς είμαι άκόμη πολύ νέα γιά νά θαφτώ ζωντανή. Θέλω νά ζήσω... Νά πάω σ' ένα κέντρο, νά δής κυρίες μ' όμορφες τουαλέττες νά κουβεντιάσω, ν' άκούσω λίγη μουσική. 'Εδώ θά σκάσω άπό τήν πλήξι...

— Λυποῦμαι τῆς εἶπε αὐτός σταθερά, ἀλλά αὐτό δέν γίνεται.

— Γιατί;

— 'Αχ, Θεέ μου! Ξεχνάς πώς είμαι γιατρός; Στό μικρό αύτό χωριό έχω ένα πολύ μεγάλο προορισμό. Γιά πήγαινε στό παράθυρο καί ρίξε έξω μιά ματιά τό πρωΐ... Θά δής τί γίνεται.

— Τό ξέρω, τό ξέρω... 'Η ίδια ίστορία έπαναλαμβάνεται κάθε μέρα...

Καί πραγματικά κάθε πρωΐ, μπροστά στήν έπαυλι τοῦ γιατροῦ, ἦταν σταματημένα ένα σωρό άμάξια, κάρρα, άλλογα. 'Απ' όλη τήν περιφέρεια κουβαλιόντουσαν έκεί, πάνω άπό πενήντα άρροστοι, πού τούς είχαν δαγκώσει φίδια τής πάμπας.

'Ο 'Αλφόνσο Παστέλλο ἦταν ένας εὐσυνείδητος ἐπιστήμονας, πού ἀγαποῦσε μέ πάθος τή δουλειά του, καί ἀφοσιώνόταν σ' αύτήν σάν ένας φανατικός ἱεραπόστολος. 'Υστερα ἀπό μακροχρόνια πειράματα, εἶχε ἀνακαλύψει ένα ἀποτελεσματικό ἐμβόλιο κι' ἔσωζε τόν κόσμο. Τό ἐμβόλιο αὐτό ἦταν ένα ἀπό τά μεγάλα μυστικά του. Οὔτε ὁ ἴδιος ὁ βοηθός του δέν ἤξερε καλά—καλά πῶς τό παρασκεύαζε. Τό μόνο πού ἤξερε ἦταν, πῶς ὁ Παστέλλο εἶχε μέσα στό ἐργαστήριό του, ένα τεράστιο συρμάτινο κλουβί ὅπου σερνόνταν δυό μεγάλες ἐχιδνες. 'Από τά φοβερά αὐτά ἑρπετά, ὁ Παστέλλο ἔπαιρνε κάθε πρωΐ δηλητήριο, τό κατεργαζόταν μόνος του μέσα σέ γυάλινους σωλῆνες κι' ἔφτιαχνε τό ἐμβόλιο.

★

'Εκεῖνο τό πρωΐ οἱ ἀσθενεῖς, ἄρχισαν ἔνας—ἔνας μέ τή σειρά τους, νά μπαίνουν στό ἰατρεῖο. Τί κουραστική δουλειά! 'Ο 'Αλφόνσο Παστέλλο ἔπρεπε νά κάνη γρήγορα γιά νά τούς προλάβη ὅλους. 'Ωστόσο, ποτέ δέν παραπονέθηκε. "Εννοιωθε τόσο μενάλη ἱκανοποίησι. 'Ακόμη κι' ὁ βοηθός του ἦταν περήφανος.

"Ολα πήγαιναν καλά ὅταν ξαφνικά ἡ πόρτα τοῦ ἰατρείου ἀνοιξε ἀπότομα καί μπῆκε μέσα τρομαγμένη ἡ νοσοκόμα.

— Γιατρέ!

— Τί συμβαίνει;

— Τά φίδια!

— "Ε, τί; ρώτησε ἐκεῖνος ἀνήσυχος.

— Βρῆκαν ἀνοιχτό τό κλουβί κι' ἐφυγαν!

'Ο Παστέλλο ἔτρεξε ἀναστατωμένος μέ τό βοηθό του στό ἐργαστήριο. Βρῆκαν τό κλουβί ὁλάνοιχτο καί τό ἕνα φίδι κουλουριασμένο πάνω σέ μιά ἑταζέρα.

— Καί τό ἄλλο τί ἔγινε; ρώτησε ὁ γιατρός μέ ἀγωνία.

— Δέν ἔχω ἰδέα, ἀπάντησε ἡ νοσοκόμα.

'Ο γιατρός ἄπαξε μέ δυό λαβίδες τό φίδι, τό ἔβαλε στό κλουβί, ἔκλεισε τήν πόρτα καί ξαναρώτησε θυμωμένος:

— Μά ποιός ἄνοιξε ἐπί τέλους τό κλουβί; Ποῦ εἶναι ἡ γυναίκα μου;

Καί γυρίζοντας σ' ὅλα τά δωμάτια φώναζε:

— Μαργαρίτα! Μαργαρίτα!

Καμμιά ἀπάντησι. 'Η γυναίκα του δέν ἦταν στό σπίτι. Κρύος ἱδρώτας τόν περιέλουσε. Καί οἱ τρεῖς μαζί ἔψαξαν παντοῦ, μά δέν βρῆκαν οὔτε τή Μαργαρίτα, οὔτε τό φίδι.

'Ωστόσο, τό μικρό κοριτσάκι τῆς ὑπηρέτριας, πού καθόταν ἔξω στά σκαλοπάτια τῆς εἰσόδου, σάν νά κατάλαβε γιά ποιό λόγο γίνοταν τόσος θόρυβος, ἄρχισε νά κλαίη:

— 'Εγώ ἔπαιξα, εἶπε μέ λυγμούς ... κι' ἄνοιξα τό κλουβί...

— Καί τό ἄλλο φίδι ποῦ πῆγε, Λίζα; τή ρώτησε ὁ γιατρός μαλακά γιά νά τήν καλοπιάση. Μήπως τό εἶδες;

— Ναί, ἔγῆκε ἔξω καί μπῆκε μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο.

— Σέ ποιό; "Ελα νά μᾶς δείξης γρήγορα.

'Ο Παστέλλο πῆρε ἀπό τό χέρι τή μικρή καί ἔγῆκαν στό δρόμο. Τότε ἡ Λίζα στάθηκε σάν ἀπολιθωμένη.

— Τό κίτρινο αὐτοκίνητο, ποῦ ἦταν λίγο πρίν ἐδῶ στό δρόμο! τραύλισε.

— Μά ποιός πῆρε τό κίτρινο αὐτοκίνητο; ρώτησε ὁ γιατρός τούς ἀνθρώπους πού περίμεναν.

"Ενας ἰθαγενής τοῦ ἀπάντησε:

— 'Η σενιόρα Μαργαρίτα. Εἶναι δικό μου καί μέ παρακάλεσε νά τῆς τό δώσω γιά λίγη ὥρα... "Θέλε νά πάη στό σταθμό νά προφτάση τό τραίνο.

'Ο γιατρός κατάλαβε: 'Η Μαργαρίτα κουρασμένη ἀπό τήν ἀνυπόφορη ζωή της, ἤθελε νά φύγη κρυφά. Μά μέσα στό αὐτοκίνητο εἶχε φωλιάσει ἡ φαρμακερή ἐχιδνα.

Δίχως ἄλλο, σκέφτηκε ὁ γιατρός, ἡ Μαργαρίτα δέν θά προφταινε νά φτάση στό σταθμό, πού ἦταν μιά ὥρα μακρυά μέ τ' αὐτοκίνητο. Τό φιδι θά τή δάγκωνε στό δρόμο.

— Πόση ὥρα εἶναι πού τήν εἴδατε νά φεύγη; ρώτησε.

— Κανένα τέταρτο...

— Ποιός μπορεί νά τήν προφτάση; 'Η ζωή της κινδυνεύει...

— 'Εγώ! ἀπάντησε ἕνας κάουμπόϋ πού στεκόταν δίπλα στ' ἄλογό του.

— "Ελα μαζί μου!

'Ο κάουμπόϋ κι' ὁ γιατρός πήδησαν πάνω σέ δυό ἄλογα καί πῆραν σάν ἀστραπή ἕνα μονοπάτι, πού συντόμευε πολύ τό δημόσιο δρόμο. Μισή ὥρα ὁ γιατρός καί ὁ κάουμπόϋ ἔτρεχαν σάν δαίμονες πάνω στόν ἀνώμαλο δρόμο, πού τραδοῦσε μέσα ἀπό τήν ἀτέλειωτη πάμπα.

Τ' ἄλογα ἦταν γερά, μά ἀπό τό πολύ τρέξιμο ἔβγαζαν ἀφροῦς ἀπό τό στόμα. Ξαφνικά, εἶδαν ἀπό μακρυά, μέσα, σ' ἕνα σύννεφο σκόνης τό αὐτοκίνητο, ποῦ ἔτρεχε.

— Θά τό προφτάσουμε! φώναξε ὁ γιατρός καί μπῆκε μαζί μέ τό σύντροφό του στό δημόσιο δρόμο.

'Ωστόσο ὁ γιατρός ἀγωνιοῦσε. "Οχι τόσο γιατί ἤθελε ν' ἀναγκάση τή γυναίκα του νά ξαναγυρίση στό συνοικισμό, ἀλλά γιά νά τή σώση ἀπό τό μεγάλο κίνδυνο, πού διέτρεχε.

Γιά μιά στιγμή ἡ Μαργαρίτα, ἐκεῖ πού σωφάριζε, ἔβγαλε ἔξω τό κεφάλι της κι' εἶδε τ' ἄλογα, πού ἔτρεχαν γιά νά τήν προφτάσουν.

— "Α! ἔκανε ἀγανακτισμένη. 'Ο ἄντρας μου τρέχει γιά νά μέ ἀναγκάση νά γυρίσω πίσω. "Οχι! Δέν θά τοῦ περάσω!

Καί χωρίς νά χάση καιρό, πάτησε ὅσο μποροῦσε τό γκάζι. Τό αὐτοκίνητο, πού εἶχε γερή μηχανή, ἔτρεχε τώρα μέ ἰλιγγιώδη ταχύτητα. Οἱ καβαλλάρηδες εἶδαν τότε μ' ἀπόγνωσι πώς ἀπομακρυνόταν ὁλοένα καί περισσότερο. Σπηρούνιασαν κι' αὐτοί τ' ἄλογά τους μ' ἀρχισαν ἕνα φρενιασμένο κυνήγητό.

★

Σέ μιά στροφή τοῦ δρόμου τ' ἄλογα εἶχαν πλησιάσει πάλι τ' αὐτοκίνητο.

— Μαργαρίτα! Μαργαρίτα! φώναξε μέ φρίκη ὁ Παστέλλο. Γιά τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, στάσου!

Μά ἡ Μαργαρίτα δέν ἄκουγε. "Οσο ἔβλεπε πώς τ' ἄλογα πλησιάζαν, τόσο προσπαθοῦσε νά ξεφύγη. "Ετσι πάνω στήν ταραχή της, ἐνώ περνοῦσε μιά ἀπότομη στροφή, δέν πρόφτασε νά φρενάρη, καί τό αὐτοκίνητο ἔπεσε πάνω σ' ἕνα δέντρο.

★

'Η Μαργαρίτα ἀνάσθητη, ἀλλά εὐτυχῶς ὄχι βαρειά τραυματισμένη, εἶχε μείνει πάνω στό βολάν, ἐνώ τό φιδί, ποῦ εἶχε τρυπώσει στό πίσω κάθισμα, ἀναστατωμένο ἀπό τή σύγκρουσι, σερνόταν πρός τήν ἀναίσθητη γυναίκα. 'Ο κάουμπόϋ ἔβγαλε ἀμέσως τό πιστόλι του. "Ενας πυροβολισμός ἀκούστηκε καί ἡ ἐχιδνα σωριάστηκε μέ σπασμένο κεφάλι. 'Η Μαργαρίτα εἶχε σωθῆ!

"Οταν σέ λίγο τῆς ἔδεσαν τά τραύματά της καί συνῆλθε, ἔμαθε γιά ποιό λόγο τήν κυνηγοῦσαν κι' ἄρχισε νά κλαίη. 'Αγκάλιασε τόν ἄντρα της καί τοῦ ψιθύρισε:

— Συχώρεσέ με, ἀγαπημένε μου! Τώρα καταλαβα πόσο μ' ἀγαπᾶς!

Κι' ἔμειναν γιά πάντα μαζί του, ἐκεῖ στήν ἐρημιά τῆς πάμπας. Προτίμησε τήν πλῆξι γιατί εἶχε κάτι πιό πολύτιμο: τήν ἀγάπη τοῦ ἄντρα της πού τήν ἔκανε τρισευτυχισμένη. Καί ὁ Παστέλλο ἤσυχος πιά κι' ἀπερίσπαστος, ἐξακολούθησε τό φιλανθρωπικό του ἔργο.

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

— Γρήγορα, νά προλάβουμε ἐκεῖνο τό ἄλογο!...

Τά ΑΣΤΡΑ καί τό μέλλον σας

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιά τήν περίοδο 23 — 29 Αὐγούστου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Μή προσθῆτε σέ καμμιά ἐνέργεια, χωρίς νά μελετήσετε προσεκτικά τίς συνέπειες. Πρέπει ἐπίσης νά περιβάλετε μέ μυστικότητα τά σχέδιά σας. ★ Ἐπιμονή καί ἐπιδεξιότης σάς ἐξασφαλίζουν μιά σημαντική ἐπαγγελματική ἐπιτυχία.	★ Ἡ περίοδος ἀνωμαλιῶν τερματίζεται καί ὅλα ξαναπαίρνουν μιά χαρούμενη ὄψι. ★ Ἴσως σάς κάνουν σκηνές ζήλειας. Δέν πρέπει ὅμως νά σάς στενοχωρήσουν, γιατί ἀποδεικνύουν κατά βάθος ὅτι σάς ἀγαποῦν.	★ Συνθῆκες δυσμενεῖς γιά τό νευρικό ἰδίως σύστημα. Ἀποφύγετε πρόσωπα, πού μέ τή συμπεριφορά τους, α' ἐξάντουν τή νευρικότητά σας καί ἐπιδιώξετε νά μένετε ὅσο τό δυνατόν περισσότερο, σ' ἕνα ἥρεμο περιβάλλον. ★ Τυχερό τό 6.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Τ' ἄστρα δημιουργοῦν εὐνοϊκές συνθῆκες, ἰδιαιτέρως γιά τούς καλλιτέχνες. Ἀπό σημειώσετε τίς ἡμέρες αὐτές μιά ἐπιτυχία, πού ξεπερνά καί τίς πιό αἰσιόδοξες προσδοκίες σας. ★ Φιλική βοήθεια σάς ἀγάζει ἀπό δύσκολη θέσι.	★ Ἡ Ἀφροδίτη ἐπηρεάζει εὐνοϊκά τόν αἰσθηματικό τομέα καί σάς ἐπιτρέπει νά καταλάβετε καλύτερα πρόσωπο, πού σάς ἐνδιαφέρει, καί νά κερδίσετε τή συμπάθειά του. ★ "Ενα ὄνειρο θά ἐπαληθεύση τίς ἡμέρες αὐτές.	★ Αἴσθημα κοπώσεως, πού πρέπει ν' ἀποδοθῆ μᾶλλον σέ μιά ὑπέρμετρη ἐπιδοσί σας σέ διάφορα σπόρ. ★ "Αν περνᾶτε τήν περίοδο αὐτή στήν ἐξοχή, ἐπωφεληθῆτε, γιά νά ξεκουραστῆτε. ★ Τό πράσινο σάς κολακεύει.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Εὐνοϊκές γιά τήν ἐργασία συνθῆκες, πού πρέπει ν' ἀποδοθοῦν μᾶλλον στόν Ἑρμῆ. ★ Σάς παρουσιάζεται μιά εὐκαιρία νά πραγματοποιήσετε σημαντικά κέρδη. Φροντίστε νά μή τή χάσετε. ★ Ἀλλαγή, θ' ἀποδειχθῆ ὠφέλιμη.	★ Ὁ Κρόνος ἐπηρεάζει δυσμενῶς τόν αἰσθηματικό τομέα καί αὐξάνει τή μελαγχολία. Ἀντιδράστε καί προσπαθῆστε νά περάστε κοντά σ' ἀγαπημένο πρόσωπο τό Σαββατοκύριακο, πού θ' ἀποδειχθῆ ἔτσι πολύ εὐχάριστο.	★ Προσέξετε τόν "Ηλιο. Δέν σάς ἐπιρριάζει καί παρά μόνο δυσάρεστες ἐκπλήξεις, γι' αὐτό προσπαθῆστε νά ἐκτιθεῖστε σ' αὐτόν ὅσο τό δυνατόν λιγώτερο. ★ Μή χάσετε καμμιά εὐκαιρία γιά νά ξεκουραστῆτε καί αὐξῆστε τόν ὕπνο.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Ἡ τύχη εἶναι μέ τό μέρος σας. Ἀπαιτεῖται ὅμως δυπλωματία, γιά νά μπορέσετε νά ὑπερπηδήσετε μερικές παροδικές ἀντιξοότητες. ★ "Εσοδο ὄχι πολύ σημαντικό, ἀλλά ἐντελῶς ἀπρόσπτο. Θά βελτιώση τά οἰκονομικά σας.	★ Οἱ σχέσεις μέ τό ἄλλο φύλο παραμένουν καλές ἤ καί βελτιώνονται ἀκόμα περισσότερο. Θά χρειαστῆ νά κάνετε ὡρισμένες ὑποχωρήσεις καί παραχωρήσεις, γιά νά συνεχιστῆ ἡ εὐχάριστη κατάστασι.	★ Ἡ ὑγεία θά παραμείνη καλή, ἄν ξεκουράζεστε λίγο, μετά τό μεσημέριο γεῦμα καί φροντίστε νά μή ἐργάζεστε καί νά μή διασκεδάζετε σέ ὅαρος τοῦ νυχτερινοῦ ὕπνου, οἱ ὧρες τοῦ ὁποίου πρέπει μᾶλλον ν' αὐξηθοῦν.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Τ' ἄστρα ὑποσθηνοῦν τήν πραγματοποίησι πολλῶν ἐπιδιώξεων καί φιλοδοξιῶν. Θά σάς βοηθήσουν μέ προθυμία τή στιγμή ἀκριβῶς ποῦ θά παρουσιαστῆ ἡ ἀνάγκη, χωρίς νά χρειαστῆ νά παρακαλέσετε.	★ Γενικά τά ἄστρα δημιουργοῦν εὐνοϊκές συνθῆκες. Ἄν μερικά νέφη σκιάζουν ἀκόμα τόν ὁρίζοντα τῆς εὐτυχίας σας, γρήγορα θά διαλυθοῦν. ★ "Εχετε ὑπ' ὄψι ὅτι ἡ μεμψιμοιρία θά ζημιώση τίς αἰσθηματικές σας σχέσεις.	★ Κανένας ἀξιόλογος κίνδυνος δέν ἀπειλεῖ τήν ὑγεία. Τά πόδια μόνο θά σάς ἐνοχλήσουν λίγο, κι' αὐτό γιά δυό λόγους: Ἐπειδή δέν ἔννοεῖτε νά ξυλαττώσετε τήν ὀρθοστασία καί ἐπιμένετε νά φορῆτε στενά παπούτσια.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Οἱ ἀποφάσεις, πού θά πάρετε τίς ἡμέρες αὐτές, θά ἐπηρεάσουν αἰσθηματά τό μέλλον. Φροντίστε συνεπῶς νά εἶναι λογικές καί πρό παντός νά στρέφωνται πρός τή σωστή κατεύθυνσι. ★ "Ενα ὄνειρο θά πραγματοποιηθῆ τή Δευτέρα.	★ Τ' ἄστρα σάς ὠθοῦν στή μελαγχολία καί στήν ἀνησυχία. Ἀντιδράσετε, ἔχοντας ὑπ' ὄψι ὅτι οἱ σχέσεις μέ τό ἄλλο φύλο ἐξαρτῶνται ἀπό τή στάσι σας καί μόνο. ★ Ἡ δυσθυμία ἀποτελεῖ τό μεγαλύτερο κίνδυνο.	★ Προσέξετε πολύ τό ὀραδυνό ντύσιμο, ἰδίως ἄν ἀλλάξατε τόπο διαμονῆς. ★ Ἐπειδή ὑπάρχει κίνδυνος τροφικῆς δηλητηριάσεως, φροντίστε τά τρόφιμα νά εἶναι φρέσκα καί ἀποφύγετε τά γεύματα σέ κέντρα ὁκάδαρτα.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Κίνδυνος νά διαπράξετε λάθος, πού θά ἔχη δυσμενῆ ἀντίκτυπο στόν οἰκονομικό τομέα. ★ Τά ἀπογγυέλματα, πού ἔχουν ἄμεση σχέσι μέ τή μουσική εὐνοοῦνται πολύ κατά τήν περίοδο αὐτή. ★ Μιά ἰδέα θά γίνη εἰμενῶς δεκτή.	★ Εὐνοια τῆς τύχης, πού δέν πρέπει ν' ἀφῆστε ἀνεκμετάλλευστη. ★ Μή ἀφίνετε ἀγαπημένο πρόσωπο νά ἀγαίνη μόνο του. Φροντίστε μέ κάθε τρόπο νά τό συνοδεύετε στίς ἐξόδους του, γιατί τό πολιορκοῦν πολλοί πειρασμοί.	★Τό στομάχι κινδυνεύει νά προκαλέση, αὐτές τις μέρες, ἀνωμαλίες, πού θά σάς χαλάσουν τό κέφι. Θά τίς ἀποφύγετε ἄν προσέξετε τό φαγητό καί ἄν δέν φάτε πράγματα, πού ξέρετε πώς σάς πειράζουν.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Θά παρουσιαστοῦν μερικές ἀπρόβλεπτες ἀνωμαλίες, πού δέν πρέπει ὅμως νά σάς ἀνησυχήσουν ὑπερβολικά. Ἀντιμετωπίζοντας τήν κατάστασι μέ μυχραιμία θά ἐπαναφέρετε γρήγορα τήν ἰσορροπία τῆς ψυχῆς σας.	★ Δισταγμοί καί μιά ὑπέρμετρη ντροπαλότης κινδυνεύουν νά ἀλλάξουν τίς αἰσθηματικές σας σχέσεις. ★ "Αν βιαζεστε τήν ὁδό τῶν εἰλικρινῶν συζητήσεων οἱ αἰσθηματικές σχέσεις θά πάρουν μιά πολύ πιό εὐχάριστη τροπή.	★ Προσέξετε τήν καρδιά σας. Ἀποφύγετε τό δυνατό καφέ καί τίς ζωηρές συγκινήσεις. Αὐξήσετε τίς ὧρες ὕπνου καί ἀναπαύσεως. ★ Οἱ νέοι, πού βρίσκονται στήν ἐξοχή ἄς προσέξουν τίς ἐπαφές τους μέ τή θάλασσα.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Πράσωπο τοῦ περιβάλλοντος, πού ἐνθουσιάζεται εὐκολα, κινδυνεύετε νά σάς παρασύρη σέ μιά περιπέτεια, ἡ ὁποία παρά τό ἐνδιαφέρον, πού παρουσιάζει, σάς ἐπιφυλάσσει τελικά δυσάρεστες ἐκπλήξεις.	★ Ἀστρικοί συνδυασμοί δύσμενεῖς γιά τίς αἰσθηματικές σχέσεις καί ἰδίως γιά τίς συζυγικές. Προσέξετε πολύ τά λόγια, τοῦ θά ἐκστομίσετε σέ στιγμές ἐκνευρισμοῦ, γιατί θά χειροτερέψουν τήν κατάστασι.	★ Οἱ ἀστρικές ἐπιρροές ἐξασθενοῦν τόν ὀργανισμό καί τόν ἐκθέτουν ἔτσι σέ κινδύνους. Ἐπιβάλλεται γι' αὐτό αὐξημένη τῶν προφυλάξεων. ★ Μή μπαίνετε ὑδρωμένος στή θάλασσα καί ἀποφύγετε καταδύσεις. Ξεμπεράγονται κινδύνους.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Τ' ἄστρα βελτιώνουν τή γενική κατάστασι, ἀπό ἐπαγγελματικῆς πλευρᾶς καί ἡ τύχη σάς χαμογελᾶ καί πάλιν. ★ Ἰδιαίτερα θά εὐνοηθοῦν ὅσοι τολμοῦν ν' ἀναπτύσσουν πρωτοβουλίες καί ξέρουν νά ἐκμεταλλεύωνται τίς ἰδέες τους.	★ Ὁ Ποσειδῶν μπορεί μέ τήν δυσμενῆ ἐπιρροή του, νά προκαλέση παρεξηγήσεις καί νά σάς φέρη ἀκόμα καί στό χεῖλος τῆς ρήξεως μέ ἀγαπημένο πρόσωπο. Καταπολεμῆστε τόν ἐγωισμό καί δεῖξετε κατανόησι.	★ Πόνοι στίς ἀρθρώσεις, πού εἶναι μᾶλλον ρευματικῆς φύσεως. ★ Ὁ ἐξαιρετικός λαιμός ἀπαιτεῖ ν' ἀποφεύγετε τά ρεύματα καί τά παγωμένα ποτά, ἰδίως ὅταν εἴστε ἱδρωμένος. ★ Τό ποδήλατο θά σάς βοηθήση ν' ἀδυνατίσετε.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Οἱ ἀποφάσεις, πού θά πάρετε τίς ἡμέρες αὐτές, θά ἐπηρεάσουν αἰσθηματά τό μέλλον. Φροντίστε συνεπῶς νά εἶναι λογικές καί πρό παντός νά στρέφωνται πρός τή σωστή κατεύθυνσι. ★ "Ενα ὄνειρο θά πραγματοποιηθῆ τή Δευτέρα.	★ Τ' ἄστρα σάς ὠθοῦν στή μελαγχολία καί στήν ἀνησυχία. Ἀντιδράσετε, ἔχοντας ὑπ' ὄψι ὅτι οἱ σχέσεις μέ τό ἄλλο φύλο ἐξαρτῶνται ἀπό τή στάσι σας καί μόνο. ★ Ἡ δυσθυμία ἀποτελεῖ τό μεγαλύτερο κίνδυνο.	★ Ἀποφύγετε τά λιπαρά φαγητά. Τό ἀπαιτεῖ ἡ καρδιά σας. ★ Λίγη γυμναστική κάθε πρωΐ, θ' ἀποδειχθῆ ὠφέλιμη ὄχι μόνο γιά τή γοφιμή σας ἀλλά καί γιά τό νευρικό σύστημα. ★ Εὐκολα θ' ἀνακτήσετε χαμένες δυνάμεις.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Ἡ τύχη δέν εἶναι μέ τό μέρος σας, γι' αὐτό δέν πρέπει νά ζητᾶτε ἀπό τήν ἐργασία περισσότερε ἀπ' ὅσα μπορεῖ νά σάς προσφέρη. ★ Ἀποφύγετε, πρό παντός, νά ριχτῆτε σέ μιά περιπέτεια, μέ ἀπαιτήλες ὑποσχέσεις.	★ Οὐδετέρα ἡ ἐπίδρασι τῶν ἄστρων ἐπί τοῦ αἰσθηματικοῦ τομέως. Δέν προβλέπονται ἔτσι οὔτε εὐχαριστες, ἀλλά οὔτε καί δυσάρεστες ἐκπλήξεις. ★ Ὀλιγοήμερος χωρισμός θά ὠφελοῦσε ἕνα αἰσθηματικό δεσμό.	★ Γυμναστική καί κίνησι θά βοηθήσουν τόν ὀργανισμό νά κρατήση τήν καλή του φόρμα καί τήν εὐλυγισία του. ★ Περνᾶστε στήν ἐξοχή ὅσο τό δυνατόν περισσότερο χρόνο. ★ Ὁ καθαρός ἀέρας εἶναι γιά σάς τό καλύτερο φάρμακο.

—Θ' ἀγοράσω αὐτὸ τὸ μαγιώ. Ἀρέσει πολὺ στὸν ἄντρα μου!